อรรถาธิบาย
หนังสือปฐมกาล

อธิบายโดย

ดร. จอห์น อาร์. ไรซ์

บทนำ

คนของพระเจ้าหลายท่านได้เขียนความเห็นเกี่ยวกับหนังสือปฐมกาล หมายเหตุของแมทธิว เฮนรี่ ช่างเป็นพระพรฝ่ายวิญญาณอันหอมหวาน เหมาะสำหรับการเฝ้าเดี่ยว มีประโยชน์และดี เช่นเดียวกับ *Notes on the Pentateuch* โดย C. H. Mackintosh หลายท่านได้ขอความเห็นจากอรรถาธิบายเหล่านี้ซ้ำแล้วซ้ำอีกและได้รับพระพร แต่พวกมันไม่ได้กล่าวถึงความสำคัญทางวิทยาศาสตร์มากนักของน้ำท่วมโลก และพวกมันไม่ได้ให้คำตอบแก่พวกถือแนวคิดวิวัฒนาการ ไม่มีคำอธิบายเกี่ยวกับฟอสซิลต่าง ๆ ชั้นถ่านหิน รวมถึงที่เรียกว่ายุคน้ำแข็ง หรือยุคน้ำแข็งทั้งหลาย พวกมันไม่กล่าวถึงมากนักเกี่ยวกับลำดับพงศาวดารของพระคัมภีร์

Hastings ในหนังสือ *Great Texts of the Bible* ให้ข้อเสนอแนะที่ดีเกี่ยวกับการเทศนาแต่ไม่ได้ให้คำตอบแก่นักวิวัฒนาการ แก่สมมติฐาน Graff-Wellhausen ของพวกคนไม่เชื่อ

Edward J. Young ในหนังสือ *Introduction to the Old Testament* ของเขา ก็ดี โดยเฉพาะในเรื่องบรรณานุกรมเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ และเขาเป็นผู้ที่ยึดมั่นเรื่องการดลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์มากที่สุดคนหนึ่ง แต่เขาให้ความเห็นที่จำกัดมาก ๆ เกี่ยวกับหนังสือปฐมกาล

Oswald T. Allis ในหนังสือของเขา *The Five Books of Moses* ให้คำตอบที่แสนมหัศจรรย์แก่ทฤษฎี Graff-Wellhausen ที่โง่เขลาของพวก higher critics เขายังไม่ดีพอในเรื่องการดลใจด้านถ้อยคำ คิดว่าโมเสสน่าจะใช้ประโยชน์จากเอกสารสมัยโบราณทั้งหลายและประเพณีที่ถ่ายทอดผ่านทางคำพูดแต่เฉพาะตามที่พระเจ้าทรงดลใจการเลือกและการใช้งานของพวกเขา ในเรื่องนั้นเขาไปไกลเกินกว่าที่พระคัมภีร์กล่าวอ้าง แต่เขาก็โจมตีความโง่เขลาของพวกนักวิจารณ์ที่อยากทำให้หนังสือห้าเล่มแรกของโมเสสเป็นประเพณีต่าง ๆ ที่ถูกยำเข้าด้วยกันและถูกรวบรวมโดย “บรรณาธิการ” ที่หลอกลวงคนหนึ่งหลังจากโมเสสตั้งนาน หนังสือนั้นให้คำตอบที่เถียงไม่ได้จริง ๆ และมีคุณค่ามาก ๆ ในหัวข้อเหล่านี้

Dr. Scofield ใน Reference Bible มีหมายเหตุดี ๆ เยอะเกี่ยวกับหนังสือปฐมกาล อย่างไรก็ตาม เราคิดว่าเขาเปิดช่องโดยไม่มีเหตุอันควรให้แก่ยุคสมัยทั้งหลายที่ไม่รู้สิ้นสุดก่อนอาดัมและจากนั้นก็มีการทรงสร้างครั้งที่สอง ดังนั้นเขาจึงพยายามที่จะโอนอ่อนทุกอย่างที่เขาทำได้ให้แก่พวกนักวิวัฒนาการและนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่อ เราคิดว่าเขาคิดผิดเกี่ยวกับ “ทฤษฎีช่องว่าง” และดังนั้นเราจึงพูดถึงมันในเล่มนี้

Martin Luther และ Leupold ได้ให้ผลงานที่มีน้ำหนักและเป็นแบบนักวิชาการเกี่ยวกับหนังสือปฐมกาลซึ่งเราได้ขอความเห็นด้วยความยินดีและได้รับประโยชน์มาก

แต่ไม่มีอรรถาธิบายเล่มใดเลยเกี่ยวกับหนังสือปฐมกาล ซึ่งเราคุ้นเคย กล่าวถึงมากพอเกี่ยวกับการทรงสร้าง ความโง่เขลาของวิวัฒนาการ น้ำท่วมโลก ฟอสซิล ชั้นถ่านหิน นักเขียนคริสเตียนไม่กี่ท่านดูเหมือนจะตระหนักถึงยุคทั้งหลายที่ถูกเพิ่มเข้ามาซึ่งเหล่านักประวัติศาสตร์ที่ไม่เชื่อสันนิษฐานว่ามีโดยอ้างอิงบันทึกเหล่านั้นในอียิปต์ ดังนั้นพวกเขาจะเสนอแนะว่าเมืองเก่าแห่ง Byblos ในเลบานอนมีอายุย้อนไปถึงเจ็ดพันปี! แน่นอนว่านั่นเป็นเพียงการคาดเดาที่ไม่น่าเป็นไปได้เลย เหล่านักประวัติศาสตร์ผลีผลามสร้างราชวงศ์เหล่านั้นขึ้นมา ซึ่งถูกเสนอแนะโดยปุโรหิตชาวอียิปต์ Manetho ผู้ซึ่งเขียนหลายร้อยปีหลังจากกษัตริย์เหล่านั้นที่เขาให้รายการการครองราชย์ของพวกเขา และทำให้ราชวงศ์เหล่านั้นมีการครองราชย์แบบต่อเนื่องกันแทนที่บาง

ราชวงศ์ซึ่งครองราชย์ในช่วงเวลาเดียวกัน อย่างที่ควรจะเป็น การอพยพและการพิชิตนั้นถูกใส่เวลาผิดโดย Miss Kenyon และนักวิชาการท่านอื่น ๆ นักประวัติศาสตร์ส่วนใหญ่ไม่แน่ใจเกี่ยวกับฟาโรห์องค์นั้นแห่งสมัยของการอพยพและมักเข้าใจผิด

Immanuel Velikovsky ซึ่งเป็นยิวที่ไม่รอดแต่เป็นนักวิชาการที่ยิ่งใหญ่ ในหนังสือหลายเล่มอันโดดเด่นของเขา นั่นคือ *Ages in Chaos, Earth in Upheaval* และ *Worlds in Collision* ชี้ให้เห็นและพิสูจน์ให้เห็นการระบุเวลาผิดโดยเพิ่มเข้าไปอีกหลายร้อยปีในอียิปต์ และ Dr. Donovan A. Courville ในหนังสือชุดสองเล่มของเขา *The Exodus Problem and Its Ramifications* น่าเชื่อถือมาก ๆ และมีความเป็นนักวิชาการในการสนับสนุนความแม่นยำทางประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์เองในลำดับพงศาวดารของมัน คนเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเวลาหลายร้อยปีได้ถูกเพิ่มเข้าไปโดยปราศจากข้อพิสูจน์และว่าพระคัมภีร์ควรถูกเชื่อถือในเรื่องลำดับเวลาเช่นเดียวกับในเรื่องหลักคำสอน ลำดับพงศาวดารของ Ussher ก็ไม่สมบูรณ์แบบแต่ไม่ได้ผิดอย่างร้ายแรง โดยเราเชื่อว่าผิดไปจากความเป็นจริงแค่สองสามปีหรือหลายหลายสิบปี เรารู้สึกว่าอรรถาธิบายหลายเล่มไม่ได้กล่าวถึงเรื่องเหล่านี้มากพอในความเห็นเกี่ยวกับหนังสือปฐมกาล

เรารู้สึกว่าเราต้องรับมือกับปัญหาเรื่องคำกล่าวอ้างทั้งหลายที่ไม่ได้รับการพิสูจน์ของพวกนักวิวัฒนาการ (ซึ่งถอยทัพไปเรื่อย ๆ) เราต้องพูดถึงเรื่องน้ำท่วมโลก อารยธรรมก่อนน้ำท่วมโลก การปั่นป่วนทั่วโลกที่ทำลายและเปลี่ยนโฉมพื้นผิวของทั้งพิภพ ทำให้เกิดชั้นหินต่าง ๆ ฟอสซิล ชั้นถ่านหิน สภาพภูมิอากาศที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิงหลังจากน้ำท่วมโลก

เรารู้สึกว่าจำเป็นต้องโต้แย้งกับคำกล่าวอ้างอันโง่เขลาของการที่มนุษย์ค่อย ๆ ปีนขึ้นจากบรรพบุรุษที่เป็นสัตว์ไปสู่อารยธรรม ที่เรียกว่ายุคหิน ฯลฯ พวกนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่อควรถูกท้าทายว่าวิธีการต่าง ๆ ของพวกเขาในการตัดสินยุคสมัยต่าง ๆ ในอดีตนั้นล้วนเชื่อถือไม่ได้

เรายินดีอย่างยิ่งที่จะแนะนำหนังสือต่าง ๆ โดย Byron C. Nelson, *After His Kind* และ *The Deluge Story in Stone* หนังสือ *The Genesis Flood* โดย Henry C. Morris และ J.C. Whitcomb, Jr. ก็มีคุณค่ามาก ๆ-และ *Why We Believe in Creation, Not in Evolution* โดย Fred John Meldau ผู้ล่วงลับ

เราได้รับความช่วยเหลือและการหนุนใจจาก *The Bible Science Newsletter* และจากผู้แต่งมากมายหลายท่านที่เราไม่สามารถกล่าวถึงตรงนี้ได้ เราสำนึกบุญคุณยิ่งนักสำหรับบุรุษที่ดีงามเหล่านี้ทุกคน-เหล่าผู้เชื่อพระคัมภีร์และนักวิชาการ-ผู้ยืนหยัดเพื่อพระคริสต์และพระคัมภีร์ เพื่อความเชื่อแบบคริสเตียนตามประวัติศาสตร์

คราวนี้ผู้แต่งท่านนี้มีข้ออ้างอันใดที่เราเขียนเกี่ยวกับหนังสือปฐมกาล? ผมไม่ใช่นักวิชาการเหมือนอย่างที่บางคนเป็น การทำงานหนักโดยตลอดของผมในการเป็นบรรณาธิการหนังสือ SWORD OF THE LORD รายสัปดาห์ และกำกับดูแลคนงานกว่าเก้าสิบคนในสำนักงานของเรา ในการเทศนารายสัปดาห์ทางสถานีวิทยุหลายแห่ง ในการเทศนาหกหรือแปดหนต่อสัปดาห์เป็นปกติในคริสตจักรทั้งหลายหรืองานประชุมหลายแห่ง หมายความว่าผมไม่สามารถปลีกตัวจากหน้าที่อื่น ๆ ทั้งหมด และทำการวิจัยได้อย่างที่บางคนอาจกระทำ

ถึงกระนั้นพระคัมภีร์ก็เป็นของผม โดยผมเชื่อมันด้วยใจยินดีและร้อนรน เราเชื่อและปกป้องคำกล่าวของพระคัมภีร์ที่ว่า “พระวจนะทุกคำ...ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ. 4:4) ที่ว่าพระคัมภีร์เป็นการเปิดเผยหนึ่ง “ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน” (1 คร. 2:13) นอกจากนี้ ในอดีตผมเคยเขียนความเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับทุกบทในพระคัมภีร์แล้ว และทุกข้อพระคำที่สำคัญ ด้วยความชื่นบานอันบริสุทธิ์ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐและบรรณาธิการคนนี้เขียนเกี่ยวกับพระคัมภีร์โดยวิงวอนขอการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอขณะที่ผมอ่านและเขียน และเพื่อทุกคนที่อาจได้รับประโยชน์จากงานเขียนของผม

ใช่แล้วครับ และหลายพันคนที่ได้อ่านงานเขียนต่าง ๆ ของผมแล้ว หลายพันคนที่ได้พบว่าพระคัมภีร์นั้นหอมหวานและเปลี่ยนแปลงชีวิตผ่านทางงานรับใช้อันต่ำต้อยของผมจะได้อ่านความเห็นต่าง ๆ ของผมเกี่ยวกับหนังสือปฐมกาลก่อนความเห็นเหล่านั้นของผู้แต่งท่านอื่น ดังนั้นเราจึงเขียนเพราะถูกกระตุ้นโดยพระเจ้าและความต้องการในหมู่ผู้คน

ขอให้ทุกคนจดจำไว้ว่าพระคริสต์และความรอดโดยความเชื่อในพระโลหิตที่ลบมลทินของพระองค์เป็นใจความหลักที่แท้จริงของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ขอให้พระองค์ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราและองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยิ้มให้แก่คนเหล่านั้นที่อ่านและขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้เปี่ยมสุขทรงนำพาและให้ความสว่างและอวยพรทุกคนที่ศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระองค์ในที่นี้

จอห์น อาร์. ไรซ์
เมอร์ฟรีสโบโร่, เทนเนสซี
1975

“ในเริ่มแรกนั้น...”

ปฐมกาล 1

การทรงสร้างแผ่นดินโลก

ข้อ 1

ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

พระคัมภีร์ทั้งเล่ม, พระคริสต์และความเชื่อแบบคริสเตียน,
ตั้งหรือล้มพร้อมกับหนังสือปฐมกาล

หนังสือปฐมกาล ถูกรวมไว้ในคำกล่าวที่ชัดเจนนั้นของ 2 ทิโมธี 3:16, “พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการดลใจของพระเจ้า...” หรือตรงตัวคือ ถูกหายใจออกมาโดยพระเจ้า พระเยซูทรงเชื่อในหนังสือปฐมกาลในฐานะเป็นพระวจนะของพระเจ้าจริง ๆ และทรงยกข้อความหรืออ้างอิงถึงมัน และพระองค์ตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือพวกศาสดาพยากรณ์เสีย เรามิได้มาเพื่อจะทำลาย แต่เพื่อจะทำให้สำเร็จจริง เพราะเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า จนกว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่วงไป แม้แต่อักษรหนึ่งหรือจุด ๆ หนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าสิ่งสารพัดจะถูกทำให้สำเร็จจริง” (มธ. 5:18)

“พระราชบัญญัติ” ในที่นี้เจาะจงหมายถึงหนังสือห้าเล่มแรกในพระคัมภีร์ ซึ่งรวมหนังสือปฐมกาลเข้าไว้ด้วย และพระเยซูทรงยกคำพูดจากพระราชบัญญัตินั้น จากพระราชบัญญัติ 8:3 เมื่อพระองค์ทรงตอบซาตานว่า “มีเขียนไว้แล้วว่า ‘มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวไม่ได้ แต่โดยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’” (มธ. 4:4; ลูกา 4:4)

และพระเยซูผู้ทรงคืนพระชนม์แล้วตรัสแก่คริสเตียนสองคนนั้นที่โศกเศร้าและสงสัยผู้กำลังเดินทางไปหมู่บ้านเอมมาอูสว่า: “ โอ พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้นั้น จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์สิ่งเหล่านี้ และเข้าในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ” และเริ่มต้นที่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์ พระองค์ทรงอธิบายให้เขาทั้งสองฟังในพระคัมภีร์ทุกข้อถึงสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวกับพระองค์เอง” (ลูกา 24:25-27) พระเยซูทรงยกข้อพระคัมภีร์ “เริ่มต้นที่โมเสส” เกี่ยวกับพระองค์เองและทำเช่นนั้น “ในพระคัมภีร์ทุกข้อ”

ดังนั้นปฐมกาลจึงเป็นพระวจนะที่ได้รับการดลใจของพระเจ้าจริง ๆ และพระคำข้อแรกของปฐมกาลก็ได้รับการดลใจและเป็นของแท้และประกอบด้วยสิทธิอำนาจพอ ๆ กับยอห์น 3:16 หรือพระคำข้ออื่นใดในพระคัมภีร์

“ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก”

“ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้า”!

พระเจ้าทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้น พระเจ้าจะทรงอยู่ที่ไหนได้อีกเล่านอกจากที่นั่น-ในเริ่มแรกนั้น? ไม่มีแผ่นดินโลก ไม่มีทะเล ไม่มีดวงอาทิตย์ ไม่มีดวงดาว ไม่มีดาวเคราะห์ ไม่มีพวกสัตว์ ไม่มีสสาร ไม่มีพลังงานก่อนหน้าพระเจ้า! พระเจ้าทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นของการเนรมิตสร้าง ในที่นี้เราพบว่าพระเจ้าทรงอยู่ที่การเริ่มต้นนั้นของพระคัมภีร์

ที่ว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่งนั้นก็เป็นข้อเท็จจริงขั้นพื้นฐานของจักรวาลนี้ทั้งสิ้น พระองค์ทรงสร้างทุกสิ่ง พระองค์ทรงสร้างชีวิต พระองค์ทรงเป็นความรู้ทั้งหมด สติปัญญาทั้งหมด ฤทธิ์อำนาจทั้งหมด พระองค์ทรงเป็นความดีงามทั้งสิ้น ความเมตตาทั้งสิ้นและความรักมั่นคงทั้งสิ้น ทุกสิ่งที่ดีในจักรวาลล้วนมีต้นกำเนิดมาจากพระเจ้า ความชั่วร้ายทั้งหมดเป็นการกบฏต่อพระเจ้า

ปฐมกาลเริ่มต้นที่ในเริ่มแรกนั้น ข่าวประเสริฐของยอห์นก็เช่นเดียวกัน เราอ่านในยอห์น 1:1-4:

“ในเริ่มแรกนั้นพระวาทะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า พระองค์นั้นเองทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า สิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้นมาโดยพระองค์ และโดยปราศจากพระองค์ไม่มีสิ่งใดเลยได้ถูกสร้างขึ้นมาในสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้นมานั้น ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งหลาย”

เราถูกบอกสิ่งเดียวกันในโคโลสี 1:15-17:

“พระองค์ผู้ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า ผู้ไม่ทรงประจักษ์แก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวง เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งที่อยู่ในท้องฟ้าและที่อยู่ในแผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและสิ่งซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งทั้งสิ้นได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดยพระองค์”

พระเยซูคริสต์ไม่เพียงทรงเนรมิตสร้างสิ่งสารพัด แต่พวกมันได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อพระองค์และ “สรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดยพระองค์” หรือพวกมันยึดเกาะกันไว้โดยพระองค์ เมื่อการเนรมิตสร้างเสร็จสิ้น พระเยซูเจ้าก็ทรงพยุงจักรวาลไว้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์และพระองค์ทรงรักษาดาวเคราะห์เหล่านั้นให้อยู่ในวงโคจรของพวกมัน กระบวนการทั้งหมดของดาวเคราะห์ถูกกำกับดูแลและทำงานต่อเนื่องภายใต้พระหัตถ์ที่ควบคุมของพระเยซู

เราถูกบอกด้วยซ้ำว่าพวกสัตว์มองพึ่งพระองค์และได้รับการเลี้ยงดู เหมือนกับที่พระเยซูตรัสว่าพระเจ้าทรงหมายเหตุการร่วงลงของนกกระจอก พระเยซูทรงเป็นพระผู้สร้างองค์นั้น

ฮีบรู 1:2 บอกเราว่าพระเจ้า “ในวันสุดท้ายเหล่านี้ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายโดยพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นทายาทผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก ซึ่งโดยพระบุตรนั้นพระองค์ได้ทรงสร้างกัลปจักรวาลด้วย” พระคำข้อถัดไปกล่าวถึงเรื่องราวนั้นต่อไปว่าพระคริสต์กำลัง “ผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระดำรัสแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์”

แต่ปฐมกาล 1:2 กล่าวว่า “...พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวอยู่เหนือผิวน้ำนั้น” ในวิธีที่

คล้ายกันพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำงานกับพระเยซูตอนนี้ พระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดองค์นั้น แต่พระราชกิจในการทำให้บังเกิดใหม่จริง ๆ แล้วถูกกระทำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ทรงย้ายเข้าไปอยู่ในร่างกายของคริสเตียนเพื่อประทับอยู่ที่นั่นและทรงเป็นตัวแทนของพระคริสต์จนถึงขนาดที่พระคัมภีร์กล่าวได้ว่า “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27)

ถ้าเราเข้าใจว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระผู้สร้างองค์นั้น เราก็ไม่จำเป็นต้องประหลาดใจเลยที่ว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลกอีกครั้งและทรงสร้างมันให้เป็นสวนเอเดนแห่งใหม่ เราไม่จำเป็นต้องประหลาดใจเลยที่ว่าในชีวิตของพระองค์บนแผ่นดินโลกพระเยซูได้ทรงสร้างขนมปังและปลามากพอที่จะเลี้ยงคนห้าพันคนโดยไม่นับพวกผู้หญิงและเด็ก และที่พระองค์ทรงสร้างน้ำองุ่นออกมาจากน้ำในยอห์น บทที่ 2

เราเห็นว่าตรีเอกานุภาพทั้งสามพระภาคทรงมีส่วนในการเนรมิตสร้าง:

1. “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้าง...” -ข้อ 1

2. “และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวอยู่เหนือผิวน้ำนั้น” -ข้อ 2

3. “พระบุตรของพระองค์...ซึ่งโดยพระบุตรนั้นพระองค์ได้ทรงสร้างกัลปจักรวาลด้วย” -ฮบ. 1:2, เหมือนยอห์น 1:3

ดังนั้นพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงล้วนมีส่วนในการเนรมิตสร้าง

ไม่มีคำพูดที่ขัดกันเลยในที่นี้ ไม่มีความขัดแย้งเลย พระคริสต์ พระวาทะ ลอกอสนั้น การเปิดเผยนั้นของพระเจ้า พระบุตรของพระเจ้า อีกพระภาคของตรีเอกานุภาพ ทรงอยู่ที่นั่นในเริ่มแรกนั้นด้วย พระคริสต์ทรงเป็นความสว่างของโลกที่ส่องเข้ามาในค่ำคืนแห่งโลกที่มืดมิดนี้ ส่องแสงมายังมนุษย์ที่ล้มในบาป เหินห่างจากพระเจ้า เหล่าศัตรูของพระเจ้าด้วยซ้ำ

ผู้ใดเล่าที่ทำการเนรมิตสร้างนั้น: พระเจ้าพระบิดา หรือพระคริสต์พระบุตร? คือว่า พระคริสต์ทรงกระทำกิจในการเนรมิตสร้าง

“พระองค์ผู้ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า ผู้ไม่ทรงประจักษ์แก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวง เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งที่อยู่ในท้องฟ้าและที่อยู่ในแผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและสิ่งซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งทั้งสิ้นได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดยพระองค์” -คส. 1:15-17

“ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้า...” แต่คำฮีบรูสำหรับพระเจ้า, เอโลฮีม, เป็นคำพหูพจน์ ซึ่งรวมทั้งสามพระภาคนั้นเข้าไว้แล้ว: พระเจ้าผู้ไม่ปรากฏแก่ตา ซึ่งพระคริสต์ทรงเป็นแบบพระฉายของพระองค์; พระคริสต์ ซึ่งกระทำกิจในการเนรมิตสร้าง และ “พระวิญญาณของพระเจ้า” ผู้ทรง “เคลื่อนไหวอยู่เหนือผิวน้ำนั้น” (ปฐก. 1:2)

แต่ไม่มีความริษยา ไม่มีการแข่งขัน ไม่มีความเปล่าเปลี่ยวในตรีเอกานุภาพนั้นเลย ทั้งสามไม่ทรงแยก

จากกันแต่เป็นหนึ่งเดียวกัน มีการเผยให้ประจักษ์ของพระเจ้า สามพระภาค แต่ทั้งสามเป็นองค์เดียวกัน เรากล่าวว่าพระเยซูทรงเป็น “พระผู้ช่วยให้รอดของโลก” แต่พระองค์ไม่ได้เป็นผู้เดียวที่ช่วยคนบาปให้รอด ประการแรก “พระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก” จากนั้น “พระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” และจากนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ฟ้องใจคนบาป ผู้ทรงทำให้เกิดการบังเกิดใหม่อันแสนอัศจรรย์แห่งความรอดในผู้เชื่อ ดังนั้นคน ๆ นั้นจึง “บังเกิดจากพระวิญญาณ” สิ่งใดก็ตามที่พระคริสต์ทรงกระทำ พระบิดาและพระวิญญาณก็ทรงกระทำด้วย เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงย้ายเข้ามาอยู่ในร่างกายของผู้ที่กลับใจเชื่อในฐานะผู้ทรงปลอบประโลมใจ ผู้ทรงชี้ทางและผู้ทรงเป็นพยาน จากนั้นโดยทางพระองค์ พระเยซูก็ตรัสถึงทั้งพระองค์เองและพระบิดาว่า “และเราทั้งสองจะมาหาเขา และเราทั้งสองจะทำที่สถิตของเราทั้งสองอยู่กับเขา” (ยอห์น 14:23) มีอยู่นัยหนึ่งที่พระเจ้าทรงเป็น “พวกเรา” เสมอ สิ่งที่พระภาคหนึ่งของตรีเอกานุภาพนั้นทรงกระทำ ทั้งสามพระภาคก็ทรงมีส่วนและกระทำเช่นกัน

สหายที่ไม่รู้จักเกรงใจคนนั้นในลูกา 11:5-8 ซึ่งร้องขอขนมปังแห่งชีวิตสำหรับเหล่าคนบาปที่หิวโหย กล่าวว่า “ขอให้ข้ายืมขนมปังสามก้อนเถิด” เขาแสวงหาความช่วยเหลือในการชนะจิตวิญญาณจากพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่จะประทานขนมปังแห่งชีวิตนั้น ทั้งสามทรงทำงานร่วมกัน พระเจ้า-“เอโลฮีม”-ทรงเนรมิตสร้าง พระคริสต์ทรงเนรมิตสร้าง และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีส่วนเช่นกัน

เช่นนั้นแล้วเราควรอธิษฐานต่อผู้ใด-ต่อพระบิดาหรือต่อพระบุตร? ทำไมเล่า ก็อธิษฐานต่อองค์ใดองค์หนึ่งหรือทั้งสามองค์เลยก็ได้ เราควรอธิษฐานว่า “พระบิดาของเราทั้งหลาย” หรือเหมือนบารทิเมอัสและหญิงชาวคานาอันผู้นั้น ที่กล่าวว่า “พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด” หรือถ้าคุณอยาก ก็จงอธิษฐานต่อพระวิญญาณที่อ่อนหวานของพระเจ้า มันจะผิดไหมที่จะขอความช่วยเหลือจากพระอาจารย์ของคุณ ผู้ทรงชี้ทางของคุณและผู้ทรงปลอบประโลมใจของคุณ? หรือผิดไหมที่จะทูลขอพระวิญญาณของพระเจ้าที่จะทรงทำให้ข้อพระคำที่คุณอ่านปรากฏชัดเจนแก่คุณ? หรือที่จะอธิษฐานขอให้พระองค์ทรงฟ้องใจคนบาป? หรือที่พระองค์จะทรงระบายลมหายใจมาบนคุณในฤทธิ์เดชสำหรับการชนะจิตวิญญาณ? พระเยซูตรัสว่าพระองค์ทรงเป็น “ผู้ปลอบประโลมใจอีกองค์หนึ่ง” จริง ๆ ซึ่งหมายถึงพระองค์ผู้หนึ่งที่เหมือนกับพระเยซูเจ้าเองเลย ซึ่งเป็นผู้ปลอบประโลมใจที่ยิ่งใหญ่องค์แรกที่พวกเขารู้จัก

ดังนั้นพระเจ้าตรีเอกานุภาพจึงได้ทรงเนรมิตสร้าง แต่พระคริสต์ทรงกระทำกิจแข็งขันในการเนรมิตสร้างไปพร้อม ๆ กับพระบิดาและพระวิญญาณ

การเนรมิตสร้างของพระเจ้าพิสูจน์แก่ใจทุกดวงที่เปิดรับว่า มีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่ง!

การทรงสร้างเป็นข้อพิสูจน์ของพระเจ้า เนื่องจากมีโลกอยู่โลกหนึ่ง จึงต้องมีผู้สร้างโลกผู้หนึ่ง มนุษย์ที่มีเหตุผลไม่จำเป็นต้องโต้เถียงเกี่ยวกับว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่งหรือไม่ เพราะมีแต่คนโง่เท่านั้น คนที่คิดวิปลาสที่กล่าวได้ว่า “ไม่มีพระเจ้า”

จักรวาลทั้งสิ้นพูดถึงพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นและทรงพระปัญญาทั้งสิ้น

เพลงสดุดี 19:1-6 กล่าวว่า:

“ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายประกาศสง่าราศีของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถกิจของพระองค์ วันเอ่ยถ้อยคำให้แก่วัน และคืนสำแดงความรู้ให้แก่คืน ไม่มีสำเนียงหรือภาษาใด ๆ ที่ไม่ได้ยินเสียงของพวกมัน เส้นทางของพวกมันก็ออกไปทั่วแผ่นดินโลก และบรรดาถ้อยคำของพวกมันก็ออกไปถึงที่สุดปลายของพิภพ ในที่เหล่านั้นพระองค์ทรงตั้งพลับพลาไว้สำหรับดวงอาทิตย์ ซึ่งเหมือนอย่างเจ้าบ่าวที่ออกมาจากห้องโถงของเขา และชื่นบานเหมือนอย่างคนแข็งแรงที่จะวิ่งในการแข่งขัน การเคลื่อนที่ของดวงอาทิตย์มาจากที่สุดปลายของฟ้าสวรรค์ข้างหนึ่ง และวงโคจรของดวงอาทิตย์ก็ไปถึงที่สุดปลายอีกข้างหนึ่ง และไม่มีสิ่งใดสามารถซ่อนให้พ้นจากความร้อนของมันได้”

โอ เสียงพูดของดวงอาทิตย์ในฟ้ากล่าวว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่ง! สง่าราศีของพระองค์ พระหัตถกิจของพระองค์ปรากฏชัดแจ้ง “ไม่มีสำเนียงหรือภาษาใด ๆ ที่ไม่ได้ยินเสียงของพวกมัน” พวกกะลาสีที่ไหว้รูปเคารพบนเรือของโยนาห์รู้ว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่ง ดังนั้นพวกเขาจึงอ้อนวอนโยนาห์ให้อธิษฐาน รูปเคารพทั้งสิ้นและความมืดบอดฝ่ายวิญญาณในท่ามกลางชนชาติที่เลวทรามที่สุดเหล่านั้นไม่สามารถปิดกั้นเสียงพูดที่ดังอึกทึกเหล่านั้นของฟ้าสวรรค์และทุกสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาซึ่งป่าวประกาศว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่ง

Dr. Bill Rice ไปยังแอฟริกาเพื่อทำงานกับพวกมิชชันนารีชั่วระยะเวลาหนึ่ง ลึกเข้าไปในป่าดงดิบนั้นพวกเขาไปถึงชนเผ่าหนึ่งซึ่งเป็นพวกปิ๊กมี่ผิวดำตัวเล็กที่ไม่เคยเห็นคนผิวขาวเลย โดยการยิงพวกลิงเพื่อเป็นอาหารของพวกเขาและจากนั้นก็ทำให้พวกเขาตื่นเต้นโดยการแสดงให้พวกเขาเห็นหนังสือเล่มหนึ่งที่พูดได้ (พระคัมภีร์) เขารับประกันพวกเขาว่าเขาสามารถบอกพวกเขาได้ว่าบรรพบุรุษของพวกเขาไปที่ไหนแล้ว ในที่สุดเขาสามารถบอกพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าองค์หนึ่งที่ทรงรักพวกเขาและที่ส่งพระบุตรของพระองค์ให้มาตาย เพื่อยกโทษและช่วยพวกเขาให้รอดเพื่อที่พวกเขาจะสามารถไปยังที่อันเป็นสุขในสวรรค์ได้

จากนั้นสิ่งหนึ่งที่น่าประหลาดใจมากที่สุดได้เกิดขึ้น ชายตัวเล็กจิ๋วคนหนึ่งชื่อว่า Tarasi กล่าวว่า “Bwana ข้าเคยคิดว่ามันคงเป็นอะไรแบบนั้นแน่เลย หลายครั้งข้าเคยปีนขึ้นไปบนต้นไม้ที่สูงที่สุดและมองไกลเข้าไปในท้องฟ้า พยายามที่จะมองเห็นพระเจ้า ข้ารู้สึกแน่ใจว่าพระองค์คงต้องอยู่ที่ไหนสักแห่งบนนั้น และข้าเคยร้องถามพระองค์หลายหนว่า พระเจ้า พระองค์อยู่ที่ไหนไหม? พระองค์ได้ยินข้าไหม? พระองค์มองเห็น Tarasi ตัวน้อยที่แก่ชราไหม? พระเจ้า ข้ากลัว-มาช่วย Tarasi ด้วยเถิด แต่ว่า” ชายชราผู้นั้นเล่าต่อไปว่า “ข้าก็ไม่เคยได้ยินพระองค์ตอบข้าเลยสักคำ ข้าเคยคิดว่าพระเจ้าคงต้องมีวิธีช่วยเหลือ Tarasi ผู้แก่ชราและน่าสงสารบ้าง...ข้าดีใจที่ได้ยินเรื่องของพระเยซูและที่ได้รู้ว่าพระองค์ได้ตายเพื่อข้า...ข้าเคยคิดว่ามันต้องเป็นอะไรประมาณนั้นแหละ!”

โอ้ พระเจ้าไม่เคยปล่อยพระองค์เองต้องขาดพยานเลย! มนุษย์ไม่มีข้อแก้ตัวเลยที่ไม่แสวงหาพระเจ้าและรักพระองค์และปรนนิบัติพระองค์

ในโรม 1:18-22 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบอกเราอย่างชัดเจนเกี่ยวกับข้อเท็จจริงนี้: สิ่งทรงสร้างทั้งหมดพิสูจน์ว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่ง:

“เพราะว่าพระพิโรธของพระเจ้าถูกเปิดเผยจากสวรรค์ต่อสู้บรรดาความอธรรม และความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ ผู้ที่ยึดกุมความจริงในความไม่ชอบธรรม เพราะว่าสิ่งซึ่งสามารถทราบเกี่ยวกับพระเจ้านั้นก็ปรากฏ

ในพวกเขา เพราะว่าพระเจ้าได้โปรดสำแดงมันแก่พวกเขาแล้ว ด้วยว่าสิ่งทั้งหลายที่ไม่อาจมองเห็นได้ของพระองค์ตั้งแต่การเนรมิตสร้างโลกก็ถูกมองเห็นอย่างชัดเจน โดยถูกเข้าใจโดยสรรพสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา คือ ฤทธานุภาพอันนิรันดร์ของพระองค์และความเป็นพระเจ้า ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงปราศจากข้อแก้ตัว เพราะว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว พวกเขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในฐานะเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่ได้กลายเป็นผู้ที่ไร้สาระในบรรดาจินตนาการของพวกเขา และใจอันโง่เขลาของพวกเขาก็มืดไป โดยอ้างตัวเองว่ามีสติปัญญา พวกเขาจึงได้กลายเป็นคนโง่เขลา”

สิ่งที่อาจทราบได้เกี่ยวกับพระเจ้าก็ถูกเผยให้ประจักษ์ในสิ่งทรงสร้างแล้ว เราไม่เชื่อ เหมือนที่บางคนเชื่อ ว่าข่าวประเสริฐถูกเขียนในธรรมชาติ แต่พระเจ้าในฐานะพระผู้สร้างองค์หนึ่งทรงถูกเปิดเผยโดยบรรดาพระราชกิจของพระองค์ ชนชาติเหล่านั้นภายหลังน้ำท่วมโลก ซึ่งในที่นี้ถูกพูดถึงในโรม บทที่ 1 ไม่มีข้อแก้ตัวเลย พวกเขารู้เกี่ยวกับพระเจ้าแต่กลับชอบพวกรูปเคารพมากกว่า พวกเขา “หาได้ขอบพระคุณไม่” (ข้อ 21) “พวกเขาไม่เห็นชอบที่จะจดจำพระเจ้าไว้ในความรู้ของพวกเขา” (ข้อ 28) ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงทำให้ใจที่ผิดบาปของพวกเขามืดมัวไปและ “มอบพวกเขาไว้แก่ความเป็นมลทิน” (ข้อ 24) พระองค์ “ได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่กิเลสอันต่ำช้า” (ข้อ 26) พระองค์ “ได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่จิตใจอันเลวทราม” (ข้อ 28) “โดยอ้างตัวเองว่ามีสติปัญญา พวกเขาจึงได้กลายเป็นคนโง่เขลา” (ข้อ 22) มิน่าล่ะ นี่แหละถึงทำให้มีพวกอเทวนิยมเกิดขึ้นมา! นั่นเป็นทางของคนโง่ที่กล่าวในใจของตนว่า “ไม่มีพระเจ้า”

คนโง่ที่กล่าวว่า “ไม่มีพระเจ้าสำหรับฉัน”

ใช่ครับ โรม 1:22 กล่าวว่าผู้คนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายมาจากโนอาห์หลังน้ำท่วมโลก และเป็นผู้คนที่ได้รับความสว่างแล้ว พร้อมกับอารยธรรมยิ่งใหญ่และที่เคยรู้เกี่ยวกับพระเจ้า ได้หันไปเสียจากพระเจ้าพร้อมกับใจชั่วที่ไม่สำนึกในพระคุณ พวกเขาไม่อยากเก็บพระเจ้าไว้ในความรู้ของตน ดังนั้น “โดยอ้างตัวเองว่ามีสติปัญญา พวกเขาจึงได้กลายเป็นคนโง่เขลา”

แต่เพลงสดุดี 14:1-3 บอกเราเกี่ยวกับเรื่องนี้:

“คนโง่ได้พูดในใจของตนว่า “ไม่มีพระเจ้า” พวกเขาก็เลวทราม พวกเขาได้กระทำกิจการต่าง ๆ อันน่าสะอิดสะเอียน ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี พระเยโฮวาห์ทรงมองลงมาจากสวรรค์แล้ว ดูบุตรทั้งหลายของมนุษย์ เพื่อจะดูว่ามีผู้ใดบ้างไหมที่เข้าใจและแสวงหาพระเจ้า พวกเขาก็หลงเจิ่นไปหมด พวกเขาก็กลายเป็นคนโสโครกด้วยกันทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่ ไม่มีเลย”

นั่นถูกทวนซ้ำแทบจะแบบคำต่อคำในเพลงสดุดี 53

คนโง่เท่านั้นที่พูดได้ว่า “ไม่มีพระเจ้า” คำเรียกคนโง่ในพระคำข้อนี้ไม่ได้หมายถึงแค่ความไม่รู้หรือวิจารณญาณที่ไม่ได้เรื่องหรือการขาดเชาวน์ปัญญา มันหมายถึงคน ๆ หนึ่งที่วิจารณญาณของเขาถูกทำให้บิดเบี้ยวและแปดเปื้อนโดยความคิดที่ชั่วร้ายและโดยความปรารถนาต่าง ๆ ที่ชั่ว เศรษฐีโง่คนนั้นในลูกา 12:16-21 มีสัมผัสรับรู้เหลือเฟือ แต่ความคิดของเขากลับหมกมุ่นอยู่กับทรัพย์สิ่งของฝ่ายโลก การกินและการดื่ม และความมั่งมี จนเขาไม่ฉุกคิดเลยว่าเขาต้องตายและพบกับพระเจ้า ดังนั้นพระเจ้าจึงตรัสแก่เขาว่า “เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้จิตวิญญาณของเจ้าจะถูกเรียกเอาไปจากเจ้า” คนโง่ในพระคัมภีร์คือคนที่วิปริตซึ่งถูกบังตาโดยบาปและ

โดยใจชั่วของเขาเอง มันเกี่ยวข้องไม่ใช่กับความคิดเป็นหลัก แต่กับจิตวิญญาณ ใจ เจตนาต่าง ๆ ความปรารถนาต่าง ๆ คนที่กล่าวว่าไม่มีพระเจ้าก็เป็นคนเช่นนั้นแหละ

แต่จงอ่านพระคำข้อแรกนั้นอีกครั้ง, เพลงสดุดี 14:1: “คนโง่ได้พูดในใจของตน...” เขาพูดเช่นนั้นที่ไหนนะ? ไม่ใช่ในความคิดที่มีตรรกะและมีเชาวน์ปัญญา โดยพิจารณาข้อเท็จจริงทั้งหมด ไม่เลยครับ แต่ในใจชั่วที่ไม่อยากได้พระเจ้า แนวคิดอเทวนิยมและความไม่เชื่อทั้งปวงเป็นเรื่องของใจ คนโง่นั้นกล่าวว่า “ไม่มีพระเจ้า” แต่คำว่า *there is* ในฉบับคิงเจมส์เป็นตัวเอียง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกมันไม่ได้อยู่ในข้อความเดิมแต่ถูกใส่เข้ามาโดยนักแปลเหล่านั้นเพื่อทำให้เกิดความหมาย จริง ๆ แล้วคนโง่นั้นกล่าวว่า “ไม่เอาพระเจ้า! ไม่เอาพระเจ้าสำหรับฉัน! ฉันไม่อยากมีพระเจ้า!” เขากำลังกล่าว ไม่ใช่ว่าพระเจ้าไม่ทรงมีอยู่จริง แต่ว่าเขาไม่อยากมีพระเจ้า เขาไม่อยากได้พระเจ้า ความไม่เชื่อมาจากใจชั่ว ซึ่งปฏิเสธความสว่างนั้นและความจริงนั้นเหมือนกับที่เขาปฏิเสธพระเจ้า

ขอให้เรายกภาพประกอบ

มองมาที่นาฬิกาข้อมือของผมสิครับ มันถูกเขียนว่า Accutron มันเป็นของขวัญที่น่ารักจากพี่ชายของผม, Dr. Bill คราวนี้ขอให้เราพูดเหมือนนักวิวัฒนาการหรือนักอเทวนิยมคนใดหรือพวก agnostic สมมติเรากล่าวว่า “ไม่มีใครวางแผนนาฬิกาข้อมือเรือนนี้หรอก ไม่มีใครทำมันขึ้นมา มันแค่เกิดขึ้นมาโดยบังเอิญโดยเป็นผลมาจากพลังงานต่าง ๆ ที่มาพร้อมกัน, สภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ, การเคลื่อนไหวหรือแรงกระตุ้นต่าง ๆ โดยบังเอิญในเวลาหลายพันปี อยู่ดี ๆ มันก็เกิดขึ้นมา ไม่มีใครวางแผนมันหรอก”

แต่คุณคงจะค้านว่า “มีขีดที่เว้นระยะเท่า ๆ กันสิบสองขีดอยู่รอบหน้าปัด และพวกมันก็ถูกแบ่งย่อยอีกเป็นหกสิบขีดที่เล็กกว่าโดยมีขนาดเท่ากันเป๊ะ แน่นอนว่าต้องมีใครสักคนวางแผนมันเพื่อแสดงให้เห็นสิบสองชั่วโมงซึ่งแต่ละชั่วโมงมีหกสิบนาที”

“ไม่เลย (ขอให้ผมตอบเหมือนอย่างคนโง่) มันเกิดขึ้นเอง บางทีตอนแรกมันอาจเป็นไม้ซีกหนึ่งหรือแร่เหล็กเล็กน้อย จากนั้นมันก็เป็นกระดุมเม็ดหนึ่ง จากนั้นก็เข็มทิศอันหนึ่ง จากนั้นก็มาตรวัดไอน้ำ แล้วก็เป็นนาฬิกาข้อมือเรือนหนึ่ง ความคล้ายคลึงกันในเรื่องขนาดและรูปร่างพิสูจน์ให้เห็นวิวัฒนาการแบบนั้นเลย มันเกิดขึ้นเอง”

แต่คนที่มีหัวคิดคงจะกล่าวว่า “แต่มันจะเกิดขึ้นโดยบังเอิญได้อย่างไรที่เข็มบอกชั่วโมงเดินจากเลขสิบสองไปยังเลขหนึ่งในเวลาหนึ่งชั่วโมงเป๊ะ และหมุนไปรอบหน้าปัดของนาฬิกาเรือนนั้น? เข็มบอกนาทีก็เดินหกสิบนาทีในหนึ่งชั่วโมง เข็มวินาทีอันเล็กจิ๋วก็เดินหกสิบวินาทีในหนึ่งนาที ทำไมล่ะ?” คุณยืนกรานแน่นอนว่า “ใครสักคนต้องวางแผนมันอยู่แล้ว! ใครสักคนต้องสร้างมันขึ้นมา” คุณกล่าวว่า “ดร. ไรซ์ คุณพูดเหมือนคนโง่ถ้ามีนาฬิกาข้อมือเรือนหนึ่งที่ประณีตขนาดนั้น ก็ต้องมีคนทำนาฬิกาผู้หนึ่งสิ”

ใช่ครับ คุณพูดถูกแล้ว คน ๆ หนึ่งพูดเหมือนคนโง่ที่กล่าวว่ามีนาฬิกาข้อมือหลายเรือนที่บอกเวลาเที่ยงตรง ใส่พอดีกับข้อมือ ถูกปรับให้พอดี ได้รับพลังจากถ่านก้อนเล็ก ๆ ที่ใช้ได้นานหนึ่งปีหรือนานกว่านั้นและบอกเวลาได้ดีเสมอ แต่ว่าไม่มีโรงงานผลิตนาฬิกาข้อมือ! คนโง่เท่านั้นที่พูดจาแบบนั้น นั่นเหมือนกับคนโง่คนนั้นที่พูดว่าไม่มีพระเจ้า!

การพูดว่ามนุษย์ พืช สัตว์ ทะเล อากาศ แผ่นดินโลกที่หมุนไปบนแกนของมัน ดวงอาทิตย์ที่เราโคจรอยู่รอบมัน และความไพบูลย์อันไร้ที่สิ้นสุดและสติปัญญาและการวางแผนของธรรมชาติทั้งหมด-การพูดว่ามันเกิดขึ้นเองโดยปราศจากพระผู้สร้างองค์หนึ่งที่เป็นบุคคลก็เท่ากับเป็นการพูดจาแบบคนโง่ พระเจ้าตรัสว่าคนที่พูดจาแบบนั้นเป็นคนโง่ และผมก็ขอกล่าวว่า เอเมน

มีผู้กล่าวว่าเซอร์ ไอแซค นิวตันให้ใครสักคนทำเครื่องจักรอันหนึ่งที่ซับซ้อนซึ่งจำลองระบบดาวเคราะห์ของเรา โดยมีดวงอาทิตย์อยู่ตรงกลาง มีแขนอันหนึ่งที่หมุนวนไปรอบพร้อมกับลูกบอลอันหนึ่งที่เป็นตัวแทนของโลก ดวงจันทร์อันหนึ่งที่หมุนไปรอบโลกและดาวเคราะห์ทั้งหมดที่มีขนาดตามสัดส่วน และอยู่บนแขนต่าง ๆ ที่ยื่นออกในระยะทางอันเหมาะสมเพื่อเป็นตัวแทนวิถีของพวกมันในฟ้า โดยหมุนไปด้วยความเร็วตามสัดส่วนของดาวเคราะห์เหล่านั้น คันโยกอันหนึ่งทำให้เครื่องจักรแสดงดาวเคราะห์นี้หมุนอย่างสวยงามและแม่นยำ

เพื่อนที่เน้นวิทยาศาสตร์คนหนึ่งเข้ามา เรื่องเล่าไว้เช่นนี้ และเขาอัศจรรย์ใจและอุทานว่า “วิเศษจริง! ใครทำเครื่องนี้ขึ้นมาเหรอ?”

“ไม่มีใครหรอก” เซอร์ไอแซคตอบ

“ไม่เอาน่า อย่าตลก บอกฉันมาเถอะ ใครทำมันขึ้นมา”

อีกครั้งที่คำตอบนั้นสั้นและไม่แยแส “ไม่มีใครทำมันขึ้นมา”

นักวิทยาศาสตร์ผู้ไม่เชื่อพระเจ้าคนนั้นโมโห และทักท้วงว่า “เครื่องจักรที่ถูกออกแบบมาอย่างอัศจรรย์เช่นนี้ ซึ่งเป็นแบบจำลองของระบบดาวเคราะห์ของเราจริง ๆ โดยแสดงให้เห็นว่าทั้งหมดนั้นเคลื่อนที่ในลำดับอันเหมาะสมรอบดวงอาทิตย์ ไม่มีทางเกิดขึ้นมาเองได้หรอก ใครสร้างมันขึ้นมา?”

ดร. นิวตันตอบกลับไปว่าโลกและดวงอาทิตย์และดาวเคราะห์ทั้งหลายและดวงจันทร์ทั้งหลายมีรายละเอียดและมหัศจรรย์มากกว่าแบบจำลองที่เป็นกลไกอันนั้นหลายล้านเท่า และคนไม่เชื่อพระเจ้าคนนั้นก็คิดว่าไม่มีใครสร้างมันขึ้นมา! ใครหนอที่เป็นคนโง่ซึ่งพูดถึงจักรวาลนี้ว่า “ไม่มีผู้สร้างหรอก!” มันไม่สมเหตุสมผลเลย มันแสดงให้เห็นความวิปริต เป็นความชอบที่ชั่วเพื่อต่อสู้พระเจ้า

พระเยซูเจ้าตรัสในยอห์น 3:18-21:

“ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า และนี่คือการปรับโทษนั้น คือว่าความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว และมนุษย์ได้รักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำทั้งหลายของพวกเขาชั่วร้าย เพราะทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายก็เกลียดชังความสว่างนั้น และไม่มาถึงความสว่างนั้น เกรงว่าการกระทำทั้งหลายของตนจะถูกตำหนิ แต่ผู้ที่กระทำความจริงก็มาสู่ความสว่างนั้น เพื่อการกระทำทั้งหลายของตนจะปรากฏว่าการกระทำเหล่านั้นถูกกระทำในพระเจ้า”

เฉพาะคนเหล่านั้นที่เกลียดความสว่างนั้นเพราะการกระทำต่าง ๆ ของพวกเขาชั่วก็วิ่งไปจากพระคริสต์และพูดว่า “ไม่เอาพระเจ้า” ความไม่เชื่อแบบเดียวกันนี้เป็นเหตุว่าทำไมคนบาปถึงปฏิเสธพระคริสต์และไปบนทางชั่วของตนต่อไปมุ่งสู่นรก

ใช่แล้วครับ “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก”

พระเจ้าผู้ได้ทรงสร้างทุกสิ่งทรงค้ำจุน
ชีวิตและคุณต้องให้การต่อพระองค์

ดังนั้น เรื่องของการทรงสร้างจึงเป็นเพียงเรื่องทางศาสนศาสตร์ หรือมันเกี่ยวข้องกับคุณและผมจริง ๆ? เอาล่ะ พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกก็ทรงค้ำจุนมันและควบคุมมัน จงหมายเหตุโคโลสี 1:16,17 อีกครั้ง:

“เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งที่อยู่ในท้องฟ้าและที่อยู่ในแผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและสิ่งซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งทั้งสิ้นได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดยพระองค์”

“...สรรพสิ่งทั้งสิ้นได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดยพระองค์” พระคริสต์ไม่เพียงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง แต่ “สรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดยพระองค์” หรือถูกยึดไว้ด้วยกัน! พระคริสต์ผู้ทรงสร้างระบบสุริยะที่ใหญ่ยักษ์นี้ ซึ่งเป็นต้นแบบของแบบจำลองอันเล็กนั้น (เครื่องแสดงการโคจรของดาวเคราะห์ซึ่งมนุษย์ทำขึ้น) ทรงบิดคันโยกที่ทำให้จักรวาลเคลื่อนไป! พระคริสต์ทรงรักษาวงโคจรของพิภพโลก ทรงตั้งเขตแดนสำหรับทะเล ทรงส่งฝนหรือทรงระงับฝน ประทานอาหารให้แก่สัตว์ป่า ทรงหมายเหตุการตกของนกกระจอกทุกตัว และทรงระบายสีความงามของดอกไม้ป่าทุกดอก

พระองค์ทรงตั้งเหล่ากษัตริย์ขึ้นหรือปลดพวกเขาลง “แผ่นดินโลกเป็นของพระเยโฮวาห์ และบรรดาสรรพสิ่งในนั้น พิภพกับบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น” (สดด. 24:1)

พระเจ้าผู้ทรงสร้างคุณทรงทำให้หัวใจของคุณเต้นต่อไปได้ พระองค์ทรงเริ่มน้ำย่อยที่ย่อยอาหารของคุณ พระองค์ทรงกำกับดูแลไตที่กำจัดสารพิษออกไปจากโลหิต พระองค์ทรงสร้างแอนติบอดี้ในโลหิตของคุณเพื่อสร้างภูมิคุ้มกันให้คุณเพื่อต่อสู้บางโรค หรือพระองค์ทรงไม่ทำแบบนั้น ตามที่พระองค์ทรงเลือก

ดังนั้นมนุษย์จึงไม่เพียงเป็นคนโง่ในใจที่กล่าวว่าไม่มีพระเจ้า แต่เขายังเป็นคนโง่ด้วยเพราะใจที่โอหังและไม่สำนึกบุญคุณที่ชอบเพิกเฉยพระเจ้าผู้ทรงรักและเลี้ยงดูเขา ผู้ทรงชุบเลี้ยงเขาและแสวงหาเขา “ในพระองค์ พวกเรามีชีวิต และไหวตัว และเป็นอยู่” (กิจการ 17:28)

เมื่อกษัตริย์เบลชัสซาร์ทำบาป ดานิเอลก็บอกเขาว่า “และพระเจ้าผู้ซึ่งลมปราณของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า และผู้ซึ่งทางทั้งสิ้นของพระองค์ก็ขึ้นอยู่กับพระเจ้า พระองค์ก็มิได้ถวายพระเกียรติเลย” ดังนั้นกษัตริย์หรือขอทานคนใดที่เพิกเฉยพระเจ้าก็เป็นคนโง่ในสายพระเนตรของพระเจ้า

จำไว้ว่า ความไม่เชื่อเป็นบาปที่ใจ

พระคัมภีร์ทวนซ้ำความจริงที่ว่าความไม่เชื่อเป็นบาปอย่างหนึ่ง ความชั่วอย่างหนึ่ง พระเยซูตรัสแก่สาวกสองคนนั้นบนถนนไปหมู่บ้านเอมมาอูสว่า:

“โอ พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้นั้น จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์สิ่งเหล่านี้ และเข้าในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ” และเริ่มต้นที่โมเสสและบรรดา

ศาสดาพยากรณ์ พระองค์ทรงอธิบายให้เขาทั้งสองฟังในพระคัมภีร์ทุกข้อถึงสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวกับพระองค์เอง”-ลูกา 24:25-27

ดังนั้นคริสเตียนคนใดที่รู้จักพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดจึงอาจมีความผิดในเรื่องความไม่เชื่อเกี่ยวกับความจริงบางประการของพระคัมภีร์และพระเยซูจึงตรัสว่า พวกเขาอาจเป็น “พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อ” จงแน่ใจว่าใจของคุณโลดเต้นด้วยความยินดีที่จะเชื่อ “บรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้นั้น” เชื่อพระคัมภีร์ทั้งเล่ม เกรงว่าพระคริสต์จะทรงเรียกคุณว่าคนโง่!

จงจำไว้ว่าความไม่เชื่อเป็น “บาปซึ่งขัดขวางพวกเราอยู่อย่างง่ายดาย” ในฮีบรู 12:1,2 และเราควรแน่ใจว่าเราพยายามซ้ำแล้วซ้ำอีกที่จะ “วาง” สันดานตามเนื้อหนังของเราซึ่งมีแนวโน้มอันชั่วที่จะไม่เชื่อ

และในจักรวาลนี้ อันเป็นที่ซึ่งพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวที่ทรงลบมลทินบาป พระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง และพระองค์ผู้ทรงสร้างมนุษย์จะทรงสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่ สร้างคน ๆ หนึ่งให้เป็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์

พระองค์ผู้ทรงสร้างโลกก็ทรงสามารถสร้างใจดวงใหม่ในคุณและในผม

ปฐมกาล 1 (ต่อ)

ในเริ่มแรกนั้น พระเจ้า

และการอัศจรรย์

มันคือ “ในเริ่มแรกนั้น” นั่นเตือนความจำเราถึงคำกล่าวแรกในข่าวประเสริฐของยอห์น: “ในเริ่มแรกนั้นพระวาทะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า พระองค์นั้นเองทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า” (ยอห์น 1:1,2)

ก่อนมีแผ่นดินโลก ก่อนมีดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์หรือดวงดาวทั้งหลาย เราเชื่อว่าก่อนมีพลังหรือสสาร มีพระเจ้าอยู่แล้ว พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระเจ้าพระบุตร พระบุตรทรงอยู่ที่นั่นในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า

เราเชื่อว่าทูตสวรรค์เหล่านั้น เหล่าผู้เป็นอยู่ในสวรรค์ ได้อยู่ที่นั่นกับพระเจ้า ต่อมาอัครเทวทูตลูซีเฟอร์จะทำบาปและกลายเป็นซาตานและทูตสวรรค์บางตนจะตกพร้อมกับเขา แต่เราเชื่อว่ามันเป็นหลังจากเวลานี้ เพราะว่าในอิสยาห์ 14:12-17 การตกที่ถูกพยากรณ์ไว้ของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ค่อนข้างเป็นภาพเล็งถึงการตกของซาตาน และในข้อนั้นลูซีเฟอร์มีความมักใหญ่ใฝ่สูงโดยกล่าวถึงฟ้าสวรรค์และหมู่เมฆและสิ่งต่าง ๆ ดังนั้นการตกของซาตานจึงเป็นหลังจากเวลานี้ “ในเริ่มแรกนั้น” เมื่อพระเจ้าทรงสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก แต่ก่อนที่ซาตานทดลองอาดัมและเอวา

“ในเริ่มแรกนั้น” ใช่แล้วครับ เคยมีการเริ่มต้น มีผู้ใดคิดไหมว่ามีจักรวาลหนึ่งที่ไม่มีผู้สร้าง? ว่ามีพลังมหาศาลต่าง ๆ ที่ไม่มีสาเหตุ? ว่ามีสติปัญญาที่ไร้ขีดจำกัดและไม่มีแหล่งที่มาและไม่มีผู้ทรงปัญญาที่ให้กำเนิดมัน? มีใครคิดไหมว่ามีดวงดาราโดยไม่มีผู้ทรงสร้างดวงดารา มีคณิตศาสตร์ที่ถูกฝังอยู่ในธรรมชาติแต่ไม่มีผู้ทรงคิดค้นคณิตศาสตร์ กฎต่าง ๆ ของดนตรีซึ่งแฝงอยู่ในกฎต่าง ๆ ของการสั่นสะเทือนและเสียง แต่ไม่มีผู้ทรงคิดค้นดนตรีผู้ยิ่งใหญ่? ในเริ่มแรกนั้นมีพระเจ้าอยู่แล้ว

มีการเริ่มต้นเพราะว่าบัดนี้ดวงอาทิตย์กำลังเผาไหม้ตัวมันเอง ผมไม่ทราบว่าจะต้องใช้เวลาอีกกี่พันปี แต่เนื่องจากดวงอาทิตย์กำลังเผาผลาญตัวมันเองอย่างช้า ๆ ในการปล่อยพลังงาน จึงเคยมีเวลาหนึ่งที่มันต้องเริ่มต้นขึ้นและถูกประจุด้วยพลังงานนั้นที่ตอนนี้มันปล่อยออกมา และในเริ่มแรกนั้นมีพระเจ้าอยู่แล้ว

“ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก”

แต่ก่อนนั้นไม่มีแผ่นดินโลก แต่พระเจ้าทรงสร้างแผ่นดินโลกขึ้นมา แต่ก่อนนั้นไม่มีน้ำ แต่พระเจ้าทรงสร้างน้ำขึ้นมา แต่ก่อนนั้นไม่มีความสว่าง นอกจากว่าพระคริสต์เองทรงเป็นความสว่างนั้นและความสว่างของพระองค์ก็มีอยู่แล้วในความเป็นพระเจ้า แต่พระเจ้าตรัสว่า “จงมีความสว่าง” และความสว่างก็มีขึ้น

พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งขึ้นมาจากความว่างเปล่า นั่นถูกสื่ออยู่ในคำว่า “เนรมิตสร้าง” มันถูกกล่าวไว้เช่นกันในฮีบรู 11:3, “โดยความเชื่อ พวกเราเข้าใจว่า กัลปจักรวาลได้ถูกสร้างโดยพระดำรัสของพระเจ้า ดังนั้นสิ่งทั้งหลายที่มองเห็นได้ จึงมิได้ถูกสร้างจากสิ่งทั้งหลายที่ปรากฏให้เห็น”

คำกล่าวนั้นเกี่ยวกับพระเจ้าในฮีบรู 11:3 มีความสำคัญเพราะใจที่เชื่อนั้นจะเชื่อว่าพระเจ้าทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก แต่คนที่เหินห่างไปจากพระเจ้า คนที่ไม่รู้จักพระเจ้า ซึ่งใจของเขาไม่ถูกส่องสว่างโดย

พระวิญญาณของพระเจ้า ก็มองไม่เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และการเนรมิตสร้างก็เป็นความจริงฝ่ายวิญญาณประการหนึ่งที่ต้องถูกรับไว้โดยความเชื่อ ไม่มีประจักษ์พยานที่ได้เห็นการเนรมิตสร้างนั้นนอกจากพระเจ้าเองและเหล่าทูตสวรรค์ ไม่มีบันทึกที่เชื่อถือได้นอกจากบันทึกที่พระเจ้าเองประทานให้แล้ว ดังนั้น “โดยความเชื่อ” เราจึงเข้าใจว่ากัลปจักรวาลได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระวาทะของพระเจ้าและว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างสิ่งเหล่านั้นขึ้นมาจากความว่างเปล่า

อีกครั้ง 1 โครินธ์ 2:14 บอกเราว่า “แต่มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ”

ความเชื่อแบบคริสเตียน ศาสนาแห่งการอัศจรรย์

ในที่นี้เราวิ่งชนกับข้อเท็จจริงเรื่องการอัศจรรย์ต่าง ๆ การอัศจรรย์เป็นคำอธิบายเดียวที่เป็นไปได้เกี่ยวกับต้นกำเนิดของสรรพสิ่ง ถ้าพระเจ้ามิได้ทรงสร้างสสาร แล้วสสารจะมาจากไหน? ถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างเชื้อแห่งชีวิตในพืชและจากนั้นในสัตว์ มันจะเกิดขึ้นได้อย่างไร? ถ้าพระเจ้ามิได้ทรงวางดวงดาวเหล่านั้นในวงโคจรของพวกมันและพร้อมกับความแม่นยำทางคณิตศาสตร์ สมดุลและสมดุลต้าน ทรงทำให้พวกมันหมุนไป และถ้าพระองค์ไม่ทรงเฝ้าดูพวกมันและรักษาพวกมันให้อยู่ในที่ของพวกมัน แล้วคุณมีคำอธิบายใดเล่าสำหรับสิ่งเหล่านี้?

ต้องใช้ความเชื่อไหมเพื่อจะเชื่อในการอัศจรรย์? ใช่แล้วครับ แต่มันไม่ใช่ความเชื่อแบบโง่เขลาเหมือนความเชื่อของพวกนักวิวัฒนาการที่คิดว่าสิ่งต่าง ๆ “จากพลังที่อยู่ภายใน” ได้เติบโตขึ้นมาจากสสารที่ไม่มีชีวิตจนกลายเป็นเซลล์ที่มีชีวิต และจากนั้นก็กลายเป็นต้นไม้หนึ่งที่มีพลังมากแห่งชีวิตพืชและจากนั้นก็ชีวิตสัตว์ จนลงเอยเป็นมนุษย์ เรื่องราวที่ไม่น่าเป็นไปได้นี้เป็นเรื่องเหลือเชื่อมากกว่านิทานใด ๆ และคนที่สามารถเชื่อเรื่องแบบนั้นทั้งหมดได้โดยไม่บ่นก็เป็นคนหูเบามากกว่าคนเหล่านั้นที่เชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกตามที่พระองค์ตรัส ไม่มีคำอธิบายอื่นที่มีตรรกะหรือน่าเชื่อถือเกี่ยวกับจักรวาลนี้นอกจากคำอธิบายที่ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างมัน

แต่คนที่จะเป็นคริสเตียนก็ยอมรับข้อเท็จจริงเรื่องการอัศจรรย์อยู่แล้วเมื่อเขายอมรับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพระเจ้า

พระคัมภีร์เป็นหนังสืออัศจรรย์ นั่นคือ มนุษย์ได้ถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และให้ข่าวสารตามที่พระเจ้าได้ทรงบอกพวกเขาให้บันทึก โดยปราศจากข้อผิดพลาด นั่นไม่ใช่เรื่องธรรมชาติแต่เหนือธรรมชาติ ไม่ธรรมดาแต่เหนือธรรมดา ไม่ใช่ฝีมือมนุษย์แต่เป็นฝีมือพระเจ้า อนาคตถูกบอกล่วงหน้าแล้วโดยปราศจากข้อผิดพลาดในคำพยากรณ์หลายร้อยเรื่องในพระคัมภีร์ และการเกิดขึ้นจริงของเหตุการณ์ที่ถูกพยากรณ์ไว้แล้วก็พิสูจน์การดลใจที่แสนอัศจรรย์ของคำพยากรณ์นั้น

พระคริสต์ทรงเป็นการอัศจรรย์หนึ่ง พระองค์ทรงถูกปฏิสนธิในครรภ์ของหญิงพรหมจารีนั้นโดยพระวิญญาณของพระเจ้า โดยปราศจากพ่อที่เป็นมนุษย์ พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ในงานรับใช้ของพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า พระองค์ทรงทำให้คนตายเป็นขึ้น พระองค์ทรงสร้างสสารขึ้นมาในการเลี้ยงอาหารห้า

พันคนนั้น พระองค์ทรงเปลี่ยนน้ำให้เป็นน้ำองุ่น พระองค์ทรงทำให้ลมพายุสงบบนทะเลนั้นโดยคำ ๆ เดียว จากนั้นพระองค์ทรงเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายจากหลุมศพและเสด็จขึ้นสู่สวรรค์พร้อมร่างกาย พระคริสต์ทรงเป็นการอัศจรรย์หนึ่ง

การบังเกิดใหม่เป็นการอัศจรรย์หนึ่ง นั่นคือ คน ๆ หนึ่งมีการเปลี่ยนแปลงจริง ๆในธรรมชาติของเขา คน ๆ หนึ่งมีพระราชบัญญัติของพระเจ้าถูกจารึกในใจของตน บัดนี้คน ๆ หนึ่งมีพระวิญญาณของพระเจ้าประทับอยู่ภายในร่างกายของเขา คน ๆ หนึ่งกลายเป็นลูกของพระเจ้าอย่างแท้จริงโดยการเปลี่ยนแปลงที่แสนอัศจรรย์ เขายังมีธรรมชาติเก่าอยู่เหมือนเดิมแต่บัดนี้เขามีธรรมชาติใหม่แล้ว

คำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบก็เป็นการอัศจรรย์หนึ่ง ถ้าพระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงลำดับของสิ่งต่าง ๆ-ไม่ว่าพระองค์จะไม่ให้ฝนตกหรือส่งฝนมา ไม่ว่าพระองค์จะอนุญาตให้อุบัติเหตุหนึ่งเกิดขึ้นหรือป้องกันไม่ให้มันเกิดขึ้น ไม่ว่าพระองค์จะทรงนำพากษัตริย์หรือขอทานคนหนึ่งให้กระทำหรือคิดในทางหนึ่ง ไม่ว่าพระองค์จะทรงส่งคำตอบโดยตรงมาสำหรับคำอธิษฐานในรูปของเงินทองหรือในรูปของสิ่งต่าง ๆ หรือในข้อปฏิบัติที่ชัดเจน-มันก็เป็นการอัศจรรย์หนึ่ง มันมาจากพระเจ้าและไม่ใช่มาจากมนุษย์ มันเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติและไม่ใช่เรื่องธรรมชาติ

และเหมือนกับที่การกลับใจมาหาพระคริสต์เป็นการอัศจรรย์หนึ่ง มันก็เป็นตัวเบิกทางของการอัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งในการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกายของคริสเตียนทุกคนที่จะเกิดขึ้นสักวัน

ศาสนาแบบคริสเตียนเป็นศาสนาแห่งการอัศจรรย์ ไม่มีใครต้องสะดุดกับคำกล่าวที่ว่า “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก”

พวกมันถูกสร้างขึ้นมา! พวกมันไม่ได้เติบโตขึ้นอย่างช้า ๆ มันไม่ใช่กระบวนการหนึ่งที่ดำรงอยู่ได้ด้วยตัวเอง พระเจ้าอาจทำการอัศจรรย์เป็นชุด ๆ เหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงกระทำในการสร้างแผ่นดินโลก ทะเล ท้องฟ้า นก ปลา พืช สัตว์ และมนุษย์ แต่การอัศจรรย์หนึ่งก็ไม่ใช่กระบวนการหนึ่งในตัวมันเอง โปรโตปลาสซึมนิดหน่อย พร้อมกับกรดอะมิโนบางตัวและสารเคมีบางตัว ไม่ได้กลายเป็นอะมีบาด้วยตัวมันเอง อะมีบาไม่ได้พัฒนาจนกระทั่งมันเป็นสัตว์ตัวหนึ่งที่มีหลายเซลล์ และจากนั้นก็เป็นหอย และก็กลายเป็นรูปแบบที่สูงกว่า สุนัขไม่ได้พัฒนาจนกลายเป็นลิงบาบูน และลิงบาบูนไม่กลายเป็นวานรและวานรกลายเป็นคน ไม่เลย พระเจ้าทรงสร้างสิ่งต่าง ๆ พระองค์ทรงสร้างพวกมันทั้งหมด

ปฐมกาล 1 (ต่อ)

ทฤษฎีช่องว่างไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์

ทฤษฎีนี้ (1) เกี่ยวกับการทรงสร้างดั้งเดิมในอดีตที่ระบุยุคสมัยไม่ได้, (2) ที่เป็นหลายล้านปีซึ่งพวกนักวิทยาศาสตร์จินตนาการขึ้นมา ซึ่งทำให้เกิดฟอสซิล ชั้นของแผ่นดินโลกและชั้นถ่านหินต่าง ๆ, (3) และจากนั้นก็เป็นการเนรมิตสร้างเชิงบูรณะซึ่งใช้เวลาหกวันบนแผ่นดินโลกซึ่งก่อนหน้านั้นถูกทำลายไปโดยการพิพากษาของพระเจ้า ไม่ถูกสอนในพระคัมภีร์เลย

The Scofield Reference Bible ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1909 เป็นต้นมา ได้ทำให้ทฤษฎีช่องว่างเกี่ยวกับการทรงสร้าง หรือทฤษฎี “การฟื้นฟู” เป็นที่นิยมในหมู่คริสเตียนที่เน้นพื้นฐาน ทฤษฎีนั้นเชื่อว่าปฐมกาล 1:1 บอกเล่าเกี่ยวกับการทรงสร้างดั้งเดิมของแผ่นดินโลกในอดีตกาลที่ไร้ยุคสมัย และเชื่อว่าปฐมกาล 1:2 บอกเล่าเกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้าและความพินาศย่อยยับที่มาสู่สิ่งทรงสร้างทั้งปวง โดยกินเวลานานหลายล้านปีหรือหลายพันล้านปี และเป็นต้นเหตุของชั้นต่าง ๆ ของแผ่นดินโลก ซากฟอสซิล ชั้นถ่านหิน เพื่อให้เข้ากับทฤษฎีต่าง ๆ ของพวกนักวิทยาศาสตร์ และเชื่อว่าส่วนที่เหลือของปฐมกาลบทที่ 1 และ 2 บอกเล่าถึงการฟื้นฟูแผ่นดินโลกที่ถูกทำลาย โดยเพิ่มการทรงสร้างสัตว์และมนุษย์เข้าไปอีกหกวัน

หมายเหตุต่าง ๆ ใน **Scofield Bible** เกี่ยวกับ “ช่องว่าง” ที่เชื่อกันว่ามีในการทรงสร้าง

เกี่ยวกับปฐมกาล 1:1 เมื่อพูดถึงคำว่า “ทรงเนรมิตสร้าง” ดร. สโกฟิลด์มีหมายเหตุดังต่อไปนี้:

> แต่พระราชกิจเชิงทรงสร้างสามประการของพระเจ้าถูกบันทึกไว้ในบทนี้: (1) ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก, ข้อ 1; (2) ชีวิตสัตว์, ข้อ 21; และ (3) ชีวิตมนุษย์, ข้อ 26,27 พระราชกิจเชิงทรงสร้างอันแรกนั้นอ้างอิงไปยังอดีตกาลที่ระบุยุคสมัยไม่ได้ และให้ขอบเขตสำหรับยุคทางธรณีวิทยาทั้งหมดนั้น

เกี่ยวกับปฐมกาล 1 ข้อ 2 “แผ่นดินโลกนั้นก็ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่...” ดร. สโกฟิลด์มีหมายเหตุนี้:

> ยรม. 4:23-26, อสย. 24:1 และ 45:18 บ่งบอกชัดเจนว่าแผ่นดินโลกได้ประสบกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงอันเป็นผลมาจากการพิพากษาของพระเจ้า พื้นผิวของแผ่นดินโลกแสดงให้เห็นถึงร่องรอยของภัยพิบัติเช่นนั้น มีการบอกเป็นนัยไม่ขาดซึ่งเชื่อมโยงมันกับการทดสอบก่อนหน้าและการตกของเหล่าทูตสวรรค์ ดู อสค. 18:12-15 และอสย. 14:9-14 ซึ่งแน่นอนว่าไปไกลกว่าการกล่าวถึงกษัตริย์แห่งเมืองไทระและบาบิโลน

จากนั้นเกี่ยวกับข้อ 3 ของปฐมกาล บทที่ 1 ซึ่งกล่าวว่า “และพระเจ้าตรัสว่า “จงมีความสว่าง” และความสว่างก็มีขึ้น” ดร. สโกฟิลด์มีหมายเหตุต่อไปนี้ในหน้า 3:

> ทั้งตรงนี้และในข้อ 14-18 ไม่มีการบอกเป็นนัยถึงพระราชกิจในการทรงสร้างเดิมเลย คำไม่เหมือนเดิมถูกใช้ ความหมายก็คือ ถูกทำให้ปรากฏ; ถูกทำให้ประจักษ์แก่ตา ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ถูกสร้างขึ้น ‘ในเริ่มแรกนั้น’ แน่นอนว่า ‘ความสว่าง’ นั้นมาจากดวงอาทิตย์ แต่หมอกทำให้ความสว่างนั้นกระจัดกระจายไป ต่อมาดวงอาทิตย์ได้ปรากฏขึ้นในท้องฟ้าที่ไม่มีเมฆ

(หมายเหตุข้างบนนี้ถูกปรับเปลี่ยนในฉบับปรับปรุงใหม่ล่าสุดของ Scofield Bible และทฤษฎีช่องว่าง (Gap Theory) ไม่ได้รับการรับรองอย่างไม่มีเงื่อนไข)

ทำไมทฤษฎี "ช่องว่าง" ถึงได้เป็นที่นิยม

ถ้าคริสเตียนคนใดที่มีเชาวน์ปัญญา โดยปราศจากอคติใด ๆ ก่อนหน้า จะเพียงยอมอ่านบทแรกของปฐมกาล เขาก็จะเชื่อ เหมือนอย่างที่หลายล้านคนได้เชื่อแล้ว ว่าข้อ 1 และส่วนที่เหลือของบทนั้นกำลังพูดถึงการทรงสร้างเดียวกัน ในเวลาเดียวกัน พระคำข้อนั้นเป็นเพียงคำกล่าวที่แสดงข้อเท็จจริง ซึ่งพระคำข้อต่าง ๆ ที่ตามมาให้โครงร่างแบบมีรายละเอียด พร้อมกับรายละเอียดเสริมเกี่ยวกับการทรงสร้างมนุษย์ในบทที่ 2

แต่ผู้คนที่ตระหนักถึงข้อเท็จจริงต่าง ๆ ทางวิทยาศาสตร์และความเห็นต่าง ๆ ทางวิทยาศาสตร์ก็ไม่จัดการกับปัญหาเรื่องอายุของแผ่นดินโลกโดยปราศจากอคติ มีการค้นพบแล้วว่ามีหลายชั้นและชั้นหินต่าง ๆ บนแผ่นดินโลก และว่าในชั้นหินหรือชั้นต่าง ๆ เหล่านี้มีฟอสซิลของพืชและสัตว์หลายพันล้านชิ้น และชั้นถ่านหินเหล่านั้น มีการค้นพบแล้วว่าบนหลายทวีปมีเปลือกหอยจากทะเลและฟอสซิลของสิ่งมีชีวิตในทะเลถูกฝังสะสมอยู่มากมาย ดังนั้นพวกนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่อพระคัมภีร์และไม่เชื่อในการเนรมิตสร้างโดยตรง ก็คิดเอาเองว่าชีวิตทั้งหมดมาโดยวิวัฒนาการ ผ่านทางกระบวนการต่าง ๆ ตามธรรมชาติ และเชื่อว่าผ่านระยะเวลาหลายล้านปี หรือหลายพันล้านปีด้วยซ้ำ อาจเพราะกระบวนการต่าง ๆ ตามธรรมชาติแบบค่อยเป็นค่อยไปบนแผ่นดินโลกนี้ เทือกเขาต่าง ๆ จึงถูกดันขึ้นมา ทวีปต่าง ๆ จึงจมลงไปใต้มหาสมุทร พื้นมหาสมุทรได้ลอยขึ้นจนเป็นแผ่นดินแห้ง และเชื่อว่าในกระบวนการตามธรรมชาติเหล่านี้ ผ่านระยะเวลาหลายพันล้านปี พืชและสัตว์ได้ถูกถมทับและกลายเป็นซากฟอสซิล ป่าไม้ขนาดใหญ่ทั้งหลายถูกถมทับโดยดินและหิน และถูกก่อรูปจนกลายเป็นชั้นถ่านหินต่าง ๆ และเปลือกหอยทะเลและฟอสซิลของสิ่งมีชีวิตในทะเลได้ถูกทิ้งไว้บนบก กระทั่งบนภูเขาสูงที่สุดเหล่านั้น

นักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่อส่วนใหญ่บัดนี้เริ่มที่จะเชื่อว่าซากฟอสซิลที่หลงเหลือเหล่านี้ และการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นซึ่งถูกบ่งบอกในชั้นต่าง ๆ ที่อยู่พื้นผิวของแผ่นดินโลก ได้ถูกทำขึ้นผ่านยุคสมัยนับไม่ถ้วน

มันยุติธรรมที่จะกล่าวว่าบัดนี้นักวิทยาศาสตร์ที่ถูกพิสูจน์แล้วหลายร้อยคนที่เป็นคริสเตียนไม่เชื่อทฤษฎีวิวัฒนาการแต่เชื่อในการเนรมิตสร้างโดยตรง และมีสมาคมต่าง ๆ นิตยสารและหนังสือหลายเล่มเพื่อพิสูจน์ว่าพระคัมภีร์ถูกต้องแม่นยำในแง่วิทยาศาสตร์เกี่ยวกับเรื่องการทรงสร้างและน้ำท่วมโลก

คริสเตียนดี ๆ ซึ่งไม่เต็มใจที่จะยอมรับทฤษฎีวิวัฒนาการแทนที่การทรงสร้างโดยตรง ได้แสวงหาคำอธิบายบางอย่างเกี่ยวกับข้อเท็จจริงทางวิทยาศาตร์เหล่านี้ในเรื่องฟอสซิลเหล่านั้น ชั้นถ่านหินเหล่านั้น หลักฐานก็คือว่าทะเลเหล่านั้นครั้งหนึ่งเคยปกคลุมทวีปทั้งหลายที่เป็นอยู่ตอนนี้

ดังนั้น ถึงแม้ว่าบทที่หนึ่งของปฐมกาลไม่พูดถึงอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการทรงสร้างแบบแยกจากกันสองช่วงโดยมีช่องว่างที่เป็นหลายยุคสมัยระหว่างทั้งสองช่วงนั้น คริสเตียนทั้งหลายก็คิดค้นทฤษฎีที่ว่าปฐมกาล 1:1 บอกเล่าเกี่ยวกับการทรงสร้างดั้งเดิม: "ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก" พวกเขากล่าวว่า ฉะนั้นการพิพากษาครั้งใหญ่หรือการทำลายล้างแบบวินาศภัยได้มาสู่แผ่นดินโลกนี้และกล่าวว่าเรื่องนั้นถูกกล่าวถึงในข้อ 2 ข้อ 2 กล่าวว่า "และแผ่นดินโลกนั้นก็ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่" และพวก

เขาทำให้ข้อนี้อ่านว่า “แผ่นดินโลกนั้นเริ่มกลายเป็นปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่”

ดังนั้นพวกเขาจึงได้พยายามที่จะอธิบายเรื่องฟอสซิลเหล่านั้น และได้พยายามที่จะเอาใจพวกนักวิทยาศาสตร์ที่เรียกร้องให้มีหลายล้านปี

ดังนั้น George H. Pember ในหนังสือของเขา *Earth’s Earliest Ages* จึงเสนอแนะการตีความที่ว่ายุคหรือช่องว่างขนาดมหึมาจะต้องถูกนับหลังจากปฐมกาล 1:1 และจากนั้น หลังจากการพิพากษาแบบวินาศภัยของพระเจ้า ซึ่งก่อให้เกิดฟอสซิลเหล่านั้น ชั้นถ่านหินเหล่านั้น และหลักฐานอื่น ๆ ซึ่งพวกนักวิทยาศาสตร์อ้างว่าอยู่ในชั้นพื้นผิวเหล่านั้นของแผ่นดินโลก เขาคิดว่าเริ่มต้นที่ปฐมกาล 1:3 พระเจ้าได้ทรงทำการเนรมิตสร้างใหม่ที่ใช้เวลาหกวัน ทฤษฎีนี้ถูกยึดถือโดย Franz Delitzsch ในเยอรมนีและคนอื่น ๆ เช่นกัน มันถูกทำให้เป็นที่นิยมโดย Scofield Reference Bible

แต่ทฤษฎีช่องว่างไม่อาจถูกพิสูจน์ได้โดยพระคัมภีร์

ความพยายามที่จะพิสูจน์ทฤษฎีช่องว่างนั้นไม่น่าเชื่อถือ พระคัมภีร์ไม่สอนว่ามีหลายยุคที่ยาวนานระหว่างปฐมกาล 1:1 และ ข้อ 3 และข้อต่อ ๆ ไป

1. การพยายามทำให้ปฐมกาล 1:2 กล่าวว่า “และแผ่นดินโลกนั้นได้กลายเป็นปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่” ก็เป็นการแปลที่ไม่ได้เรื่อง “ในปี 1948 ที่ Winona Lake School of Theology คุณ M. Henkel ได้ทำการสำรวจนักวิชาการด้านภาษาฮีบรูชั้นนำยี่สิบคนในสหรัฐฯ พวกเขาถูกถามว่า ‘มีหลักฐานด้านการตีความใด ๆ ไหมที่สนับสนุนทัศนะที่ว่ามีช่องว่างระหว่างข้อ 1 กับข้อ 2?’ คำตอบของพวกเขาคือ ไม่มีอย่างหนักแน่น” ตามที่ Prof. Surburg กล่าว โดยยกคำพูดมาจากหนังสือ *Modern Science and the Christian Faith*

ไม่ใช่เลยครับ ในพระราชกิจแห่งการทรงสร้างครั้งแรกนั้น พระเจ้าทรงทำให้สสารมีขึ้นมา แต่มันยังไม่ได้ถูกก่อรูปให้เป็นทวีปต่าง ๆ และทะเลต่าง ๆ ให้เป็นพืชและสัตว์ต่าง ๆ มัน “ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่” การทรงสร้างยังไม่เสร็จสิ้น นั่นเป็นความหมายที่ชัดเจนของปฐมกาล 1:1

2. ดร. สโกฟิลด์กล่าวในหมายเหตุของเขาเกี่ยวกับปฐมกาล 1:2, ยรม. 4:23-26, อสย. 24:1 และ 45:18 บ่งบอกอย่างชัดเจนว่าแผ่นดินโลกได้ประสบกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงอันเป็นผลมาจากการพิพากษาของพระเจ้า

ผมเชื่อว่านั่นเป็นความผิดพลาดอันร้ายแรงในการตีความ เยเรมีย์ 4:23 กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้มองดูพื้นแผ่นดิน และดูเถิด มันเป็นที่ร้างและว่างเปล่า และฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย และพวกมันไม่มีความสว่าง” แต่บริบทนั้นบ่งบอกอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าตรัสถึงความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มและของชาวแคว้นยูดาห์เมื่อพวกเขาถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังบาบิโลน ในพระคำข้อก่อนหน้าเหล่านั้น ชนชาติอิสราเอลถูกบัญชาว่า “ด้วยเหตุนี้พวกเจ้าจงสวมผ้ากระสอบ จงคร่ำครวญและพิลาปร่ำไห้ เพราะความกริ้วอันดุเดือดของพระเยโฮวาห์มิได้หันกลับไปจากพวกเรา” (ข้อ 8) ข้อ 16 กล่าวว่า “พวกเจ้าจงกล่าวแก่บรรดาประชาชาติ ดูเถิด จงโฆษณาแก่กรุงเยรูซาเล็มว่า บรรดาผู้ล้อมมาจากแผ่นดินไกล และส่งเสียงของพวกเขาเข้าใส่นครต่าง ๆ แห่งยูดาห์” ข้อ 19 กล่าวว่า “จิตใจของข้า จิตใจของข้า ข้าก็เจ็บปวดในใจของข้าเอง ใจของข้าทำเสียงภายในตัวข้า ข้าจะนิ่งเสียไม่

ได้ เพราะเจ้าได้ยินแล้ว โอ จิตใจของข้า เสียงแห่งแตร เสียงปลุกแห่งสงคราม” และข้อ 20 กล่าวว่า “การทำลายล้างซ้อนการทำลายล้างได้ถูกร้องประกาศแล้ว เพราะแผ่นดินทั้งสิ้นก็ถูกปล้น ทันทีทันใดบรรดาเต็นท์ของข้าก็ถูกปล้น และม่านทั้งหลายของข้าในบัดเดี๋ยวเดียว” และจากนั้นพิภพโลก หรือแผ่นดินนั้น (เหมือนกับที่คำนี้ถูกแปลบ่อย ๆ) ก็จะ “ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่”

และหลังจากข้อ 23 ข้อ 25 ก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้มองดู และดูเถิด ไม่มีมนุษย์คนใดเลย และบรรดานกแห่งท้องฟ้าทั้งหลายได้หนีไปแล้ว” ประชาชนเหล่านั้นถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย ข้อ 27 กล่าวว่า “เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสดังนี้ว่า “แผ่นดินทั้งหมดจะเป็นที่รกร้าง ถึงกระนั้นเราก็ยังมิได้กระทำให้ถึงอวสานเสียทีเดียว” ข้อ 29 กล่าวว่า “ชาวเมืองทั้งหมดก็จะหนีไปเนื่องด้วยเสียงของพวกทหารม้าและนักธนูทั้งหลาย พวกเขาจะเข้าไปในพุ่มไม้หนาทึบทั้งหลาย และปีนขึ้นไปบนโขดหินทั้งหลาย นครทุกแห่งจะถูกทอดทิ้ง และไม่มีมนุษย์คนใดอาศัยอยู่ในที่นั่นเลย” การทำลายที่ถูกกล่าวถึงนี้ไม่ใช่การพิพากษาที่เป็นวินาศภัยสมัยดึกดำบรรพ์บนแผ่นดินโลก แต่เป็นการทำลายกรุงเยรูซาเล็มและชาวแคว้นนั้นเมื่อยูดาห์ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย

จงสังเกต “และนครทั้งสิ้นของที่นั่นก็พังลง...” ซึ่งเป็นคำกล่าวในข้อ 26 ไม่เคยมีนครต่าง ๆ ก่อนปฐมกาล 1:2 และนี่ไม่มีทางหมายถึงการพิพากษาแบบวินาศภัยบนแผ่นดินโลกทั้งสิ้น ก่อนมนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้นมา

3. และอิสยาห์ 24:1 ก็ไม่ได้พูดถึงการพิพากษาสมัยดึกดำบรรพ์ของพระเจ้า วินาศภัยบนแผ่นดินโลกทั้งสิ้น อีกครั้งที่เราพบว่าการทำลายล้างที่ถูกกล่าวถึงนั้นเกิดขึ้นเพราะสงครามและความยากลำบากซึ่งพระเจ้าจะทรงนำมาสู่ประชาชาติเหล่านั้น บทที่ 23 ทั้งบท ซึ่งมาก่อนก็พูดถึงภาระเกี่ยวกับเมืองไทระและการถูกทำลายของมัน ดังนั้นบทที่ 24 จึงเริ่มต้นที่ใจความหลักเดียวกัน อิสยาห์ 24:1 กล่าวว่า “ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้แผ่นดินโลกร้างเปล่า และทรงทำให้มันร้าง และทรงคว่ำแผ่นดินโลก และกระจายบรรดาผู้อาศัยของมันไปทั่ว” แต่พระคำสองข้อถัดไปกล่าวว่า “และจะเป็นอย่างนั้น ประชาชนเป็นอย่างไร ปุโรหิตก็เป็นอย่างนั้น ทาสเป็นอย่างไร นายของเขาก็เป็นอย่างนั้น สาวใช้เป็นอย่างไร นายผู้หญิงของเขาก็เป็นอย่างนั้น ผู้ซื้อเป็นอย่างไร ผู้ขายก็เป็นอย่างนั้น ผู้ให้ยืมเป็นอย่างไร ผู้ยืมก็เป็นอย่างนั้น ผู้ให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ยเป็นอย่างไร ผู้ยืมโดยจ่ายดอกเบี้ยให้เขาก็เป็นอย่างนั้น แผ่นดินนั้นจะถูกทิ้งร้างอย่างสิ้นเชิง และถูกปล้นหมดสิ้น เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสพระวจนะนี้แล้ว” นั่นเป็นการทำลายล้างที่ถูกนำมาสู่ชนชาติหนึ่งโดยสงครามเพราะบาปทั้งหลายของพวกเขาและปุโรหิตและประชาชน ทาสและนาย สาวใช้และนายผู้หญิง ผู้ซื้อและผู้ขาย ผู้ให้ยืมและผู้ขอยืม ทุกคนเหมือนกันจะถูกกวาดต้อนไปในความยากลำบากนั้นที่พระเจ้าจะนำมาสู่พวกเขา มันดูเหมือนเป็นคำกลบเกลื่อนอันไร้ค่าที่จะเสแสร้งว่าอิสยาห์ 24:1 หรือว่าเยเรมีย์ 4:23 พูดถึงการพิพากษาครั้งใหญ่สมัยดึกดำบรรพ์ที่มาสู่แผ่นดินโลกทั้งสิ้นก่อนการทรงสร้างมนุษย์ ผมไม่เชื่อเรื่องนั้นเลย พระคัมภีร์ไม่สนับสนุนมันด้วย

ดร.สโกฟิลด์ยังอ้างอิงถึงอิสยาห์ 45:18 ด้วยที่ว่า “เพราะพระเยโฮวาห์ ผู้ได้ทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย พระเจ้าเองผู้ได้ทรงปั้นแผ่นดินโลกและสร้างมันไว้ พระองค์ทรงสถาปนามันไว้ พระองค์มิได้ทรงสร้างมันไว้โดยเปล่าประโยชน์ พระองค์ได้ทรงปั้นมันไว้ให้มีคนอาศัยอยู่ ตรัสดังนี้ว่า “เราเป็นพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก” แต่แน่นอนที่นั่นไม่ได้หมายความที่จะขัดแย้งกับคำกล่าวในปฐมกาล 1:2 ที่ว่าหลังจากการเนรมิต

สร้างสสารในครั้งแรกนั้น มันก็ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่ มันไม่ได้สูญเปล่าเพราะว่าจากนั้นพระเจ้าก็ทรงทำให้การทรงสร้างของพระองค์เสร็จสมบูรณ์

ถ้าทฤษฎีช่องว่างนั้นเป็นความจริง ก็คงต้องมีการทรงสร้างแบบละเอียดของพืชและสัตว์ทั้งปวงก่อนหน้าวินาศภัยนั้นที่ถูกเชื่อว่าได้ทำลายพวกมัน และพระคัมภีร์ไม่ได้พูดถึงการทรงสร้างเช่นนั้นเลยก่อนหน้าปฐมกาล 1:2

และถึงแม้ว่าการตกของซาตานถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์ ไม่มีที่ใดเลยในพระคัมภีร์ที่พูดถึงการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อสิ่งทรงสร้างทั้งหมดนั้นตอนที่ซาตานตก

ดังนั้นทฤษฎีช่องว่างนั้นจึงไม่สามารถถูกพิสูจน์ได้จากพระคัมภีร์ และ ตามที่เราจะแสดงให้เห็นในลำดับถัดไป เราไม่ต้องการมันเพื่อเป็นคำอธิบายหนึ่งเกี่ยวกับชั้นต่าง ๆ ของแผ่นดินโลกและซากฟอสซิล

หลักฐานมากมายที่แสดงว่าน้ำท่วมโลกในสมัยของโนอาห์
เป็นต้นเหตุของซากฟอสซิล ชั้นถ่านหิน และ
การเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ ทั้งหมดนั้นในพื้นผิวของพิภพโลก
ซึ่งพวกนักวิทยาศาสตร์อยากให้มีหลายล้านปี

“ทฤษฎีช่องว่าง” ตามที่เรียกกันนั้น ซึ่งมีหลายยุคอันยาวนานอยู่ระหว่างปฐมกาล 1:1 และปฐมกาล 1:3 พร้อมกับแผ่นดินโลกที่ถูกทำลายจนย่อยยับโดยการพิพากษาอันน่ากลัวของพระเจ้า ก่อนหน้าการทรงสร้างที่กินเวลาหกวันนั้นที่ถูกพรรณนาในปฐมกาล 1-ทฤษฎีนั้นได้ถูกคิดค้นขึ้นมาเพื่อพยายามอธิบายเรื่องซากฟอสซิลและชั้นต่าง ๆ ของพิภพโลกซึ่งพวกนักวิวัฒนาการกล่าวว่าต้องใช้เวลาหลายล้านปีเพื่อสร้างพวกมันขึ้นมา

ตามที่เราแสดงให้เห็นแล้ว เราไม่เชื่อว่าทฤษฎีช่องว่างถูกสอนในพระคัมภีร์ ตรงกันข้าม เราเชื่อว่าชั้นต่าง ๆ ของแผ่นดินโลก ซากฟอสซิล ชั้นถ่านหินเหล่านั้นได้ถูกทำให้เกิดขึ้นโดยน้ำท่วมที่ทำลายแผ่นดินโลกในสมัยของโนอาห์ซึ่งถูกพรรณนาในพระคัมภีร์และโดยเหตุการณ์เหล่านั้นที่เกิดขึ้นพร้อมกันและตามมา และน้ำท่วมที่น่ากลัวนั้นและการปั่นป่วนของแผ่นดินโลกในอีกหลายปีต่อมา ย่อมเป็นคำอธิบายเกี่ยวกับชั้นต่าง ๆ ของแผ่นดินโลก ซากฟอสซิล ชั้นถ่านหิน ที่สมเหตุสมผลมากกว่าทฤษฎีวิวัฒนาการที่ไม่ได้รับการพิสูจน์

ใครเล่าคิดว่ามันสมเหตุสมผลที่จะเชื่อในการเกิดขึ้นเอง ว่าชีวิตที่ปราศจากผู้สร้างซึ่งเกิดจากพลังภายในที่มีขึ้นโดยบังเอิญ ได้ผุดออกมาจากสสารที่ไร้ชีวิต? ไม่เคยมีสักกรณีเดียวที่ชีวิตได้เริ่มต้นขึ้นและมนุษย์ไม่สามารถทำให้ชีวิตเกิดขึ้นได้ ทั้ง ๆ ที่มีทรัพยากรทั้งหมดนั้นของวิทยาศาสตร์สมัยใหม่!

เหตุใดมันจึงสมเหตุสมผลที่จะเชื่อการคาดเดาที่ว่าพืชและสัตว์ทุกชนิดได้ถือกำเนิดขึ้นโดยกระบวนการทางวิวัฒนาการ ในเมื่อขณะที่ผมอ่านในหนังสือวิทยาศาสตร์เล่มหนึ่งเมื่อเช้านี้ว่า ไม่มีสักตระกูลหรือสักชนิดเดียวที่เป็นแบบนั้นได้วิวัฒนาการเลยในช่วงหนึ่งล้านปี? แน่นอนว่าหนังสือเล่มนั้นยืนกรานว่าต้องใช้เวลาหลายพันล้านปี ทำไมมันถึงสมเหตุสมผลที่จะเชื่อว่าสัตว์มาจากพืช ว่าสัตว์หลายเซลล์มาจากสัตว์เซลล์เดียว ว่าพวกมีกระดูกสันหลังมาจากพวกไม่มีกระดูกสันหลัง ว่าสัตว์เลื้อยคลานมาจากปลา ว่านกมาจากสัตว์เลื้อยคลาน ว่าสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมมาจากนก และว่ามนุษย์มาจากพวกวานร ในเมื่อไม่เคยพบการเชื่อมโยงเลย

สักอันเดียวระหว่างชนิดหลัก ๆ เหล่านั้น?

เหตุผลที่ผู้คนเชื่อเรื่องวิวัฒนาการก็คือ ไม่ใช่เพราะว่ามันสมเหตุสมผล แต่มันเป็นข้ออ้างเพื่อจะไม่เชื่อในพระเจ้าและการทรงสร้างโดยตรง ดังนั้นมันจึงเป็นเรื่องธรรมชาติสำหรับคนที่ยังไม่กลับใจใหม่และคนที่ไม่เชื่อ

ทำไมต้องเชื่อว่าซากฟอสซิลและชั้นถ่านหินเหล่านั้นถูกสร้างขึ้นโดยสาเหตุธรรมชาติซึ่งมีแบบแผนที่เหมือนกันผ่านระยะเวลาหลายร้อยปีและหลายพันปีและหลายล้านปี? ไม่มีซากฟอสซิล ไม่มีชั้นถ่านหิน กำลังถูกสร้างขึ้นเลยเท่าที่เราทราบ บนแผ่นดินโลก ธรณีวิทยาที่ยึดถือแนวคิดแบบ “Uniformitarian” ไม่ได้อธิบายอย่างมีเหตุผลเลยเกี่ยวกับข้อลึกลับเหล่านั้นที่อยู่บนพื้นผิวของแผ่นดินโลก

แต่เมื่อเราเชื่อบันทึกเหตุการณ์ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับน้ำท่วมโลกครั้งใหญ่ ซึ่งมี “น้ำพุทั้งหลายแห่งที่ลึกก็พลุ่งขึ้นมา” นั่นคือ ระลอกคลื่นจากมหาสมุทรเหล่านั้นทั้งหมดและเมื่อ “ฝนก็ตกบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาสี่สิบวันและสี่สิบคืน” และเมื่อ “ภูเขาทั้งหลายก็ถูกปกคลุมไว้” และสิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่มีลมหายใจก็ตายยกเว้นพวกที่อยู่ในเรือนั้น มันก็ไม่ยากเลยที่จะเข้าใจว่าเรามีชั้นฟอสซิลเหล่านั้นและชั้นถ่านหินเหล่านั้นและชั้นหินต่าง ๆ บนแผ่นดินโลก

จำไว้ว่า ปฐมกาล 6:13 กล่าวว่า “และพระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า “อวสานของเนื้อหนังทั้งปวงอยู่ต่อหน้าเราแล้ว เพราะว่าแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความทารุณโดยพวกเขา และดูเถิด เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก” นั่นคือ ผู้คนทั่วทั้งแผ่นดินโลกและแผ่นดินโลกนั้นเอง อย่างที่มันเป็นอยู่ในตอนนั้น จะต้องถูกทำลาย! และพระเยซูเองทรงยอมรับและรับรองความถูกต้องของเรื่องราวน้ำท่วมโลกในพระคัมภีร์ พระองค์ตรัสว่า:

“และมันเคยเป็นในสมัยของโนอาห์อย่างไร มันก็จะเป็นไปอย่างนั้นเช่นกันในสมัยของบุตรมนุษย์ พวกเขาได้กิน พวกเขาได้ดื่ม พวกเขาได้แต่งงานกับภรรยา พวกเขาได้ถูกยกให้ในการสมรส จนถึงวันนั้นที่โนอาห์ได้เข้าในเรือ และน้ำท่วมมา และทำลายพวกเขาเสียทั้งหมด”-ลูกา 17:26,27

พระเยซูตรัสว่า “น้ำท่วมมา และทำลายพวกเขาเสียทั้งหมด”

พระคำข้อหนึ่งที่สำคัญมาก ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้คือ 2 เปโตร 3:3-7:

“โดยทราบสิ่งนี้ก่อน คือว่าจะมีบรรดาผู้เยาะเย้ยมาในยุคสุดท้าย โดยดำเนินตามบรรดาราคะตัณหาของตน และกล่าวว่า “พระสัญญาแห่งการเสด็จมาของพระองค์นั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษล่วงหลับไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนอย่างที่พวกมันเคยเป็นมาตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก” เพราะว่าพวกเขาเต็มใจโฉดเขลาในเรื่องที่ว่าโดยคำตรัสของพระเจ้า ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายได้บังเกิดมีขึ้นในครั้งโบราณ และแผ่นดินโลกที่ได้ปรากฏขึ้นจากน้ำและในน้ำ ซึ่งโดยคำตรัสนั้นโลกที่เป็นอยู่ในเวลานั้น ซึ่งถูกท่วมด้วยน้ำ ก็พินาศไป แต่ท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกซึ่งเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ โดยคำตรัสเดียวกันนั้นทรงเก็บไว้ คือสงวนไว้สำหรับไฟจนถึงวันแห่งการพิพากษาและความหายนะของบรรดาคนอธรรม”

จงสังเกตว่าพระคำข้อนี้กล่าวว่าพวกคนชอบเยาะเย้ย พวกคนไม่เชื่อ ที่เดินตามความปรารถนาต่าง ๆ ของตัวเอง ไม่เชื่อว่าเคยมีการเปลี่ยนแปลงแบบวินาศภัยใด ๆ ไม่เชื่อสิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับการทรงสร้าง

โดยตรง “ว่าโดยคำตรัสของพระเจ้า ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายได้บังเกิดมีขึ้นในครั้งโบราณ และแผ่นดินโลกที่ได้ปรากฏขึ้นจากน้ำและในน้ำ” พวกเขาไม่เชื่อว่า “โลกที่เป็นอยู่ในเวลานั้น ซึ่งถูกท่วมด้วยน้ำ ก็พินาศไป”

จงสังเกตว่าการทำลายโลกในตอนนั้นรุนแรงมากเสียจนไม่เฉพาะผู้คน แต่ทั้งพื้นพิภพอย่างที่เป็นอยู่ในตอนนั้น “พินาศไป” และการทำลายล้างอันน่ากลัวในตอนนั้นก็ถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนเวลานั้นในอนาคตเมื่อหายนะอีกอย่างจะมา เมื่อไฟจะโอบรอบดาวเคราะห์ดวงนี้ใน “วันแห่งการพิพากษาและความหายนะของบรรดาคนอธรรม” เมื่อนั้นทุกสิ่งที่จะลุกไหม้ได้ก็จะลุกไหม้ ทุกสิ่งที่จะละลายก็จะละลาย การทำลายล้างแผ่นดินโลกโดยน้ำท่วมในอดีตก็รุนแรงขนาดนั้นเลย

และมันสำคัญมาก ๆ ที่พระเจ้าตรัสในที่นี้ว่าแผ่นดินโลกอย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้ก็เป็นผลมาจากสองสิ่ง-การทรงสร้างโดยตรง และจากนั้นก็น้ำท่วมโลก! และพวกคนชอบเยาะเย้ยก็ไม่ยอมรับทั้งการทรงสร้างโดยตรงและน้ำท่วมโลก

น้ำท่วมเช่นนั้นจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่รุนแรงหลายอย่างซึ่งเกิดขึ้นบนพื้นพิภพได้อย่างไร? พระคัมภีร์กล่าวว่า “น้ำพุทั้งหลายแห่งที่ลึกก็พลุ่งขึ้นมา” ในวิธีการอันน่ากลัวบางอย่าง น้ำเหล่านั้นแห่งมหาสมุทรช่วยปกคลุมแผ่นดิน เราทราบว่าบางครั้งแรงดันของภูเขาไฟก็ยกเกาะ ๆ หนึ่งขึ้นมาในทะเล หรือทำให้บางส่วนของแนวชายฝั่งจมทะเล และนักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายต่างเห็นพ้องตรงกันว่าการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เช่นนั้นเคยเกิดขึ้นมาแล้วทั่วโลก บางทีก้นมหาสมุทรเหล่านั้นอาจเคยถูกยกขึ้นเพื่อช่วยทำให้น้ำท่วมแผ่นดินโลก เทือกเขาขนาดใหญ่ทั้งหลายที่เรามีอยู่ตอนนี้เห็นได้ชัดว่าถูกยกขึ้นมาหลังจากน้ำท่วมโลก

จากนั้น “บรรดาช่องแห่งฟ้าสวรรค์ก็เปิดออก” และนั่นต้องหมายความว่าฝนตกมากกว่าปกติ ฝนตกทั่วแผ่นดินโลกเป็นเวลาสี่สิบวัน ตามที่ผมเข้าใจข้อพระคำเหล่านั้น และนั่นต้องหมายความว่ามีปริมาณน้ำฝนมากเกินปกติ และน้ำหลายล้านตันที่เดิมทีถูกอุ้มไว้ในไอน้ำแห่งอากาศก็ถูกปล่อยลงมา

แม้กระทั่งตอนนี้ ถ้าเกิดแผ่นดินไหวบนก้นทะเล คลื่นน้ำก็อาจซัดเข้าแผ่นดินโดยทำให้เกิดความเสียหายมูลค่าหลายล้านดอลลาร์และพร่าชีวิตผู้คนไปมากมาย พลังของน้ำที่เคลื่อนที่เคยทำให้เรือลำใหญ่ ๆ พินาศมาแล้ว หรือทำให้หินก้อนยักษ์ที่หนักหลายตันกลิ้งไปได้ต่อหน้ามัน

ถ้าคลื่นน้ำเหล่านั้นซัดวนไปทั่วแผ่นดินโลกซ้ำแล้วซ้ำอีก แน่นอนว่าทราย โคลนตม ซากสัตว์ที่ตายแล้ว ป่าที่ถูกถอนรากขึ้นมาก็คงถูกน้ำหอบไป และถูกนำไปหย่อนไว้ และจากนั้นก็ถูกปกคลุมโดยคลื่นน้ำที่ตามมา และจากนั้นทะเลขนาดใหญ่ที่อยู่ในแผ่นดินก็คงเริ่มทะลุผ่านชั้นอ่อนนุ่มเหล่านั้น และดังนั้น the Grand Canyon ก็คงถูกสร้างขึ้นมาได้ในสองสามปีแรก ๆ หรือหลายร้อยปีหลังจากน้ำท่วมโลก จากนั้นการกระทำของภูเขาไฟและแรงดันที่อยู่ภายในและการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในพิภพโลกก็คงทำให้เกิดภูเขาต่าง ๆ อย่างที่พวกมันเป็นอยู่วันนี้พร้อมกับชั้นดินและซากฟอสซิลของพวกสัตว์ทะเลมีเปลือกและสัตว์ประจำถิ่นอื่น ๆ ซึ่งอยู่สูงกว่าตำแหน่งเดิมของพวกมัน

ในศตวรรษที่ 17 และต้นศตวรรษที่ 18 นักวิทยาศาสตร์เกือบทุกคนเชื่อว่าชั้นต่าง ๆ ของพิภพและซากฟอสซิลได้ถูกทำให้เกิดขึ้นโดยน้ำท่วมโลก Hilo ก่อนสมัยพระคริสต์; St. Augustine ในเวลาต่อมา; Baron Cuvier ในมหาวิทยาลัยแห่งปารีสในปี 1799; Benjamin Silliman หัวหน้าภาควิชาธรณีวิทยาแห่ง

มหาวิทยาลัยเยลในปี 1829; และนักวิทยาศาสตร์อื่น ๆ อีกจำนวนมาก-Williams, Cattcot, Woodward, Granville Penn- เชื่อสิ่งที่เราเรียกว่า flood geology (ธรณีวิทยาน้ำท่วม) โดยเชื่อว่าน้ำท่วมที่บันทึกไว้ในหนังสือปฐมกาลและยุคแห่งการปรับเปลี่ยนในศตวรรษแรกหรือสองศตวรรษที่ตามมา เป็นต้นเหตุของสภาพต่าง ๆ ทางธรณีวิทยาของพื้นผิวพิภพวันนี้

เมื่อนักวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่ในสมัยนั้นเป็นคริสเตียนที่เชื่อพระคัมภีร์ แน่นอนว่าพวกเขาเชื่อเรื่องน้ำท่วมโลก และพวกเขาก็สามารถเข้าใจและเชื่อสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้เกี่ยวกับน้ำท่วมนั้นที่ทำลายพิภพโลก แต่เมื่อมนุษย์หันไปเสียจากพระเจ้า พวกเขาก็อยากตัดพระคัมภีร์ออกไป พวกเขาอยากพบแหล่งที่มาของชีวิตบนแผ่นดินโลกซึ่งเป็นเรื่องตามธรรมชาติและไม่ใช่เรื่องเหนือธรรมชาติ และดังนั้นเมื่อพวกเขาไม่เอาพระเจ้าและพระคัมภีร์ พวกเขาก็ตัดเรื่องการทรงสร้างโดยตรงและตัดเรื่องน้ำท่วมโลกออกไป แต่นี่เป็นสิ่งที่พวกคนไม่เชื่อกระทำ ไม่ใช่การตัดสินใจทางวิทยาศาสตร์แบบเป็นกลาง แต่เป็นการตัดสินใจตามอำเภอใจของมนุษย์ที่จงใจปฏิเสธที่จะเชื่อพระคัมภีร์หรือตามที่ 2 เปโตร 3:3 กล่าว พวกเขาเป็นพวกคนชอบเยาะเย้ย ซึ่งเดินตามตัณหาหรือความปรารถนาต่าง ๆ ของตัวเอง และ “พวกเขาเต็มใจโฉดเขลาในเรื่องที่ว่าโดยคำตรัสของพระเจ้า ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายได้บังเกิดมีขึ้นในครั้งโบราณ และแผ่นดินโลกที่ได้ปรากฏขึ้นจากน้ำและในน้ำ ซึ่งโดยคำตรัสนั้นโลกที่เป็นอยู่ในเวลานั้น ซึ่งถูกท่วมด้วยน้ำ ก็พินาศไป” การแกล้งไม่รู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ได้นำพาผู้คนให้หันไปจากหลักคำสอนตามพระคัมภีร์เรื่องน้ำท่วมโลก

แต่แม้กระทั่งวันนี้ ก็ยังมีนักวิทยาศาสตร์มากมายที่สอนว่าชั้นต่าง ๆ ของโลก ซากฟอสซิล ชั้นถ่านหิน ฯลฯ เป็นผลมาจากน้ำท่วมโลก หลักฐานท่วมท้นถูกให้ไว้ในหนังสือ *The Deluge Story in Stone* โดย Byron C. Nelson, Augsburg Press; ใน *The Flood* โดย Alfred M. Rehwinkel, Concordia Publishing House; ตำราธรณีวิทยาต่าง ๆ โดย Professor George McCready Price; และอาจเล่มที่ดีที่สุดจากทั้งหมดคือ *The Genesis Flood* โดย Drs. Whitcomb and Morris

และถ้าคุณตัดความปรารถนาที่จะเข้ากันกับความเห็นของพวกนักวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับยุคที่นับไม่ถ้วนทั้งหลายออกไป ก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องคิดค้นทฤษฎีช่องว่างเกี่ยวกับการทรงสร้างขึ้นมาเลย

ไม่เลยครับ เท่าที่เราบอกได้จากบันทึกเหตุการณ์ในพระคัมภีร์ ปฐมกาล 1:1 กล่าวเพียงใจความหลักและส่วนที่เหลือของบทนั้นบอกรายละเอียดต่าง ๆ ของการทรงสร้างนั้นและจากนั้นรายละเอียดเพิ่มเติมก็ถูกให้เกี่ยวกับมนุษย์ในบทที่สอง

ดังนั้น ด้วยความเคารพต่อคนดี ๆ ทั้งหลาย เราจึงไม่เชื่อทฤษฎีช่องว่างเกี่ยวกับการทรงสร้าง คริสเตียนทั้งหลายไม่ควรพยายามทำให้ศาสนศาสตร์ของตนเข้ากันกับสมมติฐานต่าง ๆ ที่ไม่ได้รับการพิสูจน์ของพวกนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เป็นคริสเตียน

ปฐมกาล 1 (ต่อ)

การทรงสร้างในหกวันจริง ๆ, ไม่ใช่หลายยุคสมัย

"เพราะในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น และได้ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงได้ทรงอวยพรวันสะบาโต และได้ทรงตั้งวันนั้นให้เป็นวันบริสุทธิ์"-อพย. 20:11

ในปฐมกาล บทที่ 1 เรามีโครงร่างย่อ ๆ เกี่ยวกับการทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ในภาษาที่ย่อและชัดเจน พระเจ้าทรงบอกว่าเกิดอะไรขึ้นวันต่อวันในหกวันแห่งการทรงสร้าง พระคัมภีร์ไม่เคยบอกใบ้เลยว่ามันเป็น "บทกวี" หรือว่าภาษานั้นเป็นเชิงเปรียบเทียบและเป็นเรื่องเล่าเปรียบเปรย เจตนาที่เรียบง่ายและซื่อตรงของพระคัมภีร์บอกชัดเจนว่าในหกวันจริง ๆ พระเจ้าได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และจากนั้นก็ทรงทำให้พวกมันเสร็จสมบูรณ์ ปฐมกาล 1:1 กล่าวว่า "ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก" แต่ปฐมกาล 2:1 และ 4 กล่าวว่า "ฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย [พหูพจน์-จักรวาลทั้งสิ้น] และแผ่นดินโลก"

พวกคนไม่เชื่อและเหล่าศัตรูของพระคัมภีร์อยากพูด เหมือน Dr. George Buttrick กล่าว ว่ามี "บันทึกเหตุการณ์สองเรื่องเกี่ยวกับการทรงสร้าง และพวกมันไม่สอดคล้องกัน" (*The Christian Fact and Modern Doubt*, หน้า 161) ไม่เลย ในบทที่สองของปฐมกาล มีคำอธิบายแบบละเอียดตามมาเกี่ยวกับการทรงสร้างมนุษย์ ซึ่งถูกกล่าวไว้ในปฐมกาล 1:27: "ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ในแบบพระฉายของพระองค์เอง ในแบบพระฉายของพระเจ้าพระองค์ได้ทรงสร้างเขา พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง" แต่แน่นอนว่าพระเจ้าทรงอยากขยายความคำกล่าวนั้นและบอกเราเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทรงสร้างผู้ชายและจากนั้นก็ผู้หญิง และเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของพวกเขา ความสัมพันธ์ของพวกเขาต่ออาณาจักรสัตว์ บาปและการตกของพวกเขา และคำแช่งสาปนั้นและพระสัญญาที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นในที่นี้เราจึงไม่มีบันทึกเหตุการณ์สองเรื่องที่ขัดแย้งกันเกี่ยวกับการทรงสร้าง แต่อันแรกเป็นโครงร่างเปล่า ๆ และจากนั้นเป็นรายละเอียดที่สำคัญ ซึ่งเราจำเป็นต้องรู้ มีแต่ความไม่เชื่ออันโจ่งแจ้งและอคติชั่ว เหมือนของพวกคนไม่เชื่ออย่าง Tom Paine, Robert Ingersoll และพวกคนที่เชื่อแบบเดียวกับพวกเขาในทางศาสนศาสตร์ ที่อยากหาเจอความขัดแย้งต่าง ๆ ในข้อพระคำเหล่านี้ซึ่งผู้เชื่อพระคัมภีร์หลายล้านคนมองเห็นแล้วว่าสอดประสานกันอย่างสมบูรณ์แบบ

เหตุใดเราจึงเชื่อว่าการทรงสร้างใช้เวลาหกวันจริง ๆ

ผู้เขียนคนนี้เห็นว่ามีหลักฐานท่วมท้นที่แสดงให้เห็นว่าบันทึกเหตุการณ์ของการทรงสร้างพูดถึงหกวันจริง ๆ ซึ่งในหกวันนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ไม่ใช่หกยุคสมัยหรือหกอีโอน

1. ทำไมถึงไม่เป็นหกวันจริง ๆ เล่า?

ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่าเหตุผลเดียวที่ผู้คนอยากกล่าวอ้างว่าวันเหล่านั้นแห่งการทรงสร้างเป็นหลายยุคสมัยที่ยาวนาน ก็คือว่าพวกเขาพยายามที่จะเข้ากันกับทฤษฎีเหล่านั้นของพวกนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่อ ซึ่งเป็นการคาดเดาและการนึกเอาเองต่าง ๆ ของคนเหล่านั้นที่เป็นศัตรูของพระคัมภีร์

พวกคนไม่เชื่อแบบโจ่งแจ้งอยากทำลายพระคัมภีร์ พวกเขาไม่ยอมรับการทรงสร้างโดยตรงว่าเป็นการ

กระทำกิจของพระเจ้า ดังนั้นพวกเขาจึงพยายามอย่างหนักที่จะพิสูจน์ว่าแผ่นดินโลกและจักรวาลมีอายุหลายพันล้านปี แนวคิดที่เป็นที่นิยมตอนนี้ก็คือว่า จักรวาลมีอายุประมาณห้าพันล้านปี

บางคนพยายามที่จะยอมรับวิวัฒนาการให้เป็นวิธีการของการทรงสร้างของพระเจ้า พวกเขาอยากใส่พระเจ้าเข้าไปในมันแต่ยังรักษาโครงร่างของเหตุการณ์เหล่านั้นให้เป็นแบบที่การคาดเดาต่าง ๆ ของพวกนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่ออยากให้มันเป็น ดังนั้นพวกเขาจึงหวังที่จะทำให้พระคัมภีร์ถูกปากของพวกคนไม่เชื่อ และหวังที่จะได้รับความชื่นชอบของคนเหล่านั้นขณะที่พวกเขายังอ้างตัวว่าเป็นคริสเตียนอยู่ แต่ไม่มีใครที่อ่านพระคัมภีร์แล้วเกิดเชื่อเรื่องวิวัฒนาการแบบมีพระเจ้าเลย เราคิดเช่นนั้น จนกว่าแนวคิดนั้นถูกใส่เข้าไปในความคิดของพวกเขาก่อน จากนั้นพวกเขาต้องพยายามปรับเปลี่ยนพระคัมภีร์ให้เข้ากับการคาดเดาเหล่านั้นแห่งความไม่เชื่อ

คริสเตียนบางคนพูดถึง “การทรงสร้างแบบค่อยเป็นค่อยไป” โดยบ่งบอกว่ามีหลายยุคสมัยที่ยาวนานและอาจเป็นตอนต้นของแต่ละยุคที่พระเจ้าทำการทรงสร้างบางอย่างแบบเจาะจง และดังนั้นพวกเขาจึงพยายามที่จะใส่แนวคิดการทรงสร้างแบบหลายยุคสมัยแบบก้าวหน้าที่พวกเขาคิดขึ้นมาเอง เข้าไปในตารางเวลาที่พวกนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่อคิดขึ้นมา

คนอื่น ๆ เช่น Pember ในหนังสือของเขา *Earth’s Earliest Ages* และอีกหลายคนที่ตามหมายเหตุเหล่านั้นของ Scofield Reference Bible เชื่อเรื่อง “ทฤษฎีช่องว่าง” (Gap Theory) ที่ว่าหลายล้านปีหรือหลายพันล้านปีได้มาอยู่ระหว่างปฐมกาล 1:1 และปฐมกาล 1:2; ว่า “การทรงสร้างดั้งเดิม” นั้นได้ถูกทำลายไปโดยหายนะที่น่ากลัวบางอย่างซึ่งพวกเขาคิดว่าอาจเชื่อมโยงกับการตกของซาตาน; จากนั้นก็เชื่อว่าช่วงเวลาใหม่แห่งการทรงสร้างได้เกิดขึ้นตามที่บันทึกไว้ในหกวันนั้น ดังนั้นพวกเขาจึงอยากอธิบายเรื่องซากฟอสซิลและชั้นต่าง ๆ ของพิภพว่าเป็นผลมาจาก “การทรงสร้างดั้งเดิม” นั้น

ประการแรก นั่นไม่ใช่ทฤษฎีที่น่าพอใจเลย ไม่ว่าจะสำหรับคนไม่เชื่อหรือสำหรับผู้เชื่อพระคัมภีร์ที่เคร่งครัด มันไม่เข้ากันกับบันทึกเหตุการณ์ของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการทรงสร้างนั้น มันไม่สะใจการคาดเดาเหล่านั้นของพวกนักวิทยาศาสตร์ที่เป็นศัตรูของพระคัมภีร์ แต่เราเชื่อว่า คงไม่มีใครอยากได้ข้อสรุปเช่นนั้น นอกจากว่าพวกเขาจะพยายามอย่างจริงจังที่จะทำให้คำกล่าวที่ขัดแย้งกันของพระคัมภีร์กับของพวกนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่อเข้ากันได้ แต่ทำไมผู้คนถึงตั้งพวกคนไม่เชื่อให้ตัดสินพระคัมภีร์เล่า? ทำไมถึงยอมรับการคาดเดาต่าง ๆ ของพวกเขาเล่า?

2. “วัน” และ “คืน” และ “เวลาเย็นและเวลาเช้า” บ่งบอกถึงวันจริง ๆ

เราควรเข้าใจความหมายของคำเรียก “วัน” ในบทนี้ในบริบทของมันเอง พระเจ้าดูเหมือนจะอุตส่าห์เต็มที่ ในปฐมกาล 1:3-5 ที่จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์กำลังพูดถึงวันทั้งหลายจริง ๆ

ในภาษาแบบตรงตัว เมื่อเรากล่าวถึงวัน ๆ หนึ่งเราก็หมายถึงช่วงเวลา 24 ชั่วโมง โดยทั่วไป ซึ่งแผ่นดินโลกหมุนรอบตัวเอง โดยมีช่วงเวลาหนึ่งที่เป็นความสว่างและช่วงเวลาหนึ่งที่เป็นความมืด หรือเราหมายถึงช่วงเวลาที่เป็นความสว่างนั้น คือส่วนที่สว่างของวันที่มี 24 ชั่วโมงนั้น

ดังนั้นก่อนอื่นเลย พระเจ้าทรงบอกในที่นี้ถึงการทรงสร้างความสว่าง คงต้องมีความสว่างที่ไหนสักแห่ง

ในการเชื่อมโยงกับแผ่นดินโลก เพื่อที่การหมุนรอบตัวเองของพิภพโลกจะทำให้เกิดวันหนึ่งที่มี 24 ชั่วโมงซึ่งเป็นความสว่างและความมืด ดังนั้นพระเจ้าจึงตรัสว่า “พระเจ้าทรงเรียกความสว่างนั้นว่าวัน และพระองค์ทรงเรียกความมืดนั้นว่าคืน และมีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หนึ่ง” (ปฐก. 1:5) ดังนั้นนี่จึงเป็นวันหนึ่งซึ่งประกอบด้วยช่วงเวลาที่เป็นความสว่างและช่วงเวลาที่เป็นความมืด และช่วงเวลานี้ถูกเรียกว่า “วันที่หนึ่ง”

อีกครั้งในข้อ 8 “และมีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สอง”

อีกครั้งในข้อ 13 “และมีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สาม”

และในข้อ 19 “และมีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สี่”

อีกครั้งในข้อ 23 “และมีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่ห้า”

และจากนั้น ในข้อ 31 พระเจ้าตรัสในที่สุดว่า “และมีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หก”

หกช่วงแห่งความสว่างและความมืดซึ่งถูกเรียกว่าวันทั้งหลายคงต้องหมายถึงหกวันจริง ๆ

3. ข้อเท็จจริงที่ว่าวันทั้งหลายถูกนับก็ตามแบบแผน
ที่ถูกใช้เกี่ยวกับวันจริง ๆ เท่านั้น

เป็นความจริงที่ว่าคำว่า “วัน” อาจหมายถึงช่วงเวลาหนึ่งก็ได้ เช่น “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” คือช่วงเวลาแบบขยายออกนั้นซึ่งจะรวมถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสง่าราศี, การสู้รบแห่งอารมาเกดโดน, และการครอบครองในยุคพันปีนั้นบนแผ่นดินโลก แม้กระทั่งในพระคำตอนนี้ในปฐมกาล 2:4 พระคัมภีร์ก็พูดถึง “ในวันนั้นที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย” ในที่นี้คำว่า “วัน” อาจรวมถึงช่วงเวลาทั้งหมดของการทรงสร้าง คือ ทั้งหกวันนั้น แต่เราหมายเหตุว่าในการใช้แบบเปรียบเปรยและแบบเหมารวมเช่นนั้นทั้งหมดของคำเรียก “วัน” ที่หมายถึงช่วงเวลาที่ขยายออกหรือยุคสมัย ไม่เคยมีการใช้ตัวเลขเลย

เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ด้วยว่า ‘โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาวาฬนั้นสามวันและสามคืน’ ฉันใด บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินโลกสามวันและสามคืนฉันนั้น” (มธ. 12:40) ไม่มีใครคิดว่าโยนาห์อยู่ในท้องปลาวาฬนั้นสามยุคสมัยหรือสามช่วงเวลาที่ขยายออก และไม่มีใครคิดว่าพระเยซูทรงอยู่ในหลุมศพนานสามยุคสมัยที่ขยายออก เห็นได้ชัดว่า เมื่อ “สามวันและสามคืน” ที่ระบุตัวเลขถูกใช้ มันก็หมายถึงสามวันจริง ๆ และสามคืนจริง ๆ หรือบางครั้งก็แบบย่อมากกว่า นั่นคือสามวันจริง ๆ

เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาในอพยพ 12:15 ว่า “พวกเจ้าจงกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน คือวันแรกพวกเจ้าจงชำระบ้านของพวกเจ้าให้ปราศจากเชื้อ...” ก็ไม่มีใครคิดว่าพระคำข้อนี้อาจหมายถึงเจ็ดยุค และจากนั้นในยุคแรกของเจ็ดยุคมนุษย์ควรขจัดเชื้อออกไป เมื่อตัวเลขถูกใช้ คำเรียกนี้ก็หมายความตรงตัวในพระคัมภีร์

ในมัทธิว 17:1 เราอ่านว่า “และหลังจากหกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ และพาพวกเขาขึ้นไปบนภูเขาสูงแต่ลำพัง” แต่ไม่มีช่องว่างให้การโต้แย้งเลยว่า “หกวัน” หมายถึงหกยุค ดังนั้น ตามการใช้ภาษาแบบทั่วไปและแบบแผนของพระคัมภีร์ทั่วทุกแห่ง เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่า “ในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก” (อพย. 20:11) มันก็หมายถึงหกวันตามนั้นจริง ๆ

4. เมื่อพระเยซู “ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ดนั้น” และทรงอวยพรและชำระวันนั้นให้บริสุทธิ์เป็นวันสะบาโต มันก็ต้องหมายถึงวันหนึ่งจริง ๆ

ในปฐมกาล 2:1-3 เราอ่านว่า:

“ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายและแผ่นดินโลกได้ถูกสร้างเสร็จสิ้นตามนั้น พร้อมกับบริวารทั้งสิ้นของพวกมัน และในวันที่เจ็ดพระเจ้าได้เสร็จสิ้นการงานของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงทำขึ้นนั้น และพระองค์ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ดจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงทำขึ้นนั้น และพระเจ้าทรงอวยพรวันที่เจ็ดและทรงตั้งวันนี้ไว้เป็นวันบริสุทธิ์ เพราะในวันนั้นพระองค์ได้ทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างและทรงทำขึ้น”

พระเยโฮวาห์ตรัสถึงวันนั้นในบัญญัติสิบประการ โดยตรัสว่า:

“แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นเจ้าอย่ากระทำการงานใด ๆ คือตัวเจ้า หรือบุตรชายของเจ้า หรือบุตรสาวของเจ้า หรือคนใช้ชายของเจ้า หรือสาวใช้ของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือคนแปลกหน้าของเจ้าที่อาศัยอยู่ภายในประตูเมืองทั้งหลายของเจ้า เพราะในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น และได้ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงได้ทรงอวยพรวันสะบาโต และได้ทรงตั้งวันนั้นให้เป็นวันบริสุทธิ์”-อพย. 20:10,11

ถ้าวันนั้นที่พระเยซูทรงหยุดพักเป็นวันหนึ่งจริง ๆ เช่นนั้นแล้วหกวันนั้นที่พระองค์ได้ทรงทำงานก็เป็นวันทั้งหลายจริง ๆ วันนั้นที่พระองค์ทรงหยุดพักเป็นวันที่พระองค์ทรงชำระให้บริสุทธิ์และทรงแยกตั้งไว้ให้เป็นวันสะบาโตหนึ่ง

เป็นความจริงที่ว่าวันสะบาโตนี้ไม่ได้ถูกเปิดเผยแก่ชนชาติอิสราเอลจนกระทั่งอพยพ บทที่ 16 และจากนั้นก็ถูกให้ไว้เป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติของโมเสส แต่ถึงกระนั้นวันสะบาโตก็เป็นวันหนึ่งจริง ๆ ตามแบบแผนของวันหนึ่งจริง ๆ ที่พระเจ้าได้ทรงหยุดพัก

มีใครคิดไหมว่าเคยมีหกยุคที่ขยายออกของการทรงสร้าง โดยแต่ละยุคมีช่วงที่เป็นความมืดและช่วงที่เป็นความสว่าง เวลาเย็นและเวลาเช้า? และจากนั้นมีใครคิดไหมว่าเคยมีช่วงเวลาหนึ่งที่ถูกขยายออกแบบนั้นที่พระเจ้าทรงหยุดพัก? ไม่เลย ถ้าวันสะบาโตเป็นวันหนึ่งจริง ๆ เช่นนั้นแล้ววันแห่งการหยุดพักของพระเจ้าก็เป็นวันหนึ่งจริง ๆ และนั่นหมายความว่าวันเหล่านั้นแห่งการทรงสร้างของพระองค์ก็เป็นหกวันจริง ๆ เช่นกัน

5. ลำดับของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในการทรงสร้างเองจะพอดีกับหลายวันจริง ๆ ไม่ใช่หลายยุคที่ขยายออก

ขอให้ผมยกตัวอย่างสั้น ๆ สักเรื่อง ในปฐมกาล 1:11,12 เราพบว่าพระเจ้าทรงทำให้เกิดผักหญ้าและต้นไม้ต่าง ๆ บนแผ่นดินโลกในระหว่างวันที่สามนั้น คราวนี้ถ้านั่นเป็นยุคสมัยหนึ่งที่อาจเป็นหลายล้านปี แผ่นดินโลกที่เต็มไปด้วยพืช แต่ไม่มีสัตว์ จะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร? บัดนี้เราทราบว่าพระเจ้าทรงทำให้สิ่งต่าง ๆ มีความสมดุลแล้ว เพื่อที่พืชทั้งหลายดูดซึมคาร์บอนไดอ็อกไซด์และปล่อยออกซิเจนออกมา และดังนั้นพระเจ้าจึง

ทรงทำให้ชีวิตพืชและชีวิตสัตว์มีความสมดุลบนแผ่นดินโลก พืชทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่นานหลายพันปีได้อย่างไรในบรรยากาศที่ไม่มีคาร์บอนไดอ็อกไซด์เลย?

ไม่เลยครับ แผนการแห่งการทรงสร้างที่เป็นหลายวันไม่สามารถเข้ากันได้กับหลายยุคที่ยาวนาน จงพิจารณาว่าในปฐมกาล 1:11,12 เราถูกบอกว่า “และพระเจ้าตรัสว่า “จงให้แผ่นดินเกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ด และต้นไม้ผลที่ออกผลตามชนิดของมัน ที่มีเมล็ดในผลของมัน บนแผ่นดิน” และเป็นดังนั้น และแผ่นดินก็เกิดต้นหญ้า และต้นผักที่มีเมล็ดตามชนิดของมัน และต้นไม้ที่ออกผล ที่มีเมล็ดในผลของมัน ตามชนิดของมัน และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี” เราถูกบอกว่านั่นเป็นใน “วันที่สาม” แต่ดวงอาทิตย์ยังไม่ได้ถูกสร้างขึ้นหรือถูกทำให้ส่องแสงจนกระทั่งวันที่สี่และข้อ 17 กล่าวว่า “และพระเจ้าทรงตั้งดวงสว่างเหล่านี้ไว้ในท้องฟ้าแห่งฟ้าสวรรค์เพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก” แต่ถ้าวันที่สามนั้นเป็นยุคสมัยหนึ่ง พืชเหล่านั้นจะมีชีวิตอยู่นานตลอดยุคหนึ่งโดยไม่มีดวงอาทิตย์ได้อย่างไร? ไม่มีพืชใดสามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากดวงอาทิตย์ ดังนั้นวันที่สามนั้นจึงไม่มีทางเป็นยุคสมัยหนึ่งได้ มันต้องเป็นวันหนึ่งจริง ๆ

หญ้าและพืชผัก ต้นไม้ที่ออกผลและพืชทั้งปวงได้ถูกสร้างขึ้นในวันที่สามนั้น ตามที่เราเห็นในปฐมกาล 1:9-12 แต่พวกนก พวกสัตว์ที่บินได้ ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นจนกระทั่งวันที่ห้านั้น และพวกสัตว์เลื้อยคลานและที่เดินได้ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นจนกระทั่งวันที่หกนั้น (ข้อ 24,25) แต่พืชมากมาย-ผลไม้ ดอกไม้ทั้งหลาย-ไม่สามารถออกผลได้นอกเสียจากว่าพวกมันถูกผสมเกสรโดยพวกแมลง พวกมันจะมีชีวิตอยู่นานตลอดยุคสมัยหนึ่งได้อย่างไร (ถ้าวันเหล่านั้นแห่งการทรงสร้างเป็นหลายยุคที่มีหลายพันปี) ก่อนที่แมลงใด ๆ ได้ถูกสร้างขึ้นหรือนกใด ๆ หรือผึ้งหรือแมลงอื่น ๆ? วันเหล่านั้นแห่งการทรงสร้างในรูปของหลายยุคเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้จริง ๆ

ปฐมกาล 1 (ต่อ)

ความคิดเพ้อฝันเรื่องวิวัฒนาการ

ความโง่เขลาและศรัทธาที่พิสูจน์ไม่ได้และไร้ตรรกะของคนไม่เชื่อ

ในหนังสือปฐมกาลนี้เรามีบันทึกเหตุการณ์ที่มีเหตุผล ตรงตามตรรกะ และได้รับการดลใจจากพระเจ้าเกี่ยวกับการทรงสร้างโดยตรง โดยพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ทรงสร้างโลกนี้และทุกสิ่งในนั้นและจักรวาลที่อยู่รอบเรา สำหรับคนที่มีเชาวน์ปัญญาและมีหัวคิด มันก็เริ่มประจักษ์ชัดว่าพระคัมภีร์กับทฤษฎีวิวัฒนาการขัดแย้งกันโดยตรง ถ้าพระคัมภีร์เป็นความจริง ทฤษฎีของพวกนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่อ-ที่ว่ามนุษย์มาจากบรรพบุรุษที่เป็นสัตว์และสัตว์ทั้งหมดมาจากสัตว์เซลล์เดียวบางอย่างที่คนจินตนาการขึ้นมาและเชื่อว่าพืชผักและสัตว์มาจากแหล่งเดียวกันโดยสภาพการณ์น่าอัศจรรย์และเหตุบังเอิญต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเป็นชุด ๆ ผ่านระยะเวลาหลายล้านหรือหลายพันล้านปี-ก็ขัดแย้งโดยตรงกับบันทึกเหตุการณ์ในพระคัมภีร์ ไม่มีทางเลยที่พระคัมภีร์กับคำกล่าวอ้างเหล่านี้ของพวกนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่อเกี่ยวกับเรื่องนี้จะเข้ากันได้

แต่พระคัมภีร์ก็น่าเชื่อ เหล่าผู้มีปัญญาตลอดหลายยุคสมัยได้ค้นพบว่าเราที่ “ติดตามต่อไปเพื่อจะรู้จักพระเยโฮวาห์” (ฮชย. 6:3) สามารถรู้ได้ว่าพระคัมภีร์เป็นความจริง และมีแต่ “คนโง่ได้พูดในใจของตนว่า “ไม่มีพระเจ้า” (สดด. 14:1) พวกเขาได้พบว่าพระเยซูคริสต์ทรงบอกความจริงเมื่อพระองค์ตรัสว่า “โอ พวกคนเขลาและมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้นั้น” (ลูกา 24:25)

ในทางกลับกัน ทฤษฎีวิวัฒนาการก็เป็นเพียงเรื่องเพ้อฝัน เป็นความเชื่อที่ไม่ได้รับการพิสูจน์และพิสูจน์ไม่ได้ของบางคนที่ไม่อยากได้พระเจ้าผู้ทรงเป็นบุคคลในฐานะพระผู้สร้าง ไม่อยากเชื่อพระคัมภีร์ว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า ไม่อยากกลับใจจากบาปทั้งหลายของตน เปลี่ยนความเชื่อและรับใช้พระเจ้า

ก่อนอื่นเลย จงจำไว้ว่าเราไม่ได้หมายถึงการพัฒนาของคน ๆ หนึ่งจากเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ เราไม่ได้หมายถึงพัฒนาการของม้าสีดำและม้าสีหมอกและม้าสีขาว ม้าตัวใหญ่ ม้าตัวเล็ก จากภายในสายพันธุ์ของพวกม้า นั่นไม่ใช่คำกล่าวอ้างใหญ่โตนั้นของพวกนักวิวัฒนาการ มนุษย์ทุกคนที่มีเหตุผลย่อมทราบว่าอาจมีพัฒนาการภายในสายพันธุ์หนึ่ง ๆ อาจมีความหลากหลายในชนิดหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นพืชหรือสัตว์หรือมนุษย์ แต่วิวัฒนาการในฐานะเป็นคำอธิบายหนึ่งสำหรับพืชและสัตว์ ตลอดทางจากอะมีบาไปสู่มนุษยชาติ ก็ไม่ถูกหลักวิทยาศาสตร์พิสูจน์ไม่ได้ ตั้งอยู่บนการคาดเดาเป็นล้านเรื่องและมันไม่อาจถูกเรียกได้ว่าเป็นข้อสรุปทางวิทยาศาสตร์ คำว่า “science” (วิทยาศาสตร์) มาจากคำภาษาละตินสั้น ๆ *scio* ที่แปลว่า “รู้” วิทยาศาสตร์รวมถึงข้อเท็จจริงทั้งหลายที่ทราบกันและมาสู่การตัดสินใจต่าง ๆ ที่มีพื้นฐานอยู่บนเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจริง บนประสบการณ์และการทดลองต่าง ๆ ที่พิสูจน์ได้และมองเห็นได้ ดังนั้นวิวัฒนาการจึงไม่ถูกหลักวิทยาศาสตร์แต่เป็นการคาดเดาเป็นชุด ๆ

จงพิจารณาสูญญากาศในการคาดเดาเชิงวิวัฒนาการนี้ ศรัทธานี้ของพวกคนไม่เชื่อ!

1. เขาจะอธิบายเรื่องสสารที่ปราศจากผู้สร้างได้อย่างไร?

สสารเป็นขึ้นมาได้อย่างไรโดยปราศจากพระเจ้า?

คนเหล่านั้นที่ตัดพระเจ้าผู้เป็นบุคคลออกไปก็ไม่มีคำอธิบายที่เป็นไปได้สำหรับต้นกำเนิดของสสาร?

“ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก” (ปฐก. 1:1) ถ้าไม่มีพระเจ้าองค์หนึ่ง พระองค์ผู้หนึ่งที่ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ทรงทราบทุกสิ่ง ทรงอำนาจทั้งสิ้น และเปี่ยมด้วยพระเมตตา ผู้ทรงเป็นต้นเหตุแรก เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็ไม่มีทางคิดหาวิธีที่สสารจะมีตัวตนขึ้นมาได้เลย

2. ชีวิตเป็นขึ้นมาได้อย่างไรจากสสารที่ไร้ชีวิต?

หลายปีก่อนผู้คนที่ขาดความรู้เคยคิดว่าเชื้อโรคเกิดขึ้นมาเองในน้ำ ว่าพวกหนอนแมลงเกิดขึ้นเองจากเนื้อสัตว์ที่บูดเน่า และว่าชีวิตทั้งหมดได้เกิดขึ้นมาเองจากสสารที่ไม่มีชีวิต นั่นเป็นความคิดที่โง่เขลาของพวกคนที่ขาดความรู้ จากนั้น Pasteur ได้ปรากฏตัวและพิสูจน์ว่าถ้าน้ำถูกต้มและเชื้อโรคทุกตัวถูกฆ่าตายและจากนั้นก็ถูกปิดสนิทจนลมเข้าออกไม่ได้ น้ำนั้นก็อยู่ต่อไปโดยปราศจากร่องรอยของพวกเชื้อโรค เขาพิสูจน์แล้วว่าชีวิตไม่เคยมาจากสิ่งที่ไม่มีชีวิต ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา นักวิทยาศาสตร์หลายพันคนในการทดลองต่าง ๆ ซึ่งใช้เงินเป็นล้านดอลลาร์ ได้พยายามที่จะสร้างชีวิตในหลอดทดลอง พวกเขาได้จัดเตรียมสภาวะทุกอย่างซึ่งพวกเขาคิดว่าอาจทำให้ชีวิตถือกำเนิดขึ้นมาได้ แต่พวกเขาไม่สามารถทำให้ชีวิตเกิดขึ้นมาได้เลย โอ พวกเขาโอ้อวดว่าพวกเขาค้นพบวิธีหนึ่งแล้วที่จะสร้างกรดอะมิโน และพวกเขาคิดว่านั่นเป็นขั้นตอนหนึ่งในต้นกำเนิดของชีวิต แต่มันก็ไม่ได้มีชีวิต มันมีชีวิตอยู่ไม่ได้ และทุกคนที่มีเหตุผลก็ทราบว่าชีวิตไม่เริ่มต้นจากความว่างเปล่า

แต่ถ้าผู้คนยอมรับเรื่องนั้น มันก็เป็นการปลิดชีพวิวัฒนาการ ดังนั้นพวกเขาจึงกล่าวว่าถ้าคุณให้เวลาหลายพันล้านปี แน่นอนว่าชีวิตคงเกิดขึ้นมาโดยบังเอิญได้ ถึงแม้ว่าพวกนักวิทยาศาสตร์ได้พยายามแล้วโดยการผสมปนเปทุกอย่างที่ทำได้เพื่อทำให้เกิดชีวิต นั่นเป็นเรื่องโง่เขลา ไร้ตรรกะ และต่อต้านเชาวน์ปัญญา แนวคิดนั้นสมควรได้รับแต่การเยาะเย้ยและเสียงหัวเราะจากผู้คนที่มีเชาวน์ปัญญา มีหัวคิด และมีการศึกษา ชีวิตไม่ได้เกิดขึ้นมาเอง มันเป็นเพียงคำกล่าวอ้างโลดโผนของพวกนักวิวัฒนาการที่พยายามหาทางที่จะลัดผ่านพระเจ้า เราเป็นหนี้ Fred John Meldau สำหรับคำพูดที่ยกมาต่อไปนี้:

> Sir Ambrose Fleming ในคำปราศรัยแก่เหล่าสมาชิกของ Victoria Institute ไม่เพียงพูดถึงต้นกำเนิดของสสาร แต่พูดถึงต้นกำเนิดของชีวิตเช่นกัน
>
> > “พวกเรา (ในฐานะนักวิทยาศาสตร์) ไม่มีความรู้แม้เพียงเล็กน้อยที่สุดเลยเกี่ยวกับว่าพื้นที่ว่างเปล่าเริ่มถูกปกคลุมโดยสสารที่เป็นรูปแบบพื้นฐานในตอนแรกนั้นได้อย่างไร และพวกเราคิดไม่ออกเลยว่าชีวิตถือกำเนิดขึ้นมาได้อย่างไร เราไม่สามารถทำให้เกิดชีวิตขึ้นได้เลยโดยไม่อาศัยชีวิตที่มีอยู่ก่อนหน้า...”
> >
> > Irwin Schroedinger “ผู้รับรางวัลโนเบลสาขาฟิสิกส์” และนักวิทยาศาสตร์ชั้นนำด้านอะตอมกล่าวว่า
> >
> > > “พวกเราอยู่ที่ไหนเมื่อเผชิญกับความลึกลับของชีวิต? พวกเราพบว่าตัวเราเองเผชิญหน้ากับกำแพงหินแกรนิตซึ่งเรายังไม่ทำให้หลุดร่อนเลยด้วยซ้ำ...เราแทบไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับการเจริญเติบโต ไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับชีวิต” (ยกคำพูดมาใน the New York Times ใน “The Greatest Mystery of All-the Secret of Life” โดย Waldemar Kaempffert)
> >
> > (จาก *Why We Believe in Creation, Not in Evolution*)

3. พระคัมภีร์ได้จำกัดขอบเขตบางอย่างไว้ที่พวกนักวิวัฒนาการ ไม่เคยก้าวข้ามไปได้

สิบครั้งในพระคัมภีร์ที่เราถูกบอกว่าชีวิตขยายพันธุ์ “ตามชนิดของมัน” และ “ตามชนิดของพวกมัน” อ่านข้อความเหล่านั้นซ้ำแล้วซ้ำอีกและเก็บมันไว้ในใจ

ปฐมกาล 1:11, “พระเจ้าตรัสว่า “จงให้แผ่นดินเกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ด และต้นไม้ผลที่ออกผลตามชนิดของมัน ที่มีเมล็ดในผลของมัน บนแผ่นดิน” และเป็นดังนั้น”- 1.

ข้อ 12, “และแผ่นดินก็เกิดต้นหญ้า และต้นผักที่มีเมล็ดตามชนิดของมัน และต้นไม้ที่ออกผล ที่มีเมล็ดในผลของมัน ตามชนิดของมัน และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี”- 2,3.

ข้อ 21, “และพระเจ้าได้ทรงสร้างปลาวาฬใหญ่ทั้งหลาย และสัตว์ที่มีชีวิตทุกชนิดแหวกว่ายไปมา ซึ่งเกิดขึ้นบริบูรณ์ในน้ำทั้งหลายนั้น ตามชนิดของพวกมัน และบรรดาสัตว์ที่มีปีกตามชนิดของมัน และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี”- 4,5.

ข้อ 24, “และพระเจ้าตรัสว่า “จงให้แผ่นดินโลกเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งาน และสัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ป่าแห่งแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน” และเป็นดังนั้น”- 6,7.

ข้อ 25, “และพระเจ้าได้ทรงสร้างสัตว์ป่าแห่งแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานตามชนิดของพวกมัน และบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี”- 8,9,10.

นี่เป็นคำท้าทายที่ซื่อตรง ตรงไปตรงมาและถูกกล่าวอย่างชัดเจนในพระวจนะของพระเจ้า พืชและสัตว์ถูกสร้างขึ้นตามชนิดบางอย่าง มีบางคนที่กล่าวว่านั่นเป็นคำเดียวกับสายพันธุ์ (สปีชีส์) แต่คำเรียกสายพันธุ์ก็ไม่ถูกให้คำจำกัดความเหมือนกันเสมอไป และกับบางคนคำนี้ก็มีความหมายมากกว่ากับคนอื่น ๆ กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าได้ทรงแบ่งพวกพืชและพวกสัตว์ที่ถูกสร้างขึ้นมาออกเป็นชนิดต่าง ๆ และพวกมันไม่ข้ามจากชนิดหนึ่งไปสู่อีกชนิดหนึ่ง

บางคนพูดถึง “จุดเชื่อมที่หายไป” (missing link) ระหว่างชีวิตมนุษย์กับชีวิตสัตว์ อันที่จริง จุดเชื่อมเหล่านั้นหายไปหมดเลย

มีความหลากหลายอันไม่รู้สิ้นสุดของรายละเอียดในแต่ละชนิด แม้แต่ในสัตว์เซลล์เดียวตัวหนึ่ง ทุกเซลล์ของพืชหรือสัตว์ชนิดหนึ่งบรรจุลักษณะเฉพาะตัวทั้งหมดของพืชนั้นและชนิดเดียวนั้นเท่านั้น

พวกนักวิทยาศาสตร์พูดถึงการผสมข้ามสายพันธุ์ (hybrids) พวกเขาแค่หมายความว่าจากดอกกุหลาบคุณสามารถปลูกกุหลาบได้หลากหลายชนิดที่แตกต่างกัน-กุหลาบแดง, กุหลาบเหลือง, กุหลาบขาว, ตั้งแต่กุหลาบป่าดอกเดียวไปจนถึงทรอปิคานา แต่พวกมันก็ยังเป็นกุหลาบอยู่เหมือนเดิม พวกมันไม่ข้ามออกไปจากชนิดนั้น

เมื่อวันก่อนผมได้เห็นในรายการของเนชั่นแนล จีโอกราฟิก ว่าชายคนหนึ่งได้เลี้ยงม้าหลายตัว ม้าตัวหนึ่งที่โตเต็มวัยแล้วสูงแค่สิบห้านิ้วและหนักแค่ยี่สิบเจ็ดปอนด์ จากนั้นมีพวกม้าตัวใหญ่ยักษ์ซึ่งหนักเกือบสามพันปอนด์ แต่ประการแรกเลย นั่นได้ถูกกระทำโดยการคัดสรรแบบระมัดระวังของมนุษย์ มันไม่ได้มาตามธรรมชาติผ่านทางเหตุบังเอิญเหมือนอย่างที่พวกนักวิวัฒนาการคิดว่าชนิดต่าง ๆ ของสัตว์ได้เกิดมาแบบนั้น

และประการที่สอง พวกมันก็เป็นม้า ผมหมายความว่าพวกมันมีจุดเด่นทุกอย่างของม้า-รูปร่างหน้าตา, ขาหน้าขาหลัง, สี ฯลฯ ของม้า

กฎต่าง ๆ ของเมนเดลไม่ได้เป็นที่ทราบแก่ดาร์วิน แต่เมนเดลนักบวชคนนั้น ผ่านทางการผสมพันธุ์หลายชั่วอายุ ได้พบว่าพืชและสัตว์แพร่พันธุ์ตามกฎบางอย่างที่ทราบกันและว่าทุกความหลากหลายถูกก่อให้เกิดขึ้นโดยการจัดกลุ่มใหม่ของยีนต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้ว และไม่ใช่พันธุ์ใหม่แต่เป็นส่วนหนึ่งของมรดกตกทอดของพืชนั้น ๆ มันเป็นเช่นนั้นกับพวกสัตว์เช่นกัน ความหลากหลายเป็นเพียงการจัดกลุ่มใหม่ของปัจจัยต่าง ๆ, ยีนต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่แล้ว, ไม่เคยเป็นของใหม่เลย

ยกตัวอย่างเช่น ภรรยาของผมกับผมมีตาสีเทา เราทั้งคู่มีญาติพี่น้องบางคนที่มีตาสีน้ำตาลในครอบครัวของเรา ดังนั้นลูกสาวสองคนของเราจึงมีตาสีน้ำตาลแทนที่จะเป็นสีเทา! นั่นไม่ใช่พัฒนาการใหม่เลย มันเป็นสิ่งที่เรามีอยู่แล้วในยีนของเรา และบางสิ่งเหล่านั้นจะออกมาในลูกหลานของยีนเหล่านั้นแน่นอน

ผู้คนได้พยายามที่จะหนีไปจากเรื่องนี้และพิสูจน์ว่าไม่มีช่องว่างระหว่างชนิดต่าง ๆ!

ในนอร์ธเท็กซัสหลายปีก่อน นายพล Goodnight ซึ่งมีฟาร์มปศุสัตว์ขนาดใหญ่ ได้เริ่มต้นที่จะผสมพันธุ์วัวและควายข้ามกัน วัวมีเนื้อดีที่สุดตรงส่วนลำตัวด้านล่าง ควายมีเนื้อดีที่สุดในส่วนลำตัวด้านบน ดังนั้นเขาจึงคิดว่าเขาสามารถผสมข้ามพันธุ์พวกมันและทำให้เกิดเนื้อที่อร่อยทั้งตัวได้ แต่มันกลับกลายเป็นว่า “วัวผสมควาย” ที่เขาพัฒนาขึ้นมานั้นเป็นหมันและผสมพันธุ์เองไม่ได้ พวกมันไม่สามารถถูกผสมพันธุ์ให้ย้อนกลับไปเป็นควายหรือวัวเท่านั้นได้ พวกไม่สามารถสืบทอดสายพันธุ์ “วัวผสมควาย” ได้

ไบซันหรือควายอยู่ในตระกูลสัตว์ชนิดเดียวกัน ดังนั้นจึงผสมพันธุ์ข้ามกัน ในที่สุดหลังจากการทดลองหลายปี คุณ D.C. Basalo แห่งเมือง Tracy รัฐแคลิฟอร์เนีย ได้ประสบความสำเร็จในส่วนที่นายพล Goodnight ล้มเหลวและข้ามสายพันธุ์วัวกับควายได้ การข้ามพันธุ์นี้ถูกเรียกว่า “Beefalo” ดังนั้นลา ม้า และม้าลาย ซึ่งเป็นตระกูลเดียวกัน สามารถผสมพันธุ์กันได้ ถึงแม้มีความยุ่งยากบางอย่างก็ตาม แต่สัตว์เหล่านี้ก็ยังออกลูก “ตามชนิดของพวกมัน” เหมือนเดิม

ใน Archer County, เท็กซัส หลายปีก่อน ผมได้รู้จักกับพ่อค้าและชาวไร่คนหนึ่งซึ่งสนใจและมีทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ผู้ซึ่งเริ่มต้นที่จะพยายามข้ามพันธุ์แกะกับแพะและข้ามพันธุ์หมูกับสัตว์อื่น ๆ แต่เขาพบว่ามันเป็นไปไม่ได้ โครโมโซมเหล่านั้นแตกต่างกัน ทุกเซลล์ในสัตว์แต่ละชนิดเหล่านี้เป็นของชนิดเซลล์ของมันเองและบรรจุลักษณะเฉพาะตัวเหล่านั้นซึ่งจะถูกผลิตซ้ำในลูกหลาน เขาไม่สามารถข้ามเส้นแบ่งเขตนั้นไปได้

ในเวสต์เท็กซัสเราเคยเลี้ยงม้าและล่อ คุณสามาถผสมพันธุ์ม้าตัวเมียกับลาตัวผู้ และออกลูกเป็นล่อ แต่ล่อเหล่านั้นก็เป็นหมัน พวกมันสืบพันธุ์ต่อไปไม่ได้ คุณเห็นแล้วว่าพระเจ้าทรงมีกฎ ๆ หนึ่งที่ผู้คนอ้อมไปไม่ได้

สิ่งต่าง ๆ แพร่พันธุ์ตามชนิดของพวกมัน เหล่านักวิทยาศาสตร์ดูไปที่กระดูกสองสามชิ้นในท่ามกลางซากฟอสซิลและพวกเขาก็ตัดสินใจว่าพวกเขาสามารถตามรอย “ลูกหลานของม้า” ได้ เอาล่ะ พวกเขาพบสัตว์บางชนิดซึ่งมีกระดูกชนิดที่คล้ายกัน ตั้งแต่ขนาดของสุนัขตัวหนึ่งไปจนถึงขนาดของม้าตัวหนึ่ง และสัตว์บางชนิดเหล่านี้มีนิ้วเท้าสามนิ้วและบ้างก็มีสี่นิ้ว แต่ม้ามีนิ้วเดียว น่าแปลกมากพอแล้วที่ พวกเขาคิดว่าสัตว์ชนิดหนึ่งสืบเชื้อสายมาจากอีกชนิด ถึงแม้ว่าพวกเขาค้นพบฟอสซิลของสัตว์ชนิดหนึ่งในทวีปหนึ่งและอีกชนิดในอีก

ทวีปหนึ่ง! และในขณะเดียวกัน เคยมีพวกม้าที่เป็นเหมือนม้าสมัยนี้และกระดูกของพวกมันก็ถูกพบว่าอยู่ในชั้นหินดินเดียวกันท่ามกลางฟอสซิลเหล่านั้น คืออยู่ร่วมกับสัตว์ที่มนุษย์คิดว่าเป็นบรรพบุรุษของพวกมัน! ช่างเป็นเรื่องโง่เขลา! แต่พวกเขาทำเป็นว่าตนได้พบเชื้อสายของม้าแล้วจากม้าชนิดหนึ่งซึ่งมีนิ้วเท้าสามนิ้วไปจนถึงม้าที่มีนิ้วเท้าเดียว พวกเขาไม่ได้พบสัตว์ชนิดนั้นเลย พวกเขาคิดไปเองว่าเป็นแบบนั้นแต่พวกเขาไม่พบหลักฐานอันใดเลยว่าสัตว์ชนิดหนึ่งเคยเปลี่ยนไปเป็นสัตว์อีกชนิด โอ้ เราสามารถมีม้าหลายขนาดและม้าหลายสี แต่พวกมันก็เป็นม้า พวกมันมีธรรมชาติของม้าและนั่นก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ม้าไม่เปลี่ยนเป็นวัว แกะไม่เปลี่ยนเป็นแพะ นกคุ่มไม่เปลี่ยนเป็นไก่ เต่าไม่เปลี่ยนเป็นปลา และข้าวโพดไม่เปลี่ยนเป็นฝ้าย ผู้ใดที่ไม่รู้สึกประทับใจกับข้อเท็จจริงนี้ซึ่งปรากฏชัดเจนเหลือเกินในชีวิตสัตว์และชีวิตพืชทั้งหมดก็มีอคติและขาดความรู้อย่างแน่นอน

แต่ช่องว่างขนาดใหญ่อันเดียวกันนี้ระหว่างชนิดต่าง ๆ ก็ถูกพบในชั้นฟอสซิลทั้งหมดของโลก มันทำให้ดาร์วินอัศจรรย์ใจ มันทำให้คนอื่น ๆ ทุกคนอัศจรรย์ใจที่พยายามหาการเชื่อมโยง โอ้ ตอนแรกพวกเขากล่าวว่าต่อไปเมื่อเราพบฟอสซิลมากกว่านี้ เราก็คงพบจุดเชื่อมโยงทั้งหลาย พวกมันไม่เคยถูกพบเลย จากฟอสซิลหลายล้านชิ้น ไม่มีจุดเชื่อมโยงเลยระหว่างชนิดหนึ่งกับอีกชนิดหนึ่ง

มันไม่เฉลียวฉลาดเลยที่จะเป็นนักวิวัฒนาการ มันเป็นแค่สัญญาณอย่างหนึ่งของความเพ้อฝันและออกจะเป็นศรัทธาทางศาสนาของคนไม่เชื่อที่ไม่อยากได้พระเจ้าแห่งการทรงสร้าง ทฤษฎีหนึ่งที่ตั้งอยู่บนจินตนาการและการคาดเดาที่ปราศจากข้อเท็จจริงก็แก้ต่างไม่ขึ้นเลย

ข้อเท็จจริงนี้ที่ว่าไม่มีรูปแบบช่วงกลางระหว่างชนิดต่าง ๆ ในท่ามกลางพวกสัตว์เป็นข้อเท็จจริงหนึ่งที่พวกนักวิทยาศาสตร์ยอมรับหรือไม่? โอ้ ใช่แล้วครับ มันเป็นเรื่องที่นักวิทยาศาสตร์ทุกแห่งหนทราบกันดี แม้แต่พวกนักวิวัฒนาการและพวกเขาก็ผิดหวัง ใน *Why We Believe in Creation, Not in Evolution*, Fred John Meldau ยกคำพูดนักวิทยาศาสตร์หลายท่านที่ยอมรับว่าพวกเขาไม่สามารถพบเจอหลักฐานที่แสดงให้เห็นการเปลี่ยนรูปร่างของสายพันธุ์หนึ่งไปสู่อีกสายพันธุ์เลย:

> Dr. Etheride ซึ่งพูดถึง British Museum กล่าวไว้ว่า “ในพิพิธภัณฑ์ขนาดใหญ่นี้ทั้งหลัง ไม่มีหลักฐานสักอนุภาคเดียวที่แสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงรูปร่างของสายพันธุ์ต่าง ๆ”
>
> Professor T.H. Morgan กล่าวไว้ว่า “ภายในช่วงเวลาแห่งประวัติศาสตร์มนุษย์ เราไม่ทราบเลยเกี่ยวกับสักกรณีของการเปลี่ยนรูปร่างของสายพันธุ์หนึ่งไปสู่อีกสายพันธุ์” (หน้า 43, *Evolution and Adaptation*)
>
> Yves Delage นักชีววิทยาชื่อก้อง กล่าวไว้ว่า “ถ้าผู้ใดให้จุดยืนของตนอยู่บนพื้นฐานแห่งข้อเท็จจริงทั้งหลายเท่านั้น...การเกิดรูปร่างของสายพันธุ์หนึ่งจากอีกสายพันธุ์ก็ไม่เคยถูกแสดงให้เห็นเลย”
>
> Darwin เองรับสารภาพว่า “ไม่มีบันทึกเลยเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงจากสายพันธุ์หนึ่งไปสู่อีกสายพันธุ์” “เราไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าสายพันธุ์หนึ่งเคยถูกเปลี่ยน (ให้เป็นอีกสายพันธุ์)” (เล่ม 1, หน้า 210; *My Life and Letters*)

ไม่มีนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงคนใดเคยกล่าวอ้างว่าค้นพบซากฟอสซิลที่แสดงให้เห็นพัฒนาการแบบ

ค่อยเป็นค่อยไปของสายพันธุ์หนึ่งของชนิดหนึ่งไปสู่อีกชนิด นี่เป็นความสิ้นหวังของคนที่ปวารณาตัวว่าเป็นนักวิวัฒนาการ มันเป็นเหตุผลที่นักวิทยาศาสตร์จำนวนมากตอนนี้กล่าวว่าวิวัฒนาการไม่สามารถถูกพิสูจน์ได้และหลายคนกำลังหันไปเชื่อเรื่องการทรงสร้างโดยตรง

ในหนังสือ *Is Evolution Proved?* Douglas Dewar ยกคำพูด Sir J. William Dawson, F.R.S. แห่ง McGill University (Toronto) นักธรณีวิทยาที่ได้รับการฝึกฝน Professor Dawson กล่าวไว้ในสมัยของเขาว่า:

"หลักคำสอนของนักวิวัฒนาการเป็นปรากฏการณ์หนึ่งที่แปลกที่สุดของความเป็นมนุษย์ แต่ที่ว่าในสมัยของเรา ระบบหนึ่งซึ่งไม่มีเงาใด ๆ ของข้อพิสูจน์เลย...ควรถูกยอมรับให้เป็นปรัชญาหนึ่ง และควรช่วยให้ผู้ยึดถือมันสามารถเอาความรู้อันมหาศาลและมีน้ำหนักมากของเราไปผูกติดกับเส้นด้ายแห่งสมมติฐานของมัน ก็เป็นเรื่องที่เกินความแปลกไปแล้ว

ในผลงานชิ้นหนึ่งที่เป็นอนุสาวรีย์อย่างแท้จริง (ตีพิมพ์ในปี 1954) โดย Dr. Heribert-Nilsson, ศาสตราจารย์ด้านพฤกษศาสตร์ ที่ Univesity of Lund, ประเทศสวีเดน เขาให้ผลลัพธ์เหล่านั้นแห่งการศึกษาค้นคว้าของเขาเกี่ยวกับเรื่องพันธุศาสตร์และวิชาอื่น ๆ เมื่อพูดถึงฟอสซิลของพืชพรรณ เขากล่าวว่า

"ถ้าเรามองดูที่กลุ่มหลัก ๆ ของฟอสซิลพืชพรรณ มันก็ค่อนข้างชัดเจนว่า ณ ช่วงห่างต่าง ๆ ของเวลาทางธรณีวิทยา พวกมันก็อยู่ที่นั่นในทันที และนอกจากนี้ ก็เบ่งบานเต็มที่ในรูปแบบอันมากมายของพวกมัน... ยิ่งกว่านั้น เมื่อสิ้นสุดการมีอยู่ของพวกมัน (ถ้าตอนนี้พวกมันสูญพันธุ์ไปแล้ว) พวกมันก็ไม่เปลี่ยนไปเป็นรูปแบบต่าง ๆ ที่เป็นช่วงเปลี่ยนผ่านไปสู่ชนิดหลัก ๆ ของช่วงเวลาถัดไป: ไม่มีรูปแบบเช่นนั้นเลย ทั้งหมดนี้ขัดแย้งอย่างสิ้นเชิงกับการตีความเชิงวิวัฒนาการเท่าที่จะจินตนาการได้ ไม่มีแม้แต่ภาพการ์ตูนล้อเลียนของวิวัฒนาการหนึ่ง"

(คำพูดยกมาจาก *Why We Believe in Creation, Not in Evolution* โดย Fred John Meldau)

4. ชั้นฟอสซิล ชั้นถ่านหิน และชั้นต่าง ๆ ของแผ่นดินโลกไม่มีทางเกิดขึ้นมาได้ผ่านทางกระบวนการทางวิวัฒนาการ

พวกนักวิวัฒนาการจำต้องถอยทัพไปจากข้อโต้แย้งมากมายที่พยายามพิสูจน์เรื่องวิวัฒนาการ แต่ข้อโต้แย้งที่ใหญ่โตที่สุดของพวกเขาในยุคสมัยนี้น่าจะมีพื้นฐานอยู่บนชั้นฟอสซิลต่าง ๆ พวกเขาคิดว่าพวกสัตว์ยุคแรก ๆ เคยอยู่ในชั้นที่ต่ำกว่าของแผ่นดินโลกและว่าพวกมันได้พัฒนาจนกลายเป็นชนิดที่ก้าวหน้ามากกว่าเดิม และสัตว์เหล่านี้ก็ถูกนำเสนอในชั้นอื่น ๆ สมัยต่อมาของแผ่นดินโลก ฯลฯ แน่นอนว่านี่เป็นการตัดสินใจแบบเทียม เพราะว่าบ่อยครั้งสิ่งที่พวกเขาคิดว่าเป็นชั้นที่ต่ำที่สุดก็อยู่บนสุดของสิ่งที่พวกเขาเรียกว่าชั้นต่าง ๆ ที่อยู่ในสมัยหลังกว่า จากนั้นพวกเขาก็จัดอันดับฟอสซิลเหล่านั้นเองโดยนาฬิกาเทียมที่พวกเขาตั้งขึ้นมาแล้ว และหลังจากคาดเดาเกี่ยวกับชั้นต่าง ๆ และแผ่นดินโลกแล้ว คราวนี้พวกเขาก็คาดเดาเกี่ยวกับพวกสัตว์และพืชที่มาในสมัยที่พวกเขาคิดว่านั่นเป็นตัวแทน มันเป็นการยกเหตุผลแบบวนเป็นวงกลมที่ไม่ถูกหลักวิทยาศาสตร์ และแน่นอนว่าไม่อิงตามข้อเท็จจริงเลย

มีหลายสิ่งที่น่าทึ่งซึ่งรบกวนจิตใจและสร้างความยุ่งยากให้แก่พวกนักวิวัฒนาการเกี่ยวกับเรื่องนี้ ประการแรกคือ มีพื้นที่หลายพันตารางไมล์เมื่อชั้นที่ถูกเรียกว่าอยู่ต่ำกว่าปกคลุมอยู่เหนือชั้นที่ถูกเรียกว่าอยู่สูงกว่า พวกเขาคิดว่าพื้นที่ขนาดใหญ่ส่วนหนึ่งถูกไถลไปอยู่บนอีกส่วนหนึ่ง ฯลฯ ฯลฯ พวกเขายกข้ออ้างทุกรูปแบบซึ่งฟังไม่ขึ้น และเป็นไปไม่ได้เลยในทางกลศาสตร์และทางกายภาพ

Byron C. Nelson เรียกร้องความสนใจไปยังข้อเท็จจริงนี้ใน *The Deluge Story in Stone*:

> ในพื้นที่ส่วนหนึ่งของแผ่นดินโลก อันประกอบด้วยส่วนของ Montana, Alberta และ British Columbia สภาพที่ “กลับหัวกลับหาง” (“Algonkian” และ “Cambrian” อยู่ข้างบนของ “Cretaceous”) ปกคลุมพื้นที่ *7,000* ไมล์

Nelson ทำการศึกษาค้นคว้าพิเศษเกี่ยวกับพื้นที่ขนาดมหึมานี้ซึ่งเหล่านักธรณีวิทยาสมัยใหม่พยายามที่จะคิดเอาเองว่าถูกคว่ำกลับหัวกลับหางและว่าชั้นต่าง ๆ ที่อายุน้อยกว่าตอนนี้ไปอยู่ข้างใต้แล้ว แต่ที่แย่ไปกว่านั้น ไม่มีชั้นฟอสซิลใด ๆ กำลังถูกก่อรูปในตอนนี้เลย ฟอสซิลต่าง ๆ สามารถถูกก่อรูปได้เมื่อสัตว์หรือพืชชนิดหนึ่งถูกปกคลุมอย่างรวดเร็วและอยู่ภายใต้แรงดันและดังนั้นจึงถูกถนอมรักษาไว้ ตอนนี้ ถ้าปลาตัวหนึ่งตายในน้ำ มันก็บวมและลอยและปลาเน่าตัวนั้นก็ถูกกินโดยปลาและสิ่งมีชีวิตตัวอื่น ๆ ในน้ำนั้น ถ้าวัวตัวหนึ่งตายในทุ่งหญ้า ศพของมันก็ถูกจิกกินโดยพวกนกแร้งและสุนัขป่าและสุนัขจิ้งจอกและกระดูกเหล่านั้นกองอยู่ตรงนั้นและผุพังในที่สุด ตอนเป็นเด็กและเลี้ยงวัวในรัฐเท็กซัส ผมเคยขับเกวียนคันเล็ก ๆ ออกไปบนทุ่งหญ้าและเก็บสะสมกระดูกของพวกวัว ซึ่งตายไปนานแล้ว และขายพวกมันไปเป็นปุ๋ย ฟอสซิลทั้งหลายในความหมายของชั้นฟอสซิลต่าง ๆ ซึ่งถูกพบและถูกพึ่งพาโดยพวกนักวิวัฒนาการ ไม่ได้กำลังถูกสร้างขึ้นเลยในปัจจุบัน พวกมันไม่มีทางถูกทำขึ้นมาได้โดยปราศจากวินาศภัยขนาดยักษ์ ชั้นถ่านหินต่าง ๆ ไม่ได้กำลังถูกสร้างขึ้นเลยวันนี้ พวกมันไม่มีทางถูกทำขึ้นมาได้โดยปราศจากการปกคลุมของป่าไม้ขนาดใหญ่โดยคลื่นและชั้นต่าง ๆ ของโคลนและซากปรักหักพัง ถูกให้อยู่ใต้แรงดันมหาศาล และดังนั้นจึงถูกถนอมรักษาไว้และถูกกดทับและถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นคาร์บอนในรูปถ่านหิน

ชั้นฟอสซิลเหล่านั้นที่ปลาหลายล้านตัวถูกพบว่าห่อหุ้มอยู่ในดินหรือบางทีดินนั้นบางครั้งก็เปลี่ยนเป็นหิน ไม่เกิดขึ้นแล้ววันนี้ในสถานที่ใด ๆ ที่เรารู้จัก ในชั้นฟอสซิลเหล่านั้นที่มีพวกแมมมอธ (ช้างมีขนตัวใหญ่ยักษ์) พวกมันหลายพันตัวได้ถูกปกคลุมทับถมและกลายเป็นฟอสซิลแล้วในไซบีเรียและอลาสก้า ไม่มีอะไรแบบนั้นเกิดขึ้นที่ไหนเลยในโลกวันนี้เท่าที่เราทราบ ในพื้นที่บางแห่งฟอสซิลทั้งหลายถูกพบอยู่รวมกันในจำนวนมหาศาล ไม่มีใครสามารถนึกภาพออกเลยว่ามีสถานที่แห่งใดในโลกวันนี้ที่การทำให้เกิดฟอสซิลชนิดนั้นกำลังถูกกระทำอยู่ ลองไปที่ Painted Desert และไปที่พื้นที่ใหญ่โตเหล่านั้นที่มีพวกต้นไม้ที่กลายเป็นฟอสซิลแล้ว ซึ่งบัดนี้ถูกเปลี่ยนเป็นซิลิก้าแล้วแต่มีสีและรูปร่างของต้นไม้เหมือนเดิม ผลงานแบบนั้นไม่ได้กำลังเกิดขึ้นที่ไหนเลยในโลกวันนี้ มีแต่วินาศภัยขนาดยักษ์เท่านั้นเช่นน้ำท่วมโลกที่สามารถอธิบายเกี่ยวกับฟอสซิลเหล่านั้นได้ มันไม่เข้ากันกับทฤษฎีวิวัฒนาการ เวลาหลายล้านปีของชีวิตที่เป็นกิจวัตรปกติธรรมดาแบบวันต่อวันบนแผ่นดินโลกนี้

คุณคิดว่ามีที่ไหนในโลกที่ปลาและชีวิตสัตว์มากพอถูกปกคลุมทับถมและอยู่ใต้แรงดันมหาศาลเพื่อ

ทำให้เกิดปิโตรเลียมวันนี้?

5. พวกนักวิทยาศาสตร์ไม่อาจเห็นพ้องตรงกันได้เกี่ยวกับกลไกใด ๆ ของวิวัฒนาการ-ว่ามันควรทำงานอย่างไร

ตอนนี้ผ่านไปห้าสิบสี่ปีแล้วตั้งแต่ผมเรียนจบจากมหาวิทยาลัย ถูกสอนในวิทยาลัยและจากนั้นก็ไปทำงานของบัณฑิตในมหาวิทยาลัยชิคาโก้ ในปีเหล่านี้ผมได้เห็นการถอยทัพแบบต่อเนื่องขณะที่พวกนักวิทยาศาสตร์จำต้องยอมรับความล้มเหลวของข้อโต้แย้งต่าง ๆ ของพวกเขาเพื่อสนับสนุนวิวัฒนาการ ความล้มเหลวของ “ข้อพิสูจน์ต่าง ๆ” ตามที่เรียกกัน

พวกนักวิวัฒนาการที่ไม่อยากจะเชื่อในพระเจ้าก็คว้าเส้นฟางเพื่อพิสูจน์ทฤษฎีหนึ่งที่พิสูจน์ไม่ได้ซึ่งเริ่มเหลือเชื่อมากขึ้นเรื่อย ๆ ขณะที่ความจริงทางวิทยาศาสตร์เริ่มปรากฏชัดเจนและขณะที่คนทั้งหลายที่มีเหตุผลพิจารณาข้อโต้แย้งต่าง ๆ ที่โง่เขลาของพวกเขา

ตอนผมเป็นเด็ก ข้อโต้แย้งใหญ่โตที่สุดที่อธิบายว่าวิวัฒนาการเกิดขึ้นมาได้อย่างไรก็คือ โดยลักษณะเฉพาะตัวต่าง ๆ ที่รับมา เราเคยถูกบอกว่าพวกยีราฟมีคอยาวขนาดนั้น ก็เป็นเพราะว่าในช่วงเวลาแห้งแล้งและขาดแคลนอาหาร เฉพาะพวกยีราฟที่มีคอยาวกว่าสามารถเอื้อมถึงต้นไม้ที่อยู่สูง ๆ และกินใบไม้และดังนั้นพวกมันจึงไม่ได้ตายและตัวอื่น ๆ ตาย และดังนั้นเราจึงมีพวกยีราฟคอยาว! ตอนนี้นักวิทยาศาสตร์ทุกคนที่คู่ควรกับชื่อเสียงในทั่วทั้งโลกก็ทราบว่าลักษณะเฉพาะตัวต่าง ๆ ที่รับมาไม่ได้ถูกส่งต่อไปสู่รุ่นถัดไป

แมลงวันผลไม้และแมลงอื่น ๆ หลายพันรุ่นถูกผสมพันธุ์กันแล้วเพื่อตรวจสอบ

มีหลักฐานที่โดดเด่นหลายอย่างในชีวิต ที่แสดงให้เห็นว่าลักษณะเฉพาะตัวต่าง ๆ ที่รับมาไม่ถูกสืบทอดต่อ

ยกตัวอย่างเช่น เป็นเวลาหลายร้อยปีแล้ว ผู้คนมีธรรมเนียมในการตัดหางของแกะออกไป คนทั่วไปไม่ทราบเรื่องนี้ แต่คนที่เลี้ยงแกะทราบว่าหางของแกะโตจนกลายเป็นไขมันก้อนใหญ่ เข้ามาขวางทาง ไม่ผลิตเนื้อแกะอีกต่อไป และดังนั้นมันจึงเป็นธรรมเนียมที่จะตัดหางของแกะทารกออกไป หลังจากหลายร้อยชั่วอายุ แกะก็ยังมีหางงอกออกมาอยู่เหมือนเดิม

ตั้งแต่สมัยของโมเสส พวกยิวถูกสอนให้ทำสุหนัตให้ทารกเพศชาย และพวกเขาก็ยังทำอยู่ แต่สุหนัตก็ไม่ถูกถ่ายทอดทางพันธุกรรม ไม่เคยมีร่องรอยใด ๆ เลยที่ว่าลักษณะเฉพาะตัวที่รับมานี้ถูกส่งต่อไปสู่ลูกหลาน

ลักษณะเฉพาะตัวต่าง ๆ ที่ถูกรับมาไม่ตกทอดไปสู่ลูกหลาน และพวกนักวิวัฒนาการก็ทราบเรื่องนั้นแล้วตอนนี้

อีกหนึ่งข้อโต้แย้งของนักวิวัฒนาการก็คือ การเลือกเพศมีส่วนในความก้าวหน้าจากชนิดหนึ่งไปสู่อีกชนิด เราถูกบอกว่าไม่ต้องสงสัยเลยว่าเดิมทีมนุษย์เคยมีเส้นขนเหมือนวานรที่พวกเขาคิดว่าเป็นบรรพบุรุษ แต่ว่าเพศหญิงชอบผู้ชายที่มีขนน้อยมากกว่า และดังนั้นพวกเธอจึงไม่ผสมพันธุ์กับพวกผู้ชายขนดกและดังนั้นขนจึงค่อย ๆ ถูกผสมพันธุ์จนหมดไป! แต่พวกเขาได้ถอยไปจากความเชื่อนี้แล้ว เหล่านักวิวัฒนาการตอนนี้ไม่เชื่อข้อโต้แย้งนั้นแล้ว

ในช่วงปีหลัง ๆ หลังจากความล้มเหลวของคำอธิบายอื่น ๆ เกี่ยวกับวิวัฒนาการ บัดนี้เหล่านัก

วิทยาศาสตร์กำลังกล่าวว่าวิวัฒนาการเกิดขึ้นโดยการผ่าเหล่า ไม่กี่ปีก่อนพวกเขากำลังกล่าวว่าเคยมีการผ่าเหล่าแบบเล็กจิ๋ว การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ และว่าการเปลี่ยนแปลงเล็ก ๆ ที่มากมายเหล่านี้ได้พาประเภทหนึ่งไปสู่อีกประเภทในที่สุด จากชนิดหนึ่งไปสู่อีกชนิด และเชื่อมช่องว่างนั้นแล้ว อย่างไรก็ตาม การผ่าเหล่านั้นทั้งหมดนั้น ซึ่งแต่ละอันเป็นแค่หนึ่งกรณีในหลายแสนกรณี-การผ่าเหล่าขนาดเล็กจิ๋วเหล่านี้จะเกิดขึ้นบ่อยมากพอและในทิศทางเดียวกันในสิ่งมีชีวิตแต่ละตัวต่อ ๆ กันได้อย่างไร โดยทำให้หูงอกในที่ ๆ ไม่เคยมีหู หรือเปลี่ยนแมงกะพรุนให้กลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีกระดูกสันหลัง หรือเปลี่ยนสัตว์เลื้อยคลานตัวหนึ่งให้เป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม! นั่นคงเป็นเหตุการณ์ที่แสนอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นซ้อนทับกันและเกิดขึ้นหลายล้านครั้งเพื่อทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญอย่างเดียว ตอนนี้พวกนักวิทยาศาสตร์เลิกเชื่อแนวคิดเกี่ยวกับการผ่าเหล่าแบบเล็กจิ๋วไปเยอะแล้ว และคราวนี้พวกเขาพูดเกี่ยวกับการผ่าเหล่าขนาดใหญ่ ๆ ก้าวกระโดดในกาลครั้งหนึ่งไปสู่อีกชนิด อย่างไรก็ตาม ในหลักฐานที่เป็นของจริงพวกเขาก็ไม่พบข้อพิสูจน์ดี ๆ เลย ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่าการผ่าเหล่าทั้งหลายส่งผลเสียเกือบทุกครั้ง อันที่จริง เท่าที่เราบอกได้ พวกมันก็ส่งผลเสียเสมอ การผ่าเหล่าเป็นความพิกลพิการชนิดหนึ่ง มันอาจถูกทำให้เกิดขึ้นโดยรังสีเอ๊กซ์หรือโดยเหตุการณ์บางอย่าง แต่มันไม่เป็นประโยชน์เลย

ยกตัวอย่างเช่น คุณแม่คนหนึ่งอาจเป็นโรคหัดตอนที่เธอกำลังตั้งครรภ์อยู่และนั่นอาจหมายความว่าทารกนั้นจะหูหนวกหรือพิกลพิการ นั่นเป็นการผ่าเหล่าอย่างหนึ่งแต่ไม่ใช่แบบที่มีประโยชน์เลย

ภายใต้สภาพการณ์แวดล้อมบางอย่างของแรงดันหรือการกระแทก บางทีมีการบาดเจ็บเกิดขึ้นกับทารกในครรภ์ จนทำให้เด็กคนหนึ่งเกิดมาโดยไม่มีแขนข้างหนึ่ง ผมรู้จักชายคนหนึ่งที่เกิดมาโดยมีแขนและขาเป็นส่วนเล็ก ๆ ที่ยื่นออกมาเท่านั้น ไม่มีมือหรือเท้า นั่นเป็นการปรับปรุงไหม? ไม่ใช่อย่างแน่นอน มันเป็นความพิการของแท้ หนังสือพิมพ์ฉบับเมื่อวานนี้แสดงรูปสุนัขตัวหนึ่งที่มีหกขา! การพึ่งพาเรื่องการผ่าเหล่าเพื่ออธิบายทฤษฎีที่ว่า จากความว่างเปล่ากลายเป็นสสาร และจากนั้นจากสสารที่ไม่มีชีวิตไปสู่ชีวิตและจากนั้นจากพืชผักไปสู่สัตว์ และจากนั้นจากชนิดหนึ่งไปสู่อีกชนิด และจากบรรพบุรุษวานรในจินตนาการอันห่างไกล ไปสู่มนุษย์-นั่นก็เป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อเลยสำหรับคนที่มีเหตุผล มันเป็นเรื่องเพ้อฝัน มันเป็นศรัทธาที่ปราศจากข้อเท็จจริงเพื่อรองรับมัน

มันไม่ใช่ศรัทธาในพระเจ้าแต่เป็นศรัทธาในทฤษฎีของพวกนอกรีตที่ปราศจากพระเจ้าและความชอบที่ไม่อยากให้มีพระเจ้ามากกว่า

6. วิทยาศาสตร์ค้นพบหลักฐานมากขึ้นเรื่อย ๆ ที่แสดงให้เห็นว่า ชีวิตอย่างที่เรามีวันนี้เป็นเหมือนเดิมมาตั้งแต่แรกเริ่มนั้น

ยกตัวอย่างเช่น ในอำพันพวกเขาได้พบว่ามียุงจากหลายร้อยปีหรือหลายพันปีก่อนถูกฝังอยู่ข้างใน แต่ยุงเหล่านั้นก็เป็นเหมือนยุงในปัจจุบันทุกอย่าง

พวกเขาพบปะการังในชั้นที่เก่าแก่ที่สุด ตามที่พวกนักวิทยาศาสตร์นับมัน แต่ปะการังนั้นก็เป็นเหมือนปะการังวันนี้

พวกนักวิทยาศาสตร์ได้พบกระดูกของปลาซีลาแคนท์ และพวกเขากล่าวว่านั่นเป็นปลาชนิดหนึ่งที่สูญ

พันธุ์ไปแล้วเมื่อหลายล้านปีก่อน และจากนั้น ดูเถิด จากที่ลึกในมหาสมุทรอินเดีย ใครสักคนนำปลาซีลาแคนท์ตัวหนึ่งขึ้นมาและนับแต่นั้นเป็นต้นมา ปลาตัวอื่น ๆ ก็ถูกพบจากก้นทะเลนั้น พจนานุกรมของเว็บสเตอร์กล่าวว่า “ปลาซีลาแคนท์ ซึ่งเป็นปลาชนิดหนึ่งจากหลายชนิดในสมัยดึกดำบรรพ์ อาจเป็นบรรพบุรุษของสัตว์บก: ถูกเรียกเช่นนั้นเพราะกระดูกสันหลังที่กลวงของพวกมัน: พวกมันเคยถูกเชื่อมานานว่าสูญพันธุ์ไปแล้ว แต่ตัวอย่างที่มีชีวิตหลายชิ้นถูกพบแล้วในสมัยหลัง ๆ” พวกมันไม่อาศัยอยู่ใกล้พื้นผิวของน้ำและดังนั้นจึงพบพวกมันไม่บ่อย แต่นั่นก็ไม่ใช่สัญญาณบอกว่าพวกมันได้เปลี่ยนไปเป็นรูปแบบอื่นแล้วหรือว่าพวกมันหายสาบสูญไปแล้ว

7. พวกนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่อยกคำกล่าวอ้างทุกรูปแบบ เกี่ยวกับมนุษย์ที่ป่าเถื่อนยุคแรกหรือมนุษย์ถ้ำ

บางคนถูกเรียกว่า “มนุษย์นีแอนเดอร์ธัล” อย่างไรก็ตาม ผู้คนในสมัยนั้นก็ประหลาดใจที่ได้พบว่าเมื่อกะโหลกศีรษะต่าง ๆ ถูกวัดขนาด พวกเขาก็มีความจุสมองแบบเดียวกับมนุษย์สมัยนี้และมีหลักฐานทุกประการที่แสดงว่าพวกเขามีความเฉลียวฉลาด สติและร่างกายที่สมบูรณ์พอ ๆ กับมนุษย์ในปัจจุบัน อันที่จริง เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าพวกเขาเป็นมนุษย์ที่เคยอาศัยอยู่ในถ้ำอยู่ระยะเวลาหนึ่งหลังจากน้ำท่วมโลก และเมื่อเมืองใหญ่ ๆ ทุกเมืองถูกทำลายไปแล้วและเมื่อความสับสนของภาษาต่าง ๆ ทำให้ผู้คนกระจัดกระจายไปทั่วทั้งพิภพ บางคนก็คงอาศัยอยู่ในถ้ำต่าง ๆ ก่อนที่บ้านเรือนและเมืองใหญ่ ๆ ถูกสร้างขึ้นใหม่ ดังนั้นในเวสต์เท็กซัสและนิวเม็กซิโกและแคนซัส ผู้คนจึงเคยสร้าง “บ้านดิน” โดยใช้ดินเหนียวเป็นก้อนสี่เหลี่ยม และปักเสาและใช้ฟางมุงหลังคาและปกคลุมด้วยดิน โอ้ แต่ในไม่ช้าบ้านเหล่านั้นก็ล้าสมัยและเลิกใช้เมื่อผู้คนมีวิธีในการสร้างบ้านเรือนสมัยใหม่ มนุษย์นีแอนเดอร์ธัลเป็นเพียงคนธรรมดา

ในเนบราสก้า ชายที่อยากเป็นวิทยาศาสตร์ผู้หนึ่งนามว่า Cook ได้พบฟันซี่หนึ่ง มันต้องเป็นฟันมนุษย์แน่ ๆ เลย! จากฟันซี่นั้นเขาให้คำบรรยายเกี่ยวกับมนุษย์วานรยุคแรกที่เคยมีชีวิตอยู่เมื่อหลายแสนปีก่อน อ้า ศรัทธาของคนไม่เชื่อถูกสร้างอยู่บนจินตนาการและการคาดเดาต่าง ๆ จริง ๆ! คน ๆ หนึ่งที่ไม่มีความเชื่อในพระเจ้าสามารถผลิต “หลักฐานทางวิทยาศาสตร์” ได้มากมายขนาดนั้นเลย! โอ้ละพ่อ หลังจากได้รับคำชมจากเหล่านักวิทยาศาสตร์ทุกแห่งหนว่าเป็นหลักฐานสำคัญเกี่ยวกับวิวัฒนาการของมนุษย์ ฟันซี่นั้นถูกพบว่าเป็นเพียงฟันของหมูป่าตัวหนึ่ง ผมคิดว่าหมูป่าเหล่านั้นยังถูกพบว่ามีชีวิตอยู่ในเม็กซิโก

มนุษย์เอียนโธรปัส และช่างเป็นการค้นพบที่ยิ่งใหญ่! ขากรรไกรอันหนึ่ง ฟันสองสามซี่ ชิ้นส่วนเล็ก ๆ ของกะโหลกอันหนึ่ง! เห็นได้ชัดว่า ในความคิดของคนไม่เชื่ออย่าง Charles Dawson แห่งเมือง Piltdown ประเทศอังกฤษ มันคงเป็นซากที่เหลืออยู่ของมนุษย์วานรคนหนึ่ง! นักบรรพชีวินวิทยาชาวอังกฤษ Sir Arthur S. Woodward ได้ตัดสินใจว่ากระดูกเหล่านั้นเป็นของมนุษย์ชนิดหนึ่งที่สูญพันธุ์ไปแล้วตอนนี้ ซึ่งเขาเรียกว่าเอียนโธรปัส (มนุษย์รุ่งอรุณ) และซึ่งต่อมาเป็นที่รู้จักในชื่อมนุษย์ Piltdown เช่นกัน วันนี้เราต่างทราบว่าเอียนโธรปัสเป็นเรื่องลวงโลกที่ถูกวางแผนอย่างจงใจ-เรื่องลวงโลกที่หลอกลวงเหล่านักมานุษยวิทยาชั้นนำของโลกนานถึงสี่สิบปี เพราะว่าพวกเขาอยากถูกหลอก! มีการค้นพบแล้วว่าฟันเหล่านั้นได้ถูกตะไบให้เหมือนฟันของวานร ถูกทาสีให้ดูเหมือนว่ามีอายุเก่าแก่ ไม่เคยมีมนุษย์ Piltdown เลย “ข้อพิสูจน์” อีกประการจากไปแล้ว

พวกนักวิทยาศาสตร์ที่ถูกมายาครอบงำและเหล่าผู้ติดตามที่หัวอ่อนได้สร้าง “มนุษย์วานร” ในพิพิธภัณฑ์หลายแห่งและแสดงภาพพวกเขาในตำราเรียน พร้อมกับหน้าผากที่หดเข้าไปเหมือนวานร พร้อมกับ “แนวสันเขา” เหนือดวงตา เหมือนอย่างที่พวกวานรควรจะมี พวกเขาถูกแสดงภาพพร้อมกับร่างกายที่มีขนดกเหมือนพวกวานร และถูกทำขึ้นมาจากอะไร? โอ้ จากกระดูกขาชิ้นหนึ่ง หรือส่วนหนึ่งของขากรรไกรหรือชิ้นส่วนกะโหลกหรือฟันซี่หนึ่งหรือสองซี่! และส่วนที่เหลือนั้นก็ถูกอุดด้วยปูนปลาสเตอร์จากปารีสและถูกทาสี พวกมันเป็นของปลอมที่ถูกแสดงภาพในตำราเรียน บ้างก็ถูกนำเสนอในพิพิธภัณฑ์หลายแห่ง พวกมันเป็นแค่ตัวแทนของความหวังและจินตนาการของพวกคนไม่เชื่อที่จัดแสดงพวกมันเพื่อหลอกลวงคนหนุ่มสาวในไฮสกูลและสาธารณชนที่หัวอ่อน ช่างน่าละอายจริง ๆ!

ผมเคยเห็นภาพ ๆ หนึ่งที่ถูกตีพิมพ์อย่างกว้างขวาง โดยแสดงให้เห็นมนุษย์สมัยแรกคนหนึ่งที่มีหาง! นั่นคือ “คนป่า” คนหนึ่งจากออสเตรเลียและนั่นแหละเขาอยู่ในภาพที่เป็นธรรมชาติพร้อมกับหาง นั่นไม่ได้พิสูจน์อย่างชัดแจ้งหรือว่ามนุษย์มาจากพวกลิง? แต่นักวิทยาศาสตร์หลายคนจำได้ว่าพวกวานร ลิงชิมแปนซี ลิงกอริลล่า ลิงอุรังอุตัง ซึ่งเป็นลิงชั้นสูงกว่าไม่มีหาง! ต่อมาภาพนั้นถูกพบว่าเป็นของปลอม หางนั้นถูกนำมาผูกติดกับชาวป่าที่น่าสงสารคนนั้นในภาพ! ไม่มีมนุษย์สมัยแรกคนใดเลยมีหาง

8. มนุษย์คงคิดค้นการเขียนขึ้นมาแค่
ไม่กี่ร้อยปีก่อนสมัยพระคริสต์

พวกคนไม่เชื่อและเหล่าสุนัขป่าของพวกเขาในคราบแกะซึ่งเป็นพวกเสรีนิยมกล่าวว่าโมเสสไม่มีทางเขียนหนังสือห้าเล่มแรกนั้นได้เพราะว่าการเขียนยังไม่ถูกคิดค้นขึ้นเลยในตอนนั้น! โอ้ แต่ อนิจจา ประมวลของฮัมมูราบีได้ถูกค้นพบและเหล่านักโบราณคดีได้เรียนรู้เกี่ยวกับห้องสมุดแห่งบาลิโลนในสมัยของซาร์กอน หนึ่งพันปีก่อนเนบูคัดเนสซาร์!

และตอนนี้เราเรียนรู้ว่าในเมืองเออร์ของคนเคลเดีย ซึ่งเป็นบ้านของอับราฮัม และก่อนที่เขาออกเดินทางมา เคยมีห้องสมุดหนึ่งอยู่ที่นั่น ใช่แล้วครับ มีอักษรภาพและอักษรอียิปต์โบราณบนแผ่นดินเหนียวและถูกสลักบนหิน และไม่ต้องสงสัยเลยว่า ถูกเขียนบนแผ่นหนังและหนังสัตว์ ซึ่งถูกเขียนและถูกอ่านโดยบุตรและหลานทั้งหลายของโนอาห์! เราจำได้ว่ามิสราอิม ซึ่งถูกกล่าวว่าเป็นบุตรชายคนหนึ่งของฮามและกษัตริย์องค์แรกในประวัติศาสตร์ของอียิปต์ ได้ให้มีการคัดลอกบันทึกเกี่ยวกับการครองราชย์ของเขาและลูกหลานของเขา

ไม่มีข้อพิสูจน์เลยในโลกของวิวัฒนาการ

9. อารยธรรมสูงตั้งแต่เริ่มแรกนั้นของประวัติศาสตร์โบราณ

บันทึกเหตุการณ์เก่าแก่ที่สุดในโลกเป็นบันทึกเกี่ยวกับอารยธรรมในอียิปต์ มีหลักฐานมากมายว่าตั้งแต่การเริ่มต้นของประวัติศาสตร์ที่ทราบกัน ผู้คนเหล่านั้นที่ได้นำการเรียนรู้และอารยธรรมที่ผู้คนเคยรู้จักก่อนน้ำท่วมโลก การสร้างเมืองใหญ่ ๆ การเขียน ทักษะในดนตรีและการใช้โลหะต่าง ๆ วัฒนธรรมนั้นปรากฏในโบราณคดีของราชวงศ์แรก ๆ เลยของอียิปต์

Dr. Harry Rimmer ในหนังสือ *Dead Men Tell Tales* กล่าวว่า:

น่าแปลกที่ว่า ทั้ง ๆ ที่มีความต้องการอย่างต่อเนื่องของสำนักวิวัฒนาการ เรากลับไม่พบหลักฐาน

เกี่ยวกับวิวัฒนาการของมนุษย์เลยในแผ่นดินอียิปต์ ยิ่งไปกว่านั้น หลักคำสอนที่ว่ามนุษย์ได้เริ่มต้นมาจากเชาวน์ปัญญาแบบสัตว์เดรัจฉานและค่อย ๆ พัฒนาวัฒนธรรมอันสูงส่งและมีลักษณะเฉพาะของตนขึ้นมา ก็ถูกหักล้างโดยหลักฐานเหล่านั้นจากประเทศนี้ อันที่จริง สิ่งที่เป็นจริงนั้นกลับตรงกันข้ามเลย แทนที่จะพิสูจน์กระบวนการของวิวัฒนาการ ประวัติศาตร์ของมนุษย์ตามที่ถูกพบในโบราณคดีของอียิปต์ คือบันทึกอันเสมอต้นเสมอปลายเกี่ยวกับความเสื่อมถอย

Sayce ผู้โด่งดัง หนึ่งในนักโบราณคดีที่เก่งกาจที่สุดในประวัติศาสตร์ทั้งหมดแห่งศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่นั้น แสดงออกถึงความอัศจรรย์ใจและความตกตะลึงของเขากับวัฒนธรรมที่สูงซึ่งถูกพบในบันทึกสมัยแรกสุดของคนอียิปต์ ผู้เชี่ยวชาญท่านอื่น ๆ เช่น Baikie ได้เขียนหนังสือหลายเล่มเกี่ยวกับเรื่องนี้ มีการหวังว่าเมื่อเหล่านักขุดค้นเข้าถึงอุโมงค์ฝังศพทั้งหลายของราชวงศ์แรกซึ่งยังไม่ถูกรบกวนมาก่อน พวกเขาก็จะพบรุ่งอรุณแห่งวัฒนธรรมอียิปต์ มันเป็นอภิสิทธิ์ของเราที่ได้ไปที่ Sakkara เมื่อปีที่แล้ว เมื่อราชวงศ์แรกถูกค้นพบ มันเป็นอภิสิทธิ์ของเราที่ได้ตรวจสอบและเฝ้าดูสิ่งทั้งปวงที่ถูกกระทำ ณ เวลานั้น และบรรดาข้อสรุปและการคาดเดาของนักทฤษฎีที่เพ้อฝันเหล่านั้นก็แตกสลายเมื่อได้เจอกับการค้นพบเหล่านั้น

แน่ทีเดียว เราไม่สามารถเริ่มต้นวัฒนธรรมอียิปต์พร้อมกับการเริ่มต้นของยุคราชวงศ์เหล่านั้นได้อีกต่อไป ผ่านทางอุโมงค์ฝังศพแรก ๆ เหล่านั้น เราชำเลืองย้อนกลับไปสู่วัฒนธรรมที่เก่ากว่าซึ่งทำให้ความเข้าใจของมนุษย์ตกตะลึงและมึนงง แทนที่จะพบรุ่งอรุณแห่งความเป็นมนุษย์ที่กำลังพัฒนา เรากลับเห็นมนุษยชาติที่อยู่ในความสำเร็จด้านวัฒนธรรมขั้นสูงสุดแล้ว แทนที่จะเป็นพวกคนที่อาศัยอยู่ในเต็นท์หยาบ ๆ เรามองไปยังผลงานต่าง ๆ ที่ทำด้วยหินที่คงทน แทนที่จะเป็นข้าวของเครื่องใช้แบบหยาบ ๆ ของบรรพบุรุษคนอียิปต์ เรากลับพบวัฒนธรรมเครื่องปั้นดินเผาที่สุดยอดอย่างแท้จริง เกือบจะดูเหมือนว่ายิ่งเราย้อนไปสู่ความเก่าแก่ของคนอียิปต์มากเท่าไร วัฒนธรรมและการเรียนรู้ของพวกเขาก็ยิ่งสมบูรณ์แบบมากขึ้นเท่านั้น

อีกครั้งที่ Dr. Rimmer มีความเห็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับ “ยุคหินที่ว่านี้” ในอียิปต์:

> มีสิ่งที่ผิดธรรมดาและเรื่องลึกลับมากมายในยุคหินที่ว่านี้ในอียิปต์ ในพิพิธภัณฑ์ที่กรุงไคโร เราจะพบตัวอย่างของมีดศิลาที่น่าทึ่งมากที่สุดบางชิ้นเท่าที่จะเห็นได้บนพื้นพิภพนี้ ชิ้นอื่น ๆ อาจถูกพบเห็นใน British Museum ในนิทรรศการอันหลากหลายที่จัดแสดงวัฒนธรรมอียิปต์ หนึ่งในมีดเหล่านี้มีปลายแหลมสองด้าน และทั้งสองด้านก็ถูกเหลาให้แหลมเท่ากัน เท่าที่ผู้แต่งได้รวบรวมข้อมูลเองจากหลายวัฒนธรรมหินของมนุษยชาติ มีวัตถุโบราณกว่า 25,000 ชิ้น เราได้เห็นชุดสะสมของเครื่องใช้ทำด้วยหินที่สำคัญ ๆ ในโลกปัจจุบัน แต่ตัวอย่างเหล่านี้จากอียิปต์สมัยโบราณก็เป็นชนิดของวัฒนธรรมหินที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอย่างไร้ข้อกังขาเท่าที่เราได้รับเกียรติในการเฝ้าสังเกต
>
> ข้อเท็จจริงที่สำคัญยิ่งและน่าตกใจก็คือว่า มีดหินเหล่านี้มีด้ามจับทำด้วยทองคำทุบ เราประทับใจในทันทีกับข้อเท็จจริงที่ไม่ปกตินี้ที่ว่ายุคหินนั้นเป็นอันเดียวกันกับยุคของโลหะ ยิ่งไป

> กว่านั้น มันเป็นยุคแห่งศิลปะ ด้ามจับทองคำบนอาวุธหินเหล่านี้ถูกแกะสลักด้วยภาพเหตุการณ์ที่พบเห็นได้ในชีวิตของผู้คน บนด้านหนึ่งของกริชหินซึ่งมีปลายแหลมสองด้าน มีภาพของเรือใบที่ใช้เพื่อความเพลิดเพลินซึ่งพบเห็นได้ทั่วไปในทุกยุคสมัยของชีวิตคนอียิปต์ บนดาดฟ้าที่ยกสูงของเรือลำนี้ มีภาพหญิงสาวหลายคนที่เต้นรำกำลังให้ความบันเทิงกลุ่มผู้ชมที่นั่งเป็นวงกลม ผลงานชิ้นนี้ไม่ได้เป็นแบบหยาบ ๆ และลวก ๆ เลย แต่แสดงให้เห็นพัฒนาการอันสูงส่งของศิลปะของผู้แกะสลัก ด้านหลังของด้ามจับอันนี้ยิ่งน่าสนใจเข้าไปใหญ่ ตรงที่ว่ามันมีตัวหนังสือสลักไว้อย่างงดงาม ซึ่งเป็นสัญลักษณ์เฉพาะของผู้เป็นเจ้าของ

ดังนั้นในยุคสมัยเดียวกันนี้เมื่อบางคนใช้เครื่องมือทำด้วยหิน คนอื่น ๆ ในวัฒนธรรมเดียวกันนี้ก็ใช้โลหะต่าง ๆ และพวกเขามีภาษาเขียนและศิลปะ

ผมมีความชื่นบานยิ่งนักที่ได้ไปยังพิพิธภัณฑ์แห่งชาติในกรุงไคโร ผมดีใจที่ได้เห็นวัตถุโบราณที่วิจิตรงดงามจากอุโมงค์ฝังศพเหล่านั้นของเหล่าฟาโรห์ เครื่องประดับทรงด้วงและปิ่นทองคำ และเครื่องประดับสวยงามอื่น ๆ ที่บ่งบอกถึงวัฒนธรรมที่สูงสุด

Dr. Rimmer กล่าวอีกว่า:

> หากมีเสียงเดียวที่ถูกยินได้ในโบราณคดีวิทยา และบทเรียนเดียวที่ถูกเรียนรู้ได้อย่างเฉพาะเจาะจง มันก็คือความแน่นอนเกี่ยวกับความผิดพลาดของทฤษฎีวิวัฒนาการ อียิปต์ เช่นเดียวกับที่อื่น ไม่แสดงให้เราเห็นการเริ่มต้นที่มืดหม่นและหยาบกระด้าง แต่การปรากฏอันน่าตกใจของผู้คนเหล่านี้ในวัฒนธรรมระดับสูง

จงพิจารณาคำกล่าวอ้างอื่น ๆ ของหลักฐานที่สนับสนุนวิวัฒนาการ

เหล่านักวิวัฒนาการเมื่อหลายปีก่อนได้กล่าวอ้างว่าเด็กทารกที่ถูกปฏิสนธิในครรภ์มารดาได้ตามแบบแผนทั้งหมดของวิวัฒนาการที่ว่านี้จากสัตว์เซลล์เดียวขึ้นมาสู่มนุษย์ มีหลายระยะที่พวกเขาคิดว่าตัวอ่อนทารกเป็นตัวแทนของปลา พร้อมกับ “ร่องเหงือก” และจากนั้นก็ผ่านระยะอื่น ๆ ขึ้นมาสู่สภาวะของมนุษย์ มันเป็นความคิดที่โง่เขลา อันที่จริง เมื่อตัวอสุจิตัวหนึ่งผสมกับเซลล์นั้นที่ถูกส่งออกมาโดยไข่ของเพศหญิง-ในเซลล์อันเดียวนั้นทั้งหมดที่จะพัฒนาก็ถูกบรรจุไว้แล้วอย่างแน่นอน ทุกสิ่งที่ทำให้เกิดผู้ชายหรือผู้หญิงคนหนึ่งได้ถูกมัดรวมไว้ในนั้นแล้วและจะไม่ถูกเปลี่ยนแปลงเลย ถ้าผู้ใดคิดว่าตัวอ่อนทารกนั้นเคยมีรูปร่างหน้าตาเหมือนสัตว์อื่น เขาก็คงเป็นคนโง่ เพราะว่าจริง ๆ แล้ว ตัวอ่อนเล็ก ๆ นั้นทราบว่าเขาจะไปที่ไหน แม้แต่สีของดวงตาและเส้นผม ขนาดปกติและความจุของสมองและความสามารถด้านดนตรีและสิ่งอื่น ๆ เช่นนั้นก็ถูกมัดรวมไว้ในเซลล์นั้นแล้ว และพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงสามารถนำการอัศจรรย์นั้นมาอยู่รวมกันได้ ไม่ใช่เลย ตัวอ่อนทารกไม่ได้เป็นแบบจำลองของขั้นตอนต่าง ๆ ของวิวัฒนาการ

มีข้อโต้แย้งมากมายเพราะความคล้ายคลึงกัน ที่ว่าเนื่องจากวานรมีแขนและขาและมนุษย์ก็มีเช่นกัน และพร้อมกับกระดูกสันหลัง ชนิดหนึ่งจึงต้องสืบเชื้อสายมาจากอีกชนิด แม้แต่นกก็มีปีกเพื่อแทนที่แขน และดังนั้นนกกับคนจึงต้องมาจากแหล่งที่มาเดียวกัน พวกเขากล่าวเช่นนั้น

ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่าทั้งหมดที่พิสูจน์ว่ามีเหตุผลอันดีที่นกมีปีกและเท้าและมีเหตุผลอันดีที่

มนุษย์มีแขนและขาและมือและเท้า และพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงทำให้เป็นแบบนั้น

ตอนนี้ผมนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่งที่มีสี่ขา ตรงหน้าผมคือโต๊ะตัวหนึ่งที่มีสี่ขา นั่นพิสูจน์ไหมว่าเก้าอี้ตัวนี้สืบเชื้อสายมาจากโต๊ะตัวนี้ หรือว่าโต๊ะตัวนี้สืบเชื้อสายมาจากเก้าอี้ตัวนี้? ไม่เลย มันแค่แสดงให้เห็นว่าเพื่อความสมดุลอันมั่นคง สี่ขานั้นเป็นวิธีหนึ่งที่สะดวกในการทำเก้าอี้และโต๊ะ ตัวอย่างนี้ไม่แสดงให้เห็นว่าเก้าอี้สืบเชื้อสายมาจากโต๊ะหรือในทางกลับกัน มันแค่แสดงให้เห็นว่าพวกช่างไม้และคนทำเครื่องเรือนมีแนวคิดที่เหมือนกันเกี่ยวกับสิ่งที่สมเหตุสมผลและง่ายและปลอดภัยในการสร้างเครื่องเรือน

ความคล้ายคลึงกัน! มันพิสูจน์อะไร? หลายปีก่อนอเมริกาได้จัดส่งเสบียงทางทหารทางอากาศไปยังปากีสถาน ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของอินเดีย เครื่องบินบรรทุกสินค้าลำใหญ่บินเข้าไปในสนามบินนั้นและประตูขนาดใหญ่ก็ถูกเปิดลงมาในส่วนหางและจากท้องของเครื่องบินบรรทุกสินค้าลำมหึมานั้นคนก็ขับรถจี๊พคันหนึ่งออกมาและจากนั้นคน ๆ หนึ่งก็ขับรถจี๊พอีกคันหนึ่งออกมา แล้วก็อีกคัน ๆ คุณพ่อชาวปากีสถานที่มีปัญญาท่านหนึ่งยืนอยู่ที่นั่นกับลูกชายของเขาและเขาก็อธิบายอย่างจริงจังให้ลูกฟังว่า: เจ้าสัตว์ใหญ่นั้นออกลูกเป็นตัวเล็ก ๆ แล้ว และคราวนี้ลูกเล็ก ๆ เหล่านั้นก็จะงอกปีกและโตเป็นตัวใหญ่เหมือนอีกตัวนั้น เขาคิดว่ารถจี๊พเหล่านั้นแค่สืบเชื้อสายมาจากเครื่องบินและจะโตเป็นเครื่องบินเอง นั่นเป็นก้าวกระโดดเข้าไปในข้อโต้แย้งอันดำมืดเพ้อฝัน และใช้จินตนาการที่ว่าความคล้ายคลึงกันหมายถึงวิวัฒนาการ หรือว่าชนิดหนึ่งสืบเชื้อสายมาจากอีกชนิด เอาล่ะ รถจี๊พมีล้อยาง เครื่องบินลำใหญ่นั้นก็มีเหมือนกัน ดังนั้นชายคนนั้นจึงกระโดดไปสู่ข้อสรุปหนึ่งที่ไม่สมเหตุสมผลเลย ความคล้ายคลึงกันไม่ใช่ข้อพิสูจน์ของวิวัฒนาการ

ตัวเลขประชากรต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่าประชากรปัจจุบันคงจะมาได้ในช่วงเวลาประมาณสี่พันปีหลังน้ำท่วมโลก ไม่ใช่ในเวลา 300,000 ปี!

แล้วทำไมผู้คนถึงเชื่อเรื่องวิวัฒนาการ?

คำตอบง่าย ๆ ก็คือว่า เพราะว่าพวกเขาอยากจะเชื่อ เช่นเดียวกับมนุษย์ในสมัยหลังน้ำท่วมโลก ที่ถูกพรรณนาในโรม 1 พวกเขา “ไม่เห็นชอบที่จะจดจำพระเจ้าไว้ในความรู้ของพวกเขา”

“และเพราะว่าพวกเขาไม่เห็นชอบที่จะจดจำพระเจ้าไว้ในความรู้ของพวกเขา พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่จิตใจอันเลวทราม เพื่อกระทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งไม่เหมาะสม”- รม. 1:28

พวกเขาเป็นเหมือนพวกคนเยาะเย้ยที่เดินตามตัณหาของตัวเองที่ 2 เปโตร 3:3-9 บอกเราไว้:

“โดยทราบสิ่งนี้ก่อน คือว่าจะมีบรรดาผู้เยาะเย้ยมาในยุคสุดท้าย โดยดำเนินตามบรรดาราคะตัณหาของตน และกล่าวว่า “พระสัญญาแห่งการเสด็จมาของพระองค์นั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษล่วงหลับไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนอย่างที่พวกมันเคยเป็นมาตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก” เพราะว่าพวกเขาเต็มใจโฉดเขลาในเรื่องที่ว่าโดยคำตรัสของพระเจ้า ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายได้บังเกิดมีขึ้นในครั้งโบราณ และแผ่นดินโลกที่ได้ปรากฏขึ้นจากน้ำและในน้ำ ซึ่งโดยคำตรัสนั้นโลกที่เป็นอยู่ในเวลานั้น ซึ่งถูกท่วมด้วยน้ำ ก็พินาศไป แต่ท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกซึ่งเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ โดยคำตรัสเดียวกันนั้นทรงเก็บไว้ คือสงวนไว้สำหรับไฟจนถึงวันแห่งการพิพากษาและความหายนะของบรรดาคนอธรรม แต่พวกที่รัก อย่าขาดความรู้เกี่ยวกับสิ่งเดียวนี้ คือวันเดียวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนหนึ่งพันปี และหนึ่งพันปีก็เป็นเหมือนวันเดียว องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้

ทรงเฉื่อยช้าเกี่ยวกับพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดว่าเฉื่อยช้านั้น แต่ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ต่อพวกเรา โดยไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ประสงค์ให้คนทั้งปวงมาถึงการกลับใจเสียใหม่”

พระเยซูตรัสว่า “และนี่คือการปรับโทษนั้น คือว่าความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว และมนุษย์ได้รักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำทั้งหลายของพวกเขาชั่วร้าย เพราะทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายก็เกลียดชังความสว่างนั้น และไม่มาถึงความสว่างนั้น เกรงว่าการกระทำทั้งหลายของตนจะถูกตำหนิ แต่ผู้ที่กระทำความจริงก็มาสู่ความสว่างนั้น เพื่อการกระทำทั้งหลายของตนจะปรากฏว่า การกระทำเหล่านั้นถูกกระทำในพระเจ้า” (ยอห์น 3:19-21)

ผู้คนไม่เชื่อเรื่องวิวัฒนาการเพราะว่าพวกเขาถูกชักจูงให้เชื่อขัดต่อเจตจำนงของพวกเขา พวกเขาเชื่อเรื่องวิวัฒนาการเพราะว่าพวกเขาอยากได้วิธีบางอย่างที่จะอธิบายสิ่งต่าง ๆ โดยไม่ต้องมีพระเจ้า ไม่ต้องมีพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงเรียกร้องการพิพากษา พระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงส่งบรรดาคนบาปที่ปฏิเสธพระคริสต์ไปสู่นรก

มีใครบ้างไหมในโลกที่ทราบเกี่ยวกับตัวอย่างหนึ่งของวิวัฒนาการที่กำลังเกิดขึ้นอยู่จริง ๆ วันนี้? พวกเขาไม่ทราบเลย มีใครบ้างไหมที่พบในประวัติฟอสซิล คือจุดเชื่อมโยงตอนกลางระหว่างพืชและสัตว์ที่ต่างชนิดกัน? พวกเขาไม่พบเลย ไม่มีรูปแบบที่เป็นตอนกลางเลย แต่ละชนิดในชั้นฟอสซิลออกมาเป็นชนิดใหม่และแยกจากกันอย่างสิ้นเชิง มีที่ใดไหมในโลกวันนี้ที่สิ่งต่าง ๆ ที่พวกนักวิวัฒนาการกล่าวอ้างว่าเคยเกิดขึ้นมาก่อนกำลังเกิดขึ้นอยู่ตอนนี้? มีชั้นฟอสซิลใดกำลังถูกสร้างขึ้นไหม? ป่าไม้ทั้งหลายกำลังถูกฝังและถูกทำให้เป็นถ่านหินไหม? สสารปริมาณมหาศาลของสัตว์และของพืชผักกำลังถูกทำให้กลายเป็นปิโตรเลียมตอนนี้ไหม? พวกมันไม่ทำเลย ผู้คนที่ไม่อยากได้พระเจ้าก็มีศรัทธาหนึ่ง ไม่ใช่ในพระคัมภีร์หรือในพระคริสต์ แต่เป็นศรัทธาในสติปัญญาของมนุษย์ ศรัทธาในระบบหลักคำสอนที่มนุษย์สร้างขึ้น ซึ่งพิสูจน์ไม่ได้

และแม้แต่นักวิวัฒนาการที่เชื่อว่ามีพระเจ้าก็เป็นสิ่งมีชีวิตที่แปลก ความเห็นต่าง ๆ ทางวิทยาศาสตร์ของเขาไม่ทำให้พวกนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่อพึงพอใจ การบิดเบือนและการใช้ข้อพระคัมภีร์แบบผิด ๆ ของเขาและการทำลายความน่าเชื่อถือของคำกล่าวที่ชัดเจนของพระคัมภีร์ก็ไม่ทำให้คริสเตียนทั้งหลายพอใจ ความจริงก็คือว่า พวกนักวิวัฒนาการที่เชื่อพระเจ้าที่ว่านี้กำลังพยายามรักษาสถานะของตนให้อยู่ร่วมกันได้กับพวกคนไม่เชื่อในวงการวิทยาศาสตร์ และดังนั้นเขาจึงออมชอมการฟ้องใจต่าง ๆ เกี่ยวกับพระคัมภีร์เพื่อเอาใจพวกคนอธรรม

จงย้อนกลับไปอ่านมันอีกครั้ง พระเจ้าตรัสแล้วสิบครั้งว่าพืชและสัตว์ต่าง ๆ จะต้องเกิดผล “ตามชนิดของมัน” และ “ตามชนิดของพวกมัน” เท่านั้น และหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ทั้งหมดในโลกก็พิสูจน์ว่ามันเป็นเช่นนั้นจริง ๆ วันนี้

ปฐมกาล 1 (ต่อ)

หกวันนั้นแห่งการทรงสร้าง

ข้อ 1-5

1:1 ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
1:2 และแผ่นดินโลกนั้นก็ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่ และความมืดอยู่เหนือผิวน้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวอยู่เหนือผิวน้ำนั้น
1:3 และพระเจ้าตรัสว่า “จงมีความสว่าง” และความสว่างก็มีขึ้น
1:4 และพระเจ้าทอดพระเนตรความสว่างนั้น ทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี และพระเจ้าทรงแยกความสว่างออกจากความมืด
1:5 และพระเจ้าทรงเรียกความสว่างนั้นว่าวัน และพระองค์ทรงเรียกความมืดนั้นว่าคืน และมีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หนึ่ง

เราได้อภิปรายปฐมกาล 1:1 ไปแล้วที่ว่า “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก” มันดีแล้วที่จะทำเช่นนั้น แต่เราควรเข้าใจว่าจริง ๆ แล้วนั่นเป็นส่วนหนึ่งของการอภิปรายในพระคำห้าข้อแรกนั้น ทั้งหมดเกี่ยวกับวันแรกนั้นแห่งการทรงสร้าง ดังนั้น อีกสักพักหนึ่งเราจะกลับมาอภิปรายบทนี้ ซึ่งถูกแบ่งออกเป็นช่วงหกวันนั้นแห่งการทรงสร้าง

วันแรกแห่งการทรงสร้าง

คนดีบางคนคิดว่าข้อ 1 แค่ให้คำกล่าวเหมือนกับพาดหัวเนื้อหาโดยรวมหรือสรุปย่อ และจากนั้นที่ตามมาคือรายละเอียดต่าง ๆ ของการทรงสร้าง เราอาจตีความเช่นนั้นได้ อย่างไรก็ตาม ผมกลับคิดว่าตรงนี้ในข้อ 1 ถึง 5 ทั้งหมดถูกรวมอยู่ในสิ่งที่ถูกกระทำในวันแรกนั้นแล้ว แผ่นดินโลกได้ถูกทำให้เกิดขึ้น “ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่”-นั่นคือ วัตถุนั้น สสารนั้นของแผ่นดินโลกเองได้ถูกสร้างขึ้นมา ดังนั้นช่างปั้นหรือช่างแกะสลักอาจมีก้อนหินหรือก้อนดินเหนียวไว้ก่อนสำหรับปั้นสิ่งของที่สวยงามบางอย่าง แต่ในตอนแรกนั้นมันเป็นเพียงวัสดุที่ยังไม่ได้ถูกปั้น

ตอนนั้นมี “ความมืดอยู่เหนือผิวน้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวอยู่เหนือผิวน้ำนั้น” (ข้อ 2) โอ้ พระเจ้าทรงมีสิ่งต่าง ๆ ที่แสนวิเศษอยู่ในพระดำริ พระเจ้าทรงมีความชื่นบานแสนมหัศจรรย์จริง ๆ ในการสร้างสิ่งเหล่านั้นซึ่งต่อมาพระองค์ทรงประกาศว่าดียิ่งนัก!

จากนั้นพระเจ้าตรัสว่า ““จงมีความสว่าง” และความสว่างก็มีขึ้น” คุณหมายความว่ามีความสว่างก่อนมีดวงอาทิตย์หรือ? ใช่ครับ ผมหมายความอย่างนั้น ใครบางคนกล่าวว่าในระบบสุริยะของเราความสว่างทั้งหมดมาจากดวงอาทิตย์

หลายปีก่อน Professor John R. Sampey ซึ่งต่อมาเป็นประธานบริหารของ Southern Baptist Seminary ในการอภิปรายเรื่องนี้ กล่าวไว้ว่า:

> ข้อเท็จจริงที่ว่าการทรงสร้างดวงอาทิตย์เกิดขึ้นในวันที่สี่นั้นเป็นข้อพิสูจน์ว่าเราไม่มีบันทึกทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกให้เป็นโครงร่างในบทนี้ เพราะว่าคงไม่มีนักวิทยาศาสตร์สมัยใหม่คนใดจะให้ดวงอาทิตย์ถูกสร้างขึ้นหลังจากการสร้างแผ่นดินโลก ขณะที่

> นักวิทยาศาสตร์คนนั้นต้องชื่นชมหลายอย่างในภาพโครงร่างนี้เกี่ยวกับกระบวนการแห่งการทรงสร้างขณะที่คาดหมายทัศนะบางอย่างของนักศึกษาสมัยใหม่เกี่ยวกับธรรมชาติ เขาก็คงไม่ตีความเรื่องราวที่เป็นภาษาฮีบรูนี้ให้เป็นบันทึกลำดับของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ถูกต้องตามหลักวิทยาศาสตร์แบบเย็นชืด มันเป็นบันทึกเหตุการณ์ซึ่งเป็นที่นิยมพร้อมกับการเน้นองค์ประกอบทางศาสนา โดยดึงความสนใจไปที่กิจกรรมของพระเจ้าตลอดทั้งเรื่อง กระบวนการทรงสร้างอันยาวนานถูกบีบอัดให้อยู่ในขีดจำกัดของสัปดาห์ที่เป็นวัน เห็นได้ชัดว่าผู้แต่งประสงค์ที่จะเน้นหนักเรื่องการถือวันสะบาโต- จากหน้า 51 ของ *The System Bible Study*

แต่ Dr. Sampey เข้าใจผิด ประการแรกคือ ความคิดของพวกนักวิทยาศาสตร์ที่ว่าความสว่างและพลังงานทั้งปวงมาจากดวงอาทิตย์ก็ไม่ใช่ความจริงเลย ปฐมกาล 1:3 และ 4 แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างความสว่าง และว่าความสว่างนี้ได้ถูกจัดวางตำแหน่งให้สัมพันธ์กับแผ่นดินโลกเพื่อที่ว่ากลางวันและกลางคืนตามหลังซึ่งกันและกันขณะที่แผ่นดินโลกหมุนวนไปทางความสว่างนั้น

ไม่ใช่เลยครับ ความสว่างทั้งสิ้นจริง ๆ แล้วมาจากพระเจ้า และพระเจ้าสามารถใช้ดวงอาทิตย์สักช่วงเวลาหนึ่งเพื่อแจกจ่ายความสว่าง แต่พระเจ้าไม่ทรงถูกผูกมัดให้อยู่กับข้อจำกัดนั้น วิวรณ์ 21:23,24 บอกเกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ “และนครนั้นไม่ต้องการดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เพื่อส่องแสงในนครนั้น เพราะว่าสง่าราศีของพระเจ้าให้ความสว่างแก่นครนั้น และพระเมษโปดกทรงเป็นความสว่างของนครนั้น และบรรดาประชาชาติของคนเหล่านั้นที่รอดแล้วจะเดินไปในแสงสว่างของนครนั้น และบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกจะนำสง่าราศีและเกียรติของตนเข้ามาในนครนั้น” อ้า นครนั้นซึ่งถูกให้ความสว่างโดยไม่ต้องมีดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์เลย! คุณจะจำได้ว่าพระคริสต์ทรงเป็น “ความสว่างของโลก” (ยอห์น 8:12)

ยอห์น 1:4,5 กล่าวว่า “ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งหลาย และความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างนั้นไม่” ขณะนี้ทรงส่องสว่างเข้ามาในโลกที่มืดมิดนี้ พระเยซูทรงถูกเรียกว่า “ดวงดาวสว่างจ้าและประจำรุ่ง” (วว. 22:16) แต่เมื่อพระองค์เสด็จมาในสง่าราศีเพื่อจะครอบครอง เมื่อนั้นพระองค์จะทรงเป็น “ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม” (มลค. 4:2) แม้แต่ในธรรมชาติ บางครั้งก็มีแสงสว่างที่ถูกสร้างขึ้นโดยสสารพืชผักที่เน่าเปื่อย หรือแสงสว่างจากพวกแมลงเช่นหิ่งห้อย หรืออย่างหนอนเรืองแสง ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องสลับลำดับของเหตุการณ์ต่าง ๆ ตามที่พระเจ้าทรงให้พวกมันไว้ในที่นี้เลย พระเจ้าตรัสว่า “จงมีความสว่าง” และความสว่างก็มีขึ้น” ดูเหมือนว่าจากวันแรกของการทรงสร้างแผ่นดินโลกนี้เป็นศูนย์กลางแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าใช่ไหมครับ? ผมคิดเช่นนั้น ไม่ใช่ดวงอาทิตย์ ซึ่งในทางกายภาพเป็นศูนย์กลางแห่งระบบดาวเคราะห์ของเราและไม่ใช่ดาวเหนือขนาดยักษ์นั้น ซึ่งอยู่ห่างออกไปหลายปีแสง ไม่ใช่ Betelgeuse แผ่นดินโลกได้ถูกสร้างขึ้นก่อนและจากนั้นดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อรับใช้แผ่นดินโลก! โอ้ คุณเห็นแล้วว่า พระเจ้าทรงดำริในพระทัยแล้วว่าจะสร้างมนุษย์ก่อนการวางรากฐานของโลก มีการตัดสินใจเรื่องนั้นแล้ว มนุษย์ควรถูกสร้างในแบบพระฉายของพระเจ้า ถูกสร้างพร้อมกับเจตจำนงที่จะเลือกสิ่งที่ถูกหรือผิด และพระคริสต์ได้ทรงมอบพระองค์เองแล้วเพื่อจะสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปทั้งหลายและชำระค่าบาปทั้งหลายของเรา ดังนั้นในพระดำริและแผนการของพระเจ้า

พระองค์จึงทรงเป็น “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงถูกฆ่าตั้งแต่การวางรากฐานของโลก”

ช้างตัวใหญ่กว่าคนแต่ไม่สำคัญเท่าคน ภูเขา ดาวเคราะห์ ดวงอาทิตย์อาจมีขนาดใหญ่กว่าคน แต่ก็ไม่สำคัญในสายพระเนตรของพระเจ้าเท่ากับคน ๆ หนึ่งที่ถูกสร้างในแบบพระฉายของพระเจ้า พร้อมกับจิตวิญญาณที่เป็นอมตะซึ่งจะต้องถูกไถ่ด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ เพื่อจะสรรเสริญพระเจ้าเป็นนิตย์!

ข้อ 6-8:

1:6 และพระเจ้าตรัสว่า “จงมีท้องฟ้าในระหว่างน้ำทั้งหลาย และจงให้ท้องฟ้านั้นแยกน้ำออกจากน้ำ”
1:7 และพระเจ้าทรงสร้างท้องฟ้า และทรงแยกน้ำทั้งหลายซึ่งอยู่ใต้ท้องฟ้าจากน้ำทั้งหลายซึ่งอยู่เหนือท้องฟ้า และเป็นดังนั้น
1:8 และพระเจ้าทรงเรียกท้องฟ้าว่าฟ้าสวรรค์ และมีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สอง

วันที่สองของการทรงสร้าง

จงเอาใจใส่พระวจนะของพระเจ้า มีการกล่าวสิ่งที่แปลกในที่นี้และความหมายอาจไม่ปรากฏชัดแจ้งในทันที มีท้องฟ้า นั่นคือ ฟ้าสวรรค์เหล่านั้นที่อยู่เหนือแผ่นดินโลก ซึ่งรวมถึงพื้นที่อากาศทั้งหมดและเป็นที่ ๆ พวกนกโบยบิน แต่ท้องฟ้านี้ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อแยกระหว่างน้ำปริมาณมหาศาลสองมวล พระเจ้า “ทรงแยกน้ำทั้งหลายซึ่งอยู่ใต้ท้องฟ้าจากน้ำทั้งหลายซึ่งอยู่เหนือท้องฟ้า”

ลงมาบนแผ่นดินโลก น้ำเหล่านั้นที่อยู่ใต้ท้องฟ้าได้ถูกรวมเข้าด้วยกันให้เป็นทะเลทั้งหลาย แต่เหนือท้องฟ้านั้นน้ำเหล่านั้นไม่ได้ถูกรวมเข้าด้วยกัน แต่เห็นได้ชัดว่าน้ำเหล่านั้นอยู่ในรูปของไอน้ำและที่โอบรอบแผ่นดินโลกนี้ในขณะนั้นคือผืนไอน้ำขนาดใหญ่ ดวงอาทิตย์สามารถส่องแสงทะลุผ่านได้ แต่รังสีอินฟราเรดบางตัวและรังสีอื่น ๆ ที่อาจทำอันตรายได้ก็ถูกกรองออกไป และแผ่นดินโลกทั้งหมดนั้นก็เหมือนมีฉนวนห้ม[1]เพื่อที่ภูมิอากาศจะได้เท่ากัน ผลลัพธ์ก็คือว่า ทั้งแผ่นดินโลกเป็นเหมือนเรือนร้อนที่มีภูมิอากาศพอดี ๆ

บัดนี้พวกนักวิทยาศาสตร์ตกตะลึงที่ว่าในไซบีเรีย ในสภาพอากาศที่หนาวขั้นมฤตยูที่ในช่วงฤดูร้อนที่ยาวนานไม่กี่วัน หน่อต้นหลิวสามารถงอกขึ้นได้เพียงสองนิ้วก่อนที่มันถูกถาโถมโดยความเหน็บหนาวมฤตยูของอีกฤดูหนาวหนึ่ง-ที่นั่นพวกเขาได้พบกับซากศพที่แข็งจัดของช้างแมมมอธจำนวนมาก ช้างขนดกเหล่านั้นที่เคยอาศัยอยู่ในพื้นที่เขตนั้น และช้างแมมมอธหลายพันตัวเหล่านี้ได้ทิ้งกระดูกและงาของพวกมันไว้ มากพอที่จะเอาไปขายให้แก่หลายประชาชาติได้นานหลายปี ช่างเป็นเรื่องแปลกจริง ๆ! และช้างขนดก หรือช้างแมมมอธบางตัวเหล่านี้ที่ถูกแช่แข็งอย่างรวดเร็ว ก็ถูกถนอมรักษาไว้ในสภาพที่สมบูรณ์ตอนถูกค้นพบ และในปากของพวกมันและในท้องของพวกมันก็มีพืชและหญ้าและดอกไม้เขตร้อนต่าง ๆ ที่ยังไม่ถูกย่อย ซึ่งพืชเหล่านี้ไม่สามารถเติบโตได้เลยในแถบขั้วโลกเหนือ และมันถูกพบในอลาสก้าเช่นกัน มันหมายความว่าอะไร? แน่นอนว่ามันต้องหมายความว่าในวันเหล่านั้นก่อนน้ำท่วมโลก ทั้งแผ่นดินโลกเคยมีภูมิอากาศแบบเขตร้อนซึ่งถูกปกป้องโดยซองหรือผืนไอน้ำขนาดใหญ่นั้นซึ่งเคยปกคลุมแผ่นดินโลก

ตั้งแต่น้ำท่วมในสมัยของโนอาห์ เราไม่เคยมีผืนไอน้ำเช่นนั้นเลย แต่ดาวเสาร์ มีวงแหวนหลายวงล้อมรอบมันและพวกนักวิทยาศาสตร์ได้ค้นพบแล้วตอนนี้ว่าวงแหวนเหล่านั้นเป็นน้ำแข็ง พวกมันอยู่เหนือดาว

เคราะห์นั้นมากพอ พวกมันหมุนไปพร้อมกับดาวเคราะห์นั้น และแรงเหวี่ยงจากจุดศูนย์กลางนั้นก็ต้านแรงโน้มถ่วงเพื่อที่วงแหวนเหล่านั้นไม่ร่วงลงมา ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันเป็นแบบนั้นกับชั้นไอน้ำขนาดใหญ่นั้นที่อยู่เหนือแผ่นดินโลกจนถึงสมัยน้ำท่วมโลก จงหมายเหตุว่า พระเจ้าตรัสในที่นี้ถึงน้ำเหล่านั้นที่เคยอยู่ใต้ท้องฟ้าและน้ำเหล่านั้นที่เคยอยู่เหนือท้องฟ้า พระเจ้ากำลังวางแผนสิ่งใหญ่โตบางอย่างตรงนี้ในวันที่สอง

ข้อ 9-13:

1:9 และพระเจ้าตรัสว่า “จงให้น้ำทั้งหลายที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์รวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกัน และจงให้พื้นดินแห้งปรากฏขึ้น” และเป็นดังนั้น

1:10 และพระเจ้าทรงเรียกพื้นดินแห้งนั้นว่าแผ่นดิน และที่รวบรวมน้ำทั้งหลายเข้าอยู่แห่งเดียวกันพระองค์ทรงเรียกว่าทะเลทั้งหลาย และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

1:11 และพระเจ้าตรัสว่า “จงให้แผ่นดินเกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ด และต้นไม้ผลที่ออกผลตามชนิดของมัน ที่มีเมล็ดในผลของมัน บนแผ่นดิน” และเป็นดังนั้น

1:12 และแผ่นดินก็เกิดต้นหญ้า และต้นผักที่มีเมล็ดตามชนิดของมัน และต้นไม้ที่ออกผล ที่มีเมล็ดในผลของมัน ตามชนิดของมัน และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

1:13 และมีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สาม

วันที่สามของการทรงสร้าง

คราวนี้พระเจ้ากำลังปั้นแต่งแผ่นดินโลกนี้ให้กลายเป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ ดังนั้นไอน้ำเหล่านั้นที่อยู่ใต้ท้องฟ้า นั่นคือ หมอกและไอน้ำที่ปกคลุมแผ่นดินโลกภายใต้ท้องฟ้าบัดนี้จึงถูกควบแน่นและถูกรวมเข้าด้วยกันให้เป็นทะเลต่าง ๆ และแผ่นดินแห้งก็ปรากฏ ดังนั้นตอนนี้จึงมีแผ่นดินและทะเลทั้งหลาย

คราวนี้ แผ่นดินโลกจึงพร้อมแล้วที่จะเกิด “ต้นหญ้า ต้นผัก ต้นไม้ที่ออกผล และพืชทุกชนิด” คุณจะสังเกตเห็นว่าพระเจ้าไม่ได้ตรัสว่าพระองค์ได้ทรงสร้างเมล็ดบางอย่างและทรงใส่พวกมันไว้ในแผ่นดินโลกเพื่อที่สักวันหนึ่งพวกมันจะเติบโตเป็นต้นไม้ขนาดใหญ่ ไม่เลยครับ พระองค์ทรงสร้างต้นผักเหล่านั้น พระองค์ทรงสร้างต้นหญ้า ทรงสร้างต้นผลไม้ซึ่ง “ออกผลตามชนิดของมัน” แล้ว พระองค์ทรงสร้างต้นไม้ทั้งหลาย

บัดนี้เราทราบว่าวงแหวนเหล่านั้นในต้นไม้ออกจะเป็นบันทึกเกี่ยวกับช่วงเวลาต่าง ๆ ของฝนตกและจากนั้นก็การหยุดพัก ต้นไม้จะเติบโตในช่วงฤดูร้อน ช่วงเหล่านั้นของฝน จากนั้นในช่วงต่าง ๆ แห่งความแห้งแล้งหรือของความเงียบสงบ มันก็จะไม่โต ดังนั้นวงแหวนเหล่านั้นปกติแล้วจึงเป็นตัวแทนของปีทั้งหลายและบางครั้งวงแหวนใหญ่ ๆ ก็เป็นตัวแทนของปีน้ำเยอะที่มีการเจริญเติบโตดีและวงแหวนเล็ก ๆ อาจเป็นตัวแทนของช่วงเวลาที่แห้งแล้ง แต่พระเจ้าได้ทรงสร้างต้นไม้บางต้นให้มีสภาพสมบูรณ์ พวกมันมีวงแหวนต่าง ๆ ไหม? ผมไม่สงสัยเลยว่าพวกมันมี ถ้าพระเจ้าได้ทรงสร้างต้นไม้ต้นหนึ่ง พระองค์ก็ทำให้มันมีรูปร่างหน้าตาเหมือนต้นไม้ต้นหนึ่ง มันมีรูปลักษณ์ภายนอกของอายุถึงแม้มันไม่ได้เติบโตเลย แผ่นดินโลกนี้ในตอนนั้นงดงามอยู่แล้วด้วยพืชพรรณต่าง ๆ และไม่ต้องสงสัยเลยว่า ต้นไม้บางต้นในตอนนั้นมีผลอยู่บนพวกมันในโลกเขตร้อนนี้ที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนสิ้นสุดวันที่สามนั้น

ข้อ 14-19:

1:14 และพระเจ้าตรัสว่า “จงมีดวงสว่างต่าง ๆ ในท้องฟ้าแห่งฟ้าสวรรค์เพื่อแยกวันออกจากคืน และให้ดวงสว่างเหล่านั้นสำหรับเป็นบรรดาหมายสำคัญ และเพื่อกำหนดฤดูกาลทั้งหลาย สำหรับวันต่าง ๆ และปีต่าง ๆ

1:15 และจงให้พวกมันเป็นดวงสว่างต่าง ๆ ในท้องฟ้าแห่งฟ้าสวรรค์เพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก” และเป็นดังนั้น

1:16 และพระเจ้าได้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่สองดวง ดวงสว่างที่ใหญ่กว่านั้นเพื่อครองกลางวัน และดวงสว่างที่เล็กกว่านั้นเพื่อครองกลางคืน พระองค์ทรงสร้างดวงดาวต่าง ๆ เช่นกัน

1:17 และพระเจ้าทรงตั้งดวงสว่างเหล่านี้ไว้ในท้องฟ้าแห่งฟ้าสวรรค์เพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก

1:18 และเพื่อปกครองกลางวันและปกครองกลางคืน และเพื่อแยกความสว่างออกจากความมืด และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

1:19 และมีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สี่

วันที่สี่ของการทรงสร้าง

ในตอนนั้นพระเจ้าทรงกำหนดวันโดยใช้ความสว่างที่ตายตัวบางอย่าง คุณเห็นแล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงมีดวงอาทิตย์ตกและดวงอาทิตย์ขึ้นเพื่อจะทราบว่าวันหนึ่งผ่านไปแล้ว และเราไม่มีมนุษย์ที่คอยจดปฏิทินในที่นี้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่จดปฏิทินและบัดนี้ผ่านไปสามวันแล้วก่อนที่พระองค์ทรงสร้างดวงอาทิตย์และดวงจันทร์และดวงดาวเหล่านั้น คุณแน่ใจได้เลยว่าเวลาเป็นผู้รับใช้ที่ถูกจัดการและถูกควบคุมของพระเจ้า และเนื่องจากพระเจ้าได้ทรงเลือกหน่วยของเวลาให้เป็นวันหนึ่ง พระองค์จึงทรงเริ่มต้นด้วยอันนั้นและจากนั้นต่อมาพระองค์ทรงตั้งนาฬิกาของพระองค์ไว้ในท้องฟ้าเพื่อที่มนุษย์จะสามารถจดบันทึกวันเหล่านั้นได้โดยการหมุนวนของแผ่นดินโลกไปทางดวงอาทิตย์และวนรอบและไปทางดวงอาทิตย์อีก ผมขอเตือนความจำคุณอีกครั้งว่าแผ่นดินโลกมีความสำคัญต่อพระเจ้ามากกว่าดวงอาทิตย์ มันไม่ใช่เรื่องใหญ่เลยสำหรับพระเจ้าที่จะเหยียดพระหัตถ์ออกไปในพื้นที่กว้างใหญ่ไร้ขีดจำกัดและทันใดนั้นสร้างดวงอาทิตย์ขึ้นมาดวงหนึ่ง พระองค์สามารถทำแบบนั้นได้อย่างง่ายดายพอ ๆ กับที่พระองค์ทรงทวีขนมปังและปลาตอนที่พระองค์ทรงเลี้ยงห้าพันคนนั้น อ้า แต่มันไม่ใช่ความอาลัยของดวงใจ ไม่ใช่ความชื่นบานอันบริสุทธิ์แห่งการทรงสร้างและไม่ใช่การออกไปของความรักที่พระองค์ทรงมีตอนที่พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงใส่แผ่นดินโลกไว้ตรงนี้สำหรับมนุษย์และแผ่นดินโลกก็มีความสำคัญในบัญชีของพระเจ้ามากกว่าดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลาย

ตอนนั้นมีความสว่างอยู่แล้ว บัดนี้พระเจ้าทรงให้ความสว่างมีจุดศูนย์กลางอยู่ในดวงอาทิตย์และบ้างก็ในดวงดาวต่าง ๆ และความสว่างที่ถูกสะท้อนบนดวงจันทร์ และในทางกายภาพดวงอาทิตย์จะต้องครองกลางวันและดวงจันทร์จะต้องครองกลางคืน

พวกคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าบางครั้งก็บูชาดวงอาทิตย์ โอ้ แต่จะดียิ่งกว่าสักเพียงใดที่จะนมัสการพระเจ้าผู้ทรงสร้างดวงอาทิตย์-พระเจ้าผู้ทรงรักและเมตตา ผู้ทรงจัดเตรียมสำหรับการเติบโตของพืชและสัตว์และสิ่งดี ๆ ทั้งสิ้นที่เติบโตในทางกายภาพบนแผ่นดินโลก และเราต้องการดวงอาทิตย์มากจริง ๆ!

และราตรีจะเป็นเช่นไรหากไม่มีดวงจันทร์หรือดวงดาว! โอ้ ใช่แล้วครับ และดังนั้นพระเจ้าจึง “ทรงเห็นว่าดี” ทุกสิ่งที่พระเจ้าสร้างนั้นดี จนกระทั่งมนุษย์ได้ทำบาปและนำคำแช่งสาปมาสู่มัน

ข้อ 20-23:

1:20 และพระเจ้าตรัสว่า “จงให้น้ำทั้งหลายอุดมบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์แหวกว่ายไปมาที่มีชีวิต และให้มีนกที่จะบินไปมาเหนือแผ่นดินโลกในท้องฟ้าแห่งฟ้าสวรรค์”

1:21 และพระเจ้าได้ทรงสร้างปลาวาฬใหญ่ทั้งหลาย และสัตว์ที่มีชีวิตทุกชนิดแหวกว่ายไปมา ซึ่งเกิดขึ้นบริบูรณ์ในน้ำทั้งหลายนั้น ตามชนิดของพวกมัน และบรรดาสัตว์ที่มีปีกตามชนิดของมัน และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

1:22 และพระเจ้าได้ทรงอวยพรสัตว์เหล่านั้น โดยตรัสว่า “จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น และจงให้น้ำทั้งหลายในทะเลต่าง ๆ บริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ และจงให้นกทวีมากขึ้นในแผ่นดินโลก”

1:23 และมีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่ห้า

วันที่ห้าของการทรงสร้าง

และบัดนี้มีชีวิตสัตว์บนแผ่นดินโลกแล้ว ตอนแรกคือในทะเลเหล่านั้น เราไม่อาจจินตนาการได้เลยถึงสิ่งมีชีวิตหลายล้านชนิดที่อยู่ในทะเล “พระเจ้าได้ทรงสร้างปลาวาฬใหญ่ทั้งหลาย” พระองค์ไม่ได้สร้างปลาวาฬลูกอ่อนและปล่อยให้พวกมันเติบโตจนกลายเป็นปลาวาฬขนาดใหญ่ พระองค์ไม่ได้แค่ทวีจำนวนไข่และปล่อยให้พวกนกกกไข่เหล่านั้นออกมาเป็นตัว สำหรับคำถามเก่าแก่นั้นที่ว่า “ไก่กับไข่ อะไรเกิดก่อนกัน?” คำตอบของพระเจ้าก็อยู่ตรงนี้แล้ว พระเจ้าทรงสร้างไก่ คุณเห็นแล้วว่า พระเจ้าไม่ได้สร้างชีวิตแบบเริ่มต้นในที่นี้ แต่ทรงสร้างมันแบบโตเต็มที่ สิ่งมีชีวิตทุกชนิดในน้ำและนกมีปีกทุกตัว ตามชนิดของพวกมัน

และพระเจ้าได้ประทานคำบัญชาแก่สัตว์ทะเลจำนวนมหาศาลเหล่านั้นและฝูงนกในอากาศเหล่านั้นว่าพวกมันควร “มีลูกดกและทวีมากขึ้น และจงให้น้ำทั้งหลายในทะเลต่าง ๆ บริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ และจงให้นกทวีมากขึ้นในแผ่นดินโลก”

เหตุใดพระเจ้าจึงได้สร้างพวกสัตว์ในทะเล และฝูงนกในอากาศก่อนพระองค์ทรงสร้างสัตว์เลื้อยคลานและสัตว์บก? ผมไม่ทราบ ผมคิดว่าบางทีพระเจ้าอาจทรงปีติยินดีที่จะสร้างอันที่เรียบง่ายก่อนและจากนั้นจึงอันที่ซับซ้อน ผมอยากคิดว่าพระองค์ทรงปีติยินดีที่จะสร้างพวกสัตว์ตัวเล็ก ๆ ที่มีเซลล์เดียวพร้อมกับแบบแผนที่ซับซ้อนในส่วนต่าง ๆ ที่ไม่ปรากฏแก่ตาซึ่งบัดนี้ทำให้มนุษย์อัศจรรย์ใจ ก่อนที่พระองค์ทรงเอาหลายเซลล์มารวมกันเพื่อสร้างบรรดาสัตว์หลายเซลล์ ผมชอบคิดว่าพระองค์ทรงพบว่ามันน่าสนใจที่จะสร้างปลาที่เป็นสัตว์เลือดเย็นก่อนพระองค์ทรงสร้างเหล่าสัตว์เลือดอ่ฐ และอาจเป็นไปได้ว่านกเหล่านั้นจำเป็นสำหรับการผสมเกสรของดอกไม้และการแพร่กระจายของเมล็ดพืชมากกว่าพวกสัตว์ และดังนั้นพระเจ้าจึงทรงสร้างพวกนกก่อนพวกสัตว์ พระองค์ทรงมีเหตุผลอันดีและเมื่อเราเรียนรู้ที่จะเข้าสู่พระดำริต่าง ๆ อันแสนมหัศจรรย์ของพระเจ้า เราก็จะเห็นว่ามันช่างเหมาะสมขนาดไหน

ข้อ 24-27:

1:24 และพระเจ้าตรัสว่า “จงให้แผ่นดินโลกเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งาน และสัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ป่าแห่งแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน” และเป็นดังนั้น

1:25 และพระเจ้าได้ทรงสร้างสัตว์ป่าแห่งแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานตามชนิดของพวกมัน และบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

1:26 และพระเจ้าตรัสว่า “จงให้พวกเราสร้างมนุษย์ในแบบพระฉายของพวกเรา ตามลักษณะของพวกเรา และให้พวกเขาครอบครองเหนือฝูงปลาแห่งทะเล และเหนือฝูงนกแห่งฟ้าอากาศ และเหนือสัตว์ใช้งาน และเหนือทั่วทั้งแผ่นดินโลก และเหนือสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก”

1:27 ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ในแบบพระฉายของพระองค์เอง ในแบบพระฉายของพระเจ้าพระองค์ได้ทรงสร้างเขา พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง

วันที่หกของการทรงสร้าง

และคราวนี้พระเจ้าทรงมาถึงจุดสุดยอดและวันสวมมงกุฎแห่งการทรงสร้างของพระองค์ บัดนี้พระเจ้าทรงสร้างบรรดาสิ่งมีชีวิต สัตว์บก สัตว์เลื้อยคลาน สัตว์ป่าแห่งแผ่นดินโลกแล้ว อาจเป็นได้ว่าในที่นี้พระเจ้าทรงจงใจทำการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างมนุษย์กับสัตว์ ไม่มีใครรู้สึกว่าคนกับปลาเป็นญาติสนิทกัน คนโง่บางคนอยากทำให้มนุษย์เป็นลูกหลานของสิ่งมีชีวิตที่เหมือนวานร อ้า แต่เมื่อสัตว์เหล่านั้นถูกสร้างขึ้นมาหมดแล้ว จากนั้นพระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ จากนั้นพระเจ้าก็ทรงให้มนุษย์มีอำนาจครอบครองเหนือสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ทั้งหมด ไม่มีสัตว์ตัวใดได้ครอบครอง มนุษย์จะต้องครอบครองเพราะว่ามนุษย์ไม่เป็นเหมือนสัตว์ เขาถูกสร้างในแบบพระฉายของพระเจ้า

มีหุบเหวที่ไม่อาจข้ามผ่านได้ตรงนี้ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ มนุษย์ถูกสร้างในแบบพระฉายของพระเจ้าและในลักษณะของพระองค์ อ้า มนุษย์สามารถสร้างเครื่องดนตรีและเขียนบทเพลง มนุษย์สามารถสร้างภาษาและสร้างสรรค์บทกวีและวรรณกรรม มนุษย์สามารถสร้างเครื่องจักรที่ซับซ้อนที่สุดและเป็นเจ้าแห่งการเรียนรู้ไม่เพียงกายวิภาคศาสตร์และดาราศาสตร์ แต่เคมีและไฟฟ้า และไม่มีใครเคยจินตนาการว่ามนุษย์สามารถไปได้ไกลถึงขนาดไหนในการควบคุมสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงใส่ไว้บนแผ่นดินโลก แต่ไม่มีวานรตัวใดเคยเขียนบทเพลง หรือเคยร้องเพลงสักเพลง ไม่มีวานรตัวใดเคยเขียนหนังสือหรืออ่านหนังสือสักเล่ม วานรตอกตะปูไม่เป็นด้วยซ้ำ ไม่มีสัตว์ใดในโลกที่สามารถคิดเกี่ยวกับนิรันดร์กาลและความรอดในพระเจ้า อ้า มนุษย์ถูกสร้างในแบบพระฉายของพระเจ้า มนุษย์มีใจวินิจฉัยผิดและชอบ มนุษย์สามารถคิด สามารถแสวงหาพระเจ้า สามารถมองเห็นพระองค์ในธรรมชาติ ใช่แล้วครับ และนั่นก็โดยความช่วยเหลือของพระเจ้า ในพระคัมภีร์

ปฐมกาล 1 (ต่อ)

การทรงสร้างได้เสร็จสิ้นและสมบูรณ์แบบ

ทฤษฎีนั้นของพวกนักวิวัฒนาการที่ว่ามนุษย์เป็นคนดีและกำลังดีมากขึ้นเรื่อย ๆ; ที่ว่าเขาได้ปีนขึ้นมาจากการเป็นคนป่าเถื่อนและจากการเป็นสัตว์เลยด้วยซ้ำ นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์สอนและไม่เป็นความจริงเลย นั่นคือ พวกนักวิวัฒนาการอยากที่จะคิดว่าสิ่งต่าง ๆ ไม่สมบูรณ์แบบและผ่านทางพลังต่าง ๆ ที่มีอยู่ภายในพวกสัตว์และพืชได้ปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของพวกมัน ได้เติบโตแบบซับซ้อนมากขึ้นและก้าวหน้ามากขึ้นตลอดหลายศตวรรษ นั่นไม่ใช่ภาพที่ถูกวาดไว้ในพระคัมภีร์เลย พระคัมภีร์พูดถึงสิ่งทรงสร้างที่สมบูรณ์แบบและพูดถึงมนุษย์ ซึ่งถูกสร้างในแบบพระฉายของพระเจ้า ผู้ซึ่งในสวนเอเดนที่สมบูรณ์แบบนั้นได้ตกในบาปและได้นำความพินาศย่อยยับมาสู่เผ่าพันธุ์ของคนบาป

ดังนั้นการทรงสร้างของพระเจ้าจึงเสร็จสิ้นและสมบูรณ์แบบและสวยงาม

1. “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” ซ้ำแล้วซ้ำอีก

จงหมายเหตุคำกล่าวแสนวิเศษเหล่านี้เกี่ยวกับการทรงสร้างนั้น:

ปฐมกาล 1:4, “และพระเจ้าทอดพระเนตรความสว่างนั้น ทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี”

ปฐมกาล 1:10, “และพระเจ้าทรงเรียกพื้นดินแห้งนั้นว่าแผ่นดิน และที่รวบรวมน้ำทั้งหลายเข้าอยู่แห่งเดียวกันพระองค์ทรงเรียกว่าทะเลทั้งหลาย และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี”

ปฐมกาล 1:12 (เกี่ยวกับต้นหญ้า และต้นผัก และต้นไม้) “และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี”

ปฐมกาล 1:18 (เกี่ยวกับดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่าง ๆ) “และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี”

ปฐมกาล 1:21 กล่าวว่าหลังจากการทรงสร้างพวกปลาวาฬและสิ่งมีชีวิตทั้งหลายและชีวิตสัตว์ทั้งปวง “และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี”

ปฐมกาล 1:25, หลังจากการทรงสร้างสิ่งมีชีวิตและสัตว์บนบกทั้งสิ้น, “และพระเจ้าทรงเห็นว่าดี”

และจากนั้น เพื่อปิดท้าย ปฐมกาล 1:31: “และพระเจ้าทอดพระเนตรทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างและดูเถิด เป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก”

แต่ละขั้นตอนในการทรงสร้างนั้นเสร็จสิ้นและถูกต้องและสมบูรณ์แบบ

2. นั่นหมายความว่าปราศจากการรอคอยให้เกิดการพัฒนา

แผ่นดินโลกและชีวิตบนแผ่นดินโลกได้ถูกปรับให้เข้ากันอย่างดีแล้ว

ตอนนั้นมีต้นไม้บนแผ่นดินโลกที่ออกผลแล้ว ถึงแม้ว่าพวกมันยังไม่เคยได้ผลิบานเลยก็ตาม พวกมันถูกสร้างให้โตเต็มวัยแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกมันบางต้นเป็นเช่นนั้น

ต้นไม้เหล่านั้นมีวงแหวนเหมือนวงแหวนประจำปีที่ต้นไม้ทั้งหลายมีวันนี้ ถึงแม้ว่าพวกมันยังไม่ได้ผ่านฤดูร้อนและฤดูหนาวเหล่านั้นที่บัดนี้ทำให้เกิดวงแหวนเหล่านั้นในต้นไม้ปกติก็ตาม

ดินมีฮิวมัสราวกับว่าเคยมีการเปื่อยเน่าผุพังของชีวิตพืชและชีวิตผักผ่านระยะเวลาหลายปี จนทำให้เกิดดินชั้นบนสุด แต่มันอยู่ที่นั่นแล้วในลำดับการทำงานที่ดี

ตอนนั้นมีทะเลและแผ่นดินแห้งแล้ว และตอนนั้นมีแม่น้ำสายต่าง ๆ ในก้นแม่น้ำที่มั่นคงดีแล้ว ตามที่

เราถูกบอกในปฐมกาล 2:10-14 พระเจ้าไม่ได้ใช้เวลาหลายร้อยปีในการทำให้ฝนตกและไหลผ่านแผ่นดินที่แบนเรียบจนกัดเซาะริมแม่น้ำ พวกมันอยู่ที่นั่นเพื่อเริ่มต้นแล้ว

ดูเหมือนว่าเกลืออยู่ในน้ำทะเลแล้ว และปลาบางชนิดและสิ่งมีชีวิตในทะเลที่ต้องการน้ำเกลือก็มีสภาพแวดล้อมนั้นให้เริ่มต้นแล้ว โดยไม่ต้องรอให้แม่น้ำเหล่านั้นปล่อยเกลือออกไปจากแผ่นดิน

ผมคิดว่ามีพวกสัตว์ทารกแล้วที่ไม่ได้ถูกปฏิสนธิ แต่ถูกสร้างให้เป็นทารกเลย ผมคิดว่ามีพวกแม่วัวที่อุ้มท้องลูกวัว และม้าตัวเมียที่อุ้มท้องลูกม้า ซึ่งไม่เคยได้ถูกปฏิสนธิ พวกมันถูกสร้างให้มีลูกอยู่ในครรภ์แล้ว

เราคิดว่าอาดัมมีสะดือ เขาไม่เคยมีสายสะดือที่เชื่อมเขากับรกในครรภ์มารดา เหมือนอย่างที่ลูก ๆ ของเขาจะมี แต่เขาถูกสร้างให้มีลักษณะภายนอกและเป็นเหมือนอย่างที่ชายคนอื่น ๆ จะเป็น

ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่าง ๆ ได้ถูกสร้างขึ้นมา แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าแสงดาวได้ถูกสร้างขึ้นมาแล้วตอนที่ดวงดาวเหล่านั้นถูกสร้างขึ้นมา แสงอาทิตย์ไม่จำเป็นต้องรอคอยสามสิบวันกว่าจะมาถึงโลกซึ่งอยู่ห่างออกไปเก้าสิบล้านไมล์ กาแล็คซีที่กว้างใหญ่ของดวงดาวต่าง ๆ ที่ห่างออกไปหลายปีแสงไม่จำเป็นต้องรอนานหลายปีแสงก่อนที่พวกมันจะถูกมองเห็นได้ด้วยตาเปล่าของมนุษย์เพศชายคนแรกและมนุษย์เพศหญิงคนแรก ถ้าพระเจ้าสามารถสร้างดวงอาทิตย์ดวงหนึ่งได้ พระองค์ก็สามารถสร้างแสงอาทิตย์ได้ในขณะเดียวกัน

คุณเห็นแล้วว่าเราต้องปรับวิธีคิดของเราให้เข้ากับการทรงสร้างโดยตรง ซึ่งเป็นการอัศจรรย์ที่เหนือธรรมชาติของพระเจ้า ผู้ได้ทรงจัดเตรียมแผ่นดินโลกนี้อย่างสมบูรณ์แบบและทรงประกาศว่ามันดี คือดียิ่งนัก! พวกนักวิทยาศาสตร์บางครั้งก็คิดเอาเองอย่างโง่เขลาว่าแผ่นดินโลกนี้ต้องเริ่มต้นโดยที่ไม่มีสิ่งใดที่เสร็จสิ้นเลย ไม่มีสิ่งใดที่สมบูรณ์เลย และดังนั้นพวกเขาจึงอยากวัดยุคของหินต่าง ๆ ให้เป็นหลายพันล้านปี มีตะกั่วชนิดหนึ่งซึ่งถูกพบ อันเป็นผลมาจากการผุพังของเรเดียม แต่ใครเล่าจะกล่าวว่าพระเจ้าจะไม่ทรงให้มีตะกั่วชนิดนั้นอยู่ในการทรงสร้างเดิมอยู่แล้ว? แผ่นดินโลกอยู่ในลำดับการทำงานอยู่แล้ว และมันไม่จำเป็นต้องรอคอยผลลัพธ์เหล่านั้นของกระบวนการต่าง ๆ ตามธรรมชาติ กระบวนการต่าง ๆ ตามธรรมชาติได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว แต่ผลลัพธ์ที่ชัดเจนเหล่านั้นของกระบวนการต่าง ๆ ตามธรรมชาติได้ถูกสร้างขึ้นแล้วเช่นกันในหลาย ๆ กรณี

ข้อ 28:

1:28 และพระเจ้าได้ทรงอวยพรพวกเขา และพระเจ้าตรัสแก่พวกเขาว่า “จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น และจงเติมเต็มแผ่นดินโลก และจงมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น และครอบครองเหนือฝูงปลาแห่งทะเล และเหนือฝูงนกแห่งฟ้าอากาศ และเหนือสิ่งที่มีชีวิตทุกชนิดที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก”

ครอบครัวใหญ่ ๆ จะได้รับพรจากพระเจ้า

ในวันที่หกของการทรงสร้างมีข้อพระคำสั้น ๆ สองข้อที่ถูกให้ไว้เกี่ยวกับสัตว์บกและสัตว์เลื้อยคลานที่ถูกสร้างขึ้นในวันนั้น สัตว์บกทั้งหมดยกเว้นพวกนกและสัตว์เลื้อยคลานทั้งหมด อาจรวมถึงพวกแมลงที่บินไม่ได้ พระเจ้าไม่จำเป็นต้องให้พื้นที่เพิ่มเพื่อกล่าวถึงเรื่องนั้น แต่ข้อ 26 ถึง 28 ให้รายละเอียดว่ามนุษย์ถูกสร้างในแบบพระฉายของพระเจ้าและจะต้องมีอำนาจครอบครอง จากนั้นก็มีข้อปฏิบัติต่าง ๆ ที่มีรายละเอียดตามมา ข้อพระคำตรงนี้กล่าวว่ามนุษย์จะต้อง “มีลูกดกและทวีมากขึ้น และจงเติมเต็มแผ่นดินโลก และจงมีอำนาจ

เหนือแผ่นดินนั้น และครอบครองเหนือ...” คุณเห็นแล้วว่ามนุษย์อยู่บนสุดและดังนั้นจึงต้องมีข้อปฏิบัติที่เฉพาะเจาะจงบางประการสำหรับเขา

พระคำข้อนี้บัญชามนุษย์ให้มีลูกดกและทวีมากขึ้น พวกสัตว์ไม่จำเป็นต้องมีพระบัญชานั้น พวกมันออกลูกตามชนิดของพวกมัน พวกมันทำตามสัญชาตญาณที่ฝังอยู่ข้างในและมีวาระและฤดูกาลสำหรับการผสมพันธุ์และพร้อมกับความยินยอมทั้งสองฝ่ายอยู่เสมอ ไม่ต้องมีกฎใด ๆ ที่พวกสัตว์ควรออกลูกตามชนิดของพวกมันเลย

แต่มนุษย์เลือกและวางแผนและออกจะเป็นเจ้านายผู้บงการชะตากรรมของตัวเอง มนุษย์ต้องมีข้อปฏิบัติ ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเพิ่มคำบัญชาที่ว่าเขาจะต้องมีลูกดกและทวีมากขึ้นและเติมเต็มแผ่นดินโลก

ดร.สโกฟิลด์ใน Scofield Reference Bible ได้ปวารณาตัวเองเข้ากับ “ทฤษฎีช่องว่าง” แล้ว ที่เชื่อว่าแผ่นดินโลกเคยมีประชากรมาก่อน อย่างน้อยก็มีพวกสัตว์ และดังนั้นชายและหญิงคนนั้นในสวนเอเดนจึงต้องเติมเต็มแผ่นดินโลกอีกครั้งด้วยระเบียบใหม่-มนุษย์ เขาคิดว่าแผ่นดินโลกซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นอยู่ได้ถูกล้างผลาญและถูกทำให้ว่างเปล่าไปโดยวินาศภัยใหญ่โตบางอย่างในการกบฏของซาตาน และพวกสัตว์และพวกพืชก็ถูกทำลายไปอย่างมหาศาล บัดนี้ต้องถูกทำให้มีประชากรปกคลุมใหม่อีกรอบและเขาคิดว่าพระบัญชานั้นคือการทำให้มีประชากรปกคลุมแผ่นดินโลกที่ครั้งหนึ่งเคยถูกทำให้รกร้างไป แต่ “การเติมเต็ม” ถูกต้องการตลอดเวลาอยู่แล้ว เนื่องจากมนุษย์ตายและที่ว่างของพวกเขาก็ถูกเติมเต็มโดยผู้อื่น

แต่พระบัญชานี้ที่ให้มีลูกดกและทวีมากขึ้น และเติมเต็มแผ่นดินโลก-นั่นน่าจะเป็นหน้าที่ของมนุษย์วันนี้เหมือนในสมัยของอาดัมมิใช่หรือ? ตอนนี้ พวกเขาพูดถึงการระเบิดของประชากรและการขาดแคลนอาหาร และดังนั้นบางคนจึงยืนกรานว่าผู้คนควรพยายามจำกัดครอบครัวของตนให้มีลูกแค่หนึ่งหรือสองคน แต่นั่นก็เป็นเรื่องแปลกประหลาดต่อคำสอนและจิตวิญญาณของพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม

หลังจากน้ำท่วมโลก พระเจ้าได้ประทานข้อปฏิบัติที่คล้ายกันซึ่งชัดเจนและแข็งแรงมาก ๆ ในปฐมกาล 9:7 พระองค์ตรัสว่า “และพวกเจ้า พวกเจ้าจงมีลูกดกและทวีมากขึ้น จงออกลูกอย่างบริบูรณ์ในแผ่นดินโลกและจงทวีมากขึ้นในนั้น”

เพลงสดุดี 127:3-5 กล่าวว่า “ดูเถิด บุตรทั้งหลายเป็นมรดกของพระเยโฮวาห์ และผลแห่งครรภ์เป็นรางวัลของพระองค์ บรรดาลูกธนูในมือของผู้มีอำนาจคนหนึ่งเป็นอย่างไร บุตรทั้งหลายของคนหนุ่มก็เป็นอย่างนั้น ชายใดที่แล่งของตนมีลูกธนูอยู่เต็มก็เป็นสุข พวกเขาจะไม่อับอาย แต่พวกเขาจะพูดกับบรรดาศัตรูที่ประตูเมือง” ดังนั้น ลูก ๆ จึงเป็นมรดกอันไพบูลย์ พวกเขาเป็นรางวัลจากพระเจ้า และพระคำตอนนี้กล่าวว่าความสุขหรือพระพรจึงมีแก่ผู้ที่มีลูกเยอะ

อีกครั้ง เพลงสดุดี 128 บอกว่าผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์และดำเนินในทางทั้งหลายของพระองค์ มันก็จะดีสำหรับเขา นี่เป็นพระพรที่เขาจะได้รับ “ภรรยาของท่านจะเป็นอย่างเถาองุ่นลูกดกอยู่ข้าง ๆ บ้านของท่าน ลูก ๆ ของท่านจะเป็นเหมือนหน่อมะกอกอยู่รอบโต๊ะของท่าน ดูเถิด คนที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์จะได้รับพรดังนี้แหละ” (สดด. 128:3,4) ดังนั้นลูก ๆ จึงเป็นพระพรพิเศษและรางวัลจากพระเจ้า

เป็นไปได้ที่ว่าบทบัญญัติต่าง ๆ ด้านพิธีการ ซึ่งจำกัดความสัมพันธ์ด้านการสมรสให้อยู่ในบางช่วงเวลา

อาจเว้นช่วงการเกิดของลูก ๆ ให้อยู่ในขอบเขตอันเหมาะสม แต่ไม่มีการบ่งบอกใด ๆ ในพระคัมภีร์เลยว่าผู้คนที่แต่งงานแล้วควรที่จะไม่หาโอกาสที่จะมีลูก กรณีเดียวที่เรานึกออกในพระคัมภีร์ที่ว่าผู้ใดได้หาทางที่จะขัดขวางการปฏิสนธิบุตรคนหนึ่งก็คือ กรณีของโอนันในปฐมกาล 38:9 เขาไม่อยากสืบสานเชื้อสายให้แก่พี่ชายของเขาโดยการรับภรรยาของพี่ชายมาและพระเจ้าทรงฆ่าเขาเสีย

ในหลายกรณีเหลือเกินที่เราเรียนรู้จากซาราห์ จากเรเบคาห์และฮันนาห์ และราเชลและเลอาห์และเอลีซาเบธ ว่าสำหรับผู้หญิงคนใดที่ไม่มีบุตรก็ถูกนับว่าเป็นหายนะใหญ่โตจริง ๆ! ลูก ๆ เป็นมรดกขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาเป็นรางวัลแห่งความรักของพระเจ้าสำหรับพ่อแม่ที่ดำเนินอย่างเที่ยงธรรม และเมื่อลูก ๆ เหล่านั้นถูกเลี้ยงดูเพื่อพระเจ้า พวกเขาก็ไม่ใช่คำแช่งสาป แต่เป็นพระพร

เป็นความจริงที่ว่าเด็กคนใดที่ถูกเลี้ยงโดยปราศจากวินัย ปราศจากอุปนิสัย และปราศจากพระเจ้าก็อาจนำความอับอายมาสู่มารดาของเขาได้ เราไม่เสนอแนะให้ผู้ใดเลี้ยงดูบุตรให้เสพย์ยา ให้เป็นเด็กที่ต้องออกจากโรงเรียน ให้เป็นพวกกุ๊ยและพวกหัวขบถและอาชญากรและคนไม่เอาพระเจ้า ไม่เลยครับ แต่เด็ก ๆ ที่ถูกเลี้ยงดูมาอย่างดีก็ได้รับพระพรจากพระเจ้าเสมอและเป็นพระพรแก่โลกเช่นเดียวกับแก่ครอบครัวนั้น ๆ

Susannah Wesley มีลูกสิบเก้าคน คนที่สิบสามคือ John Wesley ผู้ก่อตั้งนิกายเมโธดิสต์ คนที่สิบเจ็ดคือ Charles Wesley ที่เขียนบทเพลงนมัสการหกพันเพลง ซึ่งหลายเพลงนั้นอยู่ในกลุ่มที่ยอดเยี่ยมที่สุดบัดนี้มีใครอยากให้ Susannah Wesley มีลูกน้อยกว่านั้นไหมครับ?

Dr. Bob Jones Sr. ผู้ล่วงลับเป็นลูกคนที่สิบเอ็ดของคุณแม่ของเขา ถ้านางมีลูกเพียงสิบคน ก็คงไม่มีนักเทศน์ในครอบครัวนั้นเลย นางมีลูกเยอะเกินไปไหมครับ?

เป็นความจริงที่ว่าในประเทศของคนนอกรีตทั้งหลายที่พวกเขาไม่รู้จักพระเจ้า ที่ความยากจนข้นแค้นครอบครอง ที่พวกเขาไม่ได้รับความสว่าง การนับถือรูปเคารพและวิถีทางแบบคนนอกรีตของพวกเขา ก็ทำให้เกิดความทุกข์ระทมและความยากจน เด็กจำนวนมากเกิดมาขัดสนในประเทศเหล่านั้น มันยังเป็นจริงเหมือนเดิมที่ว่าถ้าผู้คนรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเป็นที่พอพระทัย พวกเขาก็สามารถได้รับพระพรของพระองค์ต่อครอบครัวของพวกเขาได้ ไม่มีเหตุผลว่าทำไมพวกคริสเตียนในประชาชาติทั้งหลายที่มีอารายธรรมควรปล่อยให้เผ่าพันธุ์ของคนนอกรีตและคนที่เสื่อมทรามหรือคนไม่รู้หนังสือหรือพวกชนชั้นอาชญากรเติมเต็มประชากรสำหรับวันพรุ่งนี้ โอ้ พระเจ้าสามารถทำให้เกิดพระพรใหญ่โตแก่โลกได้จริง ๆ จากครอบครัวหนึ่งที่มีลูก ๆ ที่ดำเนินตามทางพระเจ้า!

ปัญหาเรื่องประชากร

Dr. Henry Morris นักวิทยาศาสตร์ชื่อก้อง กล่าวว่า “อันที่จริง สามารถแสดงให้เห็นได้ว่า ถ้าประชากรยังเพิ่มขึ้นต่อไปในอัตราร้อยละ 2 ต่อปี ในเวลาไม่ถึง 700 ปี คงจะมีคนหนึ่งคนต่อพื้นที่ทุกตารางฟุตของพื้นผิวพิภพโลก เห็นได้ชัดว่าอัตราการเติบโตในปัจจุบันไม่สามารถดำเนินต่อไปได้โดยไม่รู้จบ

“ถึงกระนั้น ผู้ถือแนวคิดการทรงสร้างก็พบว่าข้อโต้แย้งเช่นนั้นไม่น่าเชื่อถือ เนื่องจากหลักฐานที่สนับสนุนเรื่องพระผู้สร้างของโลกและมนุษยชาติที่ทรงเปี่ยมด้วยจุดประสงค์มีความเข้มแข็งยิ่งนัก ผู้ที่ถือแนวคิดการทรงสร้างจึงมั่นใจได้ว่าโลกที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นสำหรับมนุษย์นั้นใหญ่โตพอและเกิดผลพอที่จะ

ทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ พระประสงค์นั้นจะสำเร็จครบถ้วนอย่างแน่นอนก่อนประชากรมีจำนวนเกินกว่าขีดสุดที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้

“ตามบันทึกเรื่องการทรงสร้างของพระคัมภีร์ ทันทีหลังจากที่ชายและหญิงคนแรกได้ถูกสร้างขึ้นมา พระเจ้าก็ทรงให้ข้อปฏิบัติแก่พวกเขาดังต่อไปนี้:

“‘จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น และจงเติมเต็มแผ่นดินโลก และจงมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น’ (ปฐก. 1:28) จริง ๆ แล้วคำบัญชาเดียวกันนี้ก็ถูกให้แก่ผู้รอดชีวิตจำนวนหยิบมือหนึ่งจากน้ำท่วมใหญ่นั้น (ปฐก. 9:1) เนื่องจากมนุษย์ยังมาไม่ใกล้ถึงการเติมเต็มแผ่นดินโลกเลย (ประชากรทั้งหมดในปัจจุบันเฉลี่ยแล้วน้อยกว่าหนึ่งคนต่อทุก 400,000 ตารางฟุตของพื้นที่บนบก) คือถึง ‘ความจุรองรับ’ สูงสุดที่ทำได้ของมัน ดูเหมือนว่าแผ่นดินโลกยังไปไม่ถึงประชากรสูงสุดของมันเลย เท่าที่เกี่ยวข้องกับพระประสงค์ต่าง ๆ ของพระผู้สร้าง”

เขากล่าวต่อไปว่า “อย่างไรก็ตาม แม้หากไม่มีการเปิดเผยของพระคัมภีร์ ก็ไม่มีเหตุผลดี ๆ เลยสำหรับการตื่นตระหนกเรื่องประชากร แผ่นดินโลกสามารถรองรับประชากรจำนวนมหาศาลมากกว่าที่มันมีอยู่ตอนนี้ได้เยอะ แม้กับสถานะปัจจุบันของเทคโนโลยี (น้ำที่มีพร้อมสำหรับการชลประทาน, พื้นดินที่มีศักยภาพที่จะเพาะปลูกได้, วิธีการสมัยใหม่ของการดูแลดินและผลผลิตพืชผลที่ดีขึ้น ฯลฯ) เหล่าผู้รู้ประมาณการว่า ‘ความจุรองรับ’ ที่สมเหตุสมผลของแผ่นดินโลกคือประมาณ 50 พันล้านคน ความก้าวหน้าต่าง ๆ ในอนาคตในด้านเทคโนโลยี (พลังงานแสงอาทิตย์, การเปลี่ยนน้ำเกลือให้เป็นน้ำจืด ฯลฯ) อาจเพิ่มตัวเลขประมาณการนี้ได้มากขึ้นไปอีก

“ดังนั้น แม้ที่การเพิ่มขึ้นรายปี ณ ปัจจุบันที่ร้อยละ 2 มันก็ยังอีก 135 ปีก่อนที่จะไปถึงจำนวนประชากรสูงสุด อย่างไรก็ตาม เพื่อที่จะไปถึงจำนวนประชากรนี้ได้ ความรู้ด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่ก็จะต้องถูกใช้ทั่วโลก ในประเทศที่ยังไม่พัฒนาทั้งหลายเช่นเดียวกับในประชาชาติทั้งหลายที่พัฒนาแล้ว ในทางกลับกัน ประสบการณ์ในอันหลังนั้นแสดงให้เห็นว่าอัตราการเติบโตของประชากรมีแนวโน้มที่จะลดลงขณะที่เทคโนโลยีของสังคมหนึ่งเพิ่มขึ้น Revelle ออกความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ดังต่อไปนี้:

“‘ในที่นี้เราเผชิญหน้ากับความย้อนแย้ง: การบรรลุถึงความจุแบกรับสูงสุดของแผ่นดินโลกสำหรับมนุษย์คงจะต้องใช้เทคโนโลยีทางการเกษตรระดับสูง ซึ่งในทางกลับกันต้องการพัฒนาการด้านสังคมและด้านเศรษฐกิจระดับสูง อย่างไรก็ตาม พัฒนาการเช่นนั้น น่าจะนำไปสู่การสิ้นสุดของการเจริญเติบโตของประชากรนานแล้วก่อนไปถึงความจุแบกรับสูงสุดนั้น’”

Dr. Morris ดึงความสนใจไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าถึงแม้ว่าประชากรกำลังเพิ่มขึ้นตอนนี้ที่อัตราร้อยละ 2 ต่อปี ค่าเฉลี่ยสำหรับช่วงสี่พันปีตั้งแต่น้ำท่วมโลกก็คงจะไม่เกินครึ่งหนึ่งของร้อยละ 1 และนั่นเป็นหลักฐานอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่ามนุษยชาติอยู่บนแผ่นดินโลกมาแค่ไม่กี่พันปีเท่านั้น แน่นอนว่าไม่เกินหกหรือเจ็ดพันปีตามที่ลำดับพงศาวดารของพระคัมภีร์ให้การรับรอง

แต่คริสเตียนทั้งหลายเชื่อไม่ได้หรือว่าพระเจ้าผู้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก และทรงบัญชามนุษย์ให้มีลูกดก ทวีมากขึ้นและเติมเต็มแผ่นดินโลก ทรงมีแผนการของพระองค์เองเพื่อที่ว่าเมื่อมนุษย์ทำสิ่งที่ถูกต้อง ทรัพยากรต่าง ๆ ของมนุษย์ก็จะไม่มีทางน้อยเกินไป?

ช่างเป็นพระพรใหญ่ยิ่งจริง ๆ ที่ได้มีลูกอันเป็นคำตอบของคำอธิษฐาน ถูกเลี้ยงดูในการอบรมสั่งสอนและการเตือนสติขององค์พระผู้เป็นเจ้า และถูกชนะมาถึงพระคริสต์และถูกอุทิศให้แก่การรับใช้พระองค์!

ข้อ 29-31:

1:29 และพระเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด เราให้บรรดาต้นผักที่มีเมล็ดซึ่งอยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลกแก่พวกเจ้า และบรรดาต้นไม้ซึ่งมีเมล็ดในผลแห่งต้นไม้นั้น จะเป็นอาหารสำหรับพวกเจ้า

1:30 และสำหรับบรรดาสัตว์ป่าแห่งแผ่นดินโลก และสำหรับบรรดานกแห่งฟ้าอากาศ และสำหรับบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดินโลกที่มีชีวิต เราได้ให้บรรดาพืชผักเขียวสดเป็นอาหาร” และเป็นดังนั้น

1:31 และพระเจ้าทอดพระเนตรทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และดูเถิด เป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก และมีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หก

คนและสัตว์ก่อนการตกนั้นมีพืชผักเป็นอาหารเท่านั้น

ไม่มีการกล่าวถึงพวกสัตว์กินเนื้อเลยในตอนนั้น อาจเป็นได้ว่าหลังจากการตกนั้นพวกสัตว์เริ่มที่จะกินเนื้อแล้ว ผมไม่ทราบ คำถามนี้ไม่ถูกกล่าวถึงอีกเลยจนกระทั่งหลังจากน้ำท่วมนั้น จากนั้นพระเจ้าตรัสในปฐมกาล 9:3,4 ว่า “บรรดาสิ่งเคลื่อนไหวไปมาที่มีชีวิตอยู่จะเป็นอาหารของพวกเจ้า เช่นเดียวกับพืชผักเขียวสด เราได้ยกทุกสิ่งให้แก่พวกเจ้าแล้ว แต่เนื้อพร้อมกับชีวิตของมัน ซึ่งคือเลือดของมัน พวกเจ้าจะต้องไม่กินเลย” หลังจากน้ำท่วมนั้นมนุษย์เริ่มที่จะกินเนื้อแล้ว พวกเขาอาจเคยทำเช่นนั้นมาก่อน พวกเขาส่วนใหญ่ไม่น่าจะกิน เป็นไปได้ว่าพวกสัตว์เริ่มกลายเป็นสัตว์กินเนื้อแล้ว

เราทราบว่าในยุคอาณาจักรนั้น “สิงโตจะกินฟางเหมือนอย่างวัวตัวผู้” (อสย. 11:7)

ความเป็นเจ้านายของมนุษย์เหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวงบนแผ่นดินโลกถูกขยายใหญ่ในเวลาต่อมาจนรวมถึงเนื้อสัตว์สำหรับเป็นอาหาร

ไม่มีบันทึกเหตุการณ์ที่ขัดแย้งกัน
เกี่ยวกับการทรงสร้างในปฐมกาล
คำกล่าวสั้น ๆ เกี่ยวกับการทรงสร้าง ซึ่งต่อด้วย
คำอธิบายแบบละเอียด

ในที่นี้เรามีพระคำข้อแรกในพระคัมภีร์ “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก” นั่นไม่ใช่ตอนจบของเรื่อง มันเป็นเพียงคำกล่าวเกี่ยวกับข้อเท็จจริงอันยิ่งใหญ่แบบเหมารวม แผ่นดินโลกเอง และฟ้าสวรรค์ที่อยู่ล้อมรอบมัน-สสารนั้น-ถูกทำให้เกิดขึ้นมา และส่วนที่เหลือของบทที่ 1 ให้รายละเอียดต่อไปเกี่ยวกับการทรงสร้างในวันที่หนึ่งนั้น

จากนั้นในปฐมกาล 1:26 และ 28 พระเจ้าทรงเล่าสั้น ๆ เกี่ยวกับการทรงสร้างมนุษย์ในฐานะเป็นจุดสุดยอดของวันที่หกซึ่งเป็นวันสุดท้ายแห่งการทรงสร้างนั้น บทที่สองเล่าเกี่ยวกับวันที่เจ็ดนั้นที่พระเจ้าทรงหยุดพักและว่าพระเจ้าทรงมีแผนการต่าง ๆ เกี่ยวกับวันสะบาโตสำหรับอนาคต จากนั้นปฐมกาล 2:7 บอกเล่าเกี่ยวกับการทรงสร้างอาดัมในฐานะเป็นบุคคลผู้หนึ่งแยกต่างหาก ขณะที่ในข้อ 21 ถึง 25 พระองค์ทรงเล่าเกี่ยวกับ

การทรงสร้างเอวาและเกี่ยวกับทั้งสองคนที่แต่งงานกันอย่างมีความสุข

ไม่ได้มีบันทึกเหตุการณ์สองเรื่องที่แตกต่างกันเกี่ยวกับการทรงสร้าง ไม่ได้มีบันทึกเหตุการณ์ที่แตกต่างกันสองเรื่องเกี่ยวกับการทรงสร้างมนุษย์ บันทึกหนึ่งกล่าวถึงข้อเท็จจริง จากนั้นต่อมารายละเอียดเพิ่มเติมถูกให้ไว้เกี่ยวกับการทรงสร้างเดียวกันนั้น

ดร. สโกฟิลด์และคนอื่น ๆ อยากตัดข้อ 1 ออกไปจากบันทึกของพระเจ้าเกี่ยวกับวันแรกนั้น และคิดเอาว่าระหว่างข้อ 1 กับข้อ 2 มีหลายยุคที่ไม่อาจจำกัดได้อยู่ เราคิดว่านั่นไม่มีเหตุผลรับรองเลย พวกคนไม่เชื่ออยากให้มีบันทึกสองเหตุการณ์ที่ขัดแย้งกันเกี่ยวกับการทรงสร้างในบทที่ 1 และ 2 นั่นเป็นของเทียม ไม่ถูกหลักวิชาการและผิด มีบันทึกเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ สมบูรณ์แบบ และได้รับการดลใจหนึ่งเดียวและต้องถูกยอมรับให้เป็นพระวจนะที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า

พวกเสรีนิยมที่ไม่กลับใจรับเชื่อ ซึ่งนับว่าตัวเองฉลาดพอที่จะกล่าวคำตัดสินเกี่ยวกับพระคัมภีร์ กล่าวคำกล่าวบางประการที่โง่เขลามาก ๆ และไม่ถูกหลักวิชาการและไม่สมเหตุสมผลเลย ยกตัวอย่างเช่น ใน *Interpreter's Bible Commentary* เกี่ยวกับปฐมกาล 1:1 เราอ่านว่า

> บทที่ 1-2 มีบันทึกสองเหตุการณ์เกี่ยวกับการทรงสร้างโลกนี้โดยพระเจ้า ตามบันทึกอันแรก (1:1-2:4 วรรคแรก) มนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้น เป็นชายและหญิง (1:26-27) หลังจากการทรงสร้างพืชพรรณ (1:11-12) และสัตว์ต่าง ๆ (1:20-25); ตามบันทึกอันที่สอง (2:4 วรรคสอง- 25) มนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้นก่อน (2:7) จากนั้นก็ต้นไม้ (2:9) และสุดท้ายก็ผู้หญิง (2:21-22) เมื่อเห็นความไม่สอดคล้องกันเหล่านี้ โดยไม่กล่าวถึงความแตกต่างของลีลาภาษาและความรู้สึกที่ชัดเจนขนาดนั้นจนไม่ต้องสาธยายเพิ่มเติมในที่นี้ ทั้งสองเรื่องราวนี้ไม่สามารถมาจากแหล่งที่มาเดียวกันได้ บันทึกแรกจริง ๆ แล้วมาจาก P บันทึกที่สองมาจาก J2 ทั้งสองบันทึกมีเครื่องหมายบ่งบอกถึงการถูกแต่งเติมโดยผู้เขียนหลายคนนอกจากผู้แต่งเดิมของพวกมัน

และอะไรเป็นจุดประสงค์ของคำตัดสินแบบคนไม่เชื่อและแบบคนโง่เช่นนี้? จุดประสงค์ก็คือ เพื่อพยายามส่งเสริมทฤษฎี Graf-Wellhausen นั่นคือ คำสอนของคนไม่เชื่อผู้โง่เขลานั้นที่ตอนนี้ถูกทำลายความน่าเชื่อถือแล้วโดย Allis และ Robert Dick Wilson แห่งมหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน และ Dr. Melvin Grove Kyle และนักวิชาการท่านอื่น ๆ เขากล่าวว่า "ทั้งสองเรื่องราวนี้ไม่สามารถมาจากแหล่งที่มาเดียวกันได้ บันทึกแรกจริง ๆ แล้วมาจาก P บันทึกที่สองมาจาก J2 ทั้งสองบันทึกมีเครื่องหมายบ่งบอกถึงการถูกแต่งเติมโดยผู้เขียนหลายคนนอกจากผู้แต่งเดิมของพวกมัน"

George A. Buttrick บรรณาธิการทั่วไปของ Interpreter's Bible ไม่ได้เขียนความเห็นข้างบน แต่ในหนังสือของเขา *The Christian Fact and Modern Doubt* เขาระบุสิ่งเดียวกันในหน้า 161: "มีสองบันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับการทรงสร้างและพวกมันไม่สอดคล้องกัน ในทำนองเดียวกันมีบันทึกสองเหตุการณ์เกี่ยวกับน้ำท่วมนั้น..."

แต่ผมถูกเตือนความจำว่าพระคัมภีร์กล่าวว่า "โดยความเชื่อ พวกเราเข้าใจว่า กัลปจักรวาลได้ถูกสร้างโดยพระดำรัสของพระเจ้า ดังนั้นสิ่งทั้งหลายที่มองเห็นได้ จึงมิได้ถูกสร้างจากสิ่งทั้งหลายที่ปรากฏให้เห็น" (ฮบ.

11:3) คนที่ไม่มีความเชื่อของลูกคนหนึ่งที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าก็จะไม่เข้าใจเรื่องการทรงสร้าง มันไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจเลยที่ใจที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ ที่เข้าหาพระคัมภีร์ด้วยความเย่อหยิ่งฝ่ายวิญญาณ ก็จะไม่เข้าใจมัน เพราะเราถูกบอกอย่างชัดแจ้งว่า “แต่มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ”

ตลอดหลายร้อยปี คริสเตียนที่เฉลียวฉลาดมากที่สุดหลายท่านได้เห็นและเห็นพ้องตรงกันแล้ว *Commentary on the Whole Bible* ของ Ellicott กล่าวเกี่ยวกับปฐมกาล 1 และ 2 ว่า “พระคำทั้งสองข้อนั้นไปด้วยกัน และรวมกันเป็นสรุปย่อแบบเหมารวมเกี่ยวกับการทรงสร้าง ซึ่งต่อมาถูกแบ่งออกเป็นหลายระยะของมัน” หรือตามที่ Alexander Maclaren กล่าวมันไว้ว่า “การเปิดเผยที่มันให้นั้นเป็นความจริง ถูกบดบังแก่คนอื่น ๆ ทุกคนตอนที่มันถูกให้ ที่ว่าพระเจ้าองค์เดียว ‘ในเริ่มแรกนั้นได้ทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก’ คำตรัสที่น่าเกรงขามนั้นเป็นกุญแจสำคัญของเรื่องราวทั้งหมด ส่วนที่เหลือแค่ขยายความมัน”

ผมได้อ่านข้อพระคำเหล่านั้นก่อนผมอายุสิบขวบ และตอนนั้นผมก็เข้าใจว่าไม่มีความขัดแย้งกันเลย: ก่อนอื่นข้อเท็จจริงอันเรียบง่ายเหล่านั้นถูกบอกและจากนั้นจึงเป็นรายละเอียดที่ถูกขยายออก ผมได้อ่านมันอีกครั้งหลังจากสี่สิบปีของการเป็นบรรณาธิการ หลังจากใบปริญญาในด้านภาษาและวรรณกรรม หลังจากการศึกษาค้นคว้าและการสอนและการเทศนาหลายปีและพร้อมกับหนังสือของผมหลายล้านเล่มที่ถูกตีพิมพ์ และมันก็ยังกล่าวสิ่งที่มันเคยกล่าวเมื่อก่อนและหมายความเหมือนเดิม ความแตกต่างที่ถูกอ้างว่ามีนั้นไม่ได้ถูกค้นพบโดยการค้นคว้าแบบนักวิชาการ แต่ถูกกล่าวอ้างโดยใจที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ ที่ไม่เชื่อ และไม่ได้ถูกส่องสว่างโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และดังนั้นจึงเป็นศัตรูกับพระเจ้าและกับพระคัมภีร์

มีหลักฐานอันดีที่ว่าบทที่ 2 เป็นเพียงการขยายความของเรื่องราวการทรงสร้างในบทที่ 1

ยกตัวอย่างเช่น ข้อ 7 กล่าวว่า “และพระเจ้าทรงสร้างท้องฟ้า และทรงแยกน้ำทั้งหลายซึ่งอยู่ใต้ท้องฟ้าจากน้ำทั้งหลายซึ่งอยู่เหนือท้องฟ้า และเป็นดังนั้น” น้ำอะไรเล่า? ยังไม่มีการทรงสร้างน้ำเลย นอกเสียจากว่านั่นถูกรวมอยู่ในข้อ 1 แบบเหมารวมแล้ว

และข้อ 9 กล่าวว่า “และพระเจ้าตรัสว่า “จงให้น้ำทั้งหลายที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์รวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกัน และจงให้พื้นดินแห้งปรากฏขึ้น” และเป็นดังนั้น” พื้นดินแห้งอะไรเล่า? แต่มีพื้นดินอะไรเล่า เปียกหรือแห้ง? ไม่มีเลยนอกเสียจากว่ามันได้ถูกสร้างขึ้นแล้วในข้อ 1 จริง ๆ แล้วบทนี้ทั้งบทบอกเล่าเรื่องราวเดียวกันตามที่หลายล้านคนเคยอ่านมันและเข้าใจมันแล้ว:

“โดยความเชื่อ พวกเราเข้าใจว่า กัลปจักรวาลได้ถูกสร้างโดยพระดำรัสของพระเจ้า ดังนั้นสิ่งทั้งหลายที่มองเห็นได้ จึงมิได้ถูกสร้างจากสิ่งทั้งหลายที่ปรากฏให้เห็น” (ฮบ. 11:3)

ปฐมกาล 2

ข้อ 1-3:

2:1 ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายและแผ่นดินโลกได้ถูกสร้างเสร็จสิ้นตามนั้น พร้อมกับบริวารทั้งสิ้นของพวกมัน
2:2 และในวันที่เจ็ดพระเจ้าได้เสร็จสิ้นการงานของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงทำขึ้นนั้น และพระองค์ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ดจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงทำขึ้นนั้น
2:3 และพระเจ้าทรงอวยพรวันที่เจ็ดและทรงตั้งวันนี้ไว้เป็นวันบริสุทธิ์ เพราะในวันนั้นพระองค์ได้ทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างและทรงทำขึ้น

พระเจ้าได้ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด

เราคิดว่าพระเจ้าทรงแยกตั้งเลขเจ็ดไว้สำหรับความหมายฝ่ายวิญญาณบางประการและไม่ใช่แค่วันของสัปดาห์

เลขเจ็ดถูกสร้างให้อยู่ในกระบวนการต่าง ๆ ของชีวิตในธรรมชาติในหลากหลายวิธี ไข่ไก่ฟักเป็นตัวในยี่สิบเอ็ดวัน-สามคูณเจ็ด ไข่ของไก่งวงฟักเป็นตัวในสี่สัปดาห์-สี่คูณเจ็ด เราคิดว่านกเล็ก ๆ บางชนิดฟักเป็นตัวในหนึ่งสัปดาห์ รอบเดือนของผู้หญิงปกติแล้วคือ ทุกสี่สัปดาห์ หรือยี่สิบแปดวัน

ในพระราชบัญญัติด้านพิธีการ วันที่เจ็ด นั่นคือวันเสาร์เป็นวันสะบาโตแห่งการหยุดพัก เมื่อถึงปีที่เจ็ดไร่นาของชาวยิวทุกผืนจะต้องได้หยุดพัก ไม่ถูกไถหว่าน จากนั้นหลังจากเจ็ดคูณเจ็ดปี-สี่สิบเก้าปี-ปีที่ห้าสิบจะต้องเป็นปีแห่งเสียงแตร ในปีนั้นที่ดินจะต้องกลับไปสู่เจ้าของเดิม เหล่าทาสที่พวกยิวใช้เงินซื้อมาจะต้องถูกปล่อยตัวไป เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อจะต้องกินเวลาเจ็ดวัน โดยเริ่มต้นที่วันสะบาโตแห่งการหยุดพักและสิ้นสุดที่วันสะบาโตแห่งการหยุดพัก (อพย. 12:14-16)

เปโตรทูลถามพระเยซูว่าเราควรยกโทษให้คนที่สำนึกผิดซึ่งได้ทำผิดต่อเราถึงเจ็ดครั้งไหม? ไม่ใช่เลย จนถึงเจ็ดสิบคูณเจ็ดต่างหาก พระเยซูตรัส (มธ. 18:22) นั่นน่าจะหมายถึงเกินการนับไปเลย ดังนั้นเลขเจ็ดจึงเป็นเลขของพระเจ้า

ความหมายของวันสะบาโตประจำสัปดาห์

ในวันสะบาโตประจำสัปดาห์ หกวันแห่งการทำงานเมื่อมนุษย์จะต้อง “ทำการงานทั้งสิ้นของเจ้า” ก็เป็นภาพของมนุษย์ที่ดำเนินชีวิตที่สมบูรณ์แบบ จากนั้นวันสะบาโตจึงเป็นภาพของสวรรค์ซึ่งเขาได้ลงแรงเพื่อจะได้มาโดยความชอบธรรมของเขา แน่นอนว่านั่นคือพระราชบัญญัติและไม่ใช่พระคุณ แผนการนั้นล้มเหลวไปแล้วเพราะความล้มเหลวและบาปของมนุษย์ ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดเคยลงแรงจนได้สวรรค์เลย โรม 10:5 กล่าวว่า “เพราะว่าโมเสสได้บรรยายถึงความชอบธรรมซึ่งมาโดยพระราชบัญญัติว่า ‘มนุษย์คนใดซึ่งกระทำสิ่งเหล่านั้นจะดำรงชีวิตโดยการกระทำเหล่านั้น’” แต่มนุษย์ที่ผิดบาปและตกในบาปแล้วก็ไม่เคยสามารถรักษาพระราชบัญญัติได้เลย “โดยการกระทำแห่งพระราชบัญญัตินั้น ‘ไม่มีเนื้อหนังใด ๆ จะเป็นคนชอบธรรมได้เลย’” (กท. 2:16) แต่พระราชบัญญัติแสดงให้เห็นว่าความชอบธรรมควรเป็นเช่นไร และดังนั้นคน ๆ หนึ่งควรเป็นคนที่สมบูรณ์แบบตลอดชีวิตของเขาและควรที่จะเหมาะสมสำหรับสวรรค์ เขาไม่เป็นเช่นนั้น

แต่พระเจ้าไม่มีภาพของสวรรค์ในพระราชบัญญัติด้านพิธีการเลยหรือนอกจากว่าคน ๆ หนึ่งควรลงแรง

เพื่อจะได้มันมา? โอ้ มีสิครับ เมื่อพระเจ้าได้ประทานลูกแกะปัสกานั้น พระองค์ก็ได้ประทานแผนการแห่งความรอดโดยพระโลหิตที่ลบมลทินของพระเยซู ดังนั้นคืนนั้นที่ครอบครัวพวกยิวมีเลือดนั้นอยู่ที่ประตูและกินลูกแกะปัสกา ซึ่งเป็นภาพของพระคริสต์เครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบของเรา พวกเขาก็เข้าสู่สะบาโตประจำปีซึ่งเป็นวันใหญ่ นั่นคือวันนั้นแห่ง “การประชุมอันบริสุทธิ์” ซึ่ง “ห้ามทำการงานใด ๆ นอกจากสิ่งซึ่งทุกคนต้องกิน” คริสเตียนที่วางใจในพระคริสต์ ก็เข้าสู่การหยุดพักแห่งสวรรค์ของตนที่นี่เดี๋ยวนี้เลยและเจ็ดวันนั้นแห่งขนมปังไร้เชื้อก็เป็นภาพของการที่เรารับประทานพระคริสต์วันต่อวัน และจากนั้นวันสะบาโตใหญ่ในตอนจบก็เป็นภาพของสวรรค์ ในฮีบรู 4:9 เราเรียนรู้ว่า “ฉะนั้นจึงยังมีการหยุดพักสำหรับประชาชนของพระเจ้า” และคำว่า การหยุดพัก นั้นก็เป็นคำภาษากรีกสำหรับวันสะบาโต ดังนั้น แทนที่ความรอดจะถูกได้มาโดยการประพฤติตอนนี้ผมก็มีความรอดที่ผมได้รับมาแล้ว ผมเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าแล้ว ผม “ได้รับการลบมลทิน” แล้วเมื่อผมได้วางใจพระคริสต์

วันสะบาโตประจำปีนั้น เมื่อพวกเขากินลูกแกะปัสกา คือ “วันสะบาโตใหญ่” นั้นที่ต่อจากวันแห่งการจัดเตรียมนั้นเมื่อพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน

วันสะบาโตประจำสัปดาห์ซึ่งเป็นพระราชบัญญัติด้านพิธีการสำหรับพวกยิว ไม่ใช่สำหรับเรา

มีข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ที่โดดเด่นบางประการซึ่งคนส่วนใหญ่ไม่ทราบเกี่ยวกับวันสะบาโต ประการแรกคือ ถึงแม้พระเจ้าทรงชำระวันสะบาโตให้บริสุทธิ์แล้ว พระองค์ก็ไม่ได้ให้มนุษยชาติทราบเกี่ยวกับเรื่องนั้นเป็นเวลาหลายร้อยปี! พระองค์ไม่ได้บอกอาดัมเกี่ยวกับมัน โนอาห์ไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับมัน มันไม่เคยถูกกล่าวถึงแก่อับราฮัมหรืออิสอัคหรือยาโคบ! ครั้งแรกที่พระเจ้าทรงกล่าวถึงวันสะบาโตแก่มนุษย์หรือได้ประทานคำบัญชาต่าง ๆ เกี่ยวกับมันคือในอพยพ 16 มานาแห่งสวรรค์ได้ถูกให้แก่ชนชาติอิสราเอลเป็นเวลาหกวันและพวกเขาถูกบอกว่าวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตและพวกเขาจะต้องไม่ไปเก็บมานาในวันนั้น (อพย. 16:23-30)

ดังนั้น ในเนหะมีย์ 9:13,14 เราจึงถูกบอกว่า:

“พระองค์ได้เสด็จลงมาบนภูเขาซีนายด้วย และได้ตรัสกับพวกเขาจากฟ้าสวรรค์ และได้ประทานคำตัดสินอันชอบธรรม และพระราชบัญญัติที่แท้จริง กฎเกณฑ์และพระบัญญัติที่ดีแก่พวกเขา และได้ทรงให้พวกเขาทราบถึงวันสะบาโตอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และได้ทรงบัญชาบรรดาข้อบังคับ กฎเกณฑ์ทั้งหลาย และพระราชบัญญัติต่าง ๆ แก่พวกเขา โดยมือของโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์”

พระเจ้าทรงเปิดเผยเรื่องวันสะบาโตอันบริสุทธิ์แก่พวกยิวก่อนเมื่อพวกเขาชุมนุมกันในถิ่นทุรกันดารนั้นใกล้ภูเขาซีนาย

ประเด็นที่สองที่คนส่วนใหญ่ไม่ทราบก็คือว่า นี่เป็นพันธสัญญาพิเศษเฉพาะระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอลและไม่ใช่ใครอื่น

“และพระเยโฮวาห์ทรงกล่าวแก่โมเสส โดยตรัสว่า “เจ้าจงกล่าวแก่ลูกหลานของอิสราเอลด้วย โดยกล่าวว่า แท้จริง พวกเจ้าต้องรักษาวันสะบาโตทั้งหลายของเราไว้ เพราะนี่เป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับพวกเจ้าตลอดชั่วอายุทั้งหลายของพวกเจ้า เพื่อพวกเจ้าจะได้ทราบว่าเราเป็นพระเยโฮวาห์ ผู้ชำระพวกเจ้าให้บริสุทธิ์...ฉะนั้นลูกหลานของอิสราเอลจึงต้องถือรักษาวันสะบาโตไว้ เพื่อถือวันสะบาโตตลอดชั่วอายุทั้งหลาย

ของพวกเขา เป็นพันธสัญญาเนืองนิตย์ วันสะบาโตนั้นเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับลูกหลานของอิสราเอล เป็นนิตย์ เพราะในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และในวันที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงหยุดพัก และได้ทรงชื่นพระทัย'" - อพย. 31:12,13,16,17

แต่บางคนอาจยืนกรานว่า "พระบัญชาเรื่องวันสะบาโตอยู่ในบัญญัติสิบประการนะ" ใช่ครับ มันอยู่ แต่จำไว้ว่า บัญญัติสิบประการนั้นถูกกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลเป็นหลัก "และพระเจ้าตรัสถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้น โดยตรัสว่า "เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ซึ่งได้นำเจ้าออกมาจากแผ่นดินแห่งอียิปต์ ออกมาจากเรือนแห่งการเป็นทาส เจ้าอย่ามีพระอื่นใดต่อหน้าเรา" (อพย. 20:1-3) นั่นถูกกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอล

บัญญัติสิบประการนั้นถูกทวนซ้ำอีกครั้งในพระราชบัญญัติ 5:

"และโมเสสได้เรียกคนอิสราเอลทั้งหมด และกล่าวแก่พวกเขาว่า "จงฟัง โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย บรรดากฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งหลาย ซึ่งข้าพเจ้าพูดในหูของพวกท่านในวันนี้ เพื่อพวกท่านจะได้เรียนรู้พวกมัน และรักษาไว้ และกระทำตามพวกมัน พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเราได้ทรงกระทำพันธสัญญากับพวกเราในโฮเรบ...'เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ซึ่งได้นำเจ้าออกมาจากแผ่นดินแห่งอียิปต์ จากเรือนแห่งการเป็นทาส เจ้าอย่ามีพระอื่นใดต่อหน้าเรา"- พบญ. 5:1,2,6,7

มันไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจเลยที่ว่าในบัญญัติสิบประการนั้น พระเยโฮวาห์ทรงนำพิธีการหนึ่งเข้ามา ซึ่งเป็นภาพของความรอดและการไปสวรรค์

ข้อเท็จจริงประการที่สามซึ่งคนทั่วไปไม่ทราบเกี่ยวกับวันสะบาโตก็คือว่า เราถูกบัญชาในโคโลสี 2:16,17 ว่า "เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดปรับโทษพวกท่านในเรื่องการกิน หรือในการดื่ม หรือในเรื่องการถือเทศกาล หรือวันขึ้นหนึ่งค่ำ หรือวันสะบาโตทั้งหลาย ซึ่งเป็นเงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์" เขาเพิ่งกล่าวไปก่อนพระคำสองข้อนี้ว่า ลายมือแห่งบรรดาศาสนพิธีแห่งพระราชบัญญัติได้ถูกตอกตรึงที่กางเขนนั้นแล้วและด้วยเหตุนี้พวกมันจึงไม่มีผลผูกมัดอีกต่อไปแล้ว บัดนี้ไม่มีคริสเตียนคนใดจะต้องถูกพิพากษาในเรื่องของกินหรือของดื่ม ในเรื่องวันเทศกาล หรือเรื่องวันขึ้นค่ำหรือวันสะบาโตต่าง ๆ ในสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกบัญชาไว้ในพระราชบัญญัติด้านพิธีการแก่ชนชาติอิสราเอล เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็น "เป็นเงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์" พวกมันเป็นเรื่องทางพิธีการ

นั่นหมายความว่าวันสะบาโตไม่เคยถูกให้แก่ผู้ใดเลยนอกจากชนชาติอิสราเอล มันเป็นพันธสัญญาพิเศษระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอล ไม่มีสักคำบัญชาเดียวสำหรับผู้ใดก่อนหน้าภูเขาซีนายว่าจะต้องรักษาวันสะบาโต ไม่มีสักคำบัญชาเดียวในภาคพันธสัญญาใหม่สำหรับผู้ใดว่าจะต้องรักษาวันสะบาโต การฝ่าฝืนวันสะบาโตไม่ถูกกล่าวถึงด้วยซ้ำในรายการบาปต่าง ๆ ในภาคพันธสัญญาใหม่ วันสะบาโตของพวกยิวเป็นพระราชบัญญัติด้านพิธีการ

คริสเตียนทั้งหลายมีวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นความสมัครใจ ไม่ใช่บทบัญญัติ หลัก ๆ แล้วมันเป็นวันแห่งการนมัสการ ขณะที่วันสะบาโตของพวกยิวหลัก ๆ แล้วเป็นวันแห่งการหยุดพักฝ่ายร่างกาย

เราควรจดจำถ้อยคำเหล่านี้ในปฐมกาล 2:2,3 ไว้เช่นกัน ที่ว่าพระเจ้าได้ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ดนั้น ทรงอวยพรมันและทรงชำระวันสะบาโตนั้นให้บริสุทธิ์ นั่นไม่ได้ถูกบันทึกลงไปจนกระทั่งโมเสสเขียนมันตามที่

ถูกพรรณนาไว้ในอพยพ 24:3-8

ในฐานะเป็นหมายสำคัญนั้นของวันสะบาโต:

“ “เจ้าจงกล่าวแก่ลูกหลานของอิสราเอลด้วย โดยกล่าวว่า แท้จริง พวกเจ้าต้องรักษาวันสะบาโตทั้งหลายของเราไว้ เพราะนี่เป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับพวกเจ้าตลอดชั่วอายุทั้งหลายของพวกเจ้า เพื่อพวกเจ้าจะได้ทราบว่าเราเป็นพระเยโฮวาห์ ผู้ชำระพวกเจ้าให้บริสุทธิ์ ฉะนั้นพวกเจ้าต้องถือรักษาวันสะบาโตไว้ เพราะเป็นวันบริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า ทุกคนที่กระทำให้วันนั้นเป็นมลทิน ต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน เพราะผู้ใดก็ตามที่ทำการงานใด ๆ ในวันนั้น ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา จงทำงานในกำหนดหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตแห่งการหยุดพัก บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดก็ตามที่ทำการงานใด ๆ ในวันสะบาโต ผู้นั้นต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน ฉะนั้นลูกหลานของอิสราเอลจึงต้องถือรักษาวันสะบาโตไว้ เพื่อถือวันสะบาโตตลอดชั่วอายุทั้งหลายของพวกเขา เป็นพันธสัญญาเนืองนิตย์ วันสะบาโตนั้นเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับลูกหลานของอิสราเอลเป็นนิตย์ เพราะในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และในวันที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงหยุดพัก และได้ทรงชื่นพระทัย’ ”-อพย. 31:13-17

แน่นอนว่าวันแห่งการหยุดพักนั้นดี แต่วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่วันสะบาโต คริสเตียนทั้งหลายให้เกียรติมันในฐานะเป็นเครื่องเตือนใจเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระคริสต์และในฐานะเป็นวันแห่งการนมัสการเช่นเดียวกับการหยุดพักแบบสมัครใจ

ข้อ 4-6:

2:4 เหล่านี้เป็นเรื่องราวของฟ้าสวรรค์ทั้งหลายและแผ่นดินโลกเมื่อพวกมันได้ถูกเนรมิตสร้างนั้น ในวันนั้นที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย

2:5 พร้อมทั้งบรรดาพืชตามท้องทุ่งก่อนมันเป็นอยู่ในแผ่นดินโลก และบรรดาผักแห่งท้องทุ่งก่อนมันงอกขึ้น ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้ายังไม่ได้ทำให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก และยังไม่มีมนุษย์สักคนที่จะทำไร่ไถนา

2:6 แต่มีหมอกขึ้นมาจากแผ่นดินโลก และทำให้พื้นแผ่นดินเปียกชุ่มทั่วไป

ไม่มีฝนก่อนน้ำท่วมนั้น!

ก่อนน้ำท่วมนั้นเราเข้าใจว่าแสงอาทิตย์กรองผ่านผืนไอน้ำนั้น “เหนือท้องฟ้า” มันทำให้อากาศอุ่นขึ้นบ้างในช่วงกลางวันและดังนั้นมันจึงระเหยและชุ่มน้ำมากขึ้นจากแม่น้ำและทะเล จากนั้นพออากาศเย็นมากขึ้นในตอนกลางคืน มันก็ควบแน่นเป็นน้ำค้างหรืออยู่ในรูปหมอก ไอน้ำ ดังนั้นพื้นดินจึงได้รับการรดน้ำโดยปราศจากฝนใด ๆ

เราแน่ใจว่ามีการเคลื่อนไหวอยู่บ้างของทะเลในน้ำขึ้นน้ำลงซึ่งดวงจันทร์ทำให้เกิดขึ้นในตอนนั้นเหมือนตอนนี้ มีการเคลื่อนที่แบบพอประมาณของอากาศเพราะการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในอุณหภูมิ แต่ทั้งหมดนี้เป็นแบบพอดี ๆ มาก ๆ เราคิดว่าตอนนั้นไม่มีสายลมที่รุนแรงในภูมิอากาศที่มีสมดุลเช่นนั้น และตอนนั้นไม่มีฝนตก

พระคัมภีร์กล่าวว่าไม่มีฝนตกจนกระทั่งถึงตอนน้ำท่วมนั้น จากนั้น เมื่อมวลมหาศาลของไอน้ำที่อยู่ข้าง

บนถูกควบแน่นเป็นน้ำฝนและภูมิอากาศนั้นมีการปรับเปลี่ยนใหม่ทั้งหมด ก็เกิดความสุดโต่งมากขึ้นของความหนาวเย็นและความร้อน คราวนี้จะมีพายุและฝนแล้ว ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ประทานรุ้ง ซึ่งต่อมาถูกมองเห็นได้หลังจากน้ำท่วมนั้นเป็นครั้งแรก ดวงอาทิตย์ส่องแสงทะลุผ่านฝน เพื่อเป็นเครื่องหมายว่าจะไม่มีน้ำท่วมที่ทำลายโลกอีกเลย (ปฐก. 9:8-17)

ข้อ 7:

2:7 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีดิน และทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าในรูจมูกของเขา และมนุษย์ได้กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่

มนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาได้อย่างไร

ก่อนหน้านี้ พระเจ้าตรัสแล้วในปฐมกาล 1:27 ว่า “พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ในแบบพระฉายของพระองค์เอง” คราวนี้พระองค์ทรงให้รายละเอียดบางอย่างเกี่ยวกับว่าร่างกายและวิญญาณของมนุษย์เกิดขึ้นมาได้อย่างไร “พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีดิน” ผมนึกภาพออกว่าพระองค์ทรงสร้างแต่ละโมเลกุลขึ้นมา เซลล์เหล่านั้นของทุกอวัยวะพร้อมกับรายละเอียดนับไม่ถ้วนขนาดไหน ทรงปรับพวกมันให้เข้ากัน ทรงวางแผนความแข็งแกร่ง ผิวสัมผัส สีสัน ต่อมต่าง ๆ ทุกรายละเอียดเล็กจิ๋วอันยอดเยี่ยมในการมหัศจรรย์นับล้านของร่างกายมนุษย์ พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์จากผงคลีดิน! ตรงนี้ไม่มีการพูดจาแบบคนโง่เลยเกี่ยวกับการดิ้นรนขึ้นมาของมนุษย์ตลอดหลายร้อยปี โดยพยายามไต่ออกมาจากความเป็นสัตว์เดรัจฉานสู่ความเป็นมนุษย์ พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ขึ้นมา

จากนั้นพระเจ้าทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปในรูจมูกของเขาและเขาได้กลายเป็นจิตวิญญาณหนึ่งที่มีชีวิต-จิตวิญญาณหนึ่งที่ถูกลิขิตให้ไปสวรรค์หรือนรก ให้มีชีวิตอยู่ตลอดไปที่ไหนสักแห่ง

มนุษย์ในแบบพระฉายของพระเจ้าหรือ? นั่นหมายความว่ามนุษย์มีจิตวิญญาณที่เป็นอมตะ จิตวิญญาณนั้นคงอยู่ตลอดไป! มนุษย์คนนั้นเป็นสิ่งมีชีวิตฝ่ายวิญญาณ มีจิตสำนึกผิดชอบ ไม่เพียงเท่านั้น แต่มนุษย์ได้ถูกเจตนาให้เดินอยู่ต่อพระพักตร์ของพระเจ้าและร่วมสนิทกับพระเจ้าและมีการร่วมสามัคคีธรรมชั่วนิรันดร์กับพระเจ้า อนิจจา บาปนั้นได้ทำลายการร่วมสามัคคีธรรมและการร่วมสนิทนั้นเสียแล้ว แต่พระคริสต์ทรงซื้อคืนแล้วคนเหล่านั้นที่ยอมวางใจพระองค์ และมนุษย์ ซึ่งบังเกิดใหม่แล้ว ก็ถูกลิขิตให้อาศัยอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าและชื่นชมยินดีในพระองค์ตลอดไป มนุษย์ถูกสร้างในแบบพระฉายของพระเจ้า

น่าสนใจที่ได้เห็นว่าผู้ชายถูกสร้างในแบบพระฉายของพระเจ้าอย่างเฉพาะเจาะจงมากกว่าผู้หญิง ใน 1 โครินธ์ 11 เราถูกบอกว่าผู้ชายกับผู้หญิงจะต้องไม่เหมือนกัน ผู้หญิงจะต้องไว้ผมยาวเพื่อสง่าราศีของตัวเอง มันเป็นเครื่องปกคลุม เป็นเหมือนผ้าคลุม ที่บ่งบอกถึงการนบนอบเชื่อฟังของผู้หญิงต่อสามีหรือพ่อของเธอ “เพราะผู้ชายไม่ควรจะคลุมศีรษะของตนจริง ๆ ด้วยเหตุที่ว่าผู้ชายเป็นพระฉายและสง่าราศีของพระเจ้า แต่ผู้หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย” (1 คร. 11:7) ช่างเป็นเรื่องโง่เขลาและไร้สาระที่จะคิดว่ามนุษย์ ซึ่งถูกสร้างตามแบบพระฉายของพระเจ้า ได้พัฒนาขึ้นมาจากสัตว์เดรัจฉาน! หุบเหวที่กั้นกลางนั้นกว้างใหญ่ไพศาลและไม่อาจข้ามไปได้ระหว่างมนุษย์กับสิ่งทรงสร้างที่เป็นสัตว์ทั้งปวง

ดังนั้นมนุษย์จึงต้องมีอำนาจครอบครองเหนือแผ่นดินโลก เหนือพืชพรรณและพวกสัตว์ ใช่แล้วครับ และถึงแม้ว่ามนุษย์ไม่ได้ทราบเช่นนั้นเสมอไป มนุษย์จะต้องมีอำนาจครอบครองเหนือฟ้าอากาศและอวกาศ ตราบเท่าที่เขาสามารถพิชิตมันได้ เราคิดว่านี่เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงเวลานั้นเมื่อคริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วจะกลับมาเพื่อครอบครองร่วมกับพระคริสต์บนแผ่นดินโลก

ข้อ 8-14:

2:8 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปลูกสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดนทางทิศตะวันออก และพระองค์ได้ทรงให้มนุษย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงปั้นมานั้นอาศัยอยู่ที่นั่น

2:9 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงให้บรรดาต้นไม้ที่งามน่าดูและที่เหมาะสำหรับเป็นอาหารงอกขึ้นจากดิน มีต้นไม้แห่งชีวิตอยู่ท่ามกลางสวนนั้นด้วย และมีต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่วร้าย

2:10 และมีแม่น้ำสายหนึ่งไหลออกจากเอเดนเพื่อรดน้ำสวนนั้น และจากที่นั่นแม่น้ำนั้นได้แยกออกและกลายเป็นแม่น้ำสี่สาย

2:11 ชื่อของแม่น้ำสายที่หนึ่งคือปิโชน ซึ่งเป็นแม่น้ำที่ไหลรอบแผ่นดินแห่งฮาวิลาห์ทั้งสิ้น ที่นั่นมีแร่ทองคำ

2:12 และทองคำแห่งแผ่นดินนั้นดี มียางไม้หอมและพลอยสีน้ำข้าว

2:13 และชื่อของแม่น้ำสายที่สองคือกีโฮน แม่น้ำสายเดียวกันนี้ได้ไหลรอบแผ่นดินแห่งเอธิโอเปียทั้งสิ้น

2:14 และชื่อของแม่น้ำสายที่สามคือฮิดเดเคล ซึ่งเป็นแม่น้ำที่ไหลไปทางทิศตะวันออกของอัสซีเรีย และแม่น้ำสายที่สี่คือยูเฟรติส

บรรดาต้นไม้ในสวนเอเดน

พระเจ้าทรงปลูกสวนแห่งหนึ่งไว้ “ในเอเดนทางทิศตะวันออก” ทางทิศตะวันออกจากที่ไหน? อาจเป็นทางทิศตะวันออกจากแหลมซีนายซึ่งเป็นที่ ๆ โมเสสบันทึกเรื่องราวนี้ลงไปโดยการดลใจของพระเจ้าในอพยพ 24:4

เราแน่ใจได้ว่าไม่มีลักษณะเฉพาะตัวเหล่านั้นของแผ่นดิน บรรดาแม่น้ำ หุบเขา ภูเขา หลงเหลืออยู่เลยหลังจากน้ำท่วมนั้นเหมือนอย่างที่พวกมันเคยเป็นมาก่อน ถึงกระนั้นพื้นที่โดยรวมนั้นยังอาจแยกแยะได้อยู่ที่ไหนสักแห่งในพื้นที่โดยรวมนั้นคือสวนเอเดน ภูเขาอารารัต ซึ่งเป็นที่ ๆ เรือนั้นไปจอดพักหลังจากน้ำท่วมโลกถูกระบุได้

น่าสนใจที่ว่าพระเจ้าทรง “ปลูกสวนแห่งหนึ่ง” พระเจ้าทรงมีความปีติยินดีแบบเฉพาะเจาะจงในการจัดเตรียมพืชพรรณที่จะทำให้มนุษย์พอใจ พืชทุกชนิดที่จะถูกต้องการและมีประโยชน์ พืชทุกชนิดที่จะถูกเพลิดเพลิน-ผิวสัมผัส รสชาติ สีสัน กลิ่นหอม-ทุกรายละเอียดที่พระเจ้าผู้ทรงรักทรงคิดออกมาและทรงใส่ไว้ที่นั่นเพื่อให้มนุษย์ได้เพลิดเพลินในสวนเอเดน

เราไม่จำเป็นต้องคิดเลยว่าในวิธีที่ชุ่ย ๆ พระเจ้าทรงปล่อยให้รายละเอียดเหล่านั้นกระทำกิจออกมาเอง พระเยซูทรงบอกเราว่าพระองค์ทรงหมายเหตุทุกการร่วงลงของนกกระจอกทุกตัว แม้แต่ดอกไม้ป่า ดอกลิลลี่แห่งท้องทุ่ง ก็ถูกแต่งแต้มสีสันโดยพระเยซูเจ้า ถึงแม้ว่าพวกมันมีมากมายเหลือเกินจนวันนี้ดอกไม้เบ่งบาน

อย่างสวยงามและจากนั้นในวันเดียวพวกมันก็ถูกตากแห้งและถูกเผาในเตาอบ แต่พระเจ้าทรงทราบ

เพลงสดุดี 65:9-13 บอกเราว่าพระเจ้าทรงรดน้ำแผ่นดินโลกและทรงดูแลรายละเอียดเหล่านั้นอย่างไร และเพลงสดุดี 104:11-14 บอกเราว่า:

“น้ำเหล่านั้นให้สัตว์ป่าทุกตัวแห่งท้องทุ่งได้ดื่ม ลาป่าทั้งหลายดับความกระหายของพวกมัน โดยน้ำเหล่านั้นบรรดานกแห่งอากาศจะมีที่อยู่อาศัยของพวกมัน ซึ่งร้องอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้ทั้งหลาย พระองค์ทรงรดบรรดาเนินเขาจากที่ประทับทั้งหลายของพระองค์ แผ่นดินโลกก็อิ่มหนำด้วยผลแห่งบรรดาพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้หญ้างอกขึ้นมาสำหรับสัตว์เลี้ยง และผักสำหรับการปรนนิบัติของมนุษย์ เพื่อเขาจะทำให้เกิดอาหารจากแผ่นดิน...”

“Elegy in a Country Churchyard” ของ Gray กล่าวว่า:

ลำแสงบริสุทธิ์ดุจเพชรพลอยสาดส่อง
ถ้ำโถงมืดมิดใต้มหาสมุทร
พฤกษาเบ่งบานหามีผู้ใดเห็น
และส่งกลิ่นหอมสูญเปล่าในทะเลทราย

โอ้ พระผู้สร้างของเราทรงมีความสามารถสรรค์สร้างความงดงามและความเอาใจใส่มากมายไม่รู้จบ ผู้ได้ทรงสร้างและค้ำจุนสรรพสิ่งทั้งปวง

ในตอนนั้นมีต้นไม้หลายต้นในสวนเอเดน มีต้นไม้แห่งชีวิต มนุษย์สามารถกินผลจากต้นนั้นได้อย่างอิสระ ผมคิดว่ามันมีคุณสมบัติที่อัศจรรย์บางอย่างที่เป็นวิตามินหรือเอนไซม์สำหรับทุกความต้องการของร่างกาย มีสารภูมิต้านทานสำหรับทุกโรคภัยในต้นไม้แห่งชีวิตที่แสนมหัศจรรย์นั้น

เราจะเห็นมันอีกครั้งทันทีที่อยู่ในร่างกายที่เป็นขึ้นใหม่เมื่อเรารวมตัวกันใกล้นครนั้นของพระเจ้าและริม “แม่น้ำบริสุทธิ์ของน้ำแห่งชีวิต สุกใสเหมือนแก้วผลึก ซึ่งไหลออกมาจากพระที่นั่งของพระเจ้า และของพระเมษโปดก” และเราจะพบในกลางถนนในสวรรค์และ “ริมแม่น้ำทั้งสองฟาก” ต้นไม้แห่งชีวิตซึ่งออกผล “สิบสองชนิด” ผลใหม่ทุกเดือน “และใบทั้งหลายของต้นไม้นั้นสำหรับการรักษาบรรดาประชาชาติให้หาย” โอ้ หลังจากอาดัมและเอวาได้ทำบาป ทูตสวรรค์องค์หนึ่งซึ่งถือดาบเพลิงได้กีดกันพวกเขาจากต้นไม้แห่งชีวิตเกรงว่าพวกเขาจะกินและมีชีวิตอยู่ตลอดไปในบาปของตน

แม่น้ำทั้งหลายในเอเดน

แม่น้ำสายหนึ่งไหลออกจากเอเดนเพื่อรดน้ำสวนนั้น อาจเป็นได้ว่าสวนเอเดนมีชลประทานใต้ดิน นั่นคือ น้ำซุ่มโชกผ่านดินและแผ่ออกไปจนพืชพรรณทุกแห่งสามารถได้รับสารบำรุงทั้งหมดที่พวกมันต้องการ ที่นั่น “มีหมอกขึ้นมาจากแผ่นดินโลก และทำให้พื้นแผ่นดินเปียกชุ่มทั่วไป”

แต่แม่น้ำสายเดียวนั้นได้ไหลออกไปและแบ่งออกเป็นสี่สาย: ปิโชน, กีโฮน, ฮิดเดเคล และยูเฟรติส ชื่อเหล่านี้น่าสนใจ กีโฮนเป็นชื่อของสระน้ำนั้นที่ไหลตลอดแนวทิศใต้ของกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม มันเป็นสถานที่ที่ซาโลมอนถูกสวมมงกุฎกษัตริย์ ชื่ออื่น ๆ ในที่นี้เป็นที่คุ้นเคย-ยูเฟรติส, อัสซีเรีย, เอธิโอเปีย ผมไม่เชื่อว่ามีดินแดนหรือเมืองหรือแม่น้ำสายใดก่อนน้ำท่วมโลกถูกเหลือไว้อย่างที่พวกมันเคยเป็นหลังจากการสั่นสะเทือนทรง

พลังเหล่านั้นที่ได้ทำลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้นในน้ำท่วมนั้นและในหลายปีต่อจากนั้น แต่เป็นไปได้อย่างยิ่งว่ามนุษย์นำชื่อเหล่านั้นจากก่อนน้ำท่วมเข้ามาสู่อารยธรรมที่ตามมา และดังนั้นอัสซีเรียจึงได้กลายเป็นประชาชาติหนึ่ง และเอธิโอเปีย และแม่น้ำนั้นถูกเรียกว่าแม่น้ำยูเฟรติส เราไม่ต้องประหลาดใจเลยหากเป็นเช่นนั้น เพราะว่าในอเมริกาเรามีนิวยอร์คซึ่งตั้งชื่อตามเมืองยอร์คในประเทศอังกฤษ และเมืองอื่น ๆ อีกมากมายก็ถูกตั้งชื่อตามสถานที่อันเป็นที่รักบางแห่งในประเทศเก่าแก่เหล่านั้น! นั่นบ่งบอกว่าไม่มีการขาดตอนในอารยธรรมนั้นจากก่อนน้ำท่วมและหลังน้ำท่วมเลย

ก่อนน้ำท่วมนั้นพวกเขารู้จักทองคำ ยางไม้หอม และพลอยสีน้ำข้าว และให้คุณค่าพวกมัน

ข้อ 15-17:

2:15 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงพามนุษย์นั้นมา และให้เขาไปอยู่ในสวนเอเดนเพื่อดูแลและรักษามันไว้

2:16 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงบัญชามนุษย์นั้น โดยตรัสว่า “จากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้ เจ้าสามารถกินได้ตามใจชอบ

2:17 แต่จากต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่วร้าย เจ้าอย่ากินจากต้นนั้น เพราะว่าในวันที่เจ้ากินจากต้นนั้น เจ้าจะตายอย่างแน่นอน”

ต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่วนั้นเป็นต้นไม้แบบไหน?

เราไม่ทราบ มีคุณสมบัติภายในซึ่งอยู่ในผลของต้นไม้นั้นเองไหมที่ทำให้ผู้คนรู้จักความดีและความชั่ว? ผมไม่คิดเช่นนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่จำเป็นต้องให้มันอยู่ที่นั่น และเห็นได้ชัดว่ามันอยู่ที่นี่เพื่อเป็นการทดสอบและบทพิสูจน์หนึ่งสำหรับมนุษย์ ผมคิดว่าความไม่เชื่อฟังนั้นคือบาปนั้น มันไม่ใช่ว่าผลไม้นั้นเองที่ผิดบาป ยกเว้นที่ว่ามันเป็นผลไม้ต้องห้าม มนุษย์ได้ทำบาปเมื่อเขาเลือกสิ่งซึ่งจะทำให้เขามีปัญญาในสิ่งต่าง ๆ ของโลก สิ่งต่าง ๆ ที่ผิดบาป และความรู้เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเขาไม่ควรรู้หรือใส่ใจ

บางคนเคยคิดว่าบาปนั้นของอาดัมและเอวาในสวนเอเดนคือบาปเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ นั่นเป็นความคิดที่โง่เขลา พระเจ้าทรงบอกพวกเขาแล้วว่าพวกเขาแต่งงานกันแล้ว พวกเขาจะต้องทวีมากขึ้นและเติมเต็มแผ่นดินโลก ความสัมพันธ์อันบริสุทธิ์ของพวกเขาในฐานะสามีและภรรยาไม่ได้ทำให้พระเจ้าขัดเคืองพระทัย แต่ในการกินผลไม้ต้องห้ามนั้นพวกเขาก็ไม่เชื่อฟังพระเจ้า นอกจากนั้นแล้วเราก็ไม่ทราบเกี่ยวกับ “ต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่ว” นี้

ข้อ 18-22

2:18 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า “ไม่ดีเลยที่มนุษย์นั้นจะอยู่ตัวคนเดียว เราจะสร้างผู้ช่วยเหลือคนหนึ่งที่เหมาะสำหรับเขา”

2:19 และออกมาจากดินพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นบรรดาสัตว์ป่าแห่งท้องทุ่ง และบรรดานกแห่งฟ้าอากาศ และพาพวกมันมายังอาดัมเพื่อดูว่าเขาจะเรียกชื่อพวกมันว่าอะไร และอาดัมได้เรียกชื่อสิ่งที่มีชีวิตทุกตัวว่าอะไรก็ตาม นั่นก็เป็นชื่อของมัน

2:20 และอาดัมได้ตั้งชื่อให้บรรดาสัตว์ใช้งาน และให้นกแห่งฟ้าอากาศ และให้บรรดาสัตว์ป่าแห่งท้อง

ทุ่ง แต่ว่าสำหรับอาดัมยังไม่พบผู้ช่วยเหลือที่เหมาะสำหรับเขา

2:21 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงทำให้การหลับสนิทมาสู่อาดัม และเขาได้หลับสนิท และพระองค์ทรงเอากระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขาออกมา และทรงกระทำให้เนื้อที่ซี่โครงนั้นติดกันแทนที่ของมัน

2:22 และกระดูกซี่โครงนั้น ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงเอาออกมาจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิงคนหนึ่ง และทรงนำเธอมาให้ชายนั้น

“ไม่ดีเลยที่มนุษย์นั้นจะอยู่ตัวคนเดียว”

เป็นความจริงที่ว่ามีความเปล่าเปลี่ยวในอุทยานสวรรค์นั้นขณะที่ชายผู้นั้นทำหน้าที่ของตนและเพลิดเพลินอยู่ในสวนเอเดน มีความรู้สึกเกี่ยวกับความไม่สมบูรณ์ โอ้ แน่นอนว่ามันเป็นความรู้สึกที่จับต้องไม่ได้ ไม่มีลางสังหรณ์ล่วงหน้า ไม่มีความรู้สึกว่าสูญเสีย ไม่มีความเศร้าใจ ตรงกันข้าม มันเป็นการตั้งตาคอยด้วยความยินดี พระเจ้า ผู้ได้ทรงเปิดเผยสิ่งมหัศจรรย์และความชื่นบานนับล้านแก่เขาแล้ว ทรงมีบางสิ่งที่จะประทานให้อีก! อาดัมปีติยินดีในสัตว์ทุกชนิดแล้ว ยีราฟได้ก้มคอยาว ๆ ของมันมาหามนุษย์เพื่อให้เกาหัวของมันรอบ ๆ เขาที่เป็นตอของมัน เสือดาวที่มีลายจุดได้มาถูที่ขาของเขาและส่งเสียงคราง ทันทีที่เขานั่งลง กระรอกตัวหนึ่งวิ่งขึ้นมาที่เข่าของเขาและยื่นถั่วให้เม็ดหนึ่ง และนกแก้วตัวหนึ่งมาเกาะที่บ่าของเขาและขบหูของเขาอย่างขี้เล่น เมื่ออาดัมนอนหลับใต้ร่มไม้บนกลีบกุหลาบหรือหญ้านุ่ม ๆ ลูกสุนัขตัวหนึ่งก็มาอิงแอบที่เท้าของเขา แต่มีความรู้สึกรอคอยด้วยใจจดจ่อ มีคู่เคียงที่ดีกว่าสิ่งเหล่านี้ ถึงแม้ว่าอาดัมไม่ได้ทราบก็ตามว่าเขากำลังตั้งตาคอยสิ่งใดอยู่

เขาเที่ยวทำงานของเขาในการดูแลสวนนั้นและรักษามัน แต่ขณะที่เขาลิดเถาองุ่นและดูแลพวกมันและตัดแต่งต้นไม้และไม้เถาต่าง ๆ ใกล้ลำธารใสเย็น ก็ไม่มีใครจะชื่นชมผลงานของเขา เขาตกแต่งสวนนั้นอย่างตั้งใจและดูแลรักษามันและพบความชื่นบานสดใหม่ในผลไม้และดอกไม้ทุกชนิด แต่ไม่มีใครที่จะร่วมชิมลูกพีชแรกสุกหรือมะม่วงหรือมะเดื่อหรือแตงโมกับเขา

เมื่อเขาวิ่งหรือว่ายน้ำหรือกระโจนไปด้วยพลังงานที่ไม่รู้จักหมดของความเป็นชายอันสมบูรณ์แบบ วัยหนุ่มที่ไร้บาป และสุขภาพแบบพระเจ้า ดูเหมือนว่าควรมีใครสักคนที่วิ่งไปกับเขา หรือหัวเราะกับการกระโจนของเขา หรือชื่นชมทักษะของเขา

มันเป็นเรื่องแสนมหัศจรรย์ที่พระเจ้าเสด็จเข้ามาในสวนนั้นและพระองค์กับอาดัมพูดคุยกันในการสนทนาอันหวานชื่นและสนิทสนม แต่เมื่อเขาอยากจะพูดคุยเกี่ยวกับความมหัศจรรย์แห่งความรักและสติปัญญาของพระเจ้า สัตว์เหล่านั้นก็ไม่อาจเข้าใจได้ว่าเขาอยากจะกล่าวอะไร แม้กระทั่งในความสมบูรณ์แบบนั้นแห่งการทรงสร้างจนถึงตอนนั้น พระเจ้าก็ยังมีบางสิ่งจะเพิ่มอีก ปราศจากผู้หญิง ชายคนหนึ่งก็ไม่มีทางตกหลุมรักได้ ปราศจากภรรยาคนหนึ่ง เขาก็ไม่มีทางเป็นสามีหรือพ่อได้ ปราศจากราชินี เขาก็ไม่มีทางเป็นราชาได้

การสมรสในอุทยานสวรรค์

ดังนั้น พระคัมภีร์จึงบอกเราว่าผู้ชายไม่ได้ถูกสร้างไว้สำหรับผู้หญิง แต่ผู้หญิงสำหรับผู้ชาย เราถูกบอกว่าผู้ชาย “เป็นพระฉายและสง่าราศีของพระเจ้า แต่ผู้หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย” (1 คร. 11:7)

เช่นนั้นแล้ว ผมเชื่อบันทึกเหตุการณ์ของพระคัมภีร์ใช่ไหมครับ ที่ว่าพระเจ้าทรงปั้นมนุษย์จากผงคลีดิน

และทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าในรูจมูกของเขา? และที่ว่าพระเจ้าทรงทำให้อาดัมหลับสนิทและทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งจากสีข้างของเขาและทรงปั้นผู้หญิงคนหนึ่งจากมัน? แน่นอนครับ ผมเชื่อ! ดังนั้นมันจึงอยู่ในการเปิดเผยของพระเจ้า และไม่มีใครอื่นนอกจากพระเจ้าที่ทราบว่าเกิดอะไรขึ้นตอนนั้นและสามารถบอกเล่าเหตุการณ์นั้นได้อย่างถูกต้อง และพระเจ้าทรงเล่ามันแล้วในพระวจนะที่ไม่อาจผิดพลาดได้ของพระองค์ เช่นนั้นแล้ว เรื่องราวของการทรงสร้างจึงเป็นนิทาน เป็นบทกวีที่มีความหมายฝ่ายวิญญาณบางอย่างอย่างนั้นหรือ? โอ้ ไม่ใช่เลย! มันเป็นข้อเท็จจริง เป็นความจริงที่แน่นอนและคงอยู่ชั่วนิรันดร์ มันถูกห่อหุ้มในภาษาของบทกวีและความงดงาม แต่มันเป็นข้อเท็จจริงอย่างแน่นอน ซึ่งจริงแท้และตรงตัวพอ ๆ กับการประสูติและการถูกตรึงกางเขนและการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดนั้น

เหตุใดผู้คนที่มี “ใจชั่วแห่งความไม่เชื่อ” จึงปรารถนาที่จะพิสูจน์ว่ามนุษย์มาจากสัตว์แทนที่จะมาจากพระเจ้า? ทำไมต้องพึ่งพาการคาดเดาต่าง ๆ ที่น่าเกลียดและวิปริต ในเมื่อเรามีการเปิดเผยของพระเจ้าแล้ว?

แต่พวกเราเป็นคริสเตียนและดังนั้นเราจึงเชื่อพระคัมภีร์ และการทรงสร้างโดยตรงไม่ใช่เรื่องยากเกินไปหรืออัศจรรย์เกินไปเลยสำหรับพระเจ้าองค์นั้นที่เรารู้จัก

บัดนี้พระเจ้าทรงนำสาวสวยคนนั้นมาให้ชายผู้สง่างามและสมบูรณ์แบบคนนั้น มันคือรักแรกพบ ทั้งคู่เป็นคนที่สมบูรณ์แบบ ดังนั้น ทั้งคู่จึงไม่ควรกลัวเลยในการรักอีกฝ่ายจนหมดใจ เสน่หาในตอนแรก ความตื่นเต้นของการพบกันครั้งแรกและความชอบพอที่เกิดขึ้นในทันทีมีแต่จะเพิ่มพูนมากขึ้นในความรักอันสมบูรณ์แบบ ไม่อาจมีความกลัวและไม่อาจมีการทำร้ายกันเลย เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างพวกเขาเพื่อกันและกันและพระองค์ประทานพวกเขาให้แก่กันและกัน

โอ้ มันเป็นแบบสวรรค์จริง ๆ! และอุทยานสวรรค์ก็สมบูรณ์เมื่ออาดัมรับเจ้าสาวของตนไว้ในอ้อมแขนของตน!

หกครั้งผมได้เดินไปบนทางเดินยาวในคริสตจักรบนผ้ามัสลินมันวาวสีขาว ซึ่งถูกโรยด้วยกลีบกุหลาบและเจ้าสาวผู้อ่อนหวานที่ควงแขนของผม พร้อมกับชุดแต่งงานและผ้าคลุมหน้าและดอกไม้สีส้ม ก็เป็นลูกสาวของผม เมื่อคำถามนั้นมาถึง “ผู้ใดยกหญิงผู้นี้ให้สมรสกับชายผู้นี้?” หกครั้งผมก็ตอบไป เจ้าสาวช่างงดงามจริง ๆ! ความฝันและแผนการสำหรับบ้านและชีวิตคู่ของคู่หนุ่มสาวช่างมีความสุขจริง ๆ!

ผมอยากรู้จริง ๆ ว่าพระเจ้าผู้ทรงปรากฏเป็นประจำในสวนนั้นในการเผยให้ประจักษ์บางอย่างที่ทำให้พระองค์สามารถเดินและพูดคุยและถูกมองเห็นและสัมผัสได้-พระองค์ทรงนำเอวาอย่างช้า ๆ ผ่านหมู่มวลดอกไม้และนำเสนอเธอ พร้อมกับใจที่เต้นแรงของเธอและรักแรกที่อิ่มเอิบในแก้มของเธอ ให้แก่อาดัมในหุบเขาลำธารแห่งสวนเอเดนหรือไม่?

ไม่ว่ามันจะเป็นเช่นไร พระเจ้าเองได้ทรงเป็นประธานและทรงเป็นประจักษ์พยาน พ่อ แม่ และเพื่อนในงานวิวาห์นั้น พระเจ้าเองทรงประกอบพิธีสมรสครั้งแรกนั้นให้อาดัมและเอวาในสวนเอเดน

1. การสมรสเป็นสิ่งสวยงามและบริสุทธิ์

โอ ผมดีใจจริง ๆ ที่การสมรสครั้งแรกนั้นได้เกิดขึ้นก่อนที่บาปได้เข้ามาในโลก! บัดนี้เราสามารถทราบได้ว่าพระเจ้าได้ทรงวางแผนใจมนุษย์ อุปนิสัย และร่างกายสำหรับความรัก การสมรส ความเป็นเพื่อนคู่คิด

บ้าน และลูก ๆ! สถาบันเดียวที่มนุษย์ได้นำติดตัวมา ขณะที่เขาโซซัดโซเซ เศร้าโศก และรู้สึกผิด ออกมาจากสวนเอเดนหลังจากที่บาปได้เข้ามาแล้วนั้นคือ การสมรสและบ้าน ทูตสวรรค์องค์นั้นที่ถือดาบเพลิงได้ขวางทางกลับเข้าไปในสวนเอเดน แต่ขอบคุณพระเจ้า ที่พระองค์ทรงอนุญาตให้อาดัมและเอวาออกมาด้วยกัน! การสมรสจึงเป็นสถาบันที่ถูกจัดตั้งโดยพระเจ้า ซึ่งถูกเรียกอย่างเหมาะสมแล้วว่า “การสมรสอันบริสุทธิ์”

เราอ่านว่า “การสมรสเป็นที่นับถือในทุกสิ่ง และที่นอนก็ปราศจากมลทิน แต่บรรดาคนล่วงประเวณีและคนเล่นชู้นั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษา” (ฮบ. 13:4) ในการสมรสผู้ชายเป็นเหมือนพระเจ้ามากที่สุดแล้ว และภรรยาทั้งหลายได้รับคำบัญชาว่า “ภรรยาทั้งหลาย จงนบนอบเชื่อฟังสามีของพวกท่าน เหมือนกับที่กระทำต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าสามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนอย่างพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น เหตุฉะนั้นคริสตจักรอยู่ใต้บังคับต่อพระคริสต์ฉันใด ก็ให้ภรรยาทั้งหลายอยู่ใต้บังคับต่อสามีของตนในทุกประการฉันนั้น” (อฟ. 5:22-24)

ความสัมพันธ์ของสามีกับภรรยาถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนกับความสัมพันธ์ของพระคริสต์กับคริสตจักร ดังนั้นสามีจึงได้รับคำบัญชาว่า “สามีทั้งหลาย จงรักภรรยาของพวกท่าน เหมือนอย่างที่พระคริสต์ได้ทรงรักคริสตจักรด้วย และได้ประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร” (อฟ. 5:25)

ฉะนั้นการสมรสจึงเก่าแก่กว่าคริสตจักร เก่าแก่กว่าบัญญัติของโมเสส เก่าแก่กว่าเครื่องสัตวบูชาใด ๆ เก่าแก่กว่าพิธีกรรมทางศาสนาหรือหน้าที่ใด ๆ และสถาบันแห่งการสมรสและบ้านจึงมีความสำคัญมากกว่าคริสตจักร สำคัญกว่ารัฐบาลหรือโรงเรียน และเก่าแก่กว่าทั้งสองอย่างนั้น

ฉะนั้นมันจึงผิดไหมที่ชายหนุ่มคนใดควรรู้สึกถึงความปั่นป่วนแบบเดียวกับที่เกิดขึ้นในใจและร่างกายของอาดัม และโหยหาที่จะมีเพื่อนคู่คิด ที่สวยงามและน่ารักและเป็นคนดี? ผิดไหมที่ชายคนใดควรมองไปที่หญิงสาวคนหนึ่ง ซึ่งไม่ได้ถูกสร้างให้เหมือนกับผู้ชายแต่ถูกสร้างให้เป็นส่วนเติมเต็มและผู้ช่วยเหลือและหุ้นส่วนและผู้ปลอบประโลมใจแก่ผู้ชาย-และรักเธอและรู้สึกว่าต้องการเธอ? โอ้ ไม่ผิดเลยครับ! พระเจ้าทรงวางแผนไว้แล้วให้มันเป็นแบบนั้น

ผู้คนมักคิดว่าหญิงสาววัยรุ่นทำตัวโง่ ๆ เมื่อเธอตกหลุมรักหัวปักหัวปำกับชายหนุ่มคนหนึ่ง รักมากเสียจนเธอยอมทิ้งพ่อและแม่และไปยังดินแดนไกลกับเขา รักมากเสียจนเธอยอมไปกับเขาในความยากจน ความเหนื่อยยาก หน้าที่รับผิดชอบต่าง ๆ ของความเป็นภรรยาและความเป็นแม่ ความรักและแรงดึงดูดเช่นนั้น บางครั้งก็ไม่ถูกเหนี่ยวรั้งเสียจนเด็กสาวคนหนึ่งยอมมอบใจของตนให้กับอันธพาลหรือคนไม่มีหัวนอนปลายเท้าผู้ที่เธอรักอย่างไม่ฉลาดนักแต่รักมากเกินไป และไว้วางใจในที่ ๆ เธอไม่ควรจะไว้วางใจเลย และปล่อยให้ความรักเป็นนายเหนือเหตุผลและบางครั้งก็ปล่อยให้ความรักเป็นนายเหนือความบริสุทธิ์และความถูกต้อง เด็กสาวมากมายที่เป็นเช่นนั้น เพราะรัก จึงเดินทางผิดและถูกทิ้งให้อยู่กับความอับอายของตน

โอ้ ความรักควรถูกอารักขา ควรถูกปกป้องโดยเหตุผลและขนบธรรมเนียมในบางที และโดยสติปัญญาความบริสุทธิ์และความชอบธรรมอย่างแน่นอน แต่ความรักไม่ใช่สิ่งที่ผิด! ชายและหญิงทั้งหลายได้ถูกสร้างให้เรียนรู้ที่จะรักซึ่งกันและกันและอยากได้ซึ่งกันและกันและมอบตัวเองให้แก่กันและกัน

ความไม่อยู่สุขนั้นของสัญชาตญาณทางเพศ การโหมกระพือนั้นของความปรารถนา ความรู้สึกนั้นที่

เป็นความต้องการฝ่ายร่างกายในเรื่องทางเพศที่พวกผู้ชายรู้สึก ไม่ใช่สิ่งผิด! มันบริสุทธิ์และดี บริสุทธิ์มากเสียจนมันควรถูกอารักขาไว้ด้วยอุปนิสัยของความเป็นผู้ชายและความสัตย์ซื่อและด้วยความทุ่มเทฝ่ายวิญญาณ ธรรมชาติในเรื่องเพศของผู้ชายและผู้หญิงมีไว้สำหรับการใช้งานแบบบริสุทธิ์ และดังนั้นความวิปริตในเรื่องเพศจึงยิ่งชั่วร้ายไปใหญ่ ยิ่งแน่นอนว่าจะนำความเจ็บช้ำใจมาให้ ยิ่งแน่นอนว่าจะได้รับการลงโทษจากพระเจ้า

มันไม่ใช่เรื่องผิดที่ร่างกายมนุษย์ควรรู้สึกหิวและต้องการอาหาร แต่มันผิดที่ผู้คนจะแย่งชิงหรือวางแผนที่จะเอาอาหารของคนอื่นไป มันไม่ผิดที่คนดี ๆ เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ที่ไม่ดีเท่า จะรู้สึกโหยหาความรักและการผสมพันธุ์ แต่มันเป็นเรื่องชั่วที่ชายใดจะสร้างมลทินให้แก่สิ่งที่ไม่ใช่ของเขาและจึงทำให้พระพรของพระเจ้าเป็นคำเหยียดหยามและทำให้ถ้วยแห่งความหอมหวานของพระเจ้าเป็นรสขม

ขอให้เราชื่นชมยินดีในการที่การสมรสได้ออกมาจากสวนเอเดนและจากพระหัตถ์และการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าโดยตรง เท่าที่เราบอกได้ บ้านคริสเตียนที่มีความสุขบนแผ่นดินโลกนี้สามารถเข้าใกล้อุทยานสวรรค์ของพระเจ้าได้มากที่สุดหากพระเจ้าทรงอวยพรบ้านนั้นด้วยความชอบธรรม ความรัก ความอดกลั้นใจ และความพอใจ

ข้อ 23-25:

2:23 และอาดัมกล่าวว่า “บัดนี้ นี่เป็นกระดูกจากกระดูกทั้งหลายของเรา และเนื้อจากเนื้อของเรา เธอจะถูกเรียกว่าหญิง เพราะว่าเธอได้ถูกเอาออกมาจากชาย

2:24 เหตุฉะนั้น ผู้ชายจะจากบิดาของเขาและมารดาของเขา และจะไปผูกพันเข้ากับภรรยาของเขา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน”

2:25 และเขาทั้งสองยังเปลือยกายอยู่ คือชายนั้นและภรรยาของเขา และพวกเขาไม่มีความละอาย

2. ในเอเดนการสมรสเป็นการเติมเต็มอันสมบูรณ์แบบ

บางครั้งผู้คนกล่าวว่าชีวิตคู่ของบางคน “ได้ถูกสร้างในสวรรค์” ในความหมายหนึ่งนั่นก็เป็นความจริงเกี่ยวกับการสมรสทั้งหมดที่ถูกต้อง เพราะว่าพระเจ้าเองทรงใส่สิทธิอำนาจของพระองค์ไว้ในที่ ๆ สังคมและรัฐบาลประกาศการสมรสหนึ่ง เป็นไปได้ที่ชายบางคนและหญิงบางคนไม่เหมาะสมสำหรับกันและกันและการสมรสนั้นไม่เป็นการฉลาด แต่มันก็ยังเป็นการสมรสที่ถูกต้องตามกฎหมายอยู่ดี ถูกยอมรับบนแผ่นดินโลกและในสวรรค์และดังนั้นจึงถูกผูกมัดโดยบทบัญญัติต่าง ๆ ของพระเจ้าเช่นเดียวกับกฎหมายต่าง ๆ ของมนุษย์

แต่ก็มีอยู่นัยหนึ่งเช่นกัน ที่ไม่มีการสมรสใดบนแผ่นดินโลกที่เป็นอย่างสวรรค์จริง ๆ ตอนนี้ มีผู้กล่าวว่า “ความรักทำให้ตาบอด” นั่นแค่หมายความว่าความรักของคนหนุ่มสาวคงต้องมองข้ามข้อบกพร่องและข้อด้อยมากมายเพื่อที่จะรู้สึกเหมือนได้ขึ้นสวรรค์และมีพลังรุนแรงเหมือนที่ความรักบางครั้งก็เป็น

แต่ในสวนเอเดนนั้นคนสองคนก็สมบูรณ์แบบและไร้บาป เปี่ยมด้วยรักและดีงาม

เราถูกบอกว่า: “และอาดัมกล่าวว่า “บัดนี้ นี่เป็นกระดูกจากกระดูกทั้งหลายของเรา และเนื้อจากเนื้อของเรา เธอจะถูกเรียกว่าหญิง เพราะว่าเธอได้ถูกเอาออกมาจากชาย...และเขาทั้งสองยังเปลือยกายอยู่ คือชายนั้นและภรรยาของเขา และพวกเขาไม่มีความละอาย” (ปฐก. 2:23,25)

ไม่มีความรู้สึกผิดหวังที่ไม่เป็นดังคาดในชีวิตคู่นั้นเลย เอวาไม่ได้พบว่าตัวเธอรู้สึกสะเทือนใจเมื่อได้ยินอาดัมกรน พบว่าเขาอารมณ์เสียบ่อย ๆ อาดัมไม่ได้พบว่าเอวาถูกเลี้ยงมาให้เป็นเด็กที่ถูกตามใจจนเสียคนและอยากให้ทุกสิ่งเป็นไปตามความต้องการของเธอ หรือพบว่าเธอทำกับข้าวไม่เป็น! ไม่เลย ข้อจำกัดเหล่านั้น ความผิดหวังเหล่านั้น การประนีประนอมและการปรับตัวที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้เหล่านั้นที่ต้องเกิดขึ้นเพราะความอ่อนแอในอุปนิสัยมนุษย์ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตคู่อันน่ารักและสมบูรณ์แบบนั้นในเอเดน!

ทั้งอาดัมและเอวาทราบว่าชีวิตคู่นั้นคือตลอดไป “และอาดัมกล่าวว่า “บัดนี้ นี่เป็นกระดูกจากกระดูกทั้งหลายของเรา และเนื้อจากเนื้อของเรา” เขารับเธอเข้าสู่ใจของเขาไปตลอดหลายปีข้างหน้านั้นและเธอเป็นส่วนหนึ่งของเขา และเขาเป็นส่วนหนึ่งของเธอ เขาทั้งสองเป็นหนึ่งเดียวกันในความเข้าใจอันสมบูรณ์แบบเช่นนั้น ในความเห็นพ้องตรงกันที่สมบูรณ์แบบเช่นนั้น ในความเพลิดเพลินอันสมบูรณ์แบบเช่นนั้นของการร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกันและความคิดและการอยู่เคียงข้างกัน ในแบบที่ไม่มีมนุษย์ที่น่าสังเวชและทำบาปคู่ใดเคยไปถึงในตอนนี้!

“และเขาทั้งสองยังเปลือยกายอยู่ คือชายนั้นและภรรยาของเขา และพวกเขาไม่มีความละอาย” โอ้หลังจากที่บาปได้เข้ามา พวกเขาก็รู้สึกในใจที่รู้สึกผิดของตนว่าพวกเขามีหลายสิ่งที่ต้องปิดซ่อน พวกเขาไม่สามารถไว้วางใจตัวเองได้หรือไว้ใจผู้อื่นได้ อารมณ์และความต้องการส่วนลึกที่สุดของพวกเขาต้องถูกปิดบังไว้เพราะภัยคุกคามและความอ่อนแอและความรู้สึกผิดที่พวกเขารู้สึกอยู่เสมอ แต่ว่าก่อนบาปในสวนเอเดนเหมือนกับที่เด็กทารกที่ไร้เดียงสาไม่ทดลองและไม่ถูกทดลองโดยความเปลือยเปล่าของตนหรือรู้สึกขายหน้าเพราะมันหรือละอาย อาดัมและเอวาในความรักอันสมบูรณ์แบบและการร่วมสนิทอันสมบูรณ์แบบก็มีชีวิตคู่ที่มีความสุข

3. สภาพแวดล้อมและบรรยากาศสำหรับบ้านในอุทยานสวรรค์ก็สมบูรณ์แบบจริง ๆ!

เนื่องจากว่าในสวนเอเดนไม่มีบาปแต่มีความบริสุทธิ์และความไร้เดียงสาอันสมบูรณ์แบบ จึงมีสุขภาพอันสมบูรณ์แบบ สองคนนี้ที่รู้สึกสบายใจอย่างสมบูรณ์แบบต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าและไม่ละอายต่อหน้าความบริสุทธิ์ของพระองค์ ก็มีสุขภาพอันเปี่ยมสง่าราศีที่สามารถมาได้ในที่ ๆ ไม่มีบาปเท่านั้น ผมเชื่อว่าร่างกายของอาดัมเป็นเหมือนร่างกายของเราจะเป็นเมื่อถึงการเป็นขึ้นจากตาย ร่างกายที่เหมือนกับที่พระเยซูทรงมีหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ ผมไม่ได้เป็นพวกของคนเหล่านั้นที่เชื่อว่าในการเป็นขึ้นจากตายเราจะมีร่างกายแบบผีที่ไม่มีเลือด เป็นความจริงที่ว่า “เนื้อและเลือดจะรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกไม่ได้” (1 คร. 15:50) นั่นแค่หมายความว่ามนุษย์ธรรมดาที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ก็เข้าสวรรค์ไม่ได้ มันไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะไม่มีเลือด ผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงสร้างอาดัมและเอวาพร้อมกับร่างกายที่สมบูรณ์แบบในตอนแรกนั้นและถ้าพวกเขาสมบูรณ์แบบ ฉะนั้นก็แน่นอนว่าร่างกายที่เป็นขึ้นจากตายอันสมบูรณ์แบบของเราจะเป็นเหมือนร่างกายเหล่านั้นในสวนเอเดน

พระกายที่เป็นขึ้นจากตายของพระเยซูย่อยอาหารได้ และร่างกายของเราก็จะทำได้เช่นกัน เมื่อนั้นเราก็ต้องการของเหลวเหล่านั้นในร่างกาย และผมคิดว่าแผนการอันงดงามของพระเจ้า ซึ่งมีโลหิต ซึ่งเป็นชีวิตของเนื้อหนังเพื่อทำให้กระบวนการต่าง ๆ ของชีวิตดำเนินต่อไปได้ ก็จะเป็นของเราในร่างกายที่ได้รับสง่าราศี

เหมือนอย่างที่มันเคยเป็นจริงในร่างกายที่สมบูรณ์แบบของอาดัมและเอวา

จำไว้ว่าแผนการแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าไม่ได้ผิด แต่บัดนี้มันเริ่มแตกสลายและแปดเปื้อนและเสื่อมโทรมไปแล้ว

สุขภาพอันสมบูรณ์แบบและความเจ็บป่วยและความอ่อนเยาว์ของอาดัมกับเอวาถูกรักษาไว้อยู่เสมอขณะที่พวกเขารับประทาน ไม่เพียงจากผลไม้แสนอร่อยที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้เท่านั้น แต่จาก “ต้นไม้แห่งชีวิตที่อยู่กลางสวนนั้น” เช่นกัน พวกเขาถูกห้ามมิให้กินจาก “ต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่ว” แต่พวกเขาไม่ได้ถูกห้ามไม่ให้กินจากต้นไม้แห่งชีวิต อันที่จริง พวกเขาถูกบอกอย่างชัดเจนว่า “จากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้ เจ้าสามารถกินได้ตามใจชอบ แต่จากต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่วร้าย เจ้าอย่ากินจากต้นนั้น...” (ปฐก. 2:16,17)

หลังจากที่บาปได้เข้ามาและพวกเขาถูกขับออกไปนอกสวนนั้น มันก็เป็นไปเพื่อเจตนาหนึ่งที่ชัดเจน: “เกรงว่าเขาจะยื่นมือของตน และหยิบจากต้นไม้แห่งชีวิตและกิน และมีชีวิตอยู่ตลอดไป” (ปฐก. 3:22) พระเจ้าไม่อยากให้มนุษย์ที่มีบาปแปดเปื้อนในใจและเลือดของตน เหินห่างจากพระเจ้า ได้มีชีวิตอยู่ในเนื้อหนังนี้ตลอดไป แต่ในเอเดนก่อนบาปได้เข้ามา สุขภาพอันสมบูรณ์แบบและความอ่อนเยาว์และพละกำลังแสนมหัศจรรย์ได้ถูกรักษาให้คงไว้อยู่เสมอขณะที่พวกเขากินเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาประสงค์จากต้นไม้แห่งชีวิตเช่นเดียวกับจากผลไม้อื่น ๆ ในสวนนั้น

โอ้ เมื่ออุทยานสวรรค์ถูกทำให้คืนสภาพเดิม เมื่อพระเจ้าทรงปลูกแผ่นดินโลกที่น่าสังเวช ตกในบาปและถูกแช่งสาปนี้อีกครั้งและทรงสร้างสวนเอเดนให้มันใหม่อีก และเมื่อพระเจ้าเองทรงสร้างพลับพลาของพระองค์กับมนุษย์บนแผ่นดินโลกที่ถูกบูรณะใหม่ เมื่อนั้นเราก็ถูกบอกในนิมิตที่ได้รับการดลใจของยอห์นว่า “และท่านได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นแม่น้ำบริสุทธิ์ของน้ำแห่งชีวิต สุกใสเหมือนแก้วผลึก ซึ่งไหลออกมาจากพระที่นั่งของพระเจ้า และของพระเมษโปดก ในท่ามกลางถนนของนครนั้น และริมแม่น้ำทั้งสองฟากมีต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งออกผลสิบสองชนิด และออกผลของมันทุก ๆ เดือน และใบทั้งหลายของต้นไม้นั้นสำหรับการรักษาบรรดาประชาชาติให้หาย” (วว. 22:1,2)

ดังนั้น ในร่างกายที่ได้รับสง่าราศีซึ่งบริสุทธิ์และไร้เดียงสาพอ ๆ กับของอาดัมและของเอวา เราจะอาศัยอยู่ในเอเดนของพระเจ้าซึ่งถูกสร้างใหม่และเราจะดื่มจากแม่น้ำอันบริสุทธิ์นั้นซึ่งมีน้ำแห่งชีวิตและเราจะกินผลของต้นไม้แห่งชีวิตซึ่งออกผลสิบสองชนิด เมื่อนั้นร่างกายของเราจะรู้จักการเยียวยารักษาชั่วนิรันดร์ของใบเหล่านั้นของต้นไม้แห่งชีวิตซึ่งมีไว้ “สำหรับการรักษาบรรดาประชาชาติให้หาย”

เราจะต้องไม่คิดว่าอาดัมและเอวาเคยใช้ชีวิตแบบคนป่า ไม่ใช่เลย มนุษย์คนหนึ่งที่มีสัมพันธ์สนิทอันสมบูรณ์กับพระเจ้า ผู้ทรงเป็นแหล่งแห่งสติปัญญาทั้งสิ้น; มนุษย์คนหนึ่งที่ความคิดไม่ถูกล่ามโซ่หรือถูกบาปทำให้วิปริต ย่อมทราบมากยิ่งกว่าที่มนุษย์คนใดทราบวันนี้ ในปฐมกาล 4:17-22 เราเรียนรู้ว่าในชั่วชีวิตขอ

งอาดัม ผู้คนไม่เพียงมีไฟและถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ แต่คาอินยังสร้างเมืองหนึ่งด้วย; ยูบาล “เป็นบิดาของบรรดาคนที่ดีดพิณเขาคู่และเป่าขลุ่ย”; และทูบัลคาอินเป็น “ผู้สอนบรรดาช่างฝีมือในเครื่องทองเหลืองและเหล็ก” ไม่เคยมี “ยุคหิน” ในสวนเอเดนเลย มนุษย์ในตอนนั้นไม่ได้กำลังปีนขึ้นจากสัตว์เดรัจฉานผ่านทางนิทานโง่ ๆ แห่งวิวัฒนาการ แต่มนุษย์มาโดยตรงจากพระหัตถ์ของพระเจ้าและมีสติปัญญาและอัจฉริยภาพของพระเจ้าอยู่รอบตัวเขา คนป่าเถื่อนทั้งหมดในโลกมาจากคนเหล่านั้นที่หลังจากน้ำท่วมโลกได้หันใจของตนไปเสียจากพระเจ้าและพระเจ้าได้ทรงมอบพวกเขาไว้กับความคิดอันเสื่อมทรามและพวกเขาได้เข้าสู่ความมืดของคนเถื่อนและการบูชารูปเคารพและความมลทิน แต่อาดัมก็เฉลียวฉลาดมากยิ่งกว่ามนุษย์คนใดวันนี้ และเราอาจแน่ใจได้ว่ารอบตัวพวกเขา พวกเขามีความสะดวกสบายทุกอย่างในสภาพแวดล้อมอันสมบูรณ์แบบนั้นแห่งเอเดน

และที่ดีที่สุดเลยก็คือ การคบหาสมาคมต่าง ๆ ในสวนนั้นก็เป็นกับพระเจ้าและเหล่าทูตสวรรค์ พระเจ้าคงจะเสด็จมาทุกวันและเดินในช่วงอากาศเย็นสบายของวันกับอาดัม พวกเขาพูดคุยกันและมีการร่วมสามัคคีธรรมอันหอมหวาน ทั้งหมดที่อาดัมต้องการทราบเขาก็ถามได้ ที่ดีที่สุดเลยก็คือ เขาปีติยินดีในการร่วมสามัคคีธรรมนั้นและไม่รู้สึกผิดในใจวินิจฉัยผิดและชอบ ไม่มีความรู้สึกถึงความอ่อนแอหรือความล้มเหลวของตัวเองที่จะทำให้เขาหันไปเสียจากการร่วมสามัคคีธรรมอันหอมหวานนั้น-จนถึงวันที่เลวร้ายนั้นเมื่ออาดัมพบว่าตนได้ทำบาปและรู้สึกถึงความชั่วอันบาปหนา เปลือยเปล่าและไร้สิ่งปกคลุมต่อพระพักตร์พระเจ้า! โอ้ บ้านแห่งแรกนั้นในเอเดนเป็นบ้านที่มีสภาพแวดล้อมอันแสนวิเศษจริง ๆ!

หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงสร้างผู้หญิงและนำเธอมาให้อาดัมแล้ว เราอ่านว่า

“และอาดัมกล่าวว่า “บัดนี้ นี่เป็นกระดูกจากกระดูกทั้งหลายของเรา และเนื้อจากเนื้อของเรา เธอจะถูกเรียกว่าหญิง เพราะว่าเธอได้ถูกเอาออกมาจากชาย เหตุฉะนั้น ผู้ชายจะจากบิดาของเขาและมารดาของเขาและจะไปผูกพันเข้ากับภรรยาของเขา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน” และเขาทั้งสองยังเปลือยกายอยู่คือชายนั้นและภรรยาของเขา และพวกเขาไม่มีความละอาย”

II. ความหมายโดยนัยฝ่ายวิญญาณตามพระคัมภีร์ของการแต่งงานในเอเดน

มีความหมายโดยนัยฝ่ายวิญญาณหลายประการในที่นี้ซึ่งเราควรหมายเหตุไว้เกี่ยวกับการสมรสนี้ในสวนเอเดน

1. สามีและภรรยากลายเป็นหนึ่งเดียวกัน

แน่นอนว่า เอวาเป็นเนื้อหนังและกระดูกและเลือดของอาดัมจริง ๆ แต่ในการสมรสเราถูกสอนว่าเลือดและชีวิตทั้งสองนั้นรวมเป็นหนึ่งและผสมผสานกันในลูก ๆ ของพวกเขา และพวกเขาควรมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเช่นนั้นจนในฝ่ายวิญญาณพวกเขาเป็น “เนื้ออันเดียวกัน” สามีและภรรยามักเริ่มท่าทางเหมือนกัน คิด

เหมือนกัน กินอาหารแบบเดียวกัน มีนิสัยเหมือนกัน อยากได้สิ่งเดียวกัน ความต้องการของชายคนหนึ่งและหญิงคนหนึ่งที่มีต่อกันและกันก็ฝังลึกยิ่งนักในธรรมชาติของพวกเขา เขาทั้งสองสามารถชดเชยความอ่อนแอและความต้องการของอีกฝ่ายได้ พวกเขาควรนับว่าตัวเองเป็นคนเดียวกัน

พวกเขาทั้งคู่เปลือยเปล่าและไม่ละอาย ความรักตามแบบพระเจ้าและความสัตย์ซื่อเมื่อชายและหญิงมอบตัวเองให้แก่กันและกันตลอดชั่วชีวิตก็ทำให้สามีและภรรยาไม่จำเป็นต้องปิดซ่อนจากกันและกัน

1 โครินธ์ 7:3-5 บอกเราว่าไม่มีการเหนี่ยวรั้ง ไม่มีการกำหนดขอบเขตจากพระเจ้าในความใกล้ชิดที่เป็นการร่วมรักของสามีกับภรรยา การสมรสจึงถูกตั้งใจไว้ให้เป็นเรื่องที่ยาวนานตลอดชีวิต ชายคนหนึ่งจะต้องทิ้งสิ่งอื่นทั้งหมดเพื่อไปเกาะติดอยู่กับภรรยาของตน “ผู้ชายจะจากบิดาของเขาและมารดาของเขา และจะไปผูกพันเข้ากับภรรยาของเขา” ในพิธีสมรส เมื่อชายคนหนึ่งรับภรรยาและปฏิญาณว่าเขาจะ “ทอดทิ้งสิ่งอื่นทั้งหมด” และเมื่อภรรยากล่าวคำปฏิญาณเช่นนั้นเหมือนกัน เขาทั้งสองก็กำลังตกลงตามสิ่งที่พระเจ้าทรงบันทึกไว้แล้วในสถาบันแห่งการสมรส การสมรสมีไว้สำหรับยามสุขและยามทุกข์ ยามมั่งมี ยามยากจน จนกว่าความตายจะยุติมัน

นั่นหมายความว่า ไม่อาจมีการหย่าร้างที่เหมาะสมได้นอกเสียจากว่าการสมรสนั้นถูกทำลายโดยการเล่นชู้ไม่เลิก นั่นคือ การล่วงประเวณี ซึ่งทำให้มันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะมีความรักและความนับถือและความร่วมมือ เมื่อพระเจ้าประทานการสมรสในเอเดน พระองค์ก็ไม่ได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับการหย่าร้าง

นี่เป็นการสมรสแบบผัวเดียวเมียเดียวและดังนั้นถึงแม้ว่าในเวลาต่อมาพระเจ้าบางครั้งทรงอนุญาตให้ชายคนหนึ่งมีภรรยาสองคนได้ แบบแผนที่ถูกวางไว้ในที่นี้ในเอเดน ซึ่งเป็นแบบแผนที่เหมาะสมและสมบูรณ์แบบ ก็มีไว้สำหรับชายคนเดียวและสำหรับหญิงคนเดียว

2. เอวาเป็นมารดาของผู้มีชีวิตทุกคน อาดัมกล่าวไว้

นั่นหมายความว่าไม่เคยมีวานรเผ่าหนึ่งที่เติบโตขึ้นอย่างช้า ๆ เป็นเหมือนมนุษย์มากขึ้นเรื่อย ๆ และดังนั้นเผ่าพันธุ์มนุษย์จึงสืบเชื้อสายมาจากเผ่าพันธุ์หนึ่งของพวกสัตว์ ไม่ใช่เลยครับ ทุกคนบนแผ่นดินโลกสืบเชื้อสายมาจากเอวา มันเป็นเช่นนั้นหลังจากน้ำท่วมโลกตามที่ปฐมกาล 9:19 บอกเราว่า “เหล่านี้เป็นบุตรชายสามคนนั้นของโนอาห์ และจากสามคนนี้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นมีมนุษย์กระจายออกไปทั่ว” ทุกคนในโลกสืบเชื้อสายมาจากบุตรชายทั้งสามของโนอาห์ คนผิวดำทุกคน คนผิวขาวทุกคน คนผิวเหลืองทุกคน คนผิวน้ำตาลทุกคน-ตั้งแต่พวกคนป่าแห่งออสเตรเลีย ชนเผ่าปิ๊กมี่แห่งป่าแอฟริกา ชาวมองโกเลียที่ตาเฉียง หรือผู้คนในรัฐสภาของอเมริกาหรืออังกฤษ-ทุกคนสืบเชื้อสายมาจากเอวา เธอเป็นมารดาของผู้มีชีวิตทุกคนและทุกคนสืบเชื้อสายมาจากโนอาห์และบุตรชายทั้งสามของเขา ในแง่วิทยาศาสตร์ ผู้คนทราบว่านั่นเป็นความจริง ทุกเผ่าพันธุ์มีลูกได้เมื่อพวกเขาผสมพันธุ์ข้ามกัน พวกเขาทุกคนมาจากสายพันธุ์เดียวกัน

ปฐมกาล 3

ข้อ 1-6:

3:1 บัดนี้งูนั้นฉลาดหลักแหลมกว่าสัตว์ป่าใด ๆ แห่งท้องทุ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ และมันกล่าวแก่หญิงนั้นว่า “จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า ‘พวกเจ้าต้องไม่กินจากต้นไม้ทุกชนิดแห่งสวนนี้’”

3:2 และหญิงนั้นกล่าวแก่งูว่า “พวกเราสามารถกินผลของต้นไม้ทั้งหลายแห่งสวนนี้ได้

3:3 แต่ผลของต้นไม้ต้นนั้นซึ่งอยู่ท่ามกลางสวน พระเจ้าได้ตรัสว่า ‘พวกเจ้าต้องไม่กินจากมัน และพวกเจ้าต้องไม่แตะต้องมัน เกรงว่าพวกเจ้าจะตาย’”

3:4 และงูนั้นกล่าวแก่หญิงนั้นว่า “พวกเจ้าจะไม่ตายแน่

3:5 เพราะว่าพระเจ้ารู้อยู่ว่า ในวันนั้นที่พวกเจ้ากินจากต้นไม้นั้น ตาของพวกเจ้าก็จะสว่างขึ้น และพวกเจ้าจะเป็นเหมือนพวกพระ ซึ่งรู้จักความดีและความชั่วร้าย”

3:6 และเมื่อหญิงนั้นเห็นว่า ต้นไม้นั้นเหมาะสำหรับเป็นอาหาร และมันสบายตา และเป็นต้นไม้ต้นหนึ่งที่น่าปรารถนาเพื่อทำให้คนหนึ่งเกิดปัญญา นางจึงเก็บผลจากต้นไม้นั้น และได้กิน และส่งให้สามีของนางที่อยู่กับนางด้วย และเขาได้กิน

งูนั้นในเอเดน

ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ทั้งหลายในเอเดนมีความใกล้ชิดกันและหอมหวานมาก ๆ ก่อนบาปได้เข้ามา ธรรมชาติไม่ได้ถูกแช่งสาป มนุษย์ในปัจจุบันถูกรุมเร้าโดยพายุ น้ำท่วม ฟ้าผ่า ความร้อนและความเหน็บหนาว เขาถูกเชื้อโรคต่าง ๆ โจมตี สัตว์ส่วนใหญ่กลัวเขา และสัตว์ป่าหลายชนิดชอบฆ่ามนุษย์ แต่เราเชื่อว่าจุลินทรีย์ทั้งหลายซึ่งบัดนี้เป็นเชื้อโรคอันตรายเคยเป็นจุลินทรีย์ที่ดีต่อสุขภาพและไม่มีพิษภัย เราเชื่อว่าในเอเดนกุหลาบเหล่านั้นไม่มีหนาม เราเชื่อว่าก่อนบาปได้เข้ามา ตอนนั้นไม่มีความปั่นป่วนของธรรมชาติที่คุกคามมนุษย์หรือทำอันตรายต่อเขา

บางครั้งพระเจ้าทรงช่วยเหลือมนุษย์ให้ทำลายสิ่งกีดขวางนั้นเพื่อที่คนและสัตว์จะสามารถเข้าใจกันได้ ดังนั้นพระองค์จึงทรงให้สัตว์ชนิดละคู่เดินเข้ามาในเรือนั้นที่โนอาห์สร้าง ดังนั้นพระองค์จึงทรงให้ลูกลาที่ยังไม่เคยมีคนขี่เลยเดินอย่างเชื่องไปตามท้องถนนของกรุงเยรูซาเล็มท่ามกลางฝูงชนที่โห่ร้องสรรเสริญ โดยพระเยซูเจ้าทรงขี่บนหลังของมัน ในการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิต และดังนั้นเราจึงถูกบอกว่าในยุคอาณาจักรนั้น “สุนัขป่าจะอาศัยอยู่กับลูกแกะด้วย และเสือดาวจะนอนลงกับลูกแพะ และลูกวัวกับสิงโตหนุ่มกับสัตว์อ้วนพีจะอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็ก ๆ จะนำพวกมันไป และแม่วัวกับหมีจะหากินด้วยกัน ลูก ๆ ของพวกมันก็จะนอนลงด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนอย่างวัวตัวผู้ และทารกกินนมจะเล่นอยู่ที่ปากรูของงูเห่า และเด็กที่หย่านมจะวางมือของตนบนรังของงูทับทาง” (อสย. 11:6-9)

1. งูนั้นที่พูดได้

มันไม่ใช่นิทาน มันไม่ใช่แค่บทกวีเพ้อฝันที่ว่าซาตานเข้าไปในงูตัวหนึ่งและงูนั้นพูดคุยกับเอวา

บัดนี้งูทั้งหลายตกอยู่ใต้คำแช่งสาป พระเจ้าทรงวางความเป็นศัตรูไว้ระหว่างงูกับมนุษย์ งูเป็นภาพเล็งหนึ่งของซาตานและของความชั่วร้าย แต่เดิมทีมันหาเป็นเช่นนั้นไม่ ในตอนนั้น “งูนั้นฉลาดหลักแหลมกว่าสัตว์ป่าใด ๆ แห่งท้องทุ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้” เฉลียวฉลาดกว่าและใกล้ชิดกับมนุษย์มากกว่าม้าหรือสุนัขหรือลิงชิมแปนซี

ดร. สโกฟิลด์กล่าวว่า:

> งูนั้น ในรูปแบบของมันในเอเดน จะต้องไม่ถูกคิดว่าเป็นสัตว์เลื้อยคลานตัวหนึ่งที่เลื้อยไป นั่นเป็นผลกระทบของคำแช่งสาปนั้น (ปฐก. 3:14) สัตว์นั้นซึ่งยอมให้ซาตานยืมใช้ตัวมันเองอาจเป็นสัตว์ที่งดงามที่สุดเหมือนกับที่มันเป็นสิ่งมีชีวิตที่ “ฉลาดหลักแหลม” มากที่สุดรองจากมนุษย์ ร่องรอยแห่งความงามนั้นยังหลงเหลืออยู่แม้จะมีคำแช่งสาปนั้น ทุกการเคลื่อนไหวของงูตัวหนึ่งมีความสง่างาม และหลายสายพันธุ์ก็มีสีสันที่สวยงาม ในงูนั้น ซาตานได้ปรากฏตัวครั้งแรก “ในฐานะทูตสวรรค์แห่งความสว่าง” (2 คร. 11:14)

งูทั้งหลายเคยพูดคุยกับมนุษย์ในสวนเอเดนไหม? ผมไม่ทราบ ผมเข้าไปในบ้านหลังหนึ่งในเมืองฟีนิกซ์ รัฐแอริโซน่า และตกใจที่ได้ยินเสียงพูดหนึ่งที่ชัดเจนว่า “เอาล่ะ ไหนลองพูดหวัดดีซิ?” มันชัดเจนพอ ๆ กับเสียงพูดของมนุษย์คนใด แต่มันเป็นเสียงของนกขุนทองตัวหนึ่ง สุนัขของผมชื่อ Flicka พูดไม่ได้ แต่มันแสดงหลักฐานชัดเจนของความทรงจำ ของจิตสำนึกผิดชอบ ของความอิจฉา ของความรัก ของความชื่นบานและความละอาย มันทราบความหมายของคำเป็นสิบ ๆ อาจเป็นร้อย ๆ ด้วย มันชอบเสียงดนตรี ก่อนคำแช่งสาปนั้นที่ใส่หนามให้กุหลาบและใส่วัชพืชในท้องทุ่งและทำให้ธรรมชาติเป็นศัตรูกับมนุษย์ พวกสัตว์อาจเคยพูดได้ และเมื่อพระเจ้าทรงให้ลาตัวหนึ่งเตือนสติบาลาอัม พระองค์ก็อาจแค่ปลดปล่อยเจ้าลานั้นจากคำแช่งสาปนั้นชั่วขณะซึ่งตกอยู่บนธรรมชาติ ผมไม่ทราบ แต่เอวาดูเหมือนไม่ประหลาดใจเลยเมื่องูนั้นพูด เธออาจคุ้นเคยมากเหลือเกินแล้วกับความเฉลียวฉลาดของงูนั้นจนคำพูดต่าง ๆ ของมันไม่ทำให้เธอประหลาดใจเลย

2. ซาตานในงูนั้น

ถ้าเราตั้งใจอ่านอิสยาห์ 14:4-17 เราก็จะพบว่าอาณาจักรบาบิโลนถูกนำเสนอในที่นี้ให้เป็นภาพเล็งหนึ่งไม่เพียงของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้ซึ่งจะมานั้น แต่ของซาตาน ซึ่งเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ที่ร้ายกาจและเป็นที่สุด ในข้อ 12 เราพบว่าซาตานเดิมทีเคยเป็น “ลูซีเฟอร์ โอรสแห่งรุ่งอรุณ” เทพบดีองค์หนึ่งของพระเจ้า และว่ามันได้ล้มลงเพราะการกบฏของมันในการพยายามที่จะยกตัวขึ้นเหนือพระเจ้าและที่จะตีตนเสมอกับพระเจ้า หมายเหตุใน Scofield Bible เกี่ยวกับพระคำตอนนี้กล่าวว่า:

"ข้อ 12-14 เห็นได้ชัดว่ากล่าวถึงซาตาน ผู้ซึ่งในฐานะเจ้าผู้ครองระบบโลกนี้ (ดู 'โลก', ยอห์น 7:7; วว. 13:8, หมายเหตุ) เป็นผู้ครอบครองตัวจริงแม้ไม่ปรากฏแก่ตาของระบบโลกทั้งหลายที่สืบต่อกันมา นั่นคือ ไทระ, บาบิโลน, มีเดีย-เปอร์เซีย, กรีซ, โรม ฯลฯ (ดู อสค. 28:12-14) ลูซีเฟอร์ 'ดาวประจำรุ่ง' หาใช่ใครอื่นนอกจากซาตาน ข้อพระคำที่ยิ่งใหญ่ตอนนี้บ่งบอกถึงการเริ่มต้นของบาปในจักรวาล เมื่อลูซีเฟอร์กล่าวว่า 'ข้าจะ' บาปได้เริ่มต้นขึ้น ดู วว. 20:10, หมายเหตุ ดูตัวอย่างอื่น ๆ ของการพูดกับซาตานผ่านทางผู้อื่น ปฐก. 3:15; มธ. 16:22,23"

อีกครั้ง ในเอเสเคียล 28:13-15 ซาตานถูกพูดด้วยผ่านทางกษัตริย์แห่งไทระ และพระเจ้าตรัสว่า:

"เจ้าเคยอยู่ในเอเดน พระอุทยานของพระเจ้า เพชรพลอยทุกอย่างเป็นสิ่งปกคลุมของเจ้า คือทับทิม บุษราคัม และเพชร พลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก ไพฑูรย์ มรกต และพลอยสีแดง และทองคำ ความเชี่ยวชาญแห่งพวกรำมะนาของเจ้าและปี่ทั้งหลายของเจ้าได้ถูกจัดเตรียมไว้ในเจ้าในวันที่เจ้าถูกเนรมิตสร้างขึ้นมา เจ้าเป็นเครูบผู้พิทักษ์ที่ได้รับการเจิมตั้งไว้ และเราได้ตั้งเจ้าไว้อย่างนั้น เจ้าเคยอยู่บนภูเขาบริสุทธิ์ของพระเจ้า เจ้าเคยเดินขึ้นลงอยู่ในท่ามกลางศิลาเพลิงทั้งหลาย เจ้าเคยสมบูรณ์แบบในวิธีการทั้งหลายของเจ้าตั้งแต่วันที่เจ้าได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้นมา จนความชั่วช้าได้ถูกพบในตัวเจ้า"

ดังนั้น ลูซีเฟอร์ ทูตสวรรค์องค์นั้นของพระเจ้า จึงได้ล้มลงและกลายเป็นซาตาน ศัตรูนั้นของพระเจ้า

จากนั้นในสวนเอเดน ซาตานได้เข้าไปในงูนั้น สัตว์ที่เฉลียวฉลาดและงดงามนั้น เพื่อทดลองเอวาและทำให้เกิดบาปในท่ามกลางมนุษยชาติ และเพื่อเป็นอนุสรณ์นิรันดร์ถึงสิ่งชั่วนั้น บัดนี้พระเจ้าจึงทรงเรียกซาตานว่า "พญานาค งูโบราณนั้น ซึ่งเป็นพญามารและซาตาน" (วว. 20:2) มันคือพญานาคหรือสัตว์เลื้อยคลานตัวใหญ่ มันคืองูนั้น และเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจแก่มนุษยชาติ พระเจ้าทรงให้คำแช่งสาปหนึ่งตกอยู่บนพวกงูและความเป็นศัตรูระหว่างมนุษย์กับพวกงู และบัดนี้งูก็ถูกแช่งสาปให้เลื้อยไปบนพื้นดิน

3. ซาตานศัตรูนั้นของพระเจ้ากับมนุษย์

ความรู้สึกคับแค้นใจเป็นนิตย์คงบ่มเพาะอยู่ในอกของซาตาน! ความทรงจำแห่งวันเหล่านั้นคงหลอกหลอนจริง ๆ เมื่อมันเคยร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้าอย่างใกล้ชิด! ซาตานคงเหงาจับใจจริง ๆ เพราะมันเกลียดชังพระเจ้าแล้วตอนนี้ เพราะมันไม่มีการร่วมสนิทอันหอมหวานอีกต่อไปแล้วกับเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ์ เพราะมันไม่สามารถปีติยินดีในสิ่งทรงสร้างที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นแล้วแต่กลับเกลียดชังมันและปรารถนาที่จะทำลายมัน!

เมื่อซาตานมองไปยังความบริสุทธิ์และความสุขของชายกับหญิงในสวนนั้น ผมไม่สงสัยเลยว่ามันเกลียดชังพวกเขา มีกล่าวไว้ว่า "ความทุกข์ระทมชอบมีเพื่อน" ผู้ที่ไม่มีก็เกลียดชังผู้ที่มี ผู้ที่ยากจนก็เกลียดชังผู้ที่มั่งมี ผู้ที่โฉดเขลาก็เกลียดชังผู้ที่มีสติปัญญา ผู้ที่ไม่เชื่อก็เกลียดชังผู้ที่เดินในความเชื่ออันเรียบง่ายและหอม

หวาน และดังนั้นซาตานจึงทุกข์ทรมานด้วยความอยากที่จะทำลายความสุขในเอเดน ที่จะทำลายแผนการของพระเจ้า ที่จะสร้างความแปดเปื้อนให้แก่ทุกสิ่งที่เคยสวยงามและบริสุทธิ์ในมนุษยชาติ

เมื่อซาตานเห็นว่าพระเจ้าทรงเดินในสวนนั้นในช่วงอากาศเย็นสบายของวันและการสนทนานั้นที่อาดัมและเอวามีกับพระเจ้านั้นหอมหวานขนาดไหน มันก็มุ่งมั่นที่จะทำลายการร่วมสามัคคีธรรมนั้น เมื่อมันเห็นว่าอาดัมรักและดูแลและทำให้ภรรยาของเขามีความสุขอย่างอ่อนโยนขนาดไหน มันก็ปรารถนาที่จะทำให้สามีทุกคนเป็นชายกักขฬะ ที่จะทำให้ภรรยาทุกคนเป็นหญิงปากร้าย!

ผมรู้ว่ามีพญามารที่เป็นบุคคลผู้หนึ่งอยู่จริง ๆ ผมรู้ว่ามันเกลียดชังลูก ๆ ของพระเจ้าและอยากทำเรื่องร้าย ๆ กับเรา ผมรู้ว่ามันต่อต้านข่าวประเสริฐและแย่งชิงเมล็ดข่าวประเสริฐออกไปจากใจของผู้ได้ยินเมื่อมันทำได้ ผมรู้ว่าเมื่อพระเจ้าตรัสแก่คนบาปที่สังเวชว่า “วันนี้เป็นวันแห่งความรอด” ซาตานก็กระซิบเข้าหูอีกข้างว่า “ไม่ใช่ตอนนี้หรอก รอไปก่อนจนกว่าเจ้าได้สมอยากแล้ว รอไปก่อนจนกว่าเจ้าสนุกเต็มที่แล้ว รอไปก่อนจนกว่าเจ้าจะรู้สึกว่าใช่” ผมขอกล่าวว่า ผมรู้ว่ามีพญามารที่เป็นบุคคลผู้หนึ่งอยู่จริง ๆ ศัตรูนั้นของพระคริสต์ ศัตรูนั้นของข่าวประเสริฐและศัตรูที่จงเกลียดจงชังของผมเอง ผมรู้ว่าเมื่อผมไปช่วยจิตวิญญาณทั้งหลายให้รอดจากไฟเผา ว่าผมฉวยลูกแกะนั้นให้พ้นจากปากของสิงโตนั้น ผมรู้ว่า “...พวกเราไม่ได้ปล้ำสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ปล้ำสู้กับบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร กับบรรดาเทพผู้มีอำนาจ กับบรรดาเทพผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ กับความชั่วฝ่ายวิญญาณในบรรดาสถานที่สูง” (อฟ. 6:12)

นักเทศน์ท่านหนึ่งกล่าวแก่ผมว่า “อาจารย์ไรซ์ คุณพูดราวกับว่าพญามารเป็นบุคคลผู้หนึ่งและว่ามันคอยต่อต้านข่าวประเสริฐและคุกคามความสุขและความใช้การได้ของคริสเตียนทั้งหลายและอยากถึงขั้นเอาชีวิตของพวกเขาด้วยซ้ำ คุณทำตัวราวกับว่าพญามารเป็นตัวคุกคามอยู่เสมอ ทำไมเล่า” เขากล่าว “พญามารไม่เคยรบกวนผมแบบนั้นเลยนะ”

ผมตอบกลับไปว่า “ถ้าคุณบิดหางของพญามารเยอะเหมือนที่ผมทำ ถ้าคุณดึงพวกคนขี้เมาและหญิงแพศยาและคนไม่เชื่อ ชายหญิงวัยชราและคนหนุ่มสาวและเด็ก ๆ ออกมาจากมือของมัน พญามารก็คงรบกวนคุณไปแล้ว” โอ้ ใช่แล้วครับ เราควรถูกเตือนใจว่า “พญามาร ดุจสิงโตที่คำราม เดินไปรอบ ๆ โดยเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” (1 ปต. 5:8) และเราควร “สวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า” สำหรับการสงครามนั้นที่มีอยู่ตลอด (อฟ. 6:11)

ดังนั้นซาตานจึงเข้าไปในงูนั้นและทดลองหญิงคนแรกนั้นให้ทำบาป

4. ซาตานวางแผนการทดลองของมันอย่างไร

เราควรเรียนรู้จากลักษณะการทดลองของซาตานผ่านทางงูนั้นและคอยระวังวิธีการต่าง ๆ ของมันอยู่เสมอ

ประการแรก ซาตานมาดุจมิตรสหาย เนื่องจากงูนั้นเป็นสัตว์ที่ฉลาดที่สุดในบรรดาสัตว์ที่พระเจ้าได้ทรงสร้าง จนกระทั่งพระเจ้าทรงใส่คำแช่งสาปบนงู ไม่ต้องสงสัยเลยว่าอาดัมและเอวาคุ้นชินกับสิ่งมีชีวิตที่มีเสน่ห์และเฉลียวฉลาดนั้นมาบ้างแล้ว และซาตานก็มาโดยประกาศตัวว่าจะเสนอหนทางแห่งความสุขและสติปัญญาให้ พระคัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับพวกครูสอนเท็จว่า: “เพราะคนเช่นนั้นเป็นพวกอัครทูตเทียมเท็จ เป็นบรรดาคนงานที่หลอกลวง ที่แปลงร่างเป็นเหล่าอัครทูตของพระคริสต์ และไม่มีอะไรแปลกประหลาดเลย เพราะซาตานเองก็ยังแปลงร่างเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นเรื่องใหญ่โตอะไรถ้าบรรดาผู้รับใช้ของซาตานจะแปลงร่างเป็นบรรดาผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม ผู้ซึ่งปลายทางของพวกเขาจะเป็นไปตามบรรดาการงานของพวกเขา” (2 คร. 11:13-15) ดังนั้นซาตานเองจึงไม่ได้มาพร้อมกับเขาบนหัวและกีบที่เท้าและถือไม้สามง่าม แต่มันมาดุจเพื่อนที่ดี มันมาในรูปแบบของหญิงสาวหน้าตาสะสวยมีเสน่ห์ มันอาจมาพร้อมกับรอยยิ้มและน้ำตาและความรัก เช่นในกรณีของเดลิลาห์กับแซมสัน หรือมันมาในรูปแบบของสุภาพบุรุษนักวิชาการผู้มีการศึกษา เหมือนอย่างที่พวกถือแนวคิดสมัยใหม่และพวกคนไม่เชื่อในพระคริสต์และพระคัมภีร์มา มันมาในคราบของศาสตราจารย์ผู้รู้ที่อยากนำคุณเข้าสู่ “ความจริง” ขณะที่มันทำลายความเชื่อของคุณในพระเจ้าและพระคัมภีร์ ดังนั้นซาตาน ในสวนเอเดน จึงมาหาหญิงนั้นในฐานะเพื่อนคนหนึ่งที่อยากแสดงให้เธอเห็นวิธีที่จะมีความสุขและมีสติปัญญา!

โอ้ คำโกหกเก่าแก่นั้นของซาตานได้หลอกลวงและทำให้หลายล้านคนถูกลงพระอาชญา! ซาตานสัญญาว่าจะให้ความสุข แต่ที่อยู่ก้นถ้วยใส่น้ำทิพย์นั้นคือน้ำดีและความขมขื่น! แอปเปิ้ลทุกผลของซาตานมีหนอนยั้วเยี้ย คำสัญญาทุกข้อของซาตานเป็นคำโกหก ช่วงเวลาหรรษาทั้งหมดของซาตานจบลงในความเจ็บช้ำใจ ความเป็นนักวิชาการทั้งหมดของซาตานนำไปสู่ความมืดแห่งราตรีนิรันดร์ พร้อมกับความคิดที่ถูกบังตาใจที่ถูกทำให้วิปริต จิตวิญญาณที่ถูกทำให้ออกห่างไปจากพระเจ้า

ซาตานเริ่มต้นด้วยคำถามที่ว่า “จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า” ความไม่เชื่อและบาปเริ่มต้นด้วยคำถามหนึ่งเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้าเสมอ คือการไม่ยอมรับสิทธิอำนาจของพระเจ้า พระเจ้าตรัสอย่างนั้นจริง ๆ หรือ? พระคัมภีร์เป็นพระวจนะที่ไม่มีทางผิดพลาดได้ของพระเจ้าจริง ๆ หรือ? และดังนั้นพวกคนไม่เชื่อจึงไม่ยอมรับเรื่องราวของโยนาห์ ขณะที่ซาตานตั้งใจให้นั่นเป็นการไม่ยอมรับเรื่องการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ซึ่งเรื่องของโยนาห์เป็นภาพเล็งเชิงพยากรณ์ถึงเหตุการณ์นั้น และพวกนักวิทยาศาสตร์ตามที่เขาเรียกกันโดยการคาดเดาและทฤษฎีต่าง ๆ ของตนจึงไม่ยอมรับเรื่องการทรงสร้างมนุษยชาติโดยตรงในแบบพระฉายของพระเจ้า แต่ซาตานตั้งใจให้นั่นเป็นการหันผู้คนไปจากการทรงสร้างครั้งที่สอง นั่นคือการบังเกิดใหม่ หลายคนยืนกรานว่ามาตรฐานศีลธรรมต่าง ๆ ของพระคัมภีร์เป็นเพียงเชิงเปรียบเทียบและชั่วคราว และอาจไม่เข้ากันกับยุคสมัยแห่งความรู้แจ้งนี้ แต่ในความเป็นจริงนั้นซาตานตั้งใจที่จะนำพาผู้คนไปบนถนนสู่ใจที่แตกสลาย บ้านที่แตกแยก

ร่างกายที่ถูกโรคภัยรุมเร้า ความคิดที่ถูกทำให้แปดเปื้อนและสุดท้ายก็ไปสู่นรก จงหมายเหตุไว้เลยว่า เมื่อคุณได้ยินใครก็ตามตั้งคำถามพระวจนะของพระเจ้า คุณก็ควรฟังเสียงฟ่อ ๆ ของงูนั้น คุณควรมองเห็นสายตาเจ้าเล่ห์ของซาตานอยู่เบื้องหลังมัน

ความเชื่อแบบคริสเตียนทั้งหมดตั้งอยู่หรือล้มไปกับพระคัมภีร์ ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ความจริงเกี่ยวกับสวรรค์และนรกและการบังเกิดใหม่ และพระสัญญาทุกข้อของพระเจ้าขึ้นอยู่กับว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะที่ไม่มีวันผิดพลาดได้ของพระเจ้าจริง ๆ หรือไม่ ดังนั้นซาตานจึงเริ่มบ่อนทำลายความเชื่อในพระวจนะของพระเจ้าก่อน มันกล่าวแก่หญิงนั้นว่า “จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า ‘พวกเจ้าต้องไม่กินจากต้นไม้ทุกชนิดแห่งสวนนี้’”

จากนั้นซาตานในงูนั้นจึงตามมาด้วยการไม่ยอมรับแบบทันที “และงูนั้นกล่าวแก่หญิงนั้นว่า “พวกเจ้าจะไม่ตายแน่ เพราะว่าพระเจ้ารู้อยู่ว่า ในวันนั้นที่พวกเจ้ากินจากต้นไม้นั้น ตาของพวกเจ้าก็จะสว่างขึ้น และพวกเจ้าจะเป็นเหมือนพวกพระ ซึ่งรู้จักความดีและความชั่วร้าย” (ปฐก. 3:4,5)

คนอื่น ๆ ได้ดึงความสนใจไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าซาตานในที่นี้นำการทดลองสามประการมาซึ่งถูกกล่าวถึงใน 1 ยอห์น 2:16: “เพราะว่าสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือราคะตัณหาของเนื้อหนัง และราคะตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต ไม่ได้เป็นของพระบิดา แต่เป็นของโลก”

เมื่อซาตานทำให้หญิงนั้นจ้องมองไปที่ผลไม้ต้องห้ามนั้นได้ “และเมื่อหญิงนั้นเห็นว่า ต้นไม้นั้นเหมาะสำหรับเป็นอาหาร และมันสบายตา และเป็นต้นไม้ต้นหนึ่งที่น่าปรารถนาเพื่อทำให้คนหนึ่งเกิดปัญญา นางจึงเก็บผลจากต้นไม้นั้น และได้กิน และส่งให้สามีของนางที่อยู่กับนางด้วย และเขาได้กิน” (ปฐก. 3:6) เพราะว่าเธอได้เปิดรับบาปโดยการมองด้วยใจอยากไปที่ต้นไม้นั้นและผลไม้ต้องห้ามนั้น ธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังของเธอก็โหยหารสชาตินั้น- “ตัณหาของเนื้อหนัง” และมันก็ดูเหมือนจะเหมาะสำหรับเป็นอาหาร, “ตัณหาของตา” และการปิดท้ายแบบสวยงามของการทดลองนั้นก็คือซาตานสัญญากับเธอว่ามันจะทำให้เธอเป็นเหมือนพระเจ้าและเธอจะรู้จักความดีและความชั่ว “ความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต”!

เอาล่ะ ถ้ามีสิ่งใดที่เธออยากได้ มันก็คือการเป็นคนมีปัญญา โอ้ ที่จะได้เป็นเหมือนผู้รู้! ที่จะมีการเรียนรู้และสติปัญญา! นั่นนำคนมากมายที่เชื่อแต่ปากไปสู่ความไม่เชื่อแล้ว มันได้ทำลายนักศึกษาวิทยาลัยที่มักใหญ่ใฝ่สูงจำนวนมากแล้ว มันทำให้สถาบันที่เน้นรากฐานเดิมหลายแห่งกลายเป็นแหล่งเพาะความไม่เชื่อมาตลอดหลายปีนี้แล้ว ความเย่อหยิ่งนั้นของใจที่อยากได้ชื่อว่ามีสติปัญญาและเป็นผู้รู้!

โรว์ วิลสัน ประธานแห่งมหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน ต่อมาเป็นผู้ว่าการรัฐนิวเจอร์ซีย์ และต่อมาก็เป็นประธานาธิบดีแห่งสหรัฐฯ ไม่ได้เป็นคนโฉดเขลาและไม่ได้เป็นคนต่อต้านวิทยาศาสตร์และการเรียนรู้ เขาเป็นแค่คนที่เชื่อพระคัมภีร์ และในพระคัมภีร์ใหม่ที่สภากาชาดแจกให้ผมตอนเป็นทหารในสงครามโลกครั้งที่ 1 ประธานาธิบดีวู้ดโรว์ วิลสัน ก็วิงวอนอย่างจริงจังให้ทหารทุกนายควรต้อนรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตน ไม่เลยครับ ไม่ใช่เลย บรรดาผู้ที่เชื่อพระคัมภีร์อย่าง Machen และ Robert Dick Wilson และ W.B. Riley และ E.Y. Mullins ไม่ได้เป็นคนที่โฉดเขลาและขาดความรู้ ถึงแม้พวกเขาเป็นเพียงผู้ที่เชื่อพระคัมภีร์ก็ตาม คนที่ฟังคำโกหกนั้นก็ถูกชักนำให้หลงเจิ่นไปโดยงูนั้นและโดยความเย่อหยิ่งแห่งใจชั่วของเขาที่อยากได้ความโปรดปรานของโลกที่ไม่เอาพระเจ้า!

ดังนั้นซาตานจึงนำหญิงนั้นให้ทำบาป และเธอก็ให้ผลไม้ต้องห้ามนั้นแก่สามีของเธอและเขาก็กิน จากนั้นทั้งคู่ก็พบว่าตัวเองเปลือยเปล่าต่อพระพักตร์พระเจ้า ไม่เพียงเปลือยเปล่าในฝ่ายร่างกาย แต่แย่ยิ่งกว่านั้นอีก-พร้อมกับใจวินิจฉัยผิดและชอบที่รู้สึกผิดและความคิดที่ถูกบิดเบือนและบัดนี้ก็อยู่ภายใต้สายตาที่จ้องมองของพระเจ้าผู้ทรงกริ้วซึ่งพวกเขาได้ฝ่าฝืนกฎของพระองค์และซึ่งพวกเขาไม่ได้เชื่อฟังคำบัญชาของพระองค์และซึ่งพวกเขาได้ทรยศความรักของพระองค์!

พระเจ้าประทานเรื่องราวอันน่าเศร้านี้ให้แก่เราใน

ข้อ 7-13:

3:7 และตาของเขาทั้งสองก็สว่างขึ้น และเขาทั้งสองรู้ว่าพวกเขาเปลือยกายอยู่ และเขาทั้งสองก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บรวมกัน และทำพวกเครื่องปกปิดสำหรับตนเอง

3:8 และเขาทั้งสองได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวนในเวลาเย็นของวัน และอาดัมกับภรรยาของเขาได้ซ่อนตัวจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้า ในท่ามกลางต้นไม้ทั้งหลายแห่งสวนนั้น

3:9 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเรียกอาดัม และตรัสแก่เขาว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน”

3:10 และเขาทูลว่า “ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวน และข้าพระองค์ก็กลัว เพราะว่าข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ และข้าพระองค์ได้ซ่อนตัวเสีย”

3:11 และพระองค์ตรัสว่า “ใครได้บอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่ เจ้าได้กินจากต้นไม้นั้นแล้วหรือ ซึ่งเราได้บัญชาเจ้าไว้ว่าเจ้าไม่ควรกิน”

3:12 และชายนั้นทูลว่า “หญิงนั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานให้อยู่กับข้าพระองค์ นางได้ให้ข้าพระองค์จากต้นไม้นั้น และข้าพระองค์จึงได้กิน”

3:13 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่หญิงนั้นว่า “เจ้าได้ทำอะไรลงไปนี่” และหญิงนั้นทูลว่า “งูนั้นได้ล่อลวงข้าพระองค์ และข้าพระองค์จึงได้กิน”

1. หญิงนั้นทำผิดก่อน จากนั้นชายนั้นก็ทำผิด

นักเทศน์หลายคนทำให้หญิงหลายคนที่ฟังเขายิ้มระรื่นโดยการที่เขาเทศนาว่าอาดัมโทษเอวาเพราะบาปของตนและว่าผู้ชายก็โทษผู้หญิงตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เอาล่ะครับ มันก็จริงที่เราทุกคน ทั้งผู้ชายและผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะแก้ตัวสำหรับบาปทั้งหลายของเราและที่จะโทษคนอื่นสำหรับบาปเหล่านั้น แต่จริง ๆ แล้วข้อกล่าวหานั้นก็แทบจะไม่ตรงกับกรณีของอาดัมกับเอวาเลย

ดังนั้นมันก็เป็นความจริงตามที่อาดัมได้กล่าว เอวา “เก็บผลจากต้นไม้นั้น และได้กิน” และจากนั้นเธอก็ “ส่งให้สามีของนางที่อยู่กับนางด้วย และเขาได้กิน” (ปฐก. 3:6)

2. เอวาถูกหลอกลวง อาดัมไม่ได้ถูกหลอก

อรรถาธิบายที่ให้ความกระจ่างถูกให้ไว้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงนี้ใน 1 ทิโมธี 2:11-15:

“ให้ผู้หญิงเรียนรู้อย่างเงียบ ๆ ด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง แต่ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงคนใดสั่งสอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้นิ่งเงียบเสีย ด้วยว่าอาดัมทรงถูกปั้นก่อน แล้วทรงปั้นเอวา และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่ผู้หญิงนั้นที่ถูกหลอกลวงจึงได้อยู่ในการละเมิดนั้น แต่อย่างไรก็ตาม นางก็จะถูกช่วยให้รอดในการคลอดบุตร ถ้าเขาทั้งหลายยังดำรงอยู่ในความเชื่อ และความรัก และความบริสุทธิ์ พร้อมกับความมีสติสัมปชัญญะ”

ในที่นี้เราพบว่า “อาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่ผู้หญิงนั้นที่ถูกหลอกลวงจึงได้อยู่ในการละเมิดนั้น”

ซาตานชักจูงเอวาว่าพระวจนะของพระเจ้าไม่เป็นความจริง! มันหลอกเธอให้เชื่อว่าเธอจะไม่ตายจริง ๆ หากเธอกินจากผลไม้ต้องห้ามนั้น มันหลอกเธอให้เชื่อว่าเธอจะกลายเป็นผู้มีสติปัญญาเหมือนพระเจ้า เอวาถูกหลอกลวงโดยซาตานซึ่งพูดผ่านงูนั้น

ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีเหตุผลที่ว่าทำไมซาตานถึงเลือกที่จะพูดกับหญิงนั้นเป็นผู้แรก อาดัมเป็นผู้ชายและเขาถูกสร้างมาเพื่อเป็นศีรษะของภรรยา มีร่างกายที่แข็งแรงกว่า มีความคิดที่มีตรรกะมากกว่า รับผิดชอบมากกว่าในฝ่ายวิญญาณ ผู้หญิงได้ถูกสร้างมาเพื่อที่จะนบนอบเชื่อฟังสามีของตน เพื่อที่จะเป็นผู้ช่วยเหลือแก่สามีของตน เพื่อที่จะเป็นความชื่นบานและการปลอบประโลมใจแก่สามีของตน ผู้ช่วยเหลือ เพื่อนคู่คิด ใน 1 เปโตร 3:7 สามีทั้งหลายได้รับคำบัญชาที่จะ “ให้เกียรติแก่ภรรยาเหมือนหนึ่งเป็นภาชนะที่อ่อนแอกว่า” และดังนั้นซาตานจึงเริ่มต้นการทดลองของมันกับภาชนะที่อ่อนแอกว่านั้น มันหลอกลวงหญิงนั้นและเธอได้ตกเข้าในบาป

ฉะนั้นในข้อพระคำตอนนั้นใน 1 ทิโมธี บทที่ 2 พระเจ้าจึงตรัสชัดเจนว่านี่เป็นเหตุว่าทำไมพระองค์ถึงไม่อยากให้ผู้หญิงคนใด “ใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้นิ่งเงียบเสีย” เท่าที่เกี่ยวข้องกับความเป็นผู้นำในการประชุมนมัสการของคริสเตียน ผู้หญิงจะต้องไม่อยู่เหนือผู้ชายในบ้านของเธอ ผู้หญิงจะต้องไม่แอบอ้างสิทธิ

อำนาจเหนือผู้ชายในฐานะอาจารย์หรือนักเทศน์ในคริสตจักร ผู้หญิงเป็นภาชนะที่อ่อนแอกว่า เธอถูกหลอกลวงโดยซาตานในเมื่ออาดัมไม่ได้ถูกหลอก ดังนั้นผู้หญิงทั้งหลายจึงไม่ควรถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจและหน้าที่รับผิดชอบในส่วนที่พวกเธออาจชักนำผู้ชายให้หลงเจิ่นไป โดยที่ตัวพวกเธอเองถูกหลอก

น่าทึ่งจริง ๆ ที่ลัทธิเทียมเท็จจำนวนมากได้เติบโตขึ้นเพราะพวกผู้หญิง ผมคิดถึง Mrs. White ที่คนเรียกกันว่า “ผู้เผยพระวจนะหญิง” ของลัทธิ Seventh-Day Adventist; ผมคิดถึง Mrs. Mary Baker Eddy ผู้ก่อตั้ง Christian Science ผมคิดถึงสองศรีพี่น้องตระกูล Fox ที่ริเริ่มวิถีทางแห่งแนวคิดวิญญาณนิยม โดยสอนผู้คนให้ติดต่อกับพวกผีปีศาจ แม้แต่ศาสนาเทียมเท็จนั้นแห่งนิกายโรมัน ก็ทำผิดมากขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อมันยกชูนางมารีย์แทนที่จะยกชูพระคริสต์ และดังนั้นในวิวรณ์ 17 หญิงแพศยาใหญ่โตนั้น ผู้หญิงคนนั้น ก็เป็นภาพของคริสตจักรรัฐที่ถูกบิดเบือนที่จะผงาดขึ้นในกาลสมัยของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น และหญิงชั่วคนนี้ก็ไม่เพียงเป็นหญิงแพศยาคนหนึ่ง แต่เป็น “มารดาของหญิงแพศยาทั้งหลาย” หรือศาสนาเทียมเท็จทั้งหลาย

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงห้ามมิให้หญิงทั้งหลายมีตำแหน่งผู้นำและสิทธิอำนาจเหนือผู้ชาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณ และพระองค์ทรงใช้เครื่องเตือนใจนั้นว่าเอวาได้ถูกหลอก แต่อาดัมไม่ได้ถูกหลอก

3. แล้วทำไมอาดัมถึงได้ทำบาปตามเอวา?

อาดัมไม่ได้เชื่อสิ่งที่ซาตานกล่าว เขาเชื่อว่าเขาจะตายอย่างแน่นอน พระเจ้าตรัสเช่นนั้นแล้วและอาดัมไม่ได้ถูกหลอกเกี่ยวกับเรื่องนั้นเลย แน่นอนว่าเขาไม่ได้ตระหนักอย่างถ่องแท้ถึงทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องในความตายฝ่ายร่างกายนั้น ความตายฝ่ายวิญญาณที่เกี่ยวข้องในความไม่เชื่อฟังของเขา แต่เขาไม่ได้ถูกหลอก เขายังเชื่อพระเจ้าอยู่เหมือนเดิม

อาดัมไม่ได้เชื่อว่าผลไม้ต้องห้ามนั้นจะทำให้เขามีสติปัญญาเหมือนพระเจ้า โอ้ มีสติปัญญาแบบหนึ่งซึ่งไม่ดีและไม่หอมหวานและไม่เป็นประโยชน์อันใด บางสิ่งที่ชั่วร้ายซึ่งคริสเตียนคนใดไม่ควรเข้าไปทำความรู้จักเลย ไม่ควรกล่าวถึงในทางที่ดีเลย เป็นความจริงที่ว่าบาปทำให้รู้จักมักคุ้นกับบาป แต่มันไม่ให้สติปัญญาและไม่ทำให้คน ๆ หนึ่งเป็นเหมือนพระเจ้าเลย และอาดัมไม่ได้ถูกหลอก เขายังเชื่อสิ่งที่พระเจ้าตรัสแทนสิ่งที่ซาตานตรัสอยู่เหมือนเดิม

ผมคิดด้วยซ้ำว่าอาดัมไม่ได้ถูกทดลองโดยสีสันและกลิ่นที่น่าดึงดูดของผลไม้นั้น นั่นไม่ใช่เหตุผลที่อาดัมได้ทำบาป

ฉะนั้นอาดัมได้ทำบาปเพราะอะไรเล่า? เมื่อเอวากินจากผลไม้ต้องห้ามนั้น เขาก็กินเช่นกัน เมื่อเอวาทำบาป เขาก็ทำบาปเช่นกัน

โอ้ คุณแน่ใจได้เลยว่าซาตานรู้ว่ามันกำลังทำอะไรอยู่เมื่อมันใช้เอวาเพื่อเข้าถึงอาดัม! และตลอดหลาย

ศตวรรษ ซาตานก็ใช้ผู้หญิงมาตลอด ผู้ซึ่งมีไว้เพื่อความงามและความบริสุทธิ์ของเธอ มีไว้เพื่อความเพลิดเพลินและการปลอบประโลมใจและการให้กำลังใจ มีไว้เพื่อการเป็นเพื่อนคู่คิดและแรงบันดาลใจอันบริสุทธิ์ เพื่อนำผู้ชายเข้าสู่บาป มันทำเช่นนั้นในกรณีของอาดัมและเอวา

ผมเชื่อว่าอาดัมรักภรรยาของเขาอย่างที่ไม่มีชายอื่นใดเคยรักหญิงคนหนึ่ง เราได้รับคำบัญชาว่า “สามีทั้งหลาย จงรักภรรยาของพวกท่าน เหมือนอย่างที่พระคริสต์ได้ทรงรักคริสตจักรด้วย และได้ประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร” (อฟ. 5:25) ผมควรทำเช่นนั้นแต่ผมก็ไม่ทำ ผมทำไม่ได้ ผมเป็นคนผิดบาปและอ่อนแอเหลือเกินจนผมไม่สามารถเป็นคนดีอย่างพระเยซูคริสต์ไม่ว่าจะเรื่องใด ๆ และในเรื่องนั้นก็ทำไม่ได้อย่างแน่นอน

แต่อาดัมเป็นคนที่สมบูรณ์แบบและไร้บาป จนถึงเวลานั้นอาดัมมีสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้าอยู่ตลอด เขารักภรรยาของเขาอย่างที่ชายคนหนึ่งควรรักภรรยาของตน และผมคิดว่าไม่มีใครสามารถนึกได้ว่าใจของเขาถูกฉีกขาดเมื่อเขาพิจารณาว่าเขาจะยอมปล่อยให้ภรรยาของเขาไปสู่ความตายและความพินาศย่อยยับไกลจากพระเจ้า และทิ้งเขาไว้เพียงลำพังในสวนเอเดนนั้น หรือเขาควรเข้าสู่บาปไปกับเธอ

ความรักของชายคนหนึ่งที่มีต่อภรรยาของเขาอาจเป็นอิทธิพลหนึ่งที่สูงส่งมากที่สุดและบริสุทธิ์มากที่สุดในชีวิตของเขา หรือมันอาจถูกใช้การโดยซาตานเพื่อนำชายคนหนึ่งไปในทางที่ผิดได้ ผมเคยรู้จักชายคนหนึ่ง ผู้ซึ่งอยู่ต่อไปกับงานรับใช้ที่ไม่เกิดผล พร้อมกับใจที่ปวดร้าว ในบ้านหลังงามที่เขาได้จัดเตรียมไว้สำหรับภรรยาของเขาเพราะเขาได้ปฏิญาณไว้กับเธอว่าเขาจะไม่มีวันขอร้องเธออีกให้ติดสอยห้อยตามเขาไปในดินแดนนั้นในการประกาศข่าวประเสริฐหรือในการเปลี่ยนตำแหน่งศิษยาภิบาล ผมรู้จักชายหลายคนที่เก็บงานดี ๆ และรายได้งาม ๆ ของตนไว้แทนที่จะเข้าสู่งานรับใช้หรือไปประกาศในต่างแดน เพราะพวกเขาทนไม่ได้ที่จะให้ภรรยาของพวกเขาได้รับน้อยกว่าที่ภรรยาเหล่านั้นอยากได้และดูเหมือนต้องการ

ดังนั้นอาดัมจึงตัดสินใจและร่วมหัวจมท้ายไปกับเอวา เขาหยิบผลไม้นั้นมาและกินเข้าไปด้วย เขาอาจร้องไห้ไปและกินมันไป ผมไม่ทราบ หรือเขาอาจถูกบังตาโดยความรักที่มีต่อภรรยาของตนจนเขาดำดิ่งลงไปในบาปนั้นเลย ผมไม่ทราบ เราถูกบอกแต่เพียงว่าอาดัมไม่ได้ถูกหลอก เขารู้ว่าเขาทำอะไรลงไป เขาทำบาปแล้ว ไม่เหมือนกับหญิงน่าสงสารผู้นั้นที่ถูกบังตาและใจเร็ว แต่เหมือนกับชายที่แข็งแรงคนหนึ่งที่ความคิดเปิดรับและรู้ว่าตนกำลังทำอะไรอยู่ และดังนั้นอาดัมจึงได้ทำบาปและเข้าสู่ความตายและความย่อยยับ และนำเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดเข้าสู่ความย่อยยับไปกับเขาด้วย

ผมไม่ล้อเลียนอาดัม เขาเป็นบิดาของเราทุกคน ผมไม่โทษเขามากไปกว่าที่ผมโทษเราทุกคนที่ทำบาป ผมแค่อยากเตือนความจำคุณว่าซาตานจะใช้สิ่งที่บริสุทธิ์และดีงามที่สุดในชีวิตของคุณเพื่อนำคุณไปจากพระเจ้าและจากสิ่งที่ถูกต้อง

ซาตานใช้สิ่งที่ดีเพื่อนำคุณให้หลงไปจากสิ่งที่ดีที่สุด ซาตานใช้ความรักชาติและความรักของคุณแม่และ

คุณพ่อ หรือความรักของภรรยาและลูก ๆ หรือความนับถือของเพื่อนฝูงของคุณ หรือเสน่ห์ของการเรียนรู้และการศึกษา เพื่อนำผู้คนให้หลงไปจากพระเจ้าและพระคัมภีร์และความเชื่อฟังและความชอบธรรม ดังนั้นซาตานจึงใช้เอวาเพื่อนำอาดัมเข้าสู่บาป

อาจเป็นได้ว่าในที่นี้เรามีเครื่องเตือนใจว่าพระเยซู ซึ่งเป็นอาดัมคนที่สอง ได้เสด็จเข้าสู่ความมรณาเพื่อเราทุกคน เหมือนอย่างที่อาดัมได้เข้าสู่ความตายเพื่อภรรยาของตน ผมไม่ได้หมายความว่าพระเยซูเคยทำบาป แต่พระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปได้กลายเป็นบาปเพื่อเรา เพื่อที่เราจะได้กลายเป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์ พระเยซู ผู้ทรงมีสิทธิ์ที่จะอยู่ต่อไปในเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า ได้ทรงเดินออกมาจากมัน และก้าวลงบันไดที่สง่างามนั้นแห่งสง่าราศีมาประสูติในคอกสัตว์ เพื่อที่จะรับสภาพอย่างผู้รับใช้ เพื่อที่จะตายดุจอาชญากร เพื่อที่จะได้เรามาเป็นเจ้าสาวของพระองค์

และดังนั้นอาดัม เมื่อเขาเดินเข้าสู่ความตายและออกไปจากต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า จึงอาจเป็นภาพของพระเยซูเจ้าขณะที่พระองค์ตรัสคำอำลาแก่สวรรค์และทรงรับความผิดของเราและความอ่อนแอแบบมนุษย์ของเราไว้บนพระองค์เอง และทรงรับความผิดเพราะบาปทั้งหลายของเราไป และถึงขนาดยอมให้พระเจ้าพระบิดาหันพระพักตร์ไปเสียจากพระองค์บนกางเขนนั้น เพื่อที่พระองค์จะทรงแบกรับบาปทั้งหลายของเราและชำระหนี้ของเราและไถ่เราไปถึงพระเจ้า!

ข้อ 12,21

3:12 และชายนั้นทูลว่า “หญิงนั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานให้อยู่กับข้าพระองค์ นางได้ให้ข้าพระองค์จากต้นไม้นั้น และข้าพระองค์จึงได้กิน”	3:21 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงทำพวกเสื้อคลุมแห่งหนังสัตว์ให้แก่อาดัมและภรรยาของเขาด้วย และทรงสวมใส่ให้เขาทั้งสอง

I. ผู้หญิงมีอิทธิพลเหนือผู้ชายมาตลอดหลายยุคสมัยอย่างไร

เอวาเป็นผู้หญิงคนแรกนั้น เธอถูกเรียกว่า “มารดาของเราทุกคน” และ “มารดาของผู้มีชีวิตทุกคน” ดังนั้นเอวาจึงเป็นภาพเล็งของผู้หญิงทุกคน ทั้งดีและเลว อิทธิพลของเธอที่มีต่ออาดัมมีทั้งดีและเลว และตลอดหลายปีมานี้หญิงหลายคนได้มีอิทธิพลมหาศาลต่อสามีของพวกเธอในทางที่ถูกหรือผิด ในทางที่ดีหรือเลว

ขอให้ชายทุกคนพิจารณาด้วยความสำนึกในพระคุณอันลึกซึ้งถึงการที่พระเจ้าได้ทรงสร้างผู้หญิงที่ดี ๆ สตรีคริสเตียนทั้งหลายเพื่อเป็นพระพรและการชุบชูใจมาตลอดหลายศตวรรษ และให้เขาปีติยินดีในสิ่งดีใด ๆ ก็ตามที่พระเจ้าได้ส่งมาถึงเขาผ่านทางคุณแม่หรือภรรยาหรือพี่สาวน้องสาวหรือลูกสาวหรือเพื่อน

1. จงขอบคุณพระเจ้าสำหรับคุณแม่คริสเตียนทั้งหลาย!

เปาโลเตือนความจำทิโมธีอย่างฉลาดมาก ๆ ให้นึกถึงคุณแม่และคุณยายที่เชื่อของเขา เขาได้รับการ

ดลใจให้เขียนถึงนักเทศน์หนุ่มคนนั้นว่า: “เมื่อข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออันแท้นั้นซึ่งมีอยู่ในท่าน ซึ่งก่อนอื่นเลยนั้นได้มีอยู่ในโลอิสยายของท่าน และยูนีสมารดาของท่าน และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่ามีอยู่ในท่านเช่นกัน” (2 ทธ. 1:5)

ทิโมธีมีพ่อที่เป็นคนต่างชาติ ชาวกรีก ตามที่เราเรียนรู้จากกิจการ 16:1 และไม่เหมือนกับแม่ของทิโมธีที่ “เชื่อ” พระคัมภีร์กล่าวไว้ แต่คุณแม่ที่ตามทางพระเจ้าผู้นั้น คือยูนีส และคุณยายที่ตามทางพระเจ้าผู้นั้น คือโลอิส มีความเชื่ออันแท้ และได้สอนความเชื่อนั้นแก่ทิโมธีตั้งแต่เด็ก

เรื่องราวอันมีเสน่ห์นั้นของฮันนาห์และการที่นางได้อธิษฐานขอด้วยความห่วงใยและความทุ่มเทอันบริสุทธิ์ที่จะได้รับเด็กชายคนหนึ่งเพื่อรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า ถูกเล่าใน 1 ซามูเอล บทที่ 1 เด็กนั้นถูกปฏิสนธิและถูกให้กำเนิดในการอธิษฐานและหลังจากที่นางได้รักเขาและฝึกฝนเขาและสั่งสอนเขาชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้ว นางก็พาเขาไปยังพระวิหารและกล่าวว่า “ตราบใดที่เขามีชีวิตอยู่ เขาจะถูกให้ยืมแด่พระเยโฮวาห์” โอ้ เราคงมีคนอย่างซามูเอลเยอะมากขึ้นหากเรามีคนอย่างนางฮันนาห์มากขึ้น!

จงพิจารณาเรื่องราวแสนอัศจรรย์นั้นของการที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ถือกำเนิดหลังจากที่เศคาริยาห์และนางเอลีซาเบธได้อธิษฐานขอลูกคนหนึ่งอาจเป็นเวลาสามสิบปีหรือนานกว่านั้น อ่านลูกา 1:13-17 และผมคิดว่าคุณจะเชื่อเหมือนอย่างที่ผมเชื่อว่า เขาทั้งสองได้อธิษฐานขอลูกชายคนหนึ่งมานานซึ่งจะไม่แตะต้องสุราเลย ขอเด็กคนหนึ่งที่จะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ขอเด็กคนหนึ่งที่จะเป็นผู้ชนะจิตวิญญาณที่เปี่ยมด้วยฤทธิ์ แน่นอนว่าเขาทั้งสองนึกถึงคน ๆ หนึ่งที่จะมีใจกล้าหาญและสัตย์ซื่อตามอย่างของเอลียาห์ผู้เปี่ยมด้วยพระวิญญาณ และพระเจ้าก็ประทานบุตรเช่นนั้นเลยให้แก่พวกเขา และผมไม่สงสัยเลยว่าอุปนิสัยที่แข็งแกร่งดุจเหล็กกล้าของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ความเรียบง่ายตามทางพระเจ้าของเขา และการไม่รักโลก ส่วนใหญ่แล้วมาเพราะอิทธิพลและคำอธิษฐานของนางเอลีซาเบธ คุณแม่ท่านนั้นที่ได้อธิษฐานมานานหลายปีเพื่อที่นางจะได้อุ้มทารกสักคนในอ้อมแขนของตนและเลี้ยงดูเขาเพื่อพระเจ้า!

คุณแม่ของผมเองได้เสียชีวิตก่อนผมอายุหกขวบ แต่ผมก็ไม่อาจวัดค่าผลกระทบแห่งชีวิตและคำพยานของท่านที่มีต่อผมได้เลย ท่านได้ถวายผมแด่พระเจ้าตอนที่ผมเกิดและอยากให้ผมเป็นนักเทศน์ ท่านเรียกผมว่า “ลูกชายนักเทศน์” ของท่าน ท่านสอนผมให้ร้องเพลงคริสเตียนหลายเพลง ท่านให้พวกเราทุกคนสัญญาว่าจะไปพบท่านในสวรรค์ บนเตียงตอนใกล้สิ้นลม คุณแม่ของผมชื่นบานในองค์พระผู้เป็นเจ้าและขอให้พวกเราร้องเพลง “ความเชื่อศิษย์พระเยซู” (How Firm A Foundation) ขอบคุณพระเจ้าสำหรับคุณแม่คริสเตียนทั้งหลาย!

2. ชายมากมายได้รับพระพรยิ่งใหญ่เพราะภรรยาที่เป็นคริสเตียน ผู้มีอิทธิพลต่อพวกเขาในทางที่ดี

หญิงที่ตามทางพระเจ้าจำนวนมากได้เชิญผมให้ไปกินข้าวในบ้านของเธอ หรือให้เป็นแขกพักแรมยาวนานกว่านั้น ดังนั้นวันหนึ่งเมื่อเอลีชาผู้พยากรณ์ผ่านไป “หญิงมั่งมีคนหนึ่ง” ในเมืองชูเนม “ได้รบเร้าท่านให้รับประทานอาหาร” ดังนั้นอยู่มาหลังจากนั้นเขาจึงแวะไปกินข้าวที่นั่นบ่อย ๆ และหญิงที่ดีคนนี้ “กล่าวแก่สามีของนางว่า “บัดนี้ ดูเถิด ดิฉันรับรู้ว่าชายคนนี้เป็นคนบริสุทธิ์ของพระเจ้า ซึ่งเดินผ่านพวกเราอยู่เนือง ๆ ขอให้พวกเราทำห้องเล็ก ๆ ดิฉันขอร้องพี่ ไว้บนกำแพง และให้พวกเราวางเตียง และโต๊ะ และเก้าอี้ และเชิงเทียนไว้ให้ท่าน และต่อมาเมื่อท่านมาหาพวกเรา ท่านจะได้เข้าไปพักในห้องนั้น” (2 พงศ์กษัตริย์ 4:9,10)

และดังนั้นหญิงที่ตามทางพระเจ้าคนหนึ่งจึงมีอิทธิพลต่อสามีของนางโดยชักจูงเขาให้ทำห้อง ๆ หนึ่งของผู้พยากรณ์ให้แก่เอลีชา โอ้ เขาดีใจจริง ๆ ในเวลาต่อมาเมื่อเพราะคำวิงวอนของผู้พยากรณ์ท่านนี้พระเจ้าได้ประทานบุตรชายคนหนึ่ง และต่อมาเพื่อตอบคำอธิษฐานต่าง ๆ ของผู้พยากรณ์ท่านนี้ บุตรชายคนนั้นถูกทำให้ฟื้นคืนจากตาย นั่นเป็นหญิงที่ดีคนหนึ่ง หญิงคนหนึ่งที่อธิษฐาน อาจเป็นได้ว่าคำเรียก “หญิงที่มั่งมี” (great woman) หมายถึงขนาดที่ใหญ่โตของนางหรือมันอาจหมายถึงความใจกว้างของนางและใจที่เห็นอกเห็นใจของนาง แต่นางเป็นสตรีผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งในสายพระเนตรของพระเจ้า สตรีแห่งการอธิษฐานและความเชื่อ เป็นพระพรแก่สามีของนางและบุตรชายของนาง และแก่ผู้พยากรณ์นั้นของพระเจ้าอย่างแน่นอน

และต่อมาก็มีเรื่องราวอันทรงเสน่ห์ของอาบีกายิล ภรรยาของนาบาลชาวคารเมล สามีใจทรามของนางเหยียดหยามดาวิด ไม่สำนึกบุญคุณสำหรับการเฝ้าดูแลนั้นที่ปกป้องฝูงสัตว์ของเขาให้พ้นจากพวกสุนัขป่าและขโมย และไม่ยอมแบ่งปันอาหารและพรกับดาวิดและคนของเขาที่หิวโหย แต่ขณะที่นาบาลเมาสุรา อาบีกายิลได้นำเสบียงอาหารและรีบรุดไปพบกับดาวิดก่อนที่เขาจะนำความพินาศมาสู่ทั้งครัวเรือนนั้น นางรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงเจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์ ว่าถ้าเขาทำบาปในเรื่องนี้เขาก็คงต้องนึกเสียใจภายหลัง นางช่วยรักษาชีวิตและทรัพย์สินของสามีของนางไว้ได้ และช่วยดาวิดให้พ้นจากบาป นางกล่าวถ้อยคำอันดีเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ต่อมานางได้กลายเป็นภรรยาของดาวิด

โอ้ ถ้าปีลาตเพียงฟังภรรยาของตนที่ได้อ้อนวอนเขาไม่ให้ตัดสินให้พระเยซูรับโทษประหารชีวิต! ปีลาตลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ ถูกพวกยิวเรียกให้มาที่บัลลังก์พิพากษาเพื่อไต่สวนพระเยซู ภรรยาของเขาตื่นสายกว่า แต่นางมีความฝันอันน่าสะพรึงกลัวซึ่งในฝันนั้นพระเจ้าทรงเปิดเผยแก่นางว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดนั้นว่าพระองค์ทรงไร้ความผิด ดังนั้น “เมื่อปีลาตนั่งบนบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ส่งมายังท่าน โดยกล่าวว่า “ท่านอย่ามีอะไรเกี่ยวข้องกับคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการในความฝันเพราะเหตุท่านผู้นั้น” (มธ. 27:19)

ผมไม่ทราบว่าภรรยาของปีลาตได้รับความรอดหรือไม่ แต่ผมเชื่อว่านางได้รับความรอด นางเป็นคนที่เข้าถึงได้ในฝ่ายวิญญาณมากกว่า ตื่นตัวต่อเสียงของพระเจ้ามากกว่าสามีของนาง นางอ้อนวอนเขาให้ทำสิ่งที่ถูกต้อง

ชายกี่คนแล้วตกนรกไปเพราะพวกเขาไม่ยอมฟังคำวิงวอนของภรรยาที่ดีผู้ซึ่งรบเร้าพวกเขาให้หันจากบาปและรับความรอด ชายที่หลงหายกี่คนจะพบกับน้ำตาของภรรยาของตนที่การพิพากษานั้น และน้ำตาของพวกเธอเป็นส่วนหนึ่งของคำพยานของพระเจ้าต่อสู้พวกเขาและเป็นคำพยานถึงความเมตตากรุณาของพระเจ้าสำหรับคนบาปทั้งหลาย

3. หญิงดี ๆ ทั้งหลายได้เป็นพระพรแก่ชายอื่น นับไม่ถ้วนตลอดหลายศตวรรษ

ความเป็นผู้หญิงมีไว้เพื่อเป็นพระพรอย่างหนึ่ง และอิทธิพลอันหอมหวานแห่งอุปนิสัยของผู้หญิงคนหนึ่ง รอยยิ้มของเธอ คำปรึกษา ความเชื่อ ความทุ่มเทแบบคริสเตียนก็เป็นพรอย่างหนึ่งแก่ผู้คนมากมาย

เราต้องจำไว้ว่าผู้หญิงดี ๆ หลายคนมาจากแคว้นกาลิลีกับพระเยซูและกับพวกอัครทูต “และปรนนิบัติพระองค์จากทรัพย์สิ่งของของพวกนาง” หญิงบางคนเหล่านั้นที่ติดตามพระเยซูถูกเอ่ยชื่อในพระคัมภีร์: มารีย์ชาวมักดาลาและมารีย์อีกคน และภรรยาของเศเบดี มารดาของยากอบและยอห์น มีนางโยอันนาภรรยาของคูซา คนต้นเรือนของเฮโรด หญิงที่ดีบางคนทอเสื้อไร้ตะเข็บตัวนั้นที่พระเยซูทรงสวมจนกระทั่งพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน หญิงที่ดีหลายคนถวายเงินนั้นที่ซื้ออาหารให้พระเยซูและให้พวกอัครทูต และมารีย์ชโลมพระองค์ด้วยน้ำมันหอมจากผอบที่คิดเป็นเงินสามร้อยเดนาริอัน

เปาโลเอง ก็มีโอกาสที่จะขอบคุณพระเจ้าสำหรับความช่วยเหลือและอิทธิพลของสตรีคริสเตียนทั้งหลาย มีนางเฟบีและปริสสิลลาและ “มารีย์ ผู้ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อพวกเรา” และน้องสาวของเนเรอัสและมารดาของรูฟัส “มารดาของเขาและของข้าพเจ้า” เปาโลกล่าวเช่นนั้นในโรม 16 และเปาโล ตอนเขียนไปถึงชาวฟีลิปปี อ้อนวอนพวกเขาให้ “ช่วยผู้หญิงเหล่านั้น ผู้ซึ่งได้ทำงานหนักด้วยกันกับข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐ...” (ฟป. 4:3)

ในงานประกาศต่างแดนและที่บ้านในฐานะครูและผู้ช่วย ในฐานะนักพิมพ์ดีด เลขา ครูสอนรวี สตรีคริสเตียนทั้งหลายได้พยุงแขนของชายดี ๆ ทั้งหลายที่รับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า เอวาเป็นมารดาของหญิงที่ดีทุกคนที่ได้นำพระพรมาสู่ชายทั้งหลาย

4. หญิงทั้งหลายที่เป็นคำแช่งสาปต่อชายหลายคน

เมื่อเอวาหยิบผลไม้ต้องห้ามนั้นและยื่นมันให้อาดัม และเขาซึ่งไม่ถูกหลอก แต่เพราะรักภรรยาของเขาและไม่อยากขัดใจเธอ ไม่อยากเสียเธอไป จึงได้ทำบาปกับเธอ เอวาก็เป็นภาพเล็งของหญิงจำนวนมากที่กลาย

เป็นคำแช่งสาปต่อชายที่เธอรักและต่อชายคนอื่น ๆ

เราคิดถึงนางเดลิลาห์ ซึ่งเอาอกเอาใจแซมสันในหุบเขาเมืองโสเรก เราถูกบอกว่าแซมสันรักร่ว แต่คนฟีลิสเตียติดสินบนนางให้ล่อลวงแซมสันเพื่อที่นางจะได้ค้นพบว่าพละกำลังของเขามาจากไหนและทำให้เขาสิ้นฤทธิ์ และขณะที่แซมสันนอนหนุนตักนางอยู่ นางก็ลูบคลำเขาและหยอกล้อกับเขาและอ้อนวอนและร้องไห้ และดังนั้นนางจึงทรยศเขาให้ตกอยู่ในมือเหล่าศัตรูของเขา นางได้ทราบเคล็ดลับแห่งพละกำลังของเขา เมื่อเขานอนนางก็ให้คนมาตัดผมของเขาออก คนฟีลิสเตียจับเขามัดและทำให้ตาเขาบอดและให้เขาโม่แป้งดุจลา โอ้ แซมสันเอ๋ย ความรักแบบที่ผิดนำชายไปสู่ความย่อยยับได้จริง ๆ!

มีนางเยเซเบล มเหสีของกษัตริย์อาหับแห่งอิสราเอล มันเป็นการผิดที่อาหับแต่งงานกับนางเยเซเบล ธิดาของเอธบาอัล กษัตริย์ของชาวไซดอน นางบูชาพระบาอัลและนางเป็นหญิงชั่วไร้หัวใจ ผมคิดว่าว่านางรักอาหับและอยากให้เขามีความสุขอย่างแน่นอน ดังนั้นเมื่ออาหับโลภสวนองุ่นของนาโบท และนาโบทไม่ยอมขายหรือแลกเปลี่ยน และเมื่ออาหับตรอมตรมเพราะความผิดหวังของตน นางเยเซเบลก็บอกเขาว่านางจะเอาสวนองุ่นนั้นมาให้เขา ดังนั้นนางจึงเขียนจดหมายหลายฉบับที่นำไปสู่การกล่าวหาต่อหน้าสาธารณชนและการเอาหินขว้างนาโบทจนตายโทษฐานที่เป็นคนพูดหมิ่นประมาทและคนทรยศ นางนำอาหับไปสู่การบูชาพระบาอัล ไปสู่การฆาตกรรม และสุดท้ายก็ไปสู่หายนะและการพิพากษาของพระเจ้า และพวกสุนัขก็กัดแทะกระดูกของนางเยเซเบลและจากนั้นพวกมันก็เลียเลือดของอาหับอันเป็นการตอบแทนบาปของเขาทั้งสองที่กระทำต่อนาโบท ดังนั้นนางเยเซเบล ราชินีชั่ว จึงนำสามีของตนไปสู่บาปและความย่อยยับ

เราคิดถึงนางเฮโรเดียส มเหสีชั่วของกษัตริย์เฮโรด กษัตริย์เฮโรดได้พบกับภรรยาของน้องชายของตนและตกหลุมรักนาง เขาหย่ากับภรรยาของตัวเองและแต่งงานกับภรรยาของน้องชายและพานางมาครองแคว้นกาลิลีด้วยกัน ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเตือนกษัตริย์เฮโรดอย่างชัดแจ้งแล้วว่า “เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่ท่านจะรับภรรยาของน้องชายมาเป็นภรรยาของตน” ดังนั้น “นางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาทต่อยอห์น และปรารถนาจะฆ่าท่านเสีย แต่นางไม่สามารถทำได้” (มาระโก 6:18,19)

ดังนั้นนางเฮโรเดียสจึงมีแผนการหนึ่ง ในวันเกิดของเฮโรด เขาจัดการเลี้ยงใหญ่ให้แก่บรรดาเจ้าขุนมูลนายของเขา นางเฮโรเดียสได้ฝึกฝนบุตรสาวของตนที่ชื่อสะโลเมให้เต้นรำต่อหน้ากษัตริย์เฮโรด บางทีหญิงสาวนั้นอาจสวมเสื้อผ้าน้อยชิ้น เธอทำให้กษัตริย์หลงใหล เขาสัญญาว่าจะให้สิ่งใดก็ได้ที่เธอขอ จนถึงครึ่งอาณาจักรของเขาและให้คำปฏิญาณไว้ด้วย

ดังนั้นสะโลเมจึงวิ่งไปหามารดาของตนนางเฮโรเดียสและกลับมาพร้อมกับคำขอว่า “หม่อมฉันปรารถนาให้พระองค์ประทานศีรษะของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เพคะ” โอ้ เฮโรด ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคุณตกนรกเพราะนางเฮโรเดียสผู้ชั่วร้าย ยอห์นได้เทศนาให้คุณฟังแล้ว และคุณก็ถูกฟ้องใจ

แล้ว จากนั้นคุณก็ได้ยินยอห์นครั้งแล้วครั้งเล่าเพราะคุณรู้ว่าเขาเป็นคนของพระเจ้า แต่คุณก็ยังใช้ชีวิตในบาปต่อไปกับภรรยาของน้องชายคุณ นางนำคุณไปสู่ความชั่วร้ายต่อไป นางนำคุณให้เกลียดนักเทศน์คนนั้น นางนำคุณให้ฆ่าเขา

นางเฮโรเดียสเป็นภาพเล็งของหญิงทุกคนที่ได้นำสามีของตนเข้าสู่บาปและนำชายเหล่านั้นที่พวกนางรักเข้าสู่บาป

เอวา เมื่อคุณหันไปและยื่นผลไม้ต้องห้ามนั้นให้อาดัม คุณก็กำลังนำคำแช่งสาปมาสู่คนทั้งโลก และภรรยาคนอื่น ๆ อีกหลายล้านคนได้ใช้ความรักและความงามของตนเพื่อล่อลวงสามีของตนให้ติดตามพวกเธอไปในบาป

หลังจากเปาโลถูกจับกุมที่กรุงเยรูซาเล็มและถูกขังในคุกที่เมืองซีซารียา เปาโลก็ถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าผู้ว่าราชการเฟลิกส์สองหน หนที่สองนั้นเราถูกบอกว่า:

“และหลังจากเวลาหลายวันแล้ว เมื่อเฟลิกส์มาพร้อมกับภรรยาของท่านชื่อ ดรูสิลลา ผู้ซึ่งเป็นหญิงชาวยิว ท่านก็ให้ไปเรียกเปาโลมา และได้ฟังเปาโลเรื่องความเชื่อนั้นในพระคริสต์ และขณะที่เปาโลให้เหตุผลเรื่องความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางศีลธรรม และการพิพากษาที่จะมาถึงนั้น เฟลิกส์ก็ตัวสั่น และตอบว่า “คราวนี้จงไปตามทางของท่านเถอะ เมื่อเรามีโอกาสเหมาะสม เราจะเรียกท่านมาอีก” เฟลิกส์หวังเช่นกันว่าท่านจะได้รับเงินจากเปาโล เพื่อท่านจะได้ปล่อยเปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาบ่อย ๆ และสนทนากับเปาโล”-กิจการ 24:24-26

เฟลิกส์และดรูสิลลานั่งด้วยกันต่อหน้าเปาโลและขณะที่เปาโลยกเหตุผลและเทศนาด้วยใจกล้าเกี่ยวกับความชอบธรรมและความอดกลั้นใจและการพิพากษาที่จะมานั้น เราถูกบอกว่าเฟลิกส์ตัวสั่น! เขาหวังว่าจะได้รับความรอด เขาจะส่งคนไปตามเปาโลมาในเวลาที่สะดวกกว่านี้

เราไม่ถูกบอกว่าดรูสิลลาตัวสั่น นี่เป็นภาพที่ประหลาด ชายผู้นั้น ผู้ว่าราชการที่ทรงอิทธิพลแห่งแคว้นนั้น นั่งตัวสั่นต่อหน้าเปาโลขณะที่เปาโลพูดกับเขาเกี่ยวกับความชอบธรรมและตำหนิเขาเพราะความไม่อดกลั้นใจของเขาและเตือนเขาเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมานั้นสำหรับเหล่าคนบาป เฟลิกส์ตัวสั่นและภรรยาของเขาที่นั่งอยู่ข้าง ๆ เขาอาจแอบหาวโดยเอาพัดบังไว้หรือหันหน้าไปเสีย นางอาจมองด้วยสายตาเยาะเย้ยก็ได้ ผมไม่ทราบ นางอาจไม่เคยได้กล่าวเลยสักคำก็ได้ แน่นอนว่าพระเจ้าแค่อยากให้เราเข้าใจว่าแม้เฟลิกส์ตัวสั่น ภรรยาของเขาก็ไม่ตัวสั่นเลย

ตอนนั้นเฟลิกส์เข้าใกล้อาณาจักรนั้นมากเหลือเกิน เขาตระหนักถึงบาปทั้งหลายของตน เขาตัวสั่นเมื่อคิดถึงการพิพากษาที่จะมา เขาสัญญาว่าจะฟังเปาโลอีกครั้งและเขาหวังว่าจะได้รับความรอดอย่างไม่ต้องสงสัย แต่เขาก็ไม่ได้ฟังเปาโลอีก และใช่แล้วครับผมเกรงว่าผมเชื่ออย่างแท้จริงว่าดรูสิลลากุมจิตวิญญาณของเฟลิกส์ไว้

ในมือของนางวันนั้น

ถ้าดรูสิลลาได้หันมาและกล่าวว่า “เฟลิกส์จ้ะ ให้พวกเราวางใจองค์พระผู้เป็นพระเจ้าเดี๋ยวนี้เถอะ! เปาโลพูดถูก! เราต้องการการยกโทษ” ผมไม่สงสัยเลยว่าเฟลิกส์คงอยากได้รับความรอด แต่ดรูสิลลาไม่ได้กล่าวคำนั้น นางไม่ได้ร่วมวงไปกับเขาในการถูกฟ้องใจด้วยตัวสั่น นางไม่ได้รบเร้าเขาให้สนใจในจิตวิญญาณของเขา

หญิงหลายคนจะต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับสามีที่ไม่รอด หญิงคนนั้นที่ไม่ใส่ใจพอที่จะพูดหรือหญิงคนนั้นที่ไปตามทางแบบชาวโลกของเธอเอง

ผมคิดว่า Dr. Torrey หรือ Dr. Chapman เล่าเกี่ยวกับชายคนหนึ่งที่มีภรรยาคริสเตียนที่น่ารัก และดังนั้นในวันเกิดของเธอเขาจึงกล่าวว่า “ผมจะให้อะไรคุณดีสำหรับวันเกิดของคุณ? ผมอยากให้อะไรสักอย่างแก่คุณที่จะทำให้คุณมีความสุข คุณเป็นภรรยาที่ดีเหลือเกินและผมอยากแสดงออกถึงความรักของผม คุณอยากได้อะไรครับ?”

และขณะที่เขาทั้งสองนั่งอยู่หน้าเตาผิง เธอก็กล่าวว่า “มีอยู่สิ่งเดียวที่ฉันอยากได้มากกว่าสิ่งอื่นใดและถ้าคุณให้สิ่งนั้นแก่ฉัน ฉันก็คงมีความสุขค่ะ”

และเขาตอบว่า “บอกผมมาสิว่ามันคืออะไร ถ้าผมให้คุณได้ ผมก็จะให้”

เธอกล่าวว่า “สิ่งนั้นที่ฉันอยากได้มากที่สุด ก็คือที่คุณจะหันมาหาพระคริสต์และต้อนรับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคุณและไปสวรรค์กับฉันค่ะ”

จากนั้นเขากล่าวว่า “แน่นอนว่าผมคงปฏิเสธคำขอเช่นนี้จากคุณไม่ได้ เพราะคุณเป็นภรรยาที่ดีมาตลอด” และดังนั้นเขาจึงวางใจพระผู้ช่วยให้รอดเพื่อจะไปสวรรค์กับภรรยาของเขา

โอ้ ในการประชุมฟื้นฟูหลายครั้งเหลือเกินและในหลายบ้านเหลือเกิน ผมได้เห็นภรรยาที่รักพระเจ้าอ้อนวอนสามีของตนให้รับความรอดและผมขอบคุณพระเจ้าที่ชายหลายล้านคนได้ถูกชนะมาถึงพระคริสต์เพราะว่าพวกเขาฟังภรรยาที่รักพระเจ้า ผมหวังว่าผู้ที่ฟังผมวันนี้ ถ้าคุณยังไม่รับความรอด และถ้าคน ๆ นั้นเป็นภรรยาหรือลูกสาวหรือคุณแม่หรือหญิงคนใดที่รักคุณสุดหัวใจ ผมก็หวังว่าคุณจะยอมให้ความรักและความกรุณาของหญิงคนนั้นหันใจของคุณมาถึงพระคริสต์วันนี้

II. คำแช่งสาปนั้นที่ประตูสวนเอเดน

มีใจความหลักหนึ่งที่ถูกพบตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ที่ว่าบาปต้องถูกลงโทษ ที่ว่ามนุษย์ต้องเกี่ยวเก็บสิ่งที่ตนหว่าน ที่ว่ามนุษย์ต้องให้การต่อพระเจ้าผู้ทรงกริ้วในการพิพากษา ใจความหลักนั้นได้เริ่มต้นในอุทยานสวรรค์นั้นเอง ก่อนที่ผู้หญิงถูกสร้างขึ้นมาด้วยซ้ำ ที่นั่นในแผ่นดินอันงดงามนั้นในสวนเอเดนพระเจ้าตรัสว่า “แต่จากต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่วร้าย เจ้าอย่ากินจากต้นนั้น เพราะว่าในวันที่เจ้ากินจากต้นนั้น เจ้าจะตายอย่างแน่นอน” (ปฐก. 2:17)

เอาล่ะครับ ทั้งผู้หญิงและผู้ชายได้กินผลไม้ต้องห้ามนั้น และบัดนี้คำเตือนอันน่าเกรงขามนั้นมีผลต่อพวกเขาแล้ว “เจ้าจะตายอย่างแน่นอน”

จงหมายเหตุว่าพระเจ้าไม่ได้ตรัสว่าสุดท้ายแล้วพวกเขาจะตาย นั่นเป็นความจริง สุดท้ายแล้วร่างกายจะตายอย่างสิ้นเชิง หัวใจจะหยุดเต้น ประสาทสัมผัสต่าง ๆ จะไม่อยู่ที่นั่นอีกต่อไป: แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าตรัสหรือหมายถึงในอันดับแรกสุดและสำคัญที่สุด ความตายนั้นที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะเกิดขึ้นในทันที- “ในวันที่เจ้ากินจากต้นนั้น”

ข้อ 14,15:

3:14 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่งูนั้นว่า “เพราะเจ้าได้กระทำเช่นนี้ เจ้าจึงถูกสาปแช่งเหนือกว่าบรรดาสัตว์ใช้งาน และเหนือกว่าบรรดาสัตว์ป่าแห่งท้องทุ่ง เจ้าจะเลื้อยไปบนท้องของเจ้า และเจ้าจะกินผงคลีดินตลอดวันเหล่านั้นแห่งชีวิตของเจ้า

3:15 และเราจะให้ความเป็นศัตรูกันอยู่ระหว่างเจ้ากับหญิงนี้ และระหว่างเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะทำให้ส้นเท้าของท่านฟกช้ำ”

1. ก่อนอื่น คำแช่งสาปที่มาสู่งูนั้น

งูนั้นเคยเป็นสัตว์ที่เฉลียวฉลาดมากที่สุดเหนือสัตว์สารพัด บัดนี้มันเป็นสัตว์ที่ถูกแช่งสาปมากที่สุดแล้ว ในตอนนั้นงูเพลิดเพลินกับการร่วมสามัคคีธรรมกับอาดัมและเอวาในสวนเอเดนจนกระทั่งซาตานเข้าสิงมันและใช้มันเป็นเครื่องมือสำหรับบาป บัดนี้มีความเป็นศัตรูระหว่างมนุษย์กับงูมากกว่าระหว่างมนุษย์กับสัตว์อื่นใด

บัดนี้งูต้องคลานไปในผงคลีดิน ผมคิดว่าก่อนการสาปแช่งนั้นงูอาจไม่มีพิษ ว่ามันเคยมีขาเดินเหมือนสัตว์ชนิดอื่น ๆ และว่างูเคยมีเสน่ห์และสวยงาม บัดนี้พระเจ้าทรงตั้งสัญลักษณ์นั้นไว้ตลอดกาล คืองูที่ถูกแช่งสาปนั้น เพื่อแสดงให้เห็นว่าแผ่นดินโลกเองตกอยู่ใต้คำแช่งสาปเพราะบาป และเพื่อเตือนใจเราว่าซาตานเอง งูและพญานาคโบราณนั้น จะถูกทิ้งในเหวไม่มีก้นสักวันหนึ่ง! งูกลายเป็นสัญลักษณ์หนึ่งของบาปเพื่อให้มนุษยชาติทั้งปวงได้เห็น และของการพิพากษานั้นของพระเจ้าที่มีต่อบาป

ข้อ 16:

3:16 พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า “เราจะเพิ่มความระทมทุกข์ของเจ้าและการตั้งครรภ์ของเจ้าให้มากขึ้น ในความเจ็บปวดเจ้าจะคลอดบุตรหลายคน และความปรารถนาของเจ้าจะมีต่อสามีของเจ้า และเขาจะปกครองเหนือเจ้า”

2. บาปนำสิ่งใดมาสู่ผู้หญิง?

ความเศร้าโศกของผู้หญิงถูกทวีขึ้น บ่อยครั้งชีวิตคู่ของเธอจะนำความยุ่งยากมาให้ ลูก ๆ ที่เธอได้รับมาเพื่อเป็นพรอาจนำความปวดร้าวใจมาให้

การตั้งครรภ์ของผู้หญิงถูกทวีขึ้นอย่างมหาศาล ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เมื่อก่อนผู้หญิงไม่เคยต้องลำบากกับรอบประจำเดือน การตั้งครรภ์เป็นไปไม่ได้ยกเว้นในช่วงว่างเว้นนาน ๆ แต่บัดนี้พระเจ้าตรัสว่า “เราจะเพิ่มความระทมทุกข์ของเจ้าและการตั้งครรภ์ของเจ้าให้มากขึ้น”

เราเชื่อได้ว่าถ้าอาดัมและเอวายังคงสมบูรณ์แบบและไร้บาปต่อไปในสวนเอเดนและถ้าเอวาได้ให้กำเนิดบุตรที่นั่น เธอก็คงไม่มีความเจ็บปวด ไม่มีภัยอันตรายและไม่มีความเศร้าโศกเลย บัดนี้ผู้หญิงมีความเจ็บปวดและความเศร้าโศกและความลำบากในการคลอดบุตร

อย่างไรก็ตาม มีการปลอบประโลมใจอันเปี่ยมสุขใน 1 ทิโมธี 2:15 ซึ่งพูดถึงคำแช่งสาปนั้นที่ตกอยู่บนผู้หญิงเพราะว่า “ผู้หญิงนั้นที่ถูกหลอกลวงจึงได้อยู่ในการละเมิดนั้น” แต่พระคำข้อนั้นกล่าวว่า “แต่อย่างไรก็ตาม นางก็จะถูกช่วยให้รอดในการคลอดบุตร ถ้าเขาทั้งหลายยังดำรงอยู่ในความเชื่อ และความรัก และความบริสุทธิ์ พร้อมกับความมีสติสัมปชัญญะ”

มันจึงดูเหมือนว่าการที่ผู้หญิงอยู่ใต้บังคับสามีของตนบัดนี้เป็นส่วนหนึ่งของการลองใจซึ่งมาเพราะบาป

ผมไม่เชื่อว่ามันไม่ได้เป็นภาระหรือความลำบากสำหรับเอวาเลยที่จะเชื่อฟังสามีที่สมบูรณ์แบบ สามีคนหนึ่งที่บริสุทธิ์เหมือนพระเจ้า สามีคนหนึ่งที่รักเธอดุจพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร สามีคนหนึ่งซึ่งยอมเสียสละอะไรก็ได้เพื่อเอาใจเธอหรือช่วยเหลือเธอ มันเป็นความจริงที่ว่าแม้กระทั่งในสวนนั้นเธอก็เป็นผู้ช่วยเหลือและผู้ช่วย ผู้ชายไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อผู้หญิงแต่ผู้หญิงเพื่อผู้ชาย แต่บัดนี้การอยู่ใต้บังคับนั้น ซึ่งในสวนเอเดนเป็นสิ่งที่เป็นสุขและได้รับพระพร กลับกลายเป็นภาระหนึ่งแก่หญิงจำนวนมาก

บัดนี้ผู้หญิงได้รับคำบัญชาว่า “จงนบนอบเชื่อฟังสามีของพวกท่าน เหมือนกับที่กระทำต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า” (อฟ. 5:22) นั่นคือ ราวกับว่าเขาเป็นพระเยซูคริสต์ แต่สามีนั้นก็ห่างไกลจากการเป็นพระเยซูคริสต์มากจริง ๆ! บัดนี้ผู้หญิงถูกบัญชาให้ยอมอยู่ใต้บังคับสามีของตนถึงแม้เขายังไม่รอดและไม่ยอมฟังพระวจนะของพระเจ้า (1 ปต. 3:1,2)

โอ้ ในท่ามกลางเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ผิดบาป สิทธิอำนาจทั้งปวงก็ดูเหมือนเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ บุตรน้อยหลงหายนั้นเกลียดชังการปกครองของบิดาที่ดีของตนและเดินทางไปยังเมืองไกล คนงานเกลียดชังเจ้านายของตน และเหิมเกริมต่อสิทธิอำนาจของเจ้านาย พลเมืองเกลียดชังกฎหมายจำกัดความเร็ว และพยายามหลีกเลี่ยงการจ่ายภาษีรายรับ ผมขอกล่าวว่า ในโลกแห่งมนุษย์ที่ผิดบาป สิทธิอำนาจดูเหมือนเป็นเรื่องยากและขมขื่น

แม้ในยามที่สิทธิอำนาจนั้นดีงามและถูกต้องทั้งหมด ใจที่มักกบฏของชายและหญิงที่ผิดบาปก็พบว่า

สิทธิอำนาจทำให้หมดความสุข นั่นเป็นเหตุว่าทำไมมนุษย์ทุกแห่งหนถึงอยากพบคำอธิบายอื่นเกี่ยวกับจักรวาลแทนที่การทรงสร้างโดยตรงโดยพระเจ้าองค์หนึ่งที่พวกเขาต้องการให้การด้วย นั่นเป็นเหตุว่าทำไมพวกคนไม่เชื่อถึงอยากหาข้อบกพร่องในพระคัมภีร์ให้เจอ ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว พวกเขาก็ไม่อยากต้องให้การต่อบทบัญญัติของพระเจ้าและพบกับการพิพากษาของพระเจ้าแห่งการแก้แค้นและพระคริสต์องค์นั้นที่พวกเขาไม่ยอมรักและไว้วางใจ

บัดนี้ผู้หญิงเป็นคนบาปแล้ว ดังนั้นเธอจึงต้องยอมอยู่ใต้บังคับของสามีของเธอ บัดนี้ชายทั้งหลายเป็นคนบาปทุกแห่งหน ดังนั้นจึงต้องมีรัฐบาลของมนุษย์ บัดนี้เด็ก ๆ เกิดมาพร้อมกับใจชั่วที่แปดเปื้อน ดังนั้นพ่อแม่จึงต้องฝึกวินัยลูก ๆ ของตน

ข้อ 17-20:

3:17 และพระองค์ตรัสแก่อาดัมว่า “เพราะเจ้าได้ตั้งใจฟังเสียงของภรรยาเจ้า และได้กินจากต้นไม้นั้น ซึ่งเราได้บัญชาเจ้าไว้ โดยกล่าวว่า เจ้าต้องไม่กินจากต้นนั้น แผ่นดินจึงถูกสาปแช่งเพราะเห็นแก่เจ้า ในความทุกข์ยากเจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินนั้นตลอดวันทั้งหลายแห่งชีวิตของเจ้า

3:18 แผ่นดินจะงอกบรรดาหนามและผักที่มีหนามแก่เจ้าด้วย และเจ้าจะต้องกินผักแห่งท้องทุ่ง

3:19 ในเหงื่อไหลโซมหน้าของเจ้า เจ้าจะต้องหากินอาหาร จนกว่าเจ้ากลับไปสู่ดิน เพราะเจ้าได้ถูกเอามาจากดิน เพราะเจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับไปสู่ผงคลีดิน”

3:20 และอาดัมเรียกชื่อภรรยาของเขาว่าเอวา เพราะว่านางเป็นมารดาของผู้มีชีวิตทุกคน

3. คำแช่งสาปนั้นที่มีต่อผืนดิน

ชีวิตของอาดัมบัดนี้เป็นชีวิตแห่งความเหนื่อยยากและหยาดเหงื่อแล้ว ในสวนเอเดน ไม่มีวัชพืชและผลไม้และผลเบอร์รี่และธัญพืชและถั่วและแตงต่าง ๆ เติบโตงอกงามดีตลอดทั้งปี ไม่มีสัตว์ที่ล่าเหยื่อ ไม่มีการรบกวนของแมลง ไม่มีวัชพืชมารุมเร้า แต่บัดนี้ผืนดินจะต้องงอกหนามย่อยและหนามใหญ่ และโดยการทำงานหนักอยู่ตลอดเท่านั้นมนุษย์จึงสามารถทำให้พื้นดินเกิดพืชผลอย่างที่มันควรทำ บัดนี้จะมีหนามบนกุหลาบแล้ว บัดนี้แมลงที่รบกวนจะเป็นศัตรูของมนุษย์ บัดนี้ความแห้งแล้งและน้ำท่วมและความร้อนที่แผดเผาจะคุกคามความพยายามทุกอย่างของมนุษย์ที่จะปลูกอาหารและเสื้อผ้าและจัดหาบ้านและเครื่องมือและความสะดวกสบายต่าง ๆ

ผมไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงแช่งสาปผืนดินเพราะพระองค์ทรงเกลียดชังมนุษย์ ผมกำลังกล่าวว่าพระเจ้าทรงแช่งสาปผืนดินเพราะว่ามนุษย์จำเป็นต้องทำงาน บัดนี้มนุษย์โดยสันดานเป็นคนชั่วและผิดบาปแล้ว ชีวิตที่สั้นลงและภาระแห่งการตรากตรำเท่านั้นสามารถป้องกันมนุษย์ให้ไกลจากบาปมากมายได้

4. ความตายฝ่ายร่างกายเป็นส่วนหนึ่งของคำแช่งสาป

พระเจ้าตรัสแก่อาดัมว่า “...จนกว่าเจ้ากลับไปสู่ดิน เพราะเจ้าได้ถูกเอามาจากดิน เพราะเจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับไปสู่ผงคลีดิน” (ปฐก. 3:19) วันนั้นอาดัมจึงเริ่มที่จะตาย ก่อนหน้านั้นไม่เคยมีรอยเหี่ยวย่นแห่งความเหน็ดเหนื่อยบนใบหน้าของเขา ไม่เคยมีผมหงอกเลยสักเส้น ไม่เคยมีฟันผุเลยสักซี่ เขาไม่เคยต้องปวดหัว เขาไม่เคยรู้สึกปวดข้อต่อ

ไม่แน่คืนนั้นเมื่ออาดัมกลับมาจากการทำงานเหน็ดเหนื่อยครั้งแรกของตน เขาอาจเริ่มเอาแขนของตนโอบรอบกายเอวาเพื่อลูบคลำและปลอบประโลมเธอ และเธออาจผลักไสเขาให้ไปไกล ๆ เธอเริ่มขี้หงุดหงิดแล้ว เธอรู้สึกไม่สบายตัว เธอกลายเป็นคนบาปคนหนึ่งแล้ว เช่นเดียวกับอาดัม

คุณนึกภาพออกไหมว่าอาดัมหาอะไรเพื่อเป็นยาบรรเทาอาการปวดหัวครั้งแรกของเขา? คุณนึกภาพความตึงเครียดของเขาออกไหมเมื่ออาหารเริ่มไม่ย่อยเป็นครั้งแรก? และเมื่อเอวาพยายามเริ่มเก็บรวบรวมผลไม้สำหรับเป็นอาหารของพวกเขาหรือพืชผักจากสวนของพวกเขา และพบว่าตัวเธอถูกผึ้งต่อยหรือถูกหนามข่วน- คุณคิดไหมว่าเธอรู้สึกแล้วว่ามันช่างแย่จริง ๆ ที่โลกถูกแช่งสาปเพราะบาปและความตายได้เริ่มต้นในร่างกายของเธอแล้ว?

โอ้ เราแน่ใจได้เลยว่าความเจ็บปวดและความทุกข์โศกทั้งหมดนี้ การต้องเข้าโรงพยาบาล เด็กทารกที่ร้องไห้โยเย ขบวนแห่งานศพอันน่าเศร้า การอำลาด้วยน้ำตานองหน้าในโลกได้ถูกทำให้เกิดขึ้นเพราะอาดัมและเอวาได้ทำบาป

5. บัดนี้อาดัมและเอวาตายฝ่ายวิญญาณแล้ว

ก่อนหน้านั้นอาดัมเคยวิ่งไปหาพระเจ้าด้วยใจยินดีเมื่อพระองค์เสด็จมาเดินเล่นในสวนนั้น และติดตามพระองค์ไปด้วยใจกระตือรือร้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จจากไปในรูปกายมนุษย์ใดก็ตามที่พระองค์ทรงใช้ในการปรากฏตัว แต่บัดนี้เมื่อพระเจ้าเสด็จมา หลังจากที่อาดัมมีจิตสำนึกเกี่ยวกับความผิดบาปแล้ว เขาก็วิ่งหนีไปซ่อนตัวในหมู่ต้นไม้และพุ่มไม้และพระเจ้าทรงวิ่งตามเขาไปโดยร้องเรียกว่า “อาดัม อาดัม!” บัดนี้อาดัมไม่สบายใจแล้วยามอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า เขาหันหน้าของตนไปเสีย มันเป็นจริงแล้วกับอาดัมและกับเอวา และมันเป็นจริงแล้วตอนนี้กับคนบาปทุกคนที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ในโลก:

“ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า และนี่คือการปรับโทษนั้น คือว่าความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว และมนุษย์ได้รักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำทั้งหลายของพวกเขาชั่วร้าย เพราะทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายก็เกลียดชังความสว่างนั้น และไม่มาถึงความสว่างนั้น เกรงว่าการกระทำทั้งหลายของตนจะถูกตำหนิ แต่ผู้ที่กระทำความจริงก็มาสู่ความสว่างนั้น เพื่อการกระทำทั้งหลายของตนจะปรากฏว่า

การกระทำเหล่านั้นถูกกระทำในพระเจ้า”- ยอห์น 3:18-21

มันเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิมที่ว่า “ทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายก็เกลียดชังความสว่างนั้น และไม่มาถึงความสว่างนั้น เกรงว่าการกระทำทั้งหลายของตนจะถูกตำหนิ” อาดัมเป็นคนบาปแล้ว อาดัมไม่เหมาะที่จะอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าแล้ว อาดัมกำลังมุ่งหน้าสู่การพิพากษา และเอวาก็เช่นกัน

โอ้ ผมแน่ใจว่าขณะที่อาดัมและเอวาออกไปร้องไห้ข้างนอกสวนนั้นและเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าผลักไสพวกเขาไปด้วย และเมื่อทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่ถือดาบเพลิงถูกสั่งให้ประจำการอยู่ที่ประตูสวนนั้นเพื่อให้แน่ใจว่าเขาทั้งสองจะไม่ได้ย่างเหยียบเข้ามาในอาณาเขตบริสุทธิ์นั้นอีกเลย เขาทั้งสองก็ร้องไห้

พวกเขาเคยกลับไปสักครั้งไหม เพื่อดูว่าพวกเขาจะชำเลืองเห็นต้นไม้แห่งชีวิตหรือไม่ ก่อนที่ต้นไม้แห่งชีวิตนั้นถูกย้ายไปปลูกในกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์และก่อนที่สวนเอเดนนั้นถูกครอบงำโดยหนามยุ่งแห่งแผ่นดินที่ถูกแช่งสาปและพืชพรรณที่ถูกแช่งสาปและเหล่าสัตว์ที่ถูกแช่งสาป?

และบัดนี้อาดัมและเอวาก็กลายเป็นพ่อแม่ของเผ่าพันธุ์คนบาปแล้ว ความแปดเปื้อนนั้นอยู่ในเลือด คำแช่งสาปนั้นตกอยู่บนทุกเซลล์แห่งร่างกายของพวกเขา คำแช่งสาปนั้นจะตกอยู่กับลูกทุกคนที่พวกเขาจะให้กำเนิดและลูกหลานทุกคนตลอดหลายพันปีนั้น

ต่อมาอีกนานเมื่อดาวิดเผชิญหน้ากับการค้นพบอันแสนสะเทือนใจที่ว่าเขาเป็นคนเล่นชู้และฆาตกร เขาก็ร่ำไห้และกล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ได้ถือกำเนิดมาในความชั่วช้า และมารดาของข้าพระองค์ได้ตั้งครรภ์ข้าพระองค์ในบาป” (สดด. 51:5) เขาไม่ได้หมายความว่ามีสิ่งใดที่ผิดในการสมรสอันเหมาะสมและการออกลูกออกหลาน เขาหมายความว่าเด็กทุกคนที่เกิดมามีรอยเปื้อนของพ่อและแม่ที่ถูกแช่งสาปผู้ซึ่งแบกรับความย่อยยับแห่งบาปของอาดัมและเอวาในร่างกายของตน

และดังนั้นโรม 5:12 จึงกล่าวว่า: “เหตุฉะนั้น โดยคน ๆ เดียวบาปได้เข้ามาในโลกฉันใด และความตายก็เกิดมาโดยบาปนั้น และความตายจึงได้แผ่ไปถึงมนุษย์ทุกคนฉันนั้น เพราะทุกคนได้ทำบาปแล้ว”

ผมไม่ได้กล่าวว่าเด็กที่ยังไม่รู้เดียงสา เด็กทารก ถูกปรับโทษให้ตกนรก ผมไม่เชื่อเช่นนั้นเลย ผมเชื่อว่า “...เพราะว่าในอาดัม คนทั้งสิ้นต้องตายฉันใด ในพระคริสต์ คนทั้งสิ้นก็จะถูกทำให้มีชีวิตฉันนั้น” (1 คร. 15:22) ผมเชื่อว่าพระเยซูเจ้าที่รักได้ทรงชำระบาปทั้งสิ้นของอาดัมแล้วและว่าไม่มีใครตกนรกเพราะความแปดเปื้อนของบาปที่รับตกทอดกันมา ผมคิดว่าเด็กเล็ก ๆ ถูกรักษาไว้ให้ปลอดภัยจนกระทั่งพวกเขาเริ่มแยกแยะถูกผิดได้และเริ่มที่จะเลือกบาปสำหรับตัวเอง และดังนั้นพวกเขาจึงต้องหันมาพึ่งพระคริสต์ด้วยตัวเองและบังเกิดใหม่หรือไม่ก็ต้องไปนรก แต่มันก็ยังเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งอยู่ดีที่ว่า “พวกเขาหลงเจิ่นไปทันทีที่พวกเขาเกิดมา โดยพูดคำมุสาทั้งหลาย” (สดด. 58:3) และว่าเด็กทุกคนที่เกิดมามีความแปดเปื้อนของบาปฝังอยู่ในตัว

อาดัมและเอวาอยู่ต่อไปในโลกที่มีความยากลำบาก ในท่ามกลางหนามย่อยและหนามใหญ่พวกเขา

ต้องเริ่มขุดดินและปลูกอาหาร พระเจ้าทรงอวยพรพวกเขาด้วยลูกคนหนึ่งและเอวากอดเด็กนั้นแนบดวงใจและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้รับชายคนหนึ่งจากพระเยโฮวาห์” แต่ลูกคนแรกที่เกิดมานั้นกลับกลายเป็นฆาตกร นั่นคือ คาอิน และคาอินก็ไม่ใช่ฆาตกรเพราะเขาคบเพื่อนเลว หรือเข้าแก๊งอันธพาล คาอินไม่ได้กลายเป็นฆาตกรเพราะเป็นเหมือนฆาตกรชื่อกระฉ่อนสองคนนั้นแห่งชิคาโก้ Loeb และ Leopold ที่ถูกสอนในโรงเรียนให้เชื่อทฤษฎีวิวัฒนาการที่ไม่เอาพระเจ้าและที่สอนว่ามนุษย์เป็นสัตว์ชนิดหนึ่ง ไม่เลยครับ คาอินกลายเป็นฆาตกรเพราะเขามีสันดานบาปเหมือนกับฆาตกรทุกคนที่เกิดมาภายหลังเขา และเด็กทุกคนที่ไม่ได้ก่อเหตุฆาตกรรมจริง ๆ ซึ่งเกิดมาภายหลังเขา ก็เป็นคนบาปโดยสันดานเช่นกัน

โอ้ ผมแน่ใจว่าเหล่าทูตสวรรค์ร่ำไห้เพราะความย่อยยับของโลกที่ล้มในบาป พวกเขาคงเฝ้าดูด้วยความเจ็บปวดยิ่งนักเมื่อสวนเอเดนเสื่อมสลายในที่สุด ต้นไม้แห่งชีวิตถูกเอาออกไปเสีย และสิ่งซึ่งเคยเป็นอุทยานสวรรค์ของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกได้กลายเป็นป่าดงดิบซึ่งมีหนามย่อยและหนามใหญ่ บรรดาสัตว์ป่าและงูพิษ เหล่าทูตสวรรค์คงมองลงมายังชายหญิงทั้งหลายที่ตรากตรำทำงาน เหงื่อไหลโซมกาย ทำบาป ร่ำไห้ แก่ชรา และตายไป และพวกเขาก็ร้องไห้! โอ้ พระทัยของพระเจ้าร้องไห้ได้อย่างแน่นอน เหมือนกับที่พระเยซูทรงร้องไห้ให้กรุงเยรูซาเล็ม และดังนั้นคนดี ๆ ทุกคนจึงควรร้องไห้เพราะความย่อยยับที่มาสู่เผ่าพันธุ์หนึ่งซึ่งหันไปเสียจากพระเจ้า!

ผมได้ยินการพูดเรื่อยเปื่อยของเหล่าครูสอนพระคัมภีร์ที่พูดเกี่ยวกับว่าผู้คนกำลังเลวร้ายมากขึ้นเรื่อย ๆ “ในยุคสุดท้ายนี้” พวกเขาลืมไปอย่างคนโง่ว่ามนุษย์โดยสันดานนั้นเป็นคนชั่วแบบรักษาไม่หาย ว่า “ใจนั้นเต็มไปด้วยการหลอกลวงเหนือกว่าสิ่งสารพัด และชั่วอย่างร้ายกาจ ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นได้เล่า” (ยรม. 17:9) พวกเขาลืมไปว่ามนุษย์นั้นเป็นสิ่งมีชีวิตที่เลวทรามและตกต่ำแล้ว ตายในการละเมิดและในบาปทั้งหลาย ความตายได้ผ่านมาถึงมนุษย์ทุกคนเพราะว่าทุกคนทำบาปแล้ว!

บัดนี้หากพระเจ้าไม่ทรงมีวิธีที่จะช่วยคนบาปที่น่าสงสาร ตกต่ำและชั่วช้าให้รอด มนุษย์ก็ไม่มีทางได้อาศัยอยู่ในอุทยานสวรรค์ของพระเจ้าได้อีก มนุษย์ก็ไม่มีทางเดินและพูดคุยในการร่วมสามัคคีธรรมอย่างมีความสุขกับพระเจ้าได้อีก หากพระเจ้าไม่ทรงมีหนทางที่จะช่วยผู้คนที่ไม่คู่ควรให้ได้รับความรอดและเปลี่ยนแปลงผู้คนและทำให้พวกเขาเป็นคนดีเมื่อโดยสันดานแล้วพวกเขาเป็นคนชั่ว มนุษย์ก็คงจะไม่มีโอกาสได้กินผลจากต้นไม้แห่งชีวิตอีก และเดินไปริมฝั่งแม่น้ำแห่งชีวิตและได้รู้จักกับสันติสุขและความชื่นบานอีกซึ่งดำรงอยู่เป็นนิตย์

III. การไถ่อันเปี่ยมสุขสำหรับมนุษย์ที่ตกต่ำ

โอ้ นั่นคือคู่สามีภรรยาผู้โศกเศร้าหลังจากที่พวกเขาได้กินจากผลไม้ต้องห้ามนั้นและทันใดนั้นก็เห็นว่าตัวเองเปลือยเปล่าและตระหนักว่าตนเป็นคนบาปและรู้สึกเหินห่างจากพระเจ้าและกลัวพระเจ้าผู้ซึ่งพวกเขาได้

ทำผิดและไม่เชื่อฟัง! บัดนี้พวกเขาเป็นคนบาปผู้หลงหายและพวกเขาจะทำตัวเหมือนคนบาป

1. เครื่องปกปิดที่เป็นใบมะเดื่อสำหรับคนบาปผู้เปลือยเปล่า

เราถูกบอกว่า “และตาของเขาทั้งสองก็สว่างขึ้น และเขาทั้งสองรู้ว่าพวกเขาเปลือยกายอยู่ และเขาทั้งสองก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บรวมกัน และทำพวกเครื่องปกปิดสำหรับตนเอง” (ปฐก. 3:7)

ใบมะเดื่อเป็นเครื่องปกปิดที่น้อยนิดจริง ๆ ตอนผมเป็นเด็ก เราเคยพยายามทำเสื้อผ้าจากใบต้นองุ่นและใบต้นโอ๊ก โดยใช้เชือกฟางร้อยพวกมันติดเข้าด้วยกัน แต่ในไม่ช้าพวกมันก็แห้งเปราะและแยกออกเป็นชิ้น ๆ

นับตั้งแต่อาดัมและเอวาได้ทำเครื่องปกปิดด้วยใบมะเดื่อสำหรับตัวเอง มนุษย์ก็ทำเครื่องปกปิดอันบอบบางมาตลอดสำหรับบาปของตัวเอง ความพยายามอันบางจ๋อยและไม่สำเร็จผลที่จะปิดซ่อนบาปต่าง ๆ ของตนจากพระเจ้า

ผมไม่ประหลาดใจเลยที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับความพยายามต่าง ๆ ของมนุษย์ในเรื่องความชอบธรรมว่า “บรรดาความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลายเหมือนเหล่าผ้าขี้ริ้วที่สกปรก...” (อสย. 64:6) และพระเจ้าตรัสว่า “คนเอธิโอเปียเปลี่ยนผิวหนังของตนได้หรือ หรือเสือดาวเปลี่ยนลายของมันได้หรือ แล้วพวกเจ้าก็อาจทำความดีได้ด้วย ที่คุ้นเคยกับการทำความชั่วร้าย” (ยรม. 13:23)

พวกคนนอกศาสนาพยายามที่จะทำให้พระเจ้าที่กริ้วโกรธหายพิโรธโดยการสวดมนต์หรือถวายเป็ดไก่หรือพิธีกรรมต่าง ๆ ของหมอผี พวกนิกายโรมันก็อยากให้ผู้คนแสวงหาที่จะปกปิดความชั่วอันเปลือยเปล่าของตนต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยพิธีมิสซาและคำสวดภาวนาและการสำนึกผิดและจุดเทียนและโดยการงดกินเนื้อหรือสารภาพต่อบาทหลวง คนที่เข้าสมาคมลับก็เสาะหาที่จะกำราบแรงปรารถนาต่าง ๆ ของตน ที่จะทำดีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ที่จะเป็นสามีและพ่อที่ดี เพื่อที่ตนได้รับการต้อนรับเข้าสู่แดนสุขาวดีโดยองค์สถาปนิกผู้ยิ่งใหญ่แห่งจักรวาล

และคนมากมายที่หันมาหาพระคริสต์ก็ยังคิดอยู่ว่าตนต้อง “สัตย์ซื่อไม่เสื่อมคลาย” คิดว่าตนกำลัง “อยู่ในช่วงทดลองงาน” และตนต้องทำเสื้อผ้าปะชุนและเครื่องปกปิดใบมะเดื่อของตัวเองขึ้นมา ขณะที่พวกเขาคิดว่าตนอยู่ “ในช่วงทดลองงาน” โอ้ คนบาปผู้น่าสงสารแสวงหาอย่างสูญเปล่าที่จะปิดซ่อนบาปของตนจากพระเจ้าหรือที่จะซ่อนตัวจากการพิพากษาโดยเครื่องปกปิดที่เขาทำขึ้นเอง!

อาดัมและเอวามีจิตสำนึกเกี่ยวกับความอ่อนแอและความล้มเหลวแห่งเสื้อผ้าของตน เมื่อพระเจ้าทรงเห็นพวกเขาในเสื้อผ้าใบมะเดื่อ อาดัมก็อธิบายว่าทำไมตนถึงไปซ่อนตัว แม้กระนั้น “และเขาทูลว่า “ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวน และข้าพระองค์ก็กลัว เพราะว่าข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ และข้าพระองค์ได้ซ่อนตัวเสีย” แม้จะมีเสื้อผ้าใบมะเดื่อของตน เขาก็ยังเปลือยเปล่า และคนบาปพร้อมกับความ

พยายามอันโง่เขลาและสูญเปล่าทั้งหมดของเขาที่จะปกปิดบาปของตนก็ยังคงเปลือยเปล่าต่อพระพักตร์พระเจ้า ล่อนจ้อนอย่างน่าละอายในความผิดบาปของตน

2. การทำให้โลหิตตกครั้งแรกในจักรวาลเกิดขึ้นเพราะบาป

แต่พระเจ้าทรงรักผู้ถูกสร้างที่หลงผิดของพระองค์ และพระเจ้าได้ทรงวางแผนไว้แล้วก่อนโลกได้เริ่มต้น หนทางหนึ่งแห่งความเมตตา หนทางหนึ่งแห่งการให้อภัย หนทางหนึ่งเพื่อกลับสู่อุทยานสวรรค์

ดังนั้น ต่อหน้าชายและหญิงคู่นั้นที่ตื่นตกใจและละอาย พระเจ้าทรงฆ่าพวกสัตว์ที่ไม่มีความผิดและจากนั้นพระองค์ทรงทำ “พวกเสื้อคลุมแห่งหนังสัตว์ให้แก่อาดัมและภรรยาของเขาด้วย และทรงสวมใส่ให้เขาทั้งสอง” (ปฐก. 3:21) เท่าที่เราทราบ จนถึงเวลานี้ไม่เคยมีโลหิตสักหยดถูกทำให้ตก เท่าที่เราทราบจนกระทั่งบาปได้เข้ามา ไม่เคยมีสัตว์ที่ล่าเหยื่อเลยสักตัว เราคิดว่าสิงโตในตอนนั้นกินฟางเหมือนวัว อย่างที่มันจะทำอีกในยุคอาณาจักรนั้น และมนุษย์ในตอนนั้นสามารถกินผักผลไม้ได้ตามใจชอบ แต่เท่าที่เราทราบ พวกเขายังไม่เคยกินเนื้อสัตว์เลย บัดนี้พระเจ้าได้ทรงฆ่าพวกสัตว์ที่ไม่มีความผิดแล้ว โลหิตของพวกมันได้ไหลออกเพื่อเป็นพยานปรักปรำบาปของมนุษย์ แต่ที่ยิ่งไปกว่านั้น มันแสดงภาพว่าพระเจ้าจะทรงมีพระเมษโปดก (ลูกแกะ) ผู้หนึ่งที่โลหิตของพระองค์จะถูกเทออกบนกลโกธาเพื่อชำระค่าบาป

ต่อมาอีกนานอับราฮัมกล่าวแก่อิสอัคบุตรชายของตนว่า “ลูกของพ่อเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมลูกแกะไว้สำหรับพระองค์เองเพื่อเป็นเครื่องเผาบูชา” (ปฐก. 22:8) โอ้ พระเจ้าจะไม่มีวันปล่อยให้มนุษย์ลืมเด็ดขาดว่าพระองค์ทรงมีแผนการต่าง ๆ ว่าพระองค์ทรงมีผู้หนึ่งที่จะมาเพื่อเทพระโลหิตของพระองค์ออกและชดใช้บาปของมนุษย์

นั่นเป็นเหตุว่าทำไมโดยความเชื่อ อาแบล ศาสดาพยากรณ์นั้นของพระเจ้า จึงได้ถวายเครื่องสัตวบูชาที่ยอดเยี่ยมกว่าเพราะว่ามันแสดงภาพของพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมา นั่นเป็นเหตุว่าทำไมจึงต้องมีเครื่องสัตวบูชาทั้งหมดที่โลหิตไหลออกแห่งภาคพันธสัญญาเดิม นั่นเป็นเหตุว่าทำไมยอห์นผู้ให้บัพติศมาจึงร้องประกาศเสียงดังโดยการยกชูอันบริสุทธิ์ ขณะยืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน เขาได้ชี้ไปที่พระผู้ช่วยให้รอดนั้น “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงนำบาปของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29)

พระเจ้าได้ทรงทำเสื้อหนังสัตว์ให้อาดัมและเอวา ความเปลือยเปล่าของพวกเขาถูกปกปิดแล้ว มันไม่ได้ถูกปกปิดโดยการงานอื่นใดของพวกเขาเองหรือคุณความดีใด ๆ ของพวกเขาเอง สัตว์ที่ได้ความผิดได้ตายเพื่อที่คนชั่วจะได้รับการปกปิด พวกสัตว์ที่มิได้ทำบาปได้ตายเพื่อที่มนุษย์ที่ได้ทำบาปจะให้บาปของตนได้รับการปกปิด เช่นนั้นแหละ พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อสิ้นพระชนม์และทรงถูกนับว่าเป็นคนบาปและทรงรับบาปทั้งหลายของเราไว้บนพระกายของพระองค์เองบนต้นไม้นั้น เพื่อที่เราทุกคนจะได้รับการปกปิดอันเปี่ยมสุขนั้นสำหรับบาปทั้งหลายของเรา

ดาวิดเข้าใจเรื่องนั้นและถูกดลใจให้เขียนว่า: “ผู้ซึ่งได้รับอภัยโทษการละเมิดของตนแล้วก็ได้รับพร ผู้ซึ่งบาปของเขาได้รับการกลบเกลื่อนแล้วนั้น บุคคลซึ่งพระเยโฮวาห์มิได้ทรงถือโทษความชั่วช้าก็ได้รับพร...” (สดด. 32:1,2)

ผมแน่ใจว่าอาดัมและเอวาเข้าใจว่าพระเจ้ากำลังทำทางหนึ่งแห่งความรอดไว้สำหรับพวกเขา เพราะพระองค์ทรงบอกพวกเขาเกี่ยวกับเชื้อสายของหญิงนั้น แต่ไว้ต่อเรื่องนั้นกันทีหลัง

บัดนี้อาดัมและเอวากล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดิ์อย่างยิ่งในพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าจะเริงโลดในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าทั้งหลายแห่งความรอด พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วยเสื้อคลุมยาวแห่งความชอบธรรม...” (อสย. 61:10)

ผมคิดว่าพระเจ้าทรงหมายถึงสิ่งเดียวกันนั้นเมื่อพระองค์ทรงสวมเสื้อคลุมหนังสัตว์นั้นให้อาดัมและเอวาผู้น่าสงสาร เปลือยเปล่า ตัวสั่นงันงกและขายหน้า และเมื่อพระองค์ทรงถอดเสื้อไร้ตะเข็บตัวนั้นออกจากพระกายของพระเยซูเจ้าที่รักเมื่อพวกเขาตรึงพระองค์ที่กางเขน พระเยซูทรงถอดเสื้อไร้ตะเข็บแห่งความชอบธรรมตัวนั้นออกเพื่อที่เราจะได้สวมใส่มัน

3. ทรงสัญญาเรื่อง “เชื้อสายของหญิงนั้น”

ย้อนไปที่ปฐมกาล 3:15 พระเจ้าได้ตรัสแก่งูนั้นว่า “และเราจะให้ความเป็นศัตรูกันอยู่ระหว่างเจ้ากับหญิงนี้ และระหว่างเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะทำให้ส้นเท้าของท่านฟกช้ำ”

นี่เป็นพระสัญญาที่ชัดเจนครั้งแรกเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดนั้น แน่นอนว่าพระเจ้าทรงหมายถึงสิ่งเดียวกันในที่นี้เหมือนกับในอิสยาห์ 7:14 ที่ว่า “ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล” เชื้อสายของหญิงนั้นคือ พระบุตรนั้นของหญิงพรหมจารีนั้น

ในเยเรมีย์ 31:22 พระเจ้าทรงสัญญาแก่ชนชาติอิสราเอลผู้กลับสัตย์ว่า “...เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเนรมิตสร้างสิ่งใหม่ในแผ่นดินโลกแล้วคือ ผู้หญิงคนหนึ่งจะล้อมผู้ชายคนหนึ่ง” ไม่มีคำสัญญาว่าชายคนหนึ่งกับหญิงคนหนึ่งจะสมสู่กันและบุตรชายคนหนึ่งจะถูกให้กำเนิด แต่พระสัญญานั้นคือสิ่งหนึ่งที่ใหม่หมดจด คือว่าหญิงคนหนึ่งจะให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งโดยปราศจากพ่อที่เป็นมนุษย์ นั่นเป็นเหมือนกับที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาเอวา เมื่อพระองค์ตรัสถึงเชื้อสายของหญิงนั้น

พระเยซูทรงเป็นบุตรของอาดัม พระองค์ทรงเป็นเชื้อสายของอับราฮัมและเชื้อสายของดาวิด พระองค์ทรงเป็นเชื้อสายของหญิงนั้นเช่นกัน พระบุตรของหญิงพรหมจารีนั้น พระองค์จึงทรงเป็น “พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า” นั่นคือ ลูกคนเดียวนั้นของพระเจ้า ผู้ซึ่งถูกให้กำเนิดฝ่ายร่างกายโดยพระเจ้าโดย

ปราศจากพ่อที่เป็นมนุษย์ เราทุกคนที่รับความรอดแล้วก็ถูกให้กำเนิดฝ่ายวิญญาณโดยพระเจ้าแล้ว แต่พระเยซูผู้เดียวทรงถูกให้บังเกิดฝ่ายร่างกายโดยพระเจ้าจริง ๆ และดังนั้นจึงปราศจากพ่อที่เป็นมนุษย์ และดังนั้นพระเยซูจึงทรงเป็นเชื้อสายของหญิงนั้นที่ถูกสัญญาไว้แก่อาดัมและเอวาที่อับอายขายหน้าหลังจากที่เขาทั้งสองได้ทำบาป

และ โอ้ ผมอยากกล่าวแก่ชายและหญิงทุกคนในโลกที่ทำบาปและน่าสงสาร ว่าหนทางเดียวที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้เพื่อเราก็คือ ให้เรามองไปที่พระเยซูคริสต์เจ้าและยอมให้ความชอบธรรมของพระองค์เข้าแทนที่ความผิดบาปของเรา จงยอมให้พระเจ้าทรงนับว่าเราเป็นคนชอบธรรมเพราะเห็นแก่พระเยซูเหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงนับว่าพระเยซูเป็นคนบาปและยอมให้พระเยซูตายบนกางเขนนั้น! พระเจ้าทรงอยากห่มกายเราด้วยเสื้อผ้าแห่งความรอดและด้วยเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรม เหมือนกับที่พระองค์ทรงปกปิดความเปลือยเปล่าของอาดัมและของเอวาด้วยเสื้อหนังสัตว์จากพวกสัตว์ที่ไร้ความผิด

4. โอ้ ถนนสู่อุทยานสวรรค์เปิดอีกครั้งแล้ว!

“เชื้อสายของหญิงนั้นจะทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำ” พระคัมภีร์กล่าว หลายคนคิดว่านั่นหมายถึงการถูกตรึงกางเขนของพระคริสต์ ไม่ใช่เลยครับ มันหมายความมากกว่านั้น เป็นความจริงที่ว่าเสื้อหนังสัตว์เป็นภาพของการตรึงกางเขนนั้นและความชอบธรรมของพระคริสต์ซึ่งถูกยกให้แก่เราเมื่อเราวางใจพระองค์ เพราะพระองค์ทรงแบกรับบาปของเราบนกางเขนนั้นแล้ว แต่เวลานั้นเมื่อพระคริสต์จะทรงทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำชี้ไปยังการเสด็จมาครั้งที่สอง และไม่ใช่แค่ครั้งแรกนั้น เพราะในโรม 16:20 เราถูกบอกว่า “และในไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงกระทำให้ซาตานฟกช้ำใต้ฝ่าเท้าของพวกท่าน...”

โอ้ ชัยชนะเหนือซาตาน-อาดัมและเอวาจะไม่มีวันทราบเรื่องนี้อย่างถ่องแท้เลยจนกว่าพวกเขาจะได้รับร่างกายที่ไร้บาปและมีสง่าราศีอีกครั้ง พวกเขาจะไม่มีวันทราบเรื่องนี้อย่างถ่องแท้จนกว่าพระเจ้าทรงปกครองบนโลกนี้โดยทางพระคริสต์ เหมือนกับที่พระองค์ทรงเคยปกครองในสวนเอเดนและทรงเดินและพูดคุยกับพวกเขาในความสุขและความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบ อาดัมและเอวาจะไม่มีวันทราบถึงความเปี่ยมสุขทั้งหมดนั้นอีกที่ทรงสัญญาไว้กับพวกเขาจนกว่าซาตานถูกมัดและถูกจองจำในเหวไม่มีก้นนั้น และเมื่อนั้นพระเจ้าจะทรงสร้างฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่และทรงปลูกสวนเอเดนไว้บนแผ่นดินโลกนี้อีกครั้ง

โอ้ วันแสนสุขนั้นเมื่อทะเลทรายจะเบ่นบานดุจกุหลาบ! วันนั้นเมื่อ “นัยน์ตาทั้งหลายของคนตาบอดจะถูกเปิด และหูทั้งหลายของคนหูหนวกจะถูกเบิก แล้วคนง่อยจะกระโดดได้เหมือนอย่างกวาง และลิ้นของคนใบ้จะร้องเพลง” (อสย. 35:6)

และในวันแสนสุขนั้น “ความเศร้าโศกและการถอนหายใจจะหนีไป”

และจากนั้นเลยพ้นยุคพันปีนั้นไป ที่ดียิ่งไปกว่านั้น-เมื่อฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ถูกทำให้สมบูรณ์

แบบและเมื่อพลับพลาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์และเมื่อแม่น้ำแห่งชีวิตจะไหลจากใต้พระที่นั่งของพระเยซูเจ้า และเมื่อต้นไม้แห่งชีวิตจะเบ่งบานและออกผลทุกเดือนบนสองฟากของแม่น้ำแห่งชีวิตนั้น! โอ้ เมื่อถึงตอนนั้น อาดัมและเอวาก็จะได้อุทยานสวรรค์กลับคืนมา และพวกเราทุกคนที่วางใจในพระเยซูเจ้าที่รักก็จะได้เช่นกัน

ขอบคุณพระเจ้า ที่พระองค์ทรงมีหนทางหนึ่งในการทำให้อุทยานสวรรค์และเอเดนกลับคืนสู่สภาพเดิม สำหรับทุกคนที่มาอยู่ใต้พระโลหิตนั้น “เชื้อสายของหญิงนั้น” ทรงเป็นทางนั้นแห่งความรอดในปัจจุบันและความเปี่ยมสุขในอนาคตสำหรับทุกคนที่วางใจในพระองค์

ฉะนั้นจงมาเถิด คนบาปผู้น่าสงสารเอ๋ย มายังพระที่นั่งแห่งพระเมตตา! โอ้ คนบาปผู้ละอายเอ๋ย ผู้ตระหนักถึงความผิดและความเปลือยเปล่าของคุณต่อพระพักตร์พระเจ้า อย่าวิ่งหนีไปเสีย! และอย่าพึ่งพาเสื้อผ้าใบมะเดื่อแห่งความชอบธรรมที่กะรุ่งกะริ่งของคุณเอง! แต่จงมารับความเมตตาโดยสารภาพบาปของคุณและวางใจในพระโลหิตของพระเยซูคริสต์!

ผ่านทางอาดัมคนแรกนั้นความตายได้มาสู่เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด แต่โดยทางพระคริสต์ อาดัมคนที่สองนั้น มนุษย์ได้รับการหยิบยื่นความรอดและชีวิตนิรันดร์และความสุขเป็นนิตย์ในอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า!

จงให้พระคริสต์ปกปิดความเปลือยเปล่าของคุณเดี๋ยวนี้

ด้วยความจริงจัง และด้วยความรักและน้ำตาและคำอธิษฐาน ผมได้เขียนบทนี้นานหลายวันในห้องพักโรงแรมแห่งหนึ่งในเดนเวอร์ บัดนี้ผมได้แสดงให้เห็นอย่างเต็มที่แล้วตามที่ผมทราบ ว่ามนุษย์โดยสันดานนั้นเป็นคนบาปที่ชั่วและน่าสงสาร และเราทุกคนต้องการความเมตตาและการยกโทษ ผมได้แสดงให้คุณเห็นแล้วว่าพระเจ้าทรงรักคนบาปอย่างไรและทรงจัดเตรียมหนทางแห่งความรอดไว้แล้ว พระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ให้มาตายและทนทุกข์ความทรมานเหล่านั้นแห่งกางเขนและความอับอายแห่งการถูกประหารชีวิตอย่างอาชญากรเพื่อที่คุณและผมจะได้เพลิดเพลินกับพระพรเหล่านั้นแห่งการเป็นบุตรกับพระเจ้าพระบิดา โอ้ มีความรอดสำหรับคุณหากคุณจะยอมรับมันไป!

และบัดนี้ผมอยากให้พวกคุณหลายคนตัดสินใจต้อนรับพระคริสต์และเขียนมาเล่าให้ผมฟังด้วย คุณเหน็ดเหนื่อยกับบาปไหม? คุณหันมาพึ่งพระคริสต์เพื่อรับความเมตตาด้วยใจที่ซื่อตรงไหม? ฉะนั้นจงวางใจพระองค์เดี๋ยวนี้ จงรับพระองค์เข้าไว้ในใจของคุณเพื่อเป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของคุณเอง! จงพึ่งพาพระองค์และรับความรอดนั้นที่พระองค์ทรงหยิบยื่นให้ฟรี ๆ! และจากนั้นเมื่อคุณสามารถตอบตกลงต่อพระคริสต์ได้อย่างซื่อตรงและพึ่งพาพระองค์สำหรับการยกโทษและความรอด ผมก็ขอร้องคุณให้เขียนมาในแบบฟอร์มการตัดสินใจด้านล่าง และส่งไปรษณีย์มาถึงผมวันนี้ ขอพระเจ้าทรงโปรดทำงานในใจของหลายสิบคนที่จะหันกลับและรับความรอดเดี๋ยวนี้

Dr. Curtis Hutson

P.O. Box 1099

Murfreesboro, Tennessee 37130

เรียน Dr. Hutson:

ฉันได้อ่านอรรถาธิบายหนังสือปฐมกาลของ Dr. Rice เกี่ยวกับอาดัมและเอวาและการตกต่ำของพวกเขา บาปของพวกเขา และการที่พระเจ้าในความรักเมตตาได้ทรงทำเสื้อหนังสัตว์เพื่อปกปิดความเปลือยเปล่าของพวกเขาและทรงสัญญาเรื่องพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมานั้นที่พวกเขาวางใจได้ ฉันขอรับสารภาพเช่นกันว่า ฉันเองก็เป็นคนบาปที่หลงหายและน่าสังเวชที่ต้องการการช่วยให้รอด ฉันเหน็ดเหนื่อยกับบาป ฉันอยากให้พระเจ้ายกโทษให้ฉัน วันนี้ฉันขอมอบหัวใจแด่พระองค์เพื่อรับความเมตตา ฉันเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ได้ทรงตายบนไม้กางเขนและทรงอยากช่วยฉันให้รอด ดังนั้นที่นี่และตอนนี้ฉันขอมอบใจของฉันแด่พระเยซูคริสต์ ฉันวางใจพระองค์ว่าจะทรงยกโทษบาปทั้งหลายของฉันและช่วยจิตวิญญาณของฉันให้รอด วินาทีนี้ฉันขอพึ่งพาพระองค์และอ้างสิทธิ์พระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของฉันเอง ฉันจะกล่าวยอมรับพระองค์ต่อหน้าผู้คนและจะเริ่มมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์แล้วตอนนี้ โปรดส่งจดหมายหนุนใจมาถึงฉันสักฉบับขณะที่ฉันเริ่มที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์ผู้ซึ่งฉันกำลังวางใจให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของฉันเอง

ลงชื่อ _____

ที่อยู่ _____

ปฐมกาล 4

ข้อ 1:

4:1 และอาดัมได้ร่วมรู้กับเอวาภรรยาของเขา และ นางได้ตั้งครรภ์ และคลอดคาอิน และกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้รับชายคนหนึ่งจากพระเยโฮวาห์”

คาอิน ลูกคนแรก ผู้ไม่เชื่อคนแรก ฆาตกรคนแรก

คาอินเป็นลูกคนแรกที่เกิดเข้ามาในโลกนี้! โอ้ อาดัมและเอวาได้ตั้งตาคอยให้ถึงเวลานี้ พระเจ้าทรงบัญชาพวกเขาแล้วว่า “จงทวีมากขึ้นและเติมเต็มแผ่นดินโลก” แต่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้วว่าเชื้อสายของหญิงนั้นจะทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำและมันจะทำให้ส้นเท้าของพระองค์ฟกช้ำ (ปฐก. 3:15) บัดนี้เอวาอุ้มลูกน้อยคนนี้ไว้ในอ้อมแขนของตนและชุบเลี้ยงเขาแนบอกของนาง โอ้ นางคงดีใจมากจริง ๆ “ข้าพเจ้าได้รับชายคนหนึ่งจากพระเยโฮวาห์” นางกล่าว นางอาจคิดจริง ๆ ก็ได้ว่า “ชายผู้นั้นจากพระเยโฮวาห์” นางอาจหวังว่านี่คงจะเป็นพระผู้ไถ่ที่ทรงสัญญาไว้นั้นผู้จะทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำและนำการไถ่มาให้

เอวามีความเจ็บปวดและความรวดร้าวขณะที่นางมีหลายวันและหลายคืนที่ไม่สบายกายในช่วงตั้งครรภ์และความเสียใจและความเจ็บและเลือดในการคลอดบุตรนั้น นั่นเป็นมรดกตกทอดมาจากการตกต่ำนั้น และถึงกระนั้น นางแทบไม่รู้เลยว่าคำแช่งสาปนั้นที่ตกบนทั้งโลกอยู่ในเด็กชายตัวน้อยนั้นที่เกิดมาวันนั้น! เขาเกิดมาพร้อมกับรอยเปื้อนแห่งบาปในตัวเขา เขาจะเป็นฆาตกรคนหนึ่ง

คาอินไม่ได้เดินทางผิดเพราะอิทธิพลของพวกเด็กผู้ชายในห้องแทงสนุ้กเกอร์ ไม่มีเพื่อนฝูงเลว ๆ ที่นำเขาไปในบาป เขามีรอยเปื้อนนั้น พิษสงนั้นในโลหิตของเขา และเด็กทุกคนที่เกิดมาก็มีเช่นกัน เด็กทุกคนที่เกิดมามีโอกาสเป็นฆาตกรได้ทั้งนั้น เด็กหญิงทุกคนที่เกิดมามีโอกาสเป็นหญิงแพศยาได้ทั้งนั้น “พวกเขาหลงเจิ่นไปทันทีที่พวกเขาเกิดมา โดยพูดคำมุสาทั้งหลาย” (สดด. 58:3)

โอ้ คาอินมีอยู่ในตัวเขา สิ่งซึ่งเปาโลได้พบเจอในตัวเอง:

“ด้วยว่าสิ่งซึ่งข้าพเจ้ากระทำ ข้าพเจ้าก็ไม่อนุญาต เพราะว่าสิ่งใดที่ข้าพเจ้าประสงค์ สิ่งนั้นข้าพเจ้าก็ไม่กระทำ แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชัง สิ่งนั้นข้าพเจ้ากระทำ ดังนั้น ถ้าข้าพเจ้ากระทำสิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่ประสงค์ ข้าพเจ้าก็เห็นด้วยกับพระราชบัญญัติว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ฉะนั้นบัดนี้ ไม่ได้เป็นข้าพเจ้าซึ่งกระทำสิ่งนั้น แต่เป็นบาปซึ่งอาศัยอยู่ในตัวข้าพเจ้า ด้วยว่าข้าพเจ้าทราบว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอาศัยอยู่เลย เพราะว่าความประสงค์ก็อยู่กับข้าพเจ้า แต่จะกระทำการดีนั้นอย่างไร ข้าพเจ้าหาพบไม่ ด้วยว่าการดีนั้นซึ่งข้าพเจ้าประสงค์กระทำ ข้าพเจ้าก็ไม่ได้กระทำ แต่การชั่วร้ายซึ่งข้าพเจ้าไม่ประสงค์กระทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่ บัดนี้ ถ้าข้าพเจ้ายังกระทำสิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่ประสงค์ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำสิ่งนั้น แต่เป็นบาปที่อาศัยอยู่ในตัวข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพบบัญญัติอย่างหนึ่ง คือว่า เมื่อข้าพเจ้าประสงค์

กระทำความดี ความชั่วร้ายก็อยู่กับข้าพเจ้า” - รม. 7:15-21

แม้กระทั่งเปาโล ผู้ซึ่งรับความรอดแล้ว หันกลับแล้ว ก็ยังมีธรรมชาติเก่าฝ่ายเนื้อหนังที่แปดเปื้อนอยู่

พ่อแม่ที่รักพระเจ้ากี่คนแล้วได้ค้นพบด้วยความท้อใจว่ามีแนวโน้มที่เสื่อมทรามลงนี้ในตัวลูก ๆ ดังนั้น มนัสเสห์ ซึ่งชั่วกว่าบรรดาชาวต่างชาติที่อยู่รอบตัวเขา จึงไม่ได้ติดตามเฮเซคียาห์บิดาผู้รักพระเจ้าของตน (2 พงศ์กษัตริย์ 21; 2 พงศาวดาร 33) ดังนั้นเอลีชายผู้รักพระเจ้า จึงมีพวกบุตรที่ชั่ว บุตรชายของซามูเอลไม่ยอมติดตามเขา บุตรชายทั้งหลายของ D.L. Moody เลือกที่จะไปกับพวกถือแนวคิดสมัยใหม่และพวกเสรีนิยม ลูก ๆ ของ Billy Sunday นำความอับอายมาสู่เขา ผมไม่แก้ตัวให้อาดัมกับเอวา และผมไม่แก้ตัวให้คนอื่น ๆ ที่ลูกของพวกเขาเดินไปทางผิด แต่จงให้ทุกคนที่นำเด็กคนหนึ่งเข้ามาในโลกทราบเถิดว่ามันต้องใช้การฝึกวินัยอันเข้มงวดและการลงโทษเพราะบาป และการอบรมสั่งสอนในทางของพระเจ้าและความพยายามอันจริงจังในการชนะจิตวิญญาณเพื่อรักษาลูกที่คุณรักให้พ้นจากการกลายเป็นคนที่เป็นเหมือนคาอินในเรื่องศีลธรรมและศาสนา

ข้อ 3,5,6,7:

4:3 และในช่วงเวลาต่อมา คาอินได้นำผลแห่งไร่นามาเป็นเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์

4:5 แต่ต่อคาอินและต่อเครื่องบูชาของเขา พระองค์ไม่ทรงพอพระทัย และคาอินได้โกรธแค้นยิ่งนัก และสีหน้าของเขาหม่นหมองไป

4:6 และพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่คาอินว่า “ทำไม เจ้าถึงโกรธแค้น และทำไมสีหน้าของเจ้าหม่นหมองไป

4:7 ถ้าเจ้าทำดี เจ้าจะเป็นที่ยอมรับมิใช่หรือ และถ้าเจ้าทำไม่ดี บาปก็หมอบอยู่ที่ประตู และความปรารถนาของเขาจะมีแก่ตัวเจ้า และเจ้าต้องครอบครองเหนือเขา”

ศาสนาแบบนักมนุษยนิยมของคาอิน

“คาอินได้นำผลแห่งไร่นามาเป็นเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์” เขาไม่เชื่อในการลบมลทินด้วยโลหิต เขาไม่น่าจะเต็มใจที่จะถ่อมตัวลง รับสารภาพว่าตนเป็นคนบาปที่ชั่วที่ต้องการการลบมลทิน ศาสนาของเขาเป็นศาสนาที่ถือแนวคิดเสรีนิยม ผู้ซึ่งเชื่อในพระเจ้าองค์หนึ่งได้แต่ไม่ใช่ในพระผู้ช่วยให้รอดที่ประสูติจากหญิงพรหมจารีที่ยอมตายเพื่อรับโทษบาปของคนทั้งโลก และการเปลี่ยนแปลงแสนอัศจรรย์ที่พระเจ้าจะทรงทำให้เกิดขึ้นในใจที่เชื่อ และทำให้คน ๆ นั้นเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า คาอินถูกกล่าวถึงสองหนในภาคพันธสัญญาใหม่ 1 ยอห์น 3:12 กล่าวว่า “ไม่เหมือนคาอิน ผู้ที่เป็นของมารร้ายนั้น และได้ฆ่าน้องชายของตน และเพราะเหตุใดเขาจึงฆ่าน้องชายเล่า ก็เพราะว่าบรรดาการกระทำของเขานั้นชั่วร้าย และของน้องชายของเขานั้น

ชอบธรรม”

“บรรดาการกระทำของเขานั้นชั่วร้าย” นั่นคือ เขาเป็นคนชั่ว เราไม่ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับความชั่วของเขา แต่มันเป็นความจริงเสมอที่ว่าผู้ถือแนวคิดเสรีนิยมในหลักคำสอนก็เป็นคนชั่วในใจเช่นกัน คน ๆ หนึ่งไม่อาจมีความชอบธรรมของพระเจ้าได้โดยที่ไม่มีพระคริสต์ และการปฏิเสธพระคริสต์และการลบมลทินด้วยพระโลหิตของพระองค์ ปกติแล้วก็เป็นเพราะว่าคน ๆ นั้นได้ปฏิเสธมาตรฐานต่าง ๆ ทางศีลธรรมของพระเจ้าและเลือกที่จะทำบาป ยูดาสบอกเราเกี่ยวกับพวกนักฝันโสมมเหล่านั้นที่ “กระทำให้เนื้อหนังเป็นมลทิน เหยียดหยามผู้มีอำนาจ และพูดจาให้ร้ายต่อบรรดาผู้ที่มีบรรดาศักดิ์” และกล่าวว่า “แต่คนพวกนี้พูดชั่วร้ายถึงสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาไม่รู้จัก แต่สิ่งที่พวกเขารู้จักตามสัญชาตญาณ เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่ไม่มีความคิด ในสิ่งเหล่านั้นพวกเขากระทำให้ตนเองเสื่อมทรามไป วิบัติแก่พวกเขา เพราะพวกเขาได้ดำเนินไปในทางของคาอิน... คนเหล่านี้เป็นจุดด่างพร้อยในการเลี้ยงแห่งความรักของพวกท่าน เมื่อพวกเขาร่วมการเลี้ยงกับพวกท่าน โดยเลี้ยงแต่ตนเองอย่างปราศจากความเกรงกลัว พวกเขาเป็นหมู่เมฆที่ปราศจากน้ำ ที่ถูกพัดลอยไปตามลม เป็นบรรดาต้นไม้ที่ผลของมันเหี่ยวแห้งไปแล้ว ปราศจากผลไม้ ตายมาสองหนแล้ว ถูกถอนออกทั้งราก” (ยูดาส 8, 10-12)

เหล่าคนชั่วที่กบฏต่อสู้สิทธิอำนาจ ต่อสู้การเปิดเผยของพระเจ้า ไปตามทางของคาอิน คาอินไม่ใช่คนดี เขาเป็นคนชั่วในชีวิตและในศาสนาเขาเป็นนักมนุษยนิยม นักเสรีนิยม กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขาเป็นผู้ไม่เชื่อ

ดร. สโกฟิลด์ ในหมายเหตุอธิบายยูดาส 11 กล่าวว่า “คาอิน (เทียบ ปฐก. 4:1), ภาพเล็งของมนุษย์ธรรมดาที่เคร่งศาสนา ที่เชื่อในพระเจ้าองค์หนึ่ง และใน ‘ศาสนา’ แต่ทำตามใจชอบ และเป็นผู้ที่ปฏิเสธการไถ่โดยพระโลหิต เมื่อถูกต้อนในฐานะครูสอนศาสนาให้อธิบายเรื่องการลบมลทินนั้น ครูที่ออกไปจากความจริงนั้นก็ยกหลายเรื่องมาอธิบาย”

คาอินโมโหเมื่อพระเจ้าไม่ยอมรับเครื่องบูชาแห่งผลงานที่ดีของเขา และพระเจ้าตรัสว่า “ถ้าเจ้าทำดี เจ้าจะเป็นที่ยอมรับมิใช่หรือ และถ้าเจ้าทำไม่ดี บาปก็หมอบอยู่ที่ประตู และความปรารถนาของเขาจะมีแก่ตัวเจ้า และเจ้าต้องครอบครองเหนือเขา” และดร. สโกฟิลด์ ดึงความสนใจไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าบาปหมอบอยู่ที่ประตู หรือ “เครื่องบูชาไถ่บาป” “ในภาษาฮีบรู คำเดียวกันนั้นถูกใช้สำหรับ ‘บาป’ และ ‘เครื่องบูชาไถ่บาป’ อันเป็นการเน้นย้ำในแบบที่น่าทึ่งเกี่ยวกับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแบบสมบูรณ์ของบาปของผู้เชื่อกับเครื่องบูชาไถ่บาปของเขา (เทียบ ยอห์น 3:14 กับ 2 คร. 5:21)”

คาอินจะรับความเมตตาก็ได้ เครื่องบูชาไถ่บาปอันหนึ่งพร้อมอยู่แล้วหากเขาจะเพียงยอมรับว่าตนต้องการการลบมลทินด้วยโลหิตและมีความเชื่อในพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมานั้น เขาจะถวายลูกแกะตัวหนึ่งก็ได้ แต่เขาก็มิได้ถวาย เขายังเป็นคนดื้อด้านต่อพระเจ้าเหมือนเดิม ผู้ไม่เชื่อแบบจงใจ

ข้อ 8:

4:8 และคาอินพูดกับอาแบลน้องชายของเขา และต่อมาเมื่อเขาทั้งสองอยู่ในทุ่งนาด้วยกัน คาอินได้ลุกขึ้นต่อสู้อาแบลน้องชายของเขา และฆ่าเขา

คาอิน ฆาตกรผู้นั้น

อาแบลเป็นคนชอบธรรม ชายที่รักพระเจ้า เขาไม่ได้ถูกฆ่าเพราะก่ออาชญากรรมใดต่อคาอิน ไม่ใช่เลย คาอิน เพราะการงานของเขาชั่วและใจของเขาก็ชั่ว เกลียดชังน้องชายของตนที่พยากรณ์และเชื่อ มันเป็นเรื่องของความเกลียดชังที่ต่อต้านศาสนา มันเป็นการข่มเหงอย่างหนึ่งเพราะความเชื่อแบบคริสเตียน เมื่อคาอินฆ่าอาแบลน้องชายของตน

ข้อ 9-12:

4:9 และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่คาอินว่า “อาแบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน” และเขาทูลว่า “ข้าพระองค์ไม่รู้ ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน้องชายของข้าพระองค์หรือ”

4:10 และพระองค์ตรัสว่า “เจ้าทำอะไรลงไป เสียงแห่งโลหิตน้องชายของเจ้าร้องมาถึงเราจากดิน

4:11 และบัดนี้ เจ้าถูกสาปแช่งจากแผ่นดิน ซึ่งได้อ้าปากของเธอเพื่อรับโลหิตน้องชายของเจ้าจากมือของเจ้า

4:12 เมื่อเจ้าทำไร่ไถนา ต่อจากนี้ไปแผ่นดินจะไม่ให้กำลังของเธอแก่เจ้า เจ้าจะเป็นผู้หลบหนีและคนพเนจรในแผ่นดินโลก”

คำแช่งสาปที่ตกแก่คาอิน

โลหิตของอาแบลร้องออกมาเพื่อปรักปรำคาอิน ใช่แล้วครับ คำแก้ตัวอันน่าละอายที่ว่า “ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน้องชายของข้าพระองค์หรือ” เป็นข้ออ้างที่มุสา

เมื่อโมเสสกล่าวแก่เผ่ารูเบนและมนัสเสห์ว่า “แต่ถ้าพวกท่านไม่กระทำดังนี้ ดูเถิด พวกท่านได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ และจงรู้แน่เถิดว่า บาปของพวกท่านจะหาพวกท่านจนเจอ” (กดว. 32:23) นั่นก็เป็นบทบัญญัติสามัญ ไม่เพียงใช้กับเผ่าเหล่านั้นที่จะไปตั้งรกรากบนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนเท่านั้น แต่ใช้กับบาปทุกแห่งหนด้วย พระวจนะของพระเจ้าในกาลาเทีย 6:7,8 คือ “อย่าถูกหลอกลวงเลย พระเจ้าทรงถูกเยาะเย้ยไม่ได้ เพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่คนหนึ่งคนใดหว่านลง เขาก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้นเช่นกัน ด้วยว่าคนที่หว่านแก่เนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่คนที่หว่านแก่พระวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น”

พระเจ้าได้ทรงสร้างจักรวาลหนึ่งซึ่งบาปไม่มีทางลอยนวลไปได้ พื้นดินนั้นเองร้องออกมาเกี่ยวกับโลหิต

ของอาแบล “ดวงดาวทั้งหลายในวงโคจรของตนได้ต่อสู้กับสิเสรา” ศัตรูนั้นของชนชาติอิสราเอล (ผู้วินิจฉัย 5:20) ธรรมชาติรวมตัวกันเพื่ออวยพรผู้ชอบธรรม และดังนั้นหากเด็กเล็ก ๆ เหล่านั้นหยุดสรรเสริญพระเยซูเจ้าในการเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มีชัยของพระองค์ แม้แต่เหล่าก้อนหินก็คงจะร้องออกมา (ลูกา 19:40)

เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาในสง่าราศี ต้นไม้ทั้งหมดแห่งท้องทุ่งก็จะปรบมือของพวกมัน (อสย. 55:12)

ดังนั้นเราจึงอ่านคำแช่งสาปและคำอวยพรเหล่านั้นในพระราชบัญญัติ 28 และเราเห็นว่าพื้นดินเองในการออกผลของมันก็ถูกแช่งสาปหรือถูกอวยพรโดยการกระทำเหล่านั้นของมนุษย์ และในมาลาคี 3:10 พวกยิวเหล่านั้นถูกบอกว่า “พวกเจ้าจงนำสิบชักหนึ่งทั้งสิ้นเข้ามาไว้ในคลัง เพื่อจะมีอาหารในนิเวศน์ของเรา และบัดนี้จงลองดูเราในเรื่องนี้ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส ว่าเราจะไม่เปิดบรรดาช่องฟ้าแห่งสวรรค์ให้พวกเจ้า และเทพรให้พวกเจ้า จนจะไม่มีที่ว่างพอที่จะรับพรนั้นหรือ” ผมขอกล่าวว่าพระเจ้าทรงควบคุมธรรมชาติและทรงเป็นเหตุให้มันมีปฏิกิริยาต่อสู้บาปและสนับสนุนผู้ชอบธรรม

มีคำแช่งสาปหนึ่งที่มีผลเลวร้ายแบบเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ต่อแผ่นดินปาเลสไตน์ แผ่นดินนั้นซึ่งเคยมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ บัดนี้เพราะสงครามและการรุกรานนับครั้งไม่ถ้วน มีผืนป่าที่ถูกตัดจนเหี้ยนและหน้าดินก็ผุพัง ดังนั้นน้ำฝนจึงไหลจากไป ไม่ถูกกักเก็บไว้และปริมาณฝนที่ตกลงมาก็เริ่มน้อยลงเรื่อย ๆ หลายนครที่เคยเจริญรุ่งเรืองบัดนี้ก็ถูกฝังอยู่ในทะเลทรายบนทะเลทรายอาหรับ ที่ ๆ เคยมีอารยธรรมใหญ่โตแห่งบาบิโลนและอัสซีเรียและนครนีนะเวห์และนครแห่ง Baalbek และ Jeresh และ Petra บัดนี้ก็รกร้างว่างเปล่า บาปนำคำแช่งสาปมาสู่แม้กระทั่งพื้นดิน และพระเจ้าทรงทำให้คาอินทราบเรื่องนั้น พระองค์ตรัสว่า “เมื่อเจ้าทำไร่ไถนาต่อจากนี้ไปแผ่นดินจะไม่ให้กำลังของเธอแก่เจ้า เจ้าจะเป็นผู้หลบหนีและคนพเนจรในแผ่นดินโลก”

โลหิตที่ไร้ความผิดนำคำแช่งสาปมาสู่แผ่นดิน

นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่พระเจ้าทรงให้ลูกหลานของอิสราเอลและยูดาห์ถูกจับเป็นเชลยไปไกลถึงบาบิโลน ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 24:1-4 เราอ่านว่า:

“ในรัชกาลของพระองค์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยกขึ้นมา และเยโฮยาคิมกลายเป็นคนใช้ของพระองค์สามปี แล้วเยโฮยาคิมก็หันกลับและกบฏต่อพระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งกองทัพทั้งหลายของชนเคลเดีย และกองทัพทั้งหลายของคนซีเรีย และกองทัพทั้งหลายของคนโมอับ และกองทัพทั้งหลายของคนอัมโมน มาต่อสู้กับเยโฮยาคิม และทรงส่งกองทัพเหล่านั้นมาต่อสู้กับยูดาห์เพื่อจะทำลายยูดาห์เสียตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสโดยบรรดาผู้พยากรณ์พวกผู้รับใช้ของพระองค์ แท้จริงตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับยูดาห์ เพื่อเอาพวกเขาออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ เพราะเหตุบาปทั้งหลายของมนัสเสห์ ตามทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำ และเพราะเหตุโลหิตที่ไร้ความผิดที่พระองค์ได้ทรงทำให้หลั่งรินด้วย เพราะพระองค์ทรงให้กรุงเยรูซาเล็มเต็มไปด้วยโลหิตที่ไร้ความผิด

ซึ่งพระเยโฮวาห์ไม่ทรงยอมให้อภัย”

จงหมายเหตุว่าสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นกับชาวยูดาห์ “เพราะเหตุโลหิตที่ไร้ความผิดที่พระองค์ได้ทรงทำให้หลั่งรินด้วย เพราะพระองค์ทรงให้กรุงเยรูซาเล็มเต็มไปด้วยโลหิตที่ไร้ความผิด ซึ่งพระเยโฮวาห์ไม่ทรงยอมให้อภัย” เช่นนั้นแล้ว อเมริกาจะหนีพ้นการพิพากษาของพระเจ้าได้อย่างไร เมื่อเด็กทารกที่ไร้ความผิดเป็นล้านคนถูกฆ่าตายทุกปีในอเมริกาพร้อมกับการเห็นชอบของกฎหมายและการเห็นชอบของเหล่านักเทศน์เสรีนิยมและสังคม! โลหิตนั้นร้องออกมาจากพื้นดินถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 13-15:

4:13 และคาอินทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า “โทษของข้าพระองค์หนักเกินกว่าที่ข้าพระองค์จะแบกรับได้

4:14 ดูเถิด พระองค์ได้ทรงขับไล่ข้าพระองค์ออกไปวันนี้จากพื้นแผ่นดินโลก และข้าพระองค์จะถูกซ่อนไว้จากพระพักตร์ของพระองค์ และข้าพระองค์จะเป็นผู้หลบหนีและคนพเนจรในแผ่นดินโลก และจะเป็นไปอย่างนี้ คือทุกคนที่พบข้าพระองค์จะฆ่าข้าพระองค์เสีย”

4:15 และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่เขาว่า “เหตุฉะนั้นใครก็ตามที่ฆ่าคาอิน การแก้แค้นจะถูกกระทำต่อเขาถึงเจ็ดเท่า” และพระเยโฮวาห์ทรงทำเครื่องหมายหนึ่งไว้บนคาอิน เกรงว่าผู้ใดที่พบเขาจะฆ่าเขาเสีย

เครื่องหมายของคาอิน

เครื่องหมายนั้นบนตัวคาอินคืออะไร? ผมไม่ทราบ มันอาจเป็นเครื่องหมายที่ทำบนร่างกายหรือรอยแผลเป็นหรือการระบุรูปพรรณอะไรสักอย่าง เราไม่ถูกบอกว่ามันคืออะไร มันไม่ใช่เรื่องของชาติพันธุ์ ไม่มีชาติพันธุ์ใดบนแผ่นดินโลกที่สืบเชื้อสายมาจากคาอินมากกว่าชาติพันธุ์อื่น ๆ ด้วยว่าทุกคนในโลกสืบเชื้อสายมาจากโนอาห์ หลังจากน้ำท่วมนั้น

ต่อมาพระเจ้าจะทรงก่อตั้งรัฐบาลที่เป็นมนุษย์ ขณะนั้นยังไม่มีรัฐบาลที่เป็นที่ยอมรับที่จะประหารชีวิตคาอินและไม่มีใครได้รับมอบอำนาจให้กระทำเช่นนั้น เขาไปจากต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าและผู้คนที่รักพระเจ้า ไปอยู่ในแผ่นดินของโนด เขารู้ว่าผู้คนจะรังเกียจเขาในฐานะฆาตกร พวกเขาจะไม่ได้รับอนุญาตให้ฆ่าเขาเพราะเครื่องหมายอันนั้นที่อยู่บนตัวเขา

ข้อ 16:

4:16 และคาอินได้ออกไปจากเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอาศัยอยู่ในแผ่นดินของโนด ทางทิศตะวันออกของเอเดน

คาอินต้องไปให้พ้นจากพระเยโฮวาห์

"คาอินได้ออกไปจากเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์" แน่นอนว่าเขาได้แต่งงานกับน้องสาวคนหนึ่ง หรือหลานสาวคนหนึ่งของเขาแล้ว อาดัมได้มีชีวิต หลังจากเสทเกิด "แปดร้อยปีและ...และเขาให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน" (ปฐก. 5:4) เผ่าพันธุ์มนุษย์ในขณะนั้นยังเยาว์วัย ตอนนั้นยังไม่มีการแช่งสาปที่ถูกสะสมบนคนทั้งหลายเพราะบาปของแต่ละคน ดังนั้นในช่วงศตวรรษต้น ๆ เหล่านั้น อับราฮัมจึงสามารถแต่งงานกับน้องสาวต่างมารดาของตนได้และยาโคบแต่งงานกับเลอาห์และราเชลลูกพี่ลูกน้องของตนได้ โดยปราศจากพิษภัย แต่ต่อมาการผสมพันธุ์กันภายในครอบครัวโดยคนเหล่านั้นที่เป็นญาติกันก็จะทวีโอกาสในการพัฒนาช้าและความพิการทางร่างกายได้ แต่ในกรณีนี้หนทางเดียวที่คาอินและเสทจะแต่งงานได้ก็คือกับน้องสาวของตัวเอง

ข้อ 2 และ 4:

4:2 และนางได้คลอดบุตรอีกซึ่งเป็นน้องชายของเขาชื่ออาแบล และอาแบลเป็นคนเลี้ยงแกะ แต่คาอินเป็นคนทำไร่ไถนา

4:4 และอาแบล เขาได้นำจากพวกลูกหัวปีแห่งฝูงแกะของเขา และไขมันของแกะนั้นมาเช่นกัน และพระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยต่ออาแบลและต่อเครื่องบูชาของเขา

อาแบลผู้ชอบธรรม วีรบุรุษคนแรกของพระเจ้า

ทั้งอาดัมและเอวารู้จักข่าวประเสริฐนั้น ในความเปลือยเปล่าของพวกเขา พวกเขามีจิตสำนึกเกี่ยวกับบาปของตน และพระเจ้าได้ทรงปกปิดพวกเขาด้วยเสื้อหนังสัตว์ อันเป็นสัญลักษณ์ถึงความชอบธรรมของพระคริสต์ เพื่อปกปิดเหล่าคนบาปผู้ชั่วช้า และพระเจ้าทรงสัญญากับพวกเขาแล้วว่า: "และเราจะให้ความเป็นศัตรูกันอยู่ระหว่างเจ้ากับหญิงนี้ และระหว่างเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะทำให้ส้นเท้าของท่านฟกช้ำ" ซึ่งหมายถึงการตรึงกางเขนพระคริสต์ และเราแน่ใจได้เลยว่าพวกเขา ซึ่งได้พูดคุยกับพระเจ้าอย่างสนิทสนมเหลือเกินก่อนที่พวกเขาได้ทำบาป และได้รับการอบรมสั่งสอนและการปฏิบัติด้วยพระคุณที่รักใคร่ขนาดนั้นหลังจากพวกเขาได้ทำบาป-พวกเขาทราบความจริงฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่บางประการ แต่ทั้งอาดัมและเอวาก็ไม่ได้ถูกเอ่ยชื่อว่าเป็นคนชอบธรรม หรือว่าเป็นพยาน หรือว่าทนทุกข์ในฐานะเป็นคริสเตียนคนหนึ่ง หรือว่ากระทำกิจโดยความเชื่อ

แต่เป็นอาแบลผู้ซึ่งถูกเรียกว่า "ผู้ชอบธรรมนั้น"-อาแบล ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นของพระเจ้า อาแบลชายผู้นั้นซึ่ง "โดยความเชื่อ" ในพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมา "ได้ถวายเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่า" อาแบลเป็นวีรบุรุษคนแรกของพระเจ้า

ในหอเกียรติยศของพระเจ้าแห่งเหล่าวีรบุรุษแห่งความเชื่อนั้นซึ่งถูกให้ไว้ในฮีบรู 11 อาแบลถูกกล่าวถึงเป็นผู้แรก: “โดยความเชื่อ อาแบลได้ถวายเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของคาอินแด่พระเจ้า โดยเครื่องบูชานั้นท่านจึงได้รับคำพยานว่าท่านชอบธรรม พระเจ้าทรงเป็นพยานรับรองบรรดาของถวายของท่าน และโดยความเชื่อนั้น แม้ว่าท่านได้ตายแล้วท่านก็ยังพูดอยู่”

พระเยซูทรงเรียกอาแบลว่า “อาแบลผู้ชอบธรรม” (มธ. 23:35) พระเยซูทรงเอ่ยชื่อเขาในฐานะเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้แรก (ลูกา 11:51) และเราถูกบอกใน 1 ยอห์น 3:12 ว่าการงานของอาแบลนั้นชอบธรรม และฮีบรู 12:24 เตือนความจำเราถึงคำพยานแห่งโลหิตของอาแบล ดังนั้นอาแบล ในเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ที่ตกต่ำนั้นหลังจากสวนเอเดน จึงเป็นวีรบุรุษคนแรกของพระเจ้า

1. อาแบลทำความรู้จักกับข้อเท็จจริงอันเลวร้ายของบาปแต่เนิ่น ๆ

ให้เรานึกภาพเด็กชายตัวน้อยสองคน ซึ่งอายุห่างกันแค่หนึ่งหรือสองปี เล่นอยู่ริมลำธารสายเล็ก ๆ ใกล้กันนั้นคือหุบเขาแห่งหนึ่งซึ่งพวกเขาถูกห้ามอย่างเด็ดขาดมิให้เข้าไป ผ่านไปสักพัก ทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่ถือดาบเพลิงเคียนอยู่ที่ทางเข้านั้นเกรงว่าอาดัมกับเอวาจะกลับไปและกินผลของต้นไม้แห่งชีวิตและมีชีวิตอยู่ตลอดไปในฐานะคนบาป! สมมติว่าคาอินกล่าวแก่น้องชายของตนว่า “ข้าอยากจะรู้ว่ามีอะไรอยู่ที่นั่น แม่ร้องไห้ทุกทีที่เอ่ยถึงมัน”

“แต่พ่อบอกว่าเราต้องไม่ไปที่นั่นเด็ดขาดนะ เราไม่มีสิทธิ์ไปที่นั่น พระเจ้าทรงห้ามไว้” อาแบลผู้เป็นน้องกล่าว

ถึงกระนั้น ให้เราสมมติว่า เขาทั้งสองย่องไปที่สันเขาที่มองลงไปเห็นหุบเขานั้นและมองลงไปที่นั่น บัดนี้ไม่มีต้นไม้แห่งชีวิตแล้ว เราสมมติว่ามันถูกย้ายไปปลูกในสวรรค์แล้ว อันเป็นที่ซึ่งบรรดาต้นไม้แห่งชีวิตจะอยู่บนทั้งสองฟากของแม่น้ำนั้นซึ่งมีน้ำแห่งชีวิต และจะออกผลทุกเดือน และใบของพวกมันจะมีไว้เพื่อการรักษาบรรดาประชาชาติให้หาย แต่พวกมันไปจากเอเดนแล้วตอนนี้ ต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่วก็เช่นกัน และที่ ๆ เคยเป็นอุทยานแสนวิเศษได้กลับกลายเป็นที่ ๆ เต็มไปด้วยหนามแล้ว ดอกไม้ถูกวัชพืชปกคลุม พวกสัตว์ก็ไม่เป็นมิตร มีต้นโอ๊คที่มีพิษและพวกงูที่ซุ่มอยู่ในพงหญ้า บาปของมนุษย์ทำให้เอเดนพังเสียแล้ว

ผมไม่ทราบว่ามันเป็นเช่นนั้นหรือไม่ที่อาแบลเริ่มทราบว่าบาปนั้นเลวร้ายขนาดไหนที่นำคำแช่งสาปนั้นมาสู่เผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่เขาก็รู้จักมัน! และอาแบลอาจร้องขออาดัมให้เล่าเรื่องราวอันน่าเศร้านั้นเกี่ยวกับวันแสนสุขเหล่านั้นของการร่วมสามัคคีธรรมใกล้ชิดกับพระเจ้าซึ่งบัดนี้จากไปแล้ว และบาปที่ได้ขับไล่พวกเขาออกมาจากสวนนั้นและได้แช่งสาปแผ่นดินโลกด้วยหนามย่อยและหนามใหญ่และได้นำผมหงอกมาสู่ศีรษะของอาดัมและน้ำตาที่นองหน้าเอวาอยู่บ่อย ๆ และการชอบทำตามใจตัวเองแบบโอหังในใจของคาอินพี่ชายของเขา

แต่อาแบลเคยได้ยินข่าวประเสริฐนั้นแล้ว เขาทราบเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดนั้น ไม่แน่วันหนึ่งเมื่อคุณแม่เอวาติดกระดุมให้เสื้อที่เย็บด้วยมือบนอาแบลตัวน้อย นางเล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับเสื้อหนังสัตว์นั้นที่พระเจ้าเองได้ทรงจัดเตรียมไว้เพื่อปกปิดความเปลือยเปล่าอันเลวร้ายและน่าละอายของพ่อแม่ที่ทำบาปนั้น และแน่นอนว่าเอวาและอาดัมทราบ และพวกเขาจึงน่าจะบอกอาแบลไปแล้ว ว่ามันแสดงภาพของความจริงฝ่ายวิญญาณอันยิ่งใหญ่ที่ว่าไม่ใช่โดยการงานแห่งความชอบธรรมแต่โดยการปกคลุมแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์เอง คน ๆ หนึ่งจึงเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าได้และเป็นคนดีได้ในสายพระเนตรของพระองค์

และอาแบลและคาอินได้ยินเรื่องราวนั้นแล้ว คำแช่งสาปนั้นและพระสัญญานั้น ที่มาเมื่ออาดัมและเอวาถูกขับออกจากสวนนั้น แผ่นดินถูกแช่งสาป และบัดนี้มันจะงอกหนามและวัชพืชง่ายกว่าข้าวโพดและหัวผักกาดและกะหล่ำปลี คราวนี้คุณแม่เอวาต้องพึ่งอาดัมและเขาจะต้องปกครองเหนือนาง การตั้งครรภ์และความเศร้าโศกของผู้หญิงในการคลอดบุตรถูกเพิ่มพูนอย่างมหาศาล แต่พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่า “เชื้อสายของหญิง” คนหนึ่งจะขยี้หัวของงูนั้น (และงูโบราณนั้นเป็นภาพของซาตาน) และงูนั้นจะทำให้ส้นเท้าของพระองค์ฟกช้ำ นั่นคือ พระคริสต์จะต้องทนทุกข์การทรมานทั้งหมดนั้นของผู้ถูกลงพระอาชญาเพื่อเหล่าคนบาปผู้น่าสงสารแต่จะทรงมีชัยและเสด็จออกมาจากหลุมศพ และซาตานจะถูกพิชิตและถูกโยนทิ้งนรกในที่สุด อาแบลน่าจะทราบเรื่องนั้นแล้ว เรื่องเหล่านั้นน่าจะถูกเปิดเผยแก่อาดัมและเอวาแล้ว

แต่เขาทราบมากกว่านั้น พระเจ้าไม่ทรงปล่อยให้เหล่าผู้ถูกสร้างของพระองค์อยู่โดยปราศจากข้อปฏิบัติ พระองค์ทรงสอนพวกเขาแล้วให้ถวายลูกแกะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชา ซึ่งเป็นภาพของพระเมษโปดกของพระเจ้าที่จะมา เราทราบว่าโยบ และอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คนเหล่านั้นทุกคนถวายเครื่องสัตวบูชาเช่นนั้นก่อนพระราชบัญญัติของโมเสสถูกประทานให้ และพระเจ้าทรงสอนประชากรของพระองค์เช่นนั้นเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมา

และพระเจ้าทรงให้ข้อปฏิบัติบางประการเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตอันชอบธรรมแล้วเช่นกัน พระเยซูทรงเรียกอาแบลว่าผู้ชอบธรรม และ 1 ยอห์น 3:12 กล่าวว่าการงานของอาแบลนั้นชอบธรรม นั่นหมายความว่าความชั่วร้ายต่าง ๆ ทางศีลธรรมอย่างการโกหกและการลักขโมย ความโลภ การผิดผัวผิดเมีย การฆ่าคน ถูกบ่งชี้แล้วว่าเป็นบาป และอาแบลทราบประมวลกฎหมายนั้นและพยายามอย่างตั้งใจที่จะดำเนินชีวิตตามนั้น และเมื่อคาอินฆ่าอาแบลน้องชายของตน คาอินก็ทราบว่าตนได้ทำบาปแล้ว และเขากลัวว่า “ทุกคนที่พบข้าพระองค์จะฆ่าข้าพระองค์เสีย” รายละเอียดเกี่ยวกับการเปิดเผยของพระเจ้าไม่ถูกบันทึกไว้ เราถูกบอกในกิจการ 14:17 ว่าพระเจ้า “มิได้ทรงให้ขาดพยานฝ่ายพระองค์เอง ในการที่พระองค์ได้ทรงกระทำดี และประทานฝนจากฟ้าสวรรค์แก่พวกเรา และให้มีฤดูกาลต่าง ๆ ที่เกิดผล โดยทำให้ใจทั้งหลายของพวกเราเต็มอิ่มด้วยอาหารและความยินดี” และบัญญัติทางศีลธรรมได้ถูกปลูกฝังในใจของมนุษย์แล้ว ใจวินิจฉัยผิดและชอบ

ของพวกเขา “กล่าวโทษหรือแก้ตัว” ให้พวกเขา

ดังนั้นที่ไหนสักแห่งในปีแรก ๆ เหล่านั้น อาแบลซึ่งทราบว่าตัวเองเป็นคนบาป และเรียนรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมเครื่องสัตวบูชาหนึ่งไว้แล้ว พระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง ก็วางใจในพระผู้ช่วยให้รอดนั้นผู้จะเสด็จมา “เชื้อสายของหญิง” นั้นผู้จะทรงทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำ และเพื่อเป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงความเชื่อนี้ในพระคริสต์ผู้จะเสด็จมา เขาจึงถวายลูกแกะตัวหนึ่งเป็นเครื่องสัตวบูชา “จากพวกลูกหัวปีแห่งฝูงแกะของเขา” และดังนั้น “โดยความเชื่อ อาแบลได้ถวายเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของคาอินแด่พระเจ้า โดยเครื่องบูชานั้นท่านจึงได้รับคำพยานว่าท่านชอบธรรม พระเจ้าทรงเป็นพยานรับรองบรรดาของถวายของท่าน และโดยความเชื่อนั้น แม้ว่าท่านได้ตายแล้วท่านก็ยังพูดอยู่” (ฮบ. 11:4) และเราถูกบอกว่า “และพระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยต่ออาแบลและต่อเครื่องบูชาของเขา” (ปฐก. 4:4)

ดร. สโกฟิลด์ในหมายเหตุของเขา กล่าวอย่างมีปัญญาว่า “เครื่องบูชาของอาแบลบ่งบอกถึงการอบรมสั่งสอนก่อนหน้า (เทียบ ปฐก. 3:21) เพราะมันเป็น ‘โดยความเชื่อ’ (ฮบ. 11:4) และความเชื่อคือการเชื่อคำตรัสของพระเจ้า...”

อาแบลไม่ได้รอดโดยการถวายเครื่องสัตวบูชา เหมือนกับที่คริสเตียนสมัยปัจจุบันไม่ได้รอดโดยการถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า เครื่องสัตวบูชานั้นเป็นเพียงเครื่องหมายหนึ่ง คำสารภาพแห่งความเชื่อในพระผู้ช่วยให้รอดที่จะมานั้น เหมือนกับที่การถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ก็เป็นเครื่องหมายหนึ่งอย่างเหมาะสม เป็นคำสารภาพแห่งความเชื่อในพระผู้ช่วยให้รอดนั้นที่ได้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา

เราควรมองเห็นว่าอาแบลได้รับความรอดแบบเดียวกันกับเรา ดังนั้นกิจการ 10:43 จึงกล่าวเกี่ยวกับพระเยซูว่า “บรรดาศาสดาพยากรณ์เป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย” จำไว้ว่าอาแบลเองก็เป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง เป็นผู้แรกในพวกศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น ตามที่พระเยซูตรัสในลูกา 11:51 และนี่เป็นข่าวประเสริฐที่เขาเชื่อและเป็นพยานถึง ร่วมกับศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นทุกคน เขาไม่รู้จักแผนการแห่งความรอดอื่นใดนอกจากพระเยซูและความเชื่อในพระองค์!

ดังนั้นอาแบลจึงมีสิทธิ์อ้างความเป็นคริสเตียนพอ ๆ กับผู้เชื่อคนใดในพระคริสต์วันนี้ เขาได้รับความรอดโดยการวางใจในพระเยซู ไม่ใช่พึ่งพาการงานต่าง ๆ ของตัวเอง คาอินถูกปฏิเสธเพราะว่าเครื่องบูชาที่เป็นพืชผลแห่งแผ่นดินซึ่งคาอินได้นำมานั้นเป็นการประกาศตัวว่าเขากำลังพึ่งพาผลลัพธ์แห่งผลงานของตัวเองและความชอบธรรมของตัวเอง และนั่นไม่ทำให้พระเจ้าพอพระทัย

เมื่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาเห็นพระเยซูริมแม่น้ำจอร์แดนและป่าวร้องว่า: “จงดูพระเมษโปดกของ

พระเจ้า ผู้ซึ่งทรงนำบาปของโลกไปเสีย” เขาก็กำลังพูดถึงพระเมษโปดกของพระเจ้าองค์เดียวกันกับที่อาแบลเชื่อและตั้งตาคอย

2. อาแบลศาสดาพยากรณ์นั้นของพระเจ้า

ผมตื่นเต้นและประทับใจมากจริง ๆ ตอนที่ผมตั้งใจอ่านข้อความที่พระเยซูตรัสในลูกา 11:47-51 เป็นครั้งแรก:

“วิบัติแก่พวกเจ้า เพราะพวกเจ้าก่อสร้างบรรดาอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และบรรพบุรุษของพวกเจ้าก็ได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์นั้น แท้จริงพวกเจ้าเป็นพยานว่า พวกเจ้าเห็นชอบในบรรดาการกระทำของบรรพบุรุษของพวกเจ้า ด้วยว่าพวกเขาได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นจริง และพวกเจ้าก่อสร้างบรรดาอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์นั้น เหตุฉะนั้น พระปัญญาของพระเจ้าก็ตรัสแล้วด้วยว่า ‘เราจะส่งพวกศาสดาพยากรณ์และพวกอัครทูตไปหาพวกเขา และบางคนในคนเหล่านั้น พวกเขาจะฆ่าเสียและข่มเหง’ เพื่อโลหิตของบรรดาศาสดาพยากรณ์ ซึ่งได้ถูกทำให้ไหลออกตั้งแต่การวางรากฐานของโลก จะถูกเรียกร้องจากคนชั่วอายุนี้ ตั้งแต่โลหิตของอาแบล จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ ซึ่งได้ตายระหว่างแท่นบูชากับพระวิหาร เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า โลหิตนี้จะถูกเรียกร้องจากคนชั่วอายุนี้”

ตลอดหลายศตวรรษพระเจ้าทรงส่งพวกศาสดาพยากรณ์มาตลอด และศาสดาพยากรณ์ทุกคนเหล่านี้เรื่อยมาจนถึงสมัยของพระคริสต์ หากพวกเขาสัตย์ซื่อ ก็ถูกเกลียดชังโดยคนเหล่านั้นที่ได้ยินพวกเขาและพวกเขาก็เป็นเหมือนเหล่าผู้เบิกทางของพระผู้ช่วยให้รอดเอง และดังนั้นชนชาติอิสราเอล ซึ่งได้รับพระพรอย่างมากมายในการเป็นชนชาติที่ถูกเลือก ซึ่งเหล่าศาสดาพยากรณ์และพระคัมภีร์ได้มาทางพวกเขา และพระผู้ช่วยให้รอดนั้นก็เสด็จมาทางพวกเขา ต้องแบกรับความรับผิดชอบสำหรับ “โลหิตของบรรดาศาสดาพยากรณ์ ซึ่งได้ถูกทำให้ไหลออกตั้งแต่การวางรากฐานของโลก” เมื่อคุณเห็นว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นจะต้องตกมาบนคนชั่วอายุนั้นที่ได้ตรึงกางเขนพระผู้ช่วยให้รอด คุณก็พบว่ามันเลี่ยงไม่ได้ที่กรุงเยรูซาเล็มจะต้องถูกทำลายและพวกยิวต้องกระจัดกระจายไปทั่วโลก!

และเราอ่านว่าเมื่อพระเจ้าตรัสถึง “โลหิตของบรรดาศาสดาพยากรณ์ ซึ่งได้ถูกทำให้ไหลออกตั้งแต่การวางรากฐานของโลก” จะถูกเรียกเอาจากคนชั่วอายุนั้นที่ได้ตรึงกางเขนพระผู้ช่วยให้รอด เราก็อ่านว่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นที่พวกเขาต้องชดใช้ มีต่อเนื่องมา “ตั้งแต่โลหิตของอาแบล จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ ซึ่งได้ตายระหว่างแท่นบูชากับพระวิหาร...”

แต่สิ่งที่น่าประทับใจก็คือว่า อาแบลเองเป็นหนึ่งในศาสดาพยากรณ์ผู้เปี่ยมด้วยฤทธิ์เหล่านั้น ที่ได้ทนทุกข์เพื่อพระคริสต์และถูกเกลียดชังและถูกปฏิเสธเพราะเห็นแก่พระเยซู และดังนั้นพวกเขาจึงเป็นเหมือนผู้เบิกทางของพระผู้ช่วยให้รอดนั้น

การเป็นผู้พยากรณ์หมายถึง การพูดเพื่อพระเจ้า ในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นถูกกล่าวชัดเจนในข้อพระคำหลายข้อ ในกิจการ 2:17,18 เปโตรยกคำพูดมาจากโยเอล บทที่ 2: “และต่อมาในวันสุดท้าย พระเจ้าตรัสว่า เราจะเทพระวิญญาณของเรามาบนเนื้อหนังทั้งสิ้น และบุตรชายบุตรสาวของพวกเจ้าจะพยากรณ์...และในวันเหล่านั้นเราจะเทพระวิญญาณของเราบนผู้รับใช้ชายของเราและผู้รับใช้หญิงของเราและพวกเขาจะพยากรณ์”

กิจการ 10:43 บอกเราว่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นทุกคนเป็นพยานถึงพระคริสต์และว่าผู้ที่เชื่อและวางใจในพระองค์ก็ได้รับความรอด

ใน 1 โครินธ์ 14:23 และ 24 เปาโลได้รับการดลใจให้กล่าวว่าถ้าทุกคนพูดเป็นภาษาต่างประเทศทั้งหลาย “และมีคนเหล่านั้นที่รู้ไม่ถึง หรือคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อเข้ามา พวกเขาจะไม่กล่าวว่าพวกท่านคลั่งไปแล้วหรือ แต่ถ้าทุกคนพยากรณ์ และมีคนที่ไม่เชื่อ หรือคนที่รู้ไม่ถึงเข้ามา ทุกคนก็ทำให้เขารู้สำนึก ทุกคนก็วินิจฉัยเขา” ผู้พยากรณ์อาจกล่าวแก่ที่ประชุมหนึ่ง และบางครั้งก็ทำเช่นนั้น แต่บางครั้งก็กล่าวแก่คน ๆ หนึ่ง คำพยากรณ์นั้นอาจเกี่ยวข้องกับการบอกล่วงหน้าถึงอนาคตแต่ไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนั้น ผู้พยากรณ์เป็นผู้ที่พูดแทนพระเจ้าในฤทธิ์เดชของพระเจ้า ดังนั้นฮีบรู 1:1 จึงบอกเราว่า “พระเจ้า...ได้ตรัสในวาระต่าง ๆ และในวิธีอันหลากหลาย ในสมัยก่อนแก่บรรพบุรุษโดยพวกศาสดาพยากรณ์”

ดังนั้นเมื่อเราเรียนรู้ว่าอาแบลเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง เราจึงทราบว่าเขาเป็นชายคนหนึ่งที่พูดแทนพระเจ้าในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เราจึงอาจแน่ใจได้ว่าอาแบลเทศนาเกี่ยวกับพระคริสต์ผู้ที่เขาได้วางใจ มันคือโดยความเชื่อที่เขาได้ถวายเครื่องสัตวบูชาที่เป็นลูกแกะตัวหนึ่ง ซึ่งเป็นภาพของพระผู้ช่วยให้รอดที่จะมานั้น ในฐานะศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง เขาเป็นพยานเกี่ยวกับความเชื่อนั้นอย่างแน่นอน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขารบเร้าคาอินให้ทราบว่าตนต้องการการยกโทษและการชำระให้สะอาด ว่าตนต้องการการลบมลทินด้วยโลหิต แน่นอนว่าเขาตำหนิคาอินสำหรับการคิดว่าตนชอบธรรมในการพึ่งพาผลงานต่าง ๆ ของตัวเอง

และเราไม่ต้องประหลาดใจเลยว่าอาแบลเป็นเพียงคนแรกในศาสดาพยากรณ์หลายคน ที่ถูกเกลียดชังถูกย่ำยี ถูกฆ่า ถูกใส่ร้าย และถูกอเปหิเพราะพวกเขารบเร้าผู้คนให้ต้อนรับพระคริสต์ ให้บังเกิดใหม่ และให้รับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ 16-22:

4:16 และคาอินได้ออกไปจากเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอาศัยอยู่ในแผ่นดินของโนด ทางทิศตะวันออกของเอเดน

4:17 และคาอินได้ร่วมรู้กับภรรยาของเขา และนางได้ตั้งครรภ์ และคลอดเอโนค และเขาได้สร้างนครแห่งหนึ่ง และเรียกชื่อนครนั้นตามชื่อบุตรชายของเขาว่าเอโนค

4:18 และเอโนคให้กำเนิดอิราด และอิราดให้กำเนิดเมหุยาเอล และเมหุยาเอลให้กำเนิดเมธูซาเอล และเมธูซาเอลให้กำเนิดลาเมค

4:19 และลาเมคได้รับภรรยาสองคนสำหรับเขา ชื่อของคนหนึ่งคืออาดาห์ และชื่อของอีกคนหนึ่งคือศิลลาห์

4:20 และอาดาห์คลอดยาบาล เขาเป็นบิดาของพวกคนที่อาศัยอยู่ในเต็นท์ และของพวกคนที่มีสัตว์ใช้งาน

4:21 และชื่อน้องชายของเขาคือยูบาล เขาเป็นบิดาของบรรดาคนที่ดีดพิณเขาคู่และเป่าขลุ่ย

4:22 และศิลลาห์ นางก็คลอดทูบัลคาอินด้วย ซึ่งเป็นผู้สอนบรรดาช่างฝีมือในเครื่องทองเหลืองและเหล็ก และน้องสาวของทูบัลคาอินคือนาอามาห์

แผ่นดินโลกก่อนน้ำท่วมนั้น

"...โลกที่เป็นอยู่ในเวลานั้น ซึ่งถูกท่วมด้วยน้ำ ก็พินาศไป" - 2 ปต. 3:6

เคยมีอารยธรรมหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ พร้อมกับผู้คนหลายล้านที่พินาศไปในน้ำท่วมนั้น

ภูมิอากาศแบบเขตร้อน พร้อมกับพืชผักเขียวชอุ่มที่ปกคลุมทั้งสองขั้วโลกและทั่วทั้งโลก

ไอน้ำเหนือแผ่นดินโลกเคยกรองแสงอาทิตย์ และมนุษย์เคยมีชีวิตอยู่หลายร้อยปี

ฝนไม่เคยตกจนกระทั่งน้ำท่วมนั้น พื้นดินถูกรดน้ำด้วยน้ำค้างและหมอก

พวกนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่อและคนเหล่านั้นที่ติดตามพวกเขาเชื่ออย่างโฉดเขลาว่าเคยมีแค่น้ำท่วมเฉพาะพื้นที่ ไม่ใช่น้ำท่วมทั้งโลกซึ่งถูกแสดงภาพอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ที่ยอดเขาทั้งหมดและทั้งแผ่นดินโลกถูกน้ำปกคลุมจนมิด นักวิทยาศาสตร์ที่ไม่เชื่อเหล่านี้ไม่เชื่อว่าแผ่นดินโลกมีอายุแค่หกพันหรือเจ็ดพันปีเท่านั้นว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกในเวลาหกวันจริง ๆ ตามที่พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดแจ้ง และว่าพืชพรรณและสัตว์ทั้งหลายล้วนถูกสร้างให้เกิดผล "ตามชนิดของพวกมัน" ตามที่พระเจ้าตรัสสิบหนในบทแรก ๆ ของหนังสือปฐมกาล

พวกคนไม่เชื่อถูกสอนว่าพิภพโลกมีอายุหลายพันล้านปี ว่าทุกสิ่งบนโลกเกิดขึ้นมาเองโดยกระบวนการวิวัฒนาการ ว่าชีวิตพืชและสัตว์ล้วนมาจากการเกิดขึ้นเองแบบบังเอิญที่อยู่ดี ๆ ชีวิตก็เกิดขึ้นมา! (อะไรจะโกหกปานนั้น!) พวกเขาเชื่อว่าแบคทีเรียทั้งหมด บรรดาหนอน แมลง ปลาแห่งท้องทะเล นก สัตว์ต่าง ๆ พวกวานรและจากนั้นมนุษย์-ทั้งหมดล้วนวิวัฒนาการขึ้นมา พวกเขาเชื่อด้วยว่ามนุษย์สมัยใหม่มีบรรพบุรุษที่เป็นสัตว์ เกิด

ขึ้นมาโดยความบังเอิญในโลกที่ปราศจากพระเจ้า พวกเขาเชื่อว่ามนุษย์อยู่บนแผ่นดินโลกมานานหลายแสนปีแล้ว พวกเขาเชื่อว่าตอนแรกมีพวกสิ่งมีชีวิตคล้ายวานร จากนั้นก็พัฒนามากขึ้น จนกระทั่งพวกมันกลายมาเป็นมนุษย์สมัยใหม่ในที่สุด พวกเขาเชื่อว่ามนุษย์เคยอาศัยอยู่ในต้นไม้ จากนั้นก็ในถ้ำเหมือนสัตว์ จากนั้นก็มียุคหินเก่าและยุคหินใหม่ตามมา จากนั้นก็ยุคทองสัมฤทธิ์ จากนั้นก็ยุคเหล็กกล้าในที่สุด ต่อจากการเป็นคนป่า ต่อมาก็เป็นคนเถื่อน และกลายเป็นมนุษย์สมัยใหม่ที่มีอารยธรรม ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องที่ถูกแต่งขึ้นมาและไม่ใช่ความจริง ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่า มนุษย์ในอารยธรรมอันแสนมหัศจรรย์ได้ถูกทำลายในน้ำท่วมนั้นและมนุษยชาติบางส่วนได้สานต่ออารยธรรมนั้นมานับแต่นั้นพร้อมกับการใช้เครื่องมือและวรรณกรรมมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่พร้อมกับอารยธรรมชนิดที่สูงส่งจากสมัยของอาดัมมาถึงโนอาห์ และจากโนอาห์ลงมาถึงอับราฮัม และไปสู่สมัยพันธสัญญาใหม่ และจนถึงปัจจุบัน

พระคัมภีร์กล่าวใน 2 เปโตร 3:3-7:

“โดยทราบสิ่งนี้ก่อน คือว่าจะมีบรรดาผู้เยาะเย้ยมาในยุคสุดท้าย โดยดำเนินตามบรรดาราคะตัณหาของตน และกล่าวว่า “พระสัญญาแห่งการเสด็จมาของพระองค์นั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษล่วงหลับไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนอย่างที่พวกมันเคยเป็นมาตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก” เพราะว่าพวกเขาเต็มใจโฉดเขลาในเรื่องที่ว่าโดยคำตรัสของพระเจ้า ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายได้บังเกิดมีขึ้นในครั้งโบราณ และแผ่นดินโลกที่ได้ปรากฏขึ้นจากน้ำและในน้ำ ซึ่งโดยคำตรัสนั้นโลกที่เป็นอยู่ในเวลานั้น ซึ่งถูกท่วมด้วยน้ำ ก็พินาศไป แต่ท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกซึ่งเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ โดยคำตรัสเดียวกันนั้นทรงเก็บไว้ คือสงวนไว้สำหรับไฟจนถึงวันแห่งการพิพากษาและความหายนะของบรรดาคนอธรรม”

คุณจะหมายเหตุว่าพระคำตอนนี้กล่าวว่าคนชั่วบางคน “เต็มใจโฉดเขลา” เยาะเย้ยความจริงตามพระคัมภีร์ที่ว่ามนุษย์ได้ถูกสร้างโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า ที่ว่าน้ำท่วมนั้นได้มาและเปลี่ยนแปลงพื้นผิวของพิภพ แต่ว่ามันเป็นความจริงและวันหนึ่งในหายนะอีกคราวครั้งมโหฬารเมื่อถึงการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวข้างนอกในอวกาศโลกนี้จะพินาศอีกหนโดยไฟ นั่นคือ ทุกสิ่งที่ไฟเผาได้ก็จะถูกเผา จากนั้นพระเจ้าจะทรงสร้างมันให้เป็นแผ่นดินโลกใหม่พร้อมกับฟ้าอากาศใหม่

ขณะเดียวกัน ให้เรามาดูกันว่าแผ่นดินโลกเคยเป็นแบบไหนก่อนน้ำท่วมนั้น ผมคิดว่าคุณจะอัศจรรย์ใจขณะที่คุณศึกษาค้นคว้า

1. อารยธรรมอันยิ่งใหญ่ก่อนน้ำท่วมนั้น ไม่ใช่เผ่าพันธุ์ของคนป่าเถื่อน

จงพิจารณาอารยธรรมนั้นก่อนน้ำท่วมโลก มนุษย์ในสมัยนั้นทำไร่ไถนาและเลี้ยงสัตว์กันแล้ว ปฐมกาล 4:3,4 กล่าวว่า “และในช่วงเวลาต่อมา คาอินได้นำผลแห่งไร่นามาเป็นเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ และอาแบล เขาได้นำจากพวกลูกหัวปีแห่งฝูงแกะของเขา และไขมันของแกะนั้นมาเช่นกัน และพระเยโฮวาห์ทรงพอ

พระทัยต่ออาแบลและต่อเครื่องบูชาของเขา”

ดังนั้นเมื่อมนุษย์ออกมาจากสวนเอเดน เขาก็ถูกบัญชาแล้วให้มีอำนาจครอบครองเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น และมนุษยชาติได้เริ่มต้นที่จะทำเช่นนั้นเลยตั้งแต่แรก ฝูงแพะแกะและวัวอยู่ภายใต้การดูแลของอาแบล คาอินเป็นคนทำไร่ไถนา

แต่คุณคิดหรือว่าขณะที่ผู้คนเพิ่มจำนวนขึ้น ประชากรเหล่านั้นทั้งหมดเคยดำรงชีวิตเหมือนพวกคนเถื่อนที่ร่อนเร่พเนจร? ไม่ใช่เลย เพราะว่าปฐมกาล 4:17 กล่าวว่า “และคาอิน...ได้สร้างนครแห่งหนึ่ง และเรียกชื่อนครนั้นตามชื่อบุตรชายของเขาว่าเอโนค” ตอนนั้นมีไร่นาและนครต่าง ๆ แล้ว มีพวกคนเลี้ยงแกะและช่างฝีมือต่าง ๆ

ปฐมกาล 4:20 กล่าวว่า “และอาดาห์คลอดยาบาล เขาเป็นบิดาของพวกคนที่อาศัยอยู่ในเต็นท์ และของพวกคนที่มีสัตว์ใช้งาน” ดังนั้นมีพวกคนเลี้ยงสัตว์แล้วในตอนนั้นที่อาศัยอยู่ในเต็นท์และคอยต้อนฝูงสัตว์ไป แต่ข้อ 21 บอกเราว่า “และชื่อน้องชายของเขาคือยูบาล เขาเป็นบิดาของบรรดาคนที่ดีดพิณเขาคู่และเป่าขลุ่ย” คุณหมายความว่าอารยธรรมนั้นกระทั่งในสมัยนั้นก็มีโน้ตดนตรีแล้วหรือ? ว่าพวกเขามีเครื่องดนตรีต่าง ๆ แล้วหรือ? โอ้ ใช่แล้วครับ และผมก็คิดว่าพิณสมัยนั้นเป็นเครื่องสายเหมือนที่เป็นตอนนี้ และขลุ่ยในสมัยนั้นก็เป็นเครื่องเป่าชนิดหนึ่ง

แต่พวกเขามีการผลิตสิ่งของด้วย เพราะปฐมกาล 4:22 กล่าวว่า “และศิลลาห์ นางก็คลอดทูบัลคาอินด้วย ซึ่งเป็นผู้สอนบรรดาช่างฝีมือในเครื่องทองเหลืองและเหล็ก” ดังนั้นพวกเขาจึงหลอมทองแดง ซึ่งน่าจะผสมด้วยดีบุก เหมือนในสมัยนี้ เพื่อทำมันให้เป็นทองเหลือง พวกเขาหลอมเหล็กและใช้มันเป็นเครื่องมือและอาวุธต่าง ๆ ในสมัยแรก ๆ นั้นของเผ่าพันธุ์มนุษย์ก่อนน้ำท่วมโลก นั่นเป็นในช่วงชีวิตของอาดัมและของคาอินและลูกหลานของคาอิน

ฉะนั้นก่อนน้ำท่วมโลก จึงมีนครต่าง ๆ มีโรงงานต่าง ๆ มีเครื่องมือที่ทำด้วยเหล็ก มีการแกะสลักเพชรพลอยและอัญมณีต่าง ๆ

ในพิพิธภัณฑ์ใหญ่นั้นในกรุงไคโร ประเทศอียิปต์ เราได้เห็นเครื่องแกะสลักประณีตต่าง ๆ ที่ทำด้วยทองคำและเครื่องมือต่าง ๆ ที่ย้อนกลับไปถึงอารยธรรมที่เก่าแก่ที่สุดที่เรามีตั้งแต่น้ำท่วมนั้น เราคิดว่ามิสรายิม ผู้ซึ่งเริ่มก่อตั้งประเทศอียิปต์หลังน้ำท่วมนั้น ได้รับเป็นมรดกตกทอดมาจากโนอาห์และบุตรชายทั้งสามของเขา ศิลปะวิทยาการและความรู้แห่งอารยธรรมก่อนน้ำท่วมโลก มิสรายิม บุตรชายของฮาม ซึ่งเกิดไม่นานหลังน้ำท่วมนั้น (ปฐก. 10:6) เป็นบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริงตามประวัติศาสตร์ เราคิดว่าเป็นกษัตริย์องค์แรกของอียิปต์ *Halley’s Bible Handbook* กล่าวภายใต้หัวข้อ FROM FLOOD TO ABRAHAM *(ยุคนี้ในประวัติศาสตร์ของอียิปต์):*

ราชวงศ์แรก เมเนส (เมนา) กษัตริย์องค์แรกตามประวัติศาสตร์ ทำให้หลายเผ่าเป็นปึกแผ่น และรวมอียิปต์ตอนบนและตอนล่างเป็นหนึ่งเดียว พิชิตซีนาย และทำเหมืองแร่เทอร์ควอยซ์ นามของเขาถูกระบุโดยผู้รู้บางท่านว่าเป็นคนเดียวกันกับมิสรายิม บุตรชายของฮาม เขาอาจอยู่ในสมัยเดียวกันกับนิมโรด ขณะที่นิมโรดกำลังวางรากฐานของลัทธิจักรวรรดินิยมอยู่ท่ามกลางรัฐขนาดเล็กเหล่านั้นแห่งบาบิโลเนีย เมเนสก็กำลังทำแบบเดียวกันในอียิปต์ อุโมงค์ฝังศพของเขาถูกพบแล้วที่เมืองอาบีดอส และในนั้นมีแจกันสีเขียวเคลือบใบหนึ่งพร้อมกับชื่อของเขา ราชวงศ์นี้มีกษัตริย์ 9 องค์ (หน้า 96)

2. หลายล้านคนก่อนน้ำท่วมนั้น

มีอยู่กี่คนก่อนน้ำท่วมนั้น? ตามลำดับพงศ์พันธุ์ที่ให้ไว้ในพระคัมภีร์ น้ำท่วมนั้นมาประมาณหนึ่งพันหกร้อยกว่าปีหลังจากที่อาดัมถูกขับออกจากสวนเอเดน มันเป็นเวลาประมาณนั้น ระหว่างสมัยที่โนอาห์ออกมาจากเรือนั้น พร้อมกับคนชั่วอายุหนึ่งที่ผ่านไปแล้ว และก่อนการตกเป็นเชลยที่บาบิโลนของยูดาห์ ดังนั้นจึงน่าจะมีคนที่มีชีวิตอยู่ตอนที่เกิดน้ำท่วมนั้นมากพอ ๆ กับที่มีคนอยู่ในทั้งโลกตอนตกเป็นเชลยที่บาบิโลน พร้อมกับประชาชาติเหล่านั้นแห่งอียิปต์ อัสซีเรีย จีน อินเดีย และประชาชาติอื่น ๆ ที่ถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์ มีผู้คนหลายล้านคนตอนนั้น บัดนี้ความจริงก็คือว่าตั้งแต่ก่อนน้ำท่วมนั้น ผู้คนเคยมีชีวิตอยู่จนแก่ชราและมีช่วงปีที่ให้กำเนิดบุตรได้ยาวนานขนาดนั้น จึงน่าจะมีผู้คนมากกว่านั้นเยอะเลย อาดัมมีชีวิตอยู่ “เก้าร้อยสามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน” เราถูกบอกเช่นนั้น ดังนั้นแผ่นดินโลกจึงอาจมีประชากรอาศัยอยู่ในสมัยก่อนน้ำท่วมนั้นในจำนวนที่มากพอ ๆ กับที่มีในสมัยของพระคริสต์ หลายล้านคนตายไปในน้ำท่วมนั้น พวกเขาเป็นผู้คนที่มีอารยธรรม พวกเขามีนครต่าง ๆ และช่างฝีมือ เครื่องมือที่ทำด้วยเหล็ก เครื่องดนตรี พวกเขาเป็นช่างก่อสร้าง ชาวไร่ชาวนา คนเลี้ยงสัตว์

หลักฐานต่าง ๆ ที่แสดงถึงอารยธรรม

Pember ในหนังสือ *Earth’s Earliest Ages* กล่าวในหน้า 202-204 ว่า:

> และในยุคนั้น เมื่อแทนที่จะเสียชีวิตตอนอายุเจ็ดสิบหรือแปดสิบปี มนุษย์มีชีวิตอยู่ต่อไปจนถึงเกือบหนึ่งพันปี พวกเขามีการสั่งสมความรู้ ประสบการณ์ และความชำนาญอย่างมหาศาล และน่าจะมีวิทยาการ ศิลปะ และสิ่งประดิษฐ์ที่ล้ำสมัย และการผลิตข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ ที่แสดงถึงอารยธรรมอันหรูหรา พร้อมกับความฉับไวที่เราแทบจะคิดไม่ถึง
>
> ****
>
> และแน่นอนว่าการงานที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นซึ่งทำสำเร็จโดยลูกหลานรุ่นแรกสุดของโนอาห์ อาจถือได้ว่าตกทอดมาจากความยิ่งใหญ่ที่ถูกส่งต่อมาโดยบรรพบุรุษที่ถ่ายทอดส่วนหนึ่งแห่งการเป็นอยู่ของพวกเขาในยุคก่อนหน้าแห่งสง่าราศีและความเสื่อมทรามของมนุษย์ นั่นอาจทำให้เกิด

แนวคิดที่ท้าทายนั้นในการสร้างหอคอยสูงเสียดฟ้า อาคารต่าง ๆ แห่งบาบิโลนและนีนะเวห์ที่ถูกประดับประดาอย่างงดงามและวิจิตร; และโครงสร้างอันมหัศจรรย์แห่งพีระมิดอันแรกนั้น ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้อันแม่นยำเกี่ยวกับความจริงด้านดาราศาสตร์ซึ่งดูเหมือนจะอยู่ในระดับเดียวกันกับความล้ำสมัยของวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ เราต้องจดจำไว้ว่าความพยายามที่ยิ่งใหญ่ทั้งหมดนี้ได้เกิดขึ้นในชั่วอายุของเชม และน่าจะในชั่วอายุของเหล่าน้องชายของเขาเช่นกัน

และเราต้องไม่ลืมการค้นพบเมื่อเร็ว ๆ นี้ด้วยเกี่ยวกับอารยธรรมยุคต้นนั้นของชาวอัคคาเดี้ยน “ชนชาติที่มีนัยน์ตาเฉียงแห่งบาบิโลเนียสมัยโบราณ” ผู้ซึ่งเราไม่ทราบเกี่ยวกับการมีอยู่ของพวกเขาเลยเมื่อห้าสิบปีก่อน ภาษาของพวกเขาใกล้สูญพันธุ์ไปแล้ว และได้กลายเป็นภาษาที่ต้องเรียนรู้เหมือนภาษาละตินแห่งยุคกลาง ในศตวรรษที่สิบเจ็ดก่อนสมัยพระคริสต์ และกระนั้นอำนาจทางเชาวน์ปัญญาของพวกเขาก็ยิ่งใหญ่เสียจนห้องสมุดอันโด่งดังนั้นแห่งอากาเน ซึ่งถูกก่อตั้ง ณ เวลานั้นโดยซาร์กอนที่ 1 เต็มไปด้วยหนังสือต่าง ๆ “ซึ่งถูกแปลจากต้นฉบับภาษาอัคคาเดี้ยน หรือไม่ก็อิงตามเนื้อหาภาษาอัคคาเดี้ยน และเต็มไปด้วยคำเชิงเทคนิคซึ่งเป็นของภาษาเก่านั้น” แคตาล็อกหนึ่งในหมวดดาราศาสตร์ ซึ่งถูกเก็บรักษาไว้ มีคำสั่งแก่ผู้อ่านให้เขียนหมายเลขของแผ่นจารึกหรือหนังสือนั้นที่เขาต้องการ และส่งมันให้แก่บรรณารักษ์ Sayce กล่าวว่า “การจัดเรียงเหล่านั้นซึ่งถูกรับมาโดยพวกบรรณารักษ์ของซาร์กอนคงต้องเป็นผลผลิตของคนรุ่นก่อน ๆ ที่มีประสบการณ์” เราจะมีข้อพิสูจน์ที่แข็งแรงมากไปกว่านี้หรือ “เกี่ยวกับพัฒนาการของวรรณกรรมและการศึกษาและของการมีอยู่จริงของผู้คนจำนวนมากที่อ่านออกเขียนได้ในสมัยโบราณขนาดนี้”?

ผู้คนพยายามอย่างโง่เขลาที่จะให้มนุษย์ไต่ออกมาจากภูมิหลังแบบสัตว์ไปสู่ยุคหินเก่าและยุคหินใหม่ ยุคทองสัมฤทธิ์และยุคโลหะ ทั้งหมดนั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นมา โดยปราศจากความจริง ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่า มีหลายพื้นที่ในดินแดนของคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าในโลกวันนี้ ที่นั่นผู้คนไม่ได้กำลังปีนออกมาจากความเป็นวานร เหล่านั้นเป็นสถานที่ที่เหล่าคนชั่วได้ถอยกลับไปสู่ความป่าเถื่อนและความโฉดเขลา เหมือนที่โรมบทที่ 1 บอกว่าหลายคนทำเช่นนั้นหลังจากน้ำท่วมโลก ในบางพื้นที่อาจมียุคหินต่าง ๆ อยู่วันนี้และผู้คนอาจอาศัยอยู่ในถ้ำ นั่นไม่ใช่ประวัติศาสตร์ของเผ่าพันธุ์มนุษย์ นั่นคือการถอยกลับ ไม่ใช่ความก้าวหน้า

ถ้าตอนนี้มีผู้คนแค่หุบเขาเดียวถูกฆ่าตายในน้ำท่วมนั้น แล้วทำไมพระเจ้าถึงให้น้ำปกคลุมทั่วทั้งโลกในวินาศภัยหนึ่งที่ทำลายทุกสิ่งบนพื้นพิภพเล่า? ไม่ใช่เลย มีอยู่หลายล้านคนในตอนนั้น และมีอารยธรรมหนึ่งในระดับสูงด้วย

3. ภูมิอากาศแบบเขตร้อนก่อนน้ำท่วมนั้น

พวกนักวิทยาศาสตร์สมัยใหม่อัศจรรย์ใจที่ได้พบว่าในอลาสก้าและในไซบีเรียกระทั่งขึ้นไปถึงภายในวง

รอบของขั้วโลกเหนือ ซากที่ถูกแช่แข็งของแมมมอธจำนวนมาก-ช้างขนดกชนิดหนึ่ง มีซากของสัตว์เหล่านี้อยู่หลายพันซากซึ่งถูกพบว่าถูกแช่แข็ง นอกเหนือจากกระดูกอีกหลายพันชิ้น และงาของช้างขนดกเหล่านี้ก็ถูกนำไปขายทั่วโลกนานหลายปี และในปากและกระเพาะของช้างเหล่านี้บางตัวที่ถูกแช่แข็งก็พบพืชและดอกไม้เขตร้อนที่ยังไม่ถูกย่อยซึ่งบัดนี้ไม่งอกขึ้นเลยภายในอาณาบริเวณหลายพันไมล์ของพื้นที่ ๆ ถูกแช่แข็งนั้น! นี่เป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่ามีพืชพรรณเขตร้อนทุกชนิดและสภาพอากาศแบบเขตร้อนในไซบีเรีย ซึ่งเป็นพื้นที่แห่งหนึ่งที่บัดนี้ในช่วงแดดส่องในช่วงหน้าร้อนไม่กี่วัน แม้แต่หน่อต้นหลิวก็งอกขึ้นไม่เกินสองนิ้ว!

นอกจากนี้ ในแถบขั้วโลกเหนือและในแถบขั้วโลกใต้ มีการพบว่ามีชั้นถ่านหินขนาดใหญ่อยู่ภายใต้พื้นดิน นั่นหมายความว่าอะไรได้? นั่นหมายความว่าครั้งหนึ่งเคยมีผืนป่าขนาดใหญ่ที่นั่น ชนิดของผืนป่าเขตร้อน ผืนป่าเหล่านี้ถูกปกคลุมโดยดินหลายชั้นที่มาจากทั่วโลกซึ่งถูกพัดมาโดยคลื่นน้ำท่วมนั้นและทำให้เกิดชั้นถ่านหินเหล่านั้นของแผ่นดินโลก

คุณจะอธิบายภูมิอากาศเขตร้อนเหล่านี้ที่อยู่ใกล้ขั้วโลกเหนือและขั้วโลกใต้ได้อย่างไร? เห็นได้ชัดว่าเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งมโหฬารแล้ว เราต้องเชื่อว่า “โลกที่เป็นอยู่ในเวลานั้น... ก็พินาศไป” เป็นโลกที่แตกต่างจากที่เรามีวันนี้ มันช่างแตกต่างกันเหลือเกิน!

ผมคิดว่าเราพบกุญแจนั้นในบันทึกเหตุการณ์ของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการทรงสร้างนั้นเอง ย้อนกลับไปในปฐมกาล 1:6-8 พระเจ้าตรัสว่า:

“และพระเจ้าตรัสว่า “จงมีท้องฟ้าในระหว่างน้ำทั้งหลาย และจงให้ท้องฟ้านั้นแยกน้ำออกจากน้ำ” และพระเจ้าทรงสร้างท้องฟ้า และทรงแยกน้ำทั้งหลายซึ่งอยู่ใต้ท้องฟ้าจากน้ำทั้งหลายซึ่งอยู่เหนือท้องฟ้า และเป็นดังนั้น และพระเจ้าทรงเรียกท้องฟ้าว่าฟ้าสวรรค์ และมีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สอง”

นี่เป็นสิ่งหนึ่งที่แปลก ท้องฟ้านั้น-ชั้นฟ้าที่อยู่เหนือเรา อากาศที่พวกนกโบยบิน-เคยอยู่ “ในระหว่างน้ำทั้งหลาย” เคยมีน้ำ “อยู่เหนือท้องฟ้า” และน้ำที่อยู่ใต้ท้องฟ้า และข้อ 9 กล่าวว่า “และพระเจ้าตรัสว่า “จงให้น้ำทั้งหลายที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์รวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกัน และจงให้พื้นดินแห้งปรากฏขึ้น” และเป็นดังนั้น”

ดูเหมือนว่าเคยมีน้ำมหาศาลอยู่สองส่วน-ส่วนที่อยู่เหนือแผ่นดินโลก ใต้ท้องฟ้า (นั่นคือชั้นฟ้าที่อยู่รอบเรา) และไอน้ำอีกชั้นขนาดใหญ่ที่โปร่งใสอยู่เหนือชั้นอากาศ (ไม่ใช่หมู่เมฆ เหนือขึ้นไปอีก) และเหนือแผ่นดินโลก ท้องฟ้าในตอนนั้นจึงอยู่ระหว่างน้ำสองส่วนมหึมานี้ จากนั้นพระเจ้าทรงรวบรวมไอน้ำที่อยู่ลงมาบนแผ่นดินโลกเข้าด้วยกันให้เป็นน้ำในทะเลต่าง ๆ ดังนั้นเราจึงคิดว่าชั้นไอน้ำขนาดใหญ่นั้นเคยอยู่เหนือแผ่นดินโลกน่าจะอยู่สูงขึ้นไปอีก และน่าจะเคลื่อนที่ไปพร้อมกับโลก ดังนั้นจึงไม่มีเหตุผลที่มันจะต้องร่วงลงมา ไอน้ำนั้นเคยปกคลุมแผ่นดินโลกและเป็นฉนวนป้องกันแผ่นดินโลกอยู่บ้าง ดวงอาทิตย์ส่องแสงทะลุผ่านเข้ามาได้ แต่รังสีอินฟราเรดบางตัวคงถูกกรองออกไป

ตอนนี้เราทราบว่าดาวเทียมตัวหนึ่งสามารถถูกยิงออกไปในอวกาศได้ และหลังจากที่มันไปถึงความสูงระดับหนึ่งแล้ว มันก็เดินทางที่ความเร็วประมาณหนึ่งพันแปดร้อยไมล์ต่อชั่วโมง มันสามารถอยู่ต่อในอวกาศได้ และแรงเหวี่ยงจากศูนย์กลางนั้นก็สมดุลกับแรงดึงดูดและมันก็อยู่ที่นั่นต่อไป มันไม่ร่วงลงมาสู่โลก ดังนั้นถ้าพระเจ้าทรงเคยมีผืนไอน้ำขนาดใหญ่อยู่เหนือแผ่นดินโลกและที่เดินทางไปพร้อมกับแผ่นดินโลกจนมันไม่ถูกดึงลงมาโดยแรงดึงดูดเหมือนฝน มันก็คงอยู่ต่อที่นั่น หลักฐานก็คือว่ามันอยู่ต่อที่นั่นตลอดหลายปีก่อนน้ำท่วมนั้น

พวกนักวิทยาศาสตร์บอกเราตอนนี้ว่าวงแหวนใหญ่ยักษ์เหล่านั้นที่อยู่รอบดาวเสาร์เป็นวงแหวนน้ำแข็ง พวกมันเดินทางไปพร้อมกับดาวเสาร์และพวกมันก็ถูกแช่แข็ง อย่างไรก็ตาม ถ้ามันอยู่ในรูปของไอน้ำและไม่ควบแน่น ดวงอาทิตย์ก็คงส่องแสงผ่านเข้าไปได้พร้อมกับการกรองบางอย่างและนำผลลัพธ์อันดีของมันไปสู่ชีวิตพืชและสัตว์ แต่คงต้องมีการเปลี่ยนแปลงบางอย่าง

คงเกิดพายุ เฮอริเคน ไม่มีฝนตก อากาศก็คงเกือบชุ่มไปด้วยน้ำ และหมอกหรือน้ำค้างก็คงรดน้ำพื้นดิน และคงไม่มีเหตุผลที่ฝนต้องตก เราคิดว่ามันเป็นแบบนั้นก่อนน้ำท่วมโลก

เราถูกบอกในปฐมกาล 2:5,6: “ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้ายังไม่ได้ทำให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก และยังไม่มีมนุษย์สักคนที่จะทำไร่ไถนา แต่มีหมอกขึ้นมาจากแผ่นดินโลก และทำให้พื้นแผ่นดินเปียกชุ่มทั่วไป”

หลังน้ำท่วมโลก ฝนจึงเริ่มตก เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่แล้ว ดังนั้นในปฐมกาล 9:13 พระเจ้าจึงบอกโนอาห์ว่าพระองค์จะทรงตั้งรุ้งไว้ในเมฆนั้น อันเป็นเครื่องหมายที่แสดงว่าจะไม่มีน้ำท่วมเช่นนั้นมาทำลายแผ่นดินโลกอีก เราเข้าใจว่าไม่มีรุ้งเพราะไม่มีฝนก่อนน้ำท่วมโลก

ภูมิอากาศของแผ่นดินโลก ก่อนและหลังน้ำท่วมนั้น

ในที่นี้เราให้บางส่วนของบทความหนึ่งจาก *Bible-Science Newsletter* สำหรับเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1975 มันเป็นบางส่วนของคำปราศรัยหนึ่งต่อหน้า Bible Science Conference ในเมือง Swanwick ประเทศอังกฤษ ในเดือนเมษายน ปี 1975 โดย Bruce F. Baker แห่ง Thornton, Heath, Surry ประเทศอังกฤษ

ภูมิอากาศของแผ่นดินโลก แม้จะมีพฤติกรรมที่ยากจะคาดเดาได้และชอบทำลายอยู่บ่อยครั้ง อาจถือได้ว่าเป็นเหมือนเครื่องจักรอันหนึ่งซึ่งแต่ละชิ้นส่วนที่ทำงานถูกเข้าใจได้อย่างมีเหตุผล อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ระหว่างกันของชิ้นส่วนเหล่านั้นก็ซับซ้อนเสียจนการเปลี่ยนแปลงแม้เพียงเล็กน้อยในชิ้นส่วนอันหนึ่งส่งผลกระทบอย่างมหาศาลในการทำงานของเครื่องจักรทั้งหมด

ข้อมูลตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับชิ้นส่วนที่ทำงานแต่ละชิ้นและประสิทธิภาพของมันในช่วงเวลานั้นก่อนและหลังน้ำท่วมโลกทันที ถูกพบในปฐมกาล 1:6-7, 2:5-6,10, 3:8, 8:1,22, 9:13-15

การสำรวจเบื้องต้นแสดงให้เห็นข้อสงสัยเกี่ยวกับว่าเครื่องจักรภูมิอากาศเช่นนั้นจะทำงานได้จริงหรือ

ไม่ โดยปราศจากฝนหรือรุ้งอย่างเห็นได้ชัด ขณะที่ยอมรับว่าคำบรรยายที่ให้ไว้นั้นค่อนข้างแตกต่างจากประสบการณ์ภูมิอากาศในปัจจุบันของเรา รายงานฉบับนี้ก็มีจุดประสงค์ที่จะแสดงให้เห็นว่านั่นเป็นเรื่องที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เมื่อพิจารณารูปแบบที่แตกต่างของเครื่องจักรภูมิอากาศซึ่งถูกพรรณนาในหนังสือปฐมกาล ไม่มีเครื่องจักรใดที่มีสมดุลอย่างประณีตเช่นนี้สามารถมีชิ้นส่วนต่าง ๆ ของมันที่ถูกปรับเปลี่ยนโดยที่ไม่ก่อให้เกิดการทำงานที่แตกต่างไปจากเดิมมาก ๆ

ภูมิอากาศก่อนน้ำท่วมนั้น

เราเริ่มต้นโดยหมายเหตุชิ้นส่วนหนึ่งซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของเครื่องจักรนั้นก่อนน้ำท่วมโลก นั่นคือ “น้ำเหล่านั้นซึ่งอยู่เหนือท้องฟ้า” (ผืนน้ำ) ถ้าผืนน้ำที่ถูกสร้างขึ้นเช่นนั้นเหนือผืนฟ้าอยู่ในรูปของไอน้ำ มันก็คงไม่ถูกมองเห็นได้ และมีน้ำหนักร้อยละ 60 ของอากาศ และไม่สามารถควบแน่นได้เนื่องจากไม่มีอนุภาคที่เหมาะสมหลายตัว ก็คงไม่มีปัญหาเลยที่มันจะอยู่ต่อที่นั่น

เป็นความจริงที่ว่าไม่มีร่องรอยของมันถูกพบเลยวันนี้ อย่างไรก็ตาม แน่นอนว่า จุดจบของมันสามารถถูกบ่งชี้ได้โดยดูที่ ปฐมกาล 7:7-11 เมื่อ “บรรดาช่องแห่งฟ้าสวรรค์ก็เปิดออก” และฝนตกเป็นน้ำท่วมถึง 40 วัน เพราะว่านั่นไม่ใช่พายุฝนธรรมดา ๆ

ผลที่ตามมาเหล่านั้นของชิ้นส่วนใหม่นี้ซึ่งอยู่ระหว่างแหล่งพลังงานของเครื่องจักรนั้น (ดวงอาทิตย์) กับชิ้นส่วนที่ทำงานที่เหลือก็มีมากมายมหาศาลสำหรับการทำงานโดยรวม

1. อุณหภูมิ

ผลกระทบก็คงเหมือนกับเจ้าของบ้านคนหนึ่งที่ติดฉนวนกันความร้อนบนหลังคาบ้านของตน เพราะถึงแม้ว่าผืนน้ำนั้นจะสะท้อนความร้อนจากดวงอาทิตย์ออกไปได้บ้าง ความแตกต่างหลักก็คงเป็นการกักเก็บความร้อนของชั้นบรรยากาศของโลกอย่างได้ผล

นี่เปรียบผืนน้ำนั้นกับเรือนกระจกซึ่งยอมให้ความร้อนส่วนใหญ่ของดวงอาทิตย์เข้ามาแต่ก็กักเก็บความร้อนส่วนใหญ่ที่ถูกปล่อยออกมาจากดินไว้ ผลกระทบโดยรวมในทั้งเรือนกระจกนั้นและชั้นบรรยากาศของโลกที่อยู่ใต้ผืนน้ำนั้นก็คือ การเพิ่มอุณหภูมิของพื้นที่ทั้งหมด ดังนั้น เมื่อมีผืนไอน้ำนั้น เราก็คงมีโลกใบหนึ่งที่มีอุณหภูมิแบบกึ่งเขตร้อนจากขั้วโลกเหนือถึงขั้วโลกใต้

2. ความกดอากาศและลมในชั้นบรรยากาศ

*****

ในโลกใบหนึ่งที่มีอุณหภูมิคงที่ คงมีการเปลี่ยนแปลงของความกดอากาศน้อยมาก ๆ กล่าวอีกนัยหนึ่งก่อนน้ำท่วมนั้น เคยมีดาวเคราะห์ดวงหนึ่งที่ไม่มีลมพัดแรงเลย

*****

3. ฝน

สายลมเป็นฟองน้ำที่ดูดซับความชื้น ความชื้นแค่ถูกบิดออกมาเมื่ออากาศถูกทำให้เย็นลง อาจโดยการลอยขึ้นไปเหนือภูเขาทั้งหลายหรือเหนือมวลอากาศเย็นที่ลอยขึ้นจากขั้วโลกทั้งสอง อย่างไรก็ตาม ก่อนน้ำท่วมนั้น ไม่มีลมพัดแรงเพื่อดูดซับความชื้น ไม่มีภูเขาสูง ๆ และไม่มีขั้วโลกที่มีอากาศหนาวเพื่อสร้างมวลอากาศหนาว

*****

ก่อนน้ำท่วมนั้นอุณหภูมิของชั้นบรรยากาศไม่ได้ลดลงอย่างรวดเร็วพร้อมกับความสูง เช่นวันนี้ เนื่องจากผืนน้ำนั้นคงจะกักเก็บความร้อนไว้ ดังนั้น ฟองอากาศของเราคงแทบจะไม่ลอยจากพื้นดินก่อนที่มันเย็นลงไปถึงอุณหภูมิของสภาพแวดล้อมที่อุ่นของมัน เมื่อถึงจุดนี้มันก็คงจมกลับไปสู่พื้นดินก่อนที่หมู่เมฆและฝนจะก่อตัวขึ้นได้ เหตุฉะนั้น ผืนน้ำนั้นก็รับประกันว่าทุกวิธีการในการทำฝน (และรุ้ง) ถูกตัดออกไป “พระเยโฮวาห์พระเจ้ายังไม่ได้ทำให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก” และยังไม่ “ตั้งรุ้งของพระองค์ไว้ในหมู่เมฆเมื่อพระองค์ทรงรวมพวกมันเข้ามาอยู่ด้วยกัน”

วิธีการเดียวในการบิดน้ำที่มีอยู่จากอากาศก็คงเป็นการทำให้มันเย็นลงโดยให้สัมผัสกับแผ่นดินโลกที่เย็น แน่นอนว่านี่เกิดขึ้นหลังจากดวงอาทิตย์ตกในช่วง “อากาศเย็นสบายของวัน” เมื่อหมอกของพื้นดินและน้ำค้างคงต้องก่อตัวขึ้น ดังนั้นความชื้น ซึ่งไม่อาจหนีออกมาได้ในแนวตั้งหรือแนวนอน ก็คงกลับไปสู่พื้นดินซึ่งเป็นที่ ๆ มันได้ระเหยจากมา ดังนั้น น้ำที่ให้แก่พืชพรรณจึงเป็นเหมือนกับน้ำที่ให้แก่ต้นไม้ที่อยู่ในขวดที่ปิดผนึกซึ่งแม้ไม่รดน้ำก็ไม่ทำให้เกิดความแห้งแล้ง

ปฐมกาล 2:5-6 อาจยืนยันเรื่องหมอกนี้ ถึงแม้ว่า “ลอยขึ้นอยู่เสมอ” และ “ทำให้เปียกชุ่ม” บอกเป็นนัยถึงน้ำพุมากกว่าซึ่งน่าจะมีอยู่แล้วในฐานะเป็นแหล่งของแม่น้ำสายใหญ่นั้น “ที่ไหลออกจากเอเดนเพื่อรดน้ำสวนนั้น”

ภูมิอากาศหลังน้ำท่วมนั้น

1. อุณหภูมิ

การถล่มลงมาของผืนน้ำนั้นเป็นเหมือนการทำให้กระจกทุกบานของเรือนกระจกนั้นแตก นั่นคือ มันก่อให้เกิดการสูญเสียความร้อนมหาศาล จนถึงตอนนี้ ข้อเท็จจริงที่ว่าเส้นศูนย์สูตรได้รับความร้อนอย่างสัมฤทธิ์ผลมากกว่าแถบเส้นรุ้งที่อยู่ใกล้ขั้วโลกเหนือและใต้ (เนื่องจากมุมที่สูงกว่าของดวงอาทิตย์ซึ่งรวมความร้อนเป็นจุดเดียว) เคยถูกปกคลุมโดยผืนน้ำนั้นที่กระจายความร้อนอย่างสม่ำเสมอ บัดนี้ผลกระทบแบบเต็ม ๆ ของมุมใดก็ตามของดวงอาทิตย์ที่เกิดขึ้น ณ เส้นรุ้งที่แตกต่างกันก็จะถูกรู้สึกแล้ว

แม้จะมีหมู่เมฆเพื่อสะท้อนความร้อนออกไปได้บ้าง เราก็จินตนาการได้ว่าอุณหภูมิในช่วงกลางวันคราว

นี้คงจะเพิ่มสูงขึ้นที่เส้นศูนย์สูตรแล้ว ในทางกลับกัน เส้นรุ้งต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้ขั้วโลกมากกว่าก็คงจะหนาวเย็นขึ้นอย่างมาก ความร้อนคงจะไม่ถูกถ่ายโอนจากเส้นศูนย์สูตรอีกต่อไปแล้ว และคงจะไม่มีอะไรมากนักที่กักเก็บความร้อนที่ถูกปล่อยออกมาจากพื้นผิวของโลกเนื่องจากตัวดูดซับที่ได้ผลมากที่สุดสองตัวนั้น นั่นคือ ไอน้ำและคาร์บอนไดอ๊อกไซด์ คงจะถูกลดลงไปอย่างมหาศาล: อันแรกนั้นเพราะการสูญเสียผืนน้ำนั้นไป และอันหลังนั้นเพราะการฝังสิ่งมีชีวิตจำนวนมหาศาลไว้ใต้ชั้นดินหลังเกิดน้ำท่วมโลก ตัวเร่งการลดลงของอุณหภูมิในช่วงปีแรก ๆ นั้นก็คงเป็นฝุ่นภูเขาไฟปริมาณมหาศาลในอากาศซึ่งถูกปล่อยออกมาในช่วงภูเขาไฟระเบิดซึ่งเชื่อมโยงกับน้ำท่วมนั้น นี่คงจะสะท้อนความร้อนของดวงอาทิตย์ออกไป เมื่อฝุ่นเหล่านี้จางลงแล้วและเมื่อชีวิตเริ่มต้นที่จะตั้งตัวอีกครั้ง อันเป็นการเพิ่มระดับคาร์บอนไดอ๊อกไซด์ การปรับปรุงก็คงเกิดขึ้น แม้กระทั่งวันนี้ ร้อยละ 20 ของโลกที่เคยอาจค้ำจุ้นการเกษตรก่อนน้ำท่วมโลก บัดนี้ก็หนาวเกินกว่าที่จะเพาะปลูกได้

2. ลม

ความแตกต่างของอุณหภูมิแบบใหม่เหล่านั้นก่อให้เกิดลมและลมเหล่านี้ ซึ่งถูกเสริมโดยการหมุนของโลก เป็นต้นเหตุของพายุไซโคลนของเราและแรงที่อยู่เบื้องหลังกระแสมหาสมุทรของเรา ทั้งลมและกระแสมหาสมุทรกระจายความร้อนไปทั่วแผ่นดินโลกอีกครั้งแต่ไม่ได้ผลอย่างผืนน้ำนั้นที่เคยอยู่ก่อนพวกมัน

3. ฝน

ลมแรงแบบใหม่เหล่านี้คงจะดูดซับความชื้นของมหาสมุทรเหล่านั้นที่มีขนาดใหญ่กว่าเดิม และเมื่อลอยขึ้นไปเหนือภูเขาใหม่ ๆ และมวลอากาศขั้วโลกที่หนาวเย็นแล้วตอนนี้ คงจะปล่อยฝนที่มันดูดซับไว้ออกมาที่อื่น อากาศอุ่น ๆ ที่ถูกดูดขึ้นไปในชั้นบรรยากาศโดยกระแสลมอุ่นที่ลอยขึ้น ก็คงทำให้เกิดฝนตกหนัก

อุณหภูมิที่หนาวมากขึ้นเหล่านั้นคงจะรับประกันว่าความชื้นส่วนใหญ่ตกมาเป็นหิมะในช่วงปีแรก ๆ หลังน้ำท่วมนั้น ดังนั้นทวีปทั้งหลายที่อยู่ตอนเหนือและขั้วโลกใต้จึงถูกปกคลุมในหิมะซึ่งฤดูร้อนที่เย็นกว่าละลายไม่หมด เมื่อเสริมชั้นหนึ่งเข้ากับอีกชั้น หิมะนั้นก็ควบแน่นเป็นน้ำแข็งและในเวลาอันสั้นมาก ๆ แผ่นน้ำแข็งประจำทวีปจึงได้ก่อตัวขึ้น

เนื่องจากฝนได้กลายเป็นแหล่งที่มาหลักของน้ำและเนื่องจากฝนถูกพัดพาไปโดยอากาศที่เคลื่อนที่และลอยขึ้น ทะเลทรายต่าง ๆ จึงได้ปรากฏขึ้นหลังน้ำท่วมนั้นในพื้นที่เหล่านั้นที่อากาศที่อิ่มตัวไม่สามารถไปถึงหรือลอยขึ้นได้ ดังนั้นอีกร้อยละ 20 ของดาวเคราะห์ของเราจึงถูกเสียไปไม่ได้เพาะปลูก

ภูมิอากาศก่อนน้ำท่วมนั้นขัดขวางการเน่าเปื่อยและ

การบ่มหมักและอธิบายบางส่วนเกี่ยวกับยุคสมัยที่ยาวนานไหม?

ในบทเดียวกันนั้นเราพบว่าโนอาห์เริ่มที่จะเป็นชาวสวน ปลูกสวนองุ่น ดื่มเหล้าองุ่นและเมาไป ผมไม่ทราบ แต่เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าโนอาห์ไม่เคยทราบมาก่อนเกี่ยวกับเครื่องดื่มสุรา เป็นไปได้ว่าน้ำองุ่นไม่ได้บ่ม

หมักเร็วขนาดนั้นก่อนน้ำท่วมโลกเหมือนอย่างในภายหลัง และโนอาห์ประหลาดใจเมื่อเขาเริ่มเมา ถึงอย่างไรแล้ว เราทราบว่ามีความแตกต่างแล้ว ตอนนี้มีฝนแล้ว ตอนนี้ดวงอาทิตย์สามารถส่องลงมาพร้อมกับรังสีอินฟราเรดต่าง ๆ และรังสีอื่น ๆ ที่ทำให้เกิดการชรา ตอนนี้จะมีทะเลทรายและหนองบึงแล้ว ตอนนี้จะมีพื้นที่เขตร้อนและพื้นที่หนาวจัดแล้ว ตอนนี้จะมีฤดูหนาวและฤดูร้อนแล้ว แต่ก่อนน้ำท่วมโลก เราคิดว่าไม่มีความแตกต่างเช่นนี้ในเรื่องภูมิอากาศ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในอลาสก้าและในไซบีเรียและที่ขั้วโลกใต้ เคยมีพืชเขตร้อนและฝืนป่าและเหล่าสัตว์ที่ตอนนี้เราพบในพื้นที่เขตร้อน มันเคยปกคลุมอยู่ทั่วทั้งแผ่นดินโลก ได้รับการปกป้องโดยชั้นไอน้ำขนาดใหญ่นั้น

และน่าประหลาดใจที่ว่า มนุษย์เคยมีชีวิตอยู่จนถึงวัยชราก่อนน้ำท่วมโลก อาดัมมีชีวิตอยู่ 930 ปีและให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน เมธูเสลาห์มีชีวิตอยู่ 969 ปีและตายในปีที่เกิดน้ำท่วมโลก อายุเหล่านั้นน่าอัศจรรย์มาก แม้แต่โนอาห์ก็มีอายุ 600 ปีตอนที่น้ำท่วมนั้นมาและเขามีชีวิตอยู่ต่อไปอีกหลายปี แต่หลังจากนั้นอายุของมนุษย์ก็เริ่มถดถอยลง อับราฮัมมีอายุเพียง 175 ปี ยาโคบ 147 ปี และโยเซฟ 110 ปี สมัยดาวิดอายุเฉลี่ยคือ “เจ็ดสิบปี” (สดด. 90:10) ชายคริสเตียนบางคนที่เป็นนักวิทยาศาสตร์คิดว่ารังสีต่าง ๆ ของดวงอาทิตย์ ซึ่งส่องผ่านไอน้ำนั้นที่เคยอยู่เหนืออากาศ ได้กรองรังสีอินฟราเรดเหล่านั้นและรังสีอื่น ๆ ออกไปที่มีผลกระทบต่อมนุษย์ในการทำให้ชรา ดังนั้นเราจึงไม่ต้องประหลาดใจเลยที่เคยมีพวกมนุษย์ยักษ์ในสมัยก่อนน้ำท่วมโลกและบางครั้งในศตวรรษเหล่านั้นที่ตามมา และเราไม่ต้องประหลาดใจเลยที่ได้พบซากฟอสซิลของไดโนเสาร์ขนาดใหญ่ เสือเขี้ยวดาบ และแมมมอธและสัตว์อื่น ๆ ที่มีขนาดใหญ่กว่าสัตว์ที่เหมือนพวกมันในปัจจุบัน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเคยมีสุขภาพที่ดีกว่าและอายุที่ยืนกว่าก่อนน้ำท่วมโลก

ข้อ 23,24:

4:23 และลาเมคพูดกับภรรยาทั้งสองของเขาว่า “อาดาห์และศิลลาห์ จงฟังเสียงของเรา พวกเจ้าภรรยาทั้งสองของลาเมค จงตั้งใจฟังถ้อยคำของเรา เพราะเราได้ฆ่าชายคนหนึ่งที่ทำให้เราได้บาดแผล และชายหนุ่มคนหนึ่งที่ทำให้เราเจ็บ 4:24 ถ้าคาอินจะได้รับการแก้แค้นถึงเจ็ดเท่า ลาเมคจะได้รับถึงเจ็ดสิบเจ็ดเท่าเป็นแน่”

ไม่มีโทษประหารชีวิตจนกระทั่งหลังน้ำท่วมนั้น

พระเจ้าไม่ยอมให้ผู้ใดแก้แค้นคาอินเพราะว่ารัฐบาลของมนุษย์ยังไม่ถูกก่อตั้งขึ้น ต่อมา หลังจากน้ำท่วมนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาโนอาห์อย่างชัดเจนว่า “ผู้ใดทำให้โลหิตของมนุษย์ไหล โดยมนุษย์โลหิตของผู้นั้นจะถูกทำให้ไหล” (ปฐก. 9:6) ต่อมาโทษนี้ถูกรวมเข้าไว้ในบัญญัติของโมเสส (อพย. 21:12) ในภาคพันธสัญญาใหม่พระเยซูทรงรับรองอย่างชัดเจนถึงสิทธิ์ของรัฐบาลที่จะประหารชีวิตพวกอาชญากรในกรณีของ

ปีลาตและกบฏบางคนในลูกา 13:1-5 และโรม 13:3,4 กล่าวว่าผู้ครอบครอง “เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแก่ท่านสำหรับความดี...เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้อย่างเปล่าประโยชน์ไม่ ด้วยว่าเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เป็นผู้แก้แค้นเพื่อลงพระอาชญาแก่ผู้ที่กระทำความชั่วร้าย”

ข้อ 25,26:

4:25 และอาดัมได้ร่วมรู้กับภรรยาของเขาอีกครั้งหนึ่ง และนางได้คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเรียกชื่อของเขาว่าเสท นางกล่าวว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงกำหนดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายอีกคนหนึ่งแทนที่อาแบล ผู้ซึ่งคาอินได้ฆ่าตาย”

4:26 และแก่เสท ก็มีบุตรชายคนหนึ่งถูกคลอดให้แก่เขาด้วย และเสทเรียกชื่อของเขาว่าเอโนช ในตอนนั้นคนทั้งหลายเริ่มต้นที่จะร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์

กำเนิดของเสท

เราคิดว่า เสทถูกให้กำเนิดหลังจากที่คาอินฆ่าอาแบลและเสทเข้าแทนที่อาแบล เราคิดว่าไม่เพียงในความรักของผู้เป็นแม่เท่านั้น แต่ในฐานะชายคนหนึ่งที่รักพระเจ้าด้วย จากนั้นเสทได้แต่งงานและมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อว่าเอโนช ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเสทแต่งงานกับน้องสาวคนหนึ่งของตน คาอินทำแบบนั้นเช่นกัน “ในตอนนั้นคนทั้งหลายเริ่มต้นที่จะร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์” เราคิดว่านั่นคงหมายความว่า บัดนี้ผู้คนที่จับกลุ่มอยู่รอบข้างเสทและกับลูกหลานของเขา เริ่มนิสัยแบบเป็นระบบในการอธิษฐานและถวายเครื่องสัตวบูชาเหมือนอย่างของอาแบล และเพลิดเพลินแบบมีจิตสำนึกผิดชอบกับการร่วมสามัคคีธรรมของพระเจ้า

ปฐมกาล 5

ข้อ 1-5:

ลำดับพงศ์พันธุ์ตั้งแต่อาดัมถึงโนอาห์

5:1 นี้เป็นหนังสือลำดับพงศ์พันธุ์เหล่านั้นของอาดัม ในวันที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ได้ทรงสร้างเขาตามลักษณะของพระเจ้า

5:2 พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นผู้ชายและผู้หญิง และทรงอวยพรพวกเขา และทรงเรียกชื่อของพวกเขาว่าอาดัม ในวันที่เขาทั้งสองได้ถูกสร้างขึ้นนั้น

5:3 และอาดัมมีชีวิตอยู่ได้หนึ่งร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งตามลักษณะของเขาเองตามรูปร่างหน้าตาของเขา และเรียกชื่อของเขาว่าเสท

5:4 และวันทั้งหลายของอาดัมหลังจากเขาได้ให้กำเนิดเสทแล้ว เป็นเวลาแปดร้อยปี และเขาให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

5:5 และวันทั้งหมดนั้นที่อาดัมมีชีวิตอยู่คือเก้าร้อยสามสิบปี และเขาได้สิ้นชีวิต

หลังจากที่อาแบลถูกฆ่าตายและเมื่ออาดัมมีอายุ 130 ปี พระเจ้าก็ประทานบุตรชายอีกคนให้แก่เขา นั่นคือเสท เสทเป็น “ตามรูปร่างหน้าตาของเขา” บุตรชายหน้าตาเหมือนบิดา จากนั้นอาดัมมีชีวิตอยู่อีก 800 ปีและ “ให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน” ผมไม่ทราบว่าเขาใช้เวลานี้ในสวนเอเดนนานเท่าไรก่อนบาปได้เข้ามาและพวกเขาถูกขับออกมา นี่เป็นการเริ่มต้นของสายที่รักพระเจ้า ภายใต้เสท ซึ่งแทนที่อาแบล และสายของมนุษย์ที่ไม่เอาพระเจ้า ซึ่งนำโดยคาอิน

จงสังเกตว่าในแต่ละสายมีคนอย่างเอโนคและมีชื่ออื่น ๆ ที่คล้ายกัน แต่จากลูกหลานของคาอินดูเหมือนว่าไม่มีเลยสักคนที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัย ที่โดดเด่นในท่ามกลางคนชั่วอายุนี้คือ เอโนค คนที่เจ็ดนับจากอาดัมในสายของเสท ผู้ซึ่ง “ได้ดำเนินกับพระเจ้า และเขาก็หายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป” นั่นคือ เมื่อเขาอายุ 365 ปี เขาก็ถูกรับตัวไป ถูกพาไปอยู่กับพระเจ้าโดยที่ไม่ตาย

ในยูดาส 14 เราถูกเตือนความจำเรื่องคำพยากรณ์แรกที่เคยให้แก่มนุษย์เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ เท่าที่เรามีบันทึกฝ่ายวิญญาณใด ๆ เอโนคในตอนนั้นเป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่ง แม้ไม่มีรายละเอียดอื่น ๆ เกี่ยวกับคำพยากรณ์ของเขาถูกให้ไว้ก็ตาม เมธูเสลาห์ บุตรชายของเอโนค มีชื่อเสียงเพราะเขามีอายุมากถึง 969 ปี-ขาดอีกแค่ 31 ปีก็จะถึงหนึ่งพันปีแล้ว! ถ้าคุณอ่านดี ๆ คุณก็สามารถพิสูจน์ได้โดยบทที่ 5 ว่าเมธูเสลาห์ตายในปีนั้นที่น้ำท่วมโลก เขาไม่ได้อยู่ในเรือนั้น และเขาอาจตายไปในน้ำท่วมนั้น หากเป็นเช่นนั้นมันก็คงแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ใส่ใจต่อคำพยากรณ์เหล่านั้นของเอโนคบิดาของเขาผู้รักพระเจ้า และไม่ใส่ใจต่อคำเทศนาของโนอาห์หลานชายของเขาด้วย เพราะดูเหมือนจะชัดเจนว่าทุกคนที่ตายในน้ำท่วมนั้นเป็นพวกคนไม่เชื่อ

ข้อ 6-32:

ครอบครัวของเสท

5:6 และเสทมีชีวิตอยู่ได้หนึ่งร้อยห้าปี และให้กำเนิดเอโนช

5:7 และเสทมีชีวิตอยู่หลังจากเขาได้ให้กำเนิดเอโนชแล้ว เป็นเวลาแปดร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

5:8 และวันทั้งหมดนั้นของเสทคือเก้าร้อยสิบสองปี และเขาได้สิ้นชีวิต

5:9 และเอโนชมีชีวิตอยู่ได้เก้าสิบปี และให้กำเนิดเคนัน

5:10 และเอโนชมีชีวิตอยู่หลังจากเขาได้ให้กำเนิดเคนันแล้ว เป็นเวลาแปดร้อยสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

5:11 และวันทั้งหมดนั้นของเอโนชคือเก้าร้อยห้าปี และเขาได้สิ้นชีวิต

5:12 และเคนันมีชีวิตอยู่ได้เจ็ดสิบปี และให้กำเนิดมาหะลาเลล

5:13 และเคนันมีชีวิตอยู่หลังจากเขาได้ให้กำเนิดมาหะลาเลลแล้ว เป็นเวลาแปดร้อยสี่สิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

5:14 และวันทั้งหมดนั้นของเคนันคือเก้าร้อยสิบปี และเขาได้สิ้นชีวิต

5:15 และมาหะลาเลลมีชีวิตอยู่ได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดยาเรด

5:16 และมาหะลาเลลมีชีวิตอยู่หลังจากเขาได้ให้กำเนิดยาเรดแล้ว เป็นเวลาแปดร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

5:17 และวันทั้งหมดนั้นของมาหะลาเลลคือแปดร้อยเก้าสิบห้าปี และเขาได้สิ้นชีวิต

5:18 และยาเรดมีชีวิตอยู่ได้หนึ่งร้อยหกสิบสองปี และเขาให้กำเนิดเอโนค

5:19 และยาเรดมีชีวิตอยู่หลังจากเขาได้ให้กำเนิดเอโนคแล้ว เป็นเวลาแปดร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

5:20 และวันทั้งหมดนั้นของยาเรดคือเก้าร้อยหกสิบสองปี และเขาได้สิ้นชีวิต

5:21 และเอโนคมีชีวิตอยู่ได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดเมธูเสลาห์

5:22 และเอโนคดำเนินกับพระเจ้าหลังจากเขาได้ให้กำเนิดเมธูเสลาห์แล้ว เป็นเวลาสามร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

5:23 และวันทั้งหมดนั้นของเอโนคคือสามร้อยหกสิบห้าปี

5:24 และเอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และเขาก็หายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป

5:25 และเมธูเสลาห์มีชีวิตอยู่ได้หนึ่งร้อยแปดสิบเจ็ดปี และให้กำเนิดลาเมค

5:26 และเมธูเสลาห์มีชีวิตอยู่หลังจากเขาได้ให้กำเนิดลาเมคแล้ว เป็นเวลาเจ็ดร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

5:27 และวันทั้งหมดนั้นของเมธูเสลาห์คือเก้าร้อย

หกสิบเก้าปี และเขาได้สิ้นชีวิต

5:28 และลาเมคมีชีวิตอยู่ได้หนึ่งร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง

5:29 และเขาเรียกชื่อของบุตรนั้นว่า โนอาห์ โดยกล่าวว่า “คนนี้แหละจะปลอบประโลมใจพวกเราเกี่ยวกับการงานของพวกเรา และความเหนื่อยยากแห่งมือของพวกเรา เพราะเหตุแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสาปแช่งนั้น”

5:30 และลาเมคมีชีวิตอยู่หลังจากเขาได้ให้กำเนิดโนอาห์แล้ว เป็นเวลาห้าร้อยเก้าสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

5:31 และวันทั้งหมดนั้นของลาเมคคือเจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดปี และเขาได้สิ้นชีวิต

5:32 และโนอาห์มีอายุได้ห้าร้อยปี และโนอาห์ให้กำเนิดเชม ฮาม และยาเฟท

จงหมายเหตุอายุของผู้คนในบทนี้

อาดัมมีชีวิตอยู่ 930 ปี เสทมีอายุอยู่ 912 ปี เคนัน 910 ปี ยาเรด 962 ปี เมธูเสลาห์ 969 ปี ใช่แล้วครับ เราจะต้องเชื่อว่านั่นเป็นปีจริง ๆ บางคนเสนอแนะว่าบางทีผู้เขียนอาจหมายถึงเดือนก็ได้ นั่นคงจะหมายความว่าเด็กห้าขวบมีลูกหลายคนเมื่อชายคนหนึ่งที่ถูกระบุว่ามีอายุหกสิบห้าปีมีบุตรชายคนหนึ่ง ไม่เลย ชีวิตที่ยาวนานนั้นและพละกำลังของมนุษย์ก่อนน้ำท่วมนั้นถูกสืบทอดมาจากการทรงสร้างอันสมบูรณ์แบบและเติบโตในโลกที่ตอนนั้นได้รับการปกป้อง ตามที่เราคิด โดยไอของ “น้ำทั้งหลายซึ่งอยู่เหนือท้องฟ้า” (ปฐก. 1:7) จนรังสีอินฟราเรดบางตัวไม่ได้ส่องทะลุผ่านเข้ามาและดังนั้นผู้คนจึงไม่ได้แก่ชราเร็วขนาดนี้ ดังนั้นผู้คนจึงมีชีวิตอยู่ยาวนานหลายปี มีพละกำลังที่เสื่อมถอยลงในเผ่าพันธุ์มนุษย์ซึ่งตามกฎข้อที่สองของอุณหพลศาสตร์ที่ว่าความแข็งแกร่งและประสิทธิภาพย่อมลดลงและการแตกสลายแทนที่ความเป็นระเบียบย่อมมาตามธรรมชาติ สิ่งต่าง ๆ เสื่อมถอยลง และเราต้องจำไว้ว่าแมมมอธขนาดยักษ์เหล่านั้น-เสือเขี้ยวดาบ ตัวสลอธยักษ์และฮิปโปและแรดและสัตว์ต่าง ๆ เหล่านั้น-ซึ่งซากฟอสซิลของพวกมันถูกพบตอนนี้จากพวกสัตว์ที่ตายไปในน้ำท่วมนั้น-บ่งชี้ถึงพละกำลังมหาศาลในชีวิตก่อนน้ำท่วมโลก และแน่นอนว่าเป็นคำอธิบายส่วนหนึ่งเกี่ยวกับพวกมนุษย์ยักษ์ที่เคยอยู่บนแผ่นดินโลกในตอนนั้นและหลังจากน้ำท่วมโลก

จงนับปีเหล่านั้นตั้งแต่อาดัมจนถึงน้ำท่วมนั้น จงนับชีวิตของชายแต่ละคนจนกระทั่งบุตรชายที่ถูกเอ่ยชื่อในที่นี้ถูกให้กำเนิด และคุณจะพบว่าปีเหล่านั้นรวมกันตั้งแต่อาดัมจนถึงโนอาห์ในบทนี้ ได้เท่ากับ 1,556 ปี จากนั้นมีอีก 100 ปีจนกระทั่งน้ำท่วมนั้นมา (ปฐก. 7:6) ดังนั้นตั้งแต่การทรงสร้างอาดัมจนถึงน้ำท่วมนั้น ตามลำดับพงศ์พันธุ์นี้ จึงเท่ากับ 1,656 ปี

เราไม่คิดว่านี่จะหมายถึงจำนวนปีที่เจาะจงถึงขั้นเดือนและวัน แต่แน่นอนว่านี่มีไว้เพื่อเป็นลำดับพงศ์พันธุ์ที่แม่นยำและได้รับการดลใจจากพระเจ้าเกี่ยวกับเวลานั้นตั้งแต่อาดัมจนถึงน้ำท่วมโลก

ลำดับพงศ์พันธุ์นี้ถูกกล่าวซ้ำ โดยย้อนตั้งแต่เฮลี พ่อตาของโยเซฟและจึงเป็นพ่อของมารีย์ ไปจนถึง

อาดัม ในลูกา 3:23-38 ลำดับพงศ์พันธุ์นี้ถูกกล่าวซ้ำใน 1 พงศาวดาร 1:1-4 เช่นกัน

เป็นไปได้ที่ว่าด้วยเหตุผลที่ดีบางประการ พระเจ้าอาจตัดบางคนที่ไม่คู่ควรออกไปในบางลำดับพงศ์พันธุ์ แต่กระนั้นลำดับพงศ์พันธุ์ต่าง ๆ ก็มีไว้ให้เชื่อตามที่ปรากฏ และไม่มีทางที่มีเหตุผลเลยที่ผู้เชื่อพระคัมภีร์คนใดจะคิดว่ามันยาวนานกว่า 1,656 ปีนั้นตั้งแต่การทรงสร้างจนถึงน้ำท่วมโลก และเวลานั้นตั้งแต่น้ำท่วมโลกจนถึงสมัยของพระคริสต์ก็ถูกเปิดเผยอย่างระมัดระวังมากพอสมควรเช่นกันในพระคัมภีร์ เราไม่รับประกันว่า Bishop Ussher ในลำดับพงศ์พันธุ์ของเขา กล่าวถูกต้องจนถึงขั้นวันหรือเดือนหรือแม้แต่ปีที่เจาะจง แต่ถ้าจะเชื่อพระคัมภีร์ตามที่เขียนไว้จริง ๆ ลำดับพงศ์พันธุ์ของเขาก็เชื่อถือได้พอสมควรและอิงตามตัวเลขจริง ๆ ในพระคัมภีร์

ในท่ามกลางลำดับพงศ์พันธุ์นี้มีการอัศจรรย์หนึ่ง “และเอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และเขาก็หายไปเพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป” (ข้อ 24) เราเชื่อว่าเอโนคถูกรับขึ้นไปสวรรค์ทั้งเป็น เช่นเดียวกับเอลียาห์ และในหนังสือยูดาส ก็มีการเปิดเผยมหัศจรรย์ที่ไม่ถูกบันทึกไว้ที่อื่นเลย: “และเอโนคเช่นกัน คนที่เจ็ดนับแต่อาดัม ได้พยากรณ์ถึงคนเหล่านี้ โดยกล่าวว่า “ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคน เพื่อที่จะพิพากษาบรรดาคนทั้งปวง และเพื่อกระทำให้บรรดาคนอธรรมในท่ามกลางพวกเขารู้สึกตัวถึงบรรดาการกระทำที่อสัตย์อธรรมของพวกเขาซึ่งพวกเขาได้กระทำอย่างอสัตย์อธรรม และรู้สึกตัวถึงบรรดาคำพูดอันดุร้ายของพวกเขาซึ่งพวกคนบาปผู้อธรรมได้กล่าวร้ายต่อพระองค์” (ยูดาส 14,15) ดังนั้นเอโนคจึงเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งของพระเจ้าและดำเนินกับพระเจ้าและพระเจ้าทรงรับเขาไป ช่างเป็นจุดที่สว่างไสวจริง ๆ ในลำดับพงศ์พันธุ์นี้!

ลาเมคก็เป็นคนที่อยู่ฝ่ายวิญญาณและเดินในทางพระเจ้าเช่นกัน เมื่อบุตรชายของเขาเกิดมา “เขาเรียกชื่อของบุตรนั้นว่า โนอาห์ โดยกล่าวว่า “คนนี้แหละจะปลอบประโลมใจพวกเราเกี่ยวกับการงานของพวกเราและความเหนื่อยยากแห่งมือของพวกเรา เพราะเหตุแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสาปแช่งนั้น” เนื่องจากลาเมคมีชีวิตอยู่หลังจากที่โนอาห์เกิดแล้ว 595 ปี เขาจึงมีชีวิตอยู่ในระหว่างที่เรือนั้นกำลังถูกสร้าง และขณะที่การพิพากษาของพระเจ้ารอคอยอยู่นั้น ห้าปีหลังจากที่เขาตาย น้ำท่วมนั้นก็มา

นี่เป็นประวัติศาสตร์ของสายที่อยู่ในทางพระเจ้าของเสท

เราสังเกตเห็นว่าอาดัมมีชีวิตอยู่ 800 ปีและให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ไม่มีการเอ่ยชื่อพวกเขาอีกเลยหลังจากเสท เสทให้กำเนิดเอโนช เขาน่าจะมีลูก ๆ อีกหลายคน แต่พวกเขาไม่ถูกเอ่ยชื่อ และดังนั้นตลอดรายชื่อทั้งหมดนี้บุตรชายแค่คนเดียวถูกเอ่ยชื่อเพราะว่านี่เป็นสายที่ยาวลงไปถึงโนอาห์และจากนั้นเราก็ไปจากโนอาห์ลงมาถึงอับราฮัม อิสอัค และยาโคบและเผ่ายูดาห์และดาวิดลงมาถึงพระคริสต์

แต่มนุษย์มีอายุยาวนานและในช่วง 1,600 ปีนี้ หลายล้านคนได้เกิดมาและมีชีวิตอยู่เพื่อปกคลุมแผ่น

ดินโลกอย่างแน่นอน หลายล้านคนได้ตายไปในน้ำท่วมนั้น และมีเหตุผลประการหนึ่งว่าทำไมน้ำท่วมนั้นต้องปกคลุมทั้งแผ่นดินโลกและทำลายแผ่นดินโลกพร้อมกับภาระของมันคือเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ที่ผิดบาป ยกเว้นโนอาห์กับครอบครัวของเขา

เมื่อโนอาห์มีอายุ 500 ปี เชม ฮาม และยาเฟทได้เกิดมา เราไม่คิดว่าพวกเขาเป็นแฝดสามแต่อาจจะห่างกันปีหรือสองปี พระเจ้ากำลังใช้ตัวเลขกลม ๆ แบบเรียบง่าย คำพูดแบบเดียวกันถูกพบในปฐมกาล 11:26 ที่ว่า “และเทราห์มีชีวิตอยู่ได้เจ็ดสิบปี และให้กำเนิดอับราม นาโฮร์ และฮาราน”

ปฐมกาล 6

ข้อ 1,2:

6:1 และได้เป็นไปดังนี้ เมื่อมนุษย์เริ่มทวีมากขึ้นบนพื้นแผ่นดินโลก และบุตรสาวหลายคนได้เกิดมาแก่พวกเขา

6:2 คือบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าได้เห็นบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์ว่าพวกเธอสวยงาม และพวกเขารับพวกเธอไว้เป็นภรรยาจากทุกคนซึ่งพวกเขาได้เลือกไว้

ก่อนน้ำท่วมนั้น

การแต่งงานข้ามสายกันของลูก ๆ ของเสทกับเชื้อสายชั่วของคาอิน

มีข้อบ่งชี้หลายประการว่า “บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า” เป็นสายที่อยู่ในทางพระเจ้าของเสท ในปฐมกาล 4:25,26 เราเรียนรู้ว่าเอวาพูดเกี่ยวกับเสทว่า “นางกล่าวว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงกำหนดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายอีกคนหนึ่งแทนที่อาแบล ผู้ซึ่งคาอินได้ฆ่าตาย” และจากนั้นพระคำข้อถัดไปแสดงให้เราเห็นเกี่ยวกับบุตรชายของเสทว่า “ในตอนนั้นคนทั้งหลายเริ่มต้นที่จะร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์” ผมเชื่อว่าเสทเป็นผู้ชอบธรรมเหมือนอย่างอาแบลผู้ซึ่งเขาได้แทนที่ และว่าผ่านทางเสทและเชื้อสายของเขา “ในตอนนั้นคนทั้งหลายเริ่มต้นที่จะร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์”

นอกจากนี้ เมื่อเราอ่านจนจบปฐมกาล บทที่ 5 เราก็พบว่าคนเหล่านั้นที่อยู่ในทางพระเจ้า ซึ่งรวมถึงเอโนคที่ดำเนินกับพระเจ้าและถูกรับตัวไป และโนอาห์ เป็นลูกหลานของเสท ดังนั้นเราจึงเชื่อว่าคนเหล่านี้เป็นคนชอบธรรมและอยู่ในทางพระเจ้า

นอกจากนี้ ตลอดทั่วพระคัมภีร์และวรรณกรรมคริสเตียน ผู้คนที่รอดแล้วก็ถูกเรียกว่า “บุตรทั้งหลายของพระเจ้า” หรือ “ลูก ๆ ของพระเจ้า” ดังนั้นเราจึงเชื่อว่าลูกหลานของเสทในที่นี้เป็นผู้คนที่อยู่ในทางพระเจ้า เหมือนกับคนเหล่านั้นที่ถูกเอ่ยชื่อในบทที่ 5 และพวกเขาถูกเรียกว่า “บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า”

ในทางกลับกัน คาอินเป็นคนชั่ว และถึงแม้ว่าลูกหลานของเขาถูกเอ่ยชื่อในบทที่ 4 ก็ไม่มีกล่าวเลยว่าคนใดในพวกเขาปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ใช่บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าแต่เป็นมนุษย์ธรรมดา บุตรชายทั้งหลายของมนุษย์ในฝ่ายเนื้อหนัง และดังนั้นเหล่านักศึกษาพระคัมภีร์ที่ดีจึงเห็นพ้องตรงกันว่า “บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า” ในที่นี้หมายถึงสายของเสท และ “บุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์” หมายถึงผู้หญิงเหล่านั้นโดยธรรมชาติซึ่งไม่ได้กลับใจเชื่อ ที่บุตรชายเหล่านั้นของพระเจ้าแต่งงานด้วยและนำโลกเข้าสู่การกลับสัตย์และบาป

ไม่ใช่การสมรสของเหล่าทูตสวรรค์กับมนุษย์แต่เป็นชายที่รอดแล้ว

กับหญิงที่ไม่ตามพระเจ้า

ดร. สโกฟิลด์ กล่าวว่า

บางคนเชื่อว่า “บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า” เหล่านี้เป็น “เหล่าทูตสวรรค์ซึ่งไม่ได้รักษาสถานะเดิมของตน” (ยูดาส 6) มีการอ้างว่าชื่อเรียกนี้ถูกใช้ในภาคพันธสัญญาเดิมเพื่อหมายถึงเหล่าทูตสวรรค์เท่านั้น แต่นี่เป็นคำสอนผิด (อสย. 43:6) เหล่าทูตสวรรค์ถูกพูดถึงในแบบไม่มีเพศ ไม่มีกล่าวถึงทูตสวรรค์เพศหญิงเลยในพระคัมภีร์ และเราถูกบอกอย่างชัดแจ้งว่าไม่มีการสมรสในหมู่ทูตสวรรค์ (มธ. 22:30) การตีความแบบเดียวกันของคนฮีบรูและคริสเตียนก็คือว่าข้อ 2 บ่งบอกถึงการสิ้นสุดลงของการแยกออกระหว่างสายที่อยู่ในทางพระเจ้าของเสทกับสายที่ไม่เอาพระเจ้าของคาอิน และดังนั้นคำพยานเกี่ยวกับพระเยโฮวาห์ที่มอบไว้กับสายของเสทจึงพังทลาย (ปฐก. 4:26)

Matthew Henry กล่าวเกี่ยวกับพระคำข้อนี้ว่า:

การแต่งกับคนไม่เชื่อ (ข้อ 2) บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า (นั่นคือ พวกที่ออกปากว่าเชื่อ ผู้ซึ่งถูกเรียกโดยพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และร้องออกพระนามของพระองค์) แต่งงานกับบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์ นั่นคือ หญิงเหล่านั้นที่ลบหลู่ และไม่เอาพระเจ้าและทางของพระเจ้า เชื้อสายของเสทไม่ได้รักษาตัวแบบแยกออก อย่างที่พวกเขาควรกระทำ ทั้งในการถนอมรักษาความบริสุทธิ์ของพวกเขาเองและในการรังเกียจการออกไปจากความเชื่อนั้น พวกเขาปะปนเข้าด้วยกันกับเผ่าพันธุ์ที่ถูกอเปหินั้นของคาอิน: พวกเขารับพวกเธอไว้เป็นภรรยาจากทุกคนซึ่งพวกเขาได้เลือกไว้ แต่มีอะไรที่ผิดเล่าในการสมรสเหล่านี้? (1) พวกเขาเลือกโดยใช้ตามองเท่านั้น: พวกเขาเห็นว่าพวกเธอสวย ซึ่งเป็นทั้งหมดที่พวกเขามอง (2) พวกเขาตัดสินใจเลือกตามความใคร่อยากอันเสื่อมทรามของพวกเขา: พวกเขารับทุกคนที่พวกเขาเลือก โดยปราศจากคำแนะนำและการพิจารณา แต่ (3) สิ่งซึ่งกลายเป็นผลที่ตามมาที่ไม่ดีขนาดนั้นต่อพวกเขาก็คือว่าพวกเขาแต่งงานกับหญิงแปลกหน้า เข้าเทียมแอกแบบไม่เท่ากันกับพวกคนไม่เชื่อ, 2 คร. 6:14 นี่ถูกห้ามไว้แก่ชนชาติอิสราเอล, พบญ. 7:3,4 มันเป็นเหตุทำให้ซาโลมอนออกไปจากความเชื่อนั้น (1 พงศ์กษัตริย์ 11:1-4) และเป็นผลที่ตามมาอันเลวร้ายต่อพวกยิวหลังจากที่พวกเขากลับมาจากบาบิโลน, เอสรา 9:1,2 จงหมายเหตุว่า พวกที่ออกปากว่าเชื่อแล้ว ในการแต่งงานของทั้งตัวพวกเขาเองและลูกหลานของพวกเขา ควรมีจิตสำนึกผิดชอบที่จะรักษาการแต่งงานกับผู้เชื่อเท่านั้น ของเลวจะทำให้ของดีเสียในเวลาไม่นานมากกว่าที่ของดีจะเปลี่ยนแปลงของเลวให้ดีขึ้น คนเหล่านั้นที่ประกาศตัวว่าเป็นลูก ๆ ของพระเจ้าต้องไม่แต่งงานโดยปราศจากความเห็นชอบของพระองค์ ซึ่งพวกเขาไม่ได้รับเลยหากพวกเขาเข้าร่วมเป็นเครือญาติกับเหล่าศัตรูของพระองค์

มาร์ติน ลูเธอร์ กล่าวว่า

โดยคำว่า “บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า” โมเสสหมายถึงลูกหลานเพศชายเหล่านั้นของพวกบรรพบุรุษที่ได้รับพระสัญญานั้นเรื่องพระผู้ช่วยให้รอดผู้เปี่ยมสุข ในภาคพันธสัญญาใหม่พวกเขาถูกเรียกว่าผู้เชื่อ ผู้ที่เรียกพระเจ้าว่าพระบิดาของตนและโดยพระองค์พวกเขาจึงถูกเรียกว่าลูก ๆ ของพระองค์ พวกยิวอธิบายอย่างโง่เขลาว่าสำนวนนี้หมายถึงเหล่าวิญญาณชั่วที่ให้กำเนิดชั่วอายุของเหล่าคนชั่ว

H.C. Leupold กล่าวว่า

บัดนี้นี่เป็นลำดับตามธรรมชาติของความคิด: หลังจากที่พวกคาอินถูกเห็นว่าไปในทิศทางหนึ่งอย่างชัดเจนในพัฒนาการของพวกเขา และพวกเสทเองก็ถูกเห็นเช่นกันว่าไปในอีกทิศทางหนึ่งที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง และมนุษยชาติสองสายนี้ก็แยกออกจากกันอย่างเคร่งครัดเพราะพวกเขาแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงในเรื่องของอุปนิสัย บัดนี้ (บทที่ 6) ทั้งสองสายนั้นเริ่มที่จะปะปนกันแล้ว และด้วยเหตุนี้ความแตกต่างในเรื่องศีลธรรมจึงถูกลบเลือนไปและพวกเสท ก็เริ่มถูกทำให้ปนเปื้อนอย่างเลวร้ายจนระเบียบโลกที่มีอยู่ในขณะนั้นต้องถูกทำลายอย่างแน่นอน

การตีความของบางคนที่ว่า “บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า” ในที่นี้ที่แต่งงานกับ “บุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์” คือเหล่าทูตสวรรค์ ก็ไม่สมเหตุสมผลและไม่ถูกตรรกะ ถ้าเหล่าทูตสวรรค์ไม่แต่งงานและไม่ถูกยกให้ในการแต่งงาน แต่เป็นสิ่งมีชีวิตที่ไร้เพศ ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่มีความสามารถและไม่มีความปรารถนาในเรื่องเพศ เนื่องจากเหล่าทูตสวรรค์ไม่ออกลูกเป็นทูตสวรรค์ มันจึงโง่เขลาที่จะคิดว่าพวกเขาสามารถออกลูกเป็นมนุษย์ได้ และถ้าเหล่าทูตสวรรค์จะแปลงกายมาเป็นมนุษย์และดังนั้นจึงได้รับอนุญาตอย่างอัศจรรย์ให้แต่งงานกับมนุษย์ได้ มันก็คงต้องใช้การอัศจรรย์หนึ่งของพระเจ้าซึ่งแน่นอนว่าพระองค์คงไม่ยอมอนุญาตให้เกิดขึ้นเลยเพราะเป็นบาป และถ้าคนเหล่านี้เป็นทูตสวรรค์ของพระเจ้า และในบางวิธีที่แปลกประหลาดที่ว่าครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์ของโลก พวกเขามาสมสู่กับมนุษย์ แล้วมันจะมีบทเรียนอะไรและมีประโยชน์อะไรสำหรับเราเล่าที่เรื่องนี้มีอยู่ในพระคัมภีร์? แต่เนื่องจากที่ “บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า” เหล่านี้เห็นได้ชัดว่าเป็นบุตรชายในสายที่อยู่ในทางพระเจ้าของเสท และกำลังแต่งงานกับบุตรสาวทั้งหลายของสายที่ชั่วของคาอิน บทเรียนที่แสนเจ็บปวดและสำคัญนี้จึงมีไว้สำหรับเราทุกคน

การที่ผู้ที่รอดแล้วแต่งงานกับคนที่ยังไม่กลับใจเชื่อก็เป็นหายนะ

การสมรสเป็นความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่แนบชิดมากที่สุด และจะว่าไปแล้วก็เกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณของมนุษย์มากกว่าความสัมพันธ์อื่นใด โอ้ เช่นนั้นแล้ว จะเป็นบาปมากเพียงไรเมื่อคนที่ไม่เหมือนกันแต่งงานกัน เมื่อคนชอบธรรมแต่งงานกับคนชั่ว

เมื่อเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ลูกหลานของอิสราเอลก็ถูกบัญชาอย่างชัดแจ้งว่าเมื่อพวกเขามาอยู่

ท่ามกลางคนฮิตไทต์ และคนเกอร์กาชี และคนอาโมไรต์ และคนคานาอัน และคนเปริสซี และคนฮีไวต์ และคนเยบุส “และท่านต้องไม่ทำการสมรสกับพวกเขา บุตรสาวของท่านท่านต้องไม่ยกให้แก่บุตรชายของเขา หรือบุตรสาวของเขาท่านต้องไม่รับมาให้แก่บุตรชายของท่าน ‘เพราะว่าพวกเขาจะทำให้บุตรชายของเจ้าหันเหไปจากการติดตามเรา เพื่อพวกเขาจะปรนนิบัติพระอื่น ๆ’ ดังนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จะพลุ่งขึ้นต่อพวกท่าน และจะทรงทำลายท่านเสียโดยเร็ว” (พบญ. 7:3,4) คำเตือนสตินั้นถูกทวนซ้ำมากกว่าหนึ่งหนแก่ลูกหลานของอิสราเอล พวกเขาจะต้องไม่แต่งงานกับพวกคนต่างชาติเลย

ซาโลมอนทำบาปในการแต่งงานกับพวกหญิงต่างชาติ 1 พงศ์กษัตริย์ 11:1-8 กล่าวว่า:

“แต่กษัตริย์ซาโลมอนทรงรักหญิงต่างชาติหลายคน พร้อมด้วยราชธิดาของฟาโรห์ มีหญิงคนโมอับ คนอัมโมน คนเอโดม คนไซดอน และคนฮิตไทต์ จากบรรดาประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับลูกหลานของอิสราเอลว่า “พวกเจ้าต้องไม่เข้าไปหาพวกเขา และพวกเขาต้องไม่เข้ามาหาพวกเจ้า เพราะพวกเขาจะหันใจของพวกเจ้าไปตามพระต่าง ๆ ของพวกเขาเป็นแน่” ซาโลมอนได้ทรงติดพันกับหญิงเหล่านี้ในความรัก และพระองค์ทรงมีมเหสีเจ็ดร้อยคน พวกเจ้าหญิง และนางสนมสามร้อยคน และบรรดามเหสีของพระองค์ทรงหันพระทัยของพระองค์ไปเสีย ด้วยว่าในเวลาต่อมา เมื่อซาโลมอนทรงชราภาพแล้ว บรรดามเหสีของพระองค์ได้หันพระทัยของพระองค์ไปติดตามพระอื่น ๆ และพระทัยของพระองค์ไม่ดีพร้อมต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ เหมือนอย่างพระทัยของดาวิดราชบิดาของพระองค์ ด้วยว่าซาโลมอนได้ติดตามพระอัชโทเรท เทพเทวีของคนไซดอน และติดตามพระมิลโคม สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน และซาโลมอนทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และไม่ได้ติดตามพระเยโฮวาห์อย่างเต็มที่ เหมือนอย่างดาวิดราชบิดาของพระองค์ได้กระทำนั้น แล้วซาโลมอนได้ทรงสร้างสถานบูชาบนที่สูงสำหรับพระเคโมช สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนโมอับ ในเนินเขาที่อยู่ตรงหน้ากรุงเยรูซาเล็ม และสำหรับพระโมเลค สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน และพระองค์ได้ทรงกระทำอย่างเดียวกันสำหรับบรรดามเหสีต่างชาติของพระองค์ ผู้ซึ่งเผาเครื่องหอมและถวายเครื่องสัตวบูชาแก่พระต่าง ๆ ของพวกเขา”

ไม่มีใครเอาไฟสุมอกและไม่ถูกเผา

การร่วมสามัคคีธรรมในเรื่องฝ่ายวิญญาณกับคนชั่วถูกห้ามบ่อยครั้งเหลือเกินในพระคัมภีร์ เพลงสดุดี 1:1 กล่าวว่า “บุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม หรือยืนอยู่ในทางของพวกคนบาป หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย ผู้นั้นจะได้รับพร”

2 โครินธ์ 6:14-18 กล่าวว่า:

อะไรกับเบลีอัล หรือคนที่เชื่อมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อเล่า และวิหารของพระเจ้ามีการเห็นพ้องอะไรกับเหล่ารูปเคารพ เพราะว่าพวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ตามที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า ‘เราจะสถิตอยู่ในพวกเขา และดำเนินในท่ามกลางพวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา’ ‘เหตุฉะนั้นจงออกมาจากท่ามกลางพวกเขา และพวกเจ้าจงแยกตัวออกมา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ‘และอย่าแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน และเราจะรับพวกเจ้าไว้ และจะเป็นบิดาแก่พวกเจ้า และพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรสาวของเรา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตรัส”

ดังนั้นก่อนหน้านั้นจึงมีคนกลุ่มหนึ่งที่ดูเหมือนจะรักษาตัวให้แยกออกจากลูกหลานที่ไม่เอาพระเจ้าของคาอิน แต่บัดนี้พวกเขาแต่งงานกันแล้ว บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ากับบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์ และดังนั้นจึงดูเหมือนว่าไม่มีเหลือเลยสักคนนอกจากโนอาห์ที่จะยืนหยัดมั่นคง เพียงลำพังอย่างชัดเจนในโลกของคนนอกรีตที่ไม่เอาพระเจ้า

ข้อ 3:

6:3 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “วิญญาณของเราจะไม่วิงวอนกับมนุษย์ตลอดไป เพราะเขาก็เป็นแต่เนื้อหนังด้วย ถึงอย่างนั้นวันทั้งหลายของเขาจะเป็นเพียงหนึ่งร้อยยี่สิบปี”

พระวิญญาณของพระเจ้าจะไม่วิงวอนเสมอไป

พระวิญญาณผู้เปี่ยมสุขของพระเจ้าได้ทรงวิงวอนกับคนเหล่านี้ก่อนน้ำท่วมโลกให้กลับใจใหม่ ให้หันกลับมาหาพระเจ้า 1 เปโตร 3:18-20 บอกเราว่า “พระคริสต์...โดยพระวิญญาณ โดยพระวิญญาณเช่นกัน พระองค์ได้เสด็จไปและประกาศแก่บรรดาจิตวิญญาณที่ติดคุกอยู่ ซึ่งแต่ก่อนไม่ได้เชื่อฟัง ขณะเมื่อครั้งหนึ่งความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้าได้รอคอยในวันเวลาของโนอาห์ ขณะเรือนั้นกำลังถูกจัดเตรียม ซึ่งในเรือนั้นมีน้อยคน คือแปดชีวิตที่ได้รอดจากน้ำ” ดังนั้นพระคริสต์จึงอยู่ในกิจธุระที่ช่วยให้รอดในภาคพันธสัญญาเดิม และพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังเตือนผู้คนในตอนนั้นเหมือนตอนนี้

เราไม่ประหลาดใจว่าพระเยซูทรงให้คำเตือนที่น่ากลัวนั้นเกี่ยวกับการพูดหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งไม่มีการยกโทษให้เลย แน่นอนว่าพระองค์ไม่ได้ทรงหมายถึงการแค่กล่าวคำพูดหมิ่นประมาทบางคำ แต่เป็นใจที่หมิ่นประมาทเหมือนพวกฟาริสีเหล่านั้นที่ได้เห็นการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระเยซูและเกลียดชังพระองค์ และคงทราบเป็นแน่ว่าพระองค์ทรงเป็นทั้งหมดที่พระองค์ทรงอ้างว่าเป็นจริง ๆ แต่พวกเขาก็หันใจชั่วของตนไปเสียและดังนั้นพวกเขาจึงขัดขืนและหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงฟ้องใจพวกเขา พระเยซู “ทรงทราบความคิดของพวกเขา” และมันคือความคิดต่าง ๆ ของพวกเขาที่พระองค์ทรงตำหนิ

บาปที่ให้อภัยไม่ได้อย่างนั้นหรือ? ใช่แล้วครับ และกระทั่งวันนี้ พระวิญญาณก็ทรงเรียกแล้วเรียกอีก

อย่างไม่ต้องสงสัย แต่ใจหนึ่งอาจเริ่มแข็งขืนต่อพระเจ้าและเริ่มไม่ฟังเสียงวิงวอนอันอ่อนหวานของพระองค์อีกต่อไปแล้ว และดังนั้นจึงเลยกำหนดเวลาที่เขาจะสามารถรับความรอดได้ พระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลง แต่เมื่อมันเป็นไปไม่ได้อีกต่อไปแล้วที่คน ๆ หนึ่งจะรับความรอด พระวิญญาณของพระเจ้าก็ทรงเลิกการทรงเรียกของพระองค์: “วิญญาณของเราจะไม่วิงวอนกับมนุษย์ตลอดไป” พระคัมภีร์กล่าว

“ถึงอย่างนั้นวันทั้งหลายของเขาจะเป็นเพียงหนึ่งร้อยยี่สิบปี” ซึ่งผมคิดว่าหมายความว่า อีกไม่นานอายุที่ยืนเหล่านี้- 800, 900 ปี-จะถูกหั่นลง ถูกจำกัด ในไม่กี่ชั่วอายุคน โดยลดลงทันทีหลังจากน้ำท่วมนั้น จนกระทั่งในสมัยของดาวิด เจ็ดสิบปีคืออายุชราปกติ พระเจ้าทรงให้โมเสสเขียนเรื่องนี้ลงไป (อพย. 24:4) และโมเสสตายเมื่ออายุ 120 ปี

ข้อ 4-7:

6:4 มีพวกมนุษย์ยักษ์อยู่ในแผ่นดินโลกในวันเหล่านั้น และหลังจากนั้นเช่นกัน เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าเข้าหาบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์ และพวกเธอคลอดบุตรทั้งหลายให้แก่พวกเขา คนเหล่านั้นได้กลายเป็นพวกมีอำนาจมากซึ่งอยู่มาตั้งแต่สมัยโบราณ เป็นคนมีชื่อเสียง

6:5 และพระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษย์มีมากในแผ่นดินโลก และเห็นว่าจินตนาการทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายแห่งใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดียวเสมอไป

6:6 และพระเยโฮวาห์ทรงโทมนัสที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก และมันทำให้พระองค์ทรงเศร้าโศกที่พระทัยของพระองค์

6:7 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะทำลายมนุษย์ผู้ซึ่งเราได้สร้างไปจากพื้นแผ่นดินโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์ และสัตว์เลื้อยคลาน และฝูงนกแห่งฟ้าอากาศ เพราะว่าเราเสียใจที่เราได้สร้างพวกเขามา”

พระเจ้าทรงตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะทำลายโลก

เคยมีพวกคนยักษ์ในแผ่นดินโลกในวันเหล่านั้น พละกำลังอันมหาศาลของมนุษยชาติสมัยแรก ซึ่งไม่มีการแปดเปื้อนในโลหิตจนกระทั่งการทำบาปหลายศตวรรษได้ทำให้มนุษยชาติอ่อนแอลง ดังนั้นมนุษย์สมัยก่อนจึงมีอายุยืนถึง 800-900 ปีและมากกว่านั้นก่อนน้ำท่วมโลก และดังนั้นมนุษย์บางคนจึงมีขนาดตัวที่ใหญ่ยักษ์ ดังนั้นจงหมายเหตุว่าสภาพแบบเดียวกันเหล่านั้นบนแผ่นดินโลกซึ่งน่าจะได้รับการปกป้องโดยผืนไอน้ำนั้นจนรังสีอินฟราเรดต่าง ๆ ที่ทำให้แก่ชราไม่สามารถทะลุผ่านเข้ามาได้ และเพราะภูมิอากาศที่พอดี ๆ ซึ่งส่งผลให้เกิดพวกแมมมอธตัวมหึมาซึ่งร่างของพวกมันถูกค้นพบ ซึ่งบัดนี้ถูกทำลายในน้ำท่วมนั้น และสัตว์ต่าง ๆ อย่างเสือเขี้ยวดาบ สลอธยักษ์และไดโนเสาร์ ผมกำลังกล่าวว่าเคยมีพวกยักษ์ในแผ่นดินโลก

ลงไปในเท็กซัส ถูกฝังอยู่ในก้นแม่น้ำที่เป็นหิน คือแม่น้ำ Paluxy สายเล็กใกล้ Glen Rose มีการค้น

พบรอยเท้าของมนุษย์เพศชายคนหนึ่ง อยู่ใกล้กับรอยเท้าของไดโนเสาร์ตัวหนึ่ง ซึ่งทั้งคู่ถูกทำขึ้นในโคลนซึ่งถูกปกคลุมอีกในเวลาต่อมาไม่นานและกลายเป็นหินแล้ว รอยเท้าของชายคนนั้นยาวสิบแปดนิ้วและเขาน่าจะสูงแปดหรือเก้าฟุตเลย นั่นเป็นชายคนหนึ่งหลังน้ำท่วมโลกอย่างไม่ต้องสงสัย

และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเคยมีร่องรอยที่หลงเหลืออยู่ของพวกคนยักษ์ตลอดหลายศตวรรษ บ้างก็อยู่ในหมู่ชาวฟีลิสเตีย เช่น โกลิอัทและครอบครัวของเขา บ้างก็เป็นพวกคนอานาคและผู้หนึ่งคือ โอก กษัตริย์คนยักษ์นั้นแห่งเมืองบาชาน ผู้ซึ่งเตียงนอนของเขายาวเก้าศอกและกว้างสี่ศอก (พบญ. 3:11)

เคยมีพวกคนยักษ์อยู่ในแผ่นดินโลกในวันเหล่านั้น

อาจเป็นได้เช่นกันว่าเมื่อสายที่แยกออกของเสทเลิกการแยกออกนั้นและร่วมสมรสกับบุตรเหล่านั้นของคาอิน เริ่มมีกำลังวังชาแบบใหม่แล้วในเผ่าพันธุ์นั้นเพราะการข้ามนั้น พวกคนเลี้ยงวัวพบแล้วตอนนี้ว่าการข้ามพันธ์วัว Shorthorn กับ Hereford ทำให้เกิดกำลังวังชาแบบใหม่ และดังนั้นพวกลูกวัวที่ได้รางวัลที่งานแสดงวัวบางครั้งจึงถูกข้ามสายพันธุ์กัน ถึงอย่างไรแล้วเคยมีพวกคนยักษ์และผู้คนที่มีชื่อเสียงในด้านพละกำลังและการทำสงครามก่อนน้ำท่วมโลก

แต่ความชั่วของมนุษย์! จงหมายเหตุว่าเลวร้ายขนาดไหน มัน “มีมากในแผ่นดินโลก” ไม่เพียงแต่ “จินตนาการทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายแห่งใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดียว” แต่ยัง “เสมอไป” ด้วย โอ้ ไม่มีใจสักดวงเลยหรือที่หันมาหาพระเจ้า? ไม่มีเลย โนอาห์เทศนานานหนึ่งร้อยปีโดยไม่มีคนกลับใจเชื่อเลย นอกจากภรรยาของเขา บุตรชายสามคนของเขาและภรรยาของพวกเขา บัดนี้การพิพากษาต้องมาแล้ว

“พระเยโฮวาห์ทรงโทมนัสที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก และมันทำให้พระองค์ทรงเศร้าโศกที่พระทัยของพระองค์” โอ้ ความโทมนัสของพระเจ้าขณะที่พระองค์ทรงมองดูเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างและตรัสว่า “ดีจริง” บัดนี้บาปได้ทำลายพระหัตถกิจของพระเจ้าแล้ว บัดนี้มนุษย์ผู้ถูกสร้างให้ถวายเกียรติพระเจ้าและรักพระองค์ได้กลายเป็นศัตรูของพระเจ้าแล้ว ตกเป็นทาสบาปและวิปริตเสียจนไม่มีความคิดดี ๆ ไม่มีเจตนาอันดี ไม่มีการกลับใจ ไม่มีความชอบธรรมเลย พวกเขาต้องถูกทำลาย

พระเจ้าต้องเริ่มต้นใหม่หมดกับโนอาห์และครอบครัวของเขาเท่านั้นบนแผ่นดินโลก

บางคนรู้สึกสะเทือนใจที่พระเจ้าจะทรงทำลายหลายล้านคนโดยน้ำท่วมนั้นในคราวเดียว แต่มันแตกต่างตรงไหนเล่าระหว่างการที่ทุกคนตายหมดตอนนี้กับการตายไปทีละเล็กละน้อยอีกห้าสิบปีหรือนานกว่านั้นหรือหนึ่งร้อยปี? เพราะว่า “และตามที่กำหนดไว้สำหรับมนุษย์แล้วว่า จะต้องตายหนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็จะมีการพิพากษา” (ฮบ. 9:27) “ค่าจ้างของบาปคือความตาย” ไม่ว่าจะชอบหรือไม่ เมื่ออาดัมและเอวาได้ทำบาป พวกเขาก็เริ่มตายในการละเมิดและในบาปและความตายได้ผ่านมาถึงเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด และบัดนี้ไม่ว่าทุกคนจะตายเป็นหมู่คณะในคราวเดียว หรือพวกเขาตายแบบแยกเป็นคน ๆ ไป มันก็ไม่เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริง

นั้น บาปนำความตายมาให้และความตายก็เป็นการพิพากษาของพระเจ้า

คุณอยากกล่าวหรือว่าพระเจ้าไม่ควรมีสิทธิ์กล่าวอะไรเกี่ยวกับว่าความตายนี้ควรจะมาถึงเหล่าคนบาปเมื่อไร? นั่นคงจะโง่เขลา

และเราจำได้ว่าลมหายใจของทุกคนอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าและพระเยซูตรัสว่า “อย่ากลัวคนทั้งหลายซึ่งฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่สามารถที่จะฆ่าจิตวิญญาณได้ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ซึ่งทรงสามารถที่จะทำลายทั้งจิตวิญญาณและร่างกายในนรกได้ดีกว่า” (มธ. 10:28)

จงจำไว้ว่าพระเจ้าทรงทำลายฟาโรห์และกองทัพของเขาอย่างไร จงจำไว้ว่าพระเจ้าทรงนำภัยพิบัติใหญ่โตแห่งฝูงงูพิษมาสู่ชนชาติอิสราเอลอย่างไรเพราะการบ่นต่อว่าอันขมขื่นของพวกเขาต่อพระเจ้าและโมเสสในกันดารวิถี 21:5-9 จงจำไว้ว่าดาธานและอาบีรัม เพราะการกบฏชั่ว ๆ ของพวกเขา ถูกปฐพีกลืนและพวกเขาร่วงลงไปทั้งเป็นในหลุมลึกนั้นอย่างไร!

จงจำไว้ว่าพระเยซูเจ้า ในลูกา 13:1-5 ตรัสเห็นชอบเมื่อปีลาต ซึ่งเป็นตัวแทนของรัฐบาลที่กระทำการแทนพระเจ้า ประหารชีวิตชาวกาลิลีที่เป็นกบฏเหล่านั้นและเมื่อกำแพงนั้นพังมาทับคนชั่วเหล่านั้นที่กรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็ทรงนับว่านั่นเป็นการกระทำกิจของพระเจ้า ตามที่มันเป็นจริง ๆ และพระองค์ตรัสว่า “นอกจากท่านทั้งหลายกลับใจเสียใหม่ พวกท่านทุกคนจะพินาศเหมือนกัน”

ในยุคสมัยของเราพระเจ้าทรงให้มีโทษประหารชีวิตสำหรับการฆ่าคนและอาชญากรรมอื่น ๆ บางประเภท โดยทรงมอบอำนาจนั้นไว้ในมือของรัฐบาล และพระองค์ตรัสว่า “บรรดาผู้ครอบครองนั้น...หาได้ถือดาบไว้อย่างเปล่าประโยชน์ไม่ ด้วยว่าเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เป็นผู้แก้แค้นเพื่อลงพระอาชญาแก่ผู้ที่กระทำความชั่วร้าย” (รม. 13:3,4)

แต่ลองคิดถึงเด็กเล็ก ๆ ทุกคนเหล่านั้นที่ไม่รู้ผิดชอบชั่วดีที่ตายทันทีในน้ำท่วมนั้นสิครับ ลองนึกถึงความตายของลูกหัวปีเหล่านั้นในท่ามกลางคนอียิปต์ในวันปัสกานั้นในอียิปต์สิครับ นั่นไม่ดีหรือ? มันดียิ่งกว่าสักเพียงใดที่เด็กเล็ก ๆ ที่ไม่รู้ผิดชอบชั่วดี ถูกพิทักษ์รักษาไว้โดยความเมตตาของพระเจ้าจากนรกจนกระทั่งเขาเริ่มรู้ผิดชอบชั่วดี-มันดียิ่งกว่าสักเพียงใดที่เด็กเล็ก ๆ นั้นได้ไปสวรรค์ตอนนี้ แทนที่จะมีชีวิตอยู่และกลายเป็นผู้ที่ถูกสอนให้เป็นศัตรูของพระเจ้า ซึ่งจะตกนรกแน่นอน ความเมตตาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่อาจเกิดขึ้นได้กับเด็ก ๆ เหล่านี้ก็คือ การตายเสียตอนนี้และไปสู่อ้อมแขนของพระเจ้าผู้ทรงรัก ก่อนที่พวกเขาจะกลายเป็นคนบาปที่รู้ผิดชอบชั่วดี เพราะจำไว้ว่าพระคัมภีร์กล่าวใน 1 โครินธ์ 15:22 ว่า “เพราะว่าในอาดัม คนทั้งสิ้นต้องตายฉันใด ในพระคริสต์ คนทั้งสิ้นก็จะถูกทำให้มีชีวิตฉันนั้น” ไม่มีใครไปนรกเพราะความแปดเปื้อนแห่งบาปที่รับตกทอดมา แต่เพราะบาปของตัวเขาเองเท่านั้น

แต่ถ้าเด็กเหล่านี้มีชีวิตอยู่จนถึงวัยที่รู้ผิดชอบชั่วดี พวกเขาก็คงเลือกที่จะทำบาปเหมือนอย่างทุกคนใน

โลกเมื่อเขาเริ่มรู้จักแยกแยะถูกผิด ใช่แล้วครับ มันเป็นพระเมตตาของพระเจ้าจริง ๆ ที่ทารกทั้งหลายตายไปในน้ำท่วมนั้นแทนที่จะมีชีวิตอยู่จนกลายเป็นคนบาปที่ชั่วช้าและจากนั้นก็ไปนรก

และมันเป็นเครื่องเตือนใจเกี่ยวกับความชั่วของผู้คนเหล่านี้ที่ว่าในช่วงหนึ่งร้อยปีของการเทศนา พร้อมกับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ขณะที่พระคริสต์ทรงเทศนาแก่พวกเขาผ่านทางโนอาห์ ไม่มีเลยสักคนที่ยอมรับความรอด

พวกเขาต้องถูกทำลาย

ข้อ 8-13:

6:8 แต่โนอาห์ได้พบพระคุณในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

6:9 เหล่านี้เป็นพงศ์พันธุ์ทั้งหลายของโนอาห์ โนอาห์เป็นคนชอบธรรมและดีพร้อมในชั่วอายุของท่าน และโนอาห์ดำเนินกับพระเจ้า

6:10 และโนอาห์ให้กำเนิดบุตรชายสามคน คือเชม ฮาม และยาเฟท

6:11 แผ่นดินโลกก็เสื่อมทรามต่อพระพักตร์พระเจ้าเช่นกัน และแผ่นดินโลกก็เต็มไปด้วยความทารุณ

6:12 และพระเจ้าทอดพระเนตรบนแผ่นดินโลก และดูเถิด แผ่นดินโลกก็เสื่อมทรามไป เพราะว่าบรรดาเนื้อหนังได้กระทำทางของตนให้เสื่อมทรามไปบนแผ่นดินโลก

6:13 และพระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า “อวสานของเนื้อหนังทั้งปวงอยู่ต่อหน้าเราแล้ว เพราะว่าแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความทารุณโดยพวกเขา และดูเถิด เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก

โนอาห์ผู้ตามทางพระเจ้าผู้เดียวในเผ่าพันธุ์ที่ไม่เอาพระเจ้า

แต่โนอาห์ “ได้พบพระคุณในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์” เขาช่างมีอุปนิสัยที่แข็งแกร่งจริง ๆ ที่ต่อต้านแรงฉุดของเผ่าพันธุ์ทั้งหมดนั้นได้! จงหมายเหตุวิธีที่เขาถูกพรรรณนาตรงนี้: เขาเป็น “คนชอบธรรม” เขา “ดีพร้อมในชั่วอายุของเขา” นั่นคือ ตลอดชั่วชีวิตของเขา ไม่ใช่ไร้บาป แต่คำเรียก “ดีพร้อม” หมายถึงทุ่มเทให้พระเจ้าอย่างสิ้นสุดใจ เที่ยงธรรมหรือจริงใจ และเหมือนกับที่มีกล่าวเกี่ยวกับเอโนค “โนอาห์ดำเนินกับพระเจ้า” โนอาห์เป็นหนึ่งในเหล่าวีรบุรุษแห่งความเชื่อนั้นที่ถูกกล่าวถึงในฮีบรู 11:7 และเขาช่างเป็นคนที่อยู่ในทางพระเจ้าจริง ๆ ในการยืนอยู่เพียงลำพังในท่ามกลางชาวโลกที่ต่อต้าน เชื่อพระเจ้าในขณะที่ชาวโลกทุกคนที่เหลือไม่ยอมรับพระองค์ ต่อเรือเดินสมุทรลำหีมานั้นบนบกในที่ ๆ ผู้คนคิดว่ามันคงไม่มีโอกาสได้ออกทะเล ความเชื่อนั้นและการอยู่ในทางพระเจ้าแบบแยกออกของโนอาห์เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าอย่างมาก และโนอาห์ “ได้กลายเป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งเป็นโดยความเชื่อ” เราถูกบอกเช่นนั้นในฮีบรู 11:7

และ 1 เปโตร 3:18-20 ก็บอกเราว่าเมื่อโนอาห์เทศนาแก่ผู้คน นั่นก็คือพระคริสต์กำลังเทศนาผ่านทาง

พระวิญญาณนั้น คนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวประเสริฐ โดยโนอาห์ ก็สามารถรับความรอดได้ และโนอาห์เองได้วางใจในพระผู้ช่วยให้รอดที่ยิ่งใหญ่นั้น ผู้ซึ่งเขายังไม่เคยเห็นแต่เขาก็เทศนา

จงสังเกตว่าความชั่วเพิ่มทวีที่ใด ความรุนแรงก็เพิ่มขึ้นที่นั่น ขณะที่โรงเรียนหลายแห่งในอเมริกาหันไปจากพระคัมภีร์และการทรงสร้างโดยตรงและสอนเรื่องโง่ ๆ ของวิวัฒนาการแบบอเทวนิยม และเมื่อพระคัมภีร์เป็นหนังสือต้องห้ามและเมื่อการอธิษฐานถูกห้ามในโรงเรียนเหล่านั้น การทำผิดศีลธรรมและการเล่นชู้ก็เริ่มแพร่ระบาดและการฆ่าเด็กทารกที่ยังไม่เกิดบัดนี้ก็ถูกทำให้เป็นเรื่องถูกกฎหมายและได้รับการปกป้อง คุณไม่ต้องประหลาดใจเลยกับการไหลบ่าดุจน้ำท่วมของความไร้กฎหมายและอาชญากรรมที่เพิ่มสูงขึ้นทุกหย่อมหญ้า ความรุนแรงก่อนน้ำท่วมโลกก็เป็นเช่นนั้นและพระเจ้าตรัสว่า “แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความทารุณโดยพวกเขา และดูเถิด เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก” จงสังเกตว่าการทำลายนั้นไม่เพียงมีไว้สำหรับเผ่าพันธุ์นั้นเท่านั้น แต่สำหรับ “แผ่นดินโลก” ด้วย นั่นคือโลกในสมัยนั้นพร้อมกับนครต่าง ๆ แม่น้ำสายต่าง ๆ ภูเขาหลายลูก ผืนป่าทั้งหลาย บรรดาสัตว์ป่า มหาสมุทรต่าง ๆ ของโลก-ทั้งหมดนี้จะต้องถูกทำลายจนราบคาบด้วยน้ำท่วมแบบวินาศภัยที่จะไม่เพียงปกคลุมภูเขาทุกลูกในแผ่นดินโลกด้วยน้ำ แต่ด้วยคลื่นน้ำที่พัดพาซากปรักหักพังและโคลนหลายพันฟุตไปเหนือนครและผืนป่าและสรรพสัตว์ซึ่งถูกฝังในชั้นเหล่านี้ และพร้อมกับภูเขาไฟระเบิดและแผ่นดินไหวและธารน้ำแข็ง ซึ่งเกิดขึ้นตามมานานหลายเดือนหลังจากน้ำท่วมนั้น พระเจ้าจะทรงทำลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้นที่เคยเป็นอยู่ในสมัยนั้น หรือตามที่ 2 เปโตร 3:6 กล่าว “ซึ่งโดยคำตรัสนั้นโลกที่เป็นอยู่ในเวลานั้น ซึ่งถูกท่วมด้วยน้ำ ก็พินาศไป” พร้อมกับผู้คนที่อยู่ในโลก

ข้อ 14-22:

6:14 เจ้าจงต่อเรือด้วยไม้สนโกเฟอร์ เจ้าจงทำเป็นห้อง ๆ ในเรือ และยาเรือนั้นทั้งข้างในและข้างนอกด้วยชัน

6:15 และนี่เป็นแบบอย่างซึ่งเจ้าต้องต่อเรือนี้ ความยาวของเรือจะเป็นสามร้อยศอก ความกว้างของมันจะเป็นห้าสิบศอก และความสูงของมันจะเป็นสามสิบศอก

6:16 เจ้าต้องทำช่องอันหนึ่งในเรือ และเจ้าต้องให้ช่องนั้นอยู่ข้างบนขนาดหนึ่งศอก และประตูนั้นของเรือเจ้าต้องตั้งไว้ในด้านข้างของเรือ เจ้าต้องทำเป็นชั้นล่าง ชั้นที่สองและชั้นที่สาม

6:17 และดูเถิด เรา คือเราเอง จะนำน้ำทั้งหลายมาท่วมบนแผ่นดินโลก เพื่อทำลายเนื้อหนังทั้งสิ้นซึ่งมีลมหายใจแห่งชีวิต จากใต้ฟ้า และทุกสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินโลกจะตายสิ้น

6:18 แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าต้องเข้ามาในเรือ ตัวเจ้า และบุตรชายทั้งหลายของเจ้า และภรรยาของเจ้า และบุตรสะใภ้ทั้งหลายของเจ้า พร้อมกับเจ้า

6:19 และจากเนื้อหนังทั้งสิ้นที่มีชีวิตอยู่ ทุกชนิด

อย่างละคู่ เจ้าต้องนำเข้ามาในเรือ เพื่อรักษาพวกมันให้มีชีวิตอยู่ต่อไปกับเจ้า พวกมันจะเป็นตัวผู้และตัวเมีย

6:20 จากฝูงนกตามชนิดของพวกมัน และจากสัตว์ใช้งานตามชนิดของพวกมัน จากสัตว์เลื้อยคลานทุกอย่างแห่งแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน ทุกชนิดอย่างละคู่จะมาหาเจ้า เพื่อรักษาพวกมันให้มีชีวิตอยู่ต่อไป

6:21 และเจ้าจงนำจากอาหารทั้งหมดที่กินเข้าไปได้ และเจ้าต้องสะสมอาหารนั้นไว้สำหรับเจ้า และมันจะเป็นอาหารสำหรับเจ้าและสำหรับพวกสัตว์”

6:22 โนอาห์ได้กระทำดังนั้น ตามทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาท่าน ท่านก็กระทำดังนั้น

เรือล่ามหึมานั้น

เรือนั้นใหญ่ขนาดไหน? มันยาว 300 ศอก กว้าง 50 ศอก สูง 30 ศอก ศอกหนึ่งเดิมทีถูกตั้งใจให้มีขนาดเท่ากับแขนช่วงล่างของคน ๆ หนึ่งไปถึงปลายนิ้วมือของเขา เดิมทีนั่นก็จะเท่ากับ 18 ถึง 27 นิ้ว ศอกนั้นแตกต่างกันไปเพราะว่าแต่ก่อนไม่มีขนาดวัดที่เป็นมาตรฐานเก็บไว้ในวอชิงตันดีซี ซึ่งไม้วัดทั้งหมดได้ถูกทำขึ้นตามนั้นเหมือนอย่างตอนนี้ มันอาจมีขนาดยาวกว่านั้นก่อนน้ำท่วมโลก เมื่อมนุษย์เคยตัวใหญ่กว่าและตัวสูงกว่าเมื่อหลายคนเคยเป็นพวกคนยักษ์-ศอกนั้นจึงอาจยาวกว่านี้เยอะเลย เรือนั้นสูงสามชั้นและถ้าศอกหนึ่งเท่ากับแค่สิบแปดนิ้ว สามชั้นนั้นก็คงจะเท่ากับประมาณความสูงสิบห้าฟุต เรือนั้นก็คงจะยาว 450 ฟุต และกว้าง 45 ฟุต แต่พร้อมกับความยาวที่เพิ่มขึ้นสองสามนิ้วต่อหนึ่งศอกนั้น มันก็คงใหญ่กว่าเดิมเป็นสองเท่า เรือนั้นมีหน้าต่างบานหนึ่ง (หรือหน้าต่างหลายบาน) ใกล้ส่วนบนสุดซึ่งสามารถเปิดออกไปได้ (ปฐก. 8:6)

และโนอาห์จะต้องให้สิ่งมีชีวิตทุกชนิดของเนื้อหนังทั้งปวงเข้ามาในเรือนั้น “ทุกชนิดอย่างละคู่” พวกมันจะต้องเป็นตัวผู้และตัวเมีย พวกนกและพวกสัตว์ใช้งานและสัตว์เลื้อยคลาน และเขาจะต้องเอาสัตว์ที่สะอาดไปอย่างละเจ็ดตัว อาจเพื่อใช้เป็นเครื่องสัตวบูชาของโนอาห์ในเวลาต่อมาหลังจากน้ำท่วมนั้น

แน่นอนว่า เราต้องคาดหวังการอัศจรรย์ต่าง ๆ ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ น้ำท่วมนั้นเองก็อัศจรรย์มากแล้ว และพระเจ้าคงทำงานในใจของสัตว์ทั้งหลายให้เข้ามาในเรือชนิดละสองตัวและให้อยู่ใต้บังคับของโนอาห์ อาหารทุกชนิดถูกกักตุนไว้และพวกเขามีเวลาหนึ่งร้อยปีเพื่อเตรียมมันให้พร้อมและไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาทำเช่นนั้น

เนื่องจากจำเป็นต้องใช้เพียงสุนัขหนึ่งคู่เพื่อที่จะมีสุนัข 104 ชนิดอย่างที่เรามีวันนี้ นั่นอาจรวมถึงพวกสุนัขป่าด้วยซึ่งผสมข้ามพันธุ์กับพวกสุนัข อาจเป็นได้ว่ามีสัตว์ตระกูลแมวแค่หนึ่งคู่เท่านั้นเพราะว่าพวกสิงโตและเสือและเสือดาวและสิงโตภูเขาล้วนเป็นแมว และเราทราบว่าพวกมันบางชนิด หรืออาจทุกชนิด สามารถผสมข้ามพันธุ์กันได้ ความหลากหลายเหล่านี้สามารถมาได้จากต้นตระกูลเดียวเท่านั้น จำเป็นต้องมีแค่ม้าสองตัวเท่านั้น และจากพวกมันเราก็จะได้ม้าพันธุ์ดีทั้งหมด ม้า Percheron และ Clydesdale ที่ตัวใหญ่ยักษ์ พวก

ม้าอาหรับและม้า Shetlands และลูกม้าชนิดอื่น ๆ

เหล่าผู้มีปัญญาคิดออกแล้วว่าคงจะมีพื้นที่ว่างมากมายสำหรับสัตว์ทั้งหมดนั้นในเรือนั้นและอาหารสามารถถูกถนอมรักษาไว้ได้เพื่อพวกมัน แน่นอนว่ามันเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะทรงเริ่มต้นถนอมรักษาพวกมันไว้ ทรงให้พวกหมีและสัตว์ชนิดอื่น ๆ เข้าสู่การนอนหลับช่วงฤดูหนาวของพวกมัน หรือการจำศีล ไม่ว่าพระเจ้าทรงอยากจัดการเรื่องนี้ด้วยวิธีใดก็ตาม พระองค์ก็ทรงทำมันอย่างน่าอัศจรรย์ และทรงปกป้องสัตว์ทุกชนิดอย่างละคู่ให้มีชีวิตอยู่ได้

สัตว์บางชนิดในพวกมันได้เริ่มสูญพันธุ์ไปแล้วเช่นเดียวกับไดโนเสาร์ส่วนใหญ่ (แน่นอนว่าเรามีพวกจระเข้และพวกกิ้งก่าขนาดยักษ์เหลืออยู่) ซึ่งมาจากตระกูลเดียวกัน แต่เราสามารถเชื่อสิ่งที่พระเจ้าตรัสในที่นี้ได้

โอ้ นั่นคือช่วงเวลาหนึ่งร้อยปีของการจัดเตรียมและต่อเรือลำยักษ์นั้น และการรวบรวมอาหารและเตรียมพร้อมสำหรับเวลานั้น!

ปฐมกาล 7

โลกถูกทำลายในน้ำท่วมหนึ่งและ

นานกว่าหนึ่งปีของภูเขาไฟระเบิด

แผ่นดินไหวและคลื่นน้ำ

ข้อ 1-9:

7:1 และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โนอาห์ว่า “เจ้าและครอบครัวทั้งหมดของเจ้าจงเข้ามาในเรือ เพราะเราได้เห็นว่า เจ้าชอบธรรมต่อหน้าเราในชั่วอายุนี้

7:2 จากสัตว์ที่สะอาดทุกตัวเจ้าจงเอาอย่างละเจ็ดตัวมายังเจ้า ทั้งตัวผู้และตัวเมีย และจากสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดอย่างละคู่ ทั้งตัวผู้และตัวเมีย

7:3 จากฝูงนกแห่งฟ้าอากาศอย่างละเจ็ดตัวด้วย ตัวผู้และตัวเมีย เพื่อรักษาเชื้อสายให้มีชีวิตอยู่บนพื้นแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

7:4 เพราะว่าอีกเจ็ดวัน และเราจะบันดาลให้ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันและสี่สิบคืน และสิ่งที่มีชีวิตทั้งสิ้นที่เราได้สร้างมานั้น เราจะทำลายเสียจากพื้นแผ่นดินโลก”

7:5 และโนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน

7:6 และโนอาห์มีอายุได้หกร้อยปีเมื่อน้ำทั้งหลายมาท่วมบนแผ่นดินโลก

7:7 และโนอาห์เข้าไป ทั้งบุตรชายทั้งหลายของท่าน และภรรยาของท่าน และบุตรสะใภ้ทั้งหลายของท่านพร้อมกับท่าน เข้าไปในเรือ เพราะเหตุน้ำทั้งหลายแห่งน้ำท่วมนั้น

7:8 สัตว์ทั้งปวงที่สะอาด และสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาด และฝูงนก และบรรดาสิ่งที่เลื้อยคลานบนแผ่นดินโลก

7:9 ได้เข้าไปหาโนอาห์ในเรือเป็นคู่ ๆ ทั้งตัวผู้และตัวเมีย ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาโนอาห์

น้ำท่วมนั้นที่จะต้องปกคลุมทั้งโลก

บัดนี้โนอาห์อายุ 600 ปีแล้ว ผ่านไปหนึ่งร้อยปีแล้วตั้งแต่ “โนอาห์ให้กำเนิดเชม ฮาม และยาเฟท” (ปฐก. 5:32) และเราคิดว่านานแล้วตั้งแต่โนอาห์ได้รับคำเตือนเกี่ยวกับน้ำท่วมนั้นในบทที่ 6 โนอาห์มี “ความชอบธรรมซึ่งเป็นมาโดยความเชื่อ” เพราะ 2 เปโตร 2:5 กล่าวว่า “และไม่ได้ทรงละเว้นโลกสมัยโบราณนั้น แต่ได้ทรงช่วยโนอาห์ คนที่แปดนั้นให้รอด ผู้ประกาศความชอบธรรม โดยทรงบันดาลให้น้ำท่วมโลกของคนอธรรม” โนอาห์เป็น “ผู้ประกาศความชอบธรรม”

มันเป็นโดยความเชื่อที่โนอาห์ต่อเรือลำนั้นและเข้าสู่กลุ่มวิสุทธิชนนั้นที่ถูกบันทึกไว้ในหอเกียรติยศนั้นในฮีบรู 11:7: “โดยความเชื่อ โนอาห์ ซึ่งได้รับคำเตือนจากพระเจ้าถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ยังไม่ปรากฏ ด้วยความเกรงกลัว จึงได้จัดแจงต่อเรือ เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด โดยความเชื่อนั้นท่านจึงได้ปรับโทษโลก และได้กลายเป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งเป็นโดยความเชื่อ”

แต่ในสมัยนั้น “เมื่อครั้งหนึ่งความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้าได้รอคอยในวันเวลาของโนอาห์ ขณะเรือนั้นกำลังถูกจัดเตรียม” พระคริสต์ โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ในโนอาห์ กำลังเทศนาแก่ผู้คนเหล่านี้ที่ขณะนี้เป็น “บรรดาจิตวิญญาณที่ติดคุกอยู่” (ผู้คนในนรก) แต่โนอาห์เป็นผู้ที่เทศนาในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์และดังนั้นจึงประกาศพระคริสต์แก่พวกเขา (1 ปต. 3:19,20) โนอาห์จึงมีการทรงเจิมด้วยพระวิญญาณแบบเดียวกันกับที่เอลียาห์ เอลีชา และโมเสสมี และการเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณแบบเดียวกับที่ถูกประทานให้ในภาคพันธสัญญาใหม่แก่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาและแก่คนอื่น ๆ ในวันเพ็นเทคอสต์นั้นและหลังจากนั้นอีก ดังนั้นโนอาห์ ซึ่งเป็นชายคนหนึ่งที่ได้รับความรอดพร้อมกับพระวิญญาณของพระเจ้าที่สถิตอยู่บนเขา จึงประกาศข่าวประเสริฐนานหนึ่งร้อยปี และเราคิดว่า ไม่มีผู้ใดยอมรับความรอดเลยนอกจากครอบครัวของเขาเอง

โนอาห์เพียงผู้เดียว พร้อมกับครอบครัวของเขา ได้เข้าไปในเรือนั้น พร้อมกับพวกเขามีสัตว์จำนวนมหาศาลที่พระเจ้าได้ทรงดลใจให้พวกมันมา อย่างละสองตัว ตัวผู้และตัวเมีย ส่วนสัตว์ที่สะอาดซึ่งจะถูกใช้เป็นเครื่องสัตวบูชา พวกมันก็มาชนิดละเจ็ดตัว และฝูงนกในอากาศชนิดละเจ็ดตัว แน่นอนว่านี่ถูกควบคุมอย่างอัศจรรย์

พวกมันเข้าไปในเรือนั้นเจ็ดวันก่อนฝนเริ่มตก ที่นั่นเรือเดินสมุทรลำนั้นจอดอยู่บนพื้นดินแห้ง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกคนโง่และคนชั่วที่เคยได้ยินคำเทศนาของโนอาห์ตลอดหลายปีมานี้ล้อเลียนมัน เหมือนกับที่พวกเขาได้ล้อเลียนการที่เขาต่อเรือแบบนั้นซึ่งพวกเขาคิดว่าคงจะไม่มีโอกาสได้แตะผิวน้ำ

และสำหรับฝูงชนมหาศาลที่ไม่ยอมรับความรอดบนแผ่นดินโลก ชีวิตก็ดำเนินต่อไปเหมือนปกติ “คนทั้งหลายกำลังกินและดื่ม ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยากัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์เข้าไปในเรือ และไม่ทราบจนน้ำท่วมมา และกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น” เมื่อโนอาห์และครอบครัวเข้าไปในเรือนั้น คนเหล่านั้นก็ยังไม่ยอมกลับใจใหม่ พวกเขายังไม่เชื่ออยู่เหมือนเดิม พวกเขายังคงเยาะเย้ยต่อไป พวกเขายังเป็นคนบาปที่ชั่วช้าปฏิเสธพระคริสต์ เกลียดชังพระเจ้าเหมือนเดิม จากนั้นอยู่ดี ๆ น้ำท่วมนั้นก็มาและกวาดพวกเขาไปสิ้นทุกคน (มธ. 24:38,39) การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ก็จะฉับพลันและคาดไม่ถึงเช่นนั้น!

พระเจ้าทรงบอกอีกครั้งว่าการทำลายนั้นจะแน่นอนและสมบูรณ์ขนาดไหน: “และสิ่งที่มีชีวิตทั้งสิ้นที่เราได้สร้างมานั้น เราจะทำลายเสียจากพื้นแผ่นดินโลก” ไม่มีสัตว์บกและผมคิดว่าไม่มีนกและสัตว์เลื้อยคลานหรือแมลง (ปฐก. 7:21) จะถูกเหลือให้มีชีวิตอยู่นอกเรือนั้น นี่จะต้องเป็นการทำลายล้างแบบเด็ดขาดของชีวิตบนแผ่นดินโลก ยิ่งไปกว่านั้น มันจะต้องเป็นการทำลายล้างของแผ่นดินโลกเองอย่างที่มันเป็นในตอนนั้น อารยธรรมของมัน นครต่าง ๆ ของมัน ผู้คนของมัน แม้แต่แม่น้ำและภูเขาและที่ราบและทะเล อย่างที่โลกเคยเป็นก่อนน้ำท่วมนั้น ก็จะต้องถูกทำลายล้าง

ข้อ 10-16:

7:10 และต่อมาหลังจากอีกเจ็ดวัน น้ำทั้งหลายแห่งน้ำท่วมนั้นอยู่บนแผ่นดินโลก
7:11 ในปีที่หกร้อยแห่งชีวิตของโนอาห์ ในเดือนที่สอง วันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น ในวันเดียวกันนั้นเอง น้ำพุทั้งหลายแห่งที่ลึกก็พลุ่งขึ้นมา และบรรดาช่องแห่งฟ้าสวรรค์ก็เปิดออก
7:12 และฝนก็ตกบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาสี่สิบวันและสี่สิบคืน
7:13 ในวันเดียวกันนั้นเองโนอาห์ได้เข้าไป ทั้งเชม และฮาม และยาเฟท บุตรชายเหล่านั้นของโนอาห์ และภรรยาของโนอาห์ และบุตรสะใภ้ทั้งสามของท่าน พร้อมกับพวกเขา ได้เข้าไปในเรือ
7:14 เขาเหล่านั้นและบรรดาสัตว์ป่าตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานทั้งสิ้นตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน และนกทุกตัวตามชนิดของมัน คือบรรดานกทุกชนิดที่มีลักษณะแตกต่างกัน
7:15 และพวกมันได้เข้าไปหาโนอาห์ในเรือเป็นคู่ ๆ แห่งบรรดาเนื้อหนัง ที่มีลมหายใจแห่งชีวิต
7:16 และบรรดาสัตว์ที่เข้าไปนั้นได้เข้าไปทั้งตัวผู้และตัวเมียแห่งบรรดาเนื้อหนัง ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงปิดท่านไว้ข้างใน

น้ำที่จะปกคลุมแผ่นดินโลกนั้นมาจากไหน?

น้ำท่วมนั้นได้เริ่มต้น “ในปีที่หกร้อยแห่งชีวิตของโนอาห์ ในเดือนที่สอง วันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น” จงหมายเหตุองค์ประกอบต่าง ๆ ของน้ำท่วมนั้น ประการแรก “น้ำพุทั้งหลายแห่งที่ลึกก็พลุ่งขึ้นมา” เราคิดว่า “ที่ลึก” นั้นหมายถึงมหาสมุทรต่าง ๆ การสั่นสะเทือนนั้น หายนะภัยนั้นซึ่งพระเจ้าทรงใช้เพื่อทำลายแผ่นดินโลกจะรวมถึงการแตกออกของขอบเขตตามธรรมชาติทั้งหมดนั้นของบรรดามหาสมุทรและทะเล บัดนี้การระเบิดของภูเขาไฟ แผ่นดินไหวและสิ่งอื่น ๆ จะทำให้เกิดคลื่นน้ำที่กวาดไปทั่วแผ่นดิน ภูเขาต่าง ๆ จะผุดขึ้น ภูเขาไฟต่าง ๆ จะพ่นลาวาออกมา โดยปกคลุมพื้นดินหลายพันตารางไมล์ ก้นทะเลจะยุบลงและลอยขึ้น คลื่นน้ำรอบโลกจะชะล้างข้ามภูเขาที่สูงที่สุดเหล่านั้น จะปกคลุมผืนป่าขนาดใหญ่โตที่สุดเหล่านั้น จะปกคลุมร่างของสัตว์ทั้งหลายที่ถูกฆ่าตายด้วยดินหลายชั้น สัตว์ชนิดหนึ่งซ้อนทับอีกชนิดหนึ่ง ขณะที่น้ำเหล่านั้นชะล้างกลับไปกลับมา แผ่นดินโลกสั่นสะเทือนจริง ๆ

ขณะเดียวกัน “บรรดาช่องแห่งฟ้าสวรรค์ก็เปิดออก” เราคิดว่าฝนไม่เคยตกมาก่อน แต่ว่า “มีหมอกขึ้นมาจากแผ่นดินโลก และทำให้พื้นแผ่นดินเปียกชุ่มทั่วไป” (ปฐก. 2:6) แต่บัดนี้ฝนมาแล้ว

ไม่ใช่แค่ฝน แต่เห็นได้ชัดว่ามีการปล่อยน้ำปริมาณมหาศาลออกมาจากอ่างเก็บน้ำเหนือศีรษะเช่นกันในการทรงสร้างนั้น พระเจ้าตรัสว่า “จงมีท้องฟ้าในระหว่างน้ำทั้งหลาย และจงให้ท้องฟ้านั้นแยกน้ำออกจาก

น้ำ” และพระเจ้าทรงสร้างท้องฟ้า และทรงแยกน้ำทั้งหลายซึ่งอยู่ใต้ท้องฟ้าจากน้ำทั้งหลายซึ่งอยู่เหนือท้องฟ้า และเป็นดังนั้น” (ปฐก. 1:6,7) ท้องฟ้าคือ อากาศที่อยู่ข้างบน แต่ที่อยู่เหนือขึ้นไปอีกคือ มวลน้ำมหาศาล- “น้ำทั้งหลายซึ่งอยู่เหนือท้องฟ้า”

เราคิดว่ามวลไอน้ำมหาศาลที่อยู่เหนือท้องฟ้าซึ่งเป็นที่ ๆ พวกนกโบยบิน ซึ่งเหมือนกับวงแหวนน้ำแข็งเหล่านั้นที่เราถูกบอกว่า โคจรไปรอบดาวเสาร์อยู่เหมือนดาวเทียม อยู่เหนือแผ่นดินโลก แต่บัดนี้พระคัมภีร์กล่าวว่า “บรรดาช่องแห่งฟ้าสวรรค์ก็เปิดออก และฝนก็ตกบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาสี่สิบวันและสี่สิบคืน”

บัดนี้ผืนน้ำนั้น ไอน้ำที่มองไม่เห็นซึ่งอยู่เหนือแผ่นดินโลก ถูกปล่อยแล้ว เราคิดว่าบัดนี้คงมีความชื้นมากพอในอากาศเพื่อที่ฝนจะตกลงมาเหนือแผ่นดินโลกทั้งหมดเป็นเวลานานเท่าใดก็ได้ แต่ในน้ำท่วมนั้น น้ำนั้นที่เคยถูกแขวนอยู่เหนือแผ่นดินโลกก็ตกมาเป็นฝน นานสี่สิบวันสี่สิบคืน!

พระเจ้าทรงทวนซ้ำตรงนี้เกี่ยวกับทางเข้าสู่เรือนั้น ข้อ 16 กล่าวว่า “และบรรดาสัตว์ที่เข้าไปนั้นได้เข้าไปทั้งตัวผู้และตัวเมียแห่งบรรดาเนื้อหนัง ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงปิดท่านไว้ข้างใน” ผมจะคิดว่าเรือลำใหญ่นั้นเปิดต้อนรับอยู่นานตลอดเจ็ดวันนั้น นั่นเป็นคำเชิญชวนแห่งพระเมตตาไปยังคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระเมตตาตลอดหลายปีนั้น ผมคิดว่าพวกเขาได้ทำบาปที่อภัยให้ไม่ได้แล้วในการที่พวกเขาตั้งใจของตนต่อสู้พระเจ้าเสียจนพวกเขาถูกนำพาไม่ได้แล้วตอนนี้ พวกเขาตั้งใจมั่นคงแล้วในการปฏิเสธพระคริสต์จนพวกเขาไม่รู้สึกถึงการฟ้องใจ ไม่มีการหันกลับแห่งการกลับใจใหม่ พวกเขาได้หันไปเสียนานมากแล้ว แต่บาปที่อภัยให้ไม่ได้นั้นก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงพระเจ้า มันเปลี่ยนแปลงพวกคนบาป มันไม่ได้ปิดโอกาสรับพระเมตตา มันแค่ทำให้คนที่ทำบาปนั้นไม่สามารถอยากรับพระเมตตา ไม่สามารถหันมาขอพระเมตตาได้ เขาเลยจุดที่จะรับการยกโทษแล้วและโอกาสนั้นก็หมดสิ้นแล้วตลอดกาล

“...และพระเยโฮวาห์ทรงปิดท่านไว้ข้างใน” (ข้อ 16) พระเจ้าทรงให้ข้อปฏิบัติต่าง ๆ เกี่ยวกับการต่อเรือนั้นแล้ว พระองค์ทรงเตือนโนอาห์และครอบครัวของเขาล่วงหน้าแล้วเกี่ยวกับมัน เรือนั้นถูกสร้างขึ้นแล้ว พวกเขาถูกสั่งให้เข้าไปในเรือนั้น พวกเขาก็ทำตาม พระเจ้าเองทรงปิดประตูนั้น! ช่างเป็นภาพของความรอดจริง ๆ! เรือนั้นเป็นภาพของพระคริสต์ “เรือแห่งความปลอดภัย” นั้น ผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ก็ปลอดภัย พระเยซูตรัสว่า “แกะทั้งหลายของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นตามเรา และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดถอนแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ พระบิดาของเรา ผู้ซึ่งได้ประทานแกะเหล่านั้นให้แก่เรา ทรงเป็นใหญ่กว่าสิ่งสารพัด และไม่มีผู้ใดสามารถถอนแกะเหล่านั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้” (ยอห์น 10:27-29)

มันคงจะเป็นไปไม่ได้อย่างสิ้นเชิงที่โนอาห์จะช่วยตัวเองให้รอดได้ในน้ำท่วมครั้งใหญ่นี้ เขาต้องพึ่งเรือลำหนึ่ง เรือของพระเจ้า พระเจ้าทรงปิดประตูแล้ว พระเจ้าต้องถนอมรักษาเรือลำใหญ่นั้นไว้ขณะที่มันลอยไป

บนน้ำ ขณะที่มันดิ่งลงในคลื่นน้ำที่อยู่ทั่วโลกนั้น แต่เรือนั้นถูกสร้างมาอย่างดีและพวกเขาก็ปลอดภัยอย่างสมบูรณ์ในนั้น คนที่วางใจในพระคริสต์ก็เป็นเช่นนั้น อาจมีความสงสัยและความกลัว แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อพระองค์ทรงรักษาคนของพระองค์ไว้

ยอห์น 5:24 กล่าวว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามานั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว”

รอดอยู่ในหัตถ์พระเยซู
ใจข้าฯหยุดพักหมดห่วง
ที่นั่นร่มเย็นด้วยความรัก
รอดอยู่ภายในพระทรวง

ข้อ 17-24:

7:17 และน้ำได้ท่วมบนแผ่นดินโลกสี่สิบวัน และน้ำเหล่านั้นก็ทวีมากขึ้น และหนุนเรือไว้ และเรือได้ถูกยกขึ้นเหนือแผ่นดินโลก

7:18 และน้ำทั้งหลายไหลเชี่ยว และถูกทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และเรือลอยบนผิวน้ำเหล่านั้น

7:19 และน้ำเหล่านั้นเชี่ยวทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และบรรดาเนินเขาสูงทุกแห่งที่อยู่ทั่วใต้ฟ้าสวรรค์ก็ถูกปกคลุมไว้

7:20 น้ำเหล่านั้นไหลเชี่ยวสูงขึ้นไปเป็นสิบห้าศอก และภูเขาทั้งหลายก็ถูกปกคลุมไว้

7:21 และบรรดาเนื้อหนังที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก ทั้งนก และสัตว์ใช้งาน และสัตว์ป่า และบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และมนุษย์ทั้งปวงก็ตายสิ้น

7:22 และบรรดาสิ่งซึ่งมีลมหายใจแห่งชีวิตเข้าออกทางรูจมูก คือสิ่งสารพัดที่อยู่บนแผ่นดินแห้ง ก็ตายสิ้น

7:23 และสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลกถูกทำลาย ทั้งมนุษย์ และสัตว์ใช้งาน และบรรดาสัตว์เลื้อยคลาน และฝูงนกแห่งฟ้าอากาศ และทุกสิ่งถูกทำลายเสียจากแผ่นดินโลก และโนอาห์เท่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่ และทุกสิ่งที่อยู่กับท่านในเรือนั้น

7:24 และน้ำเหล่านั้นไหลเชี่ยวบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวัน

ทั้งโลกถูกปกคลุมด้วยน้ำท่วมนั้น

บางคนคิดไปว่ามันเป็นน้ำท่วมในท้องถิ่นและหุบเขาเดียวนั้นถูกน้ำท่วม ไม่ใช่เลยครับ! พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจนว่า “และน้ำเหล่านั้นเชี่ยวทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และบรรดาเนินเขาสูงทุกแห่งที่อยู่ทั่วใต้ฟ้าสวรรค์ก็ถูกปกคลุมไว้” นั่นต้องหมายถึงทั้งโลก และพระคัมภีร์กล่าวว่า “ภูเขาทั้งหลายก็ถูกปกคลุมไว้”

และถ้ามันเป็นเพียงน้ำท่วมในหุบเขาหนึ่ง น้ำท่วมนั้นจะปกคลุมเนินเขาและภูเขาเหล่านั้นอยู่ต่อไปในหุบเขานั้นนานหกเดือนได้อย่างไรโดยไม่ไหลออกไป? ไม่ใช่เลยครับ มันเป็นยิ่งกว่านั้น มันปกคลุมทั่วทั้งโลก! แค่บางคนที่อยากจะโอนอ่อนให้พวกคนไม่เชื่อและพยายามที่จะเอาใจพวกอยากเป็นนักวิทยาศาสตร์และความไม่เชื่อของพวกเขาจะยอมกล่าวว่านี่เป็นแค่น้ำท่วมในท้องถิ่นหนึ่ง

นอกจากนั้น ในช่วงเวลากว่าหนึ่งพันหกร้อยปีของชีวิตบนแผ่นดินโลก คงมีหลายล้านคน และพวกเขาจะต้องถูกทำลาย ทุกคนยกเว้นโนอาห์และครอบครัวของเขา นอกจากนั้นแล้ว พระคัมภีร์ยังกล่าวว่า “และสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลกถูกทำลาย ทั้งมนุษย์ และสัตว์ใช้งาน และบรรดาสัตว์เลื้อยคลาน และฝูงนกแห่งฟ้าอากาศ และทุกสิ่งถูกทำลายเสียจากแผ่นดินโลก และโนอาห์เท่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่ และทุกสิ่งที่อยู่กับท่านในเรือนั้น” (ข้อ 23) ดังนั้นไม่มีผู้เชื่อพระคัมภีร์ที่ซื่อตรงคนใดจะสามารถยอมรับน้อยไปกว่าที่มันถูกกล่าวอย่างชัดเจนว่าเป็นได้-น้ำท่วมที่เกิดขึ้นทั่วโลกซึ่งปกคลุมทั้งโลก

น้ำเหล่านั้น “สูงขึ้นไปเป็นสิบห้าศอก” เหนือภูเขาเหล่านั้น สมมติเรากล่าวว่าศอกหนึ่งคงจะเท่ากับ 23 หรือ 24 นิ้ว ฉะนั้นภูเขาที่สูงที่สุดเหล่านั้นก็ถูกปกคลุมด้วยน้ำสูง 30 ฟุต ไม่มียีราฟตัวใด ไม่มีช้างตัวใดสามารถเอื้อมไปสูงกว่าภูเขาที่สูงที่สุดลูกนั้นเพื่อจะเอาลมหายใจได้ สิ่งมีชีวิตทุกตัวทุกผู้ในโลกที่มีลมหายใจได้ตายไปยกเว้นพวกที่อยู่ในเรือนั้น

อาจเป็นได้ว่า “น้ำพุทั้งหลายแห่งที่ลึก” ของปฐมกาล 7:11 หมายความว่าน้ำปริมาณมหาศาลได้ถูกกักเก็บไว้ในโพรงต่าง ๆ ภายใต้แผ่นดินโลก ผมกลับคิดว่ามันแค่หมายความว่าผืนไอน้ำขนาดใหญ่นั้นที่เคยอยู่เหนือแผ่นดินโลกบัดนี้ถล่มลงมาเป็นฝนตกหนัก และดังนั้นแผ่นดินโลกจึงมีน้ำอยู่บนมันมากกว่าที่มันเคยมีแต่ก่อน และภูเขาเหล่านั้นก็ถูกปกคลุม

จากนั้นจึงเกิดปัญหา น้ำทั้งหมดนั้นไปที่ไหนแล้ว? มันจะไหลไปที่ไหน? คุณจะพบว่าโนอาห์อยู่ต่อในเรือนั้นนานกว่าหนึ่งปี และไม่ต้องสงสัยเลยว่าแอ่งมหาสมุทรได้จมลง เทือกเขาขนาดใหญ่ยักษ์ได้ยกหัวของพวกมันขึ้นมา และดังนั้นพระเจ้าจึงทรงทำให้เกิดที่ว่างในมหาสมุทรเหล่านั้นสำหรับน้ำนั้นและมันก็ระบายออกไป ขณะเดียวกัน แผ่นดินไหวต่าง ๆ และน้ำท่วมต่าง ๆ และการสั่นสะเทือนของแผ่นดินโลกก็เกิดขึ้นต่อไปนานหลายเดือน นานกว่าหนึ่งปี ซึ่งรวมถึงน้ำท่วมนั้นและผลกระทบที่ตามมาต่าง ๆ ที่มาพร้อมกับน้ำท่วมนั้น

ข้อ 12 กล่าวว่า “และฝนก็ตกบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาสี่สิบวันและสี่สิบคืน” ข้อ 17 กล่าวว่า “และน้ำได้ท่วมบนแผ่นดินโลกสี่สิบวัน และน้ำเหล่านั้นก็ทวีมากขึ้น และหนุนเรือไว้ และเรือได้ถูกยกขึ้นเหนือแผ่นดินโลก” เห็นได้ชัดว่าน้ำท่วมนั้นเพิ่มขึ้นหลังจากฝนหยุดแล้ว แต่ยังมีแหล่งที่มาอีกแห่งนอกจากฝน ปฐมกาล 7:11,12 กล่าวว่า “ในปีที่หกร้อยแห่งชีวิตของโนอาห์ ในเดือนที่สอง วันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น ในวันเดียวกันนั้นเอง น้ำพุทั้งหลายแห่งที่ลึกก็พลุ่งขึ้นมา และบรรดาช่องแห่งฟ้าสวรรค์ก็เปิดออก และฝนก็ตกบนแผ่นดินโลก

เป็นเวลาสี่สิบวันและสี่สิบคืน”

“น้ำพุทั้งหลายแห่งที่ลึกก็พลุ่งขึ้นมา” อาจหมายความว่าเพราะแผ่นดินไหวใหญ่โตหลายหนและภูเขาไฟระเบิด เทือกเขาต่าง ๆ ที่ยกตัวขึ้นมา การจมลงของพื้นทะเล น้ำเหล่านั้นของทะเลจึงไหลบ่าไปทั่วแผ่นดินโลกโดยกวาดเอาทุกสิ่งที่อยู่ตรงหน้ามันในคลื่นน้ำขนาดยักษ์เหล่านั้น แต่มันอาจหมายความด้วยว่าน้ำบางส่วนเคยถูกเก็บไว้ภายในที่ลึกต่าง ๆ ของแผ่นดินโลก และบัดนี้มันถูกนำออกมาเพื่อเสริมเข้ากับน้ำเหล่านั้นของฝนและทะเลทั้งหลายแล้ว

แต่ดูเหมือนจะปรากฏชัดเจนเช่นกันว่าบัดนี้น้ำจากเบื้องบน มวลไอน้ำขนาดมหึมาที่เคยห่อหุ้มแผ่นดินโลกและเป็นฉนวนกันความร้อนให้มัน ได้ร่วงลงสู่แผ่นดินโลก เราเชื่อว่าตอนนี้ ผืนไอน้ำนั้นถูกเอาออกไปแล้วและขั้วโลกเหนือและใต้ ซึ่งไม่มีแสงอาทิตย์เลยนานหกเดือนจากทั้งปี ได้ถูกแช่แข็งอย่างฉับพลันด้วยความเย็นจัดจากนอกโลก และสิ่งใดก็ตามของน้ำนั้นได้ร่วงลงมา ก็มีหิมะหรือเปลี่ยนเป็นน้ำแข็งในทันที ดังนั้นผืนน้ำแข็งขนาดใหญ่ของขั้วโลกเหนือและใต้จึงถูกก่อตัวขึ้นมา ผมคิดว่านั่นเป็นต้นเหตุของ “ยุคน้ำแข็ง” เช่นกัน และผืนน้ำแข็งขนาดใหญ่เหล่านั้นกดลงและน้ำแข็งนั้น ซึ่งแผ่กระจายออกไปในธารน้ำแข็งทั้งหลายทั่วพื้นที่หลายส่วนทางตอนเหนือของโลก ได้ปกคลุมดินแดนนั้นและเราคิดถึงทวีปแอนตาร์กติก้า ถึงอย่างไรแล้ว เราไม่เชื่อว่าเคยมียุคน้ำแข็งที่ต่อเนื่องกันหลายยุคเมื่อหลายพันปีก่อน ที่น่าเป็นไปได้มากกว่าก็คือ กว่า 4,500 ปีก่อน ยุคน้ำแข็งได้เริ่มต้นขึ้นและในอีกไม่กี่ปีธารน้ำแข็งเหล่านั้นก็ละลายกลับไปไกลมากขึ้นเรื่อย ๆ สู่ทิศเหนือ

แต่น้ำนั้นเคยปกคลุมทั่วทั้งแผ่นดินโลก พระเยโฮวาห์ตรัสแล้วว่า “เพราะว่าอีกเจ็ดวัน และเราจะบันดาลให้ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันและสี่สิบคืน และสิ่งที่มีชีวิตทั้งสิ้นที่เราได้สร้างมานั้น เราจะทำลายเสียจากพื้นแผ่นดินโลก” (ปฐก. 7:4) แผ่นดินโลกทั้งหมดถูกน้ำท่วม และพระคัมภีร์บอกเราอีกครั้งว่า “และน้ำเหล่านั้นเชี่ยวทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และบรรดาเนินเขาสูงทุกแห่งที่อยู่ทั่วใต้ฟ้าสวรรค์ก็ถูกปกคลุมไว้ น้ำเหล่านั้นไหลเชี่ยวสูงขึ้นไปเป็นสิบห้าศอก และภูเขาทั้งหลายก็ถูกปกคลุมไว้” (ปฐก. 7:19,20)

ปฐมกาล 8

ข้อ 1:

8:1 และพระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์ และบรรดาสัตว์ที่มีชีวิต และสัตว์ใช้งานทั้งสิ้นที่อยู่กับท่านในเรือ และพระเจ้าทรงทำให้ลมพัดมาเหนือแผ่นดินโลก และน้ำทั้งหลายก็ลดลง

“พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์”

ในหนังสือของผู้แต่งคนนี้ “*And God Remembered…*” มีคำเทศนาหนึ่งเกี่ยวกับหัวข้อนี้:

“และพระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์” (ปฐก. 8:1); “พระเจ้าทรงระลึกถึงอับราฮัม” (ปฐก. 19:29); “พระเจ้าทรงระลึกถึงนางราเชล” (ปฐก. 30:22); นางฮันนาห์, “และพระเยโฮวาห์ทรงระลึกถึงนาง” (1 ซมอ. 1:19); “และพระเจ้าทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์” “พระเมตตาของพระองค์” “บรรดาพระสัญญาของพระองค์” (อพย. 2:24; อพย. 6:5; สดด. 105:8; สดด. 106:45; สดด. 98:3; สดด. 105:42); “พระองค์ทรงระลึกว่าพวกเราเป็นผงคลีดิน” (สดด. 103:14); “พระองค์จะทรงจดจำความชั่วช้าของพวกเขา” (โฮเชยา 9:9); “มหานครบาบิโลนนั้นได้เข้ามาอยู่ในความทรงจำต่อพระพักตร์พระเจ้า” (วว. 16:19)

ช่างวิเศษจริง ๆ ที่พระเจ้าไม่เคยลืมคนของพระองค์เลย! ชายผู้นั้นที่เชื่อฟังคำบัญชาของพระเจ้าเกี่ยวกับเรือนั้นก็ปลอดภัยอย่างสมบูรณ์ เขาแน่ใจได้ว่าพระเจ้าจะทรงพาเขาไปถึงจุดหมาย พระเจ้าไม่ทรงกลับพระทัยเกี่ยวกับพระสัญญาต่าง ๆ ของพระองค์ พระเจ้าไม่ทรงผิดสัญญาเกี่ยวกับข้อผูกมัดต่าง ๆ ของพระองค์ พระเจ้าทรงระลึกถึงคนของพระองค์

โอ้ เรือนั้นลอยไปบนทะเลที่ปั่นป่วน แต่โนอาห์กับครอบครัวของเขาก็ปลอดภัยอย่างสมบูรณ์ พวกเขาไม่เคยอยู่นอกสายพระเนตรของพระเจ้าหรือนอกพระดำริของพระเจ้าเลย และในเวลาอันเหมาะสมพระเจ้าจะทรงพาโนอาห์ออกมา

มันอาจดูแปลกที่ตลอดเจ็ดเดือนหลังจากที่น้ำท่วมนั้นลดแล้ว โนอาห์ยังต้องอยู่ต่อไปในเรือนั้น พระเจ้าทรงมีสิ่งอื่น ๆ ให้กระทำในการทำลายล้างอันน่ากลัวนั้นของ “โลกที่เป็นอยู่ในเวลานั้น” ซึ่งพินาศไปในน้ำท่วม (2 ปต. 3:6)

มีใครมีพระสัญญาของพระเจ้าไหม? ถ้ามีจงทูลต่อพระเจ้าในเรื่องนั้น พระองค์จะทรงระลึกถึง พระองค์จะทรงทำตามคำตรัสของพระองค์ ความเชื่อคือ การเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ตรัสไว้ว่าพระองค์จะกระทำ และเสี่ยงให้พระองค์กระทำมัน! พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์! และ โอ้ ใจของผมชื่นชมยินดีที่พระองค์ทรงระลึกถึงผม ผมเป็นลูกของพระองค์ “พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้โปรดประทานพระบุตรนั้นไว้เพื่อพวกเราทุกคน พระองค์พร้อมกับพระบุตรนั้น จะไม่โปรดประทานสิ่งสารพัดแก่พวกเราโดยไม่คิดค่าได้อย่างไร” พระเจ้าทรงระลึกถึงคนของพระองค์

ดังนั้น “พระเจ้าทรงทำให้ลมพัดมาเหนือแผ่นดินโลก และน้ำทั้งหลายก็ลดลง” เราอาจคิดได้ว่าบัดนี้ลมต่าง ๆ ไม่ปกติแล้วเพราะว่าก่อนน้ำท่วมโลก เมื่อเคยมีฝนไอน้ำเหนือท้องฟ้าและแผ่นดินโลกมีสภาพอากาศแบบเรือนร้อนและอุณหภูมิแบบเขตร้อนกระทั่งในแถบขั้วโลกเหนือและขั้วโลกใต้ ไม่เคยมีลมที่พัดรุนแรง ดังนั้นพระเจ้าจึงตรัสถึงลมในที่นี้ขณะที่พระองค์ตรัสถึงฝน

ข้อ 2-5:

8:2 เช่นเดียวกันน้ำพุทั้งหลายแห่งที่ลึก และบรรดาช่องแห่งฟ้าสวรรค์ก็ถูกปิด และฝนที่ตกจากฟ้าสวรรค์ก็หยุด

8:3 และน้ำทั้งหลายก็ค่อย ๆ ลดลงจากแผ่นดินโลก และหลังจากสิ้นสุดหนึ่งร้อยห้าสิบวันนั้นน้ำก็ลดลง

8:4 และเรือก็ค้างอยู่ในเดือนที่เจ็ด ในวันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น บนเทือกเขาแห่งอารารัต

8:5 และน้ำทั้งหลายก็ค่อย ๆ ลดลงจนถึงเดือนที่สิบ ในเดือนที่สิบ ณ วันที่หนึ่งของเดือนนั้น ยอดภูเขาเหล่านั้นก็ปรากฏให้เห็น

1. เรือนั้นค้างอยู่บนภูเขาอารารัต

พระเจ้าทรงหยุดฝนที่เทลงมา เห็นได้ชัดว่าผืนน้ำนั้นที่เคยอยู่เหนือแผ่นดินโลกบัดนี้ถูกเทลงมาและอยู่ในมหาสมุทรที่ปกคลุมภูเขาเหล่านั้น และบรรดาน้ำพุแห่งที่ลึกก็ถูกหยุดแล้ว คลื่นน้ำที่ไหลแรงก็ถูกหยุดแล้วเช่นกัน คลื่นเหล่านั้นได้พัดพาดินหลายร้อยฟุตไปปกคลุมผืนป่าทุกแห่งและปกคลุมร่างของสัตว์หลายล้านตัวที่จมน้ำตาย แม้กระทั่งบนภูเขาเหล่านั้นที่สูงที่สุด ยังมีการพบเปลือกหอยทะเล ดังนั้นการเพิ่มขึ้นของน้ำในตอนนั้นจึงถูกหยุดและถูกเหนี่ยวรั้งไว้ และบัดนี้ หลังจากนี้ ผ่านไป 150 วัน “น้ำก็ลดลง” ก่อนหน้านั้นฝนตกถึงสี่สิบวันสี่สิบคืน แต่น้ำเหล่านั้นได้ไหลเชี่ยวเป็นเวลา “หนึ่งร้อยห้าสิบวัน” (ปฐก. 7:24) บัดนี้น้ำเริ่มลดแล้วจนถึงเดือนที่สิบ นั่นคือสี่หรือห้าเดือนหลังจากที่ฝนหยุดตกแล้ว ยอดของภูเขาเหล่านั้นถูกมองเห็นในที่สุด เกิดอะไรขึ้นกับน้ำนั้น? แอ่งมหาสมุทรทั้งหลายกำลังยุบตัวลงอย่างไม่ต้องสงสัยเพื่อทำให้เกิดที่ว่างสำหรับน้ำนั้น และยอดภูเขาต่าง ๆ ก็ปรากฏ

เรือนั้นไปค้างอยู่บนยอดเขาที่สูงที่สุดยอดหนึ่ง นั่นคือ ภูเขาอารารัต

ข้อ 6-14:

8:6 และต่อมาหลังจากสิ้นสุดสี่สิบวันนั้น โนอาห์ก็เปิดช่องแห่งเรือซึ่งท่านได้ทำไว้นั้น

8:7 และท่านส่งนกกาตัวหนึ่งออกไป ซึ่งบินไปมาจนกระทั่งน้ำทั้งหลายแห้งสนิทจากแผ่นดินโลก

8:8 ท่านได้ส่งนกเขาตัวเมียตัวหนึ่งออกไปด้วย เพื่อจะรู้ว่าน้ำทั้งหลายได้ลดลงจากพื้นแผ่นดินโลก

หรือยัง

8:9 แต่นกเขาตัวนั้นไม่พบที่หยุดพักสำหรับฝ่าเท้าของมัน และมันได้กลับมาหาท่านในเรือ เพราะน้ำทั้งหลายยังอยู่บนพื้นแผ่นดินโลก แล้วท่านก็ยื่นมือของท่านออกไป และจับนกเขานั้น และเอามันเข้ามาไว้ด้วยกันกับท่านในเรือ

8:10 และท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน และท่านได้ส่งนกเขาตัวนั้นออกไปจากเรืออีกครั้งหนึ่ง

8:11 และในเวลาเย็นนกเขานั้นก็กลับมายังท่าน และดูเถิด ในปากของมันมีใบมะกอกเขียวสดที่ถูกเด็ดออก ดังนั้นโนอาห์จึงรู้ว่า น้ำทั้งหลายได้ลดลงจากแผ่นดินโลกแล้ว

8:12 และท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน และส่งนกเขานั้นออกไป ซึ่งไม่กลับมาหาท่านอีกเลย

8:13 และต่อมาในปีที่หกร้อยหนึ่ง ในเดือนที่หนึ่ง ณ วันที่หนึ่งของเดือนนั้น น้ำทั้งหลายก็แห้งสนิทจากแผ่นดินโลก และโนอาห์ก็เปิดหลังคาของเรือและมองดู และดูเถิด พื้นแผ่นดินแห้งแล้ว

8:14 และในเดือนที่สอง ในวันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนนั้น แผ่นดินโลกก็แห้งสนิท

2. หนึ่งปีกับสิบเจ็ดวันในเรือนั้น!

คุณคิดไหมว่าโนอาห์รู้สึกกระวนกระวายใจ? เขาถูกขังอยู่นานหนึ่งปี จากเจ็ดวัน (ปฐก. 7:4) ก่อนเดือนที่สองและวันที่สิบเจ็ดของปีที่ 600 แห่งชีวิตของโนอาห์ (ปฐก. 7:11) มาจนถึงเดือนที่สองและวันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนนั้น ของปีที่ 601 (ข้อ 13,14) โนอาห์ได้อยู่ในเรือนั้น นั่นเป็นเวลาหนึ่งปีกับสิบเจ็ดวัน!

หลังจากเดือนที่สิบ ยอดของภูเขาเหล่านั้นก็ถูกมองเห็น สี่สิบวันต่อมาและโนอาห์ก็เปิดหน้าต่างของเรือและส่งกานั้นออกไป จากนั้นเขาก็ส่งนกเขานั้นออกไปและนกเขาตัวนั้นก็บินกลับมา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแผ่นดินโลกส่วนใหญ่ยังถูกปกคลุมด้วยน้ำ จากนั้นอีกเจ็ดวันเขาก็ส่งนกเขาตัวนั้นออกไปอีกและมันคาบใบมะกอกใบหนึ่งมา โอ้ สิ่งต่าง ๆ ที่มีสีเขียวกำลังงอกเงยขึ้นมาจากเศษธุลี และต้นมะกอกบางต้น ซึ่งถูกน้ำพัดไปอย่างไม่ต้องสงสัยแต่บัดนี้มีรากของมันอยู่ในโคลนแล้ว ก็เริ่มเกิดใบสีเขียวและพืชพรรณอื่น ๆ ที่มีชีวิตในทั่วทั้งโลกก็ทำแบบเดียวกัน และในอีกเจ็ดวันต่อมานกเขาตัวนั้นก็ถูกส่งออกไปและไม่กลับมาอีก

ในเกือบสิบเอ็ดเดือนโนอาห์เอาที่ปิดด้านบนออกและ “ดูเถิด พื้นแผ่นดินแห้งแล้ว” บัดนี้ ในเดือนที่สองของปีที่ 602 ในวันที่ยี่สิบเจ็ด แผ่นดินโลกก็แห้ง และพระเจ้าทรงบอกโนอาห์ให้ออกมาและบรรดาสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่อยู่กับเขา

น้ำท่วมนั้นอยู่ต่อไปนานเท่าใด? ในปฐมกาล 7:24 เราถูกบอกว่า “และน้ำเหล่านั้นไหลเชี่ยวบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวัน” หลังจากนั้น ปฐมกาล 8:2 บอกเราว่า “เช่นเดียวกันน้ำพุทั้งหลายแห่งที่ลึกและบรรดาช่องแห่งฟ้าสวรรค์ก็ถูกปิด และฝนที่ตกจากฟ้าสวรรค์ก็หยุด” จากนั้นเราถูกบอกว่า “และน้ำทั้งหลายก็ค่อย ๆ ลดลงจากแผ่นดินโลก และหลังจากสิ้นสุดหนึ่งร้อยห้าสิบวันนั้นน้ำก็ลดลง” (ปฐก. 8:3) ผมคิดว่านั่นหมายความว่าน้ำเหล่านั้นเริ่มที่จะลด จากนั้นอีกหนึ่งเดือนครึ่งต่อมา “เรือก็ค้างอยู่ในเดือนที่เจ็ด ในวันที่

สิบเจ็ดของเดือนนั้น บนเทือกเขาแห่งอารารัต” (ปฐก. 8:4) “และน้ำทั้งหลายก็ค่อย ๆ ลดลงจนถึงเดือนที่สิบ ในเดือนที่สิบ ณ วันที่หนึ่งของเดือนนั้น ยอดภูเขาเหล่านั้นก็ปรากฏให้เห็น” (ปฐก. 8:5)

ผ่านไปสี่สิบวันแล้ว จากนั้นโนอาห์ก็ส่งกาตัวหนึ่งออกไปและส่งนกเขาตัวหนึ่งออกไปสองรอบ และในที่สุด “...และต่อมาในปีที่หกร้อยหนึ่ง ในเดือนที่หนึ่ง ณ วันที่หนึ่งของเดือนนั้น น้ำทั้งหลายก็แห้งสนิทจากแผ่นดินโลก และโนอาห์ก็เปิดหลังคาของเรือและมองดู และดูเถิด พื้นแผ่นดินแห้งแล้ว และในเดือนที่สอง ในวันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนนั้น แผ่นดินโลกก็แห้งสนิท” (ปฐก. 8:13,14) บัดนี้หลังจากหนึ่งปีกับสิบเจ็ดวัน โนอาห์ก็ออกมาจากเรือนั้น!

เห็นได้ชัดว่าในตอนนั้น หายนะภัยนั้นไม่ใช่แค่น้ำท่วมฉับพลันแค่ครั้งเดียว แต่เป็นน้ำท่วมที่ต่อเนื่องนานหนึ่งปี หนึ่งเดือนกับสิบเจ็ดวัน (ปฐก. 7:6; 8:14) และจากนั้นก็มีสิ่งเหล่านั้นที่เกิดขึ้นพร้อมกับมัน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการสั่นสะเทือนของภูเขาไฟและแผ่นดินโลกและการเปลี่ยนแปลงมากมายดำเนินต่อไปนานหลายปี!

George Frederick Wright ใน The International Standard Bible Encyclopaedia ให้ข้อมูลต่อไปนี้:

“บันทึกบนเรือของโนอาห์”

เดือน	วัน		จำนวนวัน
2	17	ทั้งหมดเข้าอยู่ในเรือ พระเจ้าปิดประตู ฝนตก น้ำท่วม มาจากทะเล เรือลอย เรือแล่นไปเร็วมาก....	40
3	27	ฝนหยุด น้ำท่วมต่อไปและน้ำเพิ่มสูงขึ้น...	110
7	17	ท้องเรือแตะบนยอดเขาสูงและค้างอยู่ที่นั่น น้ำหยุดการเพิ่มสูง น้ำอยู่กับที่แล้ว...	40
8	27	น้ำเริ่มคงที่ คงที่สิบห้าศอกใน....	34
10	1	เรือถูกทิ้งบนดินแห้ง น้ำเริ่มคงที่ โนอาห์รอ...	40
11	11	โนอาห์ส่งกาออกไป มันไม่กลับมา น้ำคงที่ โนอาห์รอ...	7
11	18	โนอาห์ส่งนกเขาออกไป มันกลับมา น้ำคงที่ โนอาห์รอ...	7
11	25	โนอาห์ส่งนกเขาออกไปอีก นกเขานำใบมะกอกที่เพิ่งโตมาด้วยใบหนึ่ง น้ำคงที่ โนอาห์รอ...	7
12	2	โนอาห์ส่งนกเขาออกไปอีก มันไม่กลับมา น้ำคงที่ โนอาห์รอ...	29

1	1	โนอาห์เอาหลังคาออก มองไปรอบ ๆ ไม่เห็นน้ำเลย	
		พื้นแห้งหมดแล้ว โนอาห์รอ...	56
2	27	พระเจ้าทรงเปิดประตู และตรัสว่า	
		“จงออกไป” เวลาทั้งหมดของน้ำท่วม...	370

Dr. Wright ในบทความเดียวกันนั้น กล่าวว่า:

เพราะช่วงเวลาที่ถือว่าสั้นของน้ำท่วมในสมัยโนอาห์ เราจึงไม่สามารถคาดหวังได้ว่าจะพบข้อบ่งชี้ที่ชัดเจนมากมายเกี่ยวกับเหตุการณ์ครั้งนั้น ถึงกระนั้น Professor Prestwich (ซึ่งไม่มีผู้ใดที่มีความเชี่ยวชาญด้านธรณีวิทยาในอังกฤษมากไปกว่าเขาแล้วในช่วงร้อยปีนี้) ให้ข้อเท็จจริงหลายประการเกี่ยวกับแอ่งยุโรปตะวันตกและแอ่งเมดิเตอร์เรเนียนซึ่งไม่อาจถูกมองข้ามได้ (ดู *Phil. Trans. of the Royal Soc. of Lond.,* CXXIV [1893], 903-84; *SCOT,* 238-82) ท่ามกลางหลักฐานเหล่านี้ ชิ้นที่น่าเชื่อถือมากที่สุดถูกพบในค้ำแห่ง San Ciro ที่ฐานของภูเขาเหล่านั้นที่ล้อมรอบที่ราบ Palermo ใน Sicily ในถ้ำแห่งนี้มีการค้นพบกระดูกของฮิปโปมากมายของทุกยุคสมัย เรื่อยไปจนถึงตัวอ่อน ซึ่งปะปนอยู่กับกระดูกสองสามชิ้นของกวาง วัวและช้าง กระดูกเหล่านี้ยังสดใหม่มากตอนที่ถูกค้นพบจนพวกมันถูกตัดให้เป็นเครื่องประดับและถูกขัดให้ขึ้นเงาและยังคงรักษาสสารที่เป็นไนโตรเจนของพวกมันไว้ได้ในปริมาณที่เยอะ กระดูกเหล่านี้ที่หนักถึงยี่สิบตันถูกขนส่งไปเพื่อจุดประสงค์เชิงพาณิชย์ในช่วงหกเดือนแรกหลังจากที่พวกมันถูกค้นพบ เห็นได้ชัดว่าสัตว์เหล่านั้นที่ให้กระดูกเหล่านี้ได้เข้าไปหลบภัยอยู่ในถ้ำแห่งนี้เพื่อหนีน้ำที่ท่วมสูงขึ้นซึ่งได้ต้อนพวกมันเข้ามาจากที่ราบเหล่านั้นที่อยู่ล้อมรอบ และจับกลุ่มพวกมันเข้าด้วยกันในภูเขาเหล่านั้นที่เป็นเหมือนอัฒจันทร์ในระหว่างการสั่นสะเทือนแบบเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ของแผ่นดินนั้น

กระดูกที่อยู่รวมกันเป็นกลุ่มแบบคล้าย ๆ กันถูกพบในช่องเขาหลายแห่ง ในประเทศอังกฤษและยุโรปตะวันตก ที่ขึ้นชื่อคือในศิลายิบรอลตาร์และที่ Santenay ไม่กี่ไมล์ทางตอนใต้ของ Chalons ในฝรั่งเศสตอนกลาง ซึ่งที่นั่นมีกระดูกที่สะสมรวมกันในช่องเขาต่าง ๆ ที่อยู่เหนือระดับน้ำทะเลถึง 1,000 ฟุต โดยมีลักษณะที่คล้ายกันหลายด้านกับที่พบในถ้ำนั้นที่ถูกบรรยายที่ San Ciro ถึงแม้ว่ากระดูกของฮิปโปไม่ปรากฏในสถานที่เหล่านี้ก็ตาม แต่กระดูกของพวกสุนัขป่า หมี ม้า และวัว ซึ่งไม่มีเลยสักซี่ที่ถูกกัดแทะโดยพวกสัตว์กินเนื้อ ถูกปะปนเข้าด้วยกันราวกับว่าถูกกวาดมาไว้ข้างในโดยกระแสน้ำที่มีพลังมหาศาล นอกจากนี้หลักฐานเพิ่มเติมยังถูกพบในแหล่งกระดูกที่เชื่อมโยงกับสิ่งที่ถูกเรียกว่าซากทับถมที่ถูกซัดมาบนทั้งสองฟากของช่องแคบอังกฤษและบนหมู่เกาะเจอร์ซีย์ ตรงนี้ในสถานที่หลายแห่ง ซึ่งที่ขึ้นชื่อคือที่ Brighton ประเทศอังกฤษ และใกล้กับ Calais ประเทศฝรั่งเศส กระดูกช้างและเครื่องมือของมนุษย์ปรากฏอยู่ใต้ซากทับถมที่ถูกน้ำซัดมาแบบไม่คัดแยก ซึ่งไม่ได้มาจากธารน้ำแข็งและไม่ได้เป็นผลผลิตของลำธารประจำท้องถิ่นที่จำกัด แต่สามารถอธิบายได้ว่า

เกิดขึ้นจากการขนย้ายถ่ายเทหลายระลอกซึ่งเกิดขึ้นเมื่อแผ่นดินถูกยกระดับขึ้นจากใต้น้ำโดยแรงสั่นสะเทือนของแผ่นดินไหวแบบฉับพลันที่มาเป็นชุด ๆ อันก่อให้เกิดคลื่นน้ำเหล่านั้นซึ่งมักมีอำนาจทำลายล้างมหาศาล

3. สันเขาต่าง ๆ ถูกก่อตัวขึ้น แผ่นดินไหว ภูเขาไฟ
ได้เปลี่ยนแปลงพื้นผิวของโลก

น้ำทั้งหมดนั้นไปอยู่ที่ไหน? พร้อมกับน้ำในปริมาณที่มากพอจะปกคลุมทั้งแผ่นดินโลกได้ มันไปอยู่ที่ไหนแล้ว? บัดนี้มีน้ำไม่มากพอในทะเลที่จะปกคลุมทั้งแผ่นดินโลก พร้อมกับพื้นผิวอย่างที่มันเป็นอยู่ตอนนี้ แต่บางสิ่งได้เกิดขึ้นแล้ว สันเขาต่าง ๆ ถูกยกขึ้นมา จากท้องของแผ่นดินโลก ภูเขาไฟต่าง ๆ พ่นลาวาหลายพันตารางไมล์ โดยปกคลุมพื้นดิน เห็นได้ชัดว่าแอ่งเหล่านั้นของทะเลได้ยุบตัวลงและน้ำได้ถอยไปจากการปกคลุมภูเขาและจากแผ่นดินตามที่พระเจ้าได้ทรงวางขอบเขตไว้ให้มัน

การเคลื่อนไหวอันทรงพลังนี้ของทะเลทั้งหลายซึ่งถอยทัพไปจากน้ำท่วมนั้นเพื่อถมให้เต็มแอ่งมหาสมุทรที่ยุบตัวลงเหล่านั้นถูกบันทึกไว้อย่างมหัศจรรย์ในเพลงสดุดี 104:5-9:

“ผู้ได้ทรงวางรากฐานทั้งหลายของแผ่นดินโลก เพื่อที่มันจะไม่ถูกโยกย้ายเป็นนิตย์ พระองค์ได้ทรงคลุมแผ่นดินโลกนั้นไว้ด้วยน้ำลึกอย่างกับเครื่องนุ่งห่ม น้ำทั้งหลายยืนอยู่เหนือบรรดาภูเขา เมื่อพระองค์ทรงขนาบ พวกมันก็หนีไป เมื่อได้ยินเสียงแห่งฟ้าร้องของพระองค์ พวกมันก็รีบหนีไป น้ำเหล่านั้นขึ้นไปยังบรรดาภูเขา น้ำเหล่านั้นไหลลงไปยังหุบเขาทั้งหลาย จนถึงสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงกำหนดไว้ให้น้ำเหล่านั้น พระองค์ทรงวางขอบเขตเพื่อไม่ให้น้ำเหล่านั้นข้ามไป เพื่อน้ำเหล่านั้นจะไม่หันมาคลุมแผ่นดินโลกอีก”

น้ำเหล่านั้นเคยปกคลุมทั่วทั้งแผ่นดินโลก “อย่างกับเครื่องนุ่งห่ม น้ำทั้งหลายยืนอยู่เหนือบรรดาภูเขา” พระเจ้าทรงวางขอบเขตของทะเลเหล่านั้นแล้วเพื่อที่ว่า “น้ำเหล่านั้นจะไม่หันมาคลุมแผ่นดินโลกอีก”

ไม่แน่นาฮูมที่ได้รับการดลใจอาจอ้างอิงถึงวันเหล่านี้ตอนน้ำท่วมนั้นสิ้นสุดลงและหลังจากนั้น เมื่อเขากล่าวเกี่ยวกับพระเยโฮวาห์ว่า “ภูเขาทั้งหลายก็สั่นสะเทือนต่อพระพักตร์พระองค์ และเนินเขาทั้งหลายก็ละลายไป และแผ่นดินถูกเผาต่อพระพักตร์พระองค์ ใช่แล้ว ทั้งโลกและสิ่งสารพัดที่อาศัยอยู่ในโลกนั้น” (นาฮูม 1:5)

พระเจ้าทรงทำให้เกิดที่ว่างในมหาสมุทรทั้งหลายสำหรับน้ำทั้งหมดนั้นที่ได้ปกคลุมแผ่นดินโลกในน้ำท่วมนั้น ตามที่เพลงสดุดี 33:7 กล่าว “พระองค์ทรงรวบรวมน้ำทั้งหลายแห่งทะเลไว้ด้วยกันเป็นกองใหญ่ พระองค์ทรงเก็บที่ลึกไว้ในคลังทั้งหลาย”

เห็นได้ชัดว่าผู้คนสมัยโบราณมีความทรงจำต่าง ๆ และประเพณีที่ถูกเล่าบ่อย ๆ เกี่ยวกับปีแห่งน้ำท่วมนั้นและภัยพิบัติเหล่านั้นที่ตามมาอีกหลายปี นั่นถูกเปิดเผยในเพลงสดุดี 46:1-3: “พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของพวกเรา เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในความยากลำบาก ฉะนั้นพวกเราจะไม่กลัว ถึงแม้ว่า

แผ่นดินโลกจะถูกยกออกไป และถึงแม้ว่าภูเขาทั้งหลายจะถูกขนลงไปในท่ามกลางทะเล ถึงแม้ว่าน้ำทั้งหลายแห่งทะเลคำรนและฟองฟู ถึงแม้ว่าภูเขาทั้งหลายสั่นสะเทือนเพราะทะเลอลวนนั้น เซลาห์”

อิสยาห์ได้ยินพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด โดยการขนาบของเรา เราก็ทำให้ทะเลแห้ง เรากระทำให้แม่น้ำทั้งหลายเป็นถิ่นทุรกันดาร ปลาของแม่น้ำนั้นก็เหม็นเพราะไม่มีน้ำ และตายเพราะความกระหาย” (อิสยาห์ 50:2) ในที่นี้เราเห็นได้ว่าทะเลในแผ่นดินที่กว้างใหญ่นั้นในอเมริกา (ตอนนี้เป็นที่ราบขนาดใหญ่เหล่านั้นถัดจากเทือกเขาร็อคกี้) เมื่อแอ่งมหาสมุทรนั้นยุบตัวลง เมื่อที่ราบเหล่านั้นถูกยกตัวขึ้น และน้ำเหล่านั้นทะลุผ่านชั้นโคลนเหล่านั้นที่ถูกเหลือไว้โดยน้ำท่วมนั้น (ชั้นต่าง ๆ ที่อีกไม่นานคงจะกลายเป็นหิน) และแกะสลักอย่างรุนแรงให้เกิด Grand Canyon แห่งแม่น้ำโคโลราโด้ แนวชายฝั่งแม่น้ำนั้นและของทะเลสมัยโบราณแห่งอื่น ๆ บัดนี้สามารถถูกแยกแยะได้ในสถานที่บางแห่ง ปลาก็คงตายและเน่าเหม็น พวกนักธรณีวิทยาสมัยใหม่ยืนกรานจริง ๆ หรือว่าไม่เคยมีหายนะภัยที่เกิดขึ้นทั่วโลก แต่มีแค่กระบวนการต่าง ๆ ตามธรรมชาติแบบเหมือนกันหมดตามที่เราเห็นพวกมันตอนนี้? พระคัมภีร์โต้แย้งพวกเขา

มีหลักฐานทางกายภาพอันมากมายเกี่ยวกับการระเบิดครั้งใหญ่ของภูเขาไฟและแผ่นดินไหวต่าง ๆ คุณนึกภาพออกไหม การยกตัวขึ้นจากทะเลในเวลาอันสั้น เทือกเขาร็อคกี้ในอเมริกาเหนือ และเทือกเขาแอนดีสในอเมริกาใต้ และคลื่นน้ำขนาดใหญ่เหล่านั้นที่มันจะส่งไปทั่วโลก? ดังนั้นเราจึงแน่ใจได้ว่าบรรดาภูเขาไฟแผ่นดินไหวที่ผ่านไปทั่วแผ่นดินโลก (ปฐก. 8:1) มีผลกระทบในเชิงหายนะต่อพื้นผิวของแผ่นดินโลก

จำไว้ว่าพระคัมภีร์กล่าวว่าโดยน้ำท่วมนั้น “โลกที่เป็นอยู่ในเวลานั้น ซึ่งถูกท่วมด้วยน้ำ ก็พินาศไป” (2 ปต. 3:6) ไม่ใช่แค่ว่ามนุษย์บางคนได้พินาศไป มันไม่ใช่อารยธรรมนั้นถูกกำจัดออกไป แต่นครเหล่านั้นเองได้ถูกน้ำล้างออกไป บรรดาแม่น้ำและภูเขาและหุบเขาได้ถูกเปลี่ยนแปลงไป ไม่เหลืออนุสาวรีย์ของมนุษย์เลยสักชิ้นเพื่อเป็นที่ระลึกถึงเผ่าพันธุ์นั้นที่ได้หันต่อสู้พระเจ้า หากเคยมีรอยจารึก อนุสาวรีย์ และอาคารต่าง ๆ พวกมันก็ถูกทำลายเสียแล้ว เราคงได้แต่จินตนาการเกี่ยวกับพลังอันมหาศาลของน้ำเหล่านั้นและความปั่นป่วนของบรรดาภูเขาไฟและแผ่นดินไหวในระหว่างน้ำท่วมนั้น อย่างน้อย เราก็กล่าวได้เพียงว่าผืนป่าขนาดใหญ่ทั้งหลายได้ถูกปกคลุมโดยโคลนหลายชั้น จากนั้นน้ำเหล่านั้นที่ล้างกลับมาก็นำต้นไม้และพุ่มไม้มาเพิ่มและปกคลุมพวกมันอีก อาจด้วยโคลนอีกชั้นที่ต่างสี ซึ่งทำให้เกิดชั้นถ่านหินต่าง ๆ ของผืนป่าเหล่านั้น พวกสัตว์ที่รวมตัวกันอยู่ในพื้นที่บางแห่งและถูกน้ำท่วมจนตาย จากนั้นก็ถูกฝังในโคลน ดังนั้นจึงเกิดแอ่งซากฟอสซิลต่าง ๆ ของโลก บัดนี้เราพบเปลือกของสัตว์ทะเลอยู่บนยอดภูเขาต่าง ๆ บัดนี้เราพบซากฟอสซิลต่าง ๆ ลึกลงไปในแผ่นดินโลก เราคิดว่าฟอสซิลเหล่านั้นส่วนใหญ่ได้เกิดขึ้นในขณะที่เรือของโนอาห์ค้างอยู่เจ็ดเดือนกับสามวันบนภูเขาอารารัต (ปฐก. 8:4,14)

แอ่งถ่านหินต่าง ๆ เป็นเพียงซากที่เหลืออยู่ของผืนป่าขนาดใหญ่เหล่านั้นที่เคยปกคลุมแผ่นดินโลกใน

ภูมิอากาศแบบเขตร้อนก่อนน้ำท่วมนั้น

เราไม่พบฟอสซิลมากนักของผู้คนสมัยก่อนน้ำท่วมโลก อาจเป็นได้ว่ามนุษย์ปักกิ่ง มนุษย์ Heidelberg มนุษย์นีแอนเดอร์ธัล มนุษย์ดึกดำบรรพ์ตามที่ผู้คนเรียกกันซึ่งบางครั้งถูกพบในถ้ำต่าง ๆ หรือเมื่อแม่น้ำสายต่าง ๆ ชะล้างผงคลีออกจากซากธุลี คือผู้คนสมัยก่อนน้ำท่วมโลก

พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ที่จะให้มีอนุสรณ์หลงเหลืออยู่มากนักเพื่อระลึกถึงเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะลบออกเสีย ไม่มีอาคารสักหลัง ไม่มีอนุสาวรีย์สักแห่งเพื่อระลึกถึงความสำเร็จต่าง ๆ ของมนุษย์หลงเหลือมาจากคนยุคนั้นและอารยธรรมนั้นเลย เผ่าพันธุ์นั้น ชาวโลกสมัยนั้นได้พินาศไป! ผู้คนของมัน สรรพสัตว์ของมัน นครต่าง ๆ ของมัน อาคารปลูกสร้างของมัน ถนนหนทางของมัน อนุสาวรีย์ต่าง ๆ ของมัน หนังสือต่าง ๆ ของมัน วัฒนธรรมของมัน ข้าวของเครื่องใช้ของมัน-ทั้งหมดได้พินาศไปเท่าที่เราทราบ

เราคงคาดหวังว่ามนุษย์ ซึ่งมีความเฉลียวฉลาดมากกว่าพวกสัตว์ คงจะเป็นพวกสุดท้ายที่ตายเพราะน้ำท่วมนั้น พวกเขาคงจะวิ่งไปยังภูเขาต่าง ๆ พวกเขาคงจะหนีไปขึ้นเรือเล็กหลายลำของตน ถ้าโนอาห์สามารถสร้างเรือแบบเดินสมุทรลำยักษ์ได้ เราก็แน่ใจได้ว่าคนอื่น ๆ ก็มีเรือเล็กเช่นกัน และคนเหล่านั้นที่จมน้ำตายในไม่ช้าก็คงขึ้นอืดและลอยไปบนผิวน้ำและศพของพวกเขาก็คงเน่าหรือถูกกินโดยพวกสัตว์แห่งทะเล ดังนั้นจึงไม่พบฟอสซิลมากนักของมนุษย์ในสมัยก่อนน้ำท่วมนั้น

ในหนังสือที่ยอดเยี่ยมของเขา *Worlds in Collision* หน้า 20 Velikovsky กล่าวว่า

นอกจากนี้ ในระหว่างปฏิบัติการทำเหมือง บางครั้งมีการพบหัวกะโหลกมนุษย์อันหนึ่งกลางภูเขาลูกหนึ่ง ใต้ชั้นหินบะซอลต์หรือหินแกรนิตที่ปกคลุมหนา เช่นกะโหลกมนุษย์ Calaveras แห่งแคลิฟอร์เนีย

ซากกระดูกของมนุษย์และข้าวของเครื่องใช้ของมนุษย์ซึ่งทำจากกระดูก หินที่ถูกขัดจนขึ้นเงา หรือเครื่องปั้นดินเผาถูกพบใต้ชั้นดินและหินกรวดที่สะสมกันขนาดใหญ่ บางครั้งก็อยู่ข้างใต้กว่าหนึ่งร้อยฟุต

ไม่มีคำอธิบายเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่ถูกพบนอกจากว่าพวกมันเกิดขึ้นเพราะน้ำท่วมนั้นและการสั่นสะเทือนขนาดใหญ่เหล่านั้นที่เปลี่ยนแปลงพื้นผิวของพิภพทั้งหมดนั้นในช่วงน้ำท่วมโลก

4. จงหมายเหตุอีกครั้งว่าพระคัมภีร์บอกเป็นนัยเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงบางอย่างของโลกซึ่งเกิดขึ้นระหว่างและหลังจากน้ำท่วมนั้น

ถ้าน้ำเหล่านั้นปกคลุมทั้งพิภพ กระทั่งยอดของภูเขาเหล่านั้น มันก็ปรากฏชัดเจนว่าการเปลี่ยนแปลงบางอย่างจะต้องถูกสร้างขึ้นในพื้นพิภพเพื่อที่พิภพนั้นจะไม่ถูกน้ำปกคลุมทั้งหมดต่อไป มีผู้กล่าวว่าถ้าตอนนี้แผ่นดินของโลกมีลักษณะราบเรียบทั้งหมด น้ำเหล่านั้นก็คงปกคลุมพิภพลึกเกือบสองไมล์! ในวันเหล่านั้นก่อนน้ำท่วม เห็นได้ชัดว่าโนอาห์อาศัยอยู่ในที่ ๆ เทือกเขามีน้อยมากและมีขนาดเล็กเมื่อเทียบกับตอนนี้ ทะเลเหล่านั้นก็ตื้น น้ำที่อยู่ภายในทะเลเหล่านั้นอาจถูกจุไว้ได้ดีพอตราบใดที่น้ำมหาศาลเหล่านั้นที่อยู่เหนืออากาศ (“น้ำทั้งหลายที่อยู่เหนือท้องฟ้า” พระคัมภีร์เรียกพวกมันเช่นนั้น) ไม่ตกลงมา แต่เมื่อน้ำเหล่านั้นที่อยู่ข้างบนร่วงลงมาและทั้งพิภพจมน้ำและถูกน้ำปกคลุม ฉะนั้นต้องมีการจัดแจงบางอย่างเพื่อรองรับน้ำเหล่านั้น

ประการแรก จะต้องมีทะเลทั้งหลายที่ลึกกว่าเดิม เห็นได้ชัดว่าจะต้องมีการยกตัวขึ้นของภูเขาต่าง ๆ เพื่อทำให้นั่นสมดุล ดังนั้นจึงไม่แปลกเลยที่บัดนี้ภูเขาไฟต่าง ๆ พ่นออกมาจากใจกลางแผ่นดินโลกและทำให้มีลาวาไหลยาวหลายพันตารางไมล์ เทือกเขาขนาดใหญ่ยกตัวขึ้นสู่ผืนฟ้า และก้นมหาสมุทรทั้งหลายยุบตัวลงเพื่อที่พวกมันจะจุน้ำเหล่านั้นได้และทำให้พื้นทวีปเหล่านั้นแห้ง การเปลี่ยนแปลงใหญ่โตเหล่านี้ได้เกิดขึ้นอาจในช่วงน้ำท่วมนั้นและในระหว่างปีนั้นที่โนอาห์อยู่ในเรือและบางอย่างอาจเกิดขึ้นต่อเนื่องอีกหลายปีนับจากนั้น

ขอให้ผมเตือนความจำคุณอีกครั้งว่านี่ถูกบอกเป็นนัยในพระคัมภีร์ ใช่แล้วครับ พระคัมภีร์บอกเป็นนัยว่าแม้แต่ภูเขาและเนินเขาต่าง ๆ ก็ถูกขยับ ถูกเขย่า ถูกล้างออกไปในการชะล้างครั้งมโหฬารนี้ของคลื่นน้ำทั้งหลายรอบแผ่นดินโลกในช่วงน้ำท่วมนั้น เราคิดว่าเพลงสดุดี 46:1-3 พูดถึงช่วงเวลานั้นพร้อมกับการให้ความมั่นใจสำหรับมนุษย์:

“พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของพวกเรา เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในความยากลำบาก ฉะนั้นพวกเราจะไม่กลัว ถึงแม้ว่าแผ่นดินโลกจะถูกยกออกไป และถึงแม้ว่าภูเขาทั้งหลายจะถูกขนลงไปในท่ามกลางทะเล ถึงแม้ว่าน้ำทั้งหลายแห่งทะเลคำรนและฟองฟู ถึงแม้ว่าภูเขาทั้งหลายสั่นสะเทือนเพราะทะเลอลวนนั้น เซลาห์”

มนุษย์สมัยนั้นทราบว่าเหตุการณ์นั้นได้เกิดขึ้นจริง! คุณนึกภาพออกไหม เสียงคำรนของน้ำที่ปั่นป่วนและภูเขาที่สั่นสะเทือนและภูเขาบางลูกถูกโยนลงไปในกลางทะเล? ไม่มีกาลสมัยอื่นในประวัติศาสตร์มนุษย์เท่าที่เราทราบ ที่ตรงกับคำบรรยายนั้นนอกจากในสมัยของน้ำท่วมนั้นและที่ตามมา แต่ในท่ามกลางน้ำท่วมนั้นพระเจ้าก็ทรงระลึกถึงโนอาห์และครอบครัวของเขาและทรงนำพวกเขาให้พ้นจากความทุกข์ลำบากนั้นอย่างปลอดภัย และนี่เป็นการรับประกันอันหอมหวานว่าพระเจ้าจะทรงดูแลผู้คนของพระองค์อีกครั้งในช่วงเวลาของภัยพิบัติใหญ่โตใดก็ตาม

อิสยาห์ 64:3 กล่าวถึงเวลานั้นเมื่อ “ภูเขาทั้งหลายได้ไหลลงมาต่อพระพักตร์พระองค์” มันจะเกิดขึ้นตอนไหนได้เล่านอกจากตอนที่เกิดน้ำท่วมนั้นและหลังจากนั้น?

ในตอนนั้นพระเจ้าทรงวางขอบเขตใหม่ ๆ สำหรับพื้นทะเลเมื่อก้นทะเลเหล่านั้นยุบตัวลงไปอีกและภูเขาสูงต่าง ๆ ยกตัวขึ้นจากน้ำนั้น โยบกล่าวว่า “น้ำทั้งหลายขาดจากทะเลไป และแม่น้ำก็เหือดและแห้งไปฉันใด” (โยบ 14:11) เห็นได้ชัดว่าโยบ ซึ่งเขียนนานแล้วก่อนหนังสือห้าเล่มแรกของโมเสส เคยได้ยินเรื่องราวเหล่านั้นที่บอกต่อ ๆ กันมาและเคยมีความทรงจำของเผ่าพันธุ์นั้นเกี่ยวกับเหตุการณ์ใหญ่โตเหล่านั้นแห่งสมัยน้ำท่วมโลก ดังนั้นพระคัมภีร์จึงบรรยายภาพน้ำท่วมนั้นที่ถอยลงไปอยู่ในแอ่งที่เพิ่งถูกขยายใหญ่ของมันและพระเจ้าทรงวางขอบเขตใหม่ ๆ และชายฝั่งสำหรับทะเล

เพลงสดุดี 104 ยกชูพระเจ้าผู้ทรงอิทธิฤทธิ์ “ด้วยเกียรติและความรุ่งโรจน์” และพูดถึงโลกของพระองค์ ข้อ 5 ถึง 9 กล่าวว่า:

“ผู้ได้ทรงวางรากฐานทั้งหลายของแผ่นดินโลก เพื่อที่มันจะไม่ถูกโยกย้ายเป็นนิตย์ พระองค์ได้ทรงคลุมแผ่นดินโลกนั้นไว้ด้วยน้ำลึกอย่างกับเครื่องนุ่งห่ม น้ำทั้งหลายยืนอยู่เหนือบรรดาภูเขา เมื่อพระองค์ทรงขนาบ พวกมันก็หนีไป เมื่อได้ยินเสียงแห่งฟ้าร้องของพระองค์ พวกมันก็รีบหนีไป น้ำเหล่านั้นขึ้นไปยังบรรดา

ภูเขา น้ำเหล่านั้นไหลลงไปยังหุบเขาทั้งหลาย จนถึงสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงกำหนดไว้ให้น้ำเหล่านั้น พระองค์ทรงวางขอบเขตเพื่อไม่ให้น้ำเหล่านั้นข้ามไป เพื่อน้ำเหล่านั้นจะไม่หันมาคลุมแผ่นดินโลกอีก”

จงหมายเหตุว่าพระคัมภีร์กล่าวว่าน้ำเหล่านั้นเคยตั้งอยู่เหนือภูเขาเหล่านั้น นั่นคือในสมัยของน้ำท่วมนั้นอย่างแน่นอน และที่นั่นพระเจ้าทรงคลุมพิภพด้วยน้ำลึกดุจเสื้อผ้า แต่เมื่อพระเจ้าทรงขนาบ น้ำเหล่านั้นก็หนีไป โดยถอยลงไปอยู่ในแอ่งที่ลึกมากขึ้นเหล่านั้นซึ่งบัดนี้ถูกเตรียมไว้และไปสู่ขีดจำกัดใหม่ ๆ ที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ น้ำเหล่านั้นถูกจำกัดโดยขอบเขตเหล่านั้นเพื่อที่พวกมันจะไม่ข้ามไปและไหลคลุมพิภพอีก แน่นอนว่าพระเจ้ากำลังตรัสในที่นี้เกี่ยวกับน้ำท่วมนั้นและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นหายนะภัยในระหว่างและหลังจากน้ำท่วมนั้น

ชั้นหินส่วนใหญ่ถูกวางซ้อนกันแล้วโดยน้ำท่วมนั้น บางชั้นเป็นลาวาที่ถูกเทออกมาจากภูเขาไฟต่าง ๆ หรือออกมาจากช่องโพรงในพิภพ แต่น้ำนั้น ซึ่งไหลเร็วพร้อมกับคลื่นน้ำที่นี่และที่นั่นและความปั่นป่วนครั้งใหญ่ของน้ำท่วมนั้น ได้พาโคลนของพื้นที่แห่งหนึ่งและซัดมันไปอยู่บนพื้นที่กว้างใหญ่อีกแห่ง จากนั้นเมื่อกระแสน้ำเหล่านั้นดูเหมือนจะลด พวกมันก็จะไหลย้อนกลับไปและนำดินอีกชนิดไปปกคลุมพื้นที่นั้นอีก ผืนป่าทั้งหลายก็คงจะถูกปกคลุม ต้นไม้สีเขียวและพืชผักต่าง ๆ คงจะจมน้ำในที่สุด และสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดก็เปลี่ยนเป็นชั้นถ่านหินต่าง ๆ พวกสัตว์ที่ตายไปก็ถูกถมทับที่นี่ ที่นั่นและทุกแห่งหน

เราคิดว่าชั้นเหล่านี้ในพื้นดินคงจะถูกซ้อนกันอย่างเรียบพอสมควร แต่พร้อมกับการจมของแอ่งมหาสมุทรและการยกตัวขึ้นของภูเขาต่าง ๆ และพร้อมกับแผ่นดินไหวและการสั่นสะเทือนเหล่านั้น บางครั้งพื้นดินก็คงจะถูกบีบเข้าหากัน ยกภูเขาต่าง ๆ ขึ้นมา และชั้นเหล่านั้นก็คงถูกบิดให้โค้งงอ ยกตัวอย่างเช่น ทางหลวงสาย I-24 ระหว่าง Murfreesboro กับ Nashville ทางหลวงเส้นนั้นตัดผ่านเนินเขาบางลูก ชั้นดินเหล่านั้นมีลักษณะโค้งงอ เมื่อชั้นเหล่านี้ของดินโคลนและดินนุ่ม ๆ ถูกกดเข้าหากันในลักษณะคลื่น พวกมันก็แข็งตัวเป็นหินและคลื่นเหล่านั้นก็ยังอยู่ที่นั่นเหมือนดิม

ในระหว่างสมัยนั้นของน้ำท่วมและหลังจากนั้น เราคิดว่าเคยมีทะเลใหญ่แห่งหนึ่งในแถบตะวันตกตอนกลางของอเมริกา พวกนักวิทยาศาสตร์พบแนวชายฝั่งที่หลงเหลืออยู่ ในสมัยนั้น ก่อนที่โคลนกับทรายได้แข็งตัวจนกลายเป็นหิน เหมือนคอนกรีต ทะเลในแผ่นดินนั้นได้ทะลุออกมาและเริ่มไหลออกในสิ่งที่ตอนนี้เป็นแม่น้ำโคลัมเบียและดังนั้นในชั้นนุ่มเหล่านั้นมันจึงได้ชะล้างออกมาสิ่งที่ตอนนี้เป็นเดอะ แกรนด์ แคนยอน ตอนนี้ชั้นเหล่านั้นได้กลายเป็นหินแล้ว แต่มันใช้เวลาไม่นานเลยที่น้ำเหล่านั้นจะทะลุออกมาและทะเลในแผ่นดินขนาดใหญ่นั้นถูกระบายน้ำออก ก่อนที่ชั้นเหล่านั้นได้แข็งตัวจนเป็นอย่างที่เป็นตอนนี้

5. การเปลี่ยนแปลงและการสั่นสะเทือนต่าง ๆ ของพิภพน่าจะต่อเนื่องอีกหลายปี

เราแน่ใจว่าการเปลี่ยนแปลงใหญ่โตต่าง ๆ ได้เกิดขึ้นต่อไปในพื้นผิวของพิภพหลังจากน้ำท่วมนั้น มีหลักฐานซึ่งนักวิทยาศาสตร์ทั้งปวงยอมรับ ว่าเคยมีอยู่สมัยหนึ่งเมื่อแผ่นดินใหญ่ ๆ ของพิภพเคยถูกเชื่อมติดกันและว่ามนุษย์และสัตว์และพืชจากพื้นที่ตอนกลางบางแห่งได้แพร่กระจายออกไปจนปกคลุมทั้งโลก ปฐมกาล 9:19 กล่าวว่า “เหล่านี้เป็นบุตรชายสามคนนั้นของโนอาห์ และจากสามคนนี้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นมีมนุษย์กระจาย

ออกไปทั่ว” เผ่าพันธุ์ทั้งหมดบนแผ่นดินโลกสืบเชื้อสายมาจากบุตรชายสามคนนี้ของโนอาห์ นั่นถูกกล่าวไว้เช่นกันในกิจการ 17:26 ว่าพระเจ้า “ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชนชาติจากสายเลือดอันเดียวกันเพื่อให้อาศัยอยู่ตลอดทั่วพื้นแผ่นดินโลก และได้ทรงกำหนดเวลาทั้งหลายไว้ล่วงหน้า และบรรดาเขตแดนแห่งที่อยู่อาศัยของพวกเขา” ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงวางแผนให้โลกควรถูกแพร่กระจายโดยบุตรชายทั้งสามของโนอาห์ในเผ่าพันธุ์ที่แตกต่างกันเหล่านั้นของมนุษยชาติ และพระเจ้าทรงวางแผนการกระจายตัวนั้นอย่างชัดเจน

เราถูกบอกว่าพระเจ้าทรงเจตนานำความสับสนของภาษาต่าง ๆ มาที่หอบาเบลนั้นเพื่อที่มนุษย์จะกระจัดกระจายไป พร้อมกับภาษาที่แตกต่างกัน ทั่วแผ่นดินโลก ในปฐมกาล 10:25 เราอ่านว่า “และแก่เอเบอร์มีบุตรชายสองคนถูกให้กำเนิด ชื่อของคนหนึ่งคือเปเลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก” เปเลกเป็นเหลนของเชม และอาจเกิดในช่วง 130 หรือ 200 ปีหลังจากน้ำท่วมนั้น และในสมัยของเปเลก แผ่นดินโลกได้ถูกแบ่ง คำว่า “แผ่นดิน” ในที่นี้เป็นคำฮีบรู เอเรทซ์ ซึ่งเป็นคำเดียวกับในปฐมกาล 1:1 และถูกใช้ทุกแห่งเพื่อหมายถึงแผ่นดินโลกจริง ๆ มันไม่ได้หมายถึงระบบโลกหรือประชากรโลก ดังนั้นมันจึงอาจหมายความว่าทวีปเหล่านั้นได้ถูกแยกออกจากกันโดยทะเลทั้งหลายในสมัยของเปเลก *130* ปี ถึง *200* ปีหลังจากน้ำท่วมนั้น

เราไม่ต้องประหลาดใจที่ว่าแผ่นดินโลกเดิมนั้นไม่ได้สงบนิ่งหลังจากการสั่นสะเทือนใหญ่โตเหล่านั้น ดังนั้นตลอดหลายร้อยปีแผ่นดินโลกจึงยังคงสั่นสะเทือนด้วยแผ่นดินไหวต่าง ๆ ภูเขาไฟต่าง ๆ ที่ยังพ่นลาวาออกมาปกคลุมพื้นที่ใหญ่ ๆ อยู่ ภูเขาไฟเวซูเวียสได้ปกคลุมเมืองใหญ่ของอิตาลีสองเมืองคือ เมืองปอมเปอีและเมืองเฮอร์คูลานีอูมในปี ค.ศ. 79 บางครั้งบางคราวเกาะใหม่บางเกาะผุดขึ้นจากทะเลหรืออีกเกาะหนึ่งหายไป ชายฝั่งของรัฐเท็กซัสใกล้เมืองฮูสตันได้จมลงสิบเอ็ดฟุตแล้วในปีหลัง ๆ แผ่นดินไหวในช่วงหลัง ๆ ในนิคารากัวและบังกลาเทศก็เป็นตัวอย่าง ในการสั่นสะเทือนใหญ่ยักษ์เหล่านั้น แผ่นดินโลกได้ถูกบดขยี้เข้าด้วยกันเพื่อก่อให้เกิดภูเขาต่าง ๆ นั่นและการจมลงของทะเลทั้งหลายได้ทิ้งรอยแยกและช่องต่าง ๆ ไว้ และแผ่นดินโลกก็สงบลงอย่างช้า ๆ

ประเพณีของหลายเผ่าพันธุ์บอกเป็นนัยว่าพื้นผิวของพิภพได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมหาศาลในหลายวาระหลังจากน้ำท่วมนั้นไม่นาน

ยกตัวอย่างเช่น *Encyclopaedia Britannica* กล่าวว่า:

แอตแลนติส, อาตาลันติส หรือ อัตลันติก้า เกาะหนึ่งในตำนานในมหาสมุทรแอตแลนติก เพลโตใน *Timaeus* พรรณนาว่าพวกปุโรหิตชาวอียิปต์ ในการสนทนากับ Solon ได้พูดถึงเกาะนั้นว่าเป็นดินแดนหนึ่งที่มีขนาดใหญ่กว่าเอเชียไมเนอร์พร้อมกับลิเบีย โดยตั้งอยู่เลย Pillars of Hercules ไปเพียงนิดเดียว พ้นมันไปมีหมู่เกาะหนึ่งที่มีขนาดเล็กกว่า แอตแลนติสเคยเป็นอาณาจักรที่ทรงอำนาจนานเก้าพันปีก่อนกำเนิดของ Solon และกองทัพต่าง ๆ ของมันได้พิชิตดินแดนเหล่านั้นในเมดิเตอร์เรเนียนแล้ว เมื่อกรุงเอเธนส์แห่งเดียวเท่านั้นได้ขัดขืน สุดท้ายทะเลนั้นได้ท่วมมิดแอตแลนติส และพวกหินโสโครกเป็นตัวบอกที่ตั้งนั้น ใน *Critias* เพลโตเสริมประวัติหนึ่งเข้าไปเกี่ยวกับเครือจักรภพในอุดมคติของแอตแลนติส เป็นไปไม่ได้เลยที่จะตัดสินได้ว่าตำนานนี้มาจากจินตนาการของเพลโตมากขนาดไหน และมากขนาดไหนที่อิงตามข้อเท็จจริงต่าง ๆ ซึ่งไม่มีบันทึกเกี่ยวกับมันหลงเหลืออยู่เลย เหล่านักเขียนในยุคกลาง ซึ่งได้รับเรื่องเล่านี้มาจากเหล่านักภูมิศาสตร์ชาวอาหรับเชื่อว่า

มันเป็นความจริง และมีประเพณีอื่น ๆ เกี่ยวกับเกาะทั้งหลายในทะเลตะวันตกนั้น, Greek Isles of the Blest (*q.v.*) หรือ Fortunate Islands; the Welsh Avalon, the Portugese Antilia (*q.v.*) หรือ Isle of Seven Cities และ St. Brendan's island ซึ่งเป็นเรื่องที่พวกนักปราชญ์ชอบกล่าวถึงในหลายภาษา ทั้งหมดยกเว้น Avalon ถูกระบุในแผนที่ต่าง ๆ ของศตวรรษที่ 14 และ 15 และทำให้ผู้คนมีเป้าหมายเดินทางไปโดยเรือเพื่อการค้นพบ; เกาะ St. Brendan จนถึงศตวรรษที่ 18 ตำนานทั้งหลายที่ค่อนข้างคล้ายกันคือ ตำนานเกี่ยวกับเกาะของชาว Phaeacians (โฮเมอร์, *od.*), เกาะแห่งบราซิล (*q.v.*), เกี่ยวกับ Lyonnesse (*q.v.*), แผ่นดินที่จมไปแล้วนั้นนอกชายฝั่ง Cornish, เกี่ยวกับนคร Breton ที่สาบสูญไปนั้นของ Is, และเกี่ยวกับ Mayda หรือ As maide, *Isle Verte* ในภาษาฝรั่งเศสและ *Ilha Verde* ในภาษาโปรตุเกส หรือ "Green Island" อันหลังสุดนี้ดูเหมือนว่าในนิทานพื้นเมืองหลายเรื่องจากยิบรอลตาร์จนถึง Hebrides และจนกระทั่งปี 1853 ได้ถูกระบุตำแหน่งบนแผนภูมิของคนอังกฤษว่าเป็นโขดหินหนึ่งใน 44 องศา 48 ลิปดาเหนือ และ 26 องศา 10 ลิปดาตะวันตก หลังจากยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ มีการพยายามต่าง ๆ ที่จะหาเหตุผลมาอธิบายตำนานเกี่ยวกับแอตแลนติส มันถูกระบุว่าเป็นอเมริกา, สแกนดิเนเวีย, หมู่เกาะคานารี่หรือปาเลสไตน์ เหล่านักชาติพันธุ์วิทยาได้เห็นในเหล่าผู้อยู่อาศัยของมันคือ เหล่าบรรพบุรุษของชาว Guanchos, ชาวแคว้น Basque หรือพวกคนอิตาเลียนสมัยโบราณ กระทั่งในศตวรรษที่ 17 และ 18 ความน่าเชื่อถือของตำนานนี้ก็ยังเป็นที่ถกเถียงกันอย่างรุนแรง และบางครั้งก็ถูกยอมรับ กระทั่งโดย Montaigne, Guffon และ Voltaire

เป็นความจริงที่ว่าตำนานต่าง ๆ มักถูกเสริมแต่งจนเกินจริงและบางครั้งก็ถูกแต่งแต้มสีสันโดยจินตนาการของมนุษย์และนิทานอันหลากหลายที่ถูกเล่าบ่อย ๆ ถึงกระนั้น ตำนานเหล่านั้นเกี่ยวกับประเทศต่าง ๆ ที่เคยปรากฏอยู่ในมหาสมุทรและตอนนี้ถูกจมไปแล้วก็มีมากมายเหลือเกินจนเรารู้สึกแน่ใจว่าคงต้องมีมูลเหตุที่สนับสนุนตำนานเหล่านั้นอยู่บ้าง แน่นอนว่ามันไม่ใช่เมื่อ 9,000 ปีก่อน และตัวเลขดังกล่าวก็คงจะไม่ถูกต้อง แต่นี่เป็นเพียงการบ่งชี้ว่าครั้งหนึ่งทวีปทั้งหมดนั้นเคยถูกเชื่อมติดกันและดินแดนบางแห่งเคยปรากฏในตอนนั้นซึ่งต่อมาได้หายสาบสูญไปในทะเล และข้อเท็จจริงตามประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นที่ทราบกันทั้งหมดเกี่ยวกับโลกอย่างที่มันเป็นอยู่วันนี้ก็สามารถถูกรวมเข้าไว้ได้ในเวลาไม่เกิน 5,000 ปีตั้งแต่น้ำท่วมนั้น แต่เราต้องจดจำไว้ว่า "โลกที่เป็นอยู่ในเวลานั้น ซึ่งถูกท่วมด้วยน้ำ ก็พินาศไป"

6. ช้างแมมมอธและยุคน้ำแข็งในโลกใหม่

แมมมอธเป็นช้างขนดก พวกมันหลายพันตัว เราคิดว่าหลายล้านตัวเลย เคยหากินอยู่บนทุ่งหญ้าเขตร้อนทั่วโลกก่อนน้ำท่วมนั้น ซากศพที่ถูกแช่แข็งของพวกมันหลายพันตัวและสุสานขนาดใหญ่ที่มีกระดูกและงาของพวกมันก็อยู่ตลอดแนวน้ำแข็งของทวีปอาร์กติก โดยเฉพาะในไซบีเรีย เราคิดว่าช้างเหล่านั้นในพื้นที่นั้นตายทันทีและหลายตัวถูกแช่แข็งก่อนที่การเน่าเปื่อยจะมาได้ เมื่อฝนน้ำนั้นหรือ "น้ำที่อยู่เหนือท้องฟ้า" ตามที่พระคัมภีร์เรียกมัน ตกมาบนแผ่นดินโลกเพื่อช่วยทำให้เกิดน้ำท่วมนั้น ทั้งสองขั้วโลกก็คงจะได้รู้จักกับความหนาวมหาศาลในตอนนั้น เหมือนในตอนนี้ เมื่อเจอกับความหนาวเย็นจากนอกโลกหลังจากที่ฉนวนปกคลุมที่เป็นชั้นไอน้ำขนาดใหญ่นั้นซึ่งเคยอยู่เหนือแผ่นดินโลกถูกเอาออกไปแล้ว

การระเบิดของภูเขาไฟ ซึ่งใหญ่โตมากในตอนนั้น คงทำให้อากาศเต็มไปด้วยอนุภาคฝุ่นซึ่งเพิ่มการตก

ของหิมะ น้ำที่ตกมานั้นในน้ำท่วมคงจะเป็นหิมะหรือคงจะกลายเป็นน้ำแข็งที่ขั้วโลกทั้งสองนั้น และไม่ต้องสงสัยเลยว่านั่นเป็นต้นเหตุของผืนน้ำแข็งขนาดใหญ่ซึ่งมีความหนาหนึ่งหรือสองไมล์ที่ขั้วโลกทั้งสองนั้น น้ำแข็งนั้น ซึ่งกระจายตัวออกไปภายใต้แรงกดดัน คงจะไหลลงไปยังพื้นที่บางแห่ง ไปไกลจนเข้าในสหรัฐอเมริกาในบางสถานที่และไปไกลถึงประเทศต่าง ๆ ในยุโรปตอนเหนือ ดังนั้นธารน้ำแข็งต่าง ๆ จึงถูกก่อตัวขึ้นและถูกเคลื่อนย้าย และนั่นคือทั้งหมดที่มีในยุคน้ำแข็ง มันละลายกลับอย่างรวดเร็วในทุกฤดูร้อน บางทีอาจเร่งขึ้นเล็กน้อยในฤดูหนาว พร้อมกับภูมิอากาศที่อยู่รอบ ๆมันเหมือนที่เป็นอยู่ตอนนี้: และบัดนี้น้ำแข็งที่อยู่ถาวรนั้นและธารน้ำแข็งต่าง ๆ ก็ยังอยู่ใกล้มาก ๆ กับพื้นที่อาร์กติกหรือแอนตาร์กติกเป็นส่วนใหญ่ หรือบนภูเขาต่าง ๆ ที่หิมะยังตกอยู่เพื่อทำให้เกิดธารน้ำแข็งขนาดมหึมา

เราคิดว่าตอนที่เกิดน้ำท่วมนั้น มีอยู่สองปัจจัยที่ได้เปลี่ยนแปลงภูมิภาคอาร์กติกและแอนตาร์กติกจากภูมิอากาศแบบอบอุ่นพอดี ๆ และที่มีพืชผักหนาแน่นแบบที่เคยปกคลุมทั้งพิภพในตอนนั้น ไปสู่ดินแดนที่หนาวจัด สองปัจจัยนี้เห็นได้ชัดว่านำความหนาวจัดมาสู่ทั้งสองขั้วโลกและหิมะที่อัดจนกลายเป็นผืนน้ำแข็งและธารน้ำแข็งของที่เรียกกันว่า “ยุคน้ำแข็ง” ความหนาวจัดนี้เป็นเหตุผลที่ช้างแมมมอธหลายพันตัวถูกแช่แข็งอย่างฉับพลันพร้อมกับพืชผักเขตร้อนที่อยู่ในปากและกระเพาะของพวกมันด้วยซ้ำ เหมือนกับที่ถูกพบแล้วว่าเป็นความจริงในไซบีเรียและการค้นพบต่าง ๆ ที่คล้ายกันในแอฟริกา

ปัจจัยทั้งสองนี้คือ ประการแรก มีการพังทลายของชั้นไอน้ำขนาดใหญ่ซึ่งเคยมีผลกระทบแบบเรือนกระจกและที่เคยทำให้เกิดภูมิอากาศแบบพอดี ๆ และกึ่งเขตร้อนทั่วทั้งแผ่นดินโลก และประการที่สอง มันเกี่ยวข้องกับการสูญเสียแบบฉับพลันและการเปลี่ยนแปลงของคาร์บอนไดออกไซด์ในอากาศ เมื่อสัตว์หลายล้านตัวบนพิภพ ซึ่งกินพืชผักอันบริบูรณ์มากกว่าที่เป็นไปได้ในวันนี้หลายเท่าเป็นอาหาร ได้ตายไปทั้งหมดในน้ำท่วมนั้นและไม่สามารถหายใจเอาคาร์บอนไดออกไซด์ออกมาได้แล้ว เชื่อกันว่าการเพิ่มขึ้นของคาร์บอนไดออกไซด์ในอากาศทำให้เกิดการแผ่รังสีที่สัมฤทธิ์ผลมากขึ้นเยอะของความร้อนจากดวงอาทิตย์และการลดลงของคาร์บอนไดออกไซด์คงจะลดผลกระทบของการแผ่รังสีของดวงอาทิตย์และดังนั้นจึงเกิดการลดลงแบบชั่วคราวของอุณหภูมิทั่วทั้งพิภพโลก ใน *The Genesis Flood* โดย Henry M. Morris และ John C. Whitcomb, Jr., มีคำกล่าวนี้:

Dr. Gilbert Plass แห่ง Office of Advanced Research of Aeroneutronic Systems, Inc. ได้ศึกษาค้นคว้าผลกระทบของคาร์บอนไดออกไซด์ อย่างจริงจังน่าจะมากกว่าบุคคลอื่นใด เขากล่าวว่า:

“การคำนวณต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่าการลดลงร้อยละ 50 ในปริมาณของคาร์บอนไดออกไซด์ในอากาศจะลดอุณหภูมิเฉลี่ยของแผ่นดินโลกไป 6.9 องศาฟาเรนไฮต์ เราสามารถแน่ใจได้อย่างมีเหตุผลว่าการลดลงแบบฮวบฮาบเช่นนั้นในอุณหภูมิคงจะทำให้ธารน้ำแข็งทั้งหลายกระจายไปทั่วพิภพ”

Plass ยังให้ข้อมูลเชิงปริมาณที่ตรงกันสำหรับผลกระทบของความหนาแน่นที่เพิ่มขึ้นของคาร์บอนไดออกไซด์ในการก่อให้เกิดภูมิอากาศที่อบอุ่นด้วย; ยกตัวอย่างเช่น เขาคำนวณว่าถ้าปริมาตรคาร์บอนไดออกไซด์ถูกเพิ่มขึ้นสี่เท่า และเพื่อให้สมดุลกับคาร์บอเนตบนพื้นผิวของพิภพและในมหาสมุทรทั้งหลาย อุณหภูมิเฉลี่ยของแผ่นดินโลกก็คงจะสูงกว่า ณ ปัจจุบัน 12.5 องศาฟาเรนไฮต์

คำพูดที่ยกมาจาก Dr. Plass ถูกเอามาจาก *Scientific American* สำหรับเดือนกรกฎาคม 1959

“มนุษย์ถ้ำ”, มนุษย์ “ยุคหิน”
หลังจากน้ำท่วมนั้น

แล้วพวกมนุษย์ถ้ำและอักษรภาพ ตัวหนังสือ และภาพวาดเหล่านั้นในถ้ำบางแห่งเหล่านั้นล่ะ? พวกมันน่าจะเป็นผลลัพธ์ของการกระจายตัวของมนุษย์หลังจากน้ำท่วมนั้น

คุณแน่ใจได้เลยว่าหลังจากหอบาเบล เมื่อภาษาเหล่านั้นของผู้คนทั้งหมดนั้นถูกทำให้สับสนและพวกเขาถูกกระจัดกระจายไปทุกแห่งหนเพื่อเติมเต็มแผ่นดินโลก พวกเขาก็คงจะเข้าไปหลบภัยที่ไหนก็ได้ที่พวกเขาจะหาได้ในตอนนั้น ตลอดหลายปีผู้คนที่ต้องการที่หลบภัยแบบรวดเร็วก็คงเข้าไปอยู่ในถ้ำ

ตอนผมเป็นเด็กในเวสต์เท็กซัส ผมเคยไปเยี่ยมครอบครัวหนึ่งซึ่งอยู่ริมแม่น้ำวิชิต้าซึ่งอาศัยอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่ง พวกเขาหวังว่าจะสามารถซื้อที่ผืนเล็ก ๆ และเป็นเจ้าของบ้านสักหลังได้ในภายหลัง ในระหว่างนั้นพวกเขาอาศัยอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่ง พวกเขาไม่ใช่พวกคนเถื่อนยุคหิน

ผู้บุกเบิกจำนวนมหาศาลเหล่านั้นที่ได้ย้ายออกไปอยู่ในเวสต์เท็กซัสหรือแคนซัสหรือนิวเม็กซิโกและได้สร้าง “dugouts” นั่นคือ ห้องใต้ดินแบบครึ่งหนึ่งในพื้นดินซึ่งถูกปกคลุมด้วยเสาหลายต้นและจากนั้นก็ผงคลีดิน ก็ไม่ใช่พวกคนเถื่อน คนเหล่านั้นที่ปลูกสร้าง “บ้านดิน” ซึ่งทำจากก้อนอิฐโคลนในนิวเม็กซิโก, โคโลราโด้, และแอริโซน่าก็ไม่ใช่พวกคนยุคหิน

ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่า ผู้คนเรื่อยมาจนถึงสมัยน้ำท่วมโลกมีระดับอารยธรรมที่สูง หลังจากน้ำท่วมนั้นในพื้นที่บางแห่งมีหลักฐานมากมายที่แสดงถึงระดับของอารยธรรมที่สูง

มิสรายิมถูกเชื่อกันว่าเป็นเมเนส กษัตริย์องค์แรกในอียิปต์ ผู้ซึ่งหลุมศพของเขาถูกพบในปี 1897 เขาเป็นบุตรชายของฮามผู้ซึ่งออกมาจากน้ำท่วมนั้น และบันทึกต่าง ๆ ของอียิปต์ (นั่นเป็นประเทศที่มีอากาศแห้งมาก ๆ และดังนั้นหนังสือที่เป็นแผ่นหนังและอนุสาวรีย์ต่าง ๆ จึงมักถูกถนอมรักษาไว้) อยู่ในหมู่บันทึกที่เก่าแก่ที่สุดที่เรามี อารยธรรมสืบย้อนไปถึงบุตรชายทั้งสามของโนอาห์ ย้อนไปถึงน้ำท่วมนั้น

พวกคนไม่เชื่อในอดีตบางครั้งกล่าวว่าโมเสสไม่มีทางเขียนหนังสือห้าเล่มแรกนั้นได้เพราะว่าโมเสสอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ พวกเขาคิดว่าผู้คน ซึ่งวิวัฒนาการมาจากสัตว์ ไม่เคยเรียนรู้ภาษาเขียน! นั่นเป็นความคิดที่โง่เขลา ตั้งแต่สมัยนั้นที่เราได้พบประมวลกฎหมายฮัมบูราบีก่อนสมัยของอับราฮัมนานมาก ในพื้นที่แห่งนั้น และกระทั่งเมืองนั้น คือเมืองเออร์ของคนเคลเดีย ซึ่งอับราฮัมจากมา ได้ถูกระบุแล้วและมันเคยมีห้องสมุดแห่งหนึ่ง

เครื่องประดับที่เก่าแก่มาก ๆ นั้นและผลงานต่าง ๆ ที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองเหลือง ฯลฯ ในอียิปต์บ่งชี้ถึงอารยธรรมที่สูงมาก ๆ ซึ่งคงเคยเจริญรุ่งเรืองหลังจากน้ำท่วมนั้นไม่นาน

กระทั่งในเม็กซิโกเก่าและในเปรู มีหลักฐานอันน่าอัศจรรย์ใจที่ว่าชาวแอซเท็กและผู้อยู่อาศัยยุคต้นกลุ่มอื่น ๆ ของอเมริกาใต้และเม็กซิโกเคยทราบสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับดาราศาสตร์และคณิตศาสตร์และเรื่องพวกนั้นที่คนส่วนใหญ่ตอนนี้ไม่ทราบ

มีผู้คนที่เสื่อมถอยลงแล้วอยู่บนทุกทวีป จะมีคนแบบนั้นเสมอไป โรม 1 บอกว่าผู้คนหลังจากน้ำท่วมโลกที่ไม่ชอบที่จะจดจำพระเจ้าไว้ในความรู้ของพวกเขาได้ถูกมอบไว้แก่ความคิดอันเสื่อมทรามและความ

นอกรีตและบาปเรื่องเพศและการนับถือรูปเคารพแล้ว แต่ว่าตั้งแต่น้ำท่วมโลก มนุษยชาติก็มีอารยธรรมดี ๆ มาอย่างไม่ขาดตอน ถึงแม้จะมีคนเหล่านั้นที่ดำเนินต่อไปในความนอกรีต ความโฉดเขลา และความป่าเถื่อนก็ตาม

เราคิดว่าพวกช้างแมมมอธได้สูญพันธุ์ในเวลาไม่นานหลังจากน้ำท่วมนั้น แมมมอธเป็นช้างขนดก และมีคนบอกผมว่า พวกช้างพืชผักใบเขียวในปริมาณที่มากถึงหนึ่งในห้าของน้ำหนักตัวของพวกมันในวันเดียว! คุณสามารถเห็นได้ว่าหลังจากน้ำท่วมนั้น ช้างแมมมอธคู่หนึ่งอาจอยู่กันได้ชั่วระยะหนึ่ง แต่เมื่อพวกมันเริ่มทวีจำนวนมากขึ้นบนแผ่นดินโลกในที่ ๆ ผืนป่าถูกปกคลุมไปแล้วและถูกทำให้เป็นถ่านหินและในที่ ๆ พวกมันต้องพึ่งพาต้นไม้และใบหญ้าที่เพิ่งงอกใหม่ในป่า พวกแมมมอธก็คงไม่พบพื้นที่มากนักของโลกที่พวกมันจะมีกินอย่างเหลือเฟือ กระทั่งตอนนี้พวกช้างก็ถูกจำกัดให้อยู่ในพื้นที่บางส่วนของแอฟริกา อินเดีย และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เท่านั้นซึ่งเป็นที่ ๆ มีผืนป่าขนาดใหญ่และมีพืชผักใบเขียวในปริมาณเกือบไร้ขีดจำกัดให้พวกมันได้กิน เราไม่ประหลาดใจที่พวกแมมมอธสูญพันธุ์ไปในเวลาไม่นาน พวกสุดท้ายได้ตายไป สักเวลาหนึ่งหลังจากน้ำท่วมนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย

พวกไดโนเสาร์เริ่มสูญพันธุ์ไปในไม่ช้าหลังจากน้ำท่วมนั้น

แล้วพวกไดโนเสาร์ล่ะ? บัดนี้เห็นได้ชัดว่าพวกไดโนเสาร์เคยอยู่บนพิภพเมื่อมนุษย์เคยอยู่ที่นี่ ในเท็กซัส พวกเขาได้ค้นพบรอยเท้าของไดโนเสาร์ตัวหนึ่งในก้นแม่น้ำที่เป็นหินและพื้นที่ใกล้เคียงได้พบรอยเท้าเปล่าขนาดยักษ์ของเท้าผู้ชายคนหนึ่ง รอยเท้านั้นยาวประมาณสิบแปดนิ้ว ซึ่งบ่งบอกว่าชายคนนั้นตัวใหญ่มาก ๆ นี่อยู่ในแม่น้ำ Paluxy ใกล้เกลนโรส, เท็กซัส, และมีภาพถ่ายจริง ๆ ให้ดู

ดังนั้นจึงเคยมีพวกไดโนเสาร์อยู่บนพิภพหลังจากน้ำท่วมนั้นในช่วงเวลาสั้น ๆ พวกคนจีนมีประเพณีต่าง ๆ เกี่ยวกับ “พวกมังกร” และก่อนที่พวกเขาได้ทราบเกี่ยวกับซากฟอสซิลของพวกไดโนเสาร์ที่ถูกพบแล้ววันนี้ พวกมังกรก็ถูกวาดเป็นภาพในแบบที่เหมือนกันอย่างมากกับพวกไดโนเสาร์ที่ถูกคืนสภาพ

พระคัมภีร์พูดหลายครั้งเกี่ยวกับ “พวกมังกร” ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้อาจหมายถึงพวกไดโนเสาร์ก็ได้

แต่เหมือนเช่นเคย โปรดจำไว้ว่าพวกไดโนเสาร์เป็นสัตว์อุ้ยอ้ายขนาดยักษ์ เช่นเดียวกับสัตว์อื่น ๆ อีกหลายชนิดที่เคยมีอยู่เยอะก่อนน้ำท่วมนั้น พวกที่มีขนาดใหญ่กว่าก็เริ่มสูญพันธุ์ไปแล้ว เราคิดว่าในโลกใหม่นั้นหลังจากน้ำท่วมโลก ซึ่งมีพื้นที่จำกัดที่เป็นภูมิอากาศแบบเขตร้อนและปราศจากป่าฝนขนาดใหญ่ใด ๆ ที่จะเป็นอาหารสำหรับพวกมัน พวกไดโนเสาร์จึงประสบความลำบากและพวกที่ตัวใหญ่ ๆ จึงค่อย ๆ สูญพันธุ์ไป อีกหลายสายพันธุ์ได้เริ่มสูญพันธุ์ไป บ้างก็ในยุคปัจจุบัน

คุณทราบว่าพวกจระเข้และแอลลิเกเตอร์อยู่ในวงศ์เดียวกัน และนิตยสาร แนชั่นแนล จีโอกราฟิก ก็บอกเล่าเกี่ยวกับพวกไดโนเสาร์ที่เหลืออยู่ พวกตะกวดยักษ์ที่มีขนาดใหญ่พอที่จะกินกวางตัวหนึ่งได้ บนเกาะ ๆ หนึ่งแห่งมหาสมุทรอินเดีย แต่พวกไดโนเสาร์ที่ตัวมหึมาคงจะปรับตัวไม่ได้ในโลกใหม่นี้และเมื่อไม่มีอาหารเพียงพอก็ดูเหมือนว่าพวกมันค่อย ๆ สูญพันธุ์ไปในเวลาไม่นาน

และนั่นไม่ได้เกิดขึ้นเมื่อหลายล้านปีก่อนแต่แค่ตั้งแต่น้ำท่วมนั้น ตอนนี้มันดูเหมือนจะเป็นที่แน่ชัด

พวกไดโนเสาร์ตั้งแต่น้ำท่วมนั้น

Dr. John C. Whitcomb, Jr. ในหนังสือของเขา *The Early Earth* หน้า 132 มีถ้อยคำที่สำคัญนี้:

พวกไดโนเสาร์ (“พวกตะกวดที่น่ากลัว”) มีอยู่เยอะโดยเฉพาะในช่วงตั้งแต่สมัยของอาดัมจนถึงน้ำท่วมโลกเพราะภูมิอากาศที่อบอุ่นและชื้นซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของโลกสมัยก่อนน้ำท่วมนั้น พวกมันไม่ได้เริ่มสูญพันธุ์ไปก่อนสมัยของอาดัม เพราะเขาได้รับมอบอำนาจครอบครองเหนือสัตว์ทุกชนิด (ปฐก. 1:28) นี่ถูกยืนยันแล้วโดยการค้นพบอันน่าทึ่งของรอยเท้ามนุษย์ในชั้นหินเดียวกันกับที่มีรอยเท้าของพวกไดโนเสาร์ (เทียบ Whitcomb and Morris, *The Genesis Flood,* Presbyterian and Reformed Publishing Co., 1961, หน้า 172-176) ในนัยที่กว้างกว่าของชื่อเรียก ไดโนเสาร์ เราอาจกล่าวได้ว่าพวกมันยังไม่ได้สูญพันธุ์ บนเกาะโคโมโดในอินโดนีเซีย พวกตะกวดมังกรตัวใหญ่นับพันตัวยังรอดชีวิตอยู่ บางตัวมีขนาดลำตัวยาวถึงสิบฟุตและหนักกว่าสามร้อยปอนด์ (*National Geographic* Magazine, Dec. 1968) และแน่นอนว่าจระเข้ยาวยี่สิบฟุตคงถือได้ว่าเป็น “ตะกวดที่น่ากลัว”! เนื่องจากพวกสัตว์เลื้อยคลานสามารถสืบพันธุ์ได้แล้วก่อนที่มันมีขนาดโตเต็มที่ เราจึงไม่จำเป็นต้องคิดว่าพวกตัวใหญ่ ๆ ต้องขึ้นเรือของโนอาห์ หลังจากน้ำท่วมนั้น พวกไดโนเสาร์ซึ่งเป็นสัตว์เลื้อยคลานพบว่าตัวเองถูกจำกัดให้อยู่ใกล้แนวเส้นศูนย์สูตร และในกรณีส่วนใหญ่พวกมันก็เริ่มสูญพันธุ์ไปในช่วงหลายร้อยปีต่อมาเพราะการดิ้นรนเอาชีวิตรอด โดยต้องแย่งชิงหากินกับพวกสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมที่คล่องแคล่วกว่าและปรับตัวเก่งกว่า

บทเรียนบางประการที่พระเจ้าทรงให้เราจากเหตุการณ์น้ำท่วมนั้น

ดูข้อพระคำใน 2 เปโตร 3:3-7 อีกครั้ง:

“จงรู้ข้อนี้ก่อน คือในวันสุดท้ายคนที่ชอบเยาะเย้ยจะเกิดขึ้นและดำเนินตามใจปรารถนาชั่วของตน และจะถามว่า “คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษหลับล่วงไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนที่ได้เป็นอยู่ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก” เพราะว่าเขาแกล้งลืมข้อนี้เสีย คือโดยคำตรัสของพระเจ้า ฟ้าสวรรค์ได้อุบัติขึ้นตั้งแต่โบราณ และแผ่นดินโลกจึงได้บังเกิดขึ้นแยกออกจากน้ำและท่ามกลางน้ำ โดยเหตุเหล่านั้น พระองค์จึงได้ทรงบันดาลให้น้ำมาท่วมทำลายโลกที่มีอยู่ในเวลานั้น แต่ว่าท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกที่อยู่เดี๋ยวนี้ พระองค์ทรงเก็บงำไว้โดยคำตรัสนั้นสำหรับให้ไฟเผา คือเก็บไว้จนถึงวันทรงพิพากษาและวันพินาศแห่งบรรดาคนอธรรม”

1. พวกคนชั่วที่ไม่เชื่อจะเยาะเย้ยเรื่องการทรงสร้างและน้ำท่วมโลก

พระเจ้าตรัสว่าพวกคนชอบเยาะเย้ยที่ดำเนินตามตัณหาของตัวเองจะหัวเราะเยาะแนวคิดเรื่องการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ พวกเขาเชื่อในธรณีวิทยาแบบ “uniformitarian” ไม่ใช่ว่าเคยมีหายนะภัยครั้งใหญ่อย่างน้ำท่วมนั้น แต่ว่าสิ่งต่าง ๆ กำลังดำเนินอยู่ต่อไปในอดีตเหมือนตอนนี้ พร้อมกับการค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงยาวนานหลายล้านปี เพราะเหตุใด? เพราะว่าพวกเขาเป็นคนชอบเยาะเย้ย พวกเขากำลังดำเนินตามความปรารถนาอันชั่วของตัวเอง พวกเขาไม่อยากเชื่อพระคัมภีร์ พวกเขาไม่อยากต้องให้การต่อพระเจ้า พวกเขาไม่อยากกลับใจใหม่ ดังนั้นพวกคนชอบเยาะเย้ยจึงหันไปเสียจากสิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับการทรงสร้างและเกี่ยวกับน้ำท่วมนั้น พวกเขา “แกล้งโง่” พวกเขามีความคิดที่อคติ

ดังนั้นถึงแม้ว่าบัดนี้พวกเขาทราบแล้วว่าการเกิดขึ้นมาเองเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ พวกเขาก็คิดว่าสิ่งต่าง ๆ คงเริ่มต้นมาแบบนั้นเมื่อหลายล้านปีก่อน แทนที่จะเกิดขึ้นมาโดยการทรงสร้างโดยตรง ถึงแม้พวกเขา

หาไม่เจอจุดเชื่อมที่หายไปเลยระหว่างสายพันธุ์หรือชนิดต่าง ๆ พวกเขาก็ยังเชื่ออยู่ว่าคงต้องมีจุดเชื่อมเช่นนั้น คำกล่าวอ้างใหญ่โตต่าง ๆ ของพวกนักวิวัฒนาการเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวต่าง ๆ ที่รับตกทอดกันมาถูกพิสูจน์แล้วว่าเป็นเท็จทั้งหมด และกฎต่าง ๆ ของเมนเดล ซึ่งบัดนี้ถูกยอมรับแล้ว แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเฉพาะสิ่งที่มีอยู่ในยีนในพืชหรือสัตว์เท่านั้นที่สามารถสืบพันธุ์ได้ และว่าความหลากหลายเหล่านั้นก็มีอยู่ที่นั่นอยู่แล้วและว่าพวกมันออกลูก “ตามชนิดของพวกมัน” เท่านั้น เหมือนกับที่พระคัมภีร์กล่าว

พวกนักวิทยาศาสตร์รู้จักกฎข้อที่หนึ่งและที่สองของอุณหพลศาสตร์ (thermodynamics) กฎข้อแรกก็คือว่า สิ่งต่าง ๆ ไม่ได้กำลังเติบโตและพัฒนาจนกลายเป็นมากกว่าที่พวกมันเคยเป็น ไม่อาจมีการเปลี่ยนแปลงในพลังงานของสสารได้นอกจากโดยการเข้าแทรกแซงโดยตรงของพระเจ้า กฎข้อที่สองกล่าวว่ามีการถดถอยอยู่ตลอด การสึกหรอ การเสื่อมลงของเครื่องจักร การเพิ่มขึ้นของความไร้ระเบียบ นักวิทยาศาสตร์ทุกคนทราบว่านี่เกิดขึ้นเป็นประจำในเครื่องจักรและในพืชและสัตว์ แนวโน้มสากลคือ ลง ไม่ใช่ขึ้น

พวกม้าที่วิ่งเตลิด หากปราศจากการดูแลของมนุษย์ในการผสมพันธุ์ ก็กลายเป็นม้าป่า การดูแลของมนุษย์เท่านั้นก่อให้เกิดม้าพันธุ์ดีหรือ Tennessee Walkers หรือพวกม้า Standardbred หรือพวกม้ายักษ์ Clydesdales

กุหลาบงามที่ถูกปล่อยทิ้งในธรรมชาติก็กลับไปสู่กุหลาบป่าแคระ ธรรมชาติ หากถูกปล่อยไว้ลำพัง ก็วิ่งลงเขาไม่ใช่ขึ้นเขา แนวคิดวิวัฒนาการจากเรียบง่ายไปสู่ซับซ้อน จากสัตว์ไปสู่มนุษย์ ก็ฝ่าฝืนกฎข้อที่สองของอุณหพลศาสตร์ ซึ่งเป็นกฎทางวิทยาศาสตร์ที่ได้รับการยอมรับ

แต่ถ้าโลกกำลังหมดลาน ต้องมีใครสักคนที่เริ่มไขลานโลก! ชีวิต พลังงาน ไม่ได้เริ่มต้นตัวมันเอง วิวัฒนาการไม่สามารถอธิบายการทรงสร้าง กระนั้นมนุษย์ เพราะตัณหาอันชั่วของตน ก็ยังอยากเชื่อในวิวัฒนาการ อยากเชื่อว่าฟอสซิลเหล่านั้นไม่ได้มาจากน้ำท่วมโลกแต่ผ่านระยะเวลาหลายล้านปีโดยปราศจากพระเจ้า

2. โลกจะพินาศอีกแต่โดยไฟ

อีกบทเรียนหนึ่งที่เราต้องจำไว้ก็คือว่า จะมีการทำลายล้างโลกอีกครั้ง 2 เปโตร 3:10,11 กล่าวว่า:

“แต่วันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขโมยในเวลากลางคืน ในวันนั้นท้องฟ้าอากาศจะล่วงไปเสียด้วยเสียงดังสนั่น และบรรดาโลกธาตุจะละลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า แผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะถูกเผาเสียสิ้นด้วย เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะถูกทำให้สลายไปหมดสิ้น พวกท่านควรจะเป็นคนแบบไหนในบรรดาการกระทำอันบริสุทธิ์และทางของพระเจ้า”

ฟ้าอากาศจะล่วงไปเสียด้วยเสียงดังสนั่น โลกธาตุเหล่านั้นจะละลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า แผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะถูกเผามอด ทุกสิ่งที่ไฟสามารถทำลายได้บนแผ่นดินโลกนี้ก็จะถูกทำลาย และนั่นจะเกิดขึ้นใน “วันแห่งการพิพากษาและความหายนะของบรรดาคนอธรรม” 2 เปโตร 3:7 บอกเรา

โลกในอวกาศ และพระคริสต์ทรงอยู่บนพระที่นั่งใหญ่สีขาวซึ่งฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกได้หนีไปเสียจากมัน เมื่อนั้นพระเจ้าจะทรงทำลายแผ่นดินโลกนี้พร้อมกับสิ่งสารพัดที่ไฟสามารถทำลายได้ จากนั้นเราพบว่าพระเจ้าทรงสร้างทั้งหมดนี้ให้เป็นฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เมื่อพระเจ้าก็สามารถรักษาพระสัญญาของพระองค์ที่ให้ไว้แก่อับราฮัมที่ว่าเชื้อสายของอับราฮัมจะรับแผ่นดินที่ยกให้แก่พวกเขาเป็นมรดก เมื่อนั้นมันจะเป็นความจริงที่ว่า “คนใจอ่อนสุภาพจะรับแผ่นดินโลกเป็นมรดก”

ฉะนั้นคุณก็จะหมายเหตุว่า การทำลายล้างนี้ของแผ่นดินโลกโดยไฟจะต้องเกิดขึ้นหลังจากการรับขึ้นนั้น หลังจากการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสง่าราศีเพื่อครอบครองเป็นเวลาหนึ่งพันปี และเมื่อถึงเวลานั้นจะมีการพิพากษาครั้งสุดท้ายที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวนั้นในอวกาศ

ข้อ 15-19:

8:15 และพระเจ้าทรงพูดกับโนอาห์ โดยตรัสว่า
8:16 “จงออกไปจากเรือ ทั้งตัวเจ้า และภรรยาของเจ้า และบุตรชายทั้งหลายของเจ้า และบุตรสะใภ้ทั้งหลายของเจ้าพร้อมกับเจ้า
8:17 จงพาสิ่งที่มีชีวิตทั้งสิ้นที่อยู่ด้วยกันกับเจ้าออกไป คือบรรดาเนื้อหนัง ทั้งนก และสัตว์ใช้งาน และสัตว์เลื้อยคลานทั้งสิ้นที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก เพื่อพวกมันจะผสมพันธุ์กันอย่างบริบูรณ์ใน แผ่นดินโลก และมีลูกดกและทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก”
8:18 และโนอาห์ได้ออกไป ทั้งบุตรชายทั้งหลายของท่าน และภรรยาของท่าน และบุตรสะใภ้ทั้งหลายของท่านพร้อมกับท่าน
8:19 สัตว์ป่าทั้งสิ้น บรรดาสัตว์เลื้อยคลาน และนกทั้งสิ้น และสิ่งใดก็ตามที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของพวกมัน ได้ออกไปจากเรือ

3. ออกมาสู่โลกที่แตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง!

โนอาห์ออกมาพบกับโลกที่ถูกทำลายล้างนี้ มันไม่ใช่โลกเดิมอีกแล้ว แม่น้ำเหล่านั้น ภูเขาเหล่านั้นไม่เหมือนเดิมแล้ว ไม่มีนครต่าง ๆ หลงเหลืออยู่เลย ไม่มีผู้คนหลงเหลืออยู่เลย มีแต่สัตว์เหล่านั้นที่เขาพาออกมาจากเรือ แต่พวกมันจะต้องแพร่กระจายออกไปและออกลูกมากมายและเพิ่มทวีในพิภพ พระเจ้าจะทรงเริ่มใหม่หมดกับเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ในโลกซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นมา

ข้อ 20-22:

8:20 และโนอาห์ได้สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งแด่พระเยโฮวาห์ และเอาจากบรรดาสัตว์ที่สะอาด และจากบรรดานกที่สะอาด และถวายเป็นเครื่องเผาบูชาทั้งหลายบนแท่นบูชานั้น
8:21 และพระเยโฮวาห์ได้ทรงดมกลิ่นหอมอันพอพระทัย และพระเยโฮวาห์ตรัสในพระทัยของพระองค์ว่า “เราจะไม่สาปแช่งแผ่นดินอีกเพราะเหตุมนุษย์ ด้วยว่าจินตนาการแห่งใจของมนุษย์ล้วนแต่ชั่วร้ายตั้งแต่วัยเยาว์ของเขา และเราจะไม่ประหารสิ่งทั้งสิ้นที่มีชีวิตอีกเหมือนอย่างที่เราได้กระทำแล้วนั้น
8:22 ในขณะที่แผ่นดินโลกยังดำรงอยู่นั้น ฤดูหว่านและฤดูเก็บเกี่ยว ทั้งเวลาเย็นและเวลาร้อน ทั้งฤดูร้อนและฤดูหนาว ทั้งกลางวันและกลางคืน จะไม่

สิ้นสุดเลย”

โนอาห์ก่อแท่นบูชาหนึ่ง

โนอาห์ก่อแท่นบูชาหนึ่ง ช่างเปี่ยมสุขที่บัดนี้พระเจ้าทรงเริ่มต้นใหม่กับผู้คนที่รักพระองค์และคงจะปรนนิบัติพระองค์ ถึงแม้ว่าจนถึงเวลานี้มนุษย์ไม่เคยกินเนื้อสัตว์เลย กินแต่ผักเท่านั้น (ปฐก. 1:29,30) และแต่ก่อนไม่เคยมีพวกสัตว์ที่กินเนื้อ กระนั้นอาแบลได้ถวายเครื่องสัตวบูชา และโนอาห์ก็ถวายเครื่องสัตวบูชาเช่นกัน นี่เกิดขึ้นก่อนพระราชบัญญัติด้านพิธีการ แต่แม้กระทั่งตอนนั้นอาแบลและโนอาห์ก็เข้าใจว่าเครื่องสัตวบูชานั้นเป็นตัวแทนของพระคริสต์ พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้จะเสด็จมาและสิ้นพระชนม์

คนเหล่านั้นที่รับความรอดในสมัยพันธสัญญาเดิมก็ได้รับความรอดโดยความเชื่อในพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมานั้น พวกเขาอาจเห็นเพียงแค่ลาง ๆ แต่โดยความเชื่อพวกเขาก็เห็นแล้วว่าพระเจ้าจะทรงจัดเตรียมเครื่องสัตวบูชาหนึ่ง เหมือนอย่างที่อับราฮัมได้บอกอิสอัคว่า “ลูกของพ่อเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมลูกแกะไว้สำหรับพระองค์เองเพื่อเป็นเครื่องเผาบูชา” (ปฐก. 22:8) โดยความเชื่ออาแบลได้ถวายเครื่องสัตวบูชาหนึ่ง (ฮบ. 11:4) บัดนี้เราทราบว่าโนอาห์ ซึ่งตั้งตาคอยพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมานั้น ได้ถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ ที่ชอบพระทัยพระเจ้า วันนี้เราถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งแสดงภาพการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เพื่อพวกเรา ลูกแกะที่ถูกฆ่าเป็นเครื่องสัตวบูชานั้นก็มีความหมายแบบเดียวกันสำหรับโนอาห์ ถึงแม้ว่าพระองค์ผู้ทรงถูกแสดงภาพในเครื่องสัตวบูชานั้นจะเสด็จมาในอนาคตก็ตาม

และนั่นเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าจริง ๆ! พระองค์ได้ทรงเศร้าพระทัยกับความชั่วของเหล่าคนบาปที่ไม่เอาพระเจ้ามานานเหลือเกิน บัดนี้คนของพระเจ้าถวายเครื่องสัตวบูชาหนึ่งและใจของเขาก็เปิดรับพระเมตตาและพระพรต่าง ๆ ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระเจ้าทรงพอพระทัยกับการกระทำนี้

ดังนั้นพระเจ้าจึงให้พระสัญญาประการหนึ่งไว้: แผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะไม่ถูกทำลายโดยน้ำท่วมอีกเลย และ “ในขณะที่แผ่นดินโลกยังดำรงอยู่นั้น ฤดูหว่านและฤดูเก็บเกี่ยว ทั้งเวลาเย็นและเวลาร้อน ทั้งฤดูร้อนและฤดูหนาว ทั้งกลางวันและกลางคืน จะไม่สิ้นสุดเลย” นั่นอาจหมายความว่าเกิดการเปลี่ยนแปลงบางอย่างขึ้นแล้วในฤดูกาลเหล่านั้นเพราะน้ำท่วมนั้น แต่จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงอีกเลยนับแต่นั้น

มีคำกล่าวหนึ่งที่โง่เขลาที่พวกคนขาดความรู้บางครั้งคิดว่าอยู่ในพระคัมภีร์ ที่ว่า “เวลานั้นจะมาเมื่อท่านจะแยกไม่ออกระหว่างฤดูร้อนกับฤดูหนาว นอกจากโดยการสังเกตการผลิของใบไม้” ไม่ใช่เลย พระเจ้าได้ทรงตั้งแผ่นดินโลกบนวิถีของมันให้โคจรรอบดวงอาทิตย์ และการเอียงของแกนโลกที่ทำให้เกิดฤดูร้อนและฤดูหนาวและฤดูกาลต่าง ๆ ก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลง ฤดูหว่านและฤดูเกี่ยว พระเจ้าทรงให้คำมั่นของพระองค์แล้วเกี่ยวกับเรื่องนั้น

คุณจะเห็นว่าในข้อ 21 พระเจ้าทรงทราบความอ่อนแอที่น่าสงสารในมนุษยชาติ เราถูกเตือนใจเกี่ยวกับเพลงสดุดี 103:8-17:

“พระเยโฮวาห์ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาและมีพระคุณ กริ้วช้าและอุดมด้วยความเมตตา พระองค์จะไม่ทรงดุว่าเสมอ และพระองค์จะไม่กริ้วอยู่เป็นนิตย์ พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำต่อพวกเราตามเรื่องบาปทั้งหลายของพวกเรา และไม่ทรงสนองพวกเราตามบรรดาความชั่วช้าของพวกเรา เพราะว่าฟ้าสวรรค์สูงเหนือแผ่นดิน

โลกเท่าใด ความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ก็ใหญ่ยิ่งเท่านั้น ทิศตะวันออกไกลจากทิศตะวันตกเท่าใด พระองค์ก็ทรงกำจัดบรรดาการละเมิดของพวกเราไปไกลจากพวกเราแล้วเท่านั้น บิดาสงสารบุตรทั้งหลายของตนฉันใด พระเยโฮวาห์ก็ทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น เพราะพระองค์ทรงทราบโครงร่างของพวกเรา พระองค์ทรงระลึกว่าพวกเราเป็นผงคลีดิน สำหรับมนุษย์นั้น วันทั้งหลายของเขาเป็นเหมือนอย่างหญ้า เขาเจริญขึ้นเหมือนอย่างดอกไม้แห่งทุ่งนา เพราะลมพัดผ่านมาเหนือมัน และมันก็จากไป และสถานที่ของมันจะไม่รู้จักมันอีกต่อไป แต่ความเมตตาของพระเยโฮวาห์นั้นดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาลต่อบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ต่อหลานเหลน”

ดังนั้นในที่นี้พระเยโฮวาห์จึงทรงเตือนความจำพระองค์เองเกี่ยวกับมนุษย์: “...ด้วยว่าจินตนาการแห่งใจของมนุษย์ล้วนแต่ชั่วร้ายตั้งแต่วัยเยาว์ของเขา” แต่พระเมตตาของพระเจ้าก็ถูกมุ่งหมายไว้แล้ว

ปฐมกาล 9

ข้อ 1-3:

9:1 และพระเจ้าทรงอวยพรโนอาห์และบุตรชายทั้งหลายของท่าน และตรัสแก่พวกเขาว่า “จงมีลูกดก และทวีมากขึ้น และเติมเต็มแผ่นดินโลก

9:2 และความเกรงกลัวพวกเจ้าและความหวาดกลัวพวกเจ้า จะอยู่บนสัตว์ป่าทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก และบนบรรดานกแห่งฟ้าอากาศ บนสิ่งทั้งสิ้นที่เคลื่อนไหวไปมาบนแผ่นดินโลก และบนบรรดาปลาแห่งทะเล พวกมันได้ถูกมอบไว้ในมือของพวกเจ้าแล้ว

9:3 บรรดาสิ่งเคลื่อนไหวไปมาที่มีชีวิตอยู่จะเป็นอาหารของพวกเจ้า เช่นเดียวกับพืชผักเขียวสด เราได้ยกทุกสิ่งให้แก่พวกเจ้าแล้ว

โนอาห์ในโลกใหม่นั้น

ในปฐมกาล 1:28 อาดัมและเอวาได้รับคำบัญชาว่า “จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น และจงเติมเต็มแผ่นดินโลก และจงมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น และครอบครองเหนือฝูงปลาแห่งทะเล และเหนือฝูงนกแห่งฟ้าอากาศ และเหนือสิ่งที่มีชีวิตทุกชนิดที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก” บัดนี้พระบัญชานั้นถูกกล่าวซ้ำแก่โนอาห์และบุตรชายทั้งสามของเขา: “จงมีลูกดก และทวีมากขึ้น และเติมเต็มแผ่นดินโลก” ผมขอเตือนความจำคุณอีกครั้งว่าแผ่นดินโลกจะต้องถูกเติมเต็มใหม่อยู่ตลอด มนุษย์ตาย พระบัญชานั้นไม่เพียงมาถึงอาดัมและมาถึงโนอาห์แต่มาถึงเราทุกคน “การสมรสเป็นที่นับถือในทุกสิ่ง และที่นอนก็ปราศจากมลทิน” “ดูเถิด บุตรทั้งหลายเป็นมรดกของพระเยโฮวาห์ และผลแห่งครรภ์เป็นรางวัลของพระองค์” (สดด. 127:3) ข้อ 7 ทวนซ้ำพระบัญชานั้นพร้อมกับการเน้นหนักมากขึ้น

และบัดนี้ “ความเกรงกลัวพวกเจ้าและความหวาดกลัวพวกเจ้า จะอยู่บนสัตว์ป่าทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก” (ข้อ 2) อาจเป็นได้ว่าก่อนน้ำท่วมโลก พวกสัตว์ไม่ได้กลัวมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดเคยฆ่าสัตว์ยกเว้นการฆ่าพวกแกะที่เลี้ยงไว้ เราคิดเช่นนั้น และพวกลูกแกะที่เป็นเครื่องสัตวบูชา มนุษย์กินผักในสมัยนั้น ไม่มีพวกสัตว์กินเนื้อ และผมคิดว่าพวกสัตว์คงจะไม่กลัวมนุษย์มากเป็นพิเศษ เหมือนกับที่ตอนนี้พวกมันไม่กลัวมนุษย์มากนักในที่ ๆ มนุษย์ไม่เคยไปอยู่มาก่อน แต่บัดนี้ความกลัวมนุษย์ก็ตกอยู่บนพวกสัตว์และบัดนี้มนุษย์จะกินเนื้อสัตว์แล้ว บัดนี้พวกสัตว์ที่กินเนื้อก็จะกินสัตว์อื่น ๆ แล้ว

บางคนคิดว่าอาหารที่เป็นผักเหมาะสมมากกว่า พระเจ้าไม่ทรงคิดเช่นนั้น พระคัมภีร์กล่าวว่า “...จงกินสิ่งของใด ๆ ซึ่งถูกตั้งไว้ต่อหน้าพวกท่าน” (ลูกา 10:8) และอีกครั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า “ด้วยว่าบรรดาสิ่งเนรมิตสร้างของพระเจ้าเป็นของดี และไม่ต้องปฏิเสธเลยสักสิ่งเดียว ถ้าสิ่งนั้นถูกรับด้วยการขอบพระคุณ เพราะว่าสิ่งนั้นถูกชำระไว้แล้วโดยพระวจนะของพระเจ้าและการอธิษฐาน” (1 ทธ. 4:4,5)

บัดนี้แม้แต่พวกข้อห้ามต่าง ๆ ด้านพิธีการซึ่งถูกให้แก่พวกยิวก็ไม่มีผลบังคับต่อเหล่าคริสเตียนของพันธสัญญาใหม่ โคโลสี 2:16,17 กล่าวว่า “เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดปรับโทษพวกท่านในเรื่องการกิน หรือในการดื่ม หรือในเรื่องการถือเทศกาล หรือวันขึ้นหนึ่งค่ำ หรือวันสะบาโตทั้งหลาย ซึ่งเป็นเงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์”

เคยมีความหมายด้านพิธีการอยู่ในพระราชบัญญัติด้านพิธีการ แต่ไม่มีคำสั่งด้านศีลธรรมสำหรับ

คริสเตียนทั้งหลาย

ข้อ 4-6:

9:4 แต่เนื้อพร้อมกับชีวิตของมัน ซึ่งคือเลือดของมัน พวกเจ้าจะต้องไม่กินเลย
9:5 และโลหิตของพวกเจ้าที่เป็นชีวิตของพวกเจ้า เราจะเรียกเอาอย่างแน่นอน เราจะเรียกเอาจากมือของสัตว์ป่าทั้งสิ้นและจากมือของมนุษย์ เราจะเรียกเอาชีวิตของมนุษย์จากมือพี่น้องของตนทุกคน
9:6 ผู้ใดทำให้โลหิตของมนุษย์ไหล โดยมนุษย์โลหิตของผู้นั้นจะถูกทำให้ไหล เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ในแบบพระฉายของพระเจ้า

โทษประหารชีวิตสำหรับการฆ่าคน

ก่อนน้ำท่วมนั้น เราไม่คิดว่าเคยมีรัฐบาลของมนุษย์แบบเป็นระเบียบใด ๆ และพระเจ้ายังไม่ได้มอบการบังคับใช้โทษประหารชีวิตไว้ในมือของมนุษย์ คาอินได้รับอนุญาตให้ไปได้พร้อมกับเครื่องหมายอันหนึ่งบนตัวเขาเพื่อที่จะไม่มีผู้ใดฆ่าเขาเพื่อล้างแค้นสำหรับการที่เขาฆ่าอาแบล แต่บัดนี้จะมีการปกครองของรัฐบาลมนุษย์แล้ว: “ผู้ใดทำให้โลหิตของมนุษย์ไหล โดยมนุษย์โลหิตของผู้นั้นจะถูกทำให้ไหล” มีโทษประหารชีวิตในที่นี้สำหรับการฆาตกรรม

กฎนี้ถูกนำไปบรรจุไว้ในพระราชบัญญัติด้านพิธีการและถูกขยายความ อพยพ 21:12-17 กล่าวว่า

“ผู้ใดที่ทุบตีผู้อื่นเพื่อให้เขาถึงแก่ความตาย ก็จะถูกประหารชีวิตเป็นแน่ และถ้าผู้ใดไม่ได้ซุ่มคอยอยู่ แต่พระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือของผู้นั้น แล้วเราก็จะตั้งสถานที่แห่งหนึ่งไว้สำหรับเจ้าให้เขาหนีไปที่นั่น แต่ถ้าผู้ใดไตร่ตรองไว้ล่วงหน้าต่อเพื่อนบ้านของตน เพื่อฆ่าเขาด้วยกลอุบาย เจ้าจงเอาตัวเขาไปจากแท่นบูชาของเรา เพื่อเขาจะถึงแก่ความตาย และผู้ใดที่ทุบตีบิดาของตน หรือมารดาของตน จะถูกประหารชีวิตเป็นแน่ และผู้ใดลักพาคนไปและขายเขาเสีย หรือถ้าคนถูกพบในมือของผู้นั้น ผู้นั้นจะถูกประหารชีวิตเป็นแน่ และผู้ใดแช่งด่าบิดาของตนหรือมารดาของตน จะถูกประหารชีวิตเป็นแน่”

นี่คือโทษประหารชีวิตสำหรับการก่อเหตุฆาตกรรม นี่คือโทษประหารชีวิตสำหรับคนที่ทุบตีพ่อหรือแม่ของตนหรือคนที่ลักพาตัว กฎหมาย Lindbergh เคยอยู่ในพระคัมภีร์มาก่อน คนที่แม้แต่แช่งด่าพ่อหรือแม่ของตนก็ควรถูกประหารชีวิต กระนั้นพระราชบัญญัติด้านพิธีการเดียวกันนี้ก็ให้การผ่อนปรนสำหรับคนที่ไม่ได้ตั้งใจที่จะก่อเหตุฆาตกรรม

พระบัญชานั้นถูกขยายความและถูกทวนซ้ำในเลวีนิติ 20:10 “และชายคนใดที่เล่นชู้กับภรรยาของชายอื่น คือคนที่เล่นชู้กับภรรยาของเพื่อนบ้านของตน คนเล่นชู้ทั้งชายและหญิงนั้นต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน” และสำหรับการรักร่วมเพศและความวิปริตอื่น ๆ เช่นนั้น ก็มีโทษประหารชีวิตให้ไว้ในพระราชบัญญัติด้านพิธีการเช่นกัน

ในภาคพันธสัญญาใหม่ โรม 13:1-4 ทวนซ้ำคำสอนนี้:

“จงให้ทุกคนยอมอยู่ใต้บังคับของบรรดาผู้ที่มีอำนาจสูงกว่า เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยนอกจากที่มาจากพระเจ้า และบรรดาผู้ที่มีอำนาจนั้นถูกแต่งตั้งขึ้นโดยพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ต่อต้านอำนาจนั้นก็ต่อ

ต้านบัญญัติของพระเจ้า และคนทั้งหลายที่ต่อต้าน จะได้รับพระอาชญามาสู่ตนเอง เพราะว่าบรรดาผู้ครอบครองนั้นไม่น่าหวาดกลัวต่อการงานทั้งหลายที่ดี แต่ต่อความชั่วร้าย แล้วท่านไม่ประสงค์ที่จะกลัวอำนาจนั้น หรือ จงกระทำสิ่งซึ่งดี และท่านจะได้รับการสรรเสริญจากผู้มีอำนาจนั้น เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแก่ท่านสำหรับความดี แต่ถ้าท่านกระทำสิ่งซึ่งชั่วร้าย ก็จงกลัวเถิด เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้อย่างเปล่าประโยชน์ไม่ ด้วยว่าเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เป็นผู้แก้แค้นเพื่อลงพระอาชญาแก่ผู้ที่กระทำความชั่วร้าย”

ดังนั้นผู้ครอบครองจึงเป็นตัวแทนของพระเจ้า เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าซึ่งไม่ถือดาบไว้อย่างสูญเปล่า “...ด้วยว่าเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เป็นผู้แก้แค้นเพื่อลงพระอาชญาแก่ผู้ที่กระทำความชั่วร้าย”

พระเยซูทรงสอนสิ่งเดียวกันในลูกา 13:1-5:

“ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นที่เล่าเรื่องชาวกาลิลีให้พระองค์ฟัง ผู้ซึ่งโลหิตของพวกเขาถูกปีลาตเอาระคนกับเครื่องบูชาทั้งหลายของพวกเขา และพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านี้เป็นพวกคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีทั้งหมด เพราะว่าพวกเขาได้ทุกข์ทรมานบรรดาสิ่งเช่นนั้นหรือ เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่นอกจากท่านทั้งหลายกลับใจเสียใหม่ พวกท่านทุกคนจะพินาศเหมือนกัน หรือสิบแปดคนนั้น ผู้ซึ่งหอรบที่สิโลอัมได้ล้มทับ และฆ่าพวกเขาเสียนั้น ท่านทั้งหลายคิดว่า พวกเขาเป็นพวกคนบาปยิ่งกว่ามนุษย์ทุกคนที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่นอกจากท่านทั้งหลายกลับใจเสียใหม่ พวกท่านทุกคนจะพินาศเหมือนกัน” ”

คำแช่งสาปตกมาอยู่บนแผ่นดินนั้นที่ไม่ประหารชีวิตฆาตกร คำแช่งสาปตกมาอยู่บนแผ่นดินนั้นที่โลหิตที่ไร้ความผิดถูกทำให้หลั่งและไม่ได้รับการแก้แค้น การตกเป็นเชลยของยูดาห์ส่วนหนึ่งเป็นเพราะการทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดนอง 2 พงศ์กษัตริย์ 24:3 และ 4 กล่าวว่า:

“แท้จริงตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับยูดาห์ เพื่อเอาพวกเขาออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ เพราะเหตุบาปทั้งหลายของมนัสเสห์ ตามทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำ และเพราะเหตุโลหิตที่ไร้ความผิดที่พระองค์ได้ทรงทำให้หลั่งรินด้วย เพราะพระองค์ทรงให้กรุงเยรูซาเล็มเต็มไปด้วยโลหิตที่ไร้ความผิด ซึ่งพระเยโฮวาห์ไม่ทรงยอมให้อภัย”

แล้วทารกที่ยังไม่เกิดผู้ไร้ความผิดเกือบล้านคนที่ถูกฆ่าตายทุกปีในอเมริกาล่ะครับ? ไม่แปลกเลยที่เลือดของคนอเมริกันไหลเปื้อนดินของเกาหลีและเวียดนาม! พระเจ้าต้องล้างแค้นให้กับโลหิตที่ไร้ความผิดซึ่งถูกทำให้ไหลนอง

ข้อ 7:

9:7 และพวกเจ้า พวกเจ้าจงมีลูกดกและทวีมากขึ้น มากขึ้นในนั้น”
จงออกลูกอย่างบริบูรณ์ในแผ่นดินโลก และจงทวี

พระบัญชาให้ทวีมากขึ้นถูกทวนซ้ำ

ในปฐมกาล 1:28 พระเจ้าทรงอวยพรอาดัมและเอวา “และพระเจ้าได้ทรงอวยพรพวกเขา และ

พระเจ้าตรัสแก่พวกเขาว่า “จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น และจงเติมเต็มแผ่นดินโลก และจงมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น และครอบครองเหนือฝูงปลาแห่งทะเล และเหนือฝูงนกแห่งฟ้าอากาศ และเหนือสิ่งที่มีชีวิตทุกชนิดที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก” ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงทวนซ้ำข้อปฏิบัติเหล่านี้อีกครั้งแก่โนอาห์และพวกบุตรชายของเขา หลังจากตรัสสิ่งเดียวกันนั้นในข้อ 1 จงหมายเหตุการเน้นหนักที่ถูกเพิ่มเข้ามา “...จงออกลูกอย่างบริบูรณ์ในแผ่นดินโลก” ครอบครัวใหญ่ ๆ เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า

ข้อ 8-17:

9:8 และพระเจ้าทรงพูดกับโนอาห์ และกับบุตรชายทั้งหลายของท่านที่อยู่กับท่าน โดยตรัสว่า
9:9 “และเราเอง ดูเถิด เราตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้า และกับเชื้อสายของพวกเจ้าที่มาภายหลังพวกเจ้า
9:10 และกับสิ่งที่มีชีวิตทั้งสิ้นที่อยู่กับพวกเจ้า คือ นก สัตว์ใช้งาน และบรรดาสัตว์ป่าแห่งแผ่นดินโลกที่อยู่กับพวกเจ้า ตั้งแต่สัตว์ทั้งสิ้นที่ออกไปจากเรือจนถึงบรรดาสัตว์ป่าแห่งแผ่นดินโลก
9:11 และเราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้า และบรรดาเนื้อหนังจะไม่ถูกตัดออกโดยน้ำทั้งหลายแห่งน้ำท่วมอีกเลย และจะไม่มีน้ำมาท่วมเพื่อทำลายแผ่นดินโลกอีกเลย”
9:12 และพระเจ้าตรัสว่า “นี่เป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญานั้นซึ่งเราตั้งไว้ระหว่างเรากับพวกเจ้า และสิ่งที่มีชีวิตทั้งสิ้นที่อยู่กับพวกเจ้า ไปตลอดหลายชั่วอายุเนืองนิตย์
9:13 เราได้ตั้งรุ้งของเราไว้ในเมฆนั้น และมันจะเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาหนึ่งระหว่างเรากับแผ่นดินโลก
9:14 และจะเป็นไปอย่างนี้ เมื่อเรานำเมฆก้อนหนึ่งมาเหนือแผ่นดินโลก รุ้งนั้นจะถูกเห็นในเมฆนั้น
9:15 และเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเรา ซึ่งมีระหว่างเรากับพวกเจ้าและสิ่งที่มีชีวิตทั้งสิ้นแห่งบรรดาเนื้อหนัง และน้ำทั้งหลายจะไม่กลายเป็นน้ำท่วมเพื่อทำลายบรรดาเนื้อหนังอีกเลย
9:16 และรุ้งนั้นจะอยู่ในเมฆนั้น และเราจะมองดูรุ้งนั้น เพื่อเราจะระลึกถึงพันธสัญญานิรันดร์นั้นระหว่างพระเจ้ากับสิ่งทั้งสิ้นที่มีชีวิตแห่งบรรดาเนื้อหนังที่อยู่บนแผ่นดินโลก”
9:17 และพระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า “นี่เป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญานั้น ซึ่งเราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับบรรดาเนื้อหนังที่อยู่บนแผ่นดินโลก”

พระเจ้าประทานรุ้ง

เราสงสัยจริง ๆ ว่าคนไหนในแปดคนนั้นที่ถูกเหลือให้มีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก-โนอาห์ ภรรยาของเขา เชม ฮาม ยาเฟท และเหล่าภรรยาของพวกเขา-เป็นคนแรกที่ได้เห็นรุ้งแสนสวยนั้นในท้องฟ้า! เราเข้าใจว่าฝนไม่เคยตกก่อนน้ำท่วมโลก ในปฐมกาล 2:5,6 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “พร้อมทั้งบรรดาพืชตามท้องทุ่งก่อนมันเป็นอยู่ในแผ่นดินโลก และบรรดาผักแห่งท้องทุ่งก่อนมันงอกขึ้น ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้ายังไม่ได้ทำให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก และยังไม่มีมนุษย์สักคนที่จะทำไร่ไถนา แต่มีหมอกขึ้นมาจากแผ่นดินโลก และทำให้พื้นแผ่นดินเปียกชุ่มทั่วไป” บัดนี้ผืนน้ำนั้นที่เป็นเหมือนเรือนร้อนที่เคยปกคลุมแผ่นดินโลกเหนือท้องฟ้าได้จากไปแล้ว บัดนี้ภูมิอากาศแบบกึ่งเขตร้อนของทั่วทั้งพิภพถูกเปลี่ยนแปลงแล้ว บัดนี้มีเขตอาร์กติก, เขตปานกลาง, และ

เขตร้อนแล้ว บัดนี้มีฝนเพื่อรดน้ำแผ่นดินโลกแล้ว และรุ้งก็มากับฝน พระเจ้าทรงถือโอกาสนี้ที่จะให้คำมั่นหรือพันธสัญญาหนึ่งกับมนุษยชาติ และรุ้งนั้นก็เป็นเครื่องเตือนใจที่มองเห็นได้และเกิดขึ้นซ้ำเพื่อให้ระลึกถึงคำมั่นนั้น จะไม่มีน้ำท่วมมาทำลายทั้งโลกอีกเลย

รุ้งถูกกล่าวถึงอีกครั้งในวิวรณ์ 10:1 “ข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์มากอีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ นุ่งห่มกายด้วยเมฆ และมีรุ้งอยู่บนศีรษะของท่าน...” ทูตสวรรค์องค์นั้นจะต้องประกาศว่าจะไม่มีการเนิ่นช้าอีกต่อไป แต่ในท่ามกลางคำพยากรณ์นั้นพระเจ้าทรงเตือนใจเราถึงพันธสัญญาของพระองค์ พระองค์จะทรงดูแลคนของพระองค์ และเมื่อเวลาอย่างที่เรารู้จักมัน ไม่เนิ่นช้าอีกต่อไปแล้ว พระคริสต์เองก็จะทรงครอบครองเหนือพิภพทั้งสิ้นในการครอบครองยุคพันปี

เราไม่ควรคิดหรอกหรือว่าเมื่อเราเห็นรุ้งในเมฆและเมื่อดวงอาทิตย์ส่องแสงทะลุผ่านหยดน้ำและถูกหักเหออกเป็นสีต่าง ๆ ของรุ้งนั้น ว่าพระเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะให้สิ่งสารพัดเกิดผลดีแก่คนเหล่านั้นที่รักพระองค์? พระองค์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ที่ทรงทำไว้กับเรา

ข้อ 18-29:

9:18 และบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ที่ได้ออกมาจากเรือ คือเชม และฮาม และยาเฟท และฮามเป็นบิดาของคานาอัน

9:19 เหล่านี้เป็นบุตรชายสามคนนั้นของโนอาห์ และจากสามคนนี้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นมีมนุษย์กระจายออกไปทั่ว

9:20 และโนอาห์เริ่มเป็นชาวสวน และท่านปลูกสวนองุ่นแห่งหนึ่ง

9:21 และท่านได้ดื่มเหล้าองุ่นนั้นและเมาไป และท่านไม่ได้คลุมกายภายในเต็นท์ของท่าน

9:22 และฮาม บิดาของคานาอัน เห็นความเปลือยเปล่าของบิดาของตน และได้บอกพี่น้องทั้งสองคนของเขาที่อยู่ข้างนอก

9:23 และเชมกับยาเฟทเอาผ้าผืนหนึ่ง และพาดผ้านั้นบนบ่าของเขาทั้งสอง และเดินหันหลัง และปกปิดความเปลือยเปล่าของบิดาของพวกเขา และหน้าของพวกเขาหันไปทางข้างหลัง และพวกเขาไม่ได้เห็นความเปลือยเปล่าของบิดาของพวกเขา

9:24 และโนอาห์สร่างเมาจากเหล้าองุ่นของท่าน และรู้ว่าบุตรชายสุดท้องของท่านได้ทำอะไรแก่ท่าน

9:25 และท่านพูดว่า “ขอให้คานาอันถูกสาปแช่ง เขาจะเป็นทาสแห่งทาสทั้งหลายแก่พี่น้องของเขา”

9:26 และท่านพูดว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเชม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา

9:27 พระเจ้าจะทรงเพิ่มพูนยาเฟท และเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายของเชม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา”

9:28 และโนอาห์มีชีวิตหลังจากน้ำท่วมนั้นเป็นเวลาสามร้อยห้าสิบปี

9:29 และวันทั้งหมดนั้นของโนอาห์คือเก้าร้อยห้าสิบปี และท่านได้สิ้นชีวิต

โนอาห์ที่เมาเหล้า: คำสาปแช่งนั้นที่ตกแก่คานาอัน

ทุกคนในโลกสืบเชื้อสายมาจากบุตรสามคนนี้ของโนอาห์ (ข้อ 19) ช่างแปลกจริงที่โนอาห์เมาเหล้า! บางคนเสนอแนะว่าโนอาห์อาจไม่ทราบผลลัพธ์ของน้ำองุ่นที่ถูกบ่ม น่าสนใจที่ว่าในการอภิปรายทั้งปวงเกี่ยวกับ

ความชั่วอันเลวร้ายและความรุนแรงในโลกก่อนน้ำท่วมโลก การเมาเหล้าไม่เคยถูกกล่าวถึง ตอนนั้นมีการฆ่าคนเพราะคาอินได้ฆ่าอาแบล “และพระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษย์มีมากในแผ่นดินโลก และเห็นว่าจินตนาการทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายแห่งใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดียวเสมอไป” (ปฐก. 6:5) ปฐมกาล 6:11 กล่าวว่า “แผ่นดินโลกก็เสื่อมทรามต่อพระพักตร์พระเจ้าเช่นกัน และแผ่นดินโลกก็เต็มไปด้วยความทารุณ” ข้อ 12 กล่าว่า “ดูเถิด แผ่นดินโลกก็เสื่อมทรามไป เพราะว่าบรรดาเนื้อหนังได้กระทำทางของตนให้เสื่อมทรามไปบนแผ่นดินโลก” และข้อ 13 กล่าวว่า “แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความทารุณ”

สิ่งต่าง ๆ เคยแตกต่างก่อนน้ำท่วมนั้น มนุษย์เคยมีชีวิตอยู่ยาวนาน-มากถึงเก้าร้อยกว่าปี พวกสัตว์ ซึ่งซากฟอสซิลของพวกมันเราพบว่าถูกฝังอยู่ใต้ชั้นดินต่าง ๆ โดยน้ำท่วมนั้น มีขนาดใหญ่กว่าพวกสัตว์ที่คล้ายกันวันนี้ เราจึงคิดว่า เมื่อผืนไอน้ำนั้น “น้ำทั้งหลายที่เคยอยู่เหนือท้องฟ้า” อาจเคยปิดกั้นรังสีอินฟราเรดบางตัวของดวงอาทิตย์ออกไปและลดผลกระทบที่ทำให้แก่ชรา ดังนั้นแบคทีเรียจึงถูกขัดขวาง อาหารไม่ได้บูดเสียเร็วเหมือนตอนนี้ และน้ำผลไม้ไม่ได้บ่มหมักเร็วขนาดนี้

บัดนี้ในแผ่นดินโลกใหม่โนอาห์ได้ปลูกสวนองุ่นและดื่มเหล้าองุ่นและเมามาย ขอให้เราคิดด้วยใจกรุณาว่าเขาไม่ได้คุ้นเคยกับน้ำองุ่นที่ถูกบ่มจนเป็นเหล้าเร็วขนาดนั้นและบัดนี้จึงเรียนรู้อย่างน่าเศร้าใจถึงผลกระทบของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

โนอาห์ ที่เมาเหล้า นอนเปลือยกายอยู่ในเต็นท์ของตน สุราพรากการเหนี่ยวรั้งตนและการยับยั้งชั่งใจตามปกติไปเสีย คนเหล่านั้นที่นั่งจ่อมอยู่กับเหล้าองุ่นถูกเตือนว่า “ตาของเจ้าจะมองดูหญิงชั่วทั้งหลาย และใจของเจ้าจะเอ่ยบรรดาสิ่งที่วิปริต ใช่แล้ว เจ้าจะเป็นเหมือนอย่างคนที่นอนอยู่ในท่ามกลางทะเล หรือเหมือนอย่างคนที่นอนอยู่ข้างบนเสาเรือ” ดังนั้นฮาบากุก 2:15,16 จึงบอกเราว่าวิบัติมีแก่คนเหล่านั้นที่มอมเหล้าคนอื่นและทำให้เขาแก้ผ้า:

“วิบัติแก่คนที่ให้เพื่อนบ้านดื่ม ที่ยื่นขวดของเจ้าให้แก่เขา และทำให้เขามึนเมาไปด้วย เพื่อเจ้าจะได้ดูความเปลือยเปล่าของพวกเขา เจ้าเต็มไปด้วยความอับอายแทนสง่าราศี เจ้าจงดื่มเองด้วย และจงปล่อยให้หนังหุ้มปลายองคชาตของเจ้าถูกเปิดออก ถ้วยแห่งพระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์จะถูกหันมายังเจ้า และอาเจียนอันน่าละอายจะอยู่บนสง่าราศีของเจ้า”

เราอ่านว่าชนอิสราเอลที่กลับสัตย์นั้น “นั่งลงเพื่อกินและดื่ม และลุกขึ้นเพื่อเล่นสนุกกัน” (อพย. 32:6) การรื่นเริงสำมะเลเทเมาของพวกเขา การเต้นรำไปรอบ ๆ รูปลูกวัวทองคำนั้น ถูกได้ยินโดยโมเสสและโยชูวาขณะที่เขาทั้งสองลงมาจากภูเขาซีนาย (อพย. 32:18,19) และในข้อ 25 ด้านล่างเราพบว่า “...อาโรนได้ทำให้พวกเขาเปลือยเปล่าไปสู่ความอับอายของพวกเขา ในท่ามกลางเหล่าศัตรูของพวกเขา” การดื่มเหล้าและความเปลือยเปล่าไปด้วยกัน โนอาห์ได้เรียนรู้เรื่องนั้นอย่างน่าเศร้า

ฮามเห็นความเปลือยเปล่าของโนอาห์ในเต็นท์นั้นและเขาบอกพี่ ๆ สองคนของเขา เขาอาจพูดเล่นตลกเกี่ยวกับเรื่องนั้น ถึงอย่างไรแล้ว เชมและยาเฟทก็เอาเสื้อมาตัวหนึ่ง และระวังที่จะหลบหน้าของตน พวกเขาคลุมความเปลือยเปล่าของบิดา

ต่อมาจะมีคำสั่งอันเคร่งครัดมาก ๆ ในหมู่พวกยิวไม่ให้มองดูความเปลือยเปล่าของบิดาหรือมารดา

หรือคนอื่น ๆ ที่เป็นญาติสนิท (ลนต. 18:6-17) คำสั่งเหล่านั้นกล่าวชัดเจนว่า “ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกเจ้าต้องไม่เข้าหาคนใดที่เป็นญาติสนิทของตน เพื่อเปิดเผยความเปลือยเปล่าของพวกเขา” และบิดา มารดา พี่สาวน้องสาว และคนอื่น ๆ ก็ถูกกล่าวถึง ในที่นี้ยังไม่มีพระราชบัญญัติที่ถูกจารึกเป็นลายลักษณ์อักษรนอกจากพระราชบัญญัตินั้นที่ถูกจารึกในใจ ในใจวินิจฉัยผิดและชอบนั้นซึ่งกล่าวโทษหรือแก้ตัว พระราชบัญญัตินั้นของพระเจ้าที่ถูกจารึกในใจนั้น (รม. 2:14-16)- แม้แต่พวกนอกรีตก็ยังมีสำนึกในการปกปิดร่างกาย และคนที่มีจิตสำนึกดี ๆ ย่อมทราบว่าการแก้ผ้านำไปสู่ตัณหาและการผิดประเวณี คนเหล่านั้นที่ไม่มีใจที่รับรู้ไวเกี่ยวกับการทดลองก็ไม่เข้มแข็งที่จะขัดขืนบาป

ในกรณีของบุตรชายคนหนึ่งที่มองดูบิดาที่เปลือยเปล่าของตน ก็ไม่มีการทดลองให้ผิดประเวณี แต่มีการขาดความเคารพ ไม่มีความยำเกรงพระเจ้าที่ลูก ๆ ควรมีให้แก่บิดาของตน ดังนั้นโนอาห์จึงประกาศคำแช่งสาปหนึ่งต่อบุตรของฮามเพราะความไม่เคารพของฮามในเรื่องนี้

คำแช่งสาปนั้นคืออะไร? มันไม่ถูกให้ไว้พร้อมกับรายละเอียดมากนัก คานาอันจะต้องเป็นผู้รับใช้แก่พี่น้องของตน ชาวคานาอันอยู่ในหมู่ชนชาติเหล่านั้นที่ถือครองแผ่นดินคานาอันอยู่ตอนที่ลูกหลานของอิสราเอลออกมาจากอียิปต์และขับไล่พวกเขาออกไป เราไม่ถูกบอกว่าคำแช่งสาปนั้นของคานาอันตกอยู่บนลูกหลานคนอื่น ๆ ของฮาม เราไม่ทราบว่ามันจะต้องต่อเนื่องไปหลายชั่วอายุคนเหมือนเป็นเรื่องทางชาติพันธุ์ ดูเหมือนว่าในประวัติศาสตร์ของโลก บางชาติพันธุ์ของมนุษย์มักตกอยู่ใต้อำนาจของชาติพันธุ์อื่น ๆ และว่าลูกหลานของยาเฟทและของเชมมักเป็นเหล่าผู้พิชิตและผู้ครอบครองมากกว่า

โนอาห์มีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 350 ปีหลังจากน้ำท่วมนั้น จากนั้นอับรามก็เกิดมาสองปีหลังจากที่โนอาห์เสียชีวิต และเชม ซึ่งมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 502 ปีหลังจากน้ำท่วมนั้น ก็มีชีวิตอยู่นานเกือบพอ ๆ กับอับราฮัม

ปฐมกาล 10

ข้อ 1-5:

10:1 บัดนี้ เหล่านี้เป็นบรรดาพงศ์พันธุ์ของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ คือเชม ฮาม และยาเฟท และแก่พวกเขามีบุตรชายหลายคนเกิดมาหลังน้ำท่วมนั้น

10:2 บุตรชายทั้งหลายของยาเฟทคือ โกเมอร์ และมาโกก และมาดาย และยาวาน และทูบัล และเมเชค และทิราส

10:3 และบุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์คือ อัชเคนัส และรีฟาท และโทการมาห์

10:4 และบุตรชายทั้งหลายของยาวานคือ เอลีชาห์ และทารชิช คิทธิม และโดดานิม

10:5 โดยคนเหล่านี้ อาณาเขตทั้งหลายของพวกคนต่างชาติได้ถูกแบ่งแยกในดินแดนต่าง ๆ ของพวกเขา แต่ละคนตามภาษาของเขา ตามบรรดาครอบครัวของพวกเขา ในบรรดาประชาชาติของพวกเขา

เชื้อสายของยาเฟท

หมายเหตุของดร. สโกฟิลด์ ให้รายชื่อบุตรชายทั้งหลายของยาเฟทดังต่อไปนี้:

โกเมอร์, “ต้นตระกูลของชาวสิเมเรียนสมัยโบราณ และซิมบรี ซึ่งวงศ์ชาวเซลติกสืบเชื้อสายมาจากเขา”

มาโกก, “มาโกกเป็นต้นวงศ์ของชาวสิเธียสมัยโบราณ หรือชาวทาร์ทาร์ ซึ่งลูกหลานของพวกเขายึดครองรัสเซียสมัยใหม่ ดู อสค. 38:2; 39:6; วว. 20:8”

มาดาย, “ต้นตระกูลของชาวมีเดียสมัยโบราณ”

ยาวาน, “ต้นตระกูลของคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในกรีซ, ซีเรีย ฯลฯ”

ทูบัล, “ลูกหลานของทูบัลอาศัยอยู่ในแถบตอนใต้ของทะเลดำ ซึ่งจากที่นั่นพวกเขาได้แผ่กระจายไปทางทิศเหนือและใต้ อาจเป็นได้ว่าโทบอลสค์สืบสานชื่อประจำเผ่านั้น สาขาหนึ่งของชาติพันธุ์นี้ไปอาศัยอยู่ในสเปน”

เมเชค, “ต้นตระกูลของชาติพันธุ์หนึ่งที่ถูกกล่าวถึงโดยเชื่อมโยงกับทูบัล, มาโกก, และประชาชาติอื่น ๆ ทางตอนเหนือ กล่าวรวม ๆ ก็คือ รัสเซีย โดยไม่รวมการพิชิตเหล่านั้นของปีเตอร์มหาราชและเหล่าผู้สืบทอดของเขา เป็นดินแดนสมัยใหม่ของมาโกก ทูบัล และเมเชค”

ทิราส, “ต้นตระกูลของชาวเธรส”

ดร. สโกฟิลด์ กล่าวว่า

จากบุตรชายเจ็ดคนนี้ของยาเฟท คือ ลูกหลานของพวก โกยิม หรือ บรรดาประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติ ซึ่งแปลเป็น “heathen” 148 ครั้งในฉบับคิงเจมส์ ชื่อนี้ไม่ได้บอกเป็นนัยเกี่ยวกับศาสนา แต่มีความหมายเพียงว่า คนที่ไม่ใช่ชนชาติอิสราเอล หรือ “คนต่างชาติ”

พระคัมภีร์กล่าวว่าโดยลูกหลานเหล่านี้ของยาเฟท “อาณาเขตทั้งหลายของพวกคนต่างชาติได้ถูกแบ่งแยกในดินแดนต่าง ๆ ของพวกเขา” ดังนั้นเราจึงสันนิษฐานว่า เดิมทีคำเรียกพวกคนต่างชาติ หมายถึงบุตรเหล่านั้นของยาเฟทโดยเฉพาะ และไม่ได้รวมถึงลูกหลานของฮามด้วย ต่อมา คำเรียกนี้ถูกใช้เพื่อหมายถึงทุกคน

ที่ไม่ใช่ยิว ยกตัวอย่างเช่น เปาโลเป็น “อัครทูตของพวกคนต่างชาติ” (รม. 11:13; กท. 2:8) นั่นหมายความใช่ไหมว่าเขาเป็นอัครทูตไปยังลูกหลานของยาเฟทพวกเดียว และไม่ใช่ไปยังบุตรทั้งหลายของฮาม คนคานาอัน คนอียิปต์ คนฟีลิสเตีย และคนอื่น ๆ ที่สืบเชื้อสายมาจากพวกเขา? ผมไม่คิดเช่นนั้น โรม 3:29 กล่าวว่าพระเจ้าทรงเป็น ‘พระเจ้าของพวกยิวและคนต่างชาติ’ แน่นอนว่านั่นไม่ได้หมายถึงการไม่รวมพวกที่เหลือแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ ผมคงจะคิดว่าพวกคนต่างชาติในที่นี้หมายถึงคนทั้งปวงที่ไม่ใช่ยิว

เราคิดว่าการพิพากษาบรรดาประชาชาติที่ถูกกล่าวถึงในมัทธิว 25:32 คงจะหมายถึงคนทั้งปวงที่ไม่ใช่ยิว ไม่น่าเป็นไปได้ว่าคนต่างชาติทั้งหมดนั้นที่ถูกกล่าวถึงในกิจการ 9:15; 13:47; 13:42; กิจการ 15:12; 22:21; 28:28 ที่เปาโลเทศนาให้ฟังนั้น สืบเชื้อสายมาจากยาเฟทและไม่มีเลยสักคนที่มาจากฮาม

เราสังเกตเห็นว่ายาเฟทมีบุตรชายเจ็ดคน ลูกหลานของสองคนในพวกนี้เท่านั้นถูกเอ่ยชื่อ: ของโกเมอร์มีเอ่ยชื่อบุตรชายสี่คน; ของยาวานมีเอ่ยชื่อบุตรชายสี่คน ลำดับพงศ์พันธุ์นี้ไม่ถูกเอ่ยถึงเพิ่มเติมกับบุตรชายคนอื่น ๆ ที่เหลือของยาเฟท

ข้อ 6-20:

10:6 และบุตรชายทั้งหลายของฮามคือ คูช และมิสรายิม และพูต และคานาอัน

10:7 และบุตรชายทั้งหลายของคูชคือ เส-บา และฮาวิลาห์ และสับทาห์ และราอามาห์ และสับเทคา และบุตรชายทั้งหลายของราอามาห์คือ เชบา และเดดาน

10:8 และคูชให้กำเนิดนิมโรด เขาเริ่มเป็นคนมีอำนาจมากในแผ่นดินโลก

10:9 เขาเป็นพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุนี้จึงมีคำกล่าวว่า “เหมือนกับนิมโรดพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์”

10:10 และการเริ่มต้นแห่งอาณาจักรของเขาคือ เมืองบาเบล และเมืองเอเรก และเมืองอัคคัด และเมืองคาลเนห์ ในแผ่นดินแห่งชินาร์

10:11 จากแผ่นดินนั้น อัสชูรได้ออกไป และสร้างเมืองนีนะเวห์ และนครเรโหโบท และเมืองคาลาห์

10:12 และนครเรเสนซึ่งอยู่ระหว่างเมืองนีนะเวห์กับเมืองคาลาห์ นครเดียวกันนี้เป็นนครที่ใหญ่โต

10:13 และมิสรายิมให้กำเนิดลูดิม และอานามิม และเลหะบิม และนัฟทูฮิม

10:14 และปัทรุสิม และคัสลูฮิม (ผู้ซึ่งออกมาจากเขาคือคนฟีลิสติม) และคัฟโทริม

10:15 และคานาอันให้กำเนิดบุตรหัวปีของตนชื่อซีโดน และเฮท

10:16 และคนเยบุส และคนอาโมไรต์ และคนเกอร์กาชี

10:17 และคนฮีไวต์ และคนอารกี และคนสินี

10:18 และคนอารวัด และคนเศเมอร์ และคนฮามัท และภายหลังนั้นครอบครัวทั้งหลายของคนคานาอันก็แผ่กระจายออกไป

10:19 และเขตแดนของคนคานาอันอยู่จากเมืองซีโดน ตามทางที่คนไปยังเมืองเกราร์ จนถึงเมืองกาซา ตามทางที่คนไปยังเมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์ และเมืองอัดมาห์ และเมืองเศโบยิม จนถึงเมืองลาชา

10:20 คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของฮาม ตามบรรดาครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาทั้ง

หลายของพวกเขา ในประเทศทั้งหลายของพวก เขา และในบรรดาประชาชาติของพวกเขา

เชื้อสายของฮาม

บุตรชายสี่คนของฮามถูกเอ่ยชื่อ นั่นไม่จำเป็นต้องหมายความว่าฮามไม่มีบุตรชายคนอื่น ๆ อีกหรือว่ายาเฟทไม่มีบุตรชายคนอื่น ๆ อีกนอกจากเจ็ดคนนั้นที่ถูกเอ่ยชื่อ บุตรสาวเหล่านั้นก็ไม่ถูกเอ่ยชื่อ เพื่อจุดประสงค์นั้นที่พระเจ้าทรงมีในพระดำริ คนเหล่านี้ถูกเอ่ยชื่อและลูกหลานคนอื่น ๆ ที่เหลือไม่ถูกบอกชื่อไว้ทั้งหมด

คูชมีบุตรชายหลายคน: เส-บา และฮาวิลาห์ และสับทาห์ และราอามาห์ แต่ข้อ 8 กล่าวเช่นกันว่า “คูชให้กำเนิดนิมโรด”

เชื่อกันว่ามิสรายิมคือ เมเนส ที่เริ่มต้นราชวงศ์แรกของเหล่ากษัตริย์ในอียิปต์ โดยถูกระบุชื่อในประวัติศาสตร์ของโลก และเราเชื่อว่านิมโรด บุตรชายคนหนึ่งของคูช ก็เป็นกษัตริย์ที่บาเบล และเขาเป็นพรานที่มีกำลังมากเพราะความแข็งแกร่งและพลังงานมหาศาลของเขา เขามีชื่อเสียง เขาล่าพวกมังกรตัวใหญ่ (พวกไดโนเสาร์) และสัตว์ขนาดใหญ่ชนิดอื่น ๆ หลังน้ำท่วมนั้นหรือไม่?

นิมโรดมีอาณาจักรหนึ่งซึ่งเริ่มต้นที่บาเบล ดังนั้นเราจึงคิดว่าหอบาเบลนั้นถูกสร้างขึ้นในขณะที่เขามีชีวิตอยู่ อาจภายในช่วง 100 ปีหรือ 130 ปีหลังจากน้ำท่วมนั้น

บุตรชายเจ็ดคนของมิสรายิมถูกกล่าวถึง โดยหลัก ๆ แล้วอาศัยอยู่ในแอฟริกาและในดินแดนชายขอบซึ่งถูกยึดครองโดยพวกฟีลิสเตีย

คานาอัน บุตรของฮาม ให้กำเนิดซีโดน จงหมายเหตุประเทศนั้นที่เกี่ยวข้อง ตั้งแต่ไทระและซีโดนขึ้นไปในพื้นที่ ๆ ตอนนี้เป็นเลบานอน ซึ่งรวมถึงคนเยบุส ผู้อยู่อาศัยดั้งเดิมในกรุงเยรูซาเล็ม คนอาโมไรต์และชนชาติอื่น ๆ ที่เคยอาศัยอยู่ในดินแดนคานาอัน

จงหมายเหตุรายชื่อนั้นในข้อ 19- คนคานาอันเคยอาศัยอยู่ตลอดทางจากเมืองซีโดนลงไปถึงเขตแดนของเมืองกาซา จากนั้นก็ข้ามไปยังเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และเมืองอัดมาห์และเมืองเศโบยิม ทั้งสี่เมืองนั้นที่ถูกทำลายในสมัยของโลทเพราะบาปทั้งหลายของพวกเขา

ดูเหมือนว่าครอบครัวใหญ่ ๆ ได้แพร่กระจายออกไปเพื่อสร้างหลายประชาชาติที่แยกจากกัน ในข้อ 20- “...ตามบรรดาครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาทั้งหลายของพวกเขา ในประเทศทั้งหลายของพวกเขาและในบรรดาประชาชาติของพวกเขา” หลายครอบครัว หลายภาษา หลายประเทศและหลายประชาชาติ นั่นหมายความใช่ไหมว่าความสับสนของภาษาต่าง ๆ ที่บาเบลได้เกิดขึ้นในช่วงสมัยของหลานชายเหล่านี้ของฮามและเหลนเหล่านี้ของโนอาห์?

นอกจากนี้ ข้อ 31 ซึ่งพูดถึงเชม ก็กล่าวว่า “คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของเชม ตามบรรดาครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาทั้งหลายของพวกเขา ในแผ่นดินทั้งหลายของพวกเขา และในบรรดาประชาชาติของพวกเขา” ดังนั้นเราจึงสันนิษฐานว่าความสับสนของภาษาต่าง ๆ นั้นได้เกิดขึ้นในชั่วชีวิตของคนเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้

ข้อ 21-32:

10:21 แก่เชมเช่นเดียวกัน บิดาของบรรดาลูกหลานของเอเบอร์ พี่ชายคนโตของยาเฟท แก่เขามีบุตรหลายคนถูกให้กำเนิด

10:22 บุตรทั้งหลายของเชมคือ เอลาม และอัสชูร และอารฟัคชาด และลูด และอารัม

10:23 และบุตรทั้งหลายของอารัมคือ อูส และฮุล และเกเธอร์ และมัช

10:24 และอารฟัคชาดให้กำเนิดซาลาห์ และซาลาห์ให้กำเนิดเอเบอร์

10:25 และแก่เอเบอร์มีบุตรชายสองคนถูกให้กำเนิด ชื่อของคนหนึ่งคือเปเลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และชื่อน้องชายของเขาคือโยกทาน

10:26 และโยกทานให้กำเนิดอัลโมดัด และเชเลฟ และฮาซารมาเวท และเยราห์

10:27 และฮาโดรัม และอุซาล และดิคลาห์

10:28 และโอบาล และอาบีมาเอล และเชบา

10:29 และโอฟีร์ และฮาวิลาห์ และโยบับ คนเหล่านี้ทั้งสิ้นเป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน

10:30 และที่อยู่อาศัยของพวกเขาเริ่มจากเมืองเมชา ตามทางที่คนไปยังเสฟาร์ภูเขาลูกหนึ่งแห่งทิศตะวันออก

10:31 คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของเชม ตามบรรดาครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาทั้งหลายของพวกเขา ในแผ่นดินทั้งหลายของพวกเขา และในบรรดาประชาชาติของพวกเขา

10:32 คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่าง ๆ ของบุตรชายเหล่านั้นของโนอาห์ ตามบรรดาพงศ์พันธุ์ของพวกเขา ในประชาชาติทั้งหลายของพวกเขา และโดยคนเหล่านี้ประชาชาติทั้งหลายได้ถูกแบ่งแยกในแผ่นดินโลกภายหลังน้ำท่วมนั้น

บุตรทั้งหลายของเชม

เชื้อสายของเชมจะถูกนับว่ามีความสำคัญมากกว่าบุตรเหล่านั้นของยาเฟทและฮามเพราะว่าในที่นี้เราเริ่มเข้าสู่วงศ์วานของอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และพวกยิว

ปฐมกาล 5:32 กล่าวว่า “...และโนอาห์ให้กำเนิดเชม ฮาม และยาเฟท” เชมถูกเอ่ยชื่อเป็นคนแรก แต่ในที่นี้เราเรียนรู้ในข้อ 21 ว่าเชมเป็น “น้องชายของยาเฟทพี่คนโตนั้น” ดังนั้นเชมจึงถูกเอ่ยชื่อในฐานะเป็นผู้ที่มีความสำคัญมากกว่าในตารางลำดับพงศ์พันธุ์เหล่านี้ ถึงแม้ว่าเขาเกิดหลังยาเฟทและน่าจะหลังฮามก็ตาม

จงหมายเหตุลำดับพงศ์พันธุ์ในที่นี้ของเชม, อารฟัคชาด, ซาลาห์, เอเบอร์ จงเปรียบเทียบนั้นกับลำดับพงศ์พันธุ์ในลูกา บทที่ 3 ที่เคนันถูกระบุว่าเป็นบุตรของอารฟัคชาด แต่ไม่ถูกระบุชื่อตรงนี้ ชื่ออื่น ๆ ก็ถูกสะกดต่างกันไป จำไว้ว่า ชื่อเหล่านี้ถูกนำมาจากภาษาฮีบรูเข้าไปสู่ภาษากรีกสำหรับพันธสัญญาใหม่ และไม่ต้องสงสัยเลยว่าบางคนก็ถูกเรียกโดยมากกว่าหนึ่งชื่อ เป็นไปได้ว่าบุตรชายบางคน ซึ่งไม่สำคัญ ถูกละเว้นและว่าพระเจ้าทรงข้ามไปยังหลานชายเลยโดยมีเหตุผลของพระองค์เองที่เราไม่ทราบ ในลำดับวงศ์วานของอับราฮัมในบทถัดไป ข้อ 10 ถึง 26 มีให้รายชื่อไว้: เชม, อารฟัคชาด, ซาลาห์, เอเบอร์, เปเลก, เรอู, เสรุก, นาโฮร์, เทราห์ และอับราม

“แผ่นดินโลกถูกแบ่งออก” และแผ่นดินที่เชื่อม
ระหว่างทวีปต่าง ๆ ก็หายไป

ปฐมกาล 10:25 กล่าวว่า “และแก่เอเบอร์มีบุตรชายสองคนถูกให้กำเนิด ชื่อของคนหนึ่งคือเปเลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และชื่อน้องชายของเขาคือโยกทาน”

ในสมัยของเปเลก “แผ่นดินถูกแบ่งแยก” คำที่ใช้สำหรับแผ่นดิน คือ เอเรทซ์ ในภาษาฮีบรู คำเดียวกันนี้ถูกใช้ตอนที่พระเจ้า “ทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก” มันคือแผ่นดินโลกทางกายภาพที่ถูกแบ่งแยก ไม่ใช่ผู้คน ตอนที่ภาษาถูกทำให้สับสน เราคิดเช่นนั้น

สัตว์บกทั้งปวงที่หายใจได้ตายไปในน้ำท่วมนั้นยกเว้นสัตว์เหล่านั้นที่อยู่ในเรือ นั่นหมายความว่าประชากรสัตว์ทั้งหมดของแผ่นดินโลกบัดนี้สืบเชื้อสายมาจากสัตว์เหล่านั้นที่ออกมาจากเรือ พวกมันไปถึงทวีปอเมริกา ทวีปออสเตรเลีย และเกาะใหญ่ ๆ แห่งท้องทะเลได้อย่างไร? เห็นได้ชัดว่าครั้งหนึ่งทวีปทั้งหมดเคยถูกเชื่อมติดกันและพวกสัตว์และมนุษย์ได้แพร่กระจายไปยังทั้งพิภพหลังจากน้ำท่วมนั้นและจากนั้นแผ่นดินโลกก็ถูกแบ่งแยก

เราจำได้ว่าน้ำท่วมนั้นและการสั่นสะเทือนต่าง ๆ ที่มาด้วยกันกินเวลามากกว่าหนึ่งปี ต่อมาหลังจากนั้นอีกนานก็มีการเคลื่อนที่ขนาดใหญ่ แผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด น้ำท่วมต่าง ๆ ก้นมหาสมุทรจมลง เทือกเขาต่าง ๆ ยกตัวขึ้น ลาวาหลายพันลูกบาศก์ไมล์ถูกพ่นออกมาจากใจกลางแผ่นดินโลกในภูเขาไฟระเบิดต่าง ๆ พื้นผิวของพิภพคงหดตัวและถูกม้วนจนกลายเป็นคลื่น และชั้นดินใหม่ ๆ ที่เพิ่งถูกวางของแผ่นดินโลกซึ่งถูกทำให้เกิดขึ้นโดยคลื่นน้ำมหึมาที่ซัดไปทั่วหลายทวีปและภูเขาหลายลูก ปกคลุมผืนป่าด้วยโคลน และจึงทำให้เกิดชั้นต่าง ๆ ของแผ่นดินโลก ซากฟอสซิล แอ่งถ่านหินเหล่านั้น ทั้งหมดนี้ ซึ่งในตอนนั้นค่อนข้างเป็นเหมือนพลาสติกและอ่อนนุ่ม ถูกทำให้มีรอยเหี่ยวย่นจนเราพบว่าตอนนี้ หลังจากที่มันกลายเป็นหินแล้ว ชั้นดินต่าง ๆ นั้นบางครั้งก็อยู่ในรูปคลื่นหรือแตกและเอียงขึ้นบน เมื่อก้นทะเลทั้งหลายจมลงเพื่อทำให้เกิดที่ว่างเพื่อรับน้ำเหล่านั้นที่เคยปกคลุมภูเขาทุกลูกของแผ่นดินโลกในช่วงน้ำท่วมนั้น เป็นไปได้ว่าในเวลาต่อมาจุดเชื่อมพื้นผิวบางส่วนระหว่างทวีปเหล่านั้นคงจมลงเช่นกัน และมันได้จมลงจริง ๆ

แต่ปัจจัยทรงพลังอีกประการคือ การถูกปกคลุมด้วยน้ำของสะพานเชื่อมแผ่นดินเหล่านี้ ทันทีหลังจากน้ำท่วมนั้นและผลลัพธ์อย่างหนึ่งของน้ำท่วมนั้น ก็คือ ผืนน้ำแข็งขนาดใหญ่ที่ได้ปรากฏขึ้นในซีกโลกตอนเหนือและตอนใต้

Patten ในหนังสือของเขา *The Biblical Flood and the Ice Epoch* หน้า 111 กล่าวว่า:

> เป็นที่ทราบแน่นอนแล้ว จากทิศทางของการไหลของน้ำแข็ง การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความลาดเอียง ระยะทาง และข้อมูลที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ว่าเคยมีผืนน้ำแข็งหลายกลุ่มบน Canadian Shield มีการยืนยันเพิ่มเติมอีกว่าความลึกของน้ำแข็งที่กลุ่มเหล่านี้อยู่ระหว่าง 15,000 ถึง 17,000 ฟุต
>
> ในซีกโลกใต้ สภาพการณ์ที่เทียบกันได้ปรากฏอย่างชัดเจน ในปี 1958 การเจาะแกนน้ำแข็งถูกกระทำบนผืนน้ำแข็งของทวีปแอนตาร์กติก ใกล้กับสถานีที่ Byrd การเจาะเริ่มต้นที่ 5,000

ฟุตเหนือระดับน้ำทะเล ความหนาของผืนน้ำแข็งนั้นคือ 10,000 ฟุต และการเจาะนั้นทะลุน้ำแข็งที่แข็งนั้นไปจนสุดทาง นี่หมายความว่าน้ำแข็งไม่เพียงตั้งอยู่ที่ 5,000 ฟุตเหนือระดับน้ำทะเลในแถบแอนตาร์กติก มันยังตั้งอยู่บนผืนดินที่ 5,000 ฟุตใต้ระดับน้ำทะเลอีกด้วย จะอธิบายเรื่องนี้อย่างไรเล่า?

เขาบอกให้ไปอ่านหนังสือที่เขียนโดย Dolph Earl Hooker, *Those Astounding Ice Ages* จงหมายเหตุว่าน้ำแข็งนั้นอยู่ที่ 5,000 ฟุตใต้ระดับน้ำทะเลในทวีปแอนตาร์กติก

ในหน้า 114 Dr. Patten กล่าวว่า:

> เส้นผ่าศูนย์กลางของความกว้างของมวลน้ำแข็งนั้นอยู่ระหว่าง 5,000 ถึง 5,200 ไมล์ พื้นที่ที่มันปกคลุมอยู่ที่ประมาณ 17,000,000 ตารางไมล์ มันเท่ากับพื้นผิวแผ่นดินทั้งหมดในซีกโลกตะวันตก ซึ่งรวมถึงทั้งทวีปอเมริกาทั้งสองนั้นและเกาะต่าง ๆ ที่อยู่นอกชายฝั่งของพวกมัน หรือในทางกลับกัน มันมีขนาดเท่ากับทวีปเอเชียทั้งหมด
>
> นี่เป็นพื้นที่ที่เกี่ยวข้องในซีกโลกเหนือ น้ำแข็งปริมาณเกือบเท่ากันน่าจะลงไปในซีกโลกใต้เช่นกัน

เขากล่าวต่อไปอีกว่า “น้ำแข็งนั้นลึกประมาณ 3 ไมล์ในกลุ่มที่อยู่ตอนกลางของมัน และมันมีขนาดบางลงตรงส่วนขอบ โดยอาศัยเกณฑ์ปริมาณทรงกรวย ปริมาณของน้ำแข็งนั้นในซีกโลกเหนือถูกประมาณการว่าอยู่ที่ราว ๆ 6,000,000 ลูกบาศก์ไมล์ ปริมาณที่พอ ๆ กันน่าจะมีฝังอยู่ในซีกโลกใต้

จากนั้นเขากล่าวว่า “ดังนั้นปริมาณของน้ำแข็งที่เกี่ยวข้องในยุคน้ำแข็งนั้นในทั้งสองซีกโลกจึงอยู่ระหว่าง 12,000,000 ถึง 14,000,000 ลูกบาศก์ไมล์”

แต่มีพื้นผิวมหาสมุทรอยู่แค่ประมาณ 138,000,000 ตารางไมล์เท่านั้น ดังนั้น น้ำ 12,000,000 หรือ 14,000,000 ลูกบาศก์ไมล์ หากมันถูกเอาออกไปและใส่กลับเข้าไปในผืนน้ำแข็งนั้นอย่างที่มันเป็นจริง ๆ คงจะทำให้พื้นผิวมหาสมุทรทั่วโลกอยู่ต่ำกว่าที่มันอยู่ตอนนี้กว่า 500 ฟุต และไหล่ทวีปที่อยู่รอบทวีปเหล่านั้นก็คงเป็นแผ่นดินแห้งและพื้นที่ใหญ่โตทั้งหลายที่บัดนี้ถูกปกคลุมด้วยน้ำก็คงแห้ง คงจะมีแผ่นดินในตอนนั้นซึ่งอยู่ระหว่างอลาสกากับรัสเซีย และระหว่างออสเตรเลียกับเอเชียก็คงเป็นผืนดินขนาดใหญ่ ที่เป็นไปได้อย่างมากเช่นกันก็คือ คงจะมีการเชื่อมติดกันหลายแห่งระหว่างสหรัฐฯ กับยุโรปและระหว่างอเมริกาใต้กับแอฟริกา เป็นไปได้อย่างยิ่งที่มวลน้ำมหึมาที่ละลายจากผืนน้ำแข็งนั้นได้ทำให้ก้นมหาสมุทรจมลงมากกว่าเดิมและสะพานเชื่อมแผ่นดินทั้งหลายถูกปกคลุม

เป็นที่แน่นอนว่าสัตว์บกทั้งหมดที่มีอยู่ตอนนี้ในโลกได้สืบเชื้อสายมาจากสัตว์เหล่านั้นในเรือนั้นและแผ่นดินโลกทั้งหมดครั้งหนึ่งเคยเชื่อมถึงกันได้สำหรับการย้ายถิ่นฐานของมนุษย์และสัตว์

ปฐมกาล 11

ข้อ 1-9:

11:1 และแผ่นดินโลกทั้งสิ้นมีภาษาเดียวและมีสำเนียงเดียว

11:2 และต่อมาขณะที่พวกเขาเดินทางจากทางทิศตะวันออก พวกเขาก็พบที่ราบในแผ่นดินแห่งชินาร์ และพวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่น

11:3 และพวกเขาพูดกันว่า “มาเถิด ให้พวกเราทำอิฐและเผาพวกมันให้แข็ง” และพวกเขามีอิฐใช้แทนหิน และมียางมะตอยใช้แทนปูนขาว

11:4 และพวกเขาพูดว่า “มาเถิด ให้พวกเราสร้างนครขึ้นนครหนึ่งและก่อหอคอยแห่งหนึ่ง ซึ่งยอดของมันจะได้ไปถึงฟ้าสวรรค์ และให้พวกเราสร้างชื่อเสียงของพวกเราไว้ เกรงว่าพวกเราจะถูกกระจัดกระจายไปทั่วบนพื้นแผ่นดินโลก”

11:5 และพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาเพื่อทอดพระเนตรนครนั้นและหอคอยนั้น ซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ก่อสร้างขึ้น

11:6 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด คนเหล่านี้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพวกเขาทั้งสิ้นมีภาษาเดียว และพวกเขาเริ่มทำเช่นนี้แล้ว และบัดนี้ไม่มีสิ่งใดจะถูกเหนี่ยวรั้งไว้จากพวกเขา ซึ่งพวกเขาจินตนาการแล้วว่าจะกระทำ

11:7 มาเถิด ให้พวกเราลงไป และทำให้ภาษาของพวกเขาสับสนที่นั่น เพื่อพวกเขาจะไม่เข้าใจคำพูดของกันและกัน”

11:8 ดังนั้น พระเยโฮวาห์จึงทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายจากที่นั่นไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก และพวกเขาก็เลิกสร้างนครนั้น

11:9 เหตุฉะนั้น ชื่อของนครนั้นจึงถูกเรียกว่า บาเบล เพราะว่าที่นั่นพระเยโฮวาห์ทรงทำให้ภาษานั้นของทั่วทั้งแผ่นดินโลกสับสน และ ณ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายออกไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก

ลูกหลานของโนอาห์

ลูกหลานเหล่านี้ของโนอาห์ได้กระจัดกระจายไปทั่วโลก จำไว้ว่าพวกเขามีพลังงานมหาศาลและอายุยืน โดยสืบเชื้อสายมาจากคนเหล่านั้นก่อนน้ำท่วมโลก โนอาห์มีชีวิตอยู่อีก 350 ปีหลังจากน้ำท่วมโลก (ปฐก. 9:28) เชมมีชีวิตอยู่อีก 502 ปี หลังจากน้ำท่วมโลก (ปฐก. 11:10,11) หลายคนเหล่านี้ในต้นตระกูลของอับราฮัม หลังจากน้ำท่วมโลก มีอายุต่อไปอีก 400 ปี บางคนในพวกเขาได้ไปไกลยังทิศตะวันออกและเมื่อพวกเขากลับมา ก็มาสู่ประเทศที่ต่อมาถูกเรียกว่าบาบิโลน ที่นั่นพวกเขามุ่งมั่นที่จะ “สร้างนครขึ้นนครหนึ่งและก่อหอคอยแห่งหนึ่ง” พวกเขาอยากได้ศูนย์รวมขนาดใหญ่เพื่อที่พวกเขาจะไม่กระจัดกระจายไป ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาคิดถึงที่หลบภัยที่แข็งแรงมากแห่งหนึ่งด้วย เผื่อว่าเกิดน้ำท่วมอีก

นิมโรด ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากฮามและคูช “เป็นพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์” (ปฐก. 10:9) และเขาสร้างอาณาจักรหนึ่งโดยเริ่มต้นที่บาเบล (ข้อ 10) นายพรานที่มีกำลังมากหรือ? ในแผ่นดินนั้นที่เมื่อออกมาจากเรือแล้ว มีพวกเสือเขี้ยวดาบ “พวกมังกร” หรือพวกไดโนเสาร์ และพวกสัตว์ที่มีกำลังมากที่บัดนี้เริ่มกลัวมนุษย์แล้ว และได้กระจัดกระจายออกไปทั่วโลกแล้วและทวีจำนวนขึ้น-ชายคนหนึ่งสามารถสร้างชื่อให้ตัวเองได้ในฐานะนายพรานที่ใจกล้าและมีกำลังมาก ดังนั้นนิมโรดจึงกลายเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งและรวบรวมฝูงชนไว้รอบตัวเขา พวกเขาอยากได้ศูนย์รวมแห่งหนึ่งและจินตนาการสิ่งใหญ่โตทั้งหลายในสติปัญญา

แบบมนุษย์ของตัวเอง พระเจ้าทรงเห็นการคิดฝันที่ชั่วร้ายแห่งใจของพวกเขาและทรงนำการสับสนของภาษาต่าง ๆ มาบนพวกเขา เจตนาของพระเจ้าก็คือ ให้แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยผู้คนที่มีหลายประชาชาติและหลายภาษา เปาโลได้รับการดลใจให้กล่าวที่กรุงเอเธนส์ว่าพระเจ้า “...ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชนชาติจากสายเลือดอันเดียวกันเพื่อให้อาศัยอยู่ตลอดทั่วพื้นแผ่นดินโลก และได้ทรงกำหนดเวลาทั้งหลายไว้ล่วงหน้า และบรรดาเขตแดนแห่งที่อยู่อาศัยของพวกเขา” (กิจการ 17:26)

พวกนักวิทยาศาสตร์ที่โง่เขลาและใจไม่เชื่อชอบคิดว่ามนุษย์วิวัฒนาการมาจากบรรพบุรุษที่เป็นสัตว์และเคยอาศัยอยู่ตามต้นไม้และจากนั้นก็อาศัยอยู่ในถ้ำแบบแก้ผ้า จากนั้นก็ค่อย ๆ พัฒนาการพูดและภาษาต่าง ๆ แล้วจึงเริ่มต้นเพาะปลูก ไม่ใช่เลย ทั้งหมดนี้มาจากผู้คนที่มีอารยธรรมสูงก่อนน้ำท่วมโลก ต่อมา หลายคนในคนเหล่านี้ ซึ่งถูกกระจัดกระจายไปในทั้งโลก จะกลับไปสู่ความเป็นคนนอกรีตและจะถูกมอบไว้กับทางชั่วและความโฉดเขลาต่าง ๆ ของพวกเขาเอง ตามที่เราเรียนรู้ในโรม บทที่ 1 แต่ภาษาทั้งหลายที่ใช้สื่อสารกันได้ก็อยู่ท่ามกลางผู้คนหลายชาติพันธุ์ที่มีอารยธรรมซึ่งกระจัดกระจายไปจากหอบาเบลนั้นเพื่อปกคลุมโลก ไม่แน่หอซิกกูรัตสมัยโบราณบางแห่งของบาบิโลนถูกออกแบบตามอย่างหอบาเบลนี้

บาบิโลน: การเติบโตของนครใหญ่นั้นและประชาชาตินั้น

หอบาเบลนี้เห็นได้ชัดว่าเป็นจุดเริ่มต้นของนครใหญ่นั้นและอาณาจักรแห่งบาบิโลน ในพื้นที่แห่งนี้มีอาณาจักรใหญ่โตต่าง ๆ อย่างนีนะเวห์, อัสซีเรีย และบาบิโลน ต่อไปนี้เป็นหลักฐานต่าง ๆ ที่แสดงถึงอารยธรรมที่ยิ่งใหญ่ ภายใต้หัวข้อ **Babylonia**, สารานุกรม *Encyclopaedia Britannica* กล่าวว่า:

ไม่พบอาวุธที่ทำจากหินเหล็กไฟหรือข้าวของที่หลงเหลืออยู่เลยของวัฒนธรรมแบบ palaeolithic หรือ neolithic ที่แท้จริงในบาบิโลเนียหรืออัสซีเรีย และมันน่าสงสัยว่าหุบเขาแม่น้ำเหล่านั้นเคยมีผู้คนอาศัยอยู่จริง ๆ หรือไม่ซึ่งไม่คุ้นเคยกับการใช้โลหะ

ไม่เคยมี “ยุคหิน” ที่นั่น จำไว้ว่า นี่เป็นช่วงเวลาไม่นานหลังจากน้ำท่วมโลก

ภายใต้หัวข้อ **Archaeology of the Early Sumerian Period** สารานุกรม *Encyclopaedia Britannica* กล่าวว่า:

ตามรายชื่อราชวงศ์ของเหล่ากษัตริย์สุเมเรียน ราชวงศ์ที่ 1 หลังจากน้ำท่วมนั้นได้ปกครองที่คิช และจากการขุดค้นที่นั่น ผลงานศิลปะสมัยแรก ๆ บางชิ้นได้ถูกนำกลับคืนมา เศษชิ้นส่วนของรอยสลักบนผนัง ซึ่งประกอบด้วยประติมากรรมนูนต่ำหินปูนสีขาวบนฉากหลังที่เป็นหินชนวน แสดงภาพกษัตริย์องค์หนึ่งที่ฆ่าฟันเหล่าศัตรูของเขา และภาพผู้คนที่เลี้ยงวัวและรีดนมวัว ประติมากรรมนูนต่ำเหล่านี้ดูเหมือนจะเก่าแก่กว่าชุดที่ถูกพบที่ Tall al’Ubaid ซึ่งอยู่ไกลออกไป 4 ไมล์ทางทิศตะวันตกของเมืองเออร์ ซึ่งถูกระบุอายุว่าอยู่ในสมัยของราชวงศ์ที่ 1 นั้นของเมืองเออร์, ราชวงศ์ที่ 3 หลังจากน้ำท่วมนั้น; แต่การค้นพบเป็นชุดจากที่นั่น ซึ่งประกอบด้วยเปลือก (*tridacna squamosa*) และประติมากรรมนูนต่ำหินปูนบนฉากหลังที่เป็นการผสมกันของถ่านหินบิทูมินัส ใช้เทคนิคแบบเดียวกันเป๊ะ และแสดงให้เห็นรูปแบบแรกสุดของผลงานชนิดนี้

ภายใต้หัวข้อ **HAMMURABI** *Encyclopaedia Britannica* กล่าวว่า:

HAMMURABI กษัตริย์องค์ที่หกของราชวงศ์อาไมโรต์หรือเซมิติกตะวันตกแห่งบาบิโลเนีย ครองราชย์ 43 ปี, 2067-2025 ก่อน ค.ศ. และเป็นหนึ่งในบุคคลที่โดดเด่นมากที่สุดแห่งประวัติศาสตร์สมัยโบราณ

ต่อมาบทความเดียวกันนั้นกล่าวว่า

ต่อแต่นี้ไปบาบิโลนจะต้องเป็นศูนย์กลางทางการเมืองและเชาวน์ปัญญาแห่งประวัติศาสตร์เอเชียตะวันตกเรื่อยมาจนถึงสมัยของคริสเตียน ชื่อของเขาถูกเชื่อมโยงเป็นพิเศษกับประมวลกฎหมายที่ยิ่งใหญ่นั้นซึ่งถูกประกาศใช้ในศาลทั้งหลายทั่วจักรวรรดินั้น

นั่นคือประมวลกฎหมายฮัมมูราบีอันโด่งดัง

ดังนั้นภาษาเขียนจึงถูกใช้กันอย่างแพร่หลายนานแล้วก่อนเวลานี้ บทความชิ้นนั้นกล่าวว่า

ฮัมมูราบีถูกระบุว่าเป็นคนเดียวกันกับอัมราเฟล กษัตริย์เมืองชินาร์ ผู้ซึ่งพร้อมกับอารีโอค กษัตริย์เมืองเอลลาสาร์ เคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์แห่งเมืองเอลาม และทิดาลกษัตริย์แห่งพวกคนต่างชาติ ได้รุกรานคานาอันในสมัยของอับราฮัม

จำไว้ว่าอับราฮัมมาจากเมืองเออร์ของคนเคลเดีย และเมืองเออร์เคยมีห้องสมุดแห่งหนึ่งและหลักฐานต่าง ๆ ที่แสดงถึงอารยธรรม ตามที่พวกนักโบราณคดีว่าไว้

บาบิโลนจึงได้กลายเป็นภาพเล็งของรัฐบาลที่เข้มแข็ง รักโลก ไม่เอาพระเจ้า และหนังสือวิวรณ์ดูเหมือนจะพูดถึงโรม ว่าเป็นศูนย์รวมแห่งจักรวรรดิโลกของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้นั้น ในฐานะบาบิโลนฝ่ายวิญญาณ

อารยธรรมในสมัยของโยบ

หนังสือโยบเป็นหนังสือที่เก่าแก่ที่สุดของพระคัมภีร์ ในหนังสือนั้นไม่มีการกล่าวถึงบัญญัติของโมเสส การเข้าสุหนัต ระบบปุโรหิต พลับพลา วันสะบาโต ไม่มีพูดถึงเลยเกี่ยวกับการเข้าไปอยู่ในอียิปต์ มันน่าจะถูกเขียนราว ๆ สมัยของพวกอัครปิตา แน่นอนว่าเราถือว่ามันเป็นพระวจนะของพระเจ้าที่ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำ

แต่โยบพูดถึงขลุ่ยและพิณเขาคู่ (โยบ 30:31) โยบ 29:6 กล่าวว่า “...และศิลาเทบรรดาแม่น้ำแห่งน้ำมันออกให้ข้า” นั่นฟังดูเหมือนปิโตรเลียม ถึงแม้พวกเขาไม่น่าจะมีวิธีกลั่นในสมัยนั้นก็ตาม แต่พวกเขาขุดและถลุงเงิน ทองคำ เหล็กและทองสัมฤทธิ์ ในการใช้งานทั่วไป (โยบ 28:1,2) เพชรพลอยถูกกล่าวถึง: พลอยสีน้ำข้าว, พลอยไพฑูรย์, แก้วผลึก, หินปะการัง, ไข่มุก, ทับทิมและบุษราคัม (โยบ 28:16-19) เห็นได้ชัดว่าโยบไม่กี่ชั่วอายุคนหลังจากน้ำท่วมนั้น อยู่ในอารยธรรมที่ยิ่งใหญ่และมั่นคงดีแล้วที่รู้จักดนตรี โลหะสำคัญ ๆ ทั้งหมด เพชรพลอยและสิ่งต่าง ๆ เช่นนั้น มันไม่ใช่ “ยุคหิน” เลย

ในหนังสือโยบ ดูเหมือนจะมีความทรงจำอยู่บ้างเกี่ยวกับการสั่นสะเทือนครั้งใหญ่เหล่านั้นที่เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกหลังจากน้ำท่วมนั้น ทะเลในแผ่นดินและทะเลสาบพลุ่งออกมาและชะล้างแม่น้ำและไหลไปสู่มหาสมุทร โยบ 28:4 กล่าวว่า “น้ำท่วมขึ้นมาจากคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น คือน้ำเหล่านั้นที่เท้าลืมเสียแล้ว พวกมัน

ถูกทำให้แห้งไป พวกมันไปเสียจากคนทั้งหลาย” โยบ 28:9-11 กล่าวว่า “เขายื่นมือของตนบนศิลา เขาพลิกภูเขาทั้งหลายลงตรงราก เขาขุดบรรดาแม่น้ำจากท่ามกลางโขดหินต่าง ๆ และตาของเขาเห็นของประเสริฐทุกอย่าง เขากันบรรดาตาน้ำไว้ เพื่อไม่ให้ไหลล้น และสิ่งที่ปิดบังไว้ เขาก็นำมาให้แจ้ง”

เราจำได้ว่านั่นเป็นข้อความที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าและมันมีความหมายที่ครบถ้วน โยบทราบเกี่ยวกับน้ำท่วมเหล่านั้นและการยกตัวขึ้นของภูเขาทั้งหลายและการแยกออกเป็นสายต่าง ๆ ของลำธารผ่านชั้นหินเหล่านั้นที่ถูกวางโดยน้ำท่วมนั้น

ข้อ 10-30:

11:10 คนเหล่านี้เป็นบรรดาพงศ์พันธุ์ของเชม เชมมีอายุได้หนึ่งร้อยปี และให้กำเนิดอารฟัคชาด ภายหลังน้ำท่วมนั้นสองปี

11:11 และเชมมีชีวิตอยู่หลังจากเขาได้ให้กำเนิดอารฟัคชาดแล้ว เป็นเวลาห้าร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

11:12 และอารฟัคชาดมีชีวิตอยู่ได้สามสิบห้าปี และให้กำเนิดซาลาห์

11:13 และอารฟัคชาดมีชีวิตอยู่หลังจากเขาได้ให้กำเนิดซาลาห์แล้ว เป็นเวลาสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

11:14 และซาลาห์มีชีวิตอยู่ได้สามสิบปี และให้กำเนิดเอเบอร์

11:15 และซาลาห์มีชีวิตอยู่หลังจากเขาได้ให้กำเนิดเอเบอร์แล้ว เป็นเวลาสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

11:16 และเอเบอร์มีชีวิตอยู่ได้สามสิบสี่ปี และให้กำเนิดเปเลก

11:17 และเอเบอร์มีชีวิตอยู่หลังจากเขาได้ให้กำเนิดเปเลกแล้ว เป็นเวลาสี่ร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

11:18 และเปเลกมีชีวิตอยู่ได้สามสิบปี และให้กำเนิดเรอู

11:19 และเปเลกมีชีวิตอยู่หลังจากเขาได้ให้กำเนิดเรอูแล้ว เป็นเวลาสองร้อยเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

11:20 และเรอูมีชีวิตอยู่ได้สามสิบสองปี และให้กำเนิดเสรุก

11:21 และเรอูมีชีวิตอยู่หลังจากเขาได้ให้กำเนิดเสรุกแล้ว เป็นเวลาสองร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

11:22 และเสรุกมีชีวิตอยู่ได้สามสิบปี และให้กำเนิดนาโฮร์

11:23 และเสรุกมีชีวิตอยู่หลังจากเขาได้ให้กำเนิดนาโฮร์แล้ว เป็นเวลาสองร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

11:24 และนาโฮร์มีชีวิตอยู่ได้ยี่สิบเก้าปี และให้กำเนิดเทราห์

11:25 และนาโฮร์มีชีวิตอยู่หลังจากเขาได้ให้กำเนิดเทราห์แล้ว เป็นเวลาหนึ่งร้อยสิบเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

11:26 และเทราห์มีชีวิตอยู่ได้เจ็ดสิบปี และให้กำเนิดอับราม นาโฮร์ และฮาราน

11:27 บัดนี้ เหล่านี้เป็นบรรดาพงศ์พันธุ์ของเทราห์ เทราห์ให้กำเนิดอับราม นาโฮร์ และฮาราน และฮารานให้กำเนิดโลท

11:28 และฮารานได้สิ้นชีวิตก่อนเทราห์ บิดาของเขา ในแผ่นดินเกิดของเขา ในเมืองเออร์ของชาว

เคลเดีย

11:29 และอับรามกับนาโฮร์ได้ภรรยาสำหรับตน ชื่อภรรยาของอับรามคือซาราย และชื่อภรรยาของนาโฮร์คือมิลคาห์ บุตรีของฮาราน บิดาของมิลคาห์และบิดาของอิสคาห์

11:30 แต่ซารายเป็นหมัน นางหามีบุตรไม่

วงศ์ตระกูลของอับราม

คราวนี้พระเจ้าทรงเริ่มต้นเรื่องราวของอับราม อิสอัค ยาโคบ และชนชาติอิสราเอล การเปิดเผยของพระเจ้าบัดนี้จะไหลดุจสายธารที่นำพาชนชาตินี้ไปติดต่อสัมพันธ์กับประชาชาติอื่น ๆ ของโลกเรื่อยมาจนถึงสมัยของพระคริสต์

จงสังเกตอายุที่ยืนนานของบางคนเหล่านี้ เชมมีชีวิตอยู่หลังจากน้ำท่วมนั้น 502 ปี แต่นั่นหมายถึงอายุรวมทั้งหมดประมาณ 600 ปี ขณะที่โนอาห์มีอายุถึง 950 ปี (ปฐก. 9:29) มีอายุขัยที่ลดลงต่อจากโนอาห์ อับรามมีชีวิตอยู่ 175 ปี (ปฐก. 25:7,8) อิสอัคมีชีวิตอยู่ 180 ปี (ปฐก. 35:28) ยาโคบมีชีวิตอยู่ 147 ปี (ปฐก. 47:28) โยเซฟมีชีวิตอยู่ 110 ปี (ปฐก. 50:26)

แต่เพื่อที่จะเข้าใจกำลังวังชาที่ลูกหลานของโนอาห์มีในการปกคลุมทั้งโลกและไปอาศัยอยู่ในที่เหล่านั้น เราก็ต้องระลึกถึงความมีชีวิตชีวาและพละกำลังอันมหาศาลของชายเหล่านั้น! อับรามอยู่ห่างจากโนอาห์สิบชั่วอายุคน เมืองเออร์ของคนเคลเดียในสมัยของอับรามเป็นนครที่มีอารยธรรม มันเคยมีห้องสมุดขนาดใหญ่ ดังนั้นผู้คนจึงอ่านออกเขียนได้ อับราฮัมยังถูกเรียกว่าอับรามอยู่ ซาราห์ถูกเรียกในที่นี้ว่าซาราย ชื่อของนางจะถูกเปลี่ยนเป็นซาราห์ และซาราห์ก็เป็นหมันและจะเป็นหมันไปจนกระทั่งนางมีอายุเก้าสิบปี!

ข้อ 26 กล่าวว่า “และเทราห์มีชีวิตอยู่ได้เจ็ดสิบปี และให้กำเนิดอับราม นาโฮร์ และฮาราน” เราไม่คิดว่าพวกเขาเป็นแฝดสาม แต่เกิดติด ๆ กัน

จงเปรียบเทียบข้อ 26 “และเทราห์มีชีวิตอยู่ได้เจ็ดสิบปี และให้กำเนิดอับราม นาโฮร์ และฮาราน” กับปฐมกาล 5:32 “และโนอาห์มีอายุได้ห้าร้อยปี และโนอาห์ให้กำเนิดเชม ฮาม และยาเฟท” สามคนถูกให้รายชื่อไว้เช่นกันแต่ไม่ได้เกิดพร้อมกัน และเช่นเคยคนที่สำคัญที่สุดก็ถูกเอ่ยชื่อก่อน นั่นคือ เชม ถึงแม้ว่าจากปฐมกาล 10:21 เราพบว่ายาเฟทเป็น “พี่คนโต” ก็ตาม เช่นเดียวกันตรงนี้อับราม บุตรคนที่สำคัญที่สุด ถูกเอ่ยชื่อก่อน แต่นั่นคงไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเขาเกิดก่อนเป็นคนแรก เขาอาจเป็นน้องก็ได้ เทราห์อาจมีอายุเจ็ดสิบปีตอนที่นาโฮร์เกิดและอับรามเกิดหลังจากนั้นหลายปี ถ้าอับรามเกิดตอนที่เทราห์มีอายุเจ็ดสิบปี นั่นคงจะทำให้เกิดความขัดแย้งในปีอื่น ๆ

พวกคนไม่เชื่อยืนกรานว่าวิวัฒนาการของมนุษยชาติในอารยธรรมสมัยนั้นยังไม่ได้ก้าวไกลพอที่โมเสสจะเขียนหนังสือห้าเล่มแรกนั้นได้ ดังนั้นทฤษฎี Graff-Wellhausen จึงผุดขึ้นมาโดยเสนอว่าหนังสือห้าเล่มแรกของโมเสสเป็นการปะติดปะต่อจากหลายแหล่งข้อมูล ซึ่งรวมถึงประเพณีที่ถ่ายทอดผ่านทางคำพูด และถูกจัดเตรียมโดย “บรรณาธิการ” คนหนึ่งที่แสร้งว่าเป็นโมเสส ในราวสมัยของการตกไปเป็นเชลย! พวกเขากล่าวว่าโมเสสเขียนหนังสือไม่เป็นและจึงไม่มีทางเขียนหนังสือห้าเล่มแรกนั้นได้

ความปรารถนาของพวกเขาทำให้เกิดความคิดเช่นนั้น แต่พวกคนไม่เชื่อก็ต้องอับอายเพราะข้อเท็จจริงต่าง ๆ ได้ปรากฏแล้ว กระทั่งในสมัยของอับราฮัม ฮัมมูราบีก็มีประมวลกฎหมายของตนที่ถูกบันทึกเป็นลาย

ลักษณ์อักษรแล้วและถูกแจกจ่ายเป็นวงกว้าง และพวกเขาคงคัดลอกกฎหมายหลายฉบับเมื่อสองร้อยปีก่อนหน้านั้น

Dr. Joseph Free ใน *Archaeology and Bible History* ให้ข้อมูลต่อไปนี้:

> เทราห์ บิดาของอับราฮัม เคยอาศัยอยู่ในเมืองเออร์ของคนเคลเดียในเมโสโปตาเมียตอนใต้ ที่นี่อับราฮัมได้เติบโตขึ้นและใช้เวลาช่วงวัยเยาว์ เพราะการขุดค้นทางโบราณคดีที่เมืองเออร์ในช่วงปีหลัง ๆ (1922-34) โดย C. Leonard Woolley บัดนี้เราทราบหลายสิ่งเกี่ยวกับนครนี้ อันที่จริงเราสามารถนึกภาพฉากหลังและสภาพแวดล้อมทั้งหมดของอับราฮัมได้แล้วตอนนี้ แบบของบ้านเรือนในสมัยอับราฮัมถูกให้ภาพประกอบอย่างดีที่เมืองเออร์ ที่อยู่อาศัยโดยเฉลี่ยมีขนาดสี่สิบคูณห้าสิบสองฟุต และมีลานด้านข้างกว้างสิบห้าฟุต กำแพงด้านล่างถูกสร้างจากอิฐเผา ด้านบนสร้างจากอิฐโคลน และกำแพงทั้งหมดปกติแล้วถูกโบกและฉาบด้วยปูนขาว ห้องโถงทางเข้านำไปสู่ลานกลางบ้าน ซึ่งทุกห้องเปิดอยู่บนลานนั้น บนชั้นล่างมีห้องของพวกคนใช้ ห้องครัว ห้องน้ำ ห้องรับแขก และมีห้องน้ำและสถานที่ชำระล้างที่ถูกสงวนไว้สำหรับผู้มาเยือนด้วย นอกจากนี้ มีห้องภาวนาส่วนตัวอยู่ด้านหลังของบ้านด้วย ดังนั้นชั้นแรกทั้งหมดจึงถูกใช้สำหรับพวกคนใช้และแขก ชั้นสองเป็นที่พักของครอบครัว โดยมีห้าห้องให้พวกเขาได้ใช้งาน บ้านทั้งหลังของคนฐานะปานกลางโดยเฉลี่ยแล้วมีห้องสิบถึงยี่สิบห้อง
>
> การค้นพบอื่น ๆ ที่เมืองเออร์แสดงให้เห็นว่าการศึกษาไม่ได้ขาดเลยในสมัยของอับราฮัม ในส่วนหนึ่งของการขุดค้นเหล่านั้นมีการค้นพบโรงเรียนแห่งหนึ่ง และธรรมชาติของหลักสูตรการเรียนก็ประจักษ์ชัดจากแผ่นดินเหนียวเหล่านั้นซึ่งถูกค้นพบ ที่นี่เหล่านักเรียนอายุน้อยเรียนรู้ที่จะเขียนสัญลักษณ์คูนิฟอร์ม ตามที่ครูใหญ่แสดงให้ดูบนก้อนดินเหนียวอ่อนนุ่มที่ถูกทำให้แบน พวกเขามีบทเรียนการอ่านด้วย ซึ่งส่วนใหญ่แล้วประกอบด้วยบทเพลงนมัสการต่าง ๆ แผ่นดินเหนียวอื่น ๆ แสดงให้เห็นว่าในวิชาเลขพวกเขาเรียนรู้ตารางการคูณและการหาร และเมื่อพวกเขาก้าวหน้ามากขึ้น พวกเขาก็ต้องเรียนเรื่องเลขยกกำลังสองและกำลังสาม เมื่อเราตรวจทานผลลัพธ์ต่าง ๆ ของส่วนนี้ของการขุดค้น เราก็พบว่าเมื่อสี่พันปีก่อน ในสมัยของอับราฮัม นักเรียนเหล่านั้นมี “การอ่าน การเขียน และวิชาเลข” เหมือนกับที่พวกนักเรียนในวันนี้ต้องเรียน
>
> แม้แต่หลักฐานที่แสดงถึงขอบเขตอันกว้างไกลของการค้าในสมัยนั้นก็ถูกเปิดเผยแล้วเมื่อมีการขุดค้นและพบใบขนของใบหนึ่งจากประมาณ 2040 ปีก่อน ค.ศ. ใบขนของนั้นแสดงให้เห็นว่าเรือลำหนึ่งได้ขึ้นมาจากอ่าวเปอร์เซียยังเมโสโปตาเมียตอนใต้หลังจากการเดินเรือนานสองปี สินค้าที่บรรทุกบนเรือนั้นรวมถึงแร่ทองแดง ทองคำ งาช้าง ไม้เนื้อแข็งสำหรับช่างทำตู้ และหินไดโอไรท์และอะลาบาสเตอร์สำหรับทำรูปปั้น วัสดุหลายชิ้นที่ถูกนำเข้ามานี้คงจะมาจากดินแดนที่อยู่ห่างไกล

เราถูกเตือนความจำอีกครั้งว่าอับราฮัม ซึ่งห่างจากโนอาห์เพียงสิบชั่วอายุคน รู้จักอารยธรรม นครต่าง ๆ ผลงานที่ทำจากโลหะชนิดต่าง ๆ ดนตรีและการปกครอง ซึ่งถูกสืบทอดมาจากสมัยก่อนน้ำท่วมโลก เชมก็ยัง

มีชีวิตอยู่ เขาเคยอยู่ในสมัยก่อนน้ำท่วมโลก

แผ่นดินโลกมีอายุเท่าไร: น้ำท่วมนั้นเกิดขึ้นเมื่อกี่ปีที่แล้ว?

มันเป็นธรรมเนียมปกติที่เหล่านักประวัติศาสตร์ที่มีแนวคิดเสรีนิยมจะเพิกเฉยพระคัมภีร์และประกาศราวกับว่ามันเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งทางวิทยาศาสตร์ที่ว่าเมื่อ 10,000 ปีก่อน เคยมียุคน้ำแข็งบนแผ่นดินโลกหรือว่ายุคน้ำแข็งที่เกิดขึ้นต่อเนื่องสี่ยุคได้เกิดขึ้น โดยเริ่มต้นอาจเมื่อ 20,000 ปีหรือนานกว่านั้น

ดังนั้นพวกเขาจึงได้กำหนดปีต่าง ๆ สำหรับเหตุการณ์ต่าง ๆ รัชสมัยของกษัตริย์โบราณหลายองค์และเหตุการณ์สำคัญ ๆ ของโลกโดยอิงตามค่าประมาณและการคาดเดาแบบประณีตที่มาเป็นชุด ยกตัวอย่างเช่น ใน Byblos หมู่บ้านนั้นในเลบานอนซึ่งเราได้คำว่า “Bible” ของเรามา และซึ่งบางคนเรียกว่าเป็นหมู่บ้านที่เก่าแก่ที่สุดในโลก พวกเขาก็บอกเราว่ามันเคยมีอารยธรรมหนึ่งเมื่อกว่า 7,000 ปีที่แล้ว

บางคนประมาณการว่ายุคหินเก่านั้นเคยมีอยู่นานเท่านั้น ยุคหินใหม่นานเท่านั้น ยุคทองแดงหรือทองสัมฤทธิ์นานเท่านั้นปีหรือเท่านั้นศตวรรษ ยุคโลหะ ฯลฯ จริง ๆ แล้ว ระยะที่แตกต่างกันเหล่านั้นของวัฒนธรรมก็ผิดแผกกันไปในแต่ละพื้นที่โดยรวม ยกตัวอย่างเช่น ไม่เคยมียุคหินเก่าในเวลาเดียวกันทั่วโลก การเริ่มใช้งานโลหะไม่ได้เกิดขึ้นพร้อมกันทั่วโลก ชาติพันธุ์นอกรีตบางพวกกระทั่งตอนนี้ก็ไม่ใช้เหล็กเลย บางพวกก็ไม่ใช้ทองสัมฤทธิ์หรือทองแดงด้วยซ้ำ บางพวกใช้โลหะชนิดต่าง ๆ มาตั้งแต่น้ำท่วมนั้นและก่อนหน้านั้น

พวกคนไม่เชื่อพระคัมภีร์ที่ถือแนวคิดเสรีนิยมเหล่านี้ไม่บอกเราว่าปีเหล่านี้ที่ถูกคิดขึ้นมาเป็นการคาดเดาที่อิงตามการใช้เหตุผลและค่าประมาณต่าง ๆ ของมนุษย์ ยกตัวอย่างเช่น น่าจะใช้เวลานานขนาดไหนกว่าที่คนนอกรีตบางชาติพันธุ์จะพัฒนาภาษาหนึ่งขึ้นมาได้? แล้วต้องใช้เวลานานขนาดไหนกว่าจะพัฒนาคำเขียนต่าง ๆ ขึ้นมาได้? พวกเขาเดาว่าต้องใช้เวลากี่ร้อยปีกว่าที่เครื่องปั้นดินเผาบางชนิดจะถูกแทนที่โดยอีกรูปแบบที่แตกต่าง ทั้งหมดนี้ก็เป็นมาโดยการคาดเดา โดยค่าประมาณต่าง ๆ จากนั้นโดยการยืดขยายรายชื่อราชวงศ์ต่าง ๆ ในอียิปต์ของ Manetho (ซึ่งถูกเขียนโดยนักบวชนอกรีตชาวอียิปต์คนหนึ่งเมื่อประมาณ 250 ปีก่อน ค.ศ. - หนึ่งพันหรือสองพันปีหลังจากที่ราชวงศ์เหล่านี้ได้เกิดขึ้นแล้ว) พวกเขาก็พยายามที่จะใส่เหตุการณ์และบุคคลที่สำคัญ ๆ ทางประวัติศาสตร์ให้ขนานกับราชวงศ์เหล่านี้ อย่างไรก็ตาม รายชื่อนั้นก็ถูกปฏิบัติราวกับว่ามันเป็นรายชื่อเดียวของเหล่ากษัตริย์ที่ครองราชย์ต่อเนื่องกัน เมื่อแท้จริงแล้วในหลายกรณีกษัตริย์สององค์หรือมากกว่านั้นได้ครองราชย์ในเวลาเดียวกันในหลายส่วนของอียิปต์ ดังนั้น ในส่วนที่ไม่มีบอกว่ารัชกาลหนึ่งยาวนานเท่าใดเหมือนที่ปกติแล้วมันไม่มีบอกไว้ในรายชื่อของ Manetho พวกเขาก็ให้ค่าประมาณของแต่ละรัชกาล มันคือ 20 หรือ 30 ปีล่ะ?

ดังนั้น โดยการคาดเดาตัวเลขเหล่านี้ พวกที่อยากเป็นนักวิทยาศาสตร์เหล่านี้จึงเพิกเฉยพระคัมภีร์ ซึ่งจนถึงตอนนี้เป็นบันทึกที่น่าเชื่อถือมากที่สุดในหมู่บันทึกสมัยโบราณทั้งหมด และพวกเขาสร้างนิทานเพ้อฝันแห่งพงศาวดารของปีต่าง ๆ ที่คิดขึ้นมาเอง Velikovsky ประมาณการว่าพวกนักประวัติศาสตร์จึงได้เพิ่มเวลาเข้าไปอย่างน้อย 600 ปีเข้ากับพงศาวดารที่แท้จริงของอียิปต์โบราณและเข้ากับประเทศอื่น ๆ ในส่วนที่มีความสัมพันธ์หรือการเชื่อมโยงบางอย่าง

ลำดับพงศ์พันธุ์จากอาดัมถึงน้ำท่วมนั้น

ในปฐมกาล 5 เรามีลำดับพงศ์พันธุ์แบบละเอียดจากอาดัมผ่านทางสายที่ตามทางพระเจ้าของเสทมาถึงโนอาห์และน้ำท่วมนั้น เมื่อนับอายุของแต่ละคนเมื่อบุตรชายถูกให้กำเนิดและเพิ่มเข้าไป 600 ปี ซึ่งเป็นอายุของโนอาห์ตอนที่น้ำท่วมนั้นมา (ปฐมกาล 7:6) เราก็พบว่ามันเป็นระยะเวลา 1,656 ปี ตั้งแต่อาดัมจนถึงน้ำท่วมนั้น

จากนั้น ในปฐมกาล 11:1-25 เราพบลำดับพงศ์พันธุ์ตั้งแต่น้ำท่วมนั้นจนถึงเทราห์ บิดาของอับราฮัม รวมเป็น 322 ปี โดยเพิ่มสองปีนั้นเข้าไปหลังจากน้ำท่วมนั้นตอนที่อารฟัดชาคเกิด จากนั้นเทราห์มีลูกหลายคนตอนที่เขาอายุ 70 ปี (ปฐก. 11:26) อับราฮัม ซึ่งสำคัญที่สุด ถูกเอ่ยชื่อเป็นคนแรก แต่เมื่อคุณเปรียบเทียบปฐมกาล 11:32 และเรียนรู้ว่าเทราห์ตายตอนอายุ 205 ปี กับกิจการ 7:4 และปฐมกาล 12:4 และ 5 เราก็เรียนรู้ว่าอับราฮัมอายุ 75 ปีตอนที่บิดาของเขาเสียชีวิตตอนอายุ 205 ปี ดังนั้นอับราฮัมจึงเกิดตอนที่บิดาของเขามีอายุ 130 ปี

คราวนี้ บวก 130 ปีนั้นกับรายชื่อนั้นในลำดับพงศ์พันธุ์ตั้งแต่เชมลงมาจนถึงตอนอับราฮัมเกิด และเราก็พบว่ามันเป็นเวลา 452 ปีจนกระทั่งอับราฮัมเกิด และบวกอีก 75 ปีเมื่อเขาเข้าไปยังคานาอันและอีก 25 ปีจนกระทั่งอิสอัคเกิด

ลำดับพงศ์พันธุ์เหล่านี้เชื่อถือได้หรือไม่? ใช่ครับ พวกมันเชื่อถือได้ ชายดี ๆ บางคนที่เน้นรากฐานอย่าง Morris และ Whitcomb คิดว่าลำดับพงศ์พันธุ์เหล่านี้ไม่ได้ถูกตั้งใจไว้เพื่อให้พงศาวดารหนึ่งและพวกเขาเห็นกรณีหนึ่งในพงศาวดารหนึ่งตามพระคัมภีร์ที่อย่างน้อยหนึ่งชื่อถูกตัดออกไป เราไม่ทราบคำตอบทุกอย่าง แต่ถ้าพระเจ้ากำลังพูดถึงสิ่งอื่นในลำดับพงศ์พันธุ์เหล่านี้ พวกมันก็ยังเป็นความจริงและเชื่อถือได้อยู่เหมือนเดิม พระเจ้าทรงโกหกไม่ได้แม้กระทั่งในการยกตัวอย่างหนึ่งหรือคำกล่าวแบบผ่าน ๆ หมายเหตุ: เดือนและเศษเสี้ยวของปีไม่ถูกให้ไว้แต่ตัวเลขเหล่านั้นก็แม่นยำในระดับปี ถ้าผมจะกล่าวว่าลูกคนแรกของผมเกิดตอนที่ผมอายุ 26 ปี ผมก็คงไม่เสแสร้งที่จะกล่าวว่าลูกของผมเกิดในวันเกิดของผม แต่ถ้าคำกล่าวนั้นผิดไปจากที่เป็นจริงถึง 10 หรือ 20 ปี มันก็คงเป็นคำโกหกที่แก้ตัวไม่ได้เลย-ไม่ว่าจะมีเจตนาใดก็ตาม

ถึงกระนั้น พงศาวดารของ Ussher ก็อาจไม่แม่นยำในระดับปีเพราะว่าหลายเดือนที่มีเพิ่มเข้ามาไม่ได้ถูกนับรวมไว้ด้วย แต่พระคัมภีร์เอง ที่ถูกแปลอย่างเหมาะสม และถูกเข้าใจอย่างเหมาะสม ก็ถูกต้องแม่นยำ นั่นหมายความว่าเราสามารถนับย้อนไปได้ว่าน้ำท่วมนั้นเกิดขึ้นเมื่อกี่ปีมาแล้วและโลกในสมัยก่อนน้ำท่วมนั้นมีอายุเท่าใด

การหาอายุจากคาร์บอนกัมมันตรังสีบ่งบอกว่าแผ่นดินโลก มีอายุประมาณตามที่พระคัมภีร์บ่งบอก

วิธีการหาอายุจากคาร์บอนกัมมันตรังสีถูกพัฒนาขึ้นเป็นครั้งแรกโดย W.F. Libby ในปี 1946 แต่เกี่ยวกับผลลัพธ์อันน่าประหลาดใจของการสืบสวนนั้น Dr. Libby เองเขียนใน *American Scientist* ฉบับเดือนมกราคม ปี 1956 หน้า 107 ว่า

ความตกตะลึงแรกที่ ดร. อาร์โนลด์และผมมีในตอนนั้นก็คือว่าเหล่าที่ปรึกษาของเราแจ้งให้เราทราบ

ว่าประวัติศาสตร์มีระยะเวลาย้อนไปเพียง 5,000 ปีเท่านั้น เดิมทีเราเคยคิดว่าเราคงจะสามารถได้ตัวอย่างสุ่มตลอดเส้นโค้งนั้นย้อนไปถึง 30,000 ปี วางจุดเหล่านั้น และจากนั้นงานของเราก็คงจะเสร็จสิ้น คุณอ่านหนังสือหลายเล่มและพบคำกล่าวต่าง ๆ ที่ว่าสังคมนั้นหรือโบราณสถานแห่งนั้นมีอายุ 20,000 ปี เรากลับได้เรียนรู้อย่างฉับพลันว่าตัวเลขเหล่านี้ อายุที่โบราณมาก ๆ เหล่านี้ ไม่เป็นที่ทราบเลย; อันที่จริง มันเป็นเวลาประมาณสมัยของราชวงศ์แรกในอียิปต์ที่เราแน่ใจได้อย่างแน่นอนจริง ๆ แล้วเกี่ยวกับยุคสมัยที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ล่าสุด

แม้แต่ตัวเลขปีเหล่านั้นของราชวงศ์แรกในอียิปต์ก็ถูกขยายออกเยอะโดยการสันนิษฐานที่ว่าราชวงศ์เหล่านั้นครองราชย์ต่อเนื่องกันแทนที่จะเป็นบางราชวงศ์ครองราชย์พร้อมกัน แต่เมื่อฟันธงแล้ว เลขปีใด ๆ ที่เกินไปจากเวลานั้นก็เป็นเพียงค่าประมาณและการคาดเดาและเชื่อถือไม่ได้

ข้อ 31,32:

11:31 และเทราห์ได้พาอับรามบุตรชายของเขา กับโลทบุตรชายของฮารานผู้เป็นหลานชายของเขา และซารายบุตรสะใภ้ของเขา ผู้เป็นภรรยาของอับรามบุตรชายของเขา และเขาทั้งหลายออกไปพร้อมกับพวกเขาจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย เพื่อเข้าไปยังแผ่นดินแห่งคานาอัน และพวกเขามาถึงเมืองฮาราน และอาศัยอยู่ที่นั่น

11:32 และวันทั้งหมดนั้นของเทราห์คือสองร้อยห้าปี และเทราห์สิ้นชีวิตในเมืองฮาราน

อับรามแวะในเมืองฮาราน

จงหมายเหตุว่าเทราห์ตายตอนอายุ 205 ปี กิจการ 7:4 บอกเราเกี่ยวกับอับราฮัมว่า “แล้วอับราฮัมได้ออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดีย และอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน และจากที่นั่น เมื่อบิดาของท่านสิ้นชีพแล้ว พระองค์ทรงย้ายท่านเข้ามาในแผ่นดินนี้ ที่ซึ่งท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ตอนนี้” ดังนั้นอับรามจึงออกจากเมืองฮารานหลังจากที่บิดาเขาเสียชีวิต และ ณ เวลานั้นเขามีอายุ “เจ็ดสิบห้าปีเมื่อท่านออกจากเมืองฮาราน” (ปฐก. 12:4) แต่ปฐมกาล 12:4 กล่าวว่าอับรามขณะนั้นมีอายุ 75 ปี นั่นคงจะหมายความว่าอับรามคงจะเกิดตอนที่เทราห์มีอายุ 130 ปี

Fausset ใน *Bible Encyclopaedia and Dictionary* ของเขา กล่าวว่า:

> คำกล่าวนั้นในปฐก. 11:26 ที่ว่าเทราห์มีอายุ 70 ปีตอนที่เขาให้กำเนิดอับราม นาโฮร์ และฮาราน ต้องใช้กับลูกคนโตสุด นั่นคือ ฮารานเท่านั้น การที่เขาเป็นลูกคนโตสุดปรากฏจากข้อเท็จจริงที่ว่าน้อง ๆ ของเขาแต่งงานกับบุตรสาวทั้งหลายของเขา และที่ว่าซารายอายุน้อยกว่าอับรามแค่สิบปีเท่านั้น (ปฐก. 17:17) น้อง ๆ อีกสองคนเกิดทีหลัง อับราม คนเล็กสุด เมื่อเทราห์อายุ 130 ปี ตามที่ปรากฏจากการเปรียบเทียบ 11:31 กับปฐก. 12:4, กจ. 7:3,4: “เมื่อท่านอยู่ในประเทศเมโสโปตาเมีย ก่อนที่ท่านอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน” ในปีที่ 60 ของเขา ที่เมืองเออร์ เขาได้รับการทรงเรียกครั้งแรกของเขา: “เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า และจากญาติพี่น้องของเจ้า และมายังแผ่นดินซึ่งเราจะสำแดงให้เจ้าเห็น” (ขณะนั้นยังไม่ทรงบอกชัดเจนว่าแผ่นดินใด)

Matthew Henry เห็นพ้องกับคำอธิบายนั้น:

> แม้มีกล่าวไว้ (ข้อ 26) ว่าเมื่อเทราห์มีอายุได้เจ็ดสิบปีเขาให้กำเนิดอับราม นาโฮร์ และฮาราน (ซึ่งดูเหมือนจะบอกเราว่าอับรามเป็นบุตรคนโตสุดของเทราห์ และเกิดในปีที่เจ็ดสิบของเขา) กระนั้น โดยการเปรียบเทียบข้อ 32 ซึ่งกล่าวว่าเทราห์ตายในปีที่ 205 ของตน กับกิจการ 7:4 (ที่มีกล่าวว่าอับรามออกไปจากเมืองฮารานตอนที่บิดาของเขาเสียชีวิต) และกับบทที่ 12:4 (ที่มีกล่าวไว้ว่าเขาอายุแค่เจ็ดสิบห้าปีตอนที่เขาออกไปจากเมืองฮาราน) ดูเหมือนว่าเขาเกิดในปีที่ 130 ของเทราห์ และน่าจะเป็นบุตรคนเล็กสุดของเขา; เพราะว่าในการทรงเลือกหลายครั้งของพระเจ้า คนหลังสุดมักเป็นคนแรกสุดและคนแรกสุดเป็นคนหลังสุด

ปฐมกาล 12

ข้อ 1-3:

12:1 บัดนี้พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับรามก่อนหน้านั้นแล้วว่า “เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า และจากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินหนึ่งที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น
12:2 และเราจะทำให้เจ้าเป็นประชาชาติใหญ่ ประชาชาติหนึ่ง และเราจะอวยพรเจ้า และทำให้ชื่อเสียงของเจ้าใหญ่โต และเจ้าจะเป็นพระพรหนึ่ง
12:3 และเราจะอวยพรเขาทั้งหลายที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า และในเจ้าบรรดาครอบครัวแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร”

การทรงเรียกของอับราม

“บัดนี้พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับรามก่อนหน้านั้นแล้ว...” ในบทที่แล้วเห็นได้ชัดว่าตอนที่อับรามอยู่ที่เมืองเออร์ของคนเคลเดีย เขาได้รับการทรงเรียกของพระเจ้าแล้ว และเขากับเทราห์บิดาของเขาและโลทและคณะของพวกเขาก็ตั้งใจที่จะมายังคานาอันอย่างชัดเจน แต่ฮีบรู 11:8,9 กล่าวว่า:

“โดยความเชื่อ อับราฮัม เมื่อท่านถูกเรียกให้ออกเดินทางไปยังสถานที่ซึ่งภายหลังท่านจะรับเป็นมรดกได้เชื่อฟัง และท่านได้เดินทางออกไป โดยไม่ทราบว่าท่านจะไปยังที่ไหน โดยความเชื่อ ท่านได้พำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้น เหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น โดยอาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายกับอิสอัคและยาโคบ ผู้เป็นทายาทด้วยกันกับท่านแห่งพระสัญญาอันเดียวกันนั้น”

อย่างน้อยอับรามก็ไม่ได้ทราบว่าเขาจะต้องไปอาศัยอยู่ที่ไหนในแผ่นดินปาเลสไตน์ทั้งหมดนั้น

แต่เทราห์ชราแล้ว ผมนึกภาพออกว่าเขาไม่พอใจกับการเดินทางนั้น เขาอยากตั้งรกรากอยู่ในเมืองฮารานและเขาอาศัยอยู่ที่นั่นและสุดท้ายก็ตายที่นั่น

อับรามผิดหรือไม่ที่พาบิดาของตนมาด้วย? เห็นได้ชัดว่าเขาผิด พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขาแล้วว่า “เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า และจากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า” อับรามไม่ได้ทิ้งบิดาของตนหรือญาติพี่น้องของตน เขาพาโลทไปด้วย และเขาไม่ได้เดินทางต่อไปยังคานาอันอยู่สักระยะหนึ่ง

อับรามจะต้องไปจากเมืองเออร์ของคนเคลเดีย ประเทศนั้น เพราะอะไร? มันเป็นดินแดนที่ผู้คนนับถือรูปเคารพ เขาต้องออกไปจากบ้านบิดาของเขา เพราะอะไร? เพราะว่าเทราห์ บิดาของอับราฮัม และนาโฮร์ ปู่ของเขา เป็นพวกคนนับถือรูปเคารพ

โยชูวา 24:1,2 กล่าวว่า “และโยชูวาก็รวบรวมบรรดาเผ่าของคนอิสราเอลมาที่เชเคม และเรียกบรรดาผู้อาวุโสของคนอิสราเอล และหัวหน้าทั้งหลายของพวกเขา และพวกผู้พิพากษาของพวกเขา และพวกเจ้าหน้าที่ของพวกเขา และพวกเขาก็มาปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้า และโยชูวากล่าวแก่ประชากรทั้งสิ้นว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘บรรพบุรุษของพวกเจ้าได้อาศัยอยู่บนฟากแม่น้ำข้างโน้นในสมัยโบราณ คือเทราห์ บิดาของอับราฮัม และบิดาของนาโฮร์ และพวกเขาได้ปรนนิบัติพระอื่น ๆ”

เทราห์ลังเลใจที่จะเดินทางต่อไปยังคานาอัน อยากแวะและได้แวะในเมืองฮารานจริง ๆ อิทธิพลของเขาไม่ดี อับรามควรปฏิบัติตามคำบัญชาของพระเจ้าและออกไปจากบ้านของบิดาตนและผู้คนเหล่านั้นทั้งหมด

มันเป็นราคาของความเป็นสาวกที่ว่า “ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่เกลียดชังบิดาของตน และมารดา และ

ภรรยา และบุตรทั้งหลาย และพี่น้องชาย และพี่น้องหญิง ใช่แล้ว และชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้” (ลูกา 14:26) ชายคนหนึ่งทูลพระเยซูว่าเมื่อบิดาของเขาถูกฝัง เขาก็จะมาและติดตามพระเยซู และพระเยซูตรัสว่า “จงตามเรามาเถิด และให้คนตายฝังคนตายของพวกเขาเองเถิด” (มธ. 8:22)

หลังจากบิดาตายแล้ว อับรามก็ยังพาโลทหลานชายของตนไปด้วย ฮารานพี่ชายของอับราม บิดาของโลท เสียชีวิต (ปฐก. 11:28) โลทยังหนุ่ม และอับรามรู้สึกว่าตนต้องรับผิดชอบในตัวเขา จึงพาเขาไปด้วย แต่โลทจะพิสูจน์ว่าเป็นความยุ่งยาก ในที่สุดอับรามก็จะพบว่าตนต้องแยกขาดจากโลท ซึ่งถูกเล่าในบทที่ 13 และโลทจะย้ายเข้าไปอยู่ในเมืองโสโดมและที่นั่นเขาจะสูญเสียภรรยาของเขาและลูก ๆ ที่แต่งงานแล้วในความพินาศของเมืองนั้น อับรามควรทิ้งวงศ์วานของบิดาของตนอย่างสิ้นเชิงจริง ๆ แต่เขาก็ไม่ได้ทิ้ง

อับรามจะกลายเป็นบิดาของประชาชาติหนึ่งที่ใหญ่โต พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะอวยพรคนเหล่านั้นที่อวยพรอับรามและที่จะแช่งสาปคนเหล่านั้นที่แช่งสาปเขา

นั่นจะเป็นจริงเกี่ยวกับอับราม ในนัยทั่วไป แน่นอนว่ามันคงจะเป็นจริงเกี่ยวกับชนชาติอิสราเอล แต่ไม่จำเป็นต้องเป็นจริงเกี่ยวกับพวกยิวที่ชั่วและปฏิเสธพระเจ้าที่ไม่ติดตามความเชื่อนั้นของอับรามบิดาของพวกเขา ดังนั้นกาลาเทีย 3:8,9 จึงเตือนใจเราเกี่ยวกับพระพรนี้: “และพระคัมภีร์นั้นซึ่งรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้พวกคนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ ได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้า โดยกล่าวว่า ‘ในตัวเจ้าประชาชาติทั้งสิ้นจะได้รับพระพร’ ดังนั้นบรรดาคนที่อยู่ฝ่ายความเชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อ” กาลาเทีย 3:14 กล่าวว่า “เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายโดยทางพระเยซูคริสต์ เพื่อพวกเราจะได้รับพระสัญญาของพระวิญญาณโดยความเชื่อ” กาลาเทีย 3:29 กล่าวอีกว่า “และถ้าท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านทั้งหลายก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม และเป็นทายาทตามพระสัญญานั้น” โรม 2:28,29 บอกเราว่า “เพราะว่าผู้นั้นมิได้เป็นยิวแท้ ซึ่งเป็นยิวแต่ภายนอก และการเข้าสุหนัตแท้ก็ไม่ใช่การเข้าสุหนัตซึ่งอยู่ภายนอกในเนื้อหนัง แต่ผู้นั้นเป็นยิวแท้ ซึ่งเป็นยิวภายใน และการเข้าสุหนัตแท้นั้นก็เป็นการเข้าสุหนัตของใจ ในจิตวิญญาณ และมิใช่ในตัวอักษร ผู้ซึ่งคำยกย่องของเขาไม่ได้มาจากมนุษย์ แต่จากพระเจ้า”

ดังนั้นพระพรนั้นซึ่งมีแก่อับรามผู้ตามทางพระเจ้าจึงมีให้สำหรับเขาและคนเหล่านั้นที่เดินตามในความเชื่อของเขา โดยไม่จำเป็นต้องมีให้แก่ยิวทุกคนที่ไม่ยอมกลับใจ มักกบฏ และไม่เชื่อ

ข้อ 4-9:

12:4 ดังนั้น อับรามจึงออกไป ตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่านแล้ว และโลทก็ไปกับท่าน และอับรามมีอายุได้เจ็ดสิบห้าปีเมื่อท่านออกจากเมืองฮาราน

12:5 และอับรามพาซารายภรรยาของท่าน และโลทบุตรชายของน้องชายท่าน และบรรดาทรัพย์สิ่งของของพวกเขาที่พวกเขาได้สะสมไว้ และผู้คนทั้งหลายที่พวกเขาได้มาในเมืองฮาราน และพวกเขาออกไปเพื่อจะเข้าไปในแผ่นดินแห่งคานาอัน และพวกเขาได้เข้ามาในแผ่นดินแห่งคานาอัน

12:6 และอับรามผ่านเข้าในแผ่นดินนั้นจนถึงสถานที่แห่งเมืองเชเคม จนถึงที่ราบแห่งโมเรห์ และตอน

นั้นชาวคานาอันยังอยู่ในแผ่นดินนั้น
12:7 และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสว่า “เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า” และอับรามได้สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งที่นั่นแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปรากฏแก่ท่าน
12:8 และท่านย้ายไปจากที่นั่นมาถึงภูเขาลูกหนึ่งทางทิศตะวันออกของเมืองเบธเอล และตั้งเต็นท์ของท่าน โดยเมืองเบธเอลอยู่ทางทิศตะวันตก และเมืองอัยอยู่ทางทิศตะวันออก และ ณ ที่นั่นท่านได้สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งแด่พระเยโฮวาห์ และร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์
12:9 และอับรามเดินทาง โดยมุ่งหน้าต่อไปอีกยังทิศใต้

อับรามในแผ่นดินคานาอัน

พระเจ้าทรงอวยพรอับรามและโลทแล้วและพวกเขาได้ฝูงแพะแกะและฝูงวัวมากมาย พวกเขาออกจากเมืองฮารานและลงมายังแผ่นดินคานาอัน อับรามอายุ 75 ปี เขามายังเมืองเชเคมและที่ราบแห่งโมเรห์ ที่นั่นพระเยโฮวาห์ได้ประทานหนึ่งในพระสัญญามากมายเหล่านั้น: “เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า” ที่นั่นอับรามก่อแท่นบูชาแท่นหนึ่ง จากนั้นเขาก็ย้ายไปยังภูเขาลูกหนึ่งทางทิศตะวันออกของเมืองเบธเอล ซึ่งไม่อยู่ไกลมากนัก เขาก่อแท่นบูชาแท่นหนึ่งอีกถวายแด่พระเยโฮวาห์ จากนั้นเขาก็ลงไปทางทิศใต้ ต่อมาเขาก็อาศัยอยู่ใกล้กับพื้นที่ ๆ ตอนนี้คือเฮโบรน ซึ่งอยู่ทางทิศใต้และไปทางตะวันตกเล็กน้อยของกรุงเยรูซาเล็ม

คนหนึ่งอาจเทศนาเกี่ยวกับเชื้อสายของอับรามได้! 1. เชื้อสายนั้นที่เป็นเหมือนผงคลีดิน ซึ่งหมายถึงชนชาติอิสราเอลจริง ๆ เผ่าพันธุ์นั้น และพระสัญญาที่จะได้รับแผ่นดินอิสราเอลเป็นมรดก ผ่านทางชนชาตินี้เราได้รับเหล่าศาสดาพยากรณ์, พระคัมภีร์, พระผู้ช่วยให้รอด (ปฐก. 13:16) 2. เชื้อสายนั้น “ที่มากมายดุจดวงดาว”, เชื้อสายฝ่ายวิญญาณทั้งหมดนั้น, ทุกคนซึ่งมีความเชื่อนั้นของอับราม, ซึ่งได้รับความรอดเหมือนอย่างเขาโดยการเชื่อ, ผู้เข้าสุหนัตฝ่ายวิญญาณ (ปฐก. 15:5) 3. เชื้อสายที่ยิ่งใหญ่นั้น, ซึ่งเป็นพระคริสต์, ซึ่งในพระองค์คนทั้งโลกจะได้รับพระพร (ปฐก. 13:15; กท. 3:16)

ข้อ 10-20:

12:10 และเกิดการกันดารอาหารในแผ่นดิน และอับรามได้ลงไปยังอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น เพราะการกันดารอาหารรุนแรงยิ่งนักในแผ่นดินนั้น
12:11 และต่อมาเมื่อท่านใกล้จะเข้าไปในอียิปต์ ท่านก็พูดกับซารายภรรยาของท่านว่า “ดูเถิด บัดนี้ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นหญิงรูปงามน่าดู
12:12 เพราะฉะนั้นต่อมาเมื่อคนอียิปต์จะเห็นเจ้า พวกเขาจะพูดว่า ‘นี่เป็นภรรยาของเขา’ และพวกเขาจะฆ่าข้าเสีย แต่พวกเขาจะไว้ชีวิตเจ้า
12:13 ข้าขอร้องเจ้า ให้พูดว่าเจ้าเป็นน้องสาวของข้า เพื่อจะไม่เป็นอันตรายแก่ข้าเพราะเห็นแก่เจ้า และจิตใจของข้าจะมีชีวิตอยู่ได้เพราะเหตุเจ้า”
12:14 และต่อมาเมื่ออับรามได้เข้ามาในอียิปต์แล้ว คนอียิปต์ก็เห็นว่าหญิงคนนี้รูปงามยิ่งนัก
12:15 พวกเจ้านายของฟาโรห์เห็นนางด้วยเช่นกัน และทูลยกย่องนางต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และหญิงนั้นจึงถูกนำตัวเข้าไปอยู่ในวังของฟาโรห์
12:16 และฟาโรห์โปรดปรานอับรามมากเพราะเห็นแก่นาง และท่านได้แกะ และบรรดาวัวตัวผู้ และลาตัวผู้ทั้งหลาย และพวกคนใช้ชาย และพวก

คนใช้หญิง และลาตัวเมียทั้งหลาย และพวกอูฐ
12:17 และพระเยโฮวาห์ทรงทำให้เกิดภัยพิบัติแก่ฟาโรห์และราชวงศ์ของพระองค์ด้วยภัยพิบัติร้ายแรงต่าง ๆ เพราะเหตุซารายภรรยาของอับราม
12:18 และฟาโรห์ได้ทรงเรียกอับรามมา และตรัสว่า “สิ่งที่เจ้าได้ทำแก่เรานั้นคืออะไร ทำไมเจ้าไม่บอกเราว่านางเป็นภรรยาของเจ้า
12:19 ทำไมเจ้าพูดว่า ‘เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์’ ดังนั้นเราอาจจะรับนางมาเป็นภรรยาของเรา ฉะนั้นบัดนี้ จงดูภรรยาของเจ้า จงรับนางไปและไปตามทางของเจ้าเถิด”
12:20 และฟาโรห์ได้ทรงรับสั่งพวกคนใช้ของพระองค์เกี่ยวกับท่าน และพวกเขาจึงส่งท่านไปเสีย และภรรยาของท่าน และสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่

อับรามลงไปในอียิปต์

เกิดการกันดารอาหารในแผ่นดินนั้น เป็นการยากที่อับรามจะปฏิบัติตามคำบัญชาของพระเยโฮวาห์ได้อย่างชัดเจน มันยากสำหรับเขาที่จะทิ้งบิดาของตนไป ต่อมามันก็ยากที่จะแยกขาดจากโลท และในแผ่นดินนี้ที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ก็เกิดการกันดารอาหาร ดังนั้นเขาจึงคิดอย่างท้อใจว่า “ข้าจะลงไปอยู่ชั่วคราวในอียิปต์จนกว่าการกันดารอาหารนี้จะสิ้นสุด”

แต่ความยากลำบากคอยเขาอยู่ในอียิปต์ ซารายคงเป็นผู้หญิงที่สวย และอับราม ซึ่งคิดว่ากษัตริย์อียิปต์ผู้มีชื่อเสียงนั้นจะอยากได้นางไปเป็นภรรยาของตน จึงวางแผนกับซารายให้พูดว่า “ข้าเป็นน้องสาวของท่าน” นางเป็นน้องสาวร่วมบิดาของเขาจริง ๆ แต่ในกรณีนี้ความจริงครึ่งเดียวก็เป็นคำโกหกเท่านั้น เป็นดังที่คาดไว้-พวกเจ้านายของฟาโรห์เห็นซารายและคิดว่านางโสดจึงทูลแนะนำต่อฟาโรห์ ดังนั้นฟาโรห์จึงให้คนพาตัวหญิงนั้นมาที่วังของตน และเขายกของกำนัลมากมายให้แก่อับราม ผู้ซึ่งถูกคิดว่าเป็นพี่ชาย เพราะเห็นแก่นาง

แต่พระเจ้าไม่ยอมปล่อยให้ผู้รับใช้ของพระองค์มาสู่ความหายนะในเรื่องนี้ ดังนั้นภัยพิบัติต่าง ๆ จึงมาสู่เรือนของฟาโรห์จนกระทั่งเขาเริ่มเห็นว่าตนถูกหลอกและว่าซารายมีสามีแล้ว ดังนั้นเขาจึงตำหนิอับรามและซาราย และเขาและเหล่าเจ้านายของเขาจึงส่งอับรามและภรรยาของเขาไปเสียและเขาทั้งสองก็ออกไปจากอียิปต์ แน่นอนว่าอับรามน่าจะอยู่ในแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้นและได้รับการปกป้องดูแลจากพระเจ้าที่นั่น ดีกว่าลงไปยังอียิปต์และอยู่กับพวกคนไม่ดี

มันคือการขาดความเชื่อที่นำอับรามให้หนีไปจากสถานที่แห่งนั้นที่พระเจ้าได้ส่งเขาไป ดร. C.I. Scofield กล่าวว่า:

> การกันดารอาหารมักเป็นการทดสอบเพื่อลงวินัยประชากรของพระเจ้าในแผ่นดินนั้น (เทียบ ปฐก. 26:1; 42:5; นรธ. 1:1; 2 ซมอ. 24:13; สดด. 105:16) การหนีไปพึ่งอียิปต์ (โลก) เป็นภาพของแนวโน้มที่จะแทนที่ฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณที่เสียไปด้วยบรรดาทรัพยากรฝ่ายเนื้อหนังของโลก แทนที่จะแสวงหาการกลับคืนสู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าและความโปรดปรานของพระองค์ โดยการสารภาพบาปและการปรับปรุงแก้ไข

พระเจ้าทรงช่วยคนของพระองค์ไม่ได้หรือ ที่อยู่ในแผ่นดินที่เกิดการกันดารอาหาร ในที่ ๆ พระเจ้าได้ทรงนำเขาไป? และอับรามไม่ได้พึ่งพาพระเจ้าในการช่วยเขาให้พ้นจากฟาโรห์แต่ได้คิดอุบายที่จะให้ซารายพูด

คำโกหกครึ่งหนึ่ง-ที่ว่านางเป็นน้องสาวของเขา เขาอาจไม่มีความมั่นใจเกี่ยวกับการปกป้องดูแลของพระเจ้าในอียิปต์ในความไม่เชื่อฟังของเขา

ในคานาอัน เพราะเชื่อฟัง เขาก็วางใจได้ ในอียิปต์ เมื่อหนีการกันดารอาหารนั้นไปโดยที่พระเจ้าไม่ได้สั่งให้ไป เขาก็วางใจไม่ได้

ปฐมกาล 13

ข้อ 1-4:

13:1 และอับรามขึ้นไปจากอียิปต์ ตัวท่านและภรรยาของท่าน และสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่ และโลทไปพร้อมกับท่าน เข้าไปทางทิศใต้

13:2 และอับรามก็มั่งคั่งมากในฝูงสัตว์ ในเงิน และในทองคำ

13:3 และท่านไปต่อในการเดินทางทั้งหลายของท่านจากทางทิศใต้จนถึงเมืองเบธเอล ถึงสถานที่ที่เต็นท์ของท่านเคยตั้งอยู่ในตอนแรกนั้น ระหว่างเมืองเบธเอลกับเมืองอัย

13:4 จนถึงสถานที่แห่งแท่นบูชานั้น ซึ่งท่านเคยสร้างไว้ที่นั่นในตอนแรก และที่นั่นอับรามร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์

กลับจากอียิปต์มาสู่แท่นบูชาและแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้

อับรามไป “ทางทิศใต้” นั่นคือ เข้าไปในพื้นที่ตอนใต้ของแผ่นดินคานาอัน จากนั้นก็ขึ้นเหนือต่อ ใกล้กับเบธเอล เบธเอลอยู่ทางเหนือของกรุงเยรูซาเล็ม จำไว้ว่าเยรูซาเล็มตอนนั้นยังไม่ได้กลายเป็นเมืองหนึ่งของพวกยิวจนกระทั่งสมัยของดาวิด แต่เป็นนครหนึ่งของคนเยบุสและไม่ถูกกล่าวถึงในช่วงเวลาเหล่านี้ของอับราม

แต่ที่นั่น ระหว่างเมืองเบธเอลกับเมืองอัย “ถึงสถานที่ที่เต็นท์ของท่านเคยตั้งอยู่ในตอนแรกนั้น ระหว่างเมืองเบธเอลกับเมืองอัย...อับรามร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์” โอ้ ก่อนหน้านั้น เขาไม่ได้ร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ เขาไม่ได้มีแท่นบูชาในอียิปต์เลยเท่าที่บันทึกนี้แสดง แต่บัดนี้ กลับมาในแผ่นดินแห่งพระสัญญาแล้ว กลับมาสู่แท่นบูชาของเขา อับรามสามารถถวายเครื่องสัตวบูชาหนึ่งและร้องทูลต่อพระเจ้าได้อย่างสบายใจ พระเจ้าได้ทรงปกป้องดูแลเขาในอียิปต์ เหมือนกับที่พระเจ้าทรงดูแลคนของพระองค์ตอนนี้ ทั้ง ๆ ที่เราไม่คู่ควรเลย พระเจ้าทรงปกป้องดูแลโยนาห์และทรงให้ปลาวาฬตัวหนึ่งช่วยชีวิตเขาไว้จากน้ำลึก จากนั้นก็คายเขาออกมาบนดินแห้ง ถึงแม้ว่าก่อนหน้านั้นโยนาห์หนีไปจากพระเจ้าก็ตาม แต่พระเจ้าทรงให้คำสัญญาของพระองค์แก่อับรามแล้วและพระเจ้าทรงมีแผนการต่าง ๆ ของพระองค์! พระองค์ทรงดูแลคนของพระองค์

โลทก็อยู่กับอับราม อับรามไม่ได้เชื่อฟังคำบัญชาของพระเจ้าในทุกรายละเอียด ที่ตรัสไว้ในปฐมกาล 12:1 ว่า “เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า และจากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า” เขาได้เริ่มต้นด้วยเทราห์บิดาผู้ชราของเขา โดยตั้งใจจะไปยังคานาอัน (ปฐก. 11:31) แต่แน่นอนว่าเพราะคำยืนกรานของบิดาผู้ชรา จึงหยุดแวะหลายปีอยู่ในเมืองฮารานจนกระทั่งเทราห์เสียชีวิต บัดนี้เขายังมีโลทอยู่ด้วย ซึ่งเป็นบุตรชายของพี่ชายของเขา ญาติคนหนึ่งของเขา คนหนึ่งในบ้านบิดาของเขา บัดนี้ทั้งอับรามและโลทเป็นคนมั่งมีพระเจ้าทรงอยู่กับพวกเขามาตลอด ทรงเพิ่มพูนฝูงแพะแกะและฝูงวัวของพวกเขา กระทั่งในอียิปต์

ข้อ 5-9:

13:5 และโลทเช่นกัน ซึ่งไปพร้อมกับอับราม มีฝูงแพะแกะ และฝูงวัว และเต็นท์ทั้งหลาย

13:6 และแผ่นดินนั้นมีที่ไม่พอที่จะรับพวกเขาไว้ ที่พวกเขาจะอาศัยอยู่ด้วยกันได้ เพราะทรัพย์สิ่งของของพวกเขามีอยู่มาก ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถอาศัยอยู่ด้วยกันได้

13:7 และเกิดการวิวาทกันระหว่างพวกคนเลี้ยงสัตว์ของอับรามกับพวกคนเลี้ยงสัตว์ของโลท และคนคานาอันและคนเปริสซีอาศัยอยู่ตอนนั้นในแผ่นดินนั้น

13:8 และอับรามกล่าวแก่โลทว่า “อย่าให้มีการวิวาทกันเลย เราขอร้องเจ้า ระหว่างเรากับเจ้าและระหว่างพวกคนเลี้ยงสัตว์ของเรากับพวกคนเลี้ยงสัตว์ของเจ้า เพราะพวกเราเป็นพี่น้องกัน

13:9 แผ่นดินทั้งหมดอยู่ตรงหน้าเจ้ามิใช่หรือ จงแยกตัวเจ้า เราขอร้องเจ้า ไปจากเราเถิด ถ้าเจ้าเอาทางซ้ายมือ เราก็จะไปทางขวามือ หรือถ้าเจ้าไปทางขวามือ เราก็จะไปทางซ้ายมือ”

ในที่สุดเขาก็ต้องแยกขาดจากโลท

พระเจ้าทรงกระทำกิจอย่างอดทนกับอับรามจริง ๆ! อย่าตัดสินเขารุนแรงนัก คุณเคยมีประสบการณ์จริง ๆ ไหมว่าการเชื่อฟังลูกา 14:26 หมายถึงอะไร? “ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่เกลียดชังบิดาของตน และมารดา และภรรยา และบุตรทั้งหลาย และพี่น้องชาย และพี่น้องหญิง ใช่แล้ว และชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้” นั่นเคยเกิดขึ้นจริงกับคุณไหม? คุณเคยต้องเดินจากมาและทิ้งคนที่คุณรักหรือแยกขาดไม่เพียงในเรื่องระยะทางแต่ในหลักการต่าง ๆ และการร่วมสามัคคีธรรมจากคนเหล่านั้นที่คุณรักไหม? คุณรู้จักสิ่งที่พระเยซูทรงเรียกร้องจริง ๆ ในลูกา 14:33 ไหมที่ว่า “เช่นนั้นแหละ ผู้ใดก็ตามในพวกท่านที่มิได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้”? ใครเล่าเคยเป็นคริสเตียนคนหนึ่งที่เป็นผู้ใหญ่และถูกพิสูจน์แล้วจนกระทั่งเขาผ่านเข้าในไฟและถูกพระเจ้าทดสอบ?

จำไว้ว่าแม้แต่เซาโลก็กลับไปยังเมืองทาร์ซัส ละทิ้งการรับใช้ไปชั่วคราว หลังจากที่ชีวิตของเขาถูกคุกคามครั้งแล้วครั้งเล่า (กิจการ 9:29,30) เราทราบว่าเอลี, ซามูเอล, และดาวิดรักลูก ๆ ของตนมากเกินไปและไม่ได้ฝึกวินัยพวกเขามากพอ พระเจ้าตรัสว่า อาดัมได้ตกต่ำ “เพราะเจ้าได้ตั้งใจฟังเสียงของภรรยาเจ้า...” (ปฐก. 3:17)

ในคุก เปาโลเขียนว่า “คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชียนั้นก็หันไปจากข้าพเจ้า ในพวกนั้นมีฟีเจลัสและเฮอร์โมเกเนส” (2 ทธ. 1:15) เขาเขียนในเวลาต่อมาและกล่าวว่า “เดมาสได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปแล้ว โดยหลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว...ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า” (2 ทธ. 4:10,11)

ใครเล่าไปถึงความเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ในการพึ่งพาพระเจ้าแต่ผู้เดียวและสละทิ้งทุกคน จนกว่าคนเหล่านั้นทิ้งเขาไป? Wesley พยายามอย่างหนักที่จะอยู่ต่อไปในคริสตจักรแองกลิกันแม้ในยามที่พวกเขาไม่ยอมให้เขาเทศนาในคริสตจักรต่าง ๆ ของพวกเขา และนอกคริสตจักรนั้นที่ Epworth เขาเทศนาบนหินปักหลุมศพบิดาของเขา เขาไม่ได้เจตนาที่จะให้เกิดนิกายเมโธดิสต์ที่แยกตัวออกมา แต่พระเจ้าทรงเจตนาให้มันเกิดขึ้น

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงมีเรื่องจริงจังหลายอย่างที่จะสอนอับรามและมันก็ไม่ง่าย อับรามเต็มใจที่จะยกส่วนใดของแผ่นดินนั้นก็ได้ให้แก่โลท สภาพการณ์แวดล้อมหลายอย่างบังคับพวกเขาให้ต้องแยกขาดจากกัน ดังนั้นในที่สุดพระเจ้าก็ทรงนำอับรามมาถึงการแยกออกนั้นที่เขาควรจะทำด้วยความยินดีตามหลักการไปแล้วเมื่อหลายปีก่อน

ข้อ 10-13:

13:10 และโลทแหงนตาของเขาขึ้น และเห็นบรรดาที่ราบของแม่น้ำจอร์แดน ว่าที่นั่นมีน้ำบริบูรณ์อยู่ทุกแห่ง ก่อนที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ เป็นเหมือนกับพระอุทยานของพระเยโฮวาห์ เหมือนกับแผ่นดินแห่งอียิปต์ ตามทางที่คนไปยังเมืองโศอาร์

13:11 แล้วโลทได้เลือกบรรดาที่ราบของแม่น้ำจอร์แดนสำหรับตน และโลทออกเดินทางไปทางทิศตะวันออก และเขาทั้งสองได้แยกออกจากกัน

13:12 อับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งคานาอัน และโลทอาศัยอยู่ในนครต่าง ๆ แห่งที่ราบ และตั้งเต็นท์ของเขาหันหน้าไปทางเมืองโสโดม

13:13 แต่ชาวเมืองโสโดมเป็นคนชั่วและเป็นคนบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ยิ่งนัก

โลทเลือกที่จะย้ายไปทางเมืองโสโดม

โลทจะเป็นคนได้เลือก จากนั้นอับราฮัมก็จะรับสิ่งใดก็ตามที่เหลือ ถ้าโลทเลือกที่จะไปทางขวา อับราฮัมก็จะไปทางซ้าย โลทมองลงไปยังหุบเขาจอร์แดน ดูเหมือนเป็นที่แน่นอนว่าสิ่งที่ตอนนี้เป็นครึ่งล่างของทะเลตายเคยเป็นสวนแห่งหนึ่ง เป็นแผ่นดินเขียวชอุ่ม พร้อมกับหญ้าดี ๆ สำหรับฝูงแพะแกะและฝูงวัวของโลท ลงไปที่นั่นยังมีห้าเมืองเล็ก ๆ อันได้แก่ โสโดม, โกโมราห์, อัดมาห์, เศโบยิม, และโศอาร์ ผมคิดว่าโลทคงตื่นเต้นกับโอกาสที่จะเจริญมั่งคั่ง เขาอาจคิดว่า “คุณอาอับราฮัมคงไม่ถือสาหรอกกับการอยู่ในเนินเขาแห้งแล้งเหล่านั้น ฉันจะเอาส่วนของฉันขณะที่ฉันยังเอาได้” ใช่แล้วครับ และแย่จริง ๆ ที่เขาไม่ได้กลับและไม่ได้ขยาดเลยจากความชั่วของเมืองเหล่านั้น ที่แสนชั่ว แสนลามก จนพระเจ้าต้องทำลายเมืองเหล่านั้นในที่สุด ดังนั้นโลทจึงตั้งเต็นท์ของตนหันหน้าไปทางเมืองโสโดม

ทะเลตายได้ถมจนเต็มแล้วจนกระทั่งตอนนี้มันปกคลุมส่วนที่เคยเป็นนครเหล่านั้นที่ถูกทำลาย คณะสำรวจที่นำโดย Dr. Melvin Grove Kyle ซึ่งขณะนั้นมาจาก Xenia Theological Seminary ได้ค้นพบสุสานหลายแห่งของนครชั่วเหล่านั้น นครเหล่านั้นที่บัดนี้ถูกปกคลุมในน้ำของทะเลตาย พวกเขาได้ค้นพบคำจารึกอันลามก พวกเขาได้พบหลักฐานที่แสดงถึงไฟและกำมะถันจากสวรรค์ที่ทำลายนครเหล่านั้น (*Explorations of Sodom,* โดย Kyle)

โลทโหยหานครเหล่านั้น สังคมนั้น อารยธรรมที่มั่นคงนั้นของเมืองเออร์ของคนเคลเดียที่เขาจากมาไหม? ถึงอย่างไรแล้ว เขาก็ถูกดึงดูดอย่างมากให้เข้าไปหานครชั่วเหล่านี้ เขาผู้ซึ่ง “ตั้งเต็นท์ของเขาหันหน้าไปทางเมืองโสโดม” อนิจจา ในไม่ช้าก็ย้ายเข้าไปอยู่ในเมืองนั้น

มีความคืบหน้าในบาปอย่างแน่นอน ทางแห่งความเสื่อมถอย จงหมายเหตุความคืบหน้านี้ในเพลงสดุดี 1:1 “บุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม หรือยืนอยู่ในทางของพวกคนบาป หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย ผู้นั้นจะได้รับพร” ตอนแรก คน ๆ หนึ่งเดินอยู่ในคำปรึกษาของพวกคนที่ไม่รอด ต่อมาเขาก็หยุดแวะและเดินอยู่ในทางของพวกคนบาปและคบหาสมาคมกับคนเหล่านั้น จากนั้นเขาก็นั่งลงในที่นั่งของคนชอบเยาะเย้ย ดังนั้นตอนแรกโลทได้ตั้งเต็นท์หันไปทางเมืองโสโดมและจากนั้นก็ย้ายเข้าไปอยู่ในเมืองโสโดม จากนั้นภรรยาและลูก ๆ ของเขาก็ซึมซับมุมมองที่ชั่วของเมืองโสโดม

Pope กล่าวว่า:

ความชั่วคือสัตว์ประหลาดอันน่ากลัว
ที่แค่ได้เห็นก็เป็นที่เกลียดชังแล้ว
ทว่าเมื่อเห็นบ่อย ๆ และค้นหน้าแล้ว
ตอนแรกเราสู้ทน แล้วก็สงสาร สุดท้ายก็สวมกอด

ดาวิดมองนางบัทเชบาอาบน้ำ จากนั้นก็ส่งคนไปรับตัวนางมา แล้วก็ล่อลวงนาง สุดท้ายก็ฆ่าสามีของนาง (2 ซมอ. 11)

ชายหนุ่มที่ตอนแรกนั่งดื่มน้ำอัดลมที่บาร์ ต่อมาก็จะดื่มเหล้าที่นั่น เด็กสาวที่คบหากับผู้ชายที่ไม่รอดอาจตกหลุมรักและแต่งงานกับชายที่ไม่รอด คนหนุ่มสาวที่พลอดรักกันจะล่วงประเวณีในเวลาต่อมา คนเหล่านั้นที่ยอมทนกับบาปต่อมาก็เลือกบาปและจากนั้นก็สวมกอดมัน บัดนี้โลทอยู่ในสถานที่อันยิ่งใหญ่แห่งความชั่วแล้ว

เหมือนกับที่คน ๆ นั้นที่ดื่มเหล้าพอประมาณในตอนแรกเริ่มกลายเป็นคนขี้เมา คนที่ตั้งเต็นท์ของตนหันไปทางเมืองโสโดมก็จะย้ายเข้าไปอยู่ในเมืองโสโดมเช่นกัน อย่างน้อยมันก็เป็นเช่นนั้นกับโลท

โลทไม่ได้ทราบเรื่องนี้ แต่การย้ายไปอยู่เมืองโสโดมหมายถึงการสูญเสียนั้น ไม่เพียงความมั่งคั่งของเขาแต่ครอบครัวของเขาด้วย-ใช่แล้วครับ แม้กระทั่งการสูญเสียจิตวิญญาณของพวกเขา และต่อมา เมื่อภรรยาของเขากลายเป็นเสาเกลือ ลูกสาวเหล่านั้นที่แต่งงานแล้วและหลาน ๆ ที่ถูกเผาในเพลิงพิโรธนั้นจากสวรรค์ และลูกสาวที่ยังโสดสองคนนั้นซึ่งต่อมามีลูกแบบไม่ถูกต้อง โลทก็จะเสียใจกับการตัดสินใจนั้นที่พาเขาไปสู่เมืองโสโดม

ข้อ 14-18:

13:14 และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่อับราม หลังจากโลทแยกจากท่านไปแล้วว่า “บัดนี้จงแหงนตาของเจ้าขึ้น และมองดูจากสถานที่ที่เจ้าอยู่นี้ไปทางทิศเหนือ และไปทางทิศใต้ และไปทางทิศตะวันออก และไปทางทิศตะวันตก

13:15 เพราะว่าแผ่นดินทั้งหมดซึ่งเจ้าเห็นนี้ เราจะให้มันแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าตลอดไปเป็นนิตย์

13:16 และเราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเหมือนอย่างผงคลีแห่งแผ่นดินโลก ดังนั้นถ้าผู้ใดสามารถนับจำนวนผงคลีแห่งแผ่นดินโลกได้ แล้วเชื้อสายของเจ้าก็จะถูกนับได้เช่นกัน

13:17 จงลุกขึ้น เดินผ่านเข้าในแผ่นดินนี้ตามความยาวของมัน และตามความกว้างของมัน เพราะเราจะให้มันแก่เจ้า”

13:18 แล้วอับรามได้ย้ายเต็นท์ของท่าน และมาและอาศัยอยู่ในที่ราบแห่งมัมเร ซึ่งอยู่ในเฮโบรน และสร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น

พันธสัญญาของพระเจ้ากับอับรามถูกกล่าวซ้ำ

มันสำคัญตรงที่ว่าหลังจากสายใยอันใกล้ชิดกับโลทถูกตัดขาดแล้ว พระเจ้าก็สามารถเปิดเผยพระองค์เองแก่อับรามได้อย่างชัดเจนมากขึ้น

จงหมายเหตุลักษณะเฉพาะตัวสามประการของพระสัญญาที่ทรงทำกับอับรามในที่นี้

1. แผ่นดินนั้นทั้งหมดถูกยกให้แก่เขาแล้ว คือแผ่นดินคานาอันจริง ๆ ที่เขาอยู่ในตอนนั้น เขาจะต้องเดินไปทั่วแผ่นดินนั้น ไปยังทิศเหนือและใต้และตะวันออกและตะวันตก และพระเจ้าจะยกแผ่นดินนั้นให้แก่เขา
2. พระเจ้าจะประทานลูกหลานมากมายให้แก่เขา เชื้อสายที่มากมาย “เหมือนอย่างผงคลีแห่งแผ่นดินโลก” นั่นเป็นพระสัญญาหนึ่งของชนชาติอิสราเอลที่จะมานั้น
3. นอกจากนี้ แผ่นดินนี้จะถูกยกให้แก่อับรามและแก่เชื้อสายของเขา “ตลอดไป” กาลาเทีย 3:16 เตือนใจเราว่า “บัดนี้ บรรดาพระสัญญาได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่าน พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า ‘และแก่เชื้อสายทั้งหลาย’ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนมากคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนผู้เดียว ‘และแก่เชื้อสายของท่าน’ ซึ่งเป็นพระคริสต์” ดังนั้นจริง ๆ แล้ว พระสัญญานั้นมาถึงพระคริสต์ เชื้อสายนั้นของอับราม และในที่นี้การครอบครองของพระเยซูคริสต์บนแผ่นดินโลกก็ถูกสัญญาไว้

ในเรื่องราวแบบนิยายของผมเกี่ยวกับชีวิตของอับราม, *Seeking a City*, ผมดึงความสนใจไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าอับราฮัมมีโฉนดที่ดินที่แสดงกรรมสิทธิ์ในแผ่นดินคานาอันสำหรับตัวเขาเองและสำหรับพระเยซูคริสต์ และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น และถึงแม้พระเจ้าจะทรงเผาแผ่นดินโลกนี้ทั้งหมดด้วยไฟและทำลายสิ่งที่ไฟจะทำลาย กระนั้นพระองค์ก็ทรงสัญญาว่าจะสร้างแผ่นดินใหม่แห่งเอเดนบนแผ่นดินโลก และจากนั้นพระคริสต์จะทรงครอบครองในฐานะเชื้อสายของอับราฮัมเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

อับรามคงเข้าใจว่านี่เป็นเชื้อสายคนหนึ่งโดยเฉพาะ ที่พระสัญญานี้เกี่ยวข้องด้วย และดังนั้นมันจึงเป็นส่วนหนึ่งของความเข้าใจของเขาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมานั้น พระผู้ช่วยให้รอดนั้น ผู้ซึ่งเขาได้มารู้จักและวางใจ

บัดนี้ อับรามย้ายจากสถานที่ของตนใกล้เมืองเบธเอล ทางเหนือของกรุงเยรูซาเล็ม ลงไปยังที่ราบมัมเรใกล้เมืองเฮโบรน ทางใต้ของเยรูซาเล็มและทางใต้ของเมืองเบธเลเฮม นี่จะเป็นศูนย์รวมหลักแห่งชีวิตของอับราม และที่นี่ที่ถ้ำมัคเปลาห์ในเมืองเฮโบรนเขากับซาราห์จะถูกฝังศพ

ปฐมกาล 14

ข้อ 1-12:

14:1 และต่อมาในสมัยของอัมราเฟลกษัตริย์แห่งเมืองชินาร์ อารีโอคกษัตริย์แห่งเมืองเอลลาสาร์ เคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์แห่งเมืองเอลาม และทิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติต่าง ๆ
14:2 กษัตริย์เหล่านี้ได้ทำสงครามกับเบรากษัตริย์แห่งเมืองโสโดม และกับบิรชากษัตริย์แห่งเมืองโกโมราห์ ชินาบกษัตริย์แห่งเมืองอัดมาห์ และเชเมเบอร์กษัตริย์แห่งเมืองเศโบยิม และกษัตริย์แห่งเมืองเบลา ซึ่งก็คือโศอาร์
14:3 และบรรดากษัตริย์เหล่านี้รวมทัพกันในหุบเขาแห่งสิดดิม ซึ่งก็คือทะเลเกลือ
14:4 กษัตริย์เหล่านี้ยอมรับใช้กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์สิบสองปี และในปีที่สิบสามกษัตริย์เหล่านี้ก็กบฏ
14:5 และในปีที่สิบสี่กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์ยกมาและบรรดากษัตริย์ที่อยู่กับท่าน และตีคนเรฟาอิมในเมืองอัชทาโรท คารนาอิม และคนศูซิมในเมืองฮาม และคนเอมิมในเมืองชาเวห์ คีริยาธาอิม
14:6 และชาวโฮรีในภูเขาเสอีร์ของพวกเขา จนถึงเมืองเอลปาราน ซึ่งอยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร
14:7 และกษัตริย์เหล่านี้กลับมา และมาถึงเมืองเอนมิสปัท ซึ่งก็คือเมืองคาเดช และตีแผ่นดินทั้งสิ้นของคนอามาเลข และคนอาโมไรต์ด้วย ที่อาศัยอยู่ณ เมืองฮาเซโซนทามาร์
14:8 และกษัตริย์แห่งเมืองโสโดม และกษัตริย์แห่งเมืองโกโมราห์ และกษัตริย์แห่งเมืองอัดมาห์ และกษัตริย์แห่งเมืองเศโบยิม และกษัตริย์แห่งเมืองเบลา (คือเมืองโศอาร์) ก็ออกไป และพวกเขาเข้าร่วมการสู้รบกับกษัตริย์เหล่านั้น ในหุบเขาแห่งสิดดิม
14:9 กับเคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์แห่งเมืองเอลาม และกับทิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติต่าง ๆ และอัมราเฟลกษัตริย์แห่งเมืองชินาร์ และอารีโอคกษัตริย์แห่งเมืองเอลลาสาร์ กษัตริย์สี่องค์ต่อห้าองค์
14:10 และหุบเขาแห่งสิดดิมมีบ่อยางมะตอยเต็มไปหมด และเหล่ากษัตริย์แห่งเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ได้หนีมาและตกลงไปที่นั่น และพวกที่เหลืออยู่ได้หนีไปยังภูเขา
14:11 และกษัตริย์เหล่านั้นได้เก็บบรรดาทรัพย์สิ่งของของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ และเสบียงอาหารทั้งสิ้นของพวกเขา และไปตามทางของพวกเขา
14:12 และกษัตริย์เหล่านั้นได้จับโลท บุตรชายของน้องชายอับราม ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองโสโดม และบรรดาทรัพย์สิ่งของของเขา และจากไป

โลทถูกจับเป็นเชลยในสงคราม

ตอนนี้โลทอยู่ในเมืองโสโดมแล้ว (ข้อ 12)

บัดนี้ เกิดสงครามในหุบเขาแห่งสิดดิมเพื่อทำลายล้างห้าเมืองนั้น อันได้แก่ โสโดม, โกโมราห์, อัดมาห์, เศโบยิม, และโศอาร์ ตอนแรกมีกษัตริย์สี่องค์ที่ยกทัพมาในแดนใต้-คาเดช ดินแดนของคนอามาเลขและคนอาโมไรต์; ภูเขาเสอีร์ ดินแดนของคนเอโดม; ผู้คนของเอซาวที่เปตราและรอบนครหินนั้น กษัตริย์สี่องค์นั้นซึ่งรวมถึงอัมราเฟล กษัตริย์แห่งเมืองชินาร์ ซึ่งก็คือบาบิโลน จงหมายเหตุการแก้แค้นนั้นที่มีต่อ “คนเรฟาอิมในเมืองอัชทาโรท คารนาอิม และคนศูซิมในเมืองฮาม และคนเอมิมในเมืองชาเวห์ คีริยาธาอิม และชาวโฮรีในภูเขาเส

อีร์ของพวกเขา จนถึงเมืองเอลปาราน” (ปฐก. 14:5,6) ในที่นี้พวกคนยักษ์และคนทั้งปวงในดินแดนนั้นถูกเอาชนะในสงครามแห่งการลงโทษครั้งใหญ่ที่ยกทัพไปทั่วแดนใต้ ซึ่งกวาดลงไปถึงอียิปต์

ในหุบเขาแห่งสิดดิมนั้นมีห้าเมืองนี้ นั่นคือ โสโดม, โกโมราห์, อัดมาห์, เศโบยิม, และโศอาร์ (หรือเบลา) เมืองเหล่านี้เคยอยู่ใต้บังคับของเคโดร์ลาโอเมอร์นานสิบสี่ปีและจากนั้นจึงกบฏ พวกเขาอาจไม่ยอมส่งส่วยและขับไล่พวกเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์ออกไป ดังนั้นกองทัพเหล่านั้นที่ยกไปทั่วโมอับ, อามาเลข, และแผ่นดินคนเอโดมจึงยกมาต่อสู้ห้าเมืองนี้และพิชิตพวกเขาอย่างรวดเร็ว เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ถูกปล้นสะดมทรัพย์สิ่งของและอาหาร และโลทซึ่งเป็นคนที่มั่งมีมาก ก็ถูกจับตัวไปพร้อมกับทรัพย์สิ่งของของเขา เป็นไปได้ว่าเขาถูกจับเป็นตัวประกัน ฝูงแพะแกะและฝูงวัวของโลทก็ถูกเอาไปด้วย และกษัตริย์เหล่านี้ไปทางเหนือต่อพร้อมกับทรัพย์ที่ริบมาได้ แทบไม่คิดเลยว่าอาจมีการแก้เผ็ดใด ๆ หลังจากที่พวกเขาได้พิชิตนครแล้วนครเล่ามาแล้ว

อัมราเฟล กษัตริย์แห่งชินาร์ ถูกระบุว่าเป็นคนเดียวกับฮัมมูราบีแห่งบาบิโลน *Encyclopaedia Britannica* กล่าวไว้ ดังนั้นกษัตริย์เหล่านี้แห่งบรรดาประชาชาติที่เข้มแข็งจึงมีกองทัพอันแข็งแกร่งที่มีชัย

ข้อ 13-16:

14:13 และมีคนหนึ่งที่ได้หนีมานั้น และได้แจ้งให้อับรามชาวฮีบรูทราบ เพราะว่าท่านอาศัยอยู่ในที่ราบแห่งมัมเรคนอาโมไรต์ พี่น้องของเอชโคล์และพี่น้องของอาเนอร์ และคนเหล่านี้เป็นพันธมิตรกับอับราม

14:14 และเมื่ออับรามได้ยินว่าหลานชายของท่านถูกจับไปเป็นเชลย ท่านจึงเอาอาวุธไปให้พวกคนใช้ของท่านที่ชำนาญศึก ที่เกิดในบ้านของท่านเอง จำนวนสามร้อยสิบแปดคน และไล่ตามพวกเขาไปถึงเมืองดาน

14:15 และท่านได้แยกคนของท่านเองต่อสู้พวกเขา ทั้งตัวท่านและพวกคนใช้ของท่าน ออกเป็นกอง ๆ ในกลางคืน และเข้าตีพวกเขา และไล่ตามพวกเขาจนถึงเมืองโฮบาห์ ซึ่งอยู่ทางด้านซ้ายมือของเมืองดามัสกัส

14:16 และท่านได้นำบรรดาทรัพย์สิ่งของกลับคืนมาหมด และได้นำโลทหลานชายของท่านกลับมาด้วย และบรรดาทรัพย์สิ่งของของเขา และพวกผู้หญิงด้วย และประชาชน

อับรามคนของพระเจ้า และนักรบ

อับรามผู้อยู่ในทางพระเจ้า-เขานิสัยดีและใจดีเกินกว่าจะต่อสู้ไหม? ไม่เลยครับ จงดูความกล้าหาญ ความแน่วแน่ พลังงาน ความมุ่งมั่นของชายที่ดีคนนี้ พระเจ้าทรงอยู่กับเขา โลท พร้อมกับทรัพย์มากมายแต่แทบจะไม่ติดต่อสัมพันธ์กับพระเจ้าเลยและแทบจะไม่มีความกล้าหาญและความแน่วแน่เหมือนที่อับรามมี ไม่อาจปกป้องตัวเองได้ และแม้แต่กษัตริย์ห้าองค์นั้นและกองทัพของพวกเขาก็สิ้นท่าต่อหน้าพลโยธาที่เที่ยวปล้นสะดมนี้

แต่อับรามมีคนรับใช้ที่ถูกฝึก 318 คน ซึ่งเกิดในเรือนของเขาเอง โอ้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาได้สอนพวกเขาให้รู้จักใช้คันธนูและหอก และได้ฝึกซ้อมพวกเขาในเรื่องความเชื่อฟังและความกล้าหาญ ในแถบชายแดนนั้นพร้อมกับนครที่มีขนาดเล็กมาก ๆ ซึ่งมีกษัตริย์ของมันเองและไม่มีการปกครองจากส่วนกลางที่เข้มแข็ง ผู้คนก็

ฉกฉวยสิ่งที่ตนอยากได้หากพวกเขาทำได้ และประชาชนต้องปกป้องตัวเอง ครอบครัวและฝูงสัตว์ของตน

แต่อับรามมีพันธมิตร เขาได้ร่วมเป็นพันธมิตรกับอาเนอร์, เอชโคลและมัมเร ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านที่เลี้ยงสัตว์เหมือนกัน ซึ่งแต่ละคนก็มีเหล่าคนใช้และครอบครัวของตัวเอง พวกเขามาร่วมสมทบกับอับรามในการไล่ตามกษัตริย์เหล่านี้ไป พวกเขาขี่อูฐของตนขึ้นไปทางเหนือเป็นระยะทางไกล พวกเขาโจมตีค่ายของกษัตริย์สี่องค์นี้ตอนกลางคืนและจากนั้นก็ไล่ตามคนเหล่านั้นไป รังควานและเข่นฆ่าคนเหล่านั้นตลอดทางไปจนถึงดานในตอนเหนือของอิสราเอลและไม่ไกลจากเมืองดามัสกัสมากนัก กษัตริย์เหล่านั้นเองถูกฆ่า (ข้อ 17) ทรัพย์ที่ถูกปล้นไปทั้งหมดถูกนำกลับมาและพวกเชลยได้รับการปลดปล่อยและกลับมากับอับราม

คริสเตียนที่ดีควรมีความกล้าหาญ พวกเขาต้องยืนหยัดต่อสู้บาปเพียงลำพังบ่อย ๆ บางครั้งพวกเขาต้องสู้เพื่อสิ่งที่ถูกต้อง รัฐบาลเป็นตัวแทนของพระเจ้า แต่ในกรณีนี้อับรามไม่ได้อยู่ภายใต้รัฐบาลของกษัตริย์องค์อื่นใด ดังนั้นเขาจึงต้องรับผิดชอบต่อผู้คนของเขา เขาได้ฝึกฝนเหล่าผู้รับใช้และทหารของตน พวกเขาจึงออกไปต่อสู้และช่วยชีวิตผู้บริสุทธิ์จากการถูกจับเป็นเชลยและลงโทษพลโยธาที่เข่นฆ่าของกษัตริย์เหล่านั้นที่ยกมาต่อสู้พวกเขา อับรามมาเพื่อช่วยชีวิตโลทและเขาได้ทำเช่นนั้น

พวกเสรีนิยมที่ส่งเสริมไม่ให้ผู้คนต่อสู้เพื่อประเทศชาติของตนและดังนั้นจึงยกย่องพวกหนีการเกณฑ์ทหารและพวกกบฏที่ไม่ถวายเกียรติพระเจ้าให้เป็นฮีโร่ จำไว้ว่า “บรรดาผู้ที่มีอำนาจนั้นถูกแต่งตั้งขึ้นโดยพระเจ้า” ผู้ครอบครองนั้น “เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแก่ท่านสำหรับความดี” “ผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้อย่างเปล่าประโยชน์ไม่” แต่เป็นผู้แก้แค้นเพื่อลงโทษบาป (โรม 13) ทางของพระเจ้าหมายถึงความรักชาติ มันหมายถึงการช่วยเหลือผู้ที่อ่อนแอ การดูแลประเทศชาติของเราและการดูแลครอบครัวของเราเช่นกัน

เราต้องจดจำไว้ว่าพระเจ้าทรงอยู่กับอับราม และดังนั้นเมลคีเซเดคจึงสามารถถวายสาธุการแด่“พระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ซึ่งได้ทรงมอบศัตรูทั้งหลายของเจ้าไว้ในมือของเจ้า” เขากล่าวแก่อับราม (ข้อ 20)

บ่อยแค่ไหนที่พระเจ้าทรงช่วยคนของพระองค์ให้รอดชีวิตในการสู้รบที่อาจถึงตายได้? พระองค์ประทานชัยชนะแก่เด็กหนุ่มดาวิดในการต่อสู้กับโกลิอัทคนยักษ์ (1 ซมอ. 17:42-51); แก่โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของเขา (1 ซมอ. 14:4-16); แก่กษัตริย์อาสาในชัยชนะเหนือกองทัพหนึ่งล้านคนนั้นของคนเอธิโอเปีย (2 พศด. 14:9-15) และอื่น ๆ อีกมากมาย

ข้อ 17-24:

14:17 และกษัตริย์แห่งเมืองโสโดมได้ออกมาพบท่าน หลังจากการกลับมาของท่านจากการเข่นฆ่ากษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์ และกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่กับกษัตริย์นั้น ที่หุบเขาแห่งชาเวห์ ซึ่งเป็นหุบเขาของกษัตริย์

14:18 และเมลคีเซเดคกษัตริย์แห่งเมืองซาเล็มได้นำขนมปังและน้ำองุ่นมาให้ และท่านเป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด

14:19 และท่านได้อวยพรอับราม และกล่าวว่า “ขอให้อับรามได้รับพรจากพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

14:20 และสาธุการแด่พระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ซึ่งได้ทรงมอบศัตรูทั้งหลายของเจ้าไว้ในมือของเจ้า” และอับรามก็ยกหนึ่งในสิบจากข้าวของทั้งหมดถวายแด่

ท่าน

14:21 และกษัตริย์แห่งเมืองโสโดมตรัสแก่อับราม ว่า “ขอให้พวกคนแก่เรา และท่านเอาบรรดาทรัพย์สิ่งของนั้นไปเถิด”

14:22 และอับรามกล่าวแก่กษัตริย์แห่งเมืองโสโดม ว่า “ข้าพเจ้าได้ยกมือของข้าพเจ้าต่อพระเยโฮวาห์ พระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

14:23 ว่าข้าพเจ้าจะไม่เอาจากเส้นด้ายเส้นหนึ่ง แม้กระทั่งสายรัดรองเท้า และข้าพเจ้าจะไม่รับเอาสิ่งใด ๆ ที่เป็นของท่าน เกรงว่าท่านจะกล่าวว่า ‘ข้าได้ทำให้อับรามมั่งมี’

14:24 เว้นแต่สิ่งซึ่งพวกคนหนุ่มได้กิน และส่วนของคนทั้งหลายซึ่งได้ไปกับข้าพเจ้า คืออาเนอร์ เอชโคล์ และมัมเร ให้พวกเขารับส่วนของพวกเขาเถิด”

การกลับมาอย่างมีชัยพร้อมกับพวกเชลย

กษัตริย์แห่งเมืองโสโดมได้ออกไปพบกับอับรามหลังจากที่เขากลับมา “และเมลคีเซเดคกษัตริย์แห่งเมืองซาเล็มได้นำขนมปังและน้ำองุ่นมาให้ และท่านเป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด” เราไม่ทราบมากนักเกี่ยวกับเมลคีเซเดค เขาถูกกล่าวถึงในเพลงสดุดี 110:4 และอีกครั้งในฮีบรู 5,6 และ 10 และฮีบรู 7:1-3 บอกเราว่า:

“เพราะเมลคีเซเดคผู้นี้ เป็นกษัตริย์แห่งเมืองซาเล็ม เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ได้พบอับราฮัมขณะที่กำลังกลับมาจากการฆ่าฟันกษัตริย์ทั้งหลาย และได้อวยพรอับราฮัม อับราฮัมก็ได้ถวายของหนึ่งในสิบจากสิ่งของทั้งปวงแก่ท่านผู้นี้ ตอนแรกท่านผู้นี้แปลว่ากษัตริย์แห่งความชอบธรรม แล้วหลังจากนั้นกษัตริย์แห่งเมืองซาเล็มด้วย ซึ่งก็คือ กษัตริย์แห่งสันติสุข โดยปราศจากบิดา โดยปราศจากมารดา โดยปราศจากเชื้อสาย โดยไม่มีการเริ่มต้นแห่งวันทั้งหลาย หรือการสิ้นสุดของชีวิต แต่ถูกทำให้เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า ท่านดำรงตำแหน่งปุโรหิตคนหนึ่งอย่างต่อเนื่อง”

เมลคีเซเดคเป็นใคร?

ในหนังสือของเขา *Through the Pentateuch, Chapter by Chapter*, W.H. Griffith Thomas กล่าวเกี่ยวกับเมลคีเซเดคว่า “เขาเป็นคนหนึ่งในสายของเชมที่ยังนมัสการพระเจ้าที่แท้จริงอยู่” *Halley’s Bible Handbook* กล่าวว่า

> ปุโรหิต-กษัตริย์แห่งซาเล็ม (เยรูซาเล็ม) ประเพณีคนฮีบรูกล่าวว่า เขาเป็นเชม ผู้รอดชีวิตจากน้ำท่วมนั้น ผู้ซึ่งยังมีชีวิตอยู่ เป็นชายที่อายุยืนที่สุดของโลกที่ยังมีชีวิตอยู่, ปุโรหิต, ในสมัยของอัครปิตานั้น, ของเผ่าพันธุ์ทั้งหมด หากเป็นเช่นนั้น มันก็บอกเป็นนัยว่า หลังจากน้ำท่วมนั้นไม่นาน พระเจ้าได้ทรงเลือกเยรูซาเล็มให้เป็นฉากเหตุการณ์ของการไถ่มวลมนุษย์ ไม่ว่าเขาจะเป็นใคร เขาก็เป็นภาพเล็งหนึ่งของพระคริสต์ (สดด. 110; ฮบ. 5:6,7)

บางคนคิดว่าเขาเป็นพระคริสต์ในรูปกายก่อนรับสภาพมนุษย์ ผมไม่คิดเช่นนั้น เขาถูกเรียกว่ามนุษย์คนหนึ่ง พระเยซูจะต้องเป็น “ตามอย่างของเมลคีเซเดค” ดังนั้นเห็นได้ชัดว่าเมลคีเซเดคควรเป็นภาพหนึ่งที่เหมือนกับพระคริสต์ ไม่ใช่พระคริสต์เอง เขาถูกบอกว่า “ปราศจากบิดา โดยปราศจากมารดา โดยปราศจากเชื้อสาย” ดังนั้นเราจึงคิดว่าพระคัมภีร์หมายความเพียงว่าพระเจ้าไม่ได้บันทึกเกี่ยวกับบิดาและมารดาและเชื้อสายและวงศ์ตระกูลเพื่อที่เมลคีเซเดคจะได้เป็นตัวแทนและภาพเล็งของพระเยซูเจ้าได้อย่างเหมาะสม

เชมเองก็ยังมีชีวิตอยู่ในสมัยของอับราม เขามีชีวิตอยู่อีก 502 ปีหลังจากน้ำท่วมนั้น (ปฐก. 11:10,11) ในนิยายของผม, *Seeking a City*, เกี่ยวกับชีวิตของอับราฮัม ผมก็เสนอแนะว่าเชมเองอาจเป็นเมลคีเซเดค ซึ่งบัดนี้เป็นกษัตริย์ของเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่ง, ซาเล็มหรือสันติสุข, และปุโรหิตนั้นของพระเจ้า นั่นคงจะเหมาะสม แต่นั่นก็เป็นเพียงการคาดเดา

อับรามยกสิบชักหนึ่งให้แก่เมลคีเซเดค ซึ่งแสดงภาพว่าระบบปุโรหิตของคนเลวีก็จะมาจากหลานของอับรามที่ยังไม่เกิด และอยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์ ซึ่งถูกแสดงภาพตรงนี้โดยเมลคีเซเดค พระคริสต์ทรงเป็นปุโรหิตที่ใหญ่กว่าอาโรน เครื่องบูชาของพระองค์เป็นใหญ่กว่าเครื่องบูชาใด ๆ ของคนเลวี น่าบังเอิญที่ว่า มันถูกบ่งบอกอย่างแน่นอนว่าก่อนบัญญัติใด ๆ ของโมเสส ผู้คนรู้สึกว่าเป็นเรื่องปกติและถูกต้องที่จะแสดงความเชื่อของตนและการพึ่งพาพระเจ้าโดยการนำสิบชักหนึ่งมาถวาย นั่นเป็นสิ่งที่เหมาะสมและถูกต้องในตอนนั้น เช่นเดียวกับในตอนนี้ ไม่ใช่เป็นเรื่องของบทบัญญัติ แต่เพราะว่าเมื่อเราเช่าพระนิเวศของพระเจ้า (บ้านของเรา) เราก็ควรจ่ายค่าเช่า เมื่อเรายืมเงินของพระเจ้า (จริง ๆ แล้วเงินของเราเป็นของพระองค์) เราก็ควรจ่ายดอกเบี้ย เมื่อทั้งหมดที่เรามีเป็นของพระเจ้า เราก็ควรแน่ใจว่าพระองค์ทรงได้รับรายรับบางอย่างจากมัน

กษัตริย์แห่งเมืองโสโดมเสนอแนะแก่อับรามว่า “ขอให้พวกคนแก่เรา และท่านเอาบรรดาทรัพย์สิ่งของนั้นไปเถิด” แต่อับรามปฏิเสธที่จะรับสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาไว้เพื่อตัวเอง เขาขอร้องให้พวกคนหนุ่มที่ไปกับเขาควรได้รับส่วนแบ่งของพวกเขาจากของริบนั้นและส่วนที่เหลือก็ถูกคืนกลับไป โลทกลับไปยังเมืองของตนและคนอื่น ๆ ที่เหลือก็ได้รับทรัพย์สิ่งของของตนกลับคืนไป

เรื่องราวสั้น ๆ นี้เปิดเผยถึงบางสิ่งเกี่ยวกับอุปนิสัยของอับรามชายผู้ยิ่งใหญ่คนนี้ที่ทำให้ใจเราชื่นบาน

ปฐมกาล 15

ข้อ 1:

15:1 หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้พระดำรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงอับรามในนิมิต โดยตรัสว่า “อย่ากลัวเลย อับรามเอ๋ย เราเป็นโล่ของเจ้า และเป็นบำเหน็จใหญ่ยิ่งของเจ้า”

การปกป้องของพระเจ้าและบำเหน็จสำหรับคนของพระองค์

พระเจ้าตรัสแก่อับรามว่า “เราเป็นโล่ของเจ้า” พระองค์ไม่ได้เพิ่งพิสูจน์เรื่องนี้ไปหรอกหรือ? อับรามออกไปสู้รบกับกษัตริย์สี่องค์และเหล่ากองทัพของพวกเขา ผู้ซึ่งมีชัยชนะหลังจากทำลายหลายนคร และปล้นสะดมนครแล้วนครเล่า กระนั้นอับราม พร้อมกับคนใช้ 318 คนและอาจมีพันธมิตรสองสามร้อยคน ก็ไม่เพียงทำให้กษัตริย์เหล่านี้แตกพ่ายไป แต่ยังเข่นฆ่าพวกเขาและเหล่ากองทัพของพวกเขาด้วย ได้ปลดปล่อยเชลยทุกคนและนำทรัพย์สิ่งของที่ถูกริบไปกลับคืนมาทั้งหมด! และเขาได้ทำเช่นนั้นโดยที่ตัวเองไม่ได้รับอันตรายเลย พระเจ้าทรงอยู่กับเขามาตลอด พระเจ้าทรงเป็นโล่ของเขา! อับรามกำลังเรียนรู้ที่จะวางใจพระเยโฮวาห์

มันเป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นโล่แก่อับราม แต่พระองค์ไม่ทรงเป็นโล่แก่ทุกคนที่วางใจในพระองค์หรอกหรือ? เพลงสดุดี 33:20 และ 59:11 เรียกพระองค์ว่า “โล่ของพวกข้าพระองค์” ผู้แต่งเพลงสดุดีร้องประกาศในเพลงสดุดี 84:9 ว่า “ขอทอดพระเนตร โอ ข้าแต่พระเจ้าโล่ของพวกข้าพระองค์” และข้อ 11 กล่าวว่า “เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นดวงอาทิตย์และเป็นโล่ พระเยโฮวาห์จะประทานความกรุณาและเกียรติ พระองค์จะมิได้ทรงหวงของดีอันใดไว้เลยจากคนเหล่านั้นที่ดำเนินอย่างเที่ยงธรรม” โอ้ พระองค์ผู้ทรงเป็นโล่ของอับราฮัมและของทุกคนที่วางใจในพระองค์!

อับรามได้พบสิ่งที่คริสเตียนคนอื่นอีกมากมายที่วางใจได้พบแล้ว ที่ว่า “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ตั้งค่ายล้อมรอบบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และทรงช่วยพวกเขาให้รอดพ้น” (สดด. 34:7) อับรามกำลังเรียนรู้พระสัญญาแสนหวานนั้นที่ต่อมาจะถูกบันทึกลงในฮีบรู 13:5 และ 6 “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อว่าพวกเราจะกล่าวอย่างกล้าหาญว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่กลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้า’”

แต่พระเจ้าตรัสแก่อับรามเช่นกันว่า “เราเป็น...บำเหน็จใหญ่ยิ่งของเจ้า” อับรามได้ยกสิทธิ์ในการเลือกแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดให้แก่โลทซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาไว้กับอับราม เขาได้ปฏิเสธที่จะตักตวงผลประโยชน์จากของริบนั้นที่ถูกยึดมาโดยการต้องเสี่ยงเอาชีวิตเข้าแลกและต้องออกแรงมาก ในทางกลับกัน โลทที่แสวงหาความร่ำรวย ไม่สามารถปกป้องทรัพย์สินของตนไว้ได้จากเหล่าผู้รุกราน และไม่มีความมั่นใจในการปกป้องของพระเจ้า แต่โลทเป็นเพื่อนกับคนชั่ว และอีกไม่นานเขาก็จะสูญเสียภรรยา ครอบครัวและความมั่งคั่ง และไปอาศัยอยู่ในถ้ำ

อับรามได้ยกสิบชักหนึ่งให้แก่เมลคีเซเดค ปุโรหิตของพระเจ้า และเขาจะเรียนรู้ว่าโดยการหว่านอย่างบริบูรณ์ เขาก็เก็บเกี่ยวอย่างบริบูรณ์ สุภาษิต 3:9,10 บอกเราว่า “จงถวายเกียรติแด่พระเยโฮวาห์ด้วยทรัพย์สินของเจ้า และด้วยผลแรกแห่งการเพิ่มขึ้นทั้งสิ้นของเจ้า แล้วบรรดายุ้งฉางของเจ้าจะเต็มด้วยความอุดมและบ่อย่ำองุ่นทั้งหลายของเจ้าจะโพล่งออกมาด้วยน้ำองุ่นใหม่” อับรามได้เรียนรู้ที่จะให้และเขาก็จะได้รับ

คน ๆ หนึ่งจะได้รับอะไรสำหรับการรับใช้พระเจ้า? เปโตรถามคำถามนั้นกับพระเยซู โดยกล่าวว่า:

“ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ตามพระองค์มา ฉะนั้นข้าพระองค์ทั้งหลายจึงจะได้อะไรบ้าง” และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกท่านซึ่งได้ตามเรามาในการสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งในพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่เช่นกัน โดยพิพากษาคนอิสราเอลสิบสองเผ่า และทุกคนที่ได้สละบ้าน หรือพี่น้องชาย หญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือบุตรทั้งหลาย หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่นามของเรา จะได้รับผลหนึ่งร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก”-มธ. 19:27-29

โอ้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็น “บำเหน็จใหญ่ยิ่ง” ของเรา ผมมีความยินดียิ่งนักเพราะพระบัญชานั้นของพระเจ้าที่ว่าพวกเลวีไม่ได้รับมรดกร่วมกับเผ่าอื่น ๆ ที่เหลือของคนอิสราเอลเพราะว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนอิสราเอลเป็นมรดกของพวกเขา” (ยชว. 13:33)

ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงเป็นบำเหน็จใหญ่ยิ่งของอับรามและของเราทุกคนที่วางใจพระองค์

ข้อ 2-11:

15:2 และอับรามทูลว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะโปรดประทานอะไรแก่ข้าพระองค์เล่า โดยเห็นว่าข้าพระองค์ยังไม่มีบุตร และคนต้นเรือนแห่งครัวเรือนของข้าพระองค์คือเอลีเอเซอร์ชาวเมืองดามัสกัสคนนี้”

15:3 และอับรามทูลว่า “ดูเถิด พระองค์ไม่ได้ประทานเชื้อสายให้แก่ข้าพระองค์ และดูเถิด คนหนึ่งที่เกิดในบ้านข้าพระองค์เป็นทายาทของข้าพระองค์”

15:4 และดูเถิด พระดำรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงท่าน โดยตรัสว่า “คนนี้จะไม่เป็นทายาทของเจ้า แต่ผู้ที่จะออกมาจากบั้นเอวของเจ้าเองจะเป็นทายาทของเจ้า”

15:5 และพระองค์ทรงนำท่านออกมากลางแจ้ง และตรัสว่า “บัดนี้ จงมองดูฟ้าสวรรค์และนับดวงดาวเหล่านั้น ถ้าเจ้าสามารถนับพวกมันได้” และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น”

15:6 และท่านเชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่านั่นเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน

15:7 และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “เราเป็นพระเยโฮวาห์ที่ได้พาเจ้าออกมาจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย เพื่อให้แผ่นดินนี้แก่เจ้า เพื่อรับมันให้เป็นมรดก”

15:8 และท่านทูลว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะทราบได้อย่างไรว่าข้าพระองค์จะรับแผ่นดินนี้เป็นมรดก”

15:9 และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “จงเอาวัวสาวอายุสามปีหนึ่งตัว และแพะตัวเมียอายุสามปีหนึ่งตัว และแกะตัวผู้อายุสามปีหนึ่งตัว และนกเขาหนึ่งตัว และนกพิราบแรกรุ่นหนึ่งตัวมาให้เรา”

15:10 และท่านนำบรรดาสัตว์เหล่านี้มายังท่าน และผ่าพวกมันตรงกลาง และวางแต่ละซีกต่อกัน แต่นกเหล่านั้นท่านหาได้ผ่าไม่

15:11 และเมื่อฝูงเหยี่ยวลงมาบนซากสัตว์เหล่านั้น อับรามก็ไล่พวกมันไปเสีย

อับรามอยากได้บุตรชายคนหนึ่ง

ดูที่ข้อ 2, 3 และ 8 อับรามเป็นชายคนหนึ่งที่มีความใคร่อยากเหมือนกับเรา และความเชื่อของเขาก็หวั่นไหวบ่อย ๆ นอกจากตรงนี้แล้ว มันยังหวั่นไหวในปฐมกาล 12:10-13, ใน 16:1-3, ใน 17:17 และ 18, และอีกครั้งในบทที่ 20 อับรามผู้สงสัย ผู้ซึ่งหมดหวังครั้งแล้วครั้งเล่าและอยากได้หมายสำคัญสักอย่าง หรืออยากได้ลูกคนหนึ่งโดยวิธีอื่นนอกเหนือจากวิธีนั้นที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ สุดท้ายแล้วได้กลายเป็น “อับราฮัมผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อ” (กท. 3:9); ชายคนนั้นผู้เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงยกอิสอัคขึ้นมากระทั่งจากพวกคนตาย และเต็มใจที่จะถวายเขาเป็นเครื่องบูชา (ปฐก. 22: ฮบ. 11:17-19) มีความหวังสำหรับเรา เราเองก็สามารถเติบโตในความเชื่อได้หากเราลองดูพระเจ้า จำไว้ว่านั่นเป็นช่วงเวลาประมาณสี่สิบปีระหว่างพระสัญญาแรกนั้นกับการถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา

อับรามอยากได้บุตรชายคนหนึ่ง ความปรารถนาใหญ่ยิ่งนั้นในใจของเขาถูกโหมกระพือมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าเกี่ยวกับเชื้อสายของเขา ลูกหลานของเขา เขามีผู้รับใช้คนหนึ่งที่เขารักและไว้วางใจมาก ๆ ชื่อเอลีเอเซอร์ นั่นเป็นทายาทคนเดียวที่เขาจะมีได้หรือไม่? “ความหวังที่ถูกหน่วงเหนี่ยวทำให้ใจเจ็บช้ำ”! ไม่ใช่เลย พระเยโฮวาห์ทรงบอกเขาว่า “คนนี้จะไม่เป็นทายาทของเจ้า แต่ผู้ที่จะออกมาจากบั้นเอวของเจ้าเองจะเป็นทายาทของเจ้า” พระสัญญาที่ถูกชะลอไว้อยู่นั้นก็ยังเป็นพระสัญญา เขาจะมีบุตรชายคนหนึ่ง

อับรามจะมีลูกหลานมากมายขนาดไหน? อับราม จงมองไปที่ดวงดาวทั้งหมดนั้นในท้องฟ้า: เจ้านับพวกมันหมดไหม? “เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น” พระเจ้าตรัส ลูกหลานมากมายขนาดไหน? “เหมือนอย่างผงคลีแห่งแผ่นดินโลก” เป็นพระสัญญานั้นของปฐมกาล 13:16 ในที่นี้มันจะเป็นเหมือนอย่างดวงดาวในท้องฟ้า

นั่นคงหมายความว่าอับราฮัมจะไม่เพียงมีเชื้อสายฝ่ายโลกเท่านั้น-ลูกหลานของเขาที่ออกมาจากร่างกายของเขาจริง ๆ-แต่เขาจะมีเชื้อสายฝ่ายวิญญาณด้วย ทุกคนที่บังเกิดใหม่โดยความเชื่อนั้นของอับราฮัมก็ถือว่าเป็นเชื้อสายของอับราฮัม เพราะว่ากาลาเทีย 3:29 กล่าวว่า “และถ้าท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านทั้งหลายก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม และเป็นทายาทตามพระสัญญานั้น” โอ้ ท้องฟ้าที่ดวงดาวพร่างพราวที่อับรามเห็นคืนนั้นเป็นภาพของมวลชนมหาศาลนั้นที่จะวางใจในพระผู้ช่วยให้รอดของอับรามและในเชื้อสายผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่านั้นของอับราม นั่นคือพระเยซูคริสต์ กาลาเทีย 3:14 บอกเราว่า “...เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายโดยทางพระเยซูคริสต์...”

อับรามเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้มากขนาดไหน? มากกว่าที่ปรากฏภายนอก ผมแน่ใจ เพราะว่ามีข่าวประเสริฐหนึ่งในเหตุการณ์นี้ ข่าวประเสริฐหนึ่งซึ่งอับรามเข้าใจ อย่างน้อยก็ลาง ๆ เชื้อสายผู้ยิ่งใหญ่ของเขาจะเป็นพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งและอับรามก็วางใจในพระผู้ช่วยให้รอดองค์นั้นซึ่งยังไม่ถูกเปิดเผยอย่างชัดเจน

เราทราบว่าอับรามเข้าใจเกี่ยวกับพระคริสต์เพราะพระเยซูตรัสว่า “อับราฮัมบิดาของท่านทั้งหลายปีติยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นวันนั้นแล้ว และมีความยินดี” (ยอห์น 8:56) และเมื่อเขาจะถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา เขาก็กล่าวว่า “ลูกของพ่อเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมลูกแกะไว้สำหรับพระองค์เองเพื่อเป็นเครื่องเผาบูชา”

ดังนั้น บนพระสัญญาที่ยิ่งใหญ่นี้ ซึ่งอับรามจำขึ้นใจและซึ่งเขาตรึกตรองและฝันถึง-พระสัญญานั้น

เกี่ยวกับเชื้อสายคนหนึ่งที่จะมาและเกี่ยวกับคนอื่น ๆ อีกมากมายที่จะได้รับความรอดโดยทางความเชื่อแบบเดียวกันนี้- “อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่านั่นเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน”

คุณต้องจำไว้ว่าอับรามได้ถวายเครื่องสัตวบูชาที่มีเลือดมาโดยตลอด เขาทราบหรือไม่ว่าพวกมันเป็นภาพของพระเมษโปดกของพระเจ้าที่จะทรงรับบาปของโลกไปเสีย? เขาเข้าใจการลบมลทินโดยตัวแทนนั้นหรือไม่ซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้วว่าจะทรงกระทำ? แน่นอนว่าเขาเข้าใจ

จำไว้ว่า นี่ไม่ใช่แผนการแห่งความรอดแบบอื่นที่แปลก นี่เป็นความรอดแบบเดียวกันที่ถูกเสนอในยอห์น 3:16 ข่าวประเสริฐเดียวกันที่ถูกพรรณนาไว้ใน 1 โครินธ์ 15:3,4 ข่าวประเสริฐนั้นได้ช่วยอับรามให้รอด เปโตรกล่าวในกิจการ 10:43 ว่า “บรรดาศาสดาพยากรณ์เป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย” ดังนั้นศาสดาพยากรณ์ทุกคนในภาคพันธสัญญาเดิม รวมถึงอับรามด้วย ได้เทศนาข่าวประเสริฐแห่งความรอดแบบเดียวกันผ่านทางพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมานั้นและวางใจในพระองค์

ในโรม บทที่ 4 เราถูกบอกว่าอับราฮัมบัดนี้เป็นแบบอย่างของเราในเรื่องของความรอด ข้อ 1 ถึง 4 บอกเราว่า:

“เช่นนั้นแล้ว พวกเราจะว่า อับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเรา เกี่ยวกับเนื้อหนัง ได้พบอะไรเล่า เพราะว่าถ้าอับราฮัมถูกนับว่าชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะอวดได้ แต่มิใช่ต่อพระพักตร์พระเจ้า ด้วยว่าพระคัมภีร์กล่าวว่าอย่างไร ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และความเชื่อนั้นทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ บัดนี้ คนที่อาศัยการกระทำก็ไม่ถือว่าบำเหน็จที่ได้นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่า เป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ”

ส่วนที่เหลือของโรม 4 เตือนใจเราว่าอับราฮัมยังไม่ได้เข้าสุหนัตและนี่ไม่ใช่เรื่องของบทบัญญัติด้านพิธีการ แต่ว่าอับราฮัมซึ่งวางใจพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมานั้น ก็เป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับทั้งพวกยิวและคนต่างชาติ “เพราะพระสัญญาที่ว่า ท่านจะได้เป็นทายาทของทั้งพิภพ มิได้มีแก่อับราฮัม หรือแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่าน โดยทางพระราชบัญญัติ แต่โดยทางความชอบธรรมแห่งความเชื่อ” (รม. 4:13) โอ้ อับราฮัมได้รับความรอด บัดนี้เขาเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าแล้ว!

เครื่องสัตวบูชาเหล่านั้น

จงหมายเหตุเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นในข้อ 9: “วัวสาวอายุสามปีหนึ่งตัว และแพะตัวเมียอายุสามปีหนึ่งตัว และแกะตัวผู้อายุสามปีหนึ่งตัว และนกเขาหนึ่งตัว และนกพิราบแรกรุ่นหนึ่งตัว”

ประการแรก มีความหลากหลายมาก ๆ ในเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้น แน่นอนว่าพระเจ้ากำลังพยายามเตือนใจอับราฮัมเกี่ยวกับบรรดาประชาชาติและชนเผ่ามากมายเหล่านั้นซึ่งจะวางใจในพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมานั้น พวกสัตว์ตัวเมีย วัวสาวและแพะตัวเมียนั้น อาจหมายถึงเครื่องสัตวบูชาที่แทนที่ผู้อ่อนแอและผู้ขัดสน

ครั้งหนึ่งเมื่อชนชาติอิสราเอลตกอยู่ในภาวะอับจนและกำลังจะถูกทำลายโดยพวกคนฟีลิสเตีย ซามูเอลได้ถวายลูกแกะที่ยังกินนมอยู่ตัวหนึ่ง (1 ซมอ. 7:9) แน่นอนว่านั่นเป็นภาพของชนชาติหนึ่งที่ไร้ทางสู้ซึ่งร้องทูล

ต่อพระเยโฮวาห์เพื่อขอความเมตตา เหมือนกับคนเหล่านั้นที่ปกป้องตัวเองไม่ได้ ลูกแกะตัวผู้ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาบ่อยกว่า หรือไม่ก็วัวผู้ แต่คราวนี้มันเป็นวัวสาวและแพะตัวเมีย บรรดาผู้อ่อนแอ ผู้ผิดบาป ผู้ถูกย่ำยีของโลกได้รับเชิญให้มาเป็นเชื้อสายของอับราฮัมในฝ่ายวิญญาณ

เครื่องสัตวบูชาที่เป็นนกเขาและนกพิราบนั้นมีไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่ยากจนเกินกว่าที่จะนำสิ่งอื่นใดมาถวายได้ อาจเป็นได้ว่าแพะผู้นั้นเป็นตัวแทนของพวกคนต่างชาติเช่นเดียวกับพวกยิว พระเยซูทรงใช้ภาพของพวกแพะเพื่อแสดงถึงผู้ที่หลงหาย (มธ. 25:31-46) ถึงอย่างไรแล้ว เราเข้าใจว่าพระเจ้ากำลังแสดงให้เห็นผ่านทางเครื่องสัตวบูชาเหล่านี้ว่าพระโลหิตของพระเยซูคริสต์มีไว้สำหรับชาวโลกที่ผิดบาปทุกคน

เครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นถูกผ่าออกเป็นสองซีกยกเว้นนกสองชนิดนั้น มีการบอกเป็นนัยว่านั่นอ้างอิงไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าต้องใช้คนสองคนเพื่อเข้าสู่สนธิสัญญาหนึ่งหรือพันธสัญญาหนึ่งและในกรณีนี้คือพระเจ้ากับอับราฮัม อรรถาธิบายของ Lange กล่าวว่า

> สัตว์เหล่านั้นที่ถูกเอ่ยชื่อตรงนี้ เป็นสัตว์ที่ถูกถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาโดยพวกเลวี การครอบครองคานาอันในอนาคตถูกนำเสนอล่วงหน้าในเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นแห่งคานาอัน สัตว์เหล่านั้นที่เป็นเครื่องสัตวบูชาถูกผ่าครึ่งทุกตัว...

Lange กล่าวอีกว่า “แต่ละตัวอย่างของเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้น ในทัศนะของ Calvin บ่งบอกถึงชนชาติอิสราเอลทั้งหมดในทุกส่วนของมัน ในฐานะเครื่องสัตวบูชาเดียว ในยุคสามปีที่ว่านี้ Theodoret พบการบอกเป็นนัยถึงสามชั่วอายุคนนั้นของการตกเป็นทาสในอียิปต์; ซึ่ง Keil ก็เห็นตรงกัน โดยอ้างอิงไปยัง ผวฉ. 6:25 (การตกเป็นทาสเจ็ดปี, วัวผู้อายุเจ็ดปีตัวหนึ่ง)”

ข้อ 12-17:

15:12 และเมื่อดวงอาทิตย์กำลังจะตก การหลับสนิทก็มาสู่อับราม และดูเถิด ความน่าสะพรึงกลัวแห่งความมืดยิ่งนักได้มาสู่ท่าน

15:13 และพระองค์ตรัสแก่อับรามว่า “จงทราบอย่างแน่นอนเถิดว่า เชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนแปลกหน้าในแผ่นดินที่ไม่ใช่ของพวกเขา และจะรับใช้พวกนั้น และพวกนั้นจะกดขี่ข่มเหงพวกเขาสี่ร้อยปี

15:14 และประเทศนั้น ซึ่งพวกเขาจะรับใช้ เราจะพิพากษาเช่นกัน และหลังจากนั้นพวกเขาจะออกมาพร้อมกับทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก

15:15 และเจ้าจะไปสู่บรรพบุรุษของเจ้าโดยผาสุก เจ้าจะถูกฝังในวัยชรามาก

15:16 แต่ในชั่วอายุที่สี่พวกเขาจะกลับมาที่นี่อีกครั้ง เพราะว่าความชั่วช้าของคนอาโมไรต์ยังไม่ครบถ้วน”

15:17 และต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ตกและค่ำมืดแล้ว ดูเถิด มีเตาที่ควันพลุ่งอยู่ และคบเพลิงลุกไหม้ที่ลอยผ่านกลางระหว่างกลางซีกสัตว์เหล่านั้น

ชนชาติอิสราเอลจะตกเป็นทาสในอียิปต์

“ความน่าสะพรึงกลัวแห่งความมืดยิ่งนัก” ที่มาสู่อับราม ซึ่งบ่งบอกถึงความยากลำบากหลายอย่างสำหรับอับรามและลูกหลานของเขา อับรามใช้เวลาเปลี่ยวเหงาหลายปีในเต็นท์ในฐานะผู้สัญจร คนต่างถิ่น ใน

แผ่นดินแห่งพระสัญญา ในกิจการ 7:5 เราอ่านว่า “พระองค์ไม่โปรดให้ท่านมีมรดกในแผ่นดินนี้ ไม่เลย แม้แต่ส่วนที่สามารถวางเท้าของท่านก็ไม่ได้” เขาและซารายได้รอคอย อธิษฐานขอบุตรชายคนหนึ่งอย่างอดทน จากนั้นจะมีประชาชาติหนึ่งที่ได้รับความลำบาก และเวลาหลายปีในอียิปต์

ชนชาติอิสราเอลจะรับใช้คนเหล่านั้นสี่ร้อยปี: “พวกนั้นจะกดขี่ข่มเหงพวกเขาสี่ร้อยปี” เห็นได้ชัดว่าคำพยากรณ์นี้กล่าวถึงแผ่นดินอียิปต์ แต่มันก็เกี่ยวข้องมากกว่าอียิปต์

แต่ช่วงสี่ร้อยปีนั้นเริ่มต้นเมื่อไร? มันถูกทวนซ้ำในกิจการ 7:6,7 ว่า “และพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เชื้อสายของท่านจะอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะนำพวกเขาเข้าไปสู่ความเป็นทาส และจะปฏิบัติอย่างชั่วร้ายต่อพวกเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี ‘และเราจะพิพากษาประเทศที่พวกเขาจะเป็นทาสนั้น’ พระเจ้าตรัส ‘และหลังจากนั้นพวกเขาจะออกมาและปรนนิบัติเราในสถานที่แห่งนี้’” แต่อพยพ 12:41 กล่าวว่า “สี่ร้อยสามสิบปี”

400 ปีแห่งการสัญจรรออยู่ข้างหน้า

โปรดตั้งใจหมายเหตุข้อ 13 มันกล่าวถึง 400 ปีนั้นตั้งแต่อับราฮัมเรื่อยไปจนถึงการอพยพนั้น

มาร์ติน ลูเธอร์ กล่าวว่า:

> เกี่ยวกับสี่ร้อยปีนั้น ที่เนื้อหาตรงนี้พูดถึง มีการถกเถียงกันอย่างมาก ข้าพเจ้าเชื่อว่าเราต้องนับเวลานั้นตั้งแต่เมื่อการทรงเรียกนั้นมาถึงอับราฮัมในเมืองเออร์ของคนเคลเดีย ตั้งแต่เวลานั้นจนกระทั่งลูกหลานของอิสราเอลลงไปอยู่ในอียิปต์ มีเวลา 215 ปี เช่นเดียวกัน คนอิสราเอลใช้เวลา 215 ปีในอียิปต์ ดังนั้นเราจึงได้เวลาทั้งหมด 430 ปี และนี่ก็สอดคล้องกับทั้งอพยพ 12:40 และกาลาเทีย 3:17

เราคิดว่า 430 ปีนั้นได้เริ่มต้นเมื่อพระเจ้าทรงให้พระสัญญาเหล่านั้นและพันธสัญญานั้นกับอับราฮัมเป็นครั้งแรกและทรงเรียกเขาให้ออกไปจากเมืองเออร์ของคนเคลเดีย บัดนี้ เราคิดว่าเวลาผ่านไปประมาณ 30 ปีแล้ว จึงยังเหลืออีก 400 ปีของ 430 ปีนั้น

อพยพ 12:40,41 กล่าวว่า:

“บัดนี้การอาศัยอยู่ของลูกหลานของอิสราเอล ผู้ซึ่งได้อาศัยอยู่ในอียิปต์นั้น เท่ากับสี่ร้อยสามสิบปี และต่อมาครั้นสิ้นสี่ร้อยสามสิบปีแล้ว คือในวันนั้นเอง หมู่เหล่าทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ได้ออกไปจากแผ่นดินแห่งอียิปต์”

กาลาเทีย 3:17 กล่าวว่า:

“แต่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า พันธสัญญาซึ่งได้รับการรับรองแต่ก่อนโดยพระเจ้าในพระคริสต์ พระราชบัญญัติซึ่งมาภายหลังเป็นเวลาสี่ร้อยสามสิบปีนั้นไม่สามารถทำให้พันธสัญญานั้นยกเลิก เพื่อทำให้พระสัญญานั้นไร้ผลได้”

ในคำเทศนาที่ได้รับการดลใจนั้นของสเทเฟนในกิจการ 7:6 เขาพูดถึงพระสัญญานี้ในปฐมกาล 15: “และพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เชื้อสายของท่านจะอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะนำพวกเขาเข้าไปสู่ความเป็นทาส และจะปฏิบัติอย่างชั่วร้ายต่อพวกเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี”

พงศาวดารของ Ussher เห็นได้ชัดว่าผิดพลาดในการคิดว่าชนชาติอิสราเอลใช้เวลา 430 ปีในอียิปต์ ข้อความในฉบับเซปทัวจินต์ของอพยพ 12:40 (ภาคพันธสัญญาเดิมที่ถูกแปลโดยนักวิชาการชาวยิวเจ็ดสิบคนให้เป็นภาษากรีก) กล่าวว่า “การสัญจรของลูกหลานเหล่านั้นและของบรรพบุรุษของพวกเขา ซึ่งพวกเขาได้สัญจรอยู่ในแผ่นดินคานาอันและในแผ่นดินอียิปต์...”

โจเซฟัส ในฐานะเป็นนักวิชาการชาวฮีบรูที่ยิ่งใหญ่ที่เป็นผู้รู้เกี่ยวกับสมัยโบราณต่าง ๆ เข้าใจพระคำข้อนี้เช่นนั้น เขากล่าวว่า “พวกเขาออกมาจากอียิปต์ในเดือน Xanthicus ในวันที่สิบห้าของเดือนตามจันทรคตินั้น; สี่ร้อยสามสิบปีหลังจากที่บรรพบุรุษของเราอับราฮัมได้เข้ามาอยู่ในคานาอัน แต่สองร้อยสิบห้าปีเท่านั้นหลังจากยาโคบย้ายเข้าไปอยู่ในอียิปต์” (*Antiquities of the Jews,* เล่ม 2, บทที่ 15, ย่อหน้า 2)

เราต้องจดจำไว้ถึงสิ่งที่พระเจ้าจะทรงเน้นย้ำตลอดบทแล้วบทเล่าในชีวิตของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ช่วงเวลาทั้งหมดนี้ตั้งแต่เวลานั้นที่อับราฮัมออกมาจากเมืองเออร์ของคนเคลเดียจนถึงการอพยพนั้นของลูกหลานของอิสราเอลไปจากอียิปต์ คือช่วงเวลาแห่ง “การสัญจร” คำเรียกนั้นถูกใช้ซ้ำแล้วซ้ำอีกเกี่ยวกับอับราฮัมและเกี่ยวกับอิสอัคและเกี่ยวกับยาโคบ ปีทั้งหมดนี้ที่พวกเขาได้สัญจรอยู่ในแผ่นดินหนึ่งซึ่งไม่ใช่ของพวกเขา

Matthew Henry กล่าวว่า:

> ความต่อเนื่องของการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพวกเขา-สี่ร้อยปี การข่มเหงนี้ได้เริ่มต้นพร้อมกับการเยาะเย้ย เมื่ออิชมาเอล บุตรชายของชาวอียิปต์คนหนึ่ง ได้ข่มเหงอิสอัค ผู้ซึ่งเกิดตามฝ่ายพระวิญญาณ, บทที่ 21:9; กท. 4:29 มันต่อเนื่องในความเกลียดชัง; เพราะว่ามันเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนที่คนอียิปต์ที่จะกินอาหารร่วมกับคนฮีบรู, บทที่ 43:32; และมันมาสู่การฆาตกรรมในท้ายที่สุด การฆาตกรรมที่ต่ำทรามที่สุด คือการฆ่าทารกแรกเกิดของพวกเขา; ดังนั้นมันจึงต่อเนื่อง 400 ปี นี่เป็นเวลาที่ยาวนาน แต่ก็เป็นเวลาที่จำกัด

เกี่ยวกับเรื่องนี้ มาร์ติน ลูเธอร์ กล่าวว่า:

> ตอนนั้น (ในเมืองเออร์) อับราฮัม โดยพระสัญญาของพระเจ้า ก็เป็นบิดาของพวกคนอิสราเอลแล้ว แม้เขายังไม่มีทายาทเลยก็ตาม ในทำนองเดียวกัน เราอ่านในฮีบรู 7:9,10 ว่าเลวี ผู้ซึ่งรับสิบชักหนึ่งตามบทบัญญัติของโมเสส ก็ชำระสิบชักหนึ่งในอับราฮัม ขณะที่เขายังอยู่ในบั้นเอวของบิดาของเขา ตอนที่เมลคีเซเดคมาพบกับอับราม เหมือนกับที่อับราฮัมทนทุกข์ (ตลอดชีวิตของเขา) ดังนั้น (ในอับราฮัม) ลูกหลานทุกคนของเขาจึงทนทุกข์เช่นกัน ในทำนองเดียวกัน เมื่อลูกหลานของเขาทนทุกข์ ตัวเขาเอง (ในฐานะบิดาของพวกเขา) ก็ทนทุกข์ พระคัมภีร์บริสุทธิ์ช่างมีค่าประเสริฐจริง ๆ! ไม่มีอะไรแบบนี้ในประวัติศาสตร์ทั้งหลายของพวกคนต่างชาติ ไม่มีบรรพบุรุษสักคนที่สามารถบอกล่วงหน้าได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับลูกหลานของเขาหลังจากผ่านไปสี่ร้อยปี และโดยเฉพาะอย่างยิ่งว่าพวกเขาจะถูกทำให้ทุกข์ใจอย่างหนักและสุดท้ายแล้วจะถูกช่วยให้พ้นอย่างเปี่ยมสง่าราศี มีแต่พระเจ้าแท้จริงองค์เดียวนั้นที่ทรงเรียกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังไม่เป็นราวกับว่าพวกมันเป็นอยู่แล้ว (รม. 4:17) ในสายพระเนตรของพระองค์ ไม่มีทั้งอดีตและอนาคต แต่สิ่งสารพัดก็เป็น

ปัจจุบันเสมอต่อพระพักตร์พระองค์ ซึ่งสิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นกับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ บทนี้จึงเป็นบทหนึ่งที่สำคัญที่สุดในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม และจากบทนี้ โดยการดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกศาสดาพยากรณ์ได้รับบทเรียนมากมายที่ให้การปลอบประโลมใจใหญ่ยิ่ง แต่การปลอบโยนที่อ่อนหวานที่สุดก็คือ การปลอบโยนที่ว่าความจริงของพระเจ้าไม่เคยล้มเหลว ทั้งในอดีตและในอนาคต

คบเพลิงที่ลุกไหม้ผ่านไประหว่างซีกเหล่านั้นของเครื่องสัตวบูชาที่อับรามได้ถวาย โอ้ พระเจ้าทรงเห็นปีที่เปล่าเปลี่ยวเหล่านั้น และพระองค์ทรงเห็นประชาชนทั้งหมดนั้นที่ถูกบีบบังคับและถูกทำให้ทุกข์ใจ และพระองค์ทรงทราบและห่วงใยฝูงชนมากมายทั้งหมดนั้นที่จะเป็นลูกหลานฝ่ายวิญญาณของอับราม เช่นเดียวกับชนชาติอิสราเอล

Lange กล่าวว่า “เตาที่ควันพลุ่งอยู่นั้นเปรียบได้กับพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟนั้น และเสาเพลิงนั้นของโมเสส”

ข้อ 16 กล่าวว่า “แต่ในชั่วอายุที่สี่พวกเขาจะกลับมาที่นี่อีกครั้ง...” จงเปรียบเทียบข้อนี้กับลำดับพงศ์พันธุ์ใน 1 พงศาวดาร 6:1-3, เลวี, โคฮาท, อัมราม, โมเสส

อย่างไรก็ตาม เราพบว่าโคฮาท บุตรของเลวี มากับเขาและยาโคบเข้าในอียิปต์ ตามที่คุณเห็นในปฐมกาล 46:11,27 ดังนั้นคุณจึงอาจนับตั้งแต่โคฮาท, อัมราม, โมเสส และพวกบุตรของโมเสสที่มีชีวิตอยู่แล้วตอนที่การอพยพนั้นเกิดขึ้น

ข้อ 18-21:

15:18 ในวันเดียวกันนั้น พระเยโฮวาห์ทรงทำพันธสัญญากับอับราม โดยตรัสว่า “เราได้ยกแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำแห่งอียิปต์ไปจนถึงแม่น้ำใหญ่นั้น คือแม่น้ำยูเฟรติส

15:19 คนเคไนต์ และคนเคนัส และคนขัดโมไนต์

15:20 และคนฮิตไทต์ และคนเปริสซี และคนเรฟาอิม

15:21 และคนอาโมไรต์ และคนคานาอัน และคนเกอร์กาชี และคนเยบุส”

แผ่นดินนั้นถูกสัญญาแก่อับรามและเชื้อสายของเขาอีกครั้ง

พระเยโฮวาห์ทรงสัญญาแก่อับรามแล้วว่าจะยกทั้งหมดที่เขามองเห็นในแผ่นดินคานาอันให้แก่เขา (ปฐก. 13:14-17) และในปฐมกาล 12:7 พระเจ้าตรัสแล้วว่า “เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า” แต่คราวนี้มีการกำหนดขีดจำกัดที่ชัดเจนบางประการ แผ่นดินนั้นตั้งแต่แม่น้ำไนล์ไปจนถึงแม่น้ำยูเฟรติสจะถูกยกให้แก่เชื้อสายของอับรามและแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นที่ถูกเอ่ยชื่อตรงนี้-คนเคไนต์ คนเคนัส คนขัดโมไนต์ คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนเรฟาอิม คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเกอร์กาชี และคนเยบุส 2 ซามูเอล บทที่ 8 เล่าว่ากษัตริย์ดาวิดได้กู้คืนพรมแดนของเขาที่แม่น้ำยูเฟรติส ว่าเขามีกองทหารประจำการอยู่ในเมืองดามัสกัส ถึงแม้ว่าคนฟีลิสเตียยังต่อต้านทางที่ลงไปยังอียิปต์อยู่ก็ตาม

ซาโลมอนก็ไปถึงเขตแดนส่วนเดียวกันเหล่านั้นในอาณาจักรของตน “และซาโลมอนได้ทรงครอบครองเหนือราชอาณาจักรทั้งสิ้น ตั้งแต่แม่น้ำนั้นไปจนถึงแผ่นดินของคนฟีลิสเตีย และจนถึงพรมแดนของอียิปต์ พวก

เขาได้ถวายบรรดาเครื่องบรรณาการ และปรนนิบัติซาโลมอนตลอดวันทั้งสิ้นแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์” (1 พงศ์กษัตริย์ 4:21) เราถูกบอกอีกครั้งในข้อ 24 ว่า “เพราะพระองค์ทรงมีอำนาจครอบครองเหนือดินแดนทั้งสิ้นบนฟากแม่น้ำข้างนี้ ตั้งแต่ทิฟสาห์จนถึงอาซาห์ เหนือบรรดากษัตริย์ที่อยู่บนฟากแม่น้ำข้างนี้ และพระองค์ทรงมีสันติภาพอยู่รอบพระองค์ทุก ๆ ด้าน” เราคิดว่าการควบคุมที่สมบูรณ์ครบถ้วนในดินแดนทั้งหมดนั้นที่พระเจ้าทรงวางแผนไว้สำหรับชนชาติอิสราเอลจะไม่เกิดขึ้นจนกว่าพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อฟื้นฟูอาณาจักรแห่งอิสราเอลนั้นและประทับบนพระที่นั่งนั้น เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อประทับบน “พระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่าน” (ลูกา 1:32) เมื่อนั้นเชื้อสายผู้ยิ่งใหญ่กว่านั้นของอับรามก็จะทรงรับแผ่นดินปาเลสไตน์เป็นมรดก (อสย. 11; ยรม. 23:1-8; พบญ. 30:1-6; อสค. 37:24; ดนล. 2:44,45; ศคย. 14:9)

ปฐมกาล 16

ข้อ 1-4:

16:1 บัดนี้ซารายภรรยาของอับรามไม่มีบุตรให้ท่าน และนางมีสาวใช้ชาวอียิปต์คนหนึ่ง ซึ่งมีชื่อว่าฮาการ์

16:2 และซารายได้กล่าวแก่อับรามว่า “ดูเถิด บัดนี้พระเยโฮวาห์ไม่ให้ข้าพเจ้ามีบุตร ข้าพเจ้าขอร้องท่าน จงเข้าไปหาสาวใช้ของข้าพเจ้า บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้บุตรโดยนาง” และอับรามก็ตั้งใจฟังเสียงของซาราย

16:3 และซารายภรรยาของอับรามก็ยกฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของตน หลังจากอับรามได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งคานาอันสิบปีแล้ว และให้ฮาการ์แก่อับรามสามีของนางให้เป็นภรรยาของท่าน

16:4 และท่านเข้าไปหาฮาการ์ และนางก็ตั้งครรภ์ และเมื่อนางเห็นว่านางได้ตั้งครรภ์แล้ว นายผู้หญิงของนางก็ถูกเหยียดหยามในสายตาของนาง

เพราะความไม่เชื่อ อับรามรับฮาการ์เป็นภรรยา

พระเจ้าทรงให้พระสัญญาอันไพบูลย์หลายประการแก่อับราม เขาเชื่อบางส่วนและสงสัยบางส่วน เขาชราแล้ว ซารายยิ่งมีความสงสัยมากกว่าอีก นางเลยวัยที่จะมีบุตรได้มานานแล้ว-ตอนนี้อายุประมาณเจ็ดสิบห้าปีแล้ว อ่อนกว่าอับรามสิบปี พระเจ้าจะประทานบุตรที่พวกเขาได้อธิษฐานขอมานานแสนนานแล้วแก่นางได้อย่างไร? นางชักชวนอับรามให้รับฮาการ์สาวใช้ของนางเป็นภรรยา โดยหวังว่าการทำเช่นนี้จะช่วยพระเจ้าให้ทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จจริงและทำให้อับรามมีบุตรชายคนหนึ่งได้!

“และอับรามก็ตั้งใจฟังเสียงของซาราย” คำแช่งสาปนั้นได้ตกมาสู่อาดัม “เพราะเจ้าได้ตั้งใจฟังเสียงของภรรยาเจ้า” (ปฐก. 3:17) มีความผิดหวังและความยุ่งยากอยู่บ้างเพราะความผิดพลาดครั้งนี้ แต่ไม่มีคำแช่งสาปตกอยู่บนอับรามและซาราย

ฮาการ์ถูกรับเป็นภรรยาคนที่สอง ไม่มีบทบัญญัติของพระเจ้าที่ห้ามการมีภรรยาสองคน พระราชบัญญัติด้านพิธีการมีเงื่อนไขอยู่ว่าถ้าพี่น้องสองคนอาศัยอยู่ด้วยกันและภรรยาของคนหนึ่งตาย อีกคนนั้นจะต้องรับภรรยาของพี่น้องที่ตายไปมาเป็นภรรยาเพื่อสืบสานเชื้อสายให้แก่พี่น้องคนที่ตายนั้น (พบญ. 25:5) ถ้าชายคนใดมีภรรยาสองคน บุตรชายหัวปีต้องได้รับมรดกอันเหมาะสมของตนในฐานะบุตรหัวปี ถึงแม้เขาจะไม่เป็นบุตรของภรรยาที่สามีรักมากที่สุดก็ตาม ถ้าภรรยาคนแรกนั้นไม่เป็นที่รักมากเท่ากับภรรยาคนที่สอง สามีก็ยังต้องปฏิบัติตาม “หน้าที่สมรส” ของตนที่มีต่อภรรยาคนที่ตนไม่รักนั้น (อพย. 21:10) กษัตริย์ทั้งหลายได้รับคำบัญชามิให้มีทวีจำนวนภรรยาไว้แก่ตัวเอง (พบญ. 17:17) แต่ไม่มีข้อห้ามการมีภรรยามากกว่าหนึ่งคน อย่างไรก็ตาม ในที่นี้อับรามและซารายได้กระทำการโดยความไม่เชื่อ ความยุ่งยากจึงตามมา-ความหึงหวงและความอิจฉาระหว่างภรรยาทั้งสองคนนั้น นั่นดูเหมือนจะหลีกเลี่ยงไม่ได้กับการมีภรรยาสองคน มันเป็นเช่นนั้นกับนางฮันนาห์และภรรยาอีกคนนั้น “คู่แข่งของนาง” (1 ซมอ. 1) มันเป็นเช่นนั้นระหว่างราเชลกับเลอาห์ในเวลาต่อมา

ฮาการ์เป็นภรรยาคนหนึ่งแต่ไม่ถูกนับว่าเท่าเทียมทางสังคม ไม่ถูกนับว่าเป็นภรรยาคนหนึ่งในความหมายอันครบถ้วน นางยังเป็นสาวใช้คนหนึ่งอยู่ อาจเป็นทาสคนหนึ่งด้วยซ้ำ นางยังเป็นสาวใช้ของซารายอยู่

นางถูกเรียกว่าเมียน้อย ไม่ใช่ภรรยา เหมือนกับนางเคทูราห์ในเวลาต่อมา (ปฐก. 25:1-6) บันทึกนี้ไม่ได้บ่งบอกว่าหลังจากตั้งครรภ์อิชมาเอลแล้ว อับรามเคยใช้ฮาการ์เป็นภรรยาอีก

Dr. Joseph Free ในหนังสือของเขา, *Archaeology and Bible History*, กล่าวว่า "เราไม่อ่านเจอตรงไหนเลยว่าพระเจ้าทรงสั่งซาราห์ให้ยกฮาการ์แก่อับราฮัมเพื่อเป็นภรรยาคนรอง เห็นได้ชัดว่ามันเป็นความคิดของนางเอง การค้นพบต่าง ๆ ทางโบราณคดีแสดงให้เราเห็นแหล่งที่มาที่เป็นไปได้ของความคิดนั้น ประมวลกฎหมายฮัมมูราบีบ่งบอกว่าในบาบิโลเนีย ภรรยาต้องยกสาวใช้คนหนึ่งให้เป็นภรรยาคนรองแก่สามีของตน เพื่อที่จะมีบุตรได้โดยสาวใช้คนนั้น ดังนั้นอับราฮัมและซาราห์จึงไม่ได้กำลังปฏิบัติตามน้ำพระทัยที่เป็นคำสั่งของพระเจ้า แต่ทำตามกฎหมายและธรรมเนียมต่าง ๆ ของแผ่นดินเก่านั้นที่พวกเขาได้จากมา"

ข้อ 5-16:

16:5 และซารายกล่าวแก่อับรามว่า "ให้ความผิดของข้าพเจ้าตกอยู่กับท่านเถิด ข้าพเจ้าให้สาวใช้ของข้าพเจ้าไว้ในอ้อมอกของท่านแล้ว และเมื่อนางเห็นว่านางได้ตั้งครรภ์แล้ว ข้าพเจ้าก็ถูกเหยียดหยามในสายตาของนาง ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน"

16:6 แต่อับรามกล่าวแก่ซารายว่า "ดูเถิด สาวใช้ของเจ้าอยู่ในมือของเจ้า จงกระทำแก่นางตามที่เจ้าเห็นควรเถิด" และเมื่อซารายเคี่ยวเข็ญหญิงนั้น หญิงนั้นจึงหนีไปให้พ้นหน้าของนาง

16:7 และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้พบหญิงนั้นข้างน้ำพุแห่งหนึ่งในถิ่นทุรกันดาร ข้างน้ำพุนั้นในทางที่จะไปเมืองชูร์

16:8 และทูตนั้นได้กล่าวว่า "ฮาการ์สาวใช้ของซาราย เจ้ามาจากไหน และเจ้าจะไปไหน" และนางได้ทูลว่า "ข้าพระองค์หนีมาให้พ้นหน้าจากซารายนายผู้หญิงของข้าพระองค์"

16:9 และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่นางว่า "จงกลับไปหานายผู้หญิงของเจ้า และนบนอบตัวเจ้าใต้มือของนาง"

16:10 และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่หญิงนั้นว่า "เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นเพื่อเชื้อสายนั้นจะถูกนับไม่ได้เพราะมีจำนวนมาก"

16:11 และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่หญิงนั้นว่า "ดูเถิด เจ้ามีเด็กในครรภ์แล้ว และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และจงเรียกชื่อของเขาว่า อิชมาเอล เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงรับฟังความทุกข์ของเจ้าแล้ว

16:12 และเขาจะเป็นคนป่า มือของเขาจะต่อสู้คนทั้งสิ้น และมือของทุกคนจะต่อสู้เขา และเขาจะอาศัยอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา"

16:13 และนางได้เรียกพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้ตรัสแก่นางว่า "พระองค์ พระเจ้าทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์" เพราะนางกล่าวว่า "ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ที่นี่ ผู้ทอดพระเนตรข้าพระองค์ด้วยหรือ"

16:14 เหตุฉะนั้น บ่อน้ำนั้นจึงถูกเรียกว่า เบเออลาไฮรอย ดูเถิด มันอยู่ระหว่างเมืองคาเดชกับเมืองเบเรด

16:15 และฮาการ์คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่อับราม และอับรามเรียกชื่อบุตรชายของท่าน ซึ่งฮาการ์คลอดออกมาว่า อิชมาเอล

16:16 และอับรามมีอายุได้แปดสิบหกปี เมื่อฮาการ์คลอดอิชมาเอลให้แก่อับราม

อิชมาเอลเกิด-เป็นที่รักแต่ไม่ใช่บุตรที่ทรงสัญญาไว้นั้น

“เนื่องด้วยสามสิ่งแผ่นดินโลกจึงกระสับกระส่าย และเนื่องด้วยสี่สิ่งแผ่นดินโลกจึงทนอยู่ไม่ได้...สาวใช้ที่ได้เป็นทายาทต่อจากนายหญิงของตน” (สภษ. 30:21-23) บัดนี้สาวใช้ที่เป็นทาสถูกรับไว้ในอ้อมอกของเจ้านายของเธอแล้ว และเธอจะมีลูกคนหนึ่งและนางซารายผู้น่าสงสารไม่มีลูกเลยสักคน! ดังนั้นฮาการ์จึงผยองและดูหมิ่นนายหญิงของตนที่แก่กว่าและเป็นหมัน! อับรามลำบากใจระหว่างหญิงทั้งสองนั้น และเขาสั่งซารายให้ทำตามใจชอบ ฮาการ์หนีไปในความไม่เชื่อฟัง

ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ฮาการ์ว่า “ฮาการ์สาวใช้ของซาราย เจ้ามาจากไหน” นางยังถูกถือว่าอยู่ใต้ปกครองของซารายและทูตสวรรค์องค์นั้นบอกเธอให้รู้จักที่ต่ำที่สูง เธอไม่ใช่ภรรยาคนหนึ่งที่เท่าเทียมกับซาราย เราคิดว่าเธอยังเป็นทาสสาวคนหนึ่ง และถึงแม้เธอได้รับอนุญาตให้คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่อับราม ทูตสวรรค์องค์นั้นก็เรียกเธอว่า “สาวใช้ของซาราย” เธอถูกสั่งว่า “จงกลับไปหานายผู้หญิงของเจ้า และนบนอบตัวเจ้าใต้มือของนาง”

เมื่อผู้ใดได้รับการอวยพรจากพระเจ้าในเรื่องฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย นั่นก็ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์และหน้าที่รับผิดชอบต่าง ๆ แบบมนุษย์ ลูกคนหนึ่งที่ได้รับการอวยพรใหญ่โตจากพระเจ้าและรักองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ยังต้องเชื่อฟังพ่อแม่ของตนอยู่เหมือนเดิม ภรรยาคนหนึ่งอาจเป็นคริสเตียนที่ดีกว่าสามีของตน แต่เธอก็ยังต้องรัก ให้เกียรติ และเชื่อฟังเขาเหมือนที่เธอให้คำสัตย์ไว้ว่าจะกระทำและตามที่พระคัมภีร์บัญชาว่า “และความปรารถนาของเจ้าจะมีต่อสามีของเจ้า และเขาจะปกครองเหนือเจ้า” (ปฐก. 3:16) ถึงแม้ว่าสามีของเธอยังไม่รอด เธอก็ยังต้องเชื่อฟังสามีของเธอ: “เช่นกัน พวกท่าน ภรรยาทั้งหลาย จงนบนอบเชื่อฟังสามีของพวกท่าน เพื่อว่า ถ้าคนหนึ่งคนใดไม่เชื่อฟังพระวจนะ พวกเขา โดยปราศจากพระวจนะนั้น จะได้ถูกจูงใจโดยการประพฤติของภรรยาด้วย ขณะที่พวกเขาสังเกตดูการประพฤติอันบริสุทธิ์ของพวกท่านพร้อมด้วยความยำเกรง” (1 ปต. 3:1,2) คนที่เป็นคริสเตียนที่ดีก็ยังต้องเชื่อฟังสิทธิอำนาจของรัฐบาลที่พระเจ้าทรงตั้งไว้เหนือเขา: “บรรดาผู้ที่มีอำนาจนั้นถูกแต่งตั้งขึ้นโดยพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ต่อต้านอำนาจนั้นก็ต่อต้านบัญญัติของพระเจ้า และคนทั้งหลายที่ต่อต้าน จะได้รับพระอาชญามาสู่ตนเอง” (รม. 13:1,2) ผู้ครอบครองนั้นยังเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อให้เกิดผลดีเหมือนเดิมและคริสเตียนทั้งหลายต้องอยู่ใต้บังคับเหล่าผู้ครอบครองฝ่ายพลเมืองของตน

ดังนั้นฮาการ์จึงยังเป็น “สาวใช้ของซาราย” อยู่เหมือนเดิม เธอจะต้องกลับไปเป็นคนใช้ที่เชื่อฟังซาราย

โอ้ แต่พระเจ้าทรงรักผู้คนที่ยากจน พระองค์ทรงรักคนใช้เช่นเดียวกับนายหญิง พระองค์ทรงรักภรรยาที่ถูกชังเช่นเดียวกับภรรยาผู้เป็นที่รัก ดังนั้นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์จึงมาพบกับฮาการ์และสั่งสอนเธอ เธอจะต้องกลับไปหานางซาราย เธอจะต้องนบนอบในฐานะคนใช้ โอ้ แต่อิชมาเอลจะมีลูกหลานมากมาย เขาจะเป็นคนชอบใช้ชีวิตในป่า เป็นหมาป่าเดียวดาย แต่ฮาการ์จะภาคภูมิใจในตัวเขา เธอจะไม่ได้คลอดบุตรชายที่ทรงสัญญาไว้นั้นแก่อับราฮัมซึ่งโดยทางบุตรนั้นทั้งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร แต่เธอจะมีบุตรชายคนหนึ่ง

ฮาการ์ทราบเกี่ยวกับพระเจ้า เธอได้เห็นเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นมาบ่อยแล้ว! ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเธอเคยได้ยินคำอธิษฐานของอับรามและเธอแหงนตาขึ้นในความเชื่อและกล่าวว่า “พระองค์ พระเจ้าทรงทอด

พระเนตรข้าพระองค์” ฮาการ์บอกอับรามเกี่ยวกับชื่อนั้นที่ถูกกำหนดไว้สำหรับลูกที่ยังไม่เกิดมานั้น ดังนั้นอับรามจึงเรียกเขาว่าอิชมาเอล อับรามมีอายุได้แปดสิบหกปีแล้ว เขาต้องรอคอยอีกสิบสี่ปีกว่าบุตรที่ทรงสัญญาไว้นั้นผ่านทางซารายผู้ชราแล้วจะถือกำเนิด

ประชาชาติอาหรับที่ยิ่งใหญ่นั้น พร้อมกับศาสนามุสลิมของมัน เป็นศัตรูของชนชาติอิสราเอล เหมือนกับที่อิชมาเอลและอิสอัคมีความขัดแย้งกันอยู่ในบางแง่มุม

ปฐมกาล 17

ข้อ 1:

17:1 และเมื่ออับรามมีอายุได้เก้าสิบเก้าปี พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับราม และตรัสแก่ท่านว่า “เราเป็นพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จงดำเนินอยู่ต่อหน้าเรา และเจ้าจงเป็นคนดีพร้อม

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์, เอล ชัดดาย

การรอคอยอันนานแสนนานเพื่อให้คำสัญญาหนึ่งสำเร็จจริงต้องการการให้ความมั่นใจอยู่เนือง ๆ “ความหวังที่ถูกยืดเวลาไว้ทำให้ใจเจ็บช้ำ” (สภษ. 13:12) ดังนั้นพระเจ้าในความรักกรุณาของพระองค์จึงทรงปรากฏแก่อับรามอีกครั้งและในที่นี้ทรงเปิดเผยพระองค์เองในฐานะ เอล ชัดดาย หมายเหตุของ ดร. สโกฟิลด์ในที่นี้กล่าวว่า:

> ความหมายเชิงนิรุกติศาสตร์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ (เอล ชัดดาย) ทั้งน่าสนใจและน่าประทับใจ พระเจ้า (เอล) บ่งบอกถึง “องค์เข้มแข็ง” (ปฐก. 1:1, หมายเหตุ) คำขยาย ชัดดาย มาจากคำฮีบรู “ชัด”, หน้าอก, ถูกใช้แบบคงที่ในพระคัมภีร์เพื่อหมายถึงหน้าอกของผู้หญิง; ต.ย. ปฐก. 49:25; โยบ 3:12; สดด. 22:9; พฆม. 1:13; 4:5; 7:3,7,8; 8:1,8,10; อสย. 28:9; อสค. 16:7 ชัดดายจึงหมายถึง “ผู้มีหน้าอก” พระเจ้าทรงเป็น “ชัดดาย” เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้บำรุงเลี้ยง, ผู้ประทานพละกำลัง, และดังนั้น,ในความหมายรองลงมา, ผู้ทำให้อิ่มหนำ, ผู้ทรงเทพระองค์เองเข้าสู่ชีวิตทั้งหลายที่เชื่อ ดุจเด็กทารกที่โยเยและไม่อิ่มหนำ ที่ไม่เพียงถูกเสริมกำลังและได้รับสารอาหารจากหน้าอกของผู้เป็นแม่ แต่ยังถูกทำให้สงบ ได้หยุดพัก และอิ่มหนำ ดังนั้น เอล ชัดดาย จึงเป็นพระนามนั้นของพระเจ้าซึ่งนำเสนอพระองค์ในฐานะผู้ประทานพละกำลังและผู้ทรงทำให้อิ่มหนำแห่งประชากรของพระองค์ น่าเสียดายที่ “ชัดดาย” ถูกแปลเป็น “ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” พระนามหลักนั้น เอล หรือ เอโลฮีม ก็สื่อเพียงพอแล้วถึงความทรงมหิทธิฤทธิ์ “ผู้ทรงเพียงพอสำหรับทุกสิ่ง” น่าจะสื่อความหมายของภาษาฮีบรูและการใช้ที่มีลักษณะเฉพาะตัวของชื่อนั้นในพระคัมภีร์ได้ดีกว่าเยอะ

โอ้ อับราม พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถ! พระองค์ผู้ทรงเป็นผู้ค้ำจุนของทุกชีวิต, ผู้ทรงเพียงพอสำหรับทุกสิ่ง และองค์มหิทธิฤทธิ์, สามารถประทานบุตรที่ทรงสัญญาไว้นั้นให้แก่ชายชราและหญิงชราคนหนึ่งได้ในที่ ๆ มนุษย์คงคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้!

ข้อ 2-6:

17:2 และเราจะทำพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้า และจะทำให้เจ้าทวีมากขึ้นยิ่งนัก”

17:3 และอับรามก็ซบหน้าลงถึงดิน และพระเจ้าทรงสนทนากับท่าน โดยตรัสว่า

17:4 “สำหรับเรา ดูเถิด พันธสัญญาของเราอยู่กับเจ้า และเจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย

17:5 และชื่อของเจ้าจะไม่ถูกเรียกอีกต่อไปว่า อับราม แต่ชื่อของเจ้าจะเป็น อับราฮัม เพราะเราทำให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมายแล้ว

17:6 และเราจะทำให้เจ้ามีลูกดกทวีมากขึ้นยิ่งนัก

และเราจะทำให้เกิดประชาชาติมากมายจากเจ้า และกษัตริย์หลายองค์จะออกมาจากเจ้า

อับราม กลายเป็นอับราฮัม, บิดาของประชาชาติมากมาย

ชื่อเรียกอับรามหมายถึง “บิดาที่อยู่สูง” แต่อับราฮัมหมายถึง “บิดาของประชาชาติมากมาย” อับราฮัมไม่เพียงจะมีบุตรชายคนหนึ่งคืออิสอัค แต่เหล่ากษัตริย์เชื้อสายของดาวิดก็จะมาจากเขาเช่นกันซึ่งจะปกครองในอิสราเอล และเผ่าพันธุ์นี้ของพวกยิวจะกระจัดกระจายไปทั่วโลกเพื่อรับส่วนสำคัญของพวกเขาในประชาชาติเหล่านั้นของโลก และอับราฮัมจะต้องเป็นบิดาไม่เพียงของชนชาติอิสราเอลในฝ่ายร่างกายเท่านั้น แต่ในฝ่ายวิญญาณด้วย ของคนเหล่านั้นทุกคนที่วางใจในพระคริสต์และเชื่อในพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของอับราฮัม ผู้ทรงเป็นบุตรที่ยิ่งใหญ่กว่าของอับราฮัม

ข้อ 7,8:

17:7 และเราจะตั้งพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้า และเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าในชั่วอายุทั้งหลายของพวกเขา ให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ เพื่อจะเป็นพระเจ้าองค์เดียวแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า

17:8 และเราจะให้แก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า คือแผ่นดินนี้ที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนแปลกหน้า แผ่นดินทั้งสิ้นแห่งคานาอัน ให้เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์ และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา”

พันธสัญญาของพระเจ้าถูกกล่าวซ้ำ

พระเจ้ากำลังตรัสอีกครั้งถึงพระสัญญาแสนมหัศจรรย์นั้น พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าของอับราฮัมและของเชื้อสายของอับราฮัม และจากนั้นแผ่นดินคานาอันทั้งหมดนั้นจะถูกยกให้แก่เขาและแก่เชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาเพื่อเป็นกรรมสิทธิ์และมันจะต้องเป็น “กรรมสิทธิ์นิรันดร์”

โอ้ มีหลายสิ่งที่เกี่ยวข้องตรงนี้ ยาโคบและบุตรชายทั้งหลายของเขาลงไปอยู่ในอียิปต์ แต่แผ่นดินคานาอันถูกสัญญาไว้แก่พวกเขา ต่อมา ชนชาติอิสราเอลจะถูกกวาดไปเป็นเชลยในบาบิโลน แต่พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่าจะยกแผ่นดินคานาอันให้เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์ ทิตัสอาจทำลายกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 และพวกยิวอาจถูกกระจัดกระจายไปทั่วโลก แต่พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่าแผ่นดินคานาอันจะเป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์

วันหนึ่งโลกเก่าใบนี้จะถูกห่อหุ้มในเปลวไฟ และทุกสิ่งที่ไฟจะเผาได้ก็จะถูกทำลาย แต่พระเจ้าก็ยังทรงสัญญาว่าแผ่นดินคานาอันจะเป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์เหมือนเดิม ดังนั้นในหนังสือวิวรณ์เราจึงเห็นกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์นั้นลงมาจากพระเจ้าออกมาจากสวรรค์ มายังแผ่นดินคานาอัน เราเชื่อเช่นนั้น บนแผ่นดินโลกใหม่ สวนเอเดนนั้นถูกฟื้นสภาพขึ้นใหม่ และพระบุตรนั้นจะทรงส่งมอบอาณาจักรนั้นให้แก่พระบิดาของพระองค์ จากนั้นพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตรจะทรงอาศัยอยู่และครอบครองบนแผ่นดินโลกร่วมกับเหล่าวิสุทธิชนที่รับสง่าราศีแล้ว

ในยุคพันปีนั้น เมื่อ “คนง่อยกระโจนไปมาดุจกวาง และลิ้นของคนใบ้ร้องเพลง” และเวลานั้นที่ “ทะเลทรายจะชื่นบาน และเบ่งบานดุจกุหลาบ”-นั่นเกี่ยวข้องกับสถานที่แห้งแล้งเหล่านั้นของอิสราเอลตอนนี้ เมื่อนั้นในยุคเหล่านั้นที่รออยู่เบื้องหน้า เมื่อพระเจ้าทรงทำให้แผ่นดินโลกกลายเป็นสวนเอเดนแห่งใหม่และกรุง

เยรูซาเล็มแห่งสวรรค์มาตั้งอยู่บนมัน พระองค์จะยังคงรักษาพระสัญญานั้นที่ทรงทำไว้กับอับราฮัม มันเป็น “พันธสัญญานิรันดร์” เกี่ยวกับกรรมสิทธิ์นิรันดร์ มันจะถูกทำให้สำเร็จจริงในพระคริสต์

แต่จงสังเกตว่าอับราฮัมในที่นี้ยังเป็นคนต่างถิ่นอยู่ในแผ่นดินคานาอัน เขายังไม่ได้เข้าสู่มรดกนั้นตามที่ทรงสัญญาไว้ เขาเป็นคนต่างถิ่น ผู้สัญจร อาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลาย

ข้อ 9-14:

17:9 และพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า “เหตุฉะนั้นเจ้าจงรักษาพันธสัญญาของเราไว้ ทั้งตัวเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าในชั่วอายุทั้งหลายของพวกเขา

17:10 นี่เป็นพันธสัญญาของเรา ซึ่งพวกเจ้าจะรักษาไว้ระหว่างเรากับพวกเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า คือเด็กผู้ชายทุกคนในท่ามกลางพวกเจ้าจะเข้าสุหนัต

17:11 และพวกเจ้าจะเข้าสุหนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของพวกเจ้า และการเข้าสุหนัตนั้นจะเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับพวกเจ้า

17:12 และผู้ชายที่มีอายุแปดวันจะเข้าสุหนัตในท่ามกลางพวกเจ้า เด็กผู้ชายทุกคนในชั่วอายุทั้งหลายของพวกเจ้า ผู้ชายที่เกิดในบ้าน หรือถูกซื้อด้วยเงินจากคนแปลกหน้าใด ๆ ซึ่งไม่ใช่ของเชื้อสายของเจ้า

17:13 ผู้ชายที่เกิดในบ้านของเจ้า และผู้ชายที่ถูกซื้อด้วยเงินของเจ้า จำเป็นต้องเข้าสุหนัต และพันธสัญญาของเราจะอยู่ในเนื้อของพวกเจ้า เป็นพันธสัญญานิรันดร์

17:14 และเด็กผู้ชายที่ไม่ได้เข้าสุหนัต คือผู้ที่ไม่ได้เข้าสุหนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของเขา ชีวิตนั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา เขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา”

การเข้าสุหนัต, เครื่องหมายแห่งพันธสัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัม

ในที่นี้มีการสถาปนาการเข้าสุหนัตให้เป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญากับอับราฮัมหรือพวกยิว การเข้าสุหนัตไม่เคยถูกสถาปนากับชนชาติใดเลยนอกจากพวกยิวและเหล่าทาสของพวกเขา มันไม่ได้เป็นของพระราชบัญญัติเท่านั้น เพราะว่าทั้งอิชมาเอลและอิสอัคก็เข้าสุหนัต เช่นเดียวกับอับราฮัมเอง มันเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับอับราฮัม ว่าเชื้อสายของอับราฮัมจะต้องเป็นชนชาติที่ถูกเลือกสรรและแยกออก และพระเจ้าจะทรงยกแผ่นดินคานาอันให้แก่พวกเขาตลอดไป ฯลฯ มันไม่ได้เป็นตัวแทนของการกลับใจเชื่อหรือพิธีบัพติศมา หรือการเป็นสมาชิกคริสตจักร หรือสิ่งใดที่เป็นแบบนั้น เนื่องจากการเข้าสุหนัตมีไว้สำหรับพวกผู้ชายเท่านั้น เป็นพิธีที่ต้องปฏิบัติเมื่อเด็กชายทุกคนอายุแค่แปดวัน และไม่ได้มีไว้สำหรับเหล่าประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติเลย สิ่งเดียวที่เป็นแบบนั้นที่เรามีคือการเข้าสุหนัตของใจ (รม. 2:29)

การเข้าสุหนัตเป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงความเชื่อของอับราฮัมในพระเจ้า และความเชื่อก็มาก่อนการเข้าสุหนัตในตอนนั้น อับราฮัมได้รับความรอดแล้วโดยความเชื่อ คำบัญชาให้เข้าสุหนัตต่อมาถูกรวมอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น, ในเลวีนิติ 12:3 (และดู อพย. 4:24-26; 12:48; ยชว. 5:2-9) ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็เข้าสุหนัต (ลูกา 1:59) เช่นเดียวกับพระเยซู (ลูกา 2:21) และเปาโล (ฟป. 3:5) คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นพวกยิวและพันธสัญญาใหม่นั้นไม่ได้ถูกให้ตอนที่พวกเขาเกิด และไม่ได้ถูกประกาศ

แต่การเข้าสุหนัตและการไม่เข้าสุหนัตก็ไม่ทำให้เกิดประโยชน์อันใด (กท. 5:2,6; 1 คร. 7:18,19) ในภาคพันธสัญญาใหม่ คำว่า “คนที่ถือการเข้าสุหนัต” ปกติแล้วหมายถึงพวกยิวทั้งหมด และ “คนที่ไม่ถือการเข้าสุหนัต” ก็หมายถึงพวกคนต่างชาติ (กท. 2:7) บัดนี้เรามีการเข้าสุหนัตแบบใหม่ที่ไม่ถูกกระทำด้วยมือ (คส. 2:11) และพันธสัญญาแบบใหม่ (ฮบ. 8:8-13)

การเข้าสุหนัตที่เป็นเครื่องหมายนี้มีไว้เพื่อแยกชนชาติอิสราเอลไว้ต่างหากมาตลอดหลายร้อยปี เด็กผู้ชายอายุแปดวันทุกคนจะต้องเข้าสุหนัต อย่างไรก็ตาม พิธีกรรมนี้มักถูกละเลยในช่วงระยะเวลาหนึ่ง หลังจากที่ชนชาติอิสราเอลถูกปล่อยออกมาจากอียิปต์ เด็กผู้ชายทุกคนก็เข้าสุหนัต จากนั้นไม่มีใครเข้าสุหนัตเลยในช่วงสี่สิบปีนั้นในถิ่นทุรกันดาร แต่หลังจากที่พวกเขาเข้ามาในแผ่นดินคานาอันแล้ว โดยข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา เมื่อนั้นโยชูวาก็ให้ผู้ชายทุกคนเข้าสุหนัต (ยชว. 5:4,5)

การเข้าสุหนัตเป็นเครื่องหมายของการแยกออก และมันมีความหมายที่สำคัญสำหรับคริสเตียนทั้งหลาย ยิวที่เข้าสุหนัตแล้วควรให้ใจของตนหันมาสู่พระเยโฮวาห์และกลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า และมีคำทรงสัญญาไว้แล้วว่าในวันข้างหน้านั้น เมื่อพระเยซูเจ้าเองจะเสด็จกลับมาและเมื่อชนชาติอิสราเอลทั้งหมดจะหันมาเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของพวกเขาและสิ้นสุดจิตของพวกเขา เมื่อนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทำให้ชนชาติอิสราเอลกลับมาจากการเป็นเชลย พระราชบัญญัติ 30:6 กล่าวว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงทำสุหนัตใจของท่าน และใจของเชื้อสายของท่าน ให้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิตของท่าน เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่”

คุณแน่ใจได้เลยว่าการกลับมาของพวกยิวในความไม่เชื่อยังปาเลสไตน์ตอนนี้ไม่ใช่การสำเร็จจริงของพระสัญญานี้ ลัทธิไซออนเป็นแนวคิดชาตินิยมของพวกยิว ไม่ใช่ความเชื่อแบบคริสเตียน การเข้าสุหนัตของเนื้อหนังเท่านั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ในโคโลสี 2:11 เราถูกบอกว่า “ในพระองค์นั้น พวกท่านก็ได้รับการเข้าสุหนัตเช่นกันด้วยการเข้าสุหนัตที่มิได้กระทำด้วยมือมนุษย์ โดยที่พวกท่านได้ถอดทิ้งกายแห่งบาปทั้งหลายของเนื้อหนังเสีย โดยการเข้าสุหนัตของพระคริสต์” ฉะนั้นการเข้าสุหนัตในเนื้อหนังเพียงอย่างเดียวจึงไม่ทำให้เกิดประโยชน์อันใดเลย (กท. 5:6) คนที่เป็นยิวแต่ภายนอกก็ไม่ใช่ยิว และการเข้าสุหนัตฝ่ายเนื้อหนังเพียงอย่างเดียวก็ไม่ใช่การเข้าสุหนัตในสายพระเนตรของพระเจ้าและในความหมายฝ่ายวิญญาณ

ในชนชาติอิสราเอล ไม่มีชายใดถูกยอมรับให้เป็นคนอิสราเอลนอกเสียจากว่าเขาเข้าสุหนัต ดังนั้นแน่นอนว่าพระเจ้าทรงเจตนาที่จะให้คริสเตียนถูกทำเครื่องหมายและถูกตีตราอย่างชัดเจนโดยวิธีการดำเนินชีวิตของเขา ผู้คนควรประกาศตัวว่าเชื่อพระคริสต์อย่างเปิดเผยและดำเนินชีวิตในทางของพระคริสต์ต่อหน้าผู้อื่น ควรมีการแบ่งแยกชัดเจนระหว่างผู้ที่รอดแล้วกับผู้ที่หลงหาย ระหว่างบรรดาผู้ที่เชื่อพระคัมภีร์กับพวกคนไม่เชื่อ

ข้อ 15-19:

17:15 และพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า “สำหรับซารายภรรยาของเจ้า เจ้าจะไม่เรียกชื่อนางว่า ซาราย แต่ซาราห์จะเป็นชื่อของนาง

17:16 และเราจะอวยพรนาง และให้บุตรชายคน

หนึ่งแก่เจ้ามาจากนางด้วย ใช่แล้ว เราจะอวยพรนาง และนางจะเป็นมารดาของประชาชาติทั้งหลาย กษัตริย์หลายองค์ของชนหลายชาติจะมาจากนาง”

17:17 แล้วอับราฮัมจึงซบหน้าของตนลง และหัวเราะ และพูดในใจของท่านว่า “บุตรคนหนึ่งจะถูกคลอดให้แก่ชายที่มีอายุหนึ่งร้อยปีได้หรือ และซาราห์ ผู้มีอายุได้เก้าสิบปีแล้ว จะคลอดบุตรหรือ”

17:18 และอับราฮัมทูลพระเจ้าว่า “โอ ขอให้อิชมาเอลมีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์”

17:19 และพระเจ้าตรัสว่า “ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้าเป็นแน่ และเจ้าจงเรียกชื่อของเขาว่า อิสอัค และเราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขาเป็นพันธสัญญานิรันดร์ และกับเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขา

อิสอัคถูกสัญญาและถูกตั้งชื่อ

บัดนี้ซารายจะกลายเป็นซาราห์ ซึ่งหมายถึงเจ้าหญิง เพราะว่า “นางจะเป็นมารดาของประชาชาติทั้งหลาย กษัตริย์หลายองค์ของชนหลายชาติจะมาจากนาง”

นั่นก็เกือบจะดีเกินกว่าที่จะเป็นจริงได้ อับราฮัมหัวเราะในใจของตนกับพระสัญญาที่ใหญ่โตขนาดนั้น! ลูกคนหนึ่งจะเกิดมาให้แก่ชายคนหนึ่งที่อายุหนึ่งร้อยปีได้หรือ? และซาราห์ หญิงชราอายุเก้าสิบปีแล้ว-นางจะตั้งครรภ์และคลอดลูกคนหนึ่งได้หรือ? โอ้ ขอให้พระเจ้าทรงอวยพรอิชมาเอลและทำให้พระสัญญาต่าง ๆ ของพระองค์เป็นจริงในตัวเขาเถิด! ไม่เลย “ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้าเป็นแน่” ชื่อของเขาจะเป็นอิสอัค อับราฮัมหัวเราะไหมตอนที่เขาได้ยินพระสัญญานี้? ซาราห์จะหัวเราะเช่นกัน เมื่อนางได้ยินมัน (ปฐก. 18:12) พระเจ้าตรัสว่า “เจ้าจงเรียกชื่อของเขาว่า อิสอัค” (หมายถึงเสียงหัวเราะ) และตลอดชีวิตของพวกเขา พวกเขาจะจดจำว่าแทนที่จะเป็นเสียงหัวเราะแห่งความไม่เชื่อ พวกเขาสามารถมีความชื่นบานในพระสัญญาที่สำเร็จจริงได้ และพระสัญญานั้นที่พระเจ้าประทานให้แก่อับราฮัม พระองค์จะทรงทวนซ้ำแก่อิสอัคและแก่เชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขา

ข้อ 20-27:

17:20 และสำหรับอิชมาเอลนั้น เราได้ฟังเจ้าแล้วดูเถิด เราได้อวยพรเขา และจะทำให้เขามีลูกดกและจะทำให้เขาทวีมากขึ้นยิ่งนัก เขาจะให้กำเนิดเจ้านายสิบสององค์ และเราจะทำให้เขาเป็นประชาชาติใหญ่ประชาชาติหนึ่ง

17:21 แต่พันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัค ซึ่งซาราห์จะคลอดให้แก่เจ้า ณ เวลานี้ในปีหน้า”

17:22 และพระองค์ตรัสกับท่านเสร็จแล้ว และพระเจ้าก็เสด็จขึ้นไปจากอับราฮัม

17:23 และอับราฮัมได้เอาอิชมาเอลบุตรชายของท่าน กับทุกคนที่เกิดในบ้านของท่าน และทุกคนที่ถูกซื้อมาด้วยเงินของท่าน คือผู้ชายทุกคนในท่ามกลางชายเหล่านั้นแห่งบ้านของอับราฮัม และให้เข้าสุหนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของพวกเขาในวันเดียวกันนั้น ตามที่พระเจ้าตรัสไว้แก่ท่าน

17:24 และอับราฮัมมีอายุเก้าสิบเก้าปี เมื่อท่านเข้าสุหนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของท่าน

17:25 และอิชมาเอลบุตรชายของท่านมีอายุสิบสามปี เมื่อเขาเข้าสุหนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของเขา

17:26 ในวันเดียวกันนั้นอับราฮัมได้เข้าสุหนัต และอิชมาเอลบุตรชายของท่าน

17:27 และผู้ชายทุกคนแห่งบ้านของท่าน ที่เกิดในบ้านนั้น และที่ถูกซื้อมาด้วยเงินจากคนแปลกหน้าได้เข้าสุหนัตพร้อมกับท่าน

อิชมาเอลและอับราฮัมเข้าสุหนัต

ขณะนี้อับราฮัมมีอายุได้เก้าสิบเก้าปีแล้ว (ข้อ 1) อิชมาเอลอายุสิบสาม พระเจ้าทรงทวนซ้ำพระสัญญานั้นแก่อับราฮัมซึ่งพระองค์ทรงทำไว้กับฮาการ์ พระเจ้าจะทรงอวยพรอิชมาเอล “และจะทำให้เขามีลูกดก และจะทำให้เขาทวีมากขึ้นยิ่งนัก เขาจะให้กำเนิดเจ้านายสิบสององค์” แต่พระเจ้าทรงเตือนความจำอับราฮัมว่าพันธสัญญาของพระองค์อยู่กับอิสอัค และอิสอัคจะถูกคลอด “ณ เวลานี้ในปีหน้า”!

บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่จะแสดงความเชื่อออกมาเป็นการกระทำ อับราฮัมรวบรวมเหล่าคนงานและคนใช้ของเขา ผู้ชายทุกคนในหมู่พวกเขา และทำสุหนัตพวกเขาในวันเดียวกันนั้น เมื่ออายุเก้าสิบเก้าปีอับราฮัมได้เข้าสุหนัต;อิชมาเอล เมื่ออายุสิบสามปี ได้เข้าสุหนัต ดังนั้นอับราฮัมจึงยอมรับประกาศความเชื่อของตนในบุตรที่จะมานั้นและพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมานั้นและยอมรับอย่างเปิดเผยต่อครอบครัวของเขา และต่อชาวโลกภายนอกทั้งหมดด้วย ว่าเขาถูกเลือกและถูกแยกตั้งไว้สำหรับพระเจ้า และประชาชาติใหญ่โตนั้นซึ่งถูกสัญญาไว้จะมาจากเขา และพระเมสสิยาห์นั้น เชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้นั้น ซึ่งทั้งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรในพระองค์

ปฐมกาล 18

ข้อ 1-8:

18:1 และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับราฮัมในที่ราบแห่งมัมเร และท่านนั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์ในเวลาแดดร้อนของกลางวัน

18:2 และท่านได้แหงนตาของท่านขึ้นและมองดู และดูเถิด ชายสามคนยืนอยู่ข้างท่าน และเมื่อท่านได้เห็นท่านเหล่านั้น ท่านจึงวิ่งจากประตูเต็นท์ไปพบท่านเหล่านั้น และโน้มตัวลงถึงดิน

18:3 และกล่าวว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน โปรดอย่าผ่านไป ข้าพเจ้าขอร้องท่าน จากผู้รับใช้ของท่านเลย

18:4 ข้าพเจ้าขอร้องพวกท่าน ขอให้เอาน้ำนิดหน่อยมา และล้างเท้าของพวกท่าน และขอให้พวกท่านพักใต้ต้นไม้เถิด

18:5 และข้าพเจ้าจะไปเอาอาหารหน่อยหนึ่งมาให้ และขอให้พวกท่านปลอบประโลมใจของพวกท่านเถิด หลังจากนั้นพวกท่านจึงจะออกเดินทาง เพราะเหตุว่าพวกท่านได้มายังผู้รับใช้ของพวกท่านแล้ว” และท่านเหล่านั้นจึงว่า “จงทำตามที่เจ้าได้กล่าวเถิด”

18:6 และอับราฮัมรีบเข้าไปในเต็นท์หาซาราห์ และกล่าวว่า “จงรีบเตรียมแป้งละเอียดสามถัง จงนวดมัน และทำขนมหลายก้อนบนเตา”

18:7 และอับราฮัมได้วิ่งไปที่ฝูงสัตว์ และเอาลูกวัวอ่อนนุ่มและดีตัวหนึ่ง และมอบมันให้ชายหนุ่มคนหนึ่ง และเขาก็รีบปรุงมันเป็นอาหาร

18:8 และท่านเอาเนย และน้ำนม และลูกวัวซึ่งท่านได้ปรุงแล้วนั้น และมาวางมันไว้ต่อหน้าท่านเหล่านั้น และท่านยืนอยู่ข้างท่านเหล่านั้นใต้ต้นไม้ และท่านเหล่านั้นได้รับประทาน

พระเยโฮวาห์และเหล่าทูตสวรรค์มาเยี่ยมอับราฮัม

“และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับราฮัม”

พระเจ้า ในรูปกายที่ปรากฏแก่ตา ทรงมาพบและสนทนากับอับราฮัม เราคิดว่านี่เป็นการปรากฏตัวของพระคริสต์ก่อนการเสด็จมารับสภาพมนุษย์ ตลอดภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด พระคริสต์ทรงถูกเรียกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” เราคิดว่านั่นเป็นพระคริสต์ในรูปกายก่อนการเสด็จมารับสภาพเนื้อหนัง ทูตสวรรค์องค์นั้นที่ปล้ำสู้กับยาโคบ เพราะยาโคบกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นพระเจ้าหน้าต่อหน้า และชีวิตของข้าพเจ้าถูกสงวนไว้” (ปฐก. 32:30) พระเยซูทรงถูกเรียกว่า “ทูตสวรรค์องค์นั้นซึ่งได้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งสิ้น” โดยยาโคบผู้ชรานั้นขณะที่เขาอวยพรหลาน ๆ ของตน (ปฐก. 48:16) อับราฮัมดูเหมือนจะดูออกว่านั่นคือองค์พระผู้เป็นเจ้า (ดู ข้อ 3) เราคงคิดว่าอับราฮัมดูไม่ออกในตอนแรกว่านั่นคือพระเจ้าและเหล่าทูตสวรรค์ ฮีบรู 13:2 อาจหมายถึงเหตุการณ์นี้เมื่อมันกล่าวว่า “อย่าลืมที่จะต้อนรับบรรดาคนแปลกหน้า เพราะว่าโดยการกระทำนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับพวกทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระคัมภีร์ข้อนั้นอ้างอิงถึงโลทในบทที่ 19 เช่นกัน ผู้ซึ่งมีทูตสวรรค์สององค์มาเยือน

ก่อนหน้านี้ มีความน่าสะพรึงกลัวและเดชานุภาพเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับราฮัม ตอนนั้นมันเกิดขึ้นในความฝันหนึ่ง นิมิตหนึ่ง; แต่บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาและสนทนากับอับราฮัมหน้าต่อหน้า ช่างเป็นฉากหลังที่เรียบง่ายและน่ามหัศจรรย์! มันเตือนใจเราว่าพระเยซูเจ้าเองจะเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อ

ซื้อเผ่าพันธุ์คนบาปคืนให้แก่พระเจ้า พระองค์ประสูติจากหญิงพรหมจารีผู้ต่ำต้อยคนหนึ่ง พระองค์ทรงเติบโตมาในความยากจนในแคว้นเล็ก ๆ นั้นคือกาลิลี พระองค์ทรงทำงานในร้านช่างไม้ โอ้ พระองค์ทรงถูกพรรณนาอย่างอ่อนหวานว่า: "...เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบการหยุดพักสำหรับจิตวิญญาณของพวกท่าน ด้วยว่าแอกของเราก็แบกง่าย และภาระของเราก็เบา" พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่เราเข้าหาได้ คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์ก็พบพระองค์

ดูเหมือนว่าตั้งแต่แรกเลยนั้นพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะมีการร่วมสามัคคีธรรมอันแนบชิดกับมนุษย์ พระองค์ได้เสด็จมาและทรงเดินและพูดคุยกับอาดัมในสวนเอเดนนั้น (ปฐก. 3:8) พระเจ้าทรงส่งพระบุตรของพระองค์ให้มาเกิดเป็นมนุษย์ และให้ถูกทดลองในทุกด้านเหมือนอย่างเรา จากนั้นวันหนึ่งเมื่อเหล่าคนชั่วถูกทำลายหมดและถูกส่งไปนรก องค์พระผู้เป็นเจ้าเองก็จะเสด็จลงมายังแผ่นดินโลกและจะทรงครอบครองบนโลกนี้ (ลูกา 1:32,33) และบทก่อนสุดท้ายในพระคัมภีร์ก็บอกเล่าเกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์นั้นที่ลงมาจากพระเจ้าออกมาจากสวรรค์ และเมื่อนั้นจะไม่ต้องการดวงอาทิตย์เลย เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงเป็นความสว่างของเมืองนั้น และเมื่อนั้นพระเจ้าจะทรงสร้างที่ประทับของพระองค์กับมนุษย์อีกครั้ง

เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาหาอับราฮัมหน้าเต็นท์ของอับราฮัม และเขานำอาหารมาบริการพระองค์ใต้ต้นไม้ต้นหนึ่งและพระองค์ทรงมีการสนทนาแบบแนบชิดและเป็นมิตรกับอับราฮัม มันก็เป็นเครื่องเตือนใจอันแสนหวานเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ที่เราเข้าหาได้ ผู้ทรงรักเรา ผู้ทรงอยากร่วมสามัคคีธรรมกับเรา

อับราฮัมมีน้ำใจรับรองแขก

อับราฮัมคงเสนอน้ำเพื่อล้างเท้าของทูตสวรรค์เหล่านี้และองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งทุกคนอยู่ในรูปกายมนุษย์ จากนั้นมีการอภิปรายเกี่ยวกับส่วนหนึ่งที่เหมาะสมของการแสดงน้ำใจรับรองแขกของชาวตะวันออกในบทถัดไป ที่โลทก็เสนอให้ทูตสวรรค์พวกเดียวกันนี้ล้างเท้าของพวกเขา และอับราฮัมก็รีบนำอาหารมาให้ เหมือนที่โลทกระทำในเมืองโสโดมในบทที่ 19 การต้อนรับขับสู้เป็นคุณธรรมอย่างหนึ่งที่คริสเตียนทั้งหลายต้องมี จงจดจำคำกำชับในภาคพันธสัญญาใหม่ที่ให้แสดงการต้อนรับขับสู้แก่พวกคนต่างถิ่น "เพราะว่าโดยการกระทำนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับพวกทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว" (ฮบ. 13:2) นั่นคงหมายถึงเหตุการณ์สองตอนนี้

การเป็นคริสเตียนควรทำให้คน ๆ หนึ่งกระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติผู้อื่น ที่จะให้การต้อนรับผู้อื่น หนึ่งในข้อกำหนดของศิษยาภิบาลที่อยู่ฝ่ายวิญญาณก็คือว่า เขาควร "มีอัชฌาสัยรับแขกดี" (1 ทธ. 3:2)

เรื่องราวนั้นที่พระเยซูทรงเล่าให้ฟังเกี่ยวกับชาวสะมาเรียที่ดีนั้นเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าคริสเตียนทั้งหลายควรที่จะมีใจที่แสดงความรักต่อคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเรา และพระเยซูผู้ทรงล้างเท้าของพวกสาวกก็สอนเราว่า ด้วยการยกโทษและความถ่อมใจที่ประกอบด้วยความรัก เราควรล้างเท้าของกันและกัน อุปนิสัยแบบคริสเตียนที่ดีก็ไม่เข้มงวด ไม่เห็นแก่ตัว ไม่ถอยหนี ไม่ถูกสงวนไว้จากคนเหล่านั้นที่ต้องการความรักและความช่วยเหลือของเรา ใจที่ไม่เห็นแก่ตัวของอับราฮัม ผู้ซึ่งเต็มใจที่จะให้โลทได้มีสิทธิ์เลือกจากแผ่นดินนั้นทั้งหมดซึ่งจริง ๆ แล้วถูกสัญญาไว้แก่อับราฮัม ก็ถูกให้ภาพประกอบในวิธีที่เขาดูแลคนต่างถิ่น

เราต้องจำไว้ว่าแม้จะมั่งมีในฝูงแพะแกะและฝูงวัว และคนใช้และเงินทอง อับราฮัมก็ "โดยความเชื่อ... ได้พำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้น เหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น โดยอาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายกับอิสอัค

และยาโคบ ผู้เป็นทายาทด้วยกันกับท่านแห่งพระสัญญาอันเดียวกันนั้น เพราะว่าท่านได้คอยท่านครหนึ่งซึ่งมีรากฐานทั้งหลาย ซึ่งผู้ทรงสร้างและนายช่างของนครนั้นคือพระเจ้า" (ฮบ. 11:9,10) ดังนั้นอับราฮัมจึงนั่งอยู่ในประตูเต็นท์ของตนขณะที่ซาราห์ทำกับข้าวอยู่ที่กองไฟ และอับราฮัมวิ่งไปคว้าลูกวัวมาตัวหนึ่งและจัดการปรุงมันเพื่อที่บางส่วนจะได้ถูกย่างสุกไวเหนือกองถ่านนั้น และซาราห์เอง แม้นางมีคนใช้หลายคน ก็จัดเตรียมแป้งละเอียดสามถังและทำขนมอบสามก้อนและปรุงพวกมันบนเตานั้น

ในสมัยบุกเบิกในอเมริกา ผู้คนก็ทำขนมเค้กจากแป้งข้าวโพด โดยปรุงมันบนเตาหินร้อน ๆ ข้างเตาผิง นางซาราห์อาจมีแผ่นกระเบื้องแบนแผ่นหนึ่งวางเหนือกองไฟ ซึ่งถูกค้ำด้วยหินหลายก้อน ถึงอย่างไรแล้ว มันก็เป็นกองไฟแบบเรียบง่าย คุณธรรมอันเรียบง่าย อาหารแบบเรียบง่าย ความเพลิดเพลินแบบเรียบง่ายก็เหมาะสมกับคริสเตียนทั้งหลาย

การกินเลี้ยงที่เป็นขนมปังไร้เชื้อ

มันเป็นขนมปังไร้เชื้ออย่างไม่ต้องสงสัย ไม่มีเวลาที่จะให้แป้งดิบนั้นฟู และนั่นก็เหมาะสมแล้ว โลทก็เลี้ยงทูตสวรรค์สององค์นั้นด้วยขนมปังไร้เชื้อ (ปฐก. 19:3) พระเยซูตรัสว่าเชื้อเป็นภาพของคำสอนเท็จของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี (มธ. 16:6,12) เกี่ยวกับการร่วมสามัคคีธรรมกับผู้คนที่ใช้ชีวิตในบาปไม่ยอมเลิกนั้น เปาโลเขียนไปถึงชาวโครินธ์ว่า:

"การโอ้อวดของพวกท่านไม่ดี พวกท่านไม่ทราบหรือว่าเชื้อนิดเดียวย่อมทำให้ก้อนทั้งก้อนฟูขึ้น เหตุฉะนั้น จงชำระเชื้อเก่าเสีย เพื่อพวกท่านจะได้เป็นก้อนใหม่ เหมือนพวกท่านไร้เชื้อ เพราะว่าแม้แต่พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของพวกเรา ทรงถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อพวกเราแล้ว เหตุฉะนั้นจงให้พวกเราถือเทศกาลเลี้ยงนั้น มิใช่ด้วยเชื้อเก่า หรือด้วยเชื้อแห่งการคิดปองร้ายและความชั่วช้า แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อแห่งความจริงใจและความจริง"- 1 คร. 5:6-8

และในเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ (อพย. 12:15) ซึ่งตามหลังพิธีปัสกา ขนมปังนั้นก็เป็นภาพของพระคริสต์ ดังนั้นมันจึงต้องไม่มีเชื้อ และมันก็เหมาะสมมาก ๆ ที่ขนมปังนั้นที่ถูกจัดเตรียมเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์เป็นขนมปังไร้เชื้อ

พระเจ้าและทูตสวรรค์เหล่านั้นพัก "ใต้ต้นไม้" (ข้อ 4) พวกเขาไม่ได้เข้ามาในเต็นท์นั้น ขณะที่พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่เราเข้าหาได้และทรงรักและอยากร่วมสามัคคีธรรมกับมนุษย์ พระองค์ก็ทรงอยากให้มนุษย์ปลีกตัวออกมาจากกิจวัตรปกติของชีวิตเพื่อมาพบกับพระเจ้า ยาโคบ ตอนอยู่ลำพัง ได้ปล้ำสู้กับทูตสวรรค์นั้นของพระเจ้าในปฐมกาล 32 พระเยซูทรงปลีกตัวไปอยู่ลำพังสี่สิบวันและทรงถูกซาตานทดลอง อับราฮัมเดินทางไปสามวันเพื่อจะถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชาบนภูเขาโมรียาห์ โมเสสขึ้นไปบนภูเขาซีนายและอยู่ที่นั่นสี่สิบวันโดยสนทนากับพระเจ้าและรับบัญญัติสิบประการนั้นที่ถูกจารึกบนแผ่นศิลา

ในพื้นที่ของมัมเร ใกล้เมืองเฮโบรน มีต้นโอ๊กโบราณมาก ๆ ต้นหนึ่งซึ่งถูกเรียกว่า "ต้นโอ๊กของอับราฮัม" ผมไม่คิดว่ามันมีอายุ 3,600 ปีจริง ๆ แต่มันถูกเทิดทูนโดยพวกมุสลิม และอย่างน้อยมันก็เป็นตัวแทนของต้นไม้นั้นที่อยู่ใกล้กับเต็นท์ของอับราฮัม บัดนี้ต้นไม้นั้นถูกเสาเหล็กค้ำจุนไว้และถูกกั้นรั้วไว้เพื่อปกป้อง

เราจำได้ว่าอับราฮัมอาศัยอยู่ใกล้มัมเรเป็นส่วนใหญ่ เขาและซาราห์ อิสอัคและเรเบคาห์ ยาโคบและ

เลอาห์ก็ถูกฝังศพในเมืองเฮโบรนในถ้ำมัคเปลาห์ซึ่งปัจจุบันมีสุเหร่าขนาดใหญ่ถูกสร้างอยู่ข้างบน

จงสังเกตอาหารอันเรียบง่ายนั้น: สเต็คเนื้อลูกวัว (เราคาดว่าถูกย่างบนกองไฟ), ขนมเค้กร้อน ๆ ที่ทำจากแป้งละเอียดหรือแป้งสาลี (ข้าวสาลีหรือข้าวบาร์เลย์?), น้ำนมและเนย

ข้อ 9-15:

18:9 และท่านเหล่านั้นกล่าวแก่ท่านว่า “ซาราห์ภรรยาของเจ้าอยู่ที่ไหน” และท่านกล่าวว่า “ดูเถิด อยู่ในเต็นท์”

18:10 และพระองค์ตรัสว่า “เราจะกลับมาหาเจ้าอย่างแน่นอนตามเวลาแห่งชีวิต และดูเถิด ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะมีบุตรชายคนหนึ่ง” และซาราห์ได้ยินคำตรัสนี้ในประตูเต็นท์ ซึ่งอยู่ข้างหลังพระองค์

18:11 บัดนี้อับราฮัมและซาราห์ก็แก่และชรามากแล้ว และซาราห์ตามปกติของผู้หญิงก็หมดแล้ว

18:12 ฉะนั้นซาราห์จึงหัวเราะภายในตัวเอง โดยกล่าวว่า “หลังจากฉันแก่แล้ว ฉันจะมีความเพลิดเพลินอีกหรือ นายของฉันก็แก่แล้วด้วย”

18:13 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอับราฮัมว่า “ทำไมซาราห์ถึงหัวเราะ โดยกล่าวว่า ‘ฉันซึ่งแก่แล้ว จะคลอดบุตรคนหนึ่งอย่างแน่นอนหรือ’

18:14 มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระเยโฮวาห์หรือ เมื่อถึงเวลากำหนดเราจะกลับมาหาเจ้าตามเวลาแห่งชีวิต และซาราห์จะมีบุตรชายคนหนึ่ง”

18:15 แล้วซาราห์ก็ไม่ยอมรับ โดยกล่าวว่า “ข้าพระองค์ไม่ได้หัวเราะ” เพราะนางกลัว และพระองค์ตรัสว่า “อย่าเลย แต่เจ้าได้หัวเราะจริง ๆ”

ซาราห์หญิงชรา ซึ่งหัวเราะในความไม่เชื่อ
ถูกรับประกันว่านางจะมีบุตรชายคนหนึ่ง

เป็นประโยชน์เสมอที่จะพบกับพระเจ้าตามเงื่อนไขของพระองค์พร้อมกับการเอาใจใส่และการรับใช้ด้วยความรัก บัดนี้อับราฮัมได้รับข่าวดีจากพระเจ้า พันธสัญญานั้นถูกทวนซ้ำ ซาราห์จะมีบุตรชายคนหนึ่ง

ซาราห์ผู้เป็นภรรยาอยู่ที่ไหน? ในเต็นท์นั้น ผู้พยากรณ์ของพระเจ้ามักพบกับพระเจ้าตามลำพัง เราคิดว่าซาราห์อยู่พ้นตาไป นางอาจนำขนมเค้กเหล่านั้นมาให้แล้ว แต่อับราฮัมน่าจะเป็นผู้ที่นำมาเนื่องจากเขาเสิร์ฟเนื้อลูกวัว เนย และนมนั้นแด่พระเจ้าและเหล่าทูตสวรรค์นั้นที่รับประทานใต้ต้นไม้นั้นขณะที่เขายืนอยู่ข้าง ๆ

ในเรื่องฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย พระเจ้าก็ทรงกระทำกิจกับพวกสามีก่อนหน้าภรรยาของพวกเขา โยชูวาเป็นผู้ตัดสินใจแทนภรรยา ลูก ๆ และเหล่าคนใช้และทุกคนของเขา “สำหรับข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้านั้น พวกข้าพเจ้าจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์” (ยชว. 24:15) พระเจ้ากำลังกระทำกิจกับอับราฮัมเป็นหลัก “สามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนอย่างพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร” (อฟ. 5:23) ถ้าหญิงคนใดอยากทราบเรื่องฝ่ายวิญญาณต่าง ๆ เธอก็ควรถามสามีของเธอ (1 คร. 14:34,35) อับราฮัมไปผิดทางเมื่อเขาฟังคำวิงวอนของซาราห์ที่ให้เขารับฮาการ์มาเป็นภรรยา ซาราห์ไม่มีความเชื่อมากเท่ากับอับราฮัม เขาสงสัยและหัวเราะ (ปฐก. 17:17) แต่เมื่อเขาสนทนากับพระเจ้าและได้รับการรับประกัน เขาก็เชื่อ

คราวนี้ซาราห์หัวเราะบ้าง นางอายุเก้าสิบปีแล้ว “หลังจากฉันแก่แล้ว...” นางจะมีความเพลิดเพลิน

ตั้งครรภ์ลูกคนหนึ่ง และคลอดบุตรชายคนหนึ่งหรือ? นางอาจเชื่อเรื่องนี้ตอนที่นางยังสาวและอยู่ในวัยที่จะคลอดบุตรได้ พร้อมกับประจำเดือนที่มาเป็นปกติซึ่งอาจบ่งบอกถึงการมีลูกได้-แต่บัดนี้! หญิงคนหนึ่งที่อายุเก้าสิบปีแล้วนะ!

และ “นายของฉันก็แก่แล้วด้วย” นางกล่าว อับราฮัมผู้ชราแล้วจะให้กำเนิดลูกคนหนึ่งได้หรือ? ความหมายโดยนัยก็คือว่า อับราฮัม ณ เวลานี้หมดสมรรถภาพและเชื้ออสุจิน้อยแล้ว ฮีบรู 11:12 พูดถึงอับราฮัมว่า “...ชายคนนั้นก็เท่ากับว่าตายแล้ว” ดังนั้นการอัศจรรย์นั้นจึงเป็นเหมือนกันสำหรับทั้งอับราฮัมและซาราห์

ซาราห์หัวเราะ! หัวเราะในความไม่เชื่อ แต่นางก็ไม่ยอมรับอย่างรวดเร็ว บางทีนางอาจแอบหัวเราะโดยไม่ตั้งใจให้ผู้ใดรู้ก็ได้ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบ โอ้ พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมพระเมตตาและทรงอดกลั้นพระทัย! แทนที่จะลงโทษ พระองค์จะทรงให้ซาราห์มีใจที่หัวเราะได้ในวัยชราของนาง! เด็กชายนั้นจะถูกเรียกว่าอิสอัค, “เสียงหัวเราะ”

ซาราห์เคยหัวเราะในความไม่เชื่อ แต่บัดนี้นางเชื่อแล้ว! เพราะว่าฮีบรู 11:11 กล่าวว่า “ดยความเชื่อซาราห์เองเช่นกันจึงได้รับพลังเพื่อจะตั้งครรภ์ และได้คลอดบุตรเมื่อนางมีอายุเกินแล้ว เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ” บัดนี้อับราฮัมและซาราห์ร่วมใจกันในการเชื่อพระสัญญาอันแสนหวานนั้นของพระเจ้า

ซาราห์ผู้เป็นแบบอย่างสำหรับภรรยาทั้งหลาย

จงหมายเหตุว่าซาราห์เรียกอับราฮัมว่า “นายของฉัน” นั่นถูกตั้งใจไว้ให้มีนัยที่สำคัญมาก ๆ 1 เปโตร 3:1-3 กล่าวว่า:

“เช่นกัน พวกท่าน ภรรยาทั้งหลาย จงนบนอบเชื่อฟังสามีของพวกท่าน เพื่อว่า ถ้าคนหนึ่งคนใดไม่เชื่อฟังพระวจนะ พวกเขา โดยปราศจากพระวจนะนั้น จะได้ถูกจูงใจโดยการประพฤติของภรรยาด้วย ขณะที่พวกเขาสังเกตดูการประพฤติอันบริสุทธิ์ของพวกท่าน พร้อมด้วยความยำเกรง ซึ่งการประดับกายของพวกท่านนั้นอย่าให้เป็นการประดับภายนอก ของการถักผม และของการสวมใส่เครื่องทองคำ หรือของการนุ่งห่มเครื่องแต่งกาย”

ดังนั้นซาราห์ ซึ่งเรียกอับราฮัมว่า “นาย” ก็หมายความว่านางได้ถวายตัวให้แก่เขาแล้ว ที่จะเชื่อฟังเขา “จนกว่าความตายจะพรากเราสองจากกัน” เห็นได้ชัดว่านางหมายถึงความเชื่อฟังและการนบนอบแบบที่ถูกบัญชาไว้ในเอเฟซัส 5:24, “เหตุฉะนั้นคริสตจักรอยู่ใต้บังคับต่อพระคริสต์ฉันใด ก็ให้ภรรยาทั้งหลายอยู่ใต้บังคับต่อสามีของตนในทุกประการฉันนั้น”

ผู้หญิงทุกแห่งหนถูกบัญชาให้ปฏิบัติตามแบบอย่างอันดีนี้ของซาราห์ ผู้ซึ่งรักอับราฮัม เรียกเขาว่า “นาย” ตั้งใจที่จะทำให้เขามีความสุข ที่จะเป็นของเขาหมดทั้งตัว มีใครคิดไหมว่าซาราห์ถูกเหยียบย่ำและถูกย่ำยีเพราะความจงรักภักดีของนางในฐานะภรรยาที่ดี?

“มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระเยโฮวาห์หรือ?” พระเยโฮวาห์ทรงถามซาราห์ โอ้ บ่อยครั้งแค่ไหนที่พระเจ้าทรงพยายามที่จะทำให้เราเชื่อว่าพระองค์สามารถทำอะไรก็ได้ที่พระองค์ทรงอยากทำ! เยเรมีย์ถามคำถามนั้นกับตัวเองและพระเจ้าทรงตอบคำถามนั้นกับเยเรมีย์ (ยรม. 32:17,27) ในเพลงสดุดี 81:10 พระเยโฮ

วาห์ทรงเตือนความจำลูกหลานของอิสราเอลเกี่ยวกับการงานที่แสนมหัศจรรย์เหล่านั้นของพระองค์: “เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ซึ่งได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินแห่งอียิปต์ จงอ้าปากของเจ้าให้กว้างเถิด และเราจะป้อนมันให้เต็ม”

บัดนี้เวลานั้นถูกกำหนดแล้ว: “เมื่อถึงเวลากำหนดเราจะกลับมาหาเจ้าตามเวลาแห่งชีวิต และซาราห์จะมีบุตรชายคนหนึ่ง”

การอัศจรรย์นั้นไม่ได้อยู่ในการเกิดของอิสอัคเท่านั้น การอัศจรรย์นั้นก็คือว่า ทั้งซาราห์และอับราฮัมถูกทำให้กลับคืนสู่ความหนุ่มสาวอีกครั้งเพื่อที่บุตรนั้นจะถูกปฏิสนธิได้ จากนั้นเราสามารถดูเพื่อที่จะเห็นผลลัพธ์ของกำลังวังชาแบบคนหนุ่มสาวนี้ได้ในตัวอับราฮัมและซาราห์ ในบทนี้ ข้อ 7 กล่าวว่า “และอับราฮัมได้วิ่งไปที่ฝูงสัตว์ และเอาลูกวัวอ่อนนุ่มและดีตัวหนึ่ง และมอบมันให้ชายหนุ่มคนหนึ่ง และเขาก็รีบปรุงมันเป็นอาหาร” คุณเห็นไหมว่าชายแก่คนนี้ที่อายุเก้าสิบเก้าปีวิ่งไปยังฝูงวัว คว้าลูกวัวมาตัวหนึ่งและแบกมันหรือไม่ก็ลากมันมาให้คนใช้คนหนึ่งของเขาเพื่อที่จะปรุงมัน? จำไว้ว่าฮีบรู 11:12 พูดถึงเขาว่าเป็นคนที่ “เท่ากับว่าตายแล้ว” การอัศจรรย์นั้นได้เริ่มต้นแล้วในชีวิตของอับราฮัม เราเชื่อเช่นนั้น

ผมพูดถึงเรื่องนี้ในนิยายของผม, *Seeking a City*, เกี่ยวกับชีวิตของอับราฮัมและเสนอแนะความจริงข้อนี้ คุณคาดหวังได้ว่าจะเห็นซาราห์กลายเป็นสาวสวยอีกครั้งและเป็นที่ชื่นชอบของพวกผู้ชายและต้องตาต้องใจกษัตริย์อาบีเมเลคในบทที่ 20

ข้อ 16-22:

18:16 และบุรุษเหล่านั้นก็ลุกขึ้นจากที่นั่น และมองไปทางเมืองโสโดม และอับราฮัมไปกับท่านเหล่านั้นเพื่อตามไปส่งท่านเหล่านั้น

18:17 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะซ่อนสิ่งซึ่งเราทำจากอับราฮัมหรือ

18:18 โดยเห็นว่าอับราฮัมจะกลายเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมากอย่างแน่นอน และบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรในเขา

18:19 เพราะเรารู้จักเขา ว่าเขาจะบัญชาลูกหลานของเขาและครอบครัวของเขาที่มาภายหลังเขา และพวกเขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพื่อกระทำความยุติธรรมและการตัดสิน เพื่อพระเยโฮวาห์จะนำมาถึงอับราฮัมสิ่งซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับเขา”

18:20 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะเสียงร้องของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ดังมาก และเพราะบาปของพวกเขาก็หนักเหลือเกิน

18:21 เราจะลงไปเดี๋ยวนี้ และดูว่าพวกเขากระทำตามเสียงร้องทั้งสิ้นของบาปนั้นซึ่งมาถึงเราหรือไม่ และถ้าไม่ เราก็จะรู้”

18:22 และบุรุษเหล่านั้นหันหน้าของพวกเขาจากที่นั่น และไปทางเมืองโสโดม แต่อับราฮัมยังยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

บาปทั้งหลายของเมืองโสโดมร้องขอการพิพากษา

“และบุรุษเหล่านั้นก็ลุกขึ้นจากที่นั่น...” นี่คือเหล่าทูตสวรรค์ที่ดูเหมือนมนุษย์ เช่นเดียวกับทูตสวรรค์สององค์นั้นในปฐมกาล 19:1 ที่ถูกเรียกว่า “ผู้ชายเหล่านั้น” (ปฐก. 19:5,10) พวกเขาได้รับการต้อนรับดุจคน

ต่างถิ่นแต่จริง ๆ แล้วเป็นทูตสวรรค์ เราตัดสินจากฮีบรู 13:2

"...และอับราฮัมไปกับท่านเหล่านั้นเพื่อตามไปส่งท่านเหล่านั้น" มันช่างน่ารักอย่างแสนอัศจรรย์ที่อับราฮัมและพระเจ้าได้ใกล้ชิดกันขนาดนั้น พระเจ้าทรงอยากร่วมสามัคคีธรรมและพระทัยของพระองค์ก็โหยหาประชากรของพระองค์ นั่นเป็นส่วนหนึ่งของความเศร้านั้นของยอห์น 1:11, "พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์เอง และพวกของพระองค์เองนั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่" นั่นเป็นส่วนหนึ่งของความเศร้านั้นของพระเยซูที่ทรงร่ำไห้เพราะกรุงเยรูซาเล็ม, "โอ เยรูซาเล็ม ๆ ซึ่งฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างคนทั้งหลายที่ถูกส่งมายังเจ้า เราใคร่จะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้เนือง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูก ๆ ของมันให้อยู่ใต้ปีกของมัน และพวกเจ้าไม่ยอมเลย" (ลูกา 13:34)

พระเจ้าทรงปีติยินดีในการร่วมสามัคคีธรรมกับอับราฮัม พระองค์ทรงเศร้าพระทัยเพราะความชั่วของเมืองโสโดม จำไว้ว่าพระองค์ได้ทรงเสาะหาลูกหลานของอิสราเอลในการกลับสัตย์ของพวกเขา: "และพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขาได้ทรงส่งพวกทูตของพระองค์มายังพวกเขา อย่างไม่หยุดยั้ง เพราะพระองค์ทรงมีพระทัยกรุณาต่อประชากรของพระองค์ และต่อที่ประทับของพระองค์ แต่พวกเขาเยาะเย้ยพวกทูตของพระเจ้า และดูหมิ่นพระวจนะทั้งหลายของพระองค์ และกระทำต่อพวกผู้พยากรณ์ของพระองค์ในทางที่ผิด จนพระพิโรธของพระเยโฮวาห์พลุ่งขึ้นต่อประชากรของพระองค์ จนไม่มีทางแก้" (2 พศด. 36:15,16)

พระเจ้าทรงชอบบอกความลับต่าง ๆ ของพระองค์แก่ผู้ที่แสวงหาพระองค์

เราเชื่อว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปีติยินดีที่จะบอกความลับต่าง ๆ ของพระองค์แก่คนเหล่านั้นที่รักพระองค์ เพลงสดุดี 25:14 กล่าวว่า "ความลึกลับของพระเยโฮวาห์อยู่กับคนทั้งหลายที่ยำเกรงพระองค์" สุภาษิต 3:32 กล่าวว่า "...แต่ข้อลึกลับของพระองค์นั้นอยู่กับคนชอบธรรม" อาโมส 3:7 กล่าวว่า "แน่นอนองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะไม่ทรงกระทำสิ่งใดเลย แต่พระองค์ทรงเปิดเผยความลับของพระองค์แก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คือพวกผู้พยากรณ์" องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้โดดเดี่ยว พระองค์ทรงอยากแบ่งปันความคิดต่าง ๆ ของพระองค์ แบ่งปันความรักของพระองค์ แบ่งปันกระทั่งความเสียพระทัยของพระองค์เพราะผู้คนที่ใช้ชีวิตในบาป

ดังนั้นล่วงหน้าเป็นเวลานานพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่ผู้ที่มีใจเปิดรับและสัตย์ซื่อให้ทราบเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ผู้ทรงถูกสัญญาไว้นั้นและสิ่งมหัศจรรย์ทั้งหลายที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พวกศาสดาพยากรณ์ได้เขียนเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้น ดังนั้นเส้นทางของยุคนี้จึงถูกแสดงให้เห็นซ้ำแล้วซ้ำอีกในภาคพันธสัญญาใหม่เพื่อให้บรรดาผู้ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณได้เห็นมัน

พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เปาโลว่าเวลาแห่งการจากไปของเขาเข้ามาใกล้แล้วและเขากำลังจะถูกตัดศีรษะ (2 ทธ. 4:6) พระองค์ทรงเปิดเผยแก่เปโตรว่า "โดยทราบว่า อีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็จะต้องถอดพลับพลาของข้าพเจ้าหลังนี้ออก เหมือนอย่างที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว" (2 ปต. 1:14) ดังนั้นบัดนี้พระเจ้าจึงทรงรู้สึกว่าพระองค์ต้องบอกอับราฮัมเกี่ยวกับหน้าที่อันน่าเศร้าของพระองค์ในการทำลายเมืองโสโดม

ผู้แต่งท่านนี้ได้เทศนาแก่ฝูงชนหมู่ใหญ่ในการประชุมฟื้นฟูหนึ่งใน Waxahachie, เท็กซัส, ในปี 1932

ที่หลายร้อยคนได้รับความรอด ก่อนหน้านั้นมีตัวอย่างอันน่าทึ่งหลายคราวที่ผู้คนที่ได้ยินข่าวประเสริฐและกบฏต่อข่าวดีนั้นตายอย่างฉับพลัน ในกลางคำเทศนาหนึ่ง อยู่ดี ๆ ผมก็พูดว่า “บางคนได้ยินผมคืนนี้ ซึ่งในอีกยี่สิบสี่ชั่วโมงข้างหน้าจะตายและไปอยู่ในนรก” ผมหยุดและพูดตะกุกตะกัก ผมไม่ได้ตั้งใจที่จะพูดมันออกมาแบบนั้น ผมอธิบายว่า “ผมตั้งใจที่จะพูดว่า ผมกลัวว่าจะเกิดเหตุการณ์เช่นนั้น แต่ผมจะฝากมันไว้เหมือนเป็นคำพยากรณ์หนึ่งของพระเจ้าก็แล้วกัน ผมเชื่อว่ามันเป็นความจริง”

บ่ายวันถัดมา ตอน 5:45 ชายชั่วคนหนึ่งที่ได้ยินผมเทศนาคืนนั้นถูกพบว่าถูกยิงทะลุหัวใจที่การประปาของเมืองนั้น ครอบครัวที่รักของเขายืนกรานว่าผมต้องเทศนาในงานศพ เนื่องจากผมได้ให้คำเตือนสุดท้ายของพระเจ้าแก่เขา!

พระเจ้าตรัสว่า “เราจะซ่อนสิ่งซึ่งเราทำจากอับราฮัมหรือ โดยเห็นว่าอับราฮัมจะกลายเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมากอย่างแน่นอน และบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรในเขา เพราะเรารู้จักเขา ว่าเขาจะบัญชาลูกหลานของเขาและครอบครัวของเขาที่มาภายหลังเขา และพวกเขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพื่อกระทำความยุติธรรมและการตัดสิน...”

“เสียงร้องของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ดังมาก และเพราะบาปของพวกเขาก็หนักเหลือเกิน” พระเยโฮวาห์ตรัส เมืองอื่น ๆ ที่เหลือซึ่งได้ร่วมวงในความชั่วของตนและจะเป็นเหมือนอย่างสองเมืองนั้นในการถูกทำลายคือ เมืองอัดมาห์และเมืองเศโบยิม แต่เมืองโสโดมถูกกล่าวถึงโดยเฉพาะ เราคิดว่าเพราะว่าโลทอยู่ที่นั่นและเมืองโสโดมเป็นที่ ๆ ทูตสวรรค์สององค์นั้นจะไป

พระเจ้าต้องไปตรวจดูเมืองโสโดมอีกครั้งไหมเพื่อจะดูความชั่วของพวกเขาและทบทวนอีกรอบว่าพระองค์จะทรงมีพระเมตตาได้ไหม? โอ้ พระเจ้าทรงแสวงหาทุกโอกาสที่พระองค์จะหาได้เพื่อจะแสดงความเมตตา พระองค์ทรงอยากให้อับราฮัมทราบ และผมคิดว่าทรงอยากให้โลททราบเช่นกัน และพระองค์ทรงอยากให้เราทราบว่าถ้าพระองค์ทรงพบคนชอบธรรมสิบคนในเมืองโสโดม พระองค์ก็คงละเว้นโทษเมืองนั้นเพื่อจะมีโอกาสเพิ่มเติมที่จะกลับใจใหม่!

ทูตสวรรค์สององค์นั้นเดินทางต่อไปยังเมืองโสโดม: “...แต่อับราฮัมยังยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์”

พระเจ้าทรงบอกอับราฮัม ไม่ใช่โลทที่รักโลก

มันควรเป็นการบอกเป็นนัยแก่เราทุกคนว่าหลายครั้งพระเจ้าทรงปิดกั้นการสื่อสารของพระองค์แก่คนทั้งหลายที่ไม่เลี้ยงดูลูก ๆ ของตนด้วยการอบรมสั่งสอนและการฝึกวินัยในทางของพระเจ้า เอลีผู้ชรามหาปุโรหิตนั้นคงเป็นคนที่อยู่ในทางพระเจ้า แต่ “บุตรชายทั้งสองของเขาได้ทำตัวเลวทราม และเขาหาได้ห้ามปรามพวกเขาไม่” (1 ซมอ. 3:13) ดังนั้นเมื่อพระเจ้าทรงมีบางสิ่งที่จะบอกเอลี พระองค์ก็ทรงเรียกเด็กน้อยซามูเอลและทรงเปิดเผยมันแก่เขาแทนที่จะเป็นเอลี!

ในที่นี้พระเจ้าทรงบอกอับราฮัมสิ่งที่พระองค์ไม่ทรงบอกโลท โลทได้พาครอบครัวของตนไปอยู่ท่ามกลางความชั่วอันต่ำช้าและไม่ได้สอนผู้ใดเลยในพวกเขาให้รู้จักพระเยโฮวาห์ ช่างแตกต่างจากอับราฮัมจริง ๆ! เขาจะเลี้ยงดูอิสอัคให้ยำเกรงและปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ เอลีเอเซอร์คนใช้ชราของเขาเป็นผู้ที่ดำเนินในทาง

ของพระเจ้าผู้ซึ่งอธิษฐานและได้รับคำตอบ (ปฐก. 24:12-23) แม้แต่ฮาการ์ก็รู้จักที่จะพึ่งพาพระเจ้าและวางใจในพระองค์ และคนใช้ 318 คนนั้น ที่ไปกับอับราฮัมเพื่อสู้รบกับกษัตริย์เหล่านั้นที่ได้พิชิตเมืองโสโดมและจับโลทไปเป็นเชลย ก็ได้รับพระพรของพระเจ้าแน่นอน เพราะว่าอับราฮัมบัญชาทั้งครัวเรือนของเขาให้ติดตามพระเจ้า! ด้วยเหตุนี้ เขาจึงควรค่าแก่ความไว้วางใจและการเปิดเผยของพระเจ้า

ข้อ 23-33:

18:23 และอับราฮัมเข้ามาใกล้และทูลว่า “พระองค์จะทรงทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่วด้วยหรือ

18:24 อาจมีคนชอบธรรมห้าสิบคนในท่ามกลางนครนั้น พระองค์จะทรงทำลายและไม่ละเว้นนครนั้นเพราะคนชอบธรรมห้าสิบคนที่อยู่ในนั้นด้วยหรือ

18:25 ขอให้การกระทำเช่นนี้อยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด ที่จะฆ่าคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่ว และที่จะให้คนชอบธรรมเป็นเหมือนอย่างคนชั่ว ให้การนั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด ผู้พิพากษาแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะไม่กระทำถูกต้องหรือ”

18:26 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ถ้าในโสโดมเราพบคนชอบธรรมในท่ามกลางนครนั้นห้าสิบคน เราก็จะละเว้นทั้งนครนั้นเพราะเห็นแก่พวกเขา”

18:27 และอับราฮัมตอบและทูลว่า “ดูเถิด บัดนี้ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งข้าพระองค์เป็นเพียงผงคลีดินและขี้เถ้า

18:28 บางทีคนชอบธรรมห้าสิบคนจะขาดไปห้าคน พระองค์จะทรงทำลายนครนั้นทั้งสิ้นเพราะขาดห้าคนหรือ” และพระองค์ตรัสว่า “ถ้าเราพบสี่สิบห้าคนที่นั่น เราจะไม่ทำลายนครนั้น”

18:29 และท่านยังทูลต่อพระองค์อีกครั้ง และทูลว่า “บางทีจะพบสี่สิบคนที่นั่น” และพระองค์ตรัสว่า “เราจะไม่กระทำเพราะเห็นแก่สี่สิบคน”

18:30 และท่านทูลต่อพระองค์ว่า “โอ ขอโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะกราบทูล บางทีจะพบสามสิบคนที่นั่น” และพระองค์ตรัสว่า “เราจะไม่กระทำถ้าเราพบสามสิบคนที่นั่น”

18:31 และท่านทูลว่า “ดูเถิด บัดนี้ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า บางทีจะพบยี่สิบคนที่นั่น” และพระองค์ตรัสว่า “เราจะไม่ทำลายนครนั้นเพราะเห็นแก่ยี่สิบคน”

18:32 และท่านทูลว่า “โอ ขอโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะยังกราบทูลครั้งนี้เพียงครั้งเดียว บางทีจะพบสิบคนที่นั่น” และพระองค์ตรัสว่า “เราจะไม่ทำลายนครนั้นเพราะเห็นแก่สิบคน”

18:33 และพระเยโฮวาห์เสด็จไปตามทางของพระองค์ ทันทีที่พระองค์เสร็จสิ้นการสนทนากับอับราฮัมแล้ว และอับราฮัมก็กลับไปยังที่อยู่ของตน

อับราฮัมวิงวอนและต่อรองกับพระเจ้า

ดูสิครับว่าบทสนทนาระหว่างอับราฮัมกับพระเยโฮวาห์นั้นช่างน่าคุ้นเคยและไม่ยั้งขนาดไหน! อับราฮัมทูลถามว่า “พระองค์จะทรงทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่วด้วยหรือ?” โลทเป็นคนชอบธรรมหรือ? ใช่ครับ “ด้วยว่าคนชอบธรรมนั้น ซึ่งได้อาศัยอยู่ในท่ามกลางเขาเหล่านั้น ในการเห็นและได้ยิน ทำให้จิตใจที่ชอบธรรมของท่านก็เป็นทุกข์เป็นร้อนทุกวัน ๆ ด้วยการประพฤติที่ผิดพระราชบัญญัติของคนเหล่านั้น” (2 ปต. 2:8)

และใน 2 เปโตร 2 โลทก็ถูกเรียกว่า “โลทผู้ชอบธรรม ซึ่งทุกข์ร้อนเพราะการประพฤติอันโสมมของเหล่าคนชั่ว” เขาถูกเรียกว่าเป็น “คนชอบธรรม” เขามี “จิตใจที่ชอบธรรม” ข้อ 9 กล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบวิธีที่จะช่วยคนที่ตามทางของพระเจ้าให้รอดพ้นจากการทดลองต่าง ๆ” นี่คือคนชอบธรรมคนหนึ่ง ผู้มีจิตใจที่ชอบธรรม ดังนั้นเขาจึงได้รับความรอดและเป็นผู้ที่อยู่ในทางของพระเจ้า

โลทเป็นคนที่ชอบธรรม

โอ้ แต่โลทอยู่ในสถานที่ที่ผิด เขาไม่ได้ดำเนินชีวิตอย่างสัมฤทธิ์ผล เขาไม่ได้มีอิทธิพลต่อครอบครัวของเขาเพื่อพระเจ้า แต่เขาได้เรียนรู้ที่จะรู้จักพระเจ้าของอับราฮัมและได้เรียนรู้ที่จะวางใจในพระองค์แล้ว เขาได้รับความรอดแล้วและจิตวิญญาณของเขาก็เป็นทุกข์ร้อนวันแล้ววันเล่าเพราะความชั่วในเมืองโสโดม

ขอให้นั่นเตือนใจเราว่า “มนุษย์มองดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทรงมองดูที่ใจ” (1 ซมอ. 16:7) คุณไม่รู้จักใจนั้นโดยดูที่รูปลักษณ์ภายนอก ถ้าใครได้เห็นดาวิด ซึ่งตอนแรกมองดูบัทเชบาอาบน้ำด้วยสายตาที่กำหนัด จากนั้นก็ใช้คนไปรับตัวนางมา ล่อลวงนางและนำนางเข้าสู่การผิดประเวณี จากนั้นในที่สุดก็ปิดซ่อนบาปของตน สั่งคนฆ่าอูรียาห์-โอ้ เราก็อาจคิดว่าดาวิดเป็นคนชั่ว ว่าคำสรรเสริญเหล่านั้นในหนังสือเพลงสดุดีเป็นคำพูดของคนหน้าซื่อใจคด แต่ดาวิดมีการต่อสู้แบบเดียวกับที่คนดี ๆ ทุกคนมี: “เพราะว่าเนื้อหนังต่อสู้กับพระวิญญาณ” เช่นเดียวกับเปาโล เขาคงต้องกล่าวว่า “เมื่อข้าพเจ้าประสงค์กระทำความดี ความชั่วร้ายก็อยู่กับข้าพเจ้า” (รม. 7:21) หรือใครที่ได้ยินซีโมนเปโตรพูดสบถและสาบาน โดยไม่ยอมรับว่าตนเคยรู้จักพระเยซู จากนั้นก็เลิกงานรับใช้และกลับไปประกอบอาชีพประมงของตน ก็อาจคิดว่าเขาไม่ใช่คนดี แต่โอ้ นั่นก็คงเป็นความคิดที่ผิดพลาดจริง ๆ! เพราะว่าบรรดาคนชอบธรรมก็ยังมีเนื้อหนังให้ต้องรับมืออยู่ และคนดี ๆ ก็ไม่ได้ดีไปทั้งหมด โมเสสผู้ถ่อมใจก็ยังอารมณ์เสียได้ และตีหินนั้นในเมื่อเขาควรจะพูดกับหินนั้น โยนาห์ศาสดาพยากรณ์จะไม่เชื่อฟังพระเจ้าและหนีไปจากหน้าที่ โอ้ ใจเราทุกคนควรจะทำให้เราเชื่อว่าถึงแม้ว่าเรารักพระเยซูเจ้า เราอยากทำให้พระองค์พอพระทัย เราโหยหาความชอบธรรม ทว่ามันก็ไม่ปรากฏชัดเสมอไปแก่คนเหล่านั้นที่เห็นการดำเนินชีวิตประจำวันของเรา โลทเป็นคนชอบธรรมและภายในนั้นจิตวิญญาณของเขาก็เป็นทุกข์ร้อนและแบกภาระวันแล้ววันเล่าเพราะความชั่วของเมืองโสโดม

อับราฮัมทราบอย่างแน่นอนว่าโลทเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งในพระเยโฮวาห์ ผู้ที่ได้วางใจในพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมานั้น ถึงแม้ว่าเขาไม่เคยแข็งขันในการถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ ของตนเหมือนอย่างอับราฮัมก็ตาม

ความเมตตากรุณาอันอ่อนโยนของพระเจ้าสำแดงในที่นี้

ในข้อ 20 และ 21 เราอ่านว่า “และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะเสียงร้องของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ดังมาก และเพราะบาปของพวกเขาก็หนักเหลือเกิน เราจะลงไปเดี๋ยวนี้ และดูว่าพวกเขากระทำตามเสียงร้องทั้งสิ้นของบาปนั้นซึ่งมาถึงเราหรือไม่ และถ้าไม่ เราก็จะรู้”

พระเจ้าไม่ทราบจริง ๆ หรือว่าเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ชั่วช้าขนาดไหน? พระองค์ทรงได้ยิน “เสียงร้องของมัน” แล้ว เหล่าทูตสวรรค์ได้รายงานทุกรายละเอียดแล้ว พระองค์ทรงรู้จักใจของทุกคนที่นั่น แล้วทำไมเราถึงอ่านว่าพระองค์จะเสด็จลงไปเพื่อจะดูด้วยพระองค์เอง “ดูว่าพวกเขากระทำตามเสียงร้องทั้งสิ้นของบาปนั้น” หรือไม่? โอ้ แม้ในยามที่พระเจ้าทรงทราบว่าพระองค์ต้องลงโทษ พระองค์ก็ยังทรงยื่นขยายความ

กรุณา พระเยโฮวาห์ทรง “กริ้วช้าและอุดมด้วยความเมตตา” (สดด. 103:8) ดังนั้นในพระคำข้อนี้เราจึงทราบว่าในพระทัยของพระองค์ พระองค์ทรงปรารถนาที่จะหาวิธีที่จะแสดงความเมตตา แม้ในยามที่พระองค์ทราบความชั่วช้าของเมืองเหล่านั้น

อับราฮัมวิงวอนและเห็นได้ชัดว่าด้วยความกลัวจนตัวสั่น เมื่อเขาคิดว่าโลทอาจไม่ได้พาเหล่าคนเลี้ยงสัตว์ของตนมาถึงความรอด อาจไม่ใช่ทั้งห้าสิบคนนั้นที่อับราฮัมได้เสนอไปเป็นคนชอบธรรม เขาจึงกล่าวอย่างถ่อมใจว่า “ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งข้าพระองค์เป็นเพียงผงคลีดินและขี้เถ้า” อับราฮัมอย่ากลัวเลย! พระเจ้าทรงฟังอย่างเต็มพระทัยมากกว่าที่คุณทูลขอต่อพระองค์

ในข้อ 30 อับราฮัมกล่าวว่า “โอ ขอโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะกราบทูล” เอาเลย อับราฮัม พระเจ้าทรงปีติยินดีที่จะฟังคนที่วิงวอนเผื่อคนบาป ร้องขอพระเมตตา ใจของคุณไม่อ่อนโยนมากเท่ากับพระทัยของพระเจ้าหรอก!

และอีกครั้งในข้อ 32 อับราฮัม พร้อมกับความถ่อมใจและความเกรงกลัวอย่างที่สุด กล่าวว่า “โอ ขอโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะยังกราบทูลครั้งนี้เพียงครั้งเดียว...” ผมกำลังกล่าวว่าพระเจ้าทรงปีติยินดีที่จะให้ผู้หนึ่งวิงวอนเผื่อคนบาปทั้งหลาย

เราอ่านในเอเสเคียล 22:30 มิใช่หรือว่า “และเราได้แสวงหาสักคนหนึ่งในท่ามกลางพวกเขา ที่จะสร้างรั้วต้นไม้ไว้ และยืนอยู่ในช่องโหว่ต่อหน้าเราเพื่อแผ่นดินนั้น เพื่อเราจะมิได้ทำลายมันเสีย แต่เราก็หาไม่พบเลยสักคน” โอ พระเจ้าทรงอยากให้มีใครสักคนที่ยืนอยู่ในช่องโหว่นั้น ที่จะวิงวอนเพื่อชนชาติอิสราเอลก่อนที่พระองค์ต้องโยนประชาชาตินั้นไปสู่การตกเป็นเชลย

และในอพยพ 32 เมื่อพระเจ้าทรงขู่ว่าจะกำจัดคนอิสราเอลที่ชั่วและคอแข็ง ที่โมเสสได้พบว่าเมาเหล้าและแก้ผ้าเต้นรำไปรอบ ๆ รูปลูกวัวทองคำนั้น พระเจ้าก็ทรงพอพระทัยกับคำวิงวอนของโมเสสจนพระเจ้าจะทรงไว้ชีวิตพวกเขาและพระเจ้าก็ทรงทำเช่นนั้น

โอ ให้ใครก็ได้ที่รู้สึกถึงภาระที่จะวิงวอนทูลขอการยกโทษและความรอดให้แก่คนบาปคนใดก็ได้และทูลขอความเมตตาของพระเจ้าให้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ทำบาป ขอให้ผู้นั้นมีใจกล้าเถิด พระทัยของพระเจ้านั้นอ่อนโยนกว่าของคุณ ความเมตตากรุณาของพระองค์ก็สุดที่จะวัดได้

บางครั้งพระเจ้าก็ต้องลงโทษบาปอย่างเด็ดขาด แต่คุณแน่ใจได้เลยว่าพระองค์ทรงทำเช่นนั้นหลังจากที่ความรักและความเมตตาไปจนสุดขีดจำกัดของพวกมันแล้วจริง ๆ! คุณไม่ได้ทำให้พระเจ้าโมโหหรอกเมื่อคุณวิงวอนเพื่อคนชั่ว

คริสเตียนควรพากเพียรในการอธิษฐาน

น่าสนใจที่อับราฮัมรู้สึกมีอิสระที่จะต่อรองกับพระเจ้า และที่น่าสนใจกว่านั้นอีกก็คือว่าพระเยโฮวาห์ไม่ได้ทรงโมโหเขา

มีกล่าวไว้เกี่ยวกับพระเยซูเจ้าว่า “และพระองค์ตรัสคำอุปมาหนึ่งให้พวกเขาฟังเพื่อจุดประสงค์นี้ เพื่อคนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ และไม่อ่อนระอาใจ” (ลูกา 18:1) และพระองค์ทรงเล่าเกี่ยวกับหญิงม่ายยากจนคนหนึ่งที่อ้อนวอนผู้พิพากษาชั่วจนกระทั่งเขารำคาญและแก้แค้นให้นาง และพระสัญญาอันแสนหวาน

นั้นของอิสยาห์ 40:31 ก็คือ “เขาทั้งหลายที่รอคอยพระเยโฮวาห์จะเสริมเรี่ยวแรงของพวกเขาใหม่” คริสเตียนผู้ซึ่งต้องสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าได้รับคำบัญชาว่า “โดยอธิษฐานอยู่เสมอด้วยบรรดาคำอธิษฐานและคำวิงวอนในพระวิญญาณ และโดยเฝ้าอยู่ในการนี้ด้วยความขยันหมั่นเพียรทุกอย่างและด้วยคำวิงวอนเพื่อวิสุทธิชนทุกคน” (อฟ. 6:18) เพื่อนที่รบกวนคนนั้นที่มาขอขนมปังให้เพื่อนอีกคน (เราเชื่อว่ามันหมายถึงขนมปังแห่งชีวิต) คงจะไม่ถูกได้ยินเพราะว่าเขาเป็นเพื่อนคนหนึ่ง “แต่เพราะเหตุการวิงวอนมากเข้าของคนนั้น เขาจะลุกขึ้นและหยิบให้คนนั้นมากเท่าที่คนนั้นต้องการ” (ลูกา 11:8) ในการเชื่อมโยงนั้นเราได้รับคำบัญชาว่า “จงขอ และสิ่งนั้นจะให้แก่พวกท่าน จงแสวงหา และพวกท่านจะพบ จงเคาะ และสิ่งนั้นจะถูกเปิดให้แก่พวกท่าน” และคำกริยาของคำบัญชานี้ในแต่ละกรณีก็เป็นการกระทำที่ต่อเนื่อง นั่นคือ ทูลขอ แสวงหา และเคาะอย่างต่อเนื่อง!

โอ ให้เราเป็นเหมือนผู้แต่งเพลงสดุดีคนนั้นที่กล่าวว่า “เมื่อพระองค์ตรัสแล้วว่า เจ้าทั้งหลายจงแสวงหาหน้าของเรา; ใจของข้าพระองค์ได้ทูลต่อพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะแสวงหาพระพักตร์ของพระองค์” พระเจ้ายังไม่ค่อยใส่ใจเราจนกว่าเราจะเดือดร้อนจริง ๆ โอ ฉะนั้น คริสเตียนเอ๋ย จงแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด การแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ในแผนการของพระเจ้าสำหรับการฟื้นฟู เหมือนอย่างที่พระองค์ตรัสไว้ใน 2 พงศาวดาร 7:14

ดังนั้นอับราฮัมจึงต่อรองกับพระเจ้า และเขาก็ต่อรองได้เก่งด้วย เขารู้จักพระทัยของพระเจ้า เขารู้จักฤทธิ์เดชของการอธิษฐานวิงวอน หากมีคนชอบธรรมห้าสิบคน พระเจ้าจะไม่ทรงละเว้นเมืองนั้นและให้โอกาสคนอื่น ๆ ที่จะกลับใจหรือ? หรือถ้ามีแค่สี่สิบห้าคน? หรือสี่สิบคน? หรือสามสิบคน? หรือยี่สิบคน? หรือสิบคนล่ะ?

ในที่นี้เรามีหลักการอันยิ่งใหญ่สองประการที่ถ่วงน้ำหนักซึ่งกันและกัน ประการแรก มีหลักการที่ว่าบาปต้องถูกลงโทษ “คนที่ถูกตำหนิบ่อย ๆ ก็ทำให้คอของตนแข็ง จะถูกทำลายอย่างฉับพลัน และไร้ทางแก้ไข” (สภษ. 29:1) “แต่ถ้าพวกท่านไม่กระทำดังนี้ ดูเถิด พวกท่านได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ และจงรู้แน่เถิดว่าบาปของพวกท่านจะหาพวกท่านจนเจอ” (กดว. 32:23) “อย่าถูกหลอกลวงเลย พระเจ้าทรงถูกเยาะเย้ยไม่ได้ เพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่คนหนึ่งคนใดหว่านลง เขาก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้นเช่นกัน ด้วยว่าคนที่หว่านแก่เนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่คนที่หว่านแก่พระวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น” (กท. 6:7,8) มีกฎอยู่ข้อหนึ่งที่ว่า “ค่าจ้างของบาปคือความตาย” (รม. 6:23) อนิจจา มีความจริงอันน่าเศร้าประการหนึ่งที่ว่า “หนทางของบรรดาคนละเมิดก็ยากนัก” (สภษ. 13:15) บาปต้องถูกลงโทษ

แต่มีความจริงที่มีน้ำหนักมากอีกประการในที่นี้ คนดีสามารถวิงวอนเผื่อคนชั่วได้ เอเสเคียล 22:30 บอกเราว่าเมื่อความชั่วของประชาชาติอิสราเอลเกินขอบเขตทั้งหมดแล้วและพวกเขากำลังจะถูกกำราบและถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย พระเจ้าก็ตรัสว่า “และเราได้แสวงหาสักคนหนึ่งในท่ามกลางพวกเขา ที่จะสร้างรั้วต้นไม้ไว้ และยืนอยู่ในช่องโหว่ต่อหน้าเราเพื่อแผ่นดินนั้น เพื่อเราจะมิได้ทำลายมันเสีย แต่เราก็หาไม่พบเลยสักคน” มีนัยสำคัญที่ว่าคน ๆ หนึ่งอาจแบกรับความเศร้าโศกซึ่งเป็นของผู้อื่นไว้ และคน ๆ หนึ่งสามารถวิงวอนกับพระเจ้าได้บางครั้งเพื่อชะลอการพิพากษาของพระเจ้า

คนเป็นแม่ทนทุกข์เมื่อลูกเกิดมาและลูกไม่ได้ทนทุกข์ หน้าที่ดูแลและค่าใช้จ่ายและภาระในการหาเลี้ยงลูก ๆ ตกเป็นของผู้เป็นพ่อ ไม่ใช่หน้าที่ของลูกชายหรือลูกสาว โมเสสสามารถวิงวอนเพื่อชนชาติอิสราเอลได้และวิงวอนเช่นนั้นจนพระเจ้าทรงกลับพระทัยจากการที่พระองค์ทรงคิดที่จะทำลายประชาชาตินั้นเสีย และพระองค์ทรงให้โอกาสแก่พวกเขาอีกหน (อพย. 32:7-14)

สี่เมืองตกนรกเพราะไม่มีผู้ชนะจิตวิญญาณ!

บัดนี้ ถ้าโลทได้ชนะอีกแค่เก้าคนให้มารู้จักและรับใช้พระเจ้าที่แท้จริงนั้น เก้าคนที่ชอบธรรมในจิตวิญญาณซึ่งวางใจในพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมานั้น ไม่ว่าพวกเขาจะทราบเกี่ยวกับพระองค์น้อยขนาดไหนก็ตาม พระเจ้าก็คงละเว้นเมืองนั้นไปแล้ว

อับราฮัมเริ่มต้นโดยการเสนอแนะว่าอาจมีคนชอบธรรมห้าสิบคน นั่นจะรวมถึงทุกคนในครอบครัวของโลทและอาจรวมถึงพวกคนเลี้ยงสัตว์และคนใช้ของเขาและคนอื่น ๆ อีกไม่กี่คนด้วยไหม? อนิจจา แต่โลทมัวแต่ยุ่งอยู่กับการหาเงิน อาจจะมีแค่สี่สิบห้าคน หรือสี่สิบคนก็ได้ และพร้อมกับความเกรงใจและการวิงวอนมากมายอับราฮัมลดลงเหลือสิบคน ถ้าโลทได้ชนะภรรยาของตน ลูกสาวที่ยังโสดสองคนนั้น ลูกสาวที่แต่งงานแล้วสามคนและลูกเขยสามคน นั่นก็คงจะครบสิบคนและพระเจ้าก็คงไว้ชีวิตเมืองนั้นไปแล้ว โอ ถ้าโลทได้ชนะคนทั้งครอบครัวของตน ก็คงมีโอกาสที่เขาจะชนะคนอื่น ๆ ด้วย โอกาสที่เมืองโสโดมที่ชั่วนั้นจะถูกไว้ชีวิต แต่เขาไม่ได้ชนะเลยสักคน! ดังนั้นเมืองนั้นจึงต้องถูกทำลาย

บางครั้งพระเจ้าก็ทรงกำหนดขอบเขตของสิ่งที่เราควรขอ

มันคงเป็นเครื่องหมายบ่งชี้อันหนึ่งเกี่ยวกับความเข้าใจฝ่ายวิญญาณของอับราฮัมที่ว่าเขาไม่ได้วิงวอนเพื่อให้ไว้ชีวิตเมืองนั้นหากโลทไม่ได้ชนะครอบครัวของตน การพากเพียรในการอธิษฐานเป็นสิ่งที่ดี แต่บางครั้งบาปนั้นที่ร้องขอการพิพากษาก็มีน้ำหนักมากกว่าข้อโต้แย้งต่าง ๆ ที่เราจะนำเสนอได้เพื่อขอการยกโทษให้ผู้อื่น

ตัวอย่างหนึ่งก็คือ ตัวอย่างของประชาชาติอิสราเอล ในเอเสเคียล 14:13,14 พระเจ้าตรัสว่า:

“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เมื่อแผ่นดินกระทำบาปต่อเราโดยการละเมิดอย่างน่าสลดใจ แล้วเราก็จะเหยียดมือของเราออกเหนือแผ่นดินนั้น และจะทำลายอาหารหลักของแผ่นดินนั้นเสีย และจะส่งการกันดารอาหารมาเหนือแผ่นดินนั้น และจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น ถึงแม้ว่าชายสามคนนี้คือ โนอาห์ ดานิเอล และโยบ อยู่ในแผ่นดินนั้น เขาทั้งสามก็จะเอาแต่ชีวิตของตนให้พ้นโดยความชอบธรรมของตน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส”

อีกครั้งในข้อ 20 พระองค์ตรัสว่า:

“ถึงแม้ว่า โนอาห์ ดานิเอลและโยบอยู่ในแผ่นดินนั้น เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เขาทั้งสามจะช่วยบรรดาบุตรชายหรือบุตรสาวทั้งหลายให้รอดพ้นไม่ได้ เขาทั้งสามจะช่วยเฉพาะชีวิตของเขาเองให้รอดพ้นได้โดยความชอบธรรมของตน”

บางครั้งแม้แต่การพากเพียรอธิษฐานก็ต้องไม่ขัดกับน้ำพระทัยของพระเจ้า เมื่อโมเสสไม่ให้เกียรติพระเจ้าและภาพเล็งของความรอดนั้นโดยการตีหินครั้งที่สองนั้นแทนที่จะพูดกับหินนั้นตามที่ได้รับพระบัญชา และต่อมาเขาทูลขอพระเยโฮวาห์ให้ทรงเพิกถอนบทลงโทษนั้นที่ว่าเขาจะไม่ได้เข้าในคานาอัน และให้ทรง

อนุญาตให้เขาได้เข้าไปในแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้น ในพระราชบัญญัติ 3:25,26 เราอ่านว่าโมเสสรายงานว่าตนได้อธิษฐานว่า:

“ข้าพระองค์ขอร้องพระองค์ โปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์ข้ามไป และเห็นแผ่นดินที่ดีที่อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น เนินเขาอันงดงามนั้น และเลบานอน’ แต่พระเยโฮวาห์ได้ทรงพระพิโรธต่อข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่พวกท่าน และไม่ยอมฟังข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าจงพอใจเถิด อย่าพูดกับเราด้วยเรื่องนี้ต่อไปเลย”

เมื่อเปาโลวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าสามหนเกี่ยวกับหนามในเนื้อของตน องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ได้ทรงเปลี่ยนแผนการของพระองค์แต่ทรงอธิบายว่ามันคงจะดีกว่าที่เปาโลจะอ่อนแอและพระเจ้าทรงเข้มแข็ง เปาโลต้องไม่ถูกยกชูเกินขนาดโดยการเป็นอิสระจากภาระนี้ แต่พระเจ้าจะประทานพระคุณพิเศษให้แก่เขา และในการนั้นเปาโลก็ชื่นชมยินดี (ดู 2 คร. 12:1-9)

โอ พระเจ้าคงพอพระทัยไปแล้วที่จะเพิกถอนการพิพากษาสำหรับเวลานั้นหากมีโอกาสใดบ้างที่ชาวเมืองโสโดมเหล่านั้นจะหันมาหาพระเยโฮวาห์ แต่ไม่มีความน่าจะเป็นเช่นนั้นเลย

“พระเยโฮวาห์เสด็จไปตามทางของพระองค์ ทันทีที่พระองค์เสร็จสิ้นการสนทนากับอับราฮัมแล้ว และอับราฮัมก็กลับไปยังที่อยู่ของตน” ดังนั้นอับราฮัมจึงพอใจแล้ว พระเจ้าจะทรงทำสิ่งที่ถูกต้อง โอ ใช่แล้วครับ และเพราะเห็นแก่อับราฮัม โลทจะได้รับการไว้ชีวิตอย่างแน่นอน

แต่นี่คือหน้าต่างบานเล็ก ๆ ที่เปิดเผยให้เห็นในพระทัยของพระเจ้ามิใช่หรือ เมื่อเราเห็นว่าพระองค์ทรงรักชาวโลกที่ชั่วและพระองค์จะประทานพระบุตรของพระองค์ให้สิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปของโลก?

เป็นความจริงที่ว่าชาวโสโดมเหล่านั้นสมควรถูกทำลาย แต่ทุกคนในโลกก็เช่นกัน “ไม่มีคนที่ชอบธรรมสักคนเดียว ไม่ ไม่มีเลย” และ “ไม่มีความแตกต่างกัน เหตุว่าทุกคนได้ทำบาป และขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า” (รม. 3:10,22,23)

พระเจ้าทรงเต็มพระทัยที่จะให้ผู้ไร้ความผิดทนทุกข์เพื่อผู้มีความผิด และในการไถ่ผู้คนจากพระพิโรธของพระเจ้าแบบชั่วคราวเพื่อปกป้องคนเหล่านั้นจากความพินาศแบบฉับพลัน บางครั้งคริสเตียนคนหนึ่งก็อาจเข้าแทรกแซงได้ แต่สำหรับการไถ่จิตวิญญาณทั้งหลายจากนรก มีแต่พระคริสต์ผู้เดียว พระเมษโปดกที่บริสุทธิ์นั้นของพระเจ้า ทรงเป็นเครื่องบูชาที่เหมาะสมสำหรับการชำระหนี้นั้น ทรงเป็นผู้เสนอความแทนที่เหมาะสมเพื่อวิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อเหล่าคนบาป แต่ว่าแม้แต่การเสียสละของพระคริสต์ก็จะไม่ช่วยคนบาปที่ไม่ยอมกลับใจที่ไม่แสวงหาการยกโทษเพื่อให้ได้รับความรอด

ปฐมกาล 19

ข้อ 1-3:

19:1 และทูตสวรรค์สององค์มาถึงเมืองโสโดมในเวลาเย็น และโลทนั่งอยู่ในประตูเมืองแห่งโสโดม และเมื่อโลทเห็นทูตเหล่านั้นแล้วก็ลุกขึ้นไปพบทูตเหล่านั้น และเขาก้มหน้าของเขาลงถึงดิน
19:2 และเขากล่าวว่า “บัดนี้ ดูเถิด เจ้านายทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอร้องพวกท่าน ให้เข้าไปในบ้านผู้รับใช้ของพวกท่าน และพักแรมตลอดคืนนี้ และล้างเท้าของพวกท่าน และพวกท่านจะได้ตื่นแต่เช้า และไปตามทางทั้งหลายของพวกท่าน” และทูตเหล่านั้นกล่าวว่า “อย่าเลย แต่พวกเราจะพักแรมตามถนนตลอดคืนนี้”
19:3 และเขารบเร้าทูตเหล่านั้นอย่างมาก และทูตเหล่านั้นก็หันไปหาท่าน และเข้าไปในบ้านของเขา และเขาจัดการเลี้ยงทูตเหล่านั้น และอบขนมปังไร้เชื้อและทูตเหล่านั้นได้รับประทาน

พวกทูตสวรรค์มาเยือนเมืองโสโดม

เราเข้าใจว่าทูตสวรรค์สององค์เดิมนั้นที่ได้อยู่กับพระเยโฮวาห์ใกล้กับเต็นท์ของอับราฮัมบัดนี้มายังเมืองโสโดมแล้ว

“โลทนั่งอยู่ในประตูเมืองแห่งโสโดม” นั่นเป็นสถานที่ประชุมสาธารณะในเมืองเหล่านั้น ที่ประตูเมืองของผู้คนที่เป็นลูกหลานของเฮท อับราฮัมได้ไต่ถามเกี่ยวกับและซื้อถ้ำแห่งมัคเปลาห์เพื่อฝังศพซาราห์ (ปฐก. 23:10) เมื่อกษัตริย์ฮาโมร์และเชเคมบุตรชายของเขาตกลงที่จะให้ผู้ชายทุกคนเข้าสุหนัตเพื่อที่พวกเขาจะได้ครอบครัวของยาโคบมาอยู่ในท่ามกลางพวกเขา พวกเขาก็ประชุมกันที่ประตูเมือง (ปฐก. 34:20) เมื่อโมเสสจะเรียกประชุมทุกคนที่อยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ให้มาช่วยตนกวาดล้างพวกคนนับถือรูปเคารพ หลังจากการบูชารูปลูกวัวทองคำนั้น เขาก็ยืนอยู่ที่ประตูของค่าย (อพย. 32:26)

Dr. Joseph Free ใน *Archaeology and Bible History* กล่าวว่า:

> โลทกำลังนั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดมตอนที่ทูตสวรรค์เหล่านั้นมายังเมืองนั้น (ปฐก. 19:1) การขุดค้นทางโบราณคดีแสดงให้เห็นว่าประตูเมืองของเมืองต่าง ๆ ในปาเลสไตน์มักมีม้านั่งหรือที่นั่งหินหลายตัวซึ่งเป็นส่วนที่อยู่ในตัวโครงสร้าง เพื่อที่ผู้คนจะได้นั่งที่นั่นและรอเพื่อนฝูงของตน หรือมีส่วนในการสนทนากับคนเหล่านั้นที่พวกเขาได้ตกลงที่จะมาเจอกันที่ประตูเมืองนั้น การขุดค้นโดย Pacific School of Religion ที่ Tell en-Nasbeh (1926-1935) ซึ่งเหล่านักขุดค้นเชื่อกันว่าเป็นที่ตั้งของเมืองมิสปาห์ในพระคัมภีร์ ได้เปิดเผยประตูหนึ่งซึ่งอยู่ในแนวเดียวกันกับม้านั่งหินหลายตัว (MLPP, 211)
>
> ที่ประตูนั้นผู้คนคงจะนั่งตามลำดับเพื่อพบปะกับคนรู้จักของตน ฟังข่าว และทำการค้าแลกเปลี่ยน ที่นี่มีการตกลงทำธุรกรรมทางกฎหมาย เหมือนที่เห็นเป็นตัวอย่างในการทำสัญญาสมรสระหว่างนางรูธกับโบอาส ซึ่งถูกจัดแจงที่ประตูเมืองนั้น (นางรูธ 4:1,2) ประตูเมืองเป็นสถานที่สำหรับการประกาศข่าวให้สาธารณชนทราบ ที่นี่เองดาวิดได้รอฟังข่าวเกี่ยวกับอับซาโลม และจากนั้นก็ไปยังห้องที่อยู่ตรงข้ามประตูเมืองนั้นเพื่อจะร่ำไห้เพื่อเขา (2 ซมอ. 18:24,33) มันน่าจะเป็น

สถานที่ที่พวกศาสดาพยากรณ์ประกาศข่าวสารต่าง ๆ ของตน

ความหมายของประตูเมืองนี้เริ่มปรากฏชัดหากเราหมายเหตุว่ามันถูกกล่าวถึงบ่อยขนาดไหนในภาคพันธสัญญาเดิม การค้นพบทางโบราณคดีต่าง ๆ ช่วยให้เราเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับขนาดและการจัดเรียงของประตูเมืองเหล่านั้นในสมัยพระคัมภีร์และช่วยให้เราเห็นความสำคัญของโครงสร้างนี้ในชีวิตของชาวตะวันออกใกล้

แต่น่าจะมีความหมายมากกว่านั้นในที่นี้ โลทนั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม อาจจะในฐานะเป็นผู้ที่มีอิทธิพลคนหนึ่ง ซื่อตรงและเป็นที่เคารพนับถืออย่างมาก อาจเพื่อไกล่เกลี่ยในหมู่ประชาชนนั้น เพราะในข้อ 9 พวกเขากล่าวว่า “เจ้าคนนี้ได้เข้ามาอาศัยอยู่ และเขาจะมาตั้งตัวเป็นผู้พิพากษา” โลทเป็นคนมีชื่อเสียง ผู้คนนับหน้าถือตา ร่ำรวยและมีอิทธิพล จนเขาเคยถูกจับเป็นตัวประกันโดยกษัตริย์เหล่านั้นที่ได้พิชิตและปล้นสะดมเมืองนั้น บัดนี้เขากลับมาแล้วในฐานะเป็นคนใหญ่คนโตในเมืองนั้น

น้ำใจรับรองแขกของโลท

โลทเห็นทูตสวรรค์เหล่านั้นและ “ลุกขึ้นไปพบทูตเหล่านั้น” เขาดูออกไหมว่านั่นเป็นเหล่าทูตสวรรค์? อาจดูไม่ออกในตอนแรก แต่พวกเขาเป็นคนต่างถิ่น เป็นผู้มาเยือน เห็นได้ชัดว่าพวกเขาดูเหมือนเป็นคนที่จริงจัง เป็นคนสำคัญ ในฐานะเป็นพลเมืองคนสำคัญและนักธุรกิจรายใหญ่ โลทย่อมออกไปพบกับพวกเขา แต่เพราะทราบถึงความชั่วของเมืองนั้น เขาจึงรู้สึกว่าคนทั้งสออาจถูกลวนลามและได้รับอันตราย ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ควรค้างคืนอยู่ข้างนอก ในข้อ 8 เมื่อพวกคนวิปริตนั้นมาทุบที่ประตูเพื่อขอลวนลามชายเหล่านี้ เขาก็กล่าวว่า “เพราะเหตุว่าพวกเขาได้เข้ามาอยู่ใต้ร่มชายคาของข้าพเจ้า”

จงหมายเหตุน้ำใจรับรองแขกของโลท พวกเขาต้องพักที่บ้านของเขา พวกเขาจะได้รับการต้อนรับอย่างสมเกียรติ พวกเขาสามารถล้างเท้าของพวกเขาได้

หลังจากเดินมาในรองเท้าแตะ ไม่มีทางเดินปูนและไม่มีถุงเท้า สิ่งแรกที่ผู้คนทำหลังจากเดินทางมาก็คือ ถอดรองเท้าแตะของตนและล้างเท้าที่เมื่อยล้าของตน แม้กระทั่งตอนนี้ในประเทศแถบตะวันออกทั้งหลาย- อินเดีย, จีน, ญี่ปุ่น, เกาหลี- มันก็เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่จะถอดรองเท้าของตนเมื่อเข้าไปในบ้าน ในสมัยพระคัมภีร์การแสดงน้ำใจรับรองแขกก็คงมีการจัดหาน้ำเพื่อล้างเท้าของพวกเขา

ดังนั้นพระเยซูจึงทรงบ่นต่อว่าฟาริสีคนนั้นซึ่งพระองค์ทรงเป็นแขกในบ้านของเขาว่า “เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำแก่เราสำหรับเท้าของเรา แต่นางได้ชำระเท้าของเราด้วยน้ำตาหลายหยด และได้เช็ดเท้าของเราด้วยผมทั้งหลายแห่งศีรษะของนาง” (ลูกา 7:44) และผู้ที่เป็นหญิงม่าย ถ้านางจะได้รับการเลี้ยงดูจากคริสตจักร ก็ต้องพิสูจน์ตัวว่ามีน้ำใจรับรองแขกและมีความกรุณา พร้อมกับใจที่แสดงความรักต่อผู้คนของพระเจ้า เฉพาะหญิงม่ายที่อายุหกสิบปี “โดยเป็นภรรยาของชายคนเดียว เป็นคนที่ถูกรายงานว่าได้กระทำบรรดาการงานที่ดี ถ้านางได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก ๆ ถ้านางได้มีน้ำใจรับรองแขกทั้งหลาย ถ้านางได้ล้างเท้าของพวกวิสุทธิชน ถ้านางได้สงเคราะห์คนที่มีความทุกข์ยาก ถ้านางได้ปฏิบัติตามการงานที่ดีทุกอย่างอย่างขยันขันแข็ง” (1 ทธ. 5:9,10) ก็ควรได้รับการดูแลโดยคริสตจักร นางควรเคยต้อนรับผู้มาเยือนและคนต่างถิ่น นางควรเคยล้างเท้าของพวกวิสุทธิชน ไม่ต้องสงสัยเลยว่า โลท เหมือนกับอับราฮัม เป็นคนที่ระมัดระวังในการต้อนรับ

คนต่างถิ่น และ “ได้ต้อนรับพวกทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว” (ฮบ. 13:2)

ดังนั้นพระเยซู ซึ่งแสดงให้เห็นความรักที่เราควรมีต่อกันและกัน จึงทรงล้างเท้าของพวกสาวก ตามที่มีบันทึกในยอห์น 13:14 และพระองค์ตรัสว่า “ฉะนั้นถ้าเรา ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของพวกท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย” แน่นอนว่าพระองค์ทรงหมายความในเชิงฝ่ายวิญญาณว่าคริสเตียนทั้งหลายควรช่วยฟื้นฟูคริสเตียนด้วยกัน เราเดินในโลกที่สกปรก เราต้องการการชำระให้สะอาดและความช่วยเหลือทุกวัน ถ้าผู้ใดถูกจับในความพลั้งผิด เราก็ควร “ช่วยผู้นั้นกลับตั้งตัวใหม่ในจิตใจแห่งความอ่อนสุภาพ” แต่แน่นอนว่าพระองค์ทรงหมายความเช่นกันว่าคริสเตียนทั้งหลายควรมีน้ำใจรับรองแขก ควรต้อนรับกันและกันด้วยใจกรุณา ในเรื่องนี้ โลทและอับราฮัมเป็นแบบอย่างที่ดีจริง ๆ เราควรทำตามแบบอย่างของพวกเขา

ขนมปังไร้เชื้อสำหรับเหล่าทูตสวรรค์

โลท “จัดการเลี้ยงทูตเหล่านั้น และอบขนมปังไร้เชื้อ” สำหรับทูตเหล่านั้น อับราฮัมก็ทำเช่นกัน กับทูตสวรรค์เหล่านี้และองค์พระผู้เป็นเจ้า ในมื้ออาหารหนึ่งที่ถูกจัดเตรียมอย่างรวดเร็ว บัดนี้โลทก็จัดขนมปังไร้เชื้อมาเลี้ยง เชื้อซึ่งเป็นภาพเล็งของความชั่วร้าย ไม่ได้อยู่ในขนมปังนั้น โลททราบไหมว่าชายเหล่านี้เป็นทูตสวรรค์? อาจไม่ทราบ อาจเป็นได้ว่าเนื่องจากพวกเขาต้องการขนมปังสดใหม่ร้อน ๆ จึงไม่มีแป้งดิบที่ฟูขึ้นและพร้อมที่จะทำอาหารได้อย่างรวดเร็ว แต่พระเจ้าทรงจัดแจงมันเพื่อที่เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์จะได้กินขนมปังไร้เชื้อซึ่งทำขึ้นอย่างรวดเร็วโดยปราศจากยีสต์

ข้อ 4-11:

19:4 แต่ก่อนที่ทูตเหล่านั้นนอนลง พวกผู้ชายของนครนั้น คือพวกผู้ชายชาวเมืองโสโดม มาล้อมบ้านนั้นไว้ ทั้งแก่และหนุ่ม ทุกคนจากทุกสารทิศ

19:5 และพวกเขาเรียกหาโลทและกล่าวแก่เขาว่า “ผู้ชายเหล่านั้นซึ่งได้เข้ามาหาเจ้าคืนนี้อยู่ที่ไหน จงนำเขาเหล่านั้นออกมาให้พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้ร่วมรู้กับพวกเขา”

19:6 และโลทก็ออกทางประตูไปหาพวกนั้น และปิดประตูหลังจากที่เขาออกไปแล้ว

19:7 และกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอร้องพวกท่าน อย่าทำชั่วเช่นนี้เลย

19:8 บัดนี้ ดูเถิด ข้าพเจ้ามีบุตรสาวสองคนซึ่งไม่เคยร่วมรู้กับชายเลย ขอให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอร้องพวกท่าน นำพวกเธอออกมาให้พวกท่าน และพวกท่านจงกระทำแก่พวกเธอตามที่เห็นชอบในสายตาของพวกท่านเถิด เพียงแต่อย่ากระทำอะไรแก่ชายเหล่านี้เลย เพราะเหตุว่าพวกเขาได้เข้ามาอยู่ใต้ร่มชายคาของข้าพเจ้า”

19:9 และพวกเขากล่าวว่า “ถอยไป” และพวกเขากล่าวอีกว่า “เจ้าคนนี้ได้เข้ามาอาศัยอยู่ และเขาจะมาตั้งตัวเป็นผู้พิพากษา บัดนี้พวกเราจะจัดการกับเจ้าให้หนักกว่ากับคนเหล่านั้น” และพวกเขาได้ผลักคนนั้นอย่างแรง คือโลทนั่นเอง และเข้ามาใกล้เพื่อจะพังประตู

19:10 แต่ทูตเหล่านั้นยื่นมือของพวกท่านออกมา และดึงโลทเข้ามาในบ้านกับพวกท่าน และปิดประตู

19:11 และทูตเหล่านั้นทำให้พวกผู้ชายที่อยู่ตรง

ประตูบ้านนั้นตาบอด ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ จนพวก เขาเหน็ดเหนื่อยในการหาประตูให้เจอ

เมืองแห่งชาวโสโดม

ข้อ 4 บอกเราว่าพวกผู้ชายแห่งเมืองโสโดม “ทั้งแก่และหนุ่ม ทุกคนจากทุกสารทิศ” ได้มาขอที่จะย่ำยีทูตสวรรค์เหล่านี้! พวกเขาได้เห็นทูตสวรรค์เหล่านี้ เพราะคิดว่าทูตเหล่านี้เป็นผู้ชาย พวกเขาจึงมุ่งมั่นที่จะใช้กำลังบังคับและข่มขืนทูตสวรรค์เหล่านี้!

จำไว้ว่า ไม่มีคนชอบธรรมเลยสักคนในเมืองนี้นอกจากโลท ทั้งเมืองนั้น-ผู้ชายทุกคน ทั้งแก่และหนุ่ม-อยู่ที่นี่เพื่อการลามกและการวิปริตนี้

เมื่อบาปไปต่อโดยไม่ถูกยับยั้ง การพิพากษาก็ต้องมา ยูดาส ข้อ 7 กล่าวว่า “เหมือนกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และนครต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ เมืองเหล่านั้นที่ทำในทำนองเดียวกัน ที่มอบตัวเองไว้กับการผิดประเวณี และไล่ตามกามวิตถาร ก็ถูกตั้งไว้เป็นตัวอย่าง โดยได้รับพระอาชญาแห่งไฟอันนิรันดร์”

อิสยาห์ 1:4-7 เปรียบประชาชาติอิสราเอลว่าเป็นเหมือนเมืองโสโดม:

“อนิจจา ประชาชาติบาปหนา ประชากรซึ่งถูกโถมทับด้วยความชั่วช้า เชื้อสายของบรรดาผู้กระทำความชั่วร้าย ลูกหลานที่เป็นผู้กระทำความเสื่อมทราม เขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายได้ยั่วยุองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลให้ทรงพระพิโรธ เขาทั้งหลายกลับถอยหลังไปเสีย ทำไมเจ้าทั้งหลายควรจะถูกเฆี่ยนตีอีกต่อไปเล่า พวกเจ้าจะกบฏมากขึ้นเรื่อย ๆ ศีรษะทั้งสิ้นก็ป่วยอยู่ และใจทั้งสิ้นก็อ่อนเปลี้ย ตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงศีรษะไม่มีความปกติในนั้นเลย แต่บาดแผลทั้งหลาย และบรรดารอยฟกช้ำ และแผลพุพองที่เน่าเหม็นทั้งหลาย พวกมันไม่ได้ถูกปิดไว้ หรือถูกพันไว้ หรือถูกทำให้อ่อนลงด้วยน้ำมัน ประเทศของพวกเจ้าก็รกร้าง นครต่าง ๆ ของพวกเจ้าก็ถูกไฟเผา แผ่นดินของพวกเจ้านั้น พวกคนแปลกหน้าก็เผาผลาญมันเสียต่อหน้าพวกเจ้า และมันก็รกร้างไป เหมือนอย่างถูกพลิกคว่ำเสียโดยพวกคนต่างชาติ”

แต่ยังมีพวกที่เหลืออยู่ ขอบคุณพระเจ้า ดังนั้นชนชาติอิสราเอลในตอนนั้นยังมีเวลาเหลืออยู่สองสามปีก่อนการตกเป็นเชลยนั้น เมืองนีนะเวห์คงจะถูกทำลายเหมือนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ เมืองอัดมาห์และเมืองเศโบยิมไปแล้ว หากไม่ใช่เพราะการกลับใจของคนมากมายเพราะคำประกาศของโยนาห์

พระเจ้าทรงเกลียดชังการรักร่วมเพศ สัญญาณอันแน่นอนของการพิพากษา

การกระทำแบบรักร่วมเพศอันต่ำช้านี้ยังถูกเรียกว่า sodomy อยู่ทุกหนแห่งเพื่อเป็นอนุสรณ์ถึงเมืองชั่วนี้ จำไว้ว่าหลังจากน้ำท่วมนั้น เหล่าคนชั่วได้หันไปเป็นเลสเบี้ยนและคนรักร่วมเพศ โรม 1:26-28 กล่าวว่า:

“เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่กิเลสอันต่ำช้า ด้วยว่าแม้แต่พวกผู้หญิงของพวกเขาได้เปลี่ยนการใช้งานแบบธรรมชาติ ให้กลายเป็นสิ่งซึ่งผิดธรรมชาติไป และเช่นกันพวกผู้ชายก็เลิกการสัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกตามธรรมชาติด้วย เร่าร้อนในไฟแห่งราคะตัณหาของพวกเขาที่มีต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกิจอันชั่วช้าน่าละอาย และได้รับผลอันสมควรแก่ความผิดของพวกเขาในตัวพวกเขาเอง และเพราะว่าพวกเขาไม่เห็นชอบที่จะจดจำพระเจ้าไว้ในความรู้ของพวกเขา พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่จิตใจอันเลวทราม เพื่อกระทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งไม่เหมาะสม”

พระคำตอนนี้กล่าวว่าพระเจ้า “ได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่ความเป็นมลทิน”, ว่าพระองค์ “ได้ทรงมอบ

พวกเขาไว้แก่กิเลสอันต่ำช้า", ว่าพระองค์ "ได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่จิตใจอันเลวทราม" นั่นแหละโลกถึงได้กลายเป็นคนนอกรีตหลังจากน้ำท่วมนั้น ผู้คนเหล่านั้นได้หันไปจากอารยธรรมของโนอาห์และบุตรชายทั้งสามของเขาและได้กลายเป็นพวกคนนอกรีตที่ต่ำช้าของโลก

ในเลวีนิติ 20:10,13,15 การผิดประเวณีกับภรรยาของชายอื่น, การรักร่วมเพศกับผู้ชาย หรือการร่วมเพศกับสัตว์ ถูกบอกว่าสมควรได้รับโทษประหารชีวิตเหมือน ๆ กัน ดังนั้นในพระคัมภีร์ก่อนจะมีบทบัญญัติด้านพิธีการ จากนั้นก็ในบทบัญญัติด้านพิธีการ จากนั้นก็ในภาคพันธสัญญาใหม่อีกที การรักร่วมเพศก็ถูกบ่งว่าเป็นบาปอันต่ำช้าที่สมควรต้องโทษประหารชีวิต พวกคนรักร่วมเพศไปนรก คนที่รักร่วมเพศไม่ได้ป่วย เขาจงใจวิปริตและทำชั่ว และบาปของเขาก็แก้ตัวไม่ได้มากไปกว่าการผิดประเวณีหรือการฆ่าคน

โลทเรียกชายชั่วเหล่านี้ว่า "พี่น้อง"

การออมชอมที่เลวร้ายจริง ๆ ได้เล็ดลอดเข้ามาในชีวิตของโลท! เขาไม่ได้ขยาดมากพอกับบาปของเมืองโสโดม เขาย้ายเข้าไปอยู่ในเมืองนั้นพร้อมกับทั้งครอบครัวของเขา บัดนี้เขาเรียกคนชั่วเหล่านั้นว่า "พี่น้อง" บัดนี้เขาเต็มใจ หากถึงคราวจำเป็น ที่จะให้พวกลูกสาวที่เป็นพรหมจารีของเขาถูกข่มขืนเพื่อที่จะช่วยแขกทั้งสองของเขา โลทได้แสวงหามิตรภาพของชายชั่วเหล่านี้จริง ๆ! ทัศนคติของเขาควรที่จะเป็นเหมือนเอเฟซัส 5:11 ที่ว่า "และอย่าร่วมสามัคคีธรรมกับบรรดากิจการอันไร้ผลของความมืด แต่จงตำหนิกิจการเหล่านั้นดีกว่า"

คุณแปลกใจไหมว่าลูกสาวสองคนนี้ต่อมาคิดอุบายที่จะหลับนอนกับพ่อของตน? พวกเธอได้ซึมซับจิตวิญญาณแห่งเมืองโสโดมมากเกินไปแล้ว!

โลทเองก็กำลังจะถูกย่ำยีโดยฝูงชนทั้งหมดนี้ แต่ทูตเหล่านั้นดึงตัวเขาเข้าไปข้างในบ้านและทำให้ชายเหล่านั้นตาบอดจนต้องคลำหาประตู

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าภาพเหตุการณ์นี้ถูกแสดงในพระคัมภีร์เพื่อแสดงให้เห็นว่าการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อเมืองโสโดมก็สาสมแล้วและว่าบาปเช่นนั้นต้องถูกลงโทษ

Matthew Henry กล่าวในที่นี้ว่า:

> การย่ำยีที่กระทำต่อเหล่าผู้สื่อสารของพระเจ้าและต่อเหล่าผู้ตักเตือนที่สัตย์ซื่อ ในไม่ช้าก็ทำให้ความชั่วของผู้คนกลุ่มหนึ่งเต็มถึงขีดสุด และนำความพินาศมาโดยปราศจากหนทางแก้ไข ดู สภษ. 29:1, และ 2 พศด. 36:16 ถ้าคำตักเตือนแก้ไขไม่ได้แล้ว ก็ไม่มีหนทางแก้ไขเลย ดู 2 พศด. 25:16

เหล่าทูตสวรรค์ปกป้องผู้คนของพระเจ้า

ทูตสวรรค์เหล่านั้นปกป้องโลท เขาเป็นคนของพระเจ้า เขาอยู่ในที่ผิด คบเพื่อนผิดแต่ก็ยังเป็นคนที่รักพระเจ้า "ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ตั้งค่ายล้อมรอบบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และทรงช่วยพวกเขาให้รอดพ้น" (สดด. 34:7) นั่นเป็นกิจธุระหลักของเหล่าทูตสวรรค์มิใช่หรือ? "ทูตสวรรค์ทั้งสิ้นนั้นเป็นบรรดาวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่ถูกส่งไปให้ปรนนิบัติคนเหล่านั้นที่จะเป็นทายาททั้งหลายแห่งความรอดมิใช่หรือ" (ฮบ. 1:14) เราจำได้ว่าทูตสวรรค์องค์หนึ่งถูกส่งไปช่วยเปโตรออกมาจากคุกในกิจการ 12 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งซึ่งเป็น

แม่ทัพแห่งพลโยธาของพระเยโฮวาห์มาพบกับกิเดโอนเพื่อรับประกันเขาเรื่องชัยชนะ ในกิจการ 5:19 เราพบว่าเมื่อเปโตรกับยอห์นติดคุกเพราะเทศนา “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในเวลากลางคืน ได้เปิดประตูทั้งหลายของคุก และพาพวกเขาออกไป”

ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้ามาหาเปาโลบนเรือเพื่อรับประกันเขาว่าจะเดินทางปลอดภัยไปถึงกรุงโรม (กิจการ 27:23) และทูตสวรรค์สององค์นี้ก็จะนำโลทกับลูกสาวสองคนของเขาไปถึงความปลอดภัยเช้าวันถัดมา

ข้อ 12-14:

19:12 และทูตเหล่านั้นกล่าวแก่โลทว่า “เจ้ามีใครที่นี่อีกไหม บุตรเขย และเหล่าบุตรชายของเจ้า และบุตรสาวทั้งหลายของเจ้า และสิ่งใดก็ตามที่เจ้ามีอยู่ในนครนี้ จงพาพวกเขาออกไปจากสถานที่นี้
19:13 เพราะพวกเราจะทำลายสถานที่แห่งนี้ เพราะเสียงร้องของพวกเขาดังมากยิ่งขึ้นต่อพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ได้ทรงส่งพวกเรามาทำลายมันเสีย”
19:14 และโลทได้ออกไป และพูดกับบุตรเขยทั้งหลายของเขา ซึ่งได้แต่งงานกับพวกบุตรสาวของเขา และกล่าวว่า “ลุกขึ้น พวกเจ้าจงออกไปจากสถานที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายนครนี้” แต่เขาดูเหมือนคนหนึ่งที่พูดเล่นในสายตาบุตรเขยเหล่านั้นของเขา

โลทช่วยคนที่เขารักไว้ได้ไหม?

บัดนี้ทูตสวรรค์เหล่านั้นแสดงให้เห็นตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาแล้ว พวกเขาไม่ใช่แค่มนุษย์ธรรมดา พวกเขาเป็นทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้ซึ่งกล่าวชัดเจนว่า “พวกเราจะทำลายสถานที่แห่งนี้ เพราะเสียงร้องของพวกเขาดังมากยิ่งขึ้นต่อพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ได้ทรงส่งพวกเรามาทำลายมันเสีย”

มีความเร่งด่วนแล้วตอนนี้ โลทต้องออกไปจากที่นี่ เขาไม่ได้ถูกสั่งให้ทำเช่นนั้นมาก่อน เขาถูกรบเร้าให้ไปพาพวกลูกสาวและลูกเขยออกไปจากสถานที่แห่งนี้ พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าเขามีลูกชาย เขามีลูกเขยหลายคน เป็นไปได้ว่าเนื่องจากอับราฮัมเสนอแนะให้พระเยโฮวาห์ทรงไว้ชีวิตเมืองนี้เพราะเห็นแก่คนชอบธรรมสิบคน จึงอาจมีคนสิบคนอยู่ในครอบครัวของโลท นั่นคงรวมถึงลูกสาวที่แต่งงานแล้วสามคนและลูกเขยสามคน มีมากกว่าหนึ่งคน พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่ามีกี่คน

โลทกล่าวแก่พวกลูกเขยของตนอย่างเร่งรีบว่า “ลุกขึ้น พวกเจ้าจงออกไปจากสถานที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายนครนี้” แต่โลทมาช้าเกินไปแล้ว เขาได้เห็นชอบกับเมืองโสโดม ย้ายมาอยู่ใกล้มัน จากนั้นก็เข้าไปอยู่ในมัน จากนั้นก็เรียกเหล่าชายชั่วที่อยู่ที่นั่นว่าพี่น้องของตน ลูกเขยเหล่านี้คงเป็นคนชั่วแบบเดียวกันแน่นอน ลูกสาวที่แต่งงานแล้วของเขาคงซึมซับปรัชญาและมาตรฐานทางศีลธรรมของเมืองนี้ไปแล้วแน่นอน

ลูกเขยเหล่านี้ไม่คุ้นเคยกับเหล่าทูตสวรรค์ พวกเขาไม่คิดว่าโลทพูดจริง เขาเป็นเหมือนคนที่ล้อเล่นหรือพูดเรื่องตลก! มันเป็นเรื่องน่าเศร้าจริง ๆ ที่พ่อแม่ใช้ชีวิตในแบบที่ลูก ๆ ของตนไม่เชื่อคำเตือนของพวกเขา! ถ้าโลทแสดงการต่อต้านบาปอย่างเปิดเผย ถ้าเขาได้หลีกเลี่ยงการคบหากับคนชั่ว ถ้าเขาไม่มัวแต่ยุ่งอยู่กับการหาเงิน อาจเป็นได้ว่าลูกเขยเหล่านี้คงจะนับถือและเชื่อคำเตือนนั้นไปแล้ว พวกเขาไม่เชื่อ พวกเขาต้องถูกทิ้งไว้

ข้างหลัง! พวกลูกสาวที่แต่งงานแล้ว พวกลูกเขย เป็นส่วนหนึ่งของเมืองโสโดมที่ชั่วช้านั้นซึ่งทูตสวรรค์ทั้งสองถูกส่งมาเพื่อทำลาย

ข้อ 15-23:

19:15 และเมื่อถึงรุ่งเช้า ทูตสวรรค์เหล่านั้นจึงเร่งเร้าโลท โดยกล่าวว่า “จงลุกขึ้น พาภรรยาของเจ้าและบุตรสาวทั้งสองของเจ้า ซึ่งอยู่ที่นี่ไปเสีย เกรงว่าเจ้าจะถูกเผาผลาญในความชั่วช้าของนครนี้”
19:16 และขณะที่เขายังรีรออยู่ ทูตเหล่านั้นจึงคว้าจับมือของเขา และมือภรรยาของเขา และมือบุตรสาวทั้งสองของเขา พระเยโฮวาห์ทรงมีความเมตตาต่อเขา และทูตเหล่านั้นนำเขาออกมา และตั้งเขาให้อยู่ภายนอกนคร
19:17 และต่อมาเมื่อทูตเหล่านั้นได้นำพวกเขาออกมาภายนอกแล้ว ทูตนั้นก็กล่าวว่า “จงหนีเอาชีวิตของเจ้าให้รอด อย่าเหลียวหลังมาดู และเจ้าอย่าพักอยู่ในที่ราบทั้งสิ้น จงหนีไปยังภูเขานั้น เกรงว่าเจ้าจะถูกเผาผลาญเสีย”
19:18 และโลทกล่าวแก่ทูตเหล่านั้นว่า “โอ อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย เจ้านายของข้าพเจ้า
19:19 ดูเถิด บัดนี้ ผู้รับใช้ของท่านได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน และท่านได้ทวีความเมตตาของท่านอย่างยิ่ง ซึ่งท่านได้สำแดงต่อข้าพเจ้าในการช่วยชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าไม่สามารถหนีไปยังภูเขานั้นได้ เกรงว่าสิ่งชั่วร้ายบางอย่างจะมาถึงตัวข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะตายเสีย
19:20 บัดนี้ ดูเถิด นครนี้อยู่ใกล้ที่จะหนีไปถึงได้ และเป็นนครเล็ก ๆ โอ โปรดให้ข้าพเจ้าหนีไปที่นั่น เถิด (มันเป็นนครเล็ก ๆ มิใช่หรือ) และชีวิตของข้าพเจ้าจะรอด”
19:21 และทูตนั้นกล่าวแก่เขาว่า “ดูเถิด เรายอมรับเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย ว่าเราจะไม่ทำลายล้างนครนี้ ซึ่งเจ้าได้กล่าวถึง
19:22 เจ้าจงรีบหนีไปที่นั่น เพราะเราไม่สามารถกระทำอะไรได้จนกว่าเจ้ามาถึงที่นั่นแล้ว” เหตุฉะนั้นชื่อของนครนั้นจึงถูกเรียกว่าโศอาร์
19:23 ตะวันก็ขึ้นมาเหนือแผ่นดินโลกแล้วเมื่อโลทเข้าไปยังโศอาร์

โลทถูกพาออกจากเมืองโสโดม

ตัวโลทเองยังชักช้าอยู่ ทูตสวรรค์นั้นต้องรีบพาเขาออกไป! แล้วความมั่งคั่งทั้งหมดของเขาล่ะ? มันต้องถูกทิ้งไว้ที่นี่หรือ? แล้วพวกลูกสาวที่แต่งงานแล้วที่ยังไม่รอดของเขาล่ะ? พวกเธอต้องอยู่ต่อที่นี่หรือ? แล้วเพื่อนฝูงของเขาล่ะ?

โลทต้องไม่รอคนอื่นแล้ว ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจับมือของเขาและภรรยาของเขาและทูตสวรรค์อีกองค์ก็จับมือลูกสาวสองคนของเขา เราคิดเช่นนั้น และพวกเขาจึงถูกพาออกไปจากเมืองโสโดมแสนชั่วนั้นอย่างเร่งรีบ พวกเขาต้องออกไป หรือไม่ก็ “ถูกเผาผลาญในความชั่วช้าของนครนี้”

เราเชื่อว่าการช่วยโลทให้พ้นจากเมืองโสโดม พร้อมกับภรรยาและลูกสาวสองคนของเขา เป็นคำตอบต่อคำอธิษฐานของอับราฮัม ข้อ 29 กล่าวว่า “พระเจ้าทรงระลึกถึงอับราฮัม และส่งโลทออกไปจากท่ามกลางการทำลายล้างนั้น”

อับราฮัมได้วิงวอนต่อพระเยโฮวาห์ว่า “พระองค์จะทรงทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่วด้วยหรือ?” และอีกครั้ง “ขอให้การกระทำเช่นนี้อยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด ที่จะฆ่าคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่ว และที่จะให้คนชอบธรรมเป็นเหมือนอย่างคนชั่ว ให้การนั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด” (ปฐก. 18:23,25) นั่นเป็นความจริงในฐานะหลักการทั่วไป แต่ 1 โครินธ์ 5:5 บอกว่าชายคนหนึ่งที่รอดแล้ว ที่ใช้ชีวิตในบาปอย่างเปิดเผย ควรถูกมอบ “ให้ซาตานเพื่อการทำลายของเนื้อหนังเสีย เพื่อจิตวิญญาณจะได้รอดในวันของพระเยซูเจ้า”

และพระเยซูตรัสในมัทธิว 18:15-17 ว่าถ้าพี่น้องคนใดในคริสตจักร เมื่อผู้ที่เขากระทำผิดด้วยขอร้องเขาแล้ว และคนอื่น ๆ ไปเยี่ยมเขาแล้ว และคริสตจักรจัดการกับเขาแล้ว ยังไม่ยอมฟัง ก็ให้เขา “เป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี”

ความชอบธรรมเป็นเรื่องที่สัมพันธ์กัน คริสเตียนคนหนึ่งอาจใช้ชีวิตแบบคนอธรรม เหมือนอย่างโลท ถึงแม้ว่าเขาถูกเรียกว่าคนชอบธรรมซึ่งมีจิตวิญญาณที่ชอบธรรมก็ตาม แต่โยนาธานผู้รักพระเจ้าก็ตายพร้อมกับกษัตริย์ซาอูลบิดาของตน (1 ซมอ. 31:2) และบาลาอัมเป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเจ้าและบางครั้งก็พูดด้วยฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่อยู่บนตัวเขา เราคงคิดว่าเขาเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งและดังนั้นจึงเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า แต่เขาอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกคนมีเดียนที่ชั่ว และเขาได้ช่วยทดลองลูกหลานของอิสราเอลให้ทำบาป คำพยากรณ์ต่าง ๆ ของเขากลายเป็นจริงแต่คำปรึกษาของเขาก็ชั่วร้าย (กดว. 31:16) เขาถูกทำลายพร้อมกับคนมีเดียน (กดว. 31:8)

ผู้พยากรณ์คนนั้นของพระเจ้าที่ไปร้องปรักปรำแท่นบูชาเทียมเท็จของเยโรโบอัมก็ถูกส่งไปโดยพระเจ้า และพระเจ้าทรงทำการอัศจรรย์หนึ่งเพื่อบ่งชี้มัน แท่นบูชานั้นแยกออกเป็นเสี่ยงและเยโรโบอัมถูกทำให้สิ้นฤทธิ์ แต่ขัดกับคำบัญชาที่ชัดเจนของพระเจ้า เขาได้รับเชิญให้อยู่ต่อและเขาก็อยู่ต่อเพื่อรับประทานอาหารและสิงโตตัวหนึ่งออกมาฆ่าเขา (1 พงศ์กษัตริย์ 13:24)

ผู้คนที่รับความรอดแล้วไม่ได้ถูกรับประกันว่าจะได้รับการปกป้องเสมอไปเมื่อพวกเขาใช้ชีวิตในบาป หรือเมื่อพวกเขาไม่เชื่อฟังพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงได้ยินเสียงร้องทูลของอับราฮัมอย่างแน่นอน และทรงช่วยโลทให้รอดพ้น พระองค์อาจทำเช่นนั้นอยู่ดี เพราะว่าโลทเป็นคนที่รอดแล้ว แต่พระองค์ทรงทำเช่นนั้นโดยระลึกถึงอับราฮัม

การพิพากษามาไม่ได้จนกว่าโลทได้รับการช่วยให้พ้นแล้ว

มันเป็นสิ่งที่อ่อนหวานอย่างมหัศจรรย์และบอกเป็นนัยเช่นกันที่ในข้อ 22 ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวว่า “เจ้าจงรีบหนีไปที่นั่น เพราะเราไม่สามารถกระทำอะไรได้จนกว่าเจ้ามาถึงที่นั่นแล้ว” ไฟนั้นไม่สามารถตกมาบนเมืองโสโดมที่ชั่วได้จนกว่าโลทจะออกไปแล้ว!

โลทเสนอคำวิงวอน ในหมู่ห้าเมืองนั้นในหุบเขาสิดดิมซึ่งตอนนี้เป็นแอ่งของส่วนตอนใต้ของทะเลตาย ส่วนเล็ก ๆ นั้นคือเมืองโศอาร์ โลทวิงวอนว่าตนไม่สามารถออกไปอยู่ในภูเขาได้ ทำไมถึงไม่ได้? พระเจ้าผู้ที่กำลังไว้ชีวิตของเขาและช่วยชีวิตเขาจะไม่ทรงดูแลเขาในภูเขาอย่างนั้นหรือ? ในภูเขาเหล่านั้นในน้ำพระทัยของพระเจ้าก็ดีกว่านครชั่วตั้งเยอะ เมืองโศอาร์เป็นเมืองชั่ว แต่อาจไม่ชั่วเท่ากับเมืองที่ใหญ่กว่านั้น แต่ทูตสวรรค์นั้นตอบคำอธิษฐานนั้น พระเจ้าทรงเมตตาต่อประชากรของพระองค์จริง ๆ!

แต่ใจวินิจฉัยผิดและชอบของโลทก็ไม่ปล่อยเขาให้อยู่ต่อในเมืองโศอาร์ ต่อมาเขาย้ายออกไปยังถ้ำแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ในเนินเขาเหล่านั้น

โลทเคยชินกับความมั่งมี ความสบาย และความหรูหรา เขาไม่ยินดีที่จะอาศัยอยู่ในภูเขา เขาจะมาสู่ความสิ้นหวังมากกว่าเดิมในทางที่ผิดบาปของตัวเอง

ข้อ 24,25:

19:24 จากนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้กำมะถันและไฟจากพระเยโฮวาห์ตกมาจากฟ้าสวรรค์ลงมาบนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์

19:25 และพระองค์ทรงทำลายล้างนครเหล่านั้น และบรรดาที่ราบ และชาวเมืองเหล่านั้นทั้งสิ้น และสิ่งซึ่งงอกขึ้นมาบนแผ่นดิน

สี่เมืองถูกทำลาย

สี่เมืองถูกเอ่ยชื่อในหุบเขานี้: โสโดม, โกโมราห์, อัดมาห์, เศโบยิม และเบลา หรือโศอาร์ (ปฐก. 14:2) เราคิดว่าเมืองโศอาร์ถูกยกเว้น เพราะพระเจ้าทรงเมตตาแก่โลท

พระคัมภีร์บอกเราว่า “ตะวันก็ขึ้นมาเหนือแผ่นดินโลกแล้วเมื่อโลทเข้าไปยังโศอาร์” (ข้อ 23) ดังนั้น การทำลายนี้จึงไม่ได้ถูกนำมาโดยพายุธรรมดาลูกหนึ่ง ไม่ใช่เลย “พระเยโฮวาห์ทรงให้กำมะถันและไฟจากพระเยโฮวาห์ตกมาจากฟ้าสวรรค์ลงมาบนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์” มันหมายถึงการทำลายล้างอย่างสิ้นเชิงของ “นครเหล่านั้น และบรรดาที่ราบ และชาวเมืองเหล่านั้นทั้งสิ้น และสิ่งซึ่งงอกขึ้นมาบนแผ่นดิน” นี่ไม่ใช่การทำลายที่เกิดขึ้นเพราะสาเหตุปกติตามธรรมชาติ มันเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ-ฝนที่เป็นไฟและกำมะถันจากพระเจ้าออกมาจากสวรรค์

เมืองโสโดมและโกโมราห์ “ก็ถูกตั้งไว้เป็นตัวอย่าง โดยได้รับพระอาชญาแห่งไฟอันนิรันดร์” (ยูดาส 7) ไฟนิรันดร์หรือ? ฉะนั้นเหมือนกับไฟในนรกอย่างชัดเจน มันเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของไฟนั้น 2 เปโตร 2:6 บอกเราว่าเมืองโสโดมและโกโมราห์ถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นเถ้าถ่าน “โดยทำให้พวกเขาเป็นแบบอย่างแก่คนทั้งหลายต่อไปที่จะดำเนินชีวิตอย่างอธรรม” นี่เป็นเครื่องเตือนใจและภาพของความพินาศนิรันดร์ในนรก ไม่มีสิ่งใดในกาลเวลาที่สามารถแสดงภาพนิรันดร์กาลได้ดีพอ และไม่มีสิ่งใดภายในขีดจำกัดที่เรารู้จักที่สามารถแสดงภาพสิ่งที่ไร้ขีดจำกัดได้ดีพอ แต่ความน่ากลัวของนรกนิรันดร์ก็ถูกยกมาตรงนี้เพื่อเป็นคำเตือนหนึ่ง และเราถูกเตือนใจให้นึกถึงเรื่องนั้นโดยการทำลายล้างเมืองโสโดมและโกโมราห์และเมืองเหล่านั้นที่อยู่ใกล้เคียงโดยพระพิโรธของพระเจ้า

“ไฟและกำมะถัน” เราถูกบอกว่าในพื้นที่แห่งนี้มีหลักฐานมากพอที่แสดงให้เห็นไฟและกำมะถันในท่ามกลางก้อนหินเหล่านั้นและผืนดินใกล้เคียง

เราเชื่อพระคัมภีร์ตามที่เขียน: เคยมีไฟและกำมะถันตกมาจากพระเยโฮวาห์ออกจากสวรรค์ บางคนคิดว่ามันเป็นฝนดาวตกจากท้องฟ้าที่ระเบิดออกเมื่อพวกมันเข้าสู่ชั้นบรรยากาศ อย่างไรก็ตาม มีบ่อยางมะตอยอยู่หลายบ่อในตอนนั้น พวกเขามีหุบเขานั้นที่เต็มไปด้วยบ่อเหล่านั้น (ปฐก. 14:10)

การสำรวจทางโบราณคดีพิสูจน์ว่าหลายเมืองจริง ๆ
ถูกทำลายตามที่พระคัมภีร์กล่าว

การสำรวจทางโบราณคดีอย่างละเอียดที่กระทำต่อเมืองโสโดมและโกโมราห์และพื้นที่นั้นทั้งหมดได้ถูกกระทำตั้งแต่ปี 1926 จนถึง 1928 โดยคณะสำรวจที่นำโดย Dr. Melvin Grove Kyle ประธานแห่ง Xenia Theological Seminary, St. Louis, และโดย Dr. W.F. Albright, ผู้อำนวยการแห่ง American School of Oriental Research ที่กรุงเยรูซาเล็ม และได้รับการช่วยเหลือโดยนักวิชาการที่มีชื่อเสียงอีกหลายท่าน นี่ถูกรายงานไว้ในหนังสือ *Explorations at Sodom* โดย Dr. Kyle บทสรุปของนักวิทยาศาสตร์เหล่านี้ก็คือ:

1. อารยธรรมแห่งสมัยของอับราฮัมซึ่งพระคัมภีร์นำเสนอว่าอยู่บนที่ราบ ณ เวลานั้น ถูกพบว่าอยู่ที่นั่นจริง ๆ และการที่ไม่พบร่องรอยของอารยธรรมใด ๆ เลยตั้งแต่เวลานั้นเรื่อยมาจนถึงปี ค.ศ. 600 ก็สอดคล้องพอดีกับการที่ประวัติศาสตร์ตามพระคัมภีร์ไม่พูดถึงที่ราบนี้เลยตั้งแต่การทำลายล้างเมืองนี้ไปจนสิ้นสุดประวัติศาสตร์นั้น

2. สภาพโดยธรรมชาติของชีวิตบนที่ราบนี้ตามที่พรรณนาไว้ในบันทึกเหตุการณ์ในหนังสือปฐมกาลก็ถูกยืนยันอย่างแน่ชัดเช่นกันวันนี้; “ดุจสวนของพระเยโฮวาห์ ก่อนที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเมืองโสโดมและโกโมราห์”

3. หายนะภัยครั้งใหญ่ตามที่พรรณนาไว้ในพระคัมภีร์ได้เกิดขึ้นจริง ๆ

4. นครเหล่านั้นถูกแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเคยตั้งอยู่ด้านหน้าของ Jebel Usdum ซึ่งเป็นที่ ๆ พวกมันนอนอยู่ใต้น้ำแล้ววันนี้ สถานที่สูงแห่งที่ราบนั้น เห็นได้ชัดว่าเป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่มีความสำคัญมาก ตามที่ถูกแสดงโดยการเสริมป้อมต่าง ๆ บัดนี้ก็เป็นที่รู้จักดี

5. และท้ายสุดคือ หลักฐานนั้นแสดงให้เห็นความเป็นไปได้ว่าโลทน่าจะเป็นต้นตระกูลของอารยธรรมคนโมอับ ซึ่งแน่นอนว่าได้ขึ้นไปถึงความสำคัญมหาศาลก่อนที่โมเสสผ่านไปยังเมืองคีร์เก่านั้นของโมอับ

พวกเขาพบว่าน้ำเกลือในครึ่งล่างของทะเลตายได้ปกคลุมผืนป่าที่เต็มไปด้วยต้นไม้ ซึ่งยังพบเห็นได้อยู่แม้จะอยู่ห่างจากชายฝั่งไกลถึงหนึ่งไมล์; ว่าน้ำเหล่านั้นของทะเลตายกำลังขึ้นและว่านครเหล่านั้นที่ถูกทำลายเคยอยู่ในหุบเขาแห่งสิดดิม และซากปรักหักพังของพวกมันก็อยู่ใต้น้ำเหล่านี้ บทสรุปของนักวิทยาศาสตร์คริสเตียนเหล่านี้ก็คือว่า การทำลายล้างนั้นได้เกิดขึ้นอาจโดยการระเบิดครั้งใหญ่ของแก๊สและน้ำมันและยางมะตอยที่สะสมอยู่ซึ่งถูกจุดระเบิดโดยบางวิธี และส่วนผสมที่ลุกไหม้และร้อนแรงนี้ก็ลอยขึ้นไปในอากาศและจากนั้นก็ลงมาบนนครเหล่านี้ ในหน้า 128-130 Dr. Kyle กล่าวว่า:

พื้นที่แถบนี้ถูกพวกนักธรณีวิทยาค้นพบว่าเป็นแถบที่ถูกเผามอดไปแล้วซึ่งมีน้ำมันและยางมะตอย ซึ่งวัสดุดังกล่าว มีการสะสมตัวอีกครั้งซึ่งจะถูกนำไปใช้ประโยชน์ในไม่ช้า กระทั่งตอนนี้ขณะที่ผมเขียน การใช้ประโยชน์ดังกล่าวก็กำลังถูกรายงาน บัดนี้ที่ใดก็ตามที่สภาพเหล่านี้มีอยู่ ก็มีการสะสมตัวของแก๊สต่าง ๆ และพวกนักธรณีวิทยาก็บอกเราว่าในที่นี้ ในสมัยหนึ่งซึ่งพวกเขาไม่สามารถระบุเจาะจงได้ แก๊สเหล่านี้เคยถูกจุดระเบิดโดยวิธีการบางอย่าง ซึ่งพวกเขาก็ไม่ทราบเช่น

กัน และเคยมีการระเบิดครั้งใหญ่ โดยตอนแรกมีการยกตัว และจากนั้นก็มีการยุบตัวของชั้นดินเหล่านั้น

ลักษณะเฉพาะตัวของชั้นดินที่แตกออกเหล่านี้ถูกชี้ขาดแล้วด้วย พร้อมกับข้อสรุปที่น่าสนใจมากที่สุด มีชั้นเกลือหินขนาดใหญ่อยู่ชั้นหนึ่งตลอดแนวส่วนล่างของที่ราบนี้ ซึ่งบนฝั่งตะวันตกของที่ราบนี้แสดงตัวมันเองในภูเขาเกลือลูกใหญ่นั้น ขณะนี้เป็นที่รู้จักในชื่อ Jebel Usdum ที่ฐานของมันมีชั้นเกลือหินอยู่ชั้นหนึ่งหนาประมาณหนึ่งร้อยห้าสิบฟุต มันเกือบเป็นเกลือบริสุทธิ์เลย แต่นอนอยู่ในชั้นต่าง ๆ ที่มีความหนาแตกต่างกันไป ที่ปนอยู่กับชั้นเกลือเหล่านี้ และที่ร่วงลงมาเหนือพวกมันด้วย คือดินปูนซึ่งมีกำมะถันอยู่ข้างในเป็นปริมาณมาก ซึ่งเราเก็บพวกมันได้เป็นก้อน ๆ ตามแนวชายฝั่งของทะเลนั้น

เมื่อการระเบิดของแก๊สเหล่านั้นได้เกิดขึ้น ชั้นเกลือนี้ซึ่งปนด้วยกำมะถันก็ถูกทำให้แตกออกพร้อมกับชั้นอื่น ๆ และเกลือและกำมะถันก็ถูกซัดขึ้นไปในท้องฟ้าแบบร้อนแดง และตกลงมาบนเมืองโสโดมและโกโมราห์และเหนือพื้นที่แถบนั้นทั้งหมด ตามที่พระคัมภีร์พรรณนาว่าไฟและกำมะถันตกมาดุจฝนจากสวรรค์ ที่ปนอยู่กับเกลือและกำมะถันนั้นคือยางมะตอยเช่นกัน ซึ่งถูกทำให้ร้อนหลายองศา

บัดนี้ สิ่งใดทำให้เกิดควันโขมงมากไปกว่ายางมะตอยเดือดปุด ๆ ที่ถูกเทบนถนนเล่า? ดังนั้นเราจึงมีคำอธิบายที่แจ่มชัดสำหรับควันนั้นที่พลุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า “ดุจควันแห่งเตาไฟ” พื้นที่ต่ำแห่งหนึ่งในเนินเขาเหล่านั้นที่ไปทางเมืองเฮโบรนเปิดทางให้อับราฮัมได้เห็นภาพนี้อย่างชัดเจนจากจุดที่อยู่ห่างไกลนั้น

ข้อ 26:

19:26 แต่ภรรยาของเขาซึ่งอยู่ข้างหลังเขาเหลียว กลับไปมองดู และนางกลายเป็นเสาเกลือ

“จงระลึกถึงภรรยาของโลทเถิด” (ลูกา 17:32)

นางหันไปมองและจึงไม่เชื่อฟังคำบัญชาที่ชัดเจนนั้นของทูตสวรรค์ทั้งสอง นางอาจสงสัยว่าเมืองโสโดมจะถูกทำลายจริง ๆ หรือเปล่า

นางหันไปมองเพื่อนบ้านและเพื่อนฝูง หันไปมองลูกสาวที่แต่งงานแล้วและอาจหลาน ๆ ด้วย ซึ่งถูกทิ้งไว้ข้างหลังทั้งหมด ไม่แน่นางซึ่งเคยชินกับความหรูหรา อาจหันไปมองด้วยความทุกข์ใจยิ่งนักเกี่ยวกับการสูญเสียบ้านเรือนและข้าวของเครื่องใช้และทรัพย์สินต่าง ๆ

และนางก็ถูกฆ่าตายและกลายเป็นเสาเกลือ

Matthew Henry ตีความเรื่องนี้ดังต่อไปนี้:

> นางถูกฆ่าตายตรงนั้นเลย ทว่าร่างกายของนางไม่ได้ล้มลง แต่ยืนตั้งอยู่ดุจเสาต้นหนึ่ง หรืออนุสาวรีย์หนึ่ง ที่อาจไม่สูญสลายหรือเปื่อยเน่า เหมือนอย่างร่างกายของมนุษย์ที่เจอกับอากาศ แต่ถูกแปลงสภาพให้เป็นสสารเชิงโลหะซึ่งจะคงอยู่เรื่อยไป

มีเกลืออยู่ทุกแห่งหนในประเทศนั้นในสมัยนั้น และกระทั่งวันนี้ก็มีชั้นเกลือหินขนาดใหญ่อยู่หลายชั้น ในส่วนฐานของเนินเขาเหล่านั้น ไม่แน่พระเยโฮวาห์อาจให้เกลือร้อน ๆ ตกมากองสุมรอบตัวนางและร่างกายนั้นถูกปิดทับ และอาจกลายเป็นแกนกลางของเสาเกลือต้นหนึ่ง หรือพระเจ้าอาจทรงเปลี่ยนร่างกายมนุษย์ที่อ่อนแอนั้นให้กลายเป็นเสาเกลือต้นหนึ่งอย่างอัศจรรย์ก็ได้

ผิดจริง ๆ ที่ลังเลเมื่อพระเจ้าตรัสว่าจงไปเสีย! น่าเศร้าจริง ๆ ที่หันไปมองอดีตที่ถูกห้ามไว้!

เราจำได้ว่าเมื่อชายคนหนึ่งกล่าวว่าเขาจะติดตามพระเยซูไป แต่เขาก็กล่าวว่า “ขอโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์ไป และฝังบิดาของข้าพระองค์ก่อน” เมื่อพ่อผู้ชราคนนั้นตายและถูกฝังศพและจัดการเรื่องนั้นเสร็จแล้ว เขาก็จะติดตามพระเยซูไป แต่พระเยซูตรัสว่า “ให้คนตายฝังคนตายของพวกเขาเองเถิด...ไม่มีผู้ใด เมื่อเอามือของตนจับคันไถแล้วและหันหน้ากลับเสีย เหมาะสมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า” (ลูกา 9:60,62)

มันผิดอยู่เสมอที่จะพินิจดูบาป ที่จะพิจารณาบาป ที่จะครุ่นคิดเกี่ยวกับบาป มันผิดอยู่เสมอที่จะเล่นกับบาป พร้อมกับศีรษะของเขาที่หนุนตักเดลิลาห์ แซมสันหยอกเอินจนกระทั่งการขัดขืนของตนพ่ายแพ้และเขาทรยศการทรงเรียกของตน เสียผมของตนและฤทธิ์เดชของตนไป

โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเตือนใจเราว่า “จงระลึกถึงภรรยาของโลทเถิด”

ข้อ 27-29:

19:27 และอับราฮัมลุกขึ้นตั้งแต่เช้าตรู่ไปยังสถานที่ที่ท่านเคยยืนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
19:28 และท่านมองไปยังเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ และไปยังบรรดาแผ่นดินแห่งที่ราบ และมองเห็น และดูเถิด ควันแห่งแผ่นดินนั้นพลุ่งขึ้นดุจควันแห่งเตาไฟ
19:29 และต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงทำลายนครเหล่านั้นแห่งที่ราบนั้นแล้ว พระเจ้าทรงระลึกถึงอับราฮัม และส่งโลทออกไปจากท่ามกลางการทำลายล้างนั้น เมื่อพระองค์ทรงทำลายล้างนครเหล่านั้นซึ่งโลทอาศัยอยู่ข้างใน

โลทถูกไว้ชีวิตเพราะเห็นแก่อับราฮัม

อับราฮัม ในที่ราบแห่งมัมเรใกล้เมืองเฮโบรน ห่างออกไปสามสิบห้าไมล์ มองลงไปทางเมืองโสโดมและโกโมราห์: “ดูเถิด ควันแห่งแผ่นดินนั้นพลุ่งขึ้นดุจควันแห่งเตาไฟ” ดังนั้นยางมะตอยที่ลุกไหม้ (เมือกหรือน้ำมันดิน) จึงก่อให้เกิดเสาควันลูกมหึมา หรือถ้าพระเจ้าทรงเลือกที่จะสร้างและทำให้ไฟตกลงมาจากสวรรค์โดยไม่ต้องใช้แหล่งที่มาธรรมชาติใด ๆ เลย ควันของเมืองเหล่านั้นที่ลุกไหม้ก็คงลอยขึ้นสูงในอากาศอยู่ดี อับราฮัมเป็นห่วงยิ่งนัก เขาได้ทำสุดกำลังแล้ว โอ โลทรอดไหมหนอ? แต่ว่า “พระเจ้าทรงระลึกถึงอับราฮัม และส่งโลทออกไปจากท่ามกลางการทำลายล้างนั้น เมื่อพระองค์ทรงทำลายล้างนครเหล่านั้นซึ่งโลทอาศัยอยู่ข้างใน” เพราะเห็นแก่อับราฮัมเป็นหลัก พระเจ้าจึงทรงช่วยโลทให้รอดพ้น โอ เราควรอธิษฐานเผื่อมิตรสหายมากจริง ๆ เพราะว่า “คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่างเอาจริงเอาจังของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล” (ยก. 5:16)

ข้อ 30-38:

19:30 และโลทขึ้นไปจากโศอาร์ และอาศัยอยู่ในภูเขานั้น และบุตรสาวสองคนของเขาอยู่ด้วยกันกับเขา เพราะเขากลัวที่จะอาศัยอยู่ในโศอาร์ และเขาอาศัยอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่ง ทั้งตัวเขากับบุตรสาวสองคนของเขา

19:31 และบุตรสาวหัวปีพูดกับน้องสาวว่า “บิดาของเราชราแล้ว และไม่มีชายใดในแผ่นดินโลกที่จะเข้ามาหาพวกเราตามธรรมเนียมของทั้งแผ่นดินโลก

19:32 มาเถิด พวกเราจงทำให้บิดาของพวกเราดื่มเหล้าองุ่น และพวกเราจะนอนกับท่าน เพื่อพวกเราจะสงวนเชื้อสายของบิดาพวกเราไว้”

19:33 และพวกเธอทำให้บิดาของพวกเธอดื่มเหล้าองุ่นคืนนั้น และบุตรสาวหัวปีเข้าไปและนอนกับบิดาของเธอ และเขาไม่สังเกตว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไร หรือเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร

19:34 และต่อมาในวันรุ่งขึ้น บุตรสาวหัวปีพูดกับน้องสาวว่า “ดูเถิด เมื่อคืนพี่ได้นอนกับบิดาของพี่ พวกเราจงทำให้ท่านดื่มเหล้าองุ่นคืนนี้ด้วย และเจ้าจงเข้าไปและนอนกับท่าน เพื่อพวกเราจะสงวนเชื้อสายของบิดาพวกเราไว้”

19:35 และพวกเธอทำให้บิดาของพวกเธอดื่มเหล้าองุ่นคืนนั้นด้วย และน้องสาวก็ลุกขึ้นและนอนกับเขา และเขาไม่สังเกตว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไร หรือเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร

19:36 ดังนั้น บุตรสาวทั้งสองของโลทจึงมีเด็กในครรภ์โดยบิดาของพวกเธอ

19:37 และบุตรสาวหัวปีคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเรียกชื่อของเขาว่าโมอับ คนนี้เองเป็นบิดาของคนโมอับมาจนถึงทุกวันนี้

19:38 และน้องสาว เธอคลอดบุตรชายคนหนึ่งด้วย และเรียกชื่อของเขาว่าเบนอัมมี คนนี้เองเป็นบิดาของลูกหลานของอัมโมนมาจนถึงทุกวันนี้

ความยากจนของโลท, ลูกสาวที่เสียคน, ลูกนอกสมรส

นี่เป็นโครงร่างสำหรับคำเทศนาหนึ่งเกี่ยวกับโลท: “ความย่อยยับของคริสเตียนคนหนึ่ง” โดยใช้ข้อพระคำจากปฐมกาล และ 2 เปโตร 2:6-8 เพราะโลทเป็นคนชอบธรรม คนที่อยู่ในทางของพระเจ้า คนที่ยุติธรรม เขาจึงมีจิตวิญญาณที่ชอบธรรม

I. การรักโลกของโลท

1. เขาให้เงินทอง ความเจริญรุ่งเรืองมาก่อน เขาจึงเลือกหุบเขาที่อุดมสมบูรณ์และการอยู่ใกล้กับเมืองชั่วเหล่านั้น “และโลท...ตั้งเต็นท์ของเขาหันหน้าไปทางเมืองโสโดม” (ปฐก. 13:12)
2. เขาเรียกคนชั่วเหล่านั้นว่าพี่น้อง (ปฐก. 19:7)
3. เขารับเอานิสัยต่าง ๆ ของโสโดม ถ้าเขาเป็นคนดื่มเหล้าจนติดเป็นนิสัย บัดนี้เขาก็เป็นคนเมาแล้ว

II. ความย่อยยับฝ่ายวิญญาณของเขา

1. ศาสนาของเขาเป็นเรื่องตลกในสายตาของพวกลูกเขยของเขา (ปฐก. 19:14)
2. เขาชนะภรรยาของเขามาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้ายังไม่ได้เลย นางเทใจให้โสโดมแล้ว

(ปฐก. 19:26)

3. เขาพาลูกสาวสองคนที่ยังไม่แต่งงานออกมาจากเมืองโสโดม แต่เขาเอาเมืองโสโดมออกไปจากตัวลูกสาวทั้งสองนั้นไม่ได้ พวกเธอถูกขายให้แก่ความชั่วร้ายแล้ว
4. โลทปล่อยให้คนทั้งเมืองของเขาตกนรก หากเขาได้เตือนอีกเก้าคน พร้อมกับสิบคนนั้น เมืองนั้นก็คงได้รับการไว้ชีวิต (ปฐก. 18:32)

บทสรุป: บัดนี้ในความยากจน ในความอัปยศ ลูกหลานพวกเดียวของเขาคือลูกนอกสมรสสองคนนี้ที่เกิดจากการสมสู่ร่วมสายโลหิตของเขา

โลทออกไปจากเมืองโศอาร์ ความพินาศอันน่ากลัวนั้นที่เกิดกับอีกสี่เมืองนั้นทำให้เขาหวาดกลัว เขาอาศัยอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่ง มีถ้ำอยู่มากมายตลอดแนวชายฝั่งของทะเลตายกระทั่งตอนนี้ ซึ่งรวมถึงถ้ำเหล่านั้นที่ม้วนหนังสือทะเลตายถูกค้นพบข้างในด้วย

บุตรสาวสองคนนั้นอาจคิดว่าอารยธรรมทั้งหมดถูกทำลายแล้ว พวกเธอคิดว่า “ไม่มีชายใดในแผ่นดินโลกที่จะเข้ามาหาพวกเรา” พวกเธอคิดว่าตนอาจไม่มีโอกาสได้มีสามีและลูก ๆ แล้ว, ว่าพ่อของพวกเธอเป็นชายคนเดียวที่มีชีวิตเหลืออยู่ และดังนั้น พร้อมกับหลักศีลธรรมแบบโสโดม พวกเธอจึงวางแผนมอมเหล้าพ่อของตนและหลับนอนกับเขา และแผนนั้นก็ได้ผล

เด็กสองคนนั้นที่เกิดมาคือโมอับและเบนอัมมี โดยคนหลังเป็นบิดาของลูกหลานของอัมโมน ต่อมาชาวโมอับจะอยู่เต็มพื้นที่ทางทิศใต้และทิศตะวันออกของทะเลตาย และคนอัมโมนอยู่ทางทิศเหนือของที่นั่นในที่ ๆ ตอนนี้คือ Hashemite Kingdom of Jordan อัมมาน นครหลวงนั้น ถูกตั้งชื่อตามอัมโมน มันคือเมืองรับบาห์ในสมัยของดาวิด

จงให้ผู้อ่านทุกคนได้รับบทเรียนจากการรักเงินและการรักโลกของโลท! เขาเป็นคนชอบธรรมแต่ “ความกังวลแห่งโลกนี้ และการล่อลวงแห่งบรรดาทรัพย์สมบัติก็รัดพระวจนะนั้นเสีย และเขาก็กลายเป็นผู้ที่ไร้ผล” (มธ. 13:22) และจำไว้ว่า มีการทดลองใหญ่โตหลายอย่างที่มาพร้อมกับความมั่งมี และพระเยซูตรัสว่า “บรรดาคนที่มีทรัพย์สมบัติมากมายจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากจริงหนอ!” (มาระโก 10:23) ใช่ครับมันเป็นไปได้ แต่ความร่ำรวยก็ขัดขวางอย่างมากไม่ให้คน ๆ หนึ่งให้พระคริสต์มาเป็นที่หนึ่ง เราต้องจำไว้ว่า: จงระวัง “ความโลภ ซึ่งเป็นการไหว้รูปเคารพ” (คส. 3:5)

สุภาษิต 23:4 กล่าวว่า “อย่าทำงานเพื่อมั่งมี...” เศรษฐีคนนั้นที่ยุ้งฉางของตนเต็มไปด้วยข้าวของเหลือเฟือแต่ไม่ได้มั่งมีจำเพาะพระเจ้าก็ถูกพระผู้ช่วยให้รอดเรียกว่าคนโง่ในลูกา 12 หนึ่งทิโมธี 6:9 เตือนสติเราว่า “คนทั้งหลายที่อยากจะร่ำรวยก็ตกอยู่ในการทดลองและกับดัก และในตัณหาหลายอย่างอันโฉดเขลาและเป็นอันตราย ซึ่งฉุดมนุษย์ทั้งหลายให้จมลงในการทำลายและความพินาศ” และเพลงสดุดี 62:10 บอกเราว่า “...ถ้าความมั่งคั่งเพิ่มขึ้น อย่าวางใจของพวกท่านในสิ่งเหล่านั้น”

มันไม่ใช่เรื่องผิดที่จะประหยัดมัธยัสถ์, ที่จะทำงานหนัก, และอับราฮัมก็มั่งมีพอ ๆ กับโลท แต่เขาไม่ได้รักความมั่งมีของตน โอ ขอให้พระเจ้าทรงโปรดประทานให้เราแต่ละคนมีใจที่รู้จักพอใจกับสิ่งที่เรามีและขอบคุณพระเจ้าและรับใช้พระองค์!

ปฐมกาล 20

ข้อ 1,2:

20:1 และอับราฮัมเดินทางจากที่นั่นไปยังแผ่นดินทางทิศใต้ และอาศัยอยู่ระหว่างเมืองคาเดชและเมืองชูร์ และอาศัยอยู่ในเมืองเกราร์

20:2 และอับราฮัมกล่าวถึงซาราห์ภรรยาของตนว่า "นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า" และอาบีเมเลคกษัตริย์แห่งเมืองเกราร์ได้ส่งคนมา และพาซาราห์ไป

การหลอกลวงของอับราฮัมนำไปสู่ความยุ่งยากอีก

อับราฮัม "อาศัยอยู่ในเมืองเกราร์" ก่อนหน้านั้นเขา "อาศัยอยู่ในที่ราบแห่งมัมเร" ใกล้กับเมืองเฮโบรน คือตั้งแต่ก่อนเขาช่วยโลทให้พ้นหลังจากที่กษัตริย์เหล่านั้นปล้นสะดมเมืองโสโดมและจับโลทไปเป็นเชลย แต่ "ที่ราบแห่งมัมเรคนอาโมไรต์นั้น" จริง ๆ แล้วเป็นกรรมสิทธิ์ของมัมเรชายผู้นั้นและพี่น้องของเขานั่นคือ เอชโคลและอาเนอร์ผู้ซึ่งได้ช่วยเหลืออับราฮัม (ปฐก. 14:13) บัดนี้หลังผ่านไปสิบห้าปีหรือยี่สิบปี เขาก็ลงไปทางทิศใต้ "ระหว่างเมืองคาเดชและเมืองชูร์" ส่วนที่อยู่ตอนใต้ของคานาอันที่ถูกครอบครอง

เราต้องจำไว้ว่าอับราฮัมเป็นคนต่างถิ่น อาศัยอยู่ในเต็นท์ เขาไม่เป็นเจ้าของทรัพย์สินใดเลยในแผ่นดินคานาอัน "ไม่เลย แม้แต่ส่วนที่สามารถวางเท้าของท่านก็ไม่ได้" (กิจการ 7:5) เขาไม่ได้ปลูกเรือน แต่อาศัยอยู่ในเต็นท์เหมือนอย่างชาวเบดูอินตอนนี้ และย้ายไปพร้อมกับฝูงแพะแกะและฝูงวัวเมื่อถึงคราวจำเป็น

ทำไมเขาถึงออกไปจากพื้นที่ของมัมเร? อาจเป็นเพราะว่ามิตรสหายเก่าของเขาที่นั่นและเหล่าพันธมิตรได้เสียชีวิตและคนรุ่นถัดมาอาจกลัวหรือระแวงเขา นักรบที่เก่งกาจขนาดนั้น พร้อมกับกองทัพเล็ก ๆ ส่วนตัวของเขาเอง! หรืออับราฮัมอาจรู้สึกเศร้าใจยิ่งนักเพราะการทำลายล้างเมืองโสโดม, เมืองโกโมราห์, เมืองอัดมาห์, และเมืองเศโบยิม, เพราะความย่อยยับนั้นที่มาสู่โลทและเพราะการสมสู่ตอนเมามายของโลท, จนเขารู้สึกว่าจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง แต่ไม่ว่าอับราฮัมจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ตามในแผ่นดินนั้น เขาก็เป็น "ผู้สัญจร" ไม่มากก็น้อย แผ่นดินนั้นถูกสัญญาไว้กับเขา แต่เขายังไม่ได้ถือกรรมสิทธิ์ส่วนใดเลยของมันในฐานะเป็นส่วนของเขาเอง

แต่การตั้งค่ายอยู่ในพื้นที่แห่งใหม่ก็หมายถึง การคบหาสมาคมแบบใหม่และภัยอันตรายใหม่ ๆ ก่อนหน้านั้น เมื่อเขา "สัญจร" อยู่ในอียิปต์ เขาก็หวาดกลัวเกี่ยวกับภรรยาคนสวยของเขา และเขากับซาราห์ก็พูดทั้งคู่ว่านางเป็นน้องสาวของเขา และฟาโรห์ก็รับตัวนางไปและพระเจ้าต้องช่วยเขาให้พ้นที่นั่น

บัดนี้อีกแล้ว ในประเทศของกษัตริย์องค์หนึ่งที่เขาไม่รู้จักหรือวางใจ เขารู้สึกหวาดกลัวแบบจนตรอกเกี่ยวกับภรรยาของตน จำไว้ว่าซาราห์ได้ย้อนสู่วัยสาวแล้ว นางเป็นสาวและสวย และพร้อมกับใบหน้าและรูปแบบของหญิงสาวคนหนึ่ง

Charles R. Erdman กล่าวว่า:

> ที่อายุขนาดนั้นแล้วนางยังสวยจนดึงดูดกษัตริย์ได้นั้นก็ดูเหมือนเหลือเชื่อ ทว่าเราต้องจำไว้ว่ากำลังวังชาฝ่ายร่างกายของนางได้ถูกถนอมรักษาไว้หรือถูกฟื้นฟูจนภายในหนึ่งปีนางคลอดบุตรคนหนึ่ง และยิ่งไปกว่านั้นอาบีเมเลคก็อาจอยากร่วมเป็นพันธมิตรกับหัวหน้าเผ่าที่ร่ำรวยและมีอำนาจ

อย่างที่อับราฮัมดูเหมือนจะเป็น

อับราฮัมทราบว่านางคงจะสวยจนดึงดูดกษัตริย์องค์ใดที่มีใจกำหนัด เขากลัวว่าจะโดนฆ่าตาย ก่อนหน้านั้นเขาเคยบอกคำโกหกครึ่งหนึ่งที่ว่า “นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า” คราวนี้เขาบอกมันอีกและสั่งซาราห์ให้ทำแบบเดียวกัน!

คำโกหกครั้งที่สองมาง่ายกว่าครั้งแรก เหล้าแก้วที่สองมาง่ายกว่าเหล้าแก้วแรก คนที่เคยพูดสบถสาบานก่อนเขาได้รับความรอด ในการทดลองครั้งใหญ่ก็อาจตกต่ำไปสู่การสบถอีกเหมือนอย่างเปโตรที่กองไฟของทหารเหล่านั้นที่ตรึงพระเยซูที่กางเขน (มธ. 26:74,75) ดังนั้นอับราฮัมผู้หวาดกลัวจึงใช้อุบายเดิมที่ตนเคยใช้มาก่อน

เราไม่อ่านเจอว่าอับราฮัมได้สร้างแท่นบูชาที่เมืองเกราห์หรือให้คำพยานใด ๆ เลย เขาดูเหมือนจะคิดว่ากษัตริย์อาบีเมเลคเป็นคนนอกรีตและประชาชนของเขาเป็นคนนอกรีต ชั่วช้าและอันตราย เราถูกเตือนใจว่าเราควรแสดงจุดยืนที่ชัดเจนไม่ว่าเราไปที่ไหนก็ตามเพื่อที่ผู้คนจะได้รู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า รู้ว่าเราเป็นคริสเตียน รู้ว่าเรามีมาตรฐานอันเข้มงวดเกี่ยวกับทางของพระเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าอับราฮัมคงมีความมั่นใจมากขึ้นและหวาดกลัวน้อยลงหากเขาได้กล่าวไปด้วยใจกล้าว่าหญิงงามผู้นี้เป็นภรรยาของตน ควรจะมีความเชื่ออันภาคภูมิใจและชื่นบานในอับราฮัม ซาราห์ได้ตั้งครรภ์แล้ว หรือคงจะตั้งครรภ์ในไม่ช้า ลูกคนนั้นที่เขาได้อธิษฐานขอมานานหลายปี! แต่เราคิดว่าเพราะสงสัยและหวาดกลัวและปราศจากคำพยานที่ชัดเจน อับราฮัมจึงพูดความจริงครึ่งหนึ่ง คำโกหกครึ่งหนึ่ง และซาราห์ถูกพาตัวไปยังวังของกษัตริย์

ในโลกนี้คริสเตียนทั้งหลายจะต้องเผชิญหน้ากับการติดต่อสัมพันธ์กับคนอธรรมที่อยู่รอบตัวเรา ดังนั้นเราจึงได้รับคำบัญชาว่า “จงเตรียมพร้อมเสมอที่จะให้คำตอบแก่ทุกคนที่ถามพวกท่านถึงเหตุผลแห่งความหวังที่มีอยู่ในพวกท่าน” (1 ปต. 3:15)

ข้อ 3-7:

20:3 แต่พระเจ้าเสด็จมาหาอาบีเมเลคในความฝันหนึ่งตอนกลางคืน และตรัสแก่ท่านว่า “ดูเถิด เจ้าเป็นแค่คนตาย เพราะหญิงนั้นซึ่งเจ้าได้พามา ด้วยว่านางเป็นภรรยาของชายคนหนึ่งแล้ว”
20:4 แต่อาบีเมเลคยังไม่ได้เข้ามาใกล้นาง และท่านได้ทูลว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะประหารประชาชาติที่ชอบธรรมด้วยหรือ
20:5 เขาได้กล่าวแก่ข้าพระองค์มิใช่หรือว่า ‘นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า’ และนาง แม้แต่นางเองก็กล่าวว่า ‘เขาเป็นพี่ชายของข้าพเจ้า’ ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งนี้ด้วยความซื่อตรงแห่งใจของข้าพระองค์ และด้วยความบริสุทธิ์แห่งมือของข้าพระองค์”
20:6 และพระเจ้าตรัสแก่ท่านในความฝันหนึ่งว่า “ใช่แล้ว เรารู้ว่าเจ้าได้กระทำสิ่งนี้ด้วยความซื่อตรงแห่งใจของเจ้า ด้วยว่าเราได้ยับยั้งเจ้าไม่ให้ทำบาปต่อเรา เหตุฉะนั้นเราจึงไม่ยอมให้เจ้าแตะต้องนาง
20:7 ฉะนั้นบัดนี้ จงคืนภรรยาของชายนั้นให้แก่เขา เพราะเขาเป็นผู้พยากรณ์ และเขาจะอธิษฐานเพื่อเจ้า และเจ้าจะมีชีวิตอยู่ และถ้าเจ้าไม่คืนนางไป เจ้าจงรู้เถิดว่าเจ้าจะตายเป็นแน่ ทั้งตัวเจ้าและทุกคนที่เป็นของเจ้า”

“พระเจ้าเสด็จมาหาอาบีเมเลคในความฝันหนึ่ง”

อาบีเมเลคเป็นคนที่ตามทางพระเจ้าไหม? อาจใช่ หรืออย่างน้อยก็เป็นคนที่ยำเกรงพระเจ้า ข้อบ่งชี้ก็คือว่าพระเจ้าทรงทราบว่าเขาจะฟัง และเขาวิงวอนต่อพระเจ้าว่า: “พระองค์จะประหารประชาชาติที่ชอบธรรมด้วยหรือ?” ดังนั้นเขาจึงตั้งใจที่จะเป็นคนชอบธรรมและให้ประชากรของเขาเป็นคนชอบธรรม เขากล่าวว่า “ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งนี้ด้วยความซื่อตรงแห่งใจของข้าพระองค์ และด้วยความบริสุทธิ์แห่งมือของข้าพระองค์” พระเจ้าทรงทราบว่านั่นเป็นความจริง อาบีเมเลคแสดงให้เห็นเรื่องนี้ชัดเจน

เขาได้ส่งคนไปพาตัวซาราห์มา โดยคิดว่าสาวสวยคนนี้ยังโสดอยู่ และคงยินดีที่จะเป็นเจ้าสาวของกษัตริย์เหมือนหญิงสาวคนอื่น ๆ เราคิดว่าอับราฮัม ซึ่งหวาดกลัวและไม่ได้อ้างสิทธิ์ความเป็นเจ้าของซาราห์ไปแล้ว ไม่ได้ทักท้วงและไม่ได้ปกป้องนางหรือขัดขืน บัดนี้ซาราห์อยู่ในวังแล้วแต่ไม่ได้รับอันตราย

มีผู้คนที่เราไม่รู้ ซึ่งมีใจหันมาสู่พระเจ้า บางครั้งพวกเขาเป็นคนที่เราไม่คิดว่าจะรู้จักหรือรักพระเจ้า โครเนลิอัส นายร้อยชาวโรมันในกิจการ บทที่ 10 เป็นชายที่ยำเกรงพระเจ้าและชอบอธิษฐาน ผู้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของเขา

ในท่ามกลางพายุนั้นที่โยนาห์อยู่ในเรือ กะลาสีเหล่านั้นอธิษฐานขอการช่วยให้พ้นจากพระเจ้าและพระองค์ทรงสดับฟัง ถึงแม้เราไม่คิดว่าพวกเขาเป็นคนที่ยำเกรงพระเจ้าก็ตาม พระเจ้าทรงให้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาเยี่ยมภรรยาของมาโนอาห์เพื่อบอกนางว่านางจะเป็นมารดาของแซมสันผู้วินิจฉัย พระเจ้าทรงเปิดเผยหลายสิ่งในความฝันต่าง ๆ แก่เนบูคัดเนสซาร์ผู้ครองโลก

ผมเคยพูดคุยกับบิชอปคาทอลิกคนหนึ่งบนเครื่องบิน เขามีใจที่อ่อนโยนมาก ๆ ความปรารถนาที่จริงจังมาก ๆ ที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย เขาขอร้องผมอย่างจริงจังให้อธิษฐานเผื่อเขา เพื่อที่เขาซึ่งแก่ชราและเจ็บป่วย จะสามารถกลับไปปฏิบัติหน้าที่ของเขาในหมู่เกาะโซโลมอนได้ ผมรู้สึกอย่างแน่นอนว่า แม้จะมีเครื่องประดับของนิกายโรมันและหลักคำสอนเท็จนั้น เขาคงรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ที่เขารัก

บนภูเขาทาโบร์ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ สงฆ์คนหนึ่งร้องบทเพลงนมัสการเก่าแก่บางเพลงให้กลุ่มของเราหลังจากที่ผมได้เทศนาให้ฝูงชนของเราแล้ว เขาก็ขอร้องผมอย่างจริงจังให้อธิษฐานเผื่อเขา โอ พระเจ้าทรงกระทำกิจกับใจหลายดวงที่เราอาจไม่คิดว่าได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นพระเจ้าในความกรุณาใหญ่หลวงจึงทรงสนทนากับอาบีเมเลคและทรงยอมรับเจตนาดีของกษัตริย์องค์นั้น

อย่าให้มนุษย์คนใดคิดไปเองว่าตนทราบว่า
ตนจะมีชีวิตอยู่นานขนาดไหน

“เจ้าเป็นแค่คนตาย” พระเจ้าตรัสแก่อาบีเมเลค พระเจ้าทรงฆ่าคนบางคนจริง ๆ เพราะบาปบางอย่าง พระองค์ทรงถือกุญแจแห่งความตายสำหรับมนุษย์ทุกคน พระเยซูเจ้าทรงรักษาใจทุกดวงให้เต้นอยู่ต่อไปจนกว่าจะถึงเวลาของพระองค์ที่จะให้มันหยุดเต้น แต่บางครั้งพระองค์ก็ทรงฆ่าผู้คนในทันทีโดยการกระทำกิจโดยตรงของพระเจ้า เหมือนที่พระองค์ได้กระทำแก่กองทัพเหล่านั้นของเซนนาเคริบ เมื่อ 185,000 คนนั้นตาย (อสย. 37:36); เหมือนที่พระองค์ทรงกระทำกับอานาเนียและสัปฟีรา (กิจการ 5:5,10); และเหมือนที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายโคราห์, ดาธาน, และอาบีรัมและคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวพวกเขาเมื่อแผ่นดินกลืนพวกเขาและ

ไฟทำลาย 250 คนนั้นที่ถวายเครื่องบูชา (กดว. 16:28-35)

แต่จงให้ทุกคนระวังตัวให้ดี ลมหายใจของคุณอยู่ในพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า คุณมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้อีกอึดใจเดียวหากพระเจ้าไม่ทรงอนุญาต คนป่วยอาจตายได้และคนแข็งแรงก็ตายได้ คนแก่ตายและคนหนุ่มสาวก็ตาย ชีวิตของคุณอยู่ในพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ช่างเป็นสิ่งโง่เขลาและชั่วช้าจริง ๆ ที่จะเพิกเฉยพระเจ้าผู้ซึ่งพระหัตถ์ของพระองค์กุมลมหายใจของเราอยู่!

มันเป็นความดีความชอบของอาบีเมเลคที่เขาเชื่อพระวจนะของพระเจ้าในความฝัน และดูเหมือนจะอยากทำสิ่งที่ถูกต้อง

พระเจ้าทรงดูแลคนของพระองค์เหมือนเช่นเคย

แต่นี่เป็นการปลอบประโลมใจอันอ่อนหวานสำหรับเราทุกคนที่เป็น “ผู้สัญจร” ที่ดำเนินชีวิตโดยต้องติดต่อสัมพันธ์บ้างกับโลกภายนอกที่ชั่ว เราจำได้ว่าในท่ามกลางพระพรเหล่านั้นของพระเยโฮวาห์ที่ทรงสัญญาไว้ในเพลงสดุดี 103 คือ “พระเยโฮวาห์ทรงประกอบความชอบธรรมและความยุติธรรมให้แก่บรรดาคนที่ถูกบีบบังคับ” อีกครั้งพระสัญญาอันอ่อนหวานของฮีบรู 13:5,6 คือ “จงให้ความประพฤติของพวกท่านปราศจากความโลภ และจงพอใจกับสิ่งทั้งหลายที่พวกท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อว่าพวกเราจะกล่าวอย่างกล้าหาญว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่กลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้า’”

พระเจ้าทรงปกป้องดูแลคนของพระองค์เฉพาะตอนที่พวกเขาอยู่ในน้ำพระทัยอันสมบูรณ์แบบของพระองค์หรือ? ไม่เลย พระเจ้าทรงปกป้องอับราฮัมและซาราห์ในอียิปต์เมื่อความโง่เขลาของพวกเขาทำให้พวกเขาตกอยู่ในอันตราย ในที่นี่อีกครั้งพวกเขาไม่สมควรได้รับคำยกย่องเลยในการกระทำของพวกเขา ทว่าพระเจ้าก็ทรงช่วยพวกเขาให้รอดพ้น ถ้าพระเจ้าทรงดูแลเราเฉพาะตอนที่เราสมบูรณ์แบบเท่านั้น พระองค์ก็คงแทบไม่มีโอกาสสำแดงพระเมตตาของพระองค์เลย

พระเจ้าไม่ได้ทรงทอดทิ้งเปโตรตอนที่เขาสบถและสาบานและปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอด แต่ทรงมาพบกับเขาและเรียกเขากลับไปสู่การรับใช้และเจิมตั้งเขาสำหรับงานนั้น พระเจ้าทรงเรียกโยนาห์เป็นครั้งที่สองเมื่อหลังจากภัยพิบัติ พระเจ้าได้ทรงช่วยเขาให้พ้นจากพายุนั้นและท้องปลาวาฬ เราต้องจดจำไว้ว่า

“พระเยโฮวาห์ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาและมีพระคุณ กริ้วช้าและอุดมด้วยความเมตตา พระองค์จะไม่ทรงดุว่าเสมอ และพระองค์จะไม่กริ้วอยู่เป็นนิตย์ พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำต่อพวกเราตามเรื่องบาปทั้งหลายของพวกเรา และไม่ทรงสนองพวกเราตามบรรดาความชั่วช้าของพวกเรา เพราะว่าฟ้าสวรรค์สูงเหนือแผ่นดินโลกเท่าใด ความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ก็ใหญ่ยิ่งเท่านั้น ทิศตะวันออกไกลจากทิศตะวันตกเท่าใด พระองค์ก็ทรงกำจัดบรรดาการละเมิดของพวกเราไปไกลจากพวกเราแล้วเท่านั้น บิดาสงสารบุตรทั้งหลายของตนฉันใด พระเยโฮวาห์ก็ทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น เพราะพระองค์ทรงทราบโครงร่างของพวกเรา พระองค์ทรงระลึกว่าพวกเราเป็นผงคลีดิน สำหรับมนุษย์นั้น วันทั้งหลายของเขาเป็นเหมือนอย่างหญ้า เขาเจริญขึ้นเหมือนอย่างดอกไม้แห่งทุ่งนา เพราะลมพัดผ่านมาเหนือมัน และมันก็จากไป และสถานที่ของมันจะไม่รู้จักมันอีกต่อไป แต่ความเมตตาของพระเยโฮวาห์นั้นดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์

กาลจนถึงนิรันดร์กาลต่อบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ต่อหลานเหลน ต่อบรรดาคนที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์ และต่อบรรดาคนที่ระลึกถึงบรรดาพระบัญญัติของพระองค์เพื่อที่จะกระทำตาม”-สดด. 103:8-18

ความรอดเป็นมาโดยพระคุณ ไม่ใช่มาจากการงานของเรา ไม่ใช่มาจากการที่เราสมควรได้รับ บรรดาพระเมตตาที่พระองค์ประทานให้แก่เราทุกวันก็เป็นเช่นนั้น เราเป็นทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมกับพระคริสต์ พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะเป็นพระบิดาของเราและพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราตลอดไปเป็นนิตย์ เมื่อเราไว้วางใจในพระองค์ ขอบคุณพระเจ้า พระองค์ทรงช่วยผู้ที่ไม่คู่ควรและผู้ที่คู่ควรให้รอดพ้นบ่อย ๆ

“...เขาเป็นผู้พยากรณ์ และเขาจะอธิษฐานเพื่อเจ้า” การเป็นผู้พยากรณ์คือ การพูดในฤทธิ์เดชและสติปัญญาแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า โยเอล 2:28-32 บอกว่าเมื่อถึงวันเพ็นเทคอสต์นั้นและเลยจากนั้นไปอีก พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาบน “เนื้อหนังทั้งปวง” (ตรงตัวคือ ผู้คนทุกชนิด) และพวกเขาจะพยากรณ์ ผู้พยากรณ์เป็นผู้ที่ได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้า มีการติดต่อสัมพันธ์เป็นพิเศษกับพระเจ้า อับราฮัมเป็นคนเช่นนั้น อาแบลก็เป็นผู้พยากรณ์เช่นกัน (ลูกา 11:50,51) ถึงแม้เขาไม่ได้รับชื่อนั้นในหนังสือปฐมกาลก็ตาม

ดังนั้นอับราฮัมจะอธิษฐานเผื่ออาบีเมเลคและครอบครัวของเขา พวกเขาจะได้รับการยกโทษและการรักษาให้หาย ถึงแม้อับราฮัมไม่ได้เป็นคนที่สมบูรณ์แบบ เขาก็เป็นคนของพระเจ้าและต้องได้รับการปฏิบัติในฐานะเช่นนั้น โอ ความรับผิดชอบมากมายเหลือเกินตกอยู่บนเราทุกคนที่รับหน้าที่พูดแทนพระเจ้าในงานรับใช้-เหล่านักเทศน์และอาจารย์ทั้งหลายเอ๋ย!

ข้อ 8-13:

20:8 เหตุฉะนั้นอาบีเมเลคจึงตื่นบรรทมตั้งแต่เช้าตรู่ และเรียกบรรดาข้าราชการของท่าน และเล่าสิ่งทั้งหมดนี้เข้าหูของพวกเขา และคนเหล่านั้นก็กลัวยิ่งนัก

20:9 แล้วอาบีเมเลคทรงเรียกอับราฮัมมา และตรัสกับท่านว่า “เจ้าได้กระทำอะไรแก่พวกเรา และเราได้กระทำผิดอะไรต่อเจ้า ที่เจ้าได้นำบาปใหญ่โตมายังเราและราชอาณาจักรของเรา เจ้าได้กระทำหลายสิ่งแก่เราซึ่งไม่ควรกระทำเลย”

20:10 และอาบีเมเลคตรัสกับอับราฮัมว่า “เจ้าได้เห็นอะไร เจ้าจึงได้กระทำสิ่งนี้”

20:11 และอับราฮัมทูลว่า “เพราะข้าพระองค์ได้คิดว่า แน่นอนว่าความเกรงกลัวพระเจ้าไม่อยู่ในสถานที่นี้ และพวกเขาจะฆ่าข้าพระองค์เพราะเห็นแก่ภรรยาของข้าพระองค์

20:12 และถึงอย่างนั้นนางก็เป็นน้องสาวของข้าพระองค์จริง ๆ นางเป็นบุตรสาวของบิดาข้าพระองค์ แต่ไม่ใช่บุตรสาวของมารดาข้าพระองค์ และนางได้มาเป็นภรรยาของข้าพระองค์

20:13 และต่อมาเมื่อพระเจ้าได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ต้องเร่ร่อนจากบ้านบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงได้พูดกับนางว่า ‘นี่เป็นความกรุณาซึ่งเจ้าจะสำแดงต่อข้า ในสถานที่ทุก ๆ แห่งที่พวกเราจะไปนั้น ขอให้กล่าวถึงข้าว่า เขาเป็นพี่ชายของข้าพเจ้า’”

อาบีเมเลคเผชิญหน้าอับราฮัมพร้อมกับความผิดของเขา

อับราฮัมถูกกล่าวหาว่า “เจ้าได้นำบาปใหญ่โตมายังเราและราชอาณาจักรของเรา” อาบีเมเลคกล่าวว่า “เจ้าได้กระทำหลายสิ่งแก่เราซึ่งไม่ควรกระทำเลย” อับราฮัมควรอธิบายว่าทำไม

เช้าตรู่วันนั้นอาบีเมเลค “เรียกบรรดาข้าราชการของท่าน” และบอกพวกเขาถึงคำเตือนอันน่ากลัวนั้นของพระเจ้า ความกลัวตกมาอยู่บนพวกเขาทุกคน พวกเขาเคยมีการติดต่อสัมพันธ์กับพระเจ้ามาก่อนไหม? น่าจะเคยมี มันเป็นความดีความชอบของอาบีเมเลคและประชาชนของเขาที่พวกเขาฟังคำเตือนนั้นของพระเจ้า ที่พวกเขายำเกรงพระเจ้า และการลงโทษนั้นคงจะไม่ตกอยู่บนอาบีเมเลคเพียงผู้เดียวแต่บนอาณาจักรของเขา! เราคิดว่าเหล่าข้าราชการของเขาได้มีส่วนในการพาตัวซาราห์มายังพระราชวัง เพราะภักดีต่อกษัตริย์ พวกเขาจึงต้องให้การร่วมกับกษัตริย์

อับราฮัมคิดไปก่อนแล้วว่า “แน่นอนว่าความเกรงกลัวพระเจ้าไม่อยู่ในสถานที่นี้” แต่เขาคิดผิด มีความเกรงกลัวพระเจ้าในกษัตริย์และเหล่าข้าราชการของเขา พวกเขาอาจเป็นคนชั่ว แต่พวกเขาไม่ได้จงใจทำบาปในเรื่องนี้ พวกเขารีบฟังพระวจนะของพระเจ้าโดยความฝันหนึ่ง

ข้อ 13 ให้เราได้เห็นทัศนคติของอับราฮัมสักเล็กน้อย: “พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ต้องเร่ร่อนจากบ้านบิดาของข้าพระองค์” นั่นคือ ตลอดชีวิตของเขา อับราฮัมเป็นผู้สัญจร ผู้อาศัยอยู่ในเต็นท์ เขาตั้งตาคอยโลกหน้านั้น คอยยุคอาณาจักรนั้น เมื่อเขา “ได้คอยท่านครหนึ่งซึ่งมีรากฐานทั้งหลาย ซึ่งผู้ทรงสร้างและนายช่างของนครนั้นคือพระเจ้า” (ฮบ. 11:10)

คริสเตียนทั้งหลายควรสังเกตว่าคริสเตียนที่อ่อนแออาจนำผู้อื่นไปสู่บาปได้ คนที่หลงหาย แม้แต่คนที่ชั่วช้า จำนวนมากขนาดไหนอาจถูกหันไปเสียจากบาปได้หากมีอิทธิพลแบบคริสเตียนที่เหมาะสมหรือคำเตือนที่เหมาะสม?

ครั้งหนึ่งใน Fort Worth, รัฐเท็กซัส, ในการประชุมใหญ่ ผมได้ส่งคริสเตียนหนุ่มสาวจำนวนหนึ่งและผู้รับใช้คนหนึ่งให้ออกไปทำงานรับใช้แบบเข้าถึงตัวบุคคลและเป็นพยานเพื่อพระคริสต์ พวกเขาเข้าไปในบาร์แห่งหนึ่งทางฝั่งเหนือและอาจไม่ค่อยฉลาดนัก พวกเขายืนกรานให้ทุกคนหยุดดื่มเหล้าขณะที่พวกเขาประกาศพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้มีชั้นเชิง อาจไม่กรุณาด้วย และเจ้าของบาร์แห่งนั้นยืนกรานให้พวกเขาออกไปและพวกเขาก็ออกไป

แต่เขาได้เรียนรู้ในภายหลังว่าผมได้ส่งคนหนุ่มสาวพวกนี้ไป ถึงแม้ว่าเขาไม่เคยเห็นผมมาก่อน เขาก็เคยได้ยินผมหลายครั้งผ่านการถ่ายทอดทางวิทยุประจำวัน เขาเขียนจดหมายฉบับหนึ่งมาขอโทษผมอย่างจริงใจที่สุด หากเขาได้รู้ว่าผมส่งคนเหล่านั้นไป เขาก็คงยินดีฟังคนเหล่านั้นไปแล้ว เขานับถืองานรับใช้ของผมและคงจะฟังสิ่งที่ผมจะกล่าว ผมจะยอมไปประกาศข่าวประเสริฐในบาร์ของเขาไหม?

ในภัตตาคารใหญ่แห่งหนึ่งในเดลาแวร์ พวกเราบางคนนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวหนึ่งและมากกว่าหนึ่งหนได้ยินผู้คนที่อยู่โต๊ะใกล้เราเอ่ยพระนามพระเจ้าเล่น ๆ สหายที่รักของผม อาจารย์บิลล์ ฮาร์วีย์ ก้าวไปที่โต๊ะนั้นและขอร้องอย่างสุภาพให้พวกเขาไม่ใช้ภาษาเช่นนั้น “ผมเป็นคริสเตียน ผมรักพระผู้ช่วยให้รอด ผมรู้สึกเศร้าใจที่มีคนเอ่ยพระนามของพระองค์เล่น ๆ ครับ” เขากล่าว คนเหล่านั้นแสดงความเคารพมาก ๆ และเงียบไป

โอ พระเจ้า ขอโปรดช่วยคริสเตียนทั้งหลายที่จะเปล่งแสงของตนออกไปและไม่เป็นเหตุให้ผู้ใดสะดุด ไม่ว่าจะโดยบาปของเราหรือโดยความไม่เอาใจใส่ของเรา

อับราฮัมเกือบเป็นเหตุให้อาบีเมเลคทำบาปแล้ว

เห็นได้ชัดว่าอาบีเมเลครู้สึกอย่างเหมาะสมว่า การรับตัวซาราห์ไป หากนางเป็นภรรยาของอับราฮัม คงจะเป็นการผิดประเวณี เป็นสิ่งที่น่าละอาย เขายอมรับว่ามันคงจะเป็นบาปและสมควรได้รับการพิพากษาจากพระเจ้า โอ ขอให้คริสเตียนทุกแห่งหนมีใจกล้าในการประณามบาปเช่นนั้นและก่อให้เกิดความรู้สึกทุกแห่งหนที่จะเรียกร้องการมีศีลธรรม

Matthew Henry เสนอแนะว่า:

> คนเหล่านั้นที่เดินทางไปต่างแดน และสนทนาวิสาสะเยอะแยะกับคนต่างถิ่น ขณะที่พวกเขาต้องการสติปัญญาของงู สติปัญญานั้นก็ควรเจือด้วยความไร้เดียงสาของนกเขาเช่นกัน ข้าพเจ้าคิดว่า อาจมีการสื่อตรงนี้ว่าพระเจ้าทรงไม่ให้อับราฮัมและซาราห์ได้รับพระพรในการมีบุตรมานานถึงขนาดนี้เพื่อที่จะลงโทษพวกเขาสำหรับผลกระทบที่ผิดบาปนี้ซึ่งพวกเขาได้ก่อให้เกิดขึ้นในการไม่ยอมรับซึ่งกันและกัน ถ้าพวกเขาไม่ยอมรับความเป็นค่สมรสกัน ทำไมพระเจ้าถึงต้องรับรองมันเล่า? แต่เราอาจคิดได้ว่า หลังจากคำตักเตือนนี้ที่อาบีเมเลคให้แก่พวกเขา พวกเขาก็ตกลงที่จะไม่ทำแบบนี้อีก และจากนั้นเราก็อ่านเจอ (บทที่ 21:1,2) ว่าซาราห์ตั้งครรภ์

ข้อ 14-18:

20:14 และอาบีเมเลคได้ทรงนำบรรดาแกะ และวัวตัวผู้ทั้งหลาย และพวกทาสชาย และพวกทาสหญิง และประทานสิ่งเหล่านี้ให้แก่อับราฮัม และทรงคืนซาราห์ภรรยาของอับราฮัมให้ท่านไป

20:15 และอาบีเมเลคตรัสว่า “ดูเถิด แผ่นดินของเราก็อยู่ต่อหน้าเจ้า จงอาศัยอยู่ที่ไหนก็ได้ตามที่เจ้าชอบใจ”

20:16 และพระองค์ตรัสกับซาราห์ว่า “ดูเถิด เราให้เงินหนึ่งพันเหรียญแก่พี่ชายของเจ้า ดูเถิด เขาจะเป็นที่คลุมตาให้เจ้า ต่อทุกคนที่อยู่กับเจ้า และกับคนอื่น ๆ ทั้งสิ้น” ดังนั้นนางจึงถูกติเตียน

20:17 แล้วอับราฮัมก็อธิษฐานต่อพระเจ้า และพระเจ้าทรงรักษาอาบีเมเลค และมเหสีของพระองค์ และสาวใช้ทั้งหลายของพระองค์ให้หาย และเขาเหล่านั้นก็คลอดบุตรทั้งหลาย

20:18 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงปิดครรภ์สตรีในราชสำนักของอาบีเมเลคทุกคน เพราะเหตุซาราห์ภรรยาของอับราฮัม

อับราฮัมและซาราห์ถูกอาบีเมเลคตำหนิอย่างกรุณา

อับราฮัมเป็นผู้พยากรณ์หรือ? ฉะนั้นอาบีเมเลคก็จะปฏิบัติกับเขาในฐานะผู้พยากรณ์ พร้อมกับของกำนัลมากมายที่เป็น “บรรดาแกะ และวัวตัวผู้ทั้งหลาย และพวกทาสชาย และพวกทาสหญิง” และ “เงินหนึ่งพันเหรียญ” อับราฮัมจะอธิษฐานเผื่อเขาและประชาชาติของเขา และพวกเขาจะได้รับการรักษาให้หาย

เราจำได้ว่าฟาโรห์ “โปรดปรานอับรามมากเพราะเห็นแก่นาง และท่านได้แกะ และบรรดาวัวตัวผู้ และลาตัวผู้ทั้งหลาย และพวกคนใช้ชาย และพวกคนใช้หญิง และลาตัวเมียทั้งหลาย และพวกอูฐ” (ปฐก. 12:16)

นั่นเป็นตอนแรกที่เขารับตัวซาราห์ไป โดยคิดว่าตนกำลังตอบแทนให้พี่ชายสำหรับน้องสาวคนสวยที่ฟาโรห์ได้รับตัวไป แต่ในที่นี้อาบีเมเลคให้ของกำนัลเหล่านี้เมื่อเขาคืนตัวซาราห์ พวกมันเป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงการสำนึกผิดของอาบีเมเลค ที่แสดงถึงความเคารพนับถือของเขาที่มีต่ออับราฮัมในฐานะผู้พยากรณ์ของพระเจ้า และการพยายามอย่างซื่อตรงที่จะลบมลทินความผิดพลาดที่ตนได้กระทำ อาบีเมเลคบอกอับราฮัมว่า “ดูเถิด แผ่นดินของเราก็อยู่ต่อหน้าเจ้า จงอาศัยอยู่ที่ไหนก็ได้ตามที่เจ้าชอบใจ” เขาไม่อยากทำให้อับราฮัมไม่พอใจ แน่นอนว่าเขาคงดีใจที่ได้มีผู้พยากรณ์คนหนึ่ง, คนของพระเจ้าคนหนึ่ง, อยู่ใกล้ ๆ

มีคำตำหนิสำหรับซาราห์ด้วย ““ดูเถิด เราให้เงินหนึ่งพันเหรียญแก่พี่ชายของเจ้า ดูเถิด เขาจะเป็นที่คลุมตาให้เจ้า ต่อทุกคนที่อยู่กับเจ้า และกับคนอื่น ๆ ทั้งสิ้น” ซาราห์ถูกติเตียน คำว่า “*pieces*” ในฉบับภาษาอังกฤษเป็นตัวอักษรเอียง มันอาจเป็นหนึ่งพันเชเขลหรือน้ำหนักไม่มากจำนวนหนึ่ง ในปฐมกาล 23 อับราฮัมจ่ายค่าถ้ำนั้นแห่งมัคเปลาห์ด้วยเงินสี่ร้อยเชเขล ซึ่งถูกชั่งออกมา (ปฐก. 23:15,16) เราไม่ทราบว่าเหรียญกษาปณ์ถูกทำขึ้นแล้ว ณ เวลานี้และเงินก็ถูกชั่งน้ำหนัก เหมือนกับที่ผงทองคำเคยถูกชั่งในพื้นที่ทำเหมืองเหล่านั้นของแถบตะวันตกในยุคบุกเบิก

อาบีเมเลคกล่าวแก่ซาราห์ว่า “...พี่ชายของเจ้า” มันเป็นการอ้างอิงแบบล้อเลียนถึงคำโกหกของนาง เขาจะเป็น “ที่คลุมตา” ให้แก่นาง นางแต่งงานแล้วและไม่มีอิสระที่จะมองดูชายอื่นด้วยความปรารถนา เหมือนกับที่เขาไม่มีอิสระที่จะปรารถนาหญิงอื่น Matthew Henry ดึงความสนใจไปที่: “การสมรสเป็นพันธสัญญาหนึ่งกับดวงตา เหมือนอย่างของโยบ, บทที่ 31:1”

บัดนี้อับราฮัมอธิษฐาน “และพระเจ้าทรงรักษาอาบีเมเลค และมเหสีของพระองค์ และสาวใช้ทั้งหลายของพระองค์ให้หาย และเขาเหล่านั้นก็คลอดบุตรทั้งหลาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงปิดครรภ์สตรีในราชสำนักของอาบีเมเลคทุกคน”

เรื่องนั้นเกิดขึ้นต่อเนื่องอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งไหม? ราชสำนักนั้นตระหนักว่าคำแช่งสาปของพระเจ้าตกอยู่บนพวกเขาไหม? มันเริ่มปรากฏชัดเจนแล้วตอนนี้หรือไม่ว่าหญิงเหล่านี้ไม่อาจมีลูกได้จนกว่าคำแช่งสาปนั้นถูกถอนออกไป? นั่นดูเหมือนจะเป็นไปได้ แต่บัดนี้อับราฮัมอธิษฐานเผื่ออาบีเมเลคและคำแช่งสาปนั้นก็ถูกถอนออกและเหล่ามเหสีและสาวใช้ของกษัตริย์ก็มีลูกได้แล้ว

เราจำได้ว่าโมเสสอธิษฐานเผื่อมิเรียมเมื่อนางได้ต่อต้านเขาและกลายเป็นคนโรคเรื้อน (กดว. 12:13) เพื่อน ๆ ของโยบทำให้เขาทุกข์ใจและกล่าวหาเขาและพระเจ้าทรงให้โยบอธิษฐานเผื่อพวกเขาเช่นกัน (โยบ 42:8-10) โอ คำอธิษฐานของผู้ที่อยู่ในทางของพระเจ้าก็จริงจังและสำคัญจริง ๆ สำหรับคนเหล่านั้นที่ทำบาป!

ปฐมกาล 21

ข้อ 1-8:

21:1 และพระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมซาราห์ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ และพระเยโฮวาห์ทรงทำแก่ซาราห์ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้

21:2 เพราะซาราห์ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมเมื่อท่านชราแล้ว ตามเวลากำหนดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่ท่าน

21:3 และอับราฮัมเรียกชื่อบุตรชายของท่านที่เกิดแก่ท่าน ผู้ซึ่งซาราห์คลอดให้ท่านนั้นว่า อิสอัค

21:4 และอับราฮัมได้ให้อิสอัคบุตรชายของตนเข้าสุหนัตเมื่อมีอายุแปดวัน ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาท่าน

21:5 และอับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยปี เมื่ออิสอัคบุตรชายของท่านถูกให้กำเนิดแก่ท่าน

21:6 และซาราห์กล่าวว่า “พระเจ้าทรงทำให้ข้าพเจ้าหัวเราะแล้ว จนทุกคนที่ได้ยินจะพลอยหัวเราะกับข้าพเจ้า”

21:7 และนางกล่าวว่า “ใครจะพูดกับอับราฮัมได้ว่า ซาราห์จะให้ลูกอ่อนกินนม เพราะข้าพเจ้าได้คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้ท่านเมื่อท่านชราแล้ว”

21:8 และเด็กนั้นก็เติบโตขึ้น และหย่านม และอับราฮัมจัดการเลี้ยงใหญ่ในวันเดียวกันนั้นที่อิสอัคหย่านม

อิสอัคเกิดตามพระสัญญา

ใช่แล้วครับ พระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมซาราห์ และ “ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้”

มีอย่างน้อยสิบสามครั้งที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาอับราฮัมเรื่องบุตรชายคนหนึ่งหรือเชื้อสายของเขา

ปฐมกาล 12:3 กล่าวว่า “และในเจ้าบรรดาครอบครัวแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร” ผ่านทางเชื้อสายผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่านั้น, พระเยซูเจ้า

ปฐมกาล 13:15: “...เชื้อสายของเจ้า”

ปฐมกาล 13:16: “...เชื้อสายของเจ้าเหมือนอย่างผงคลีแห่งแผ่นดินโลก”

ปฐมกาล 15:4: ผู้หนึ่ง “ที่จะออกมาจากบั้นเอวของเจ้าเองจะเป็นทายาทของเจ้า”

ปฐมกาล 15:18: “เราได้ยกแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าแล้ว...”

ปฐมกาล 17:2: “...และจะทำให้เจ้าทวีมากขึ้นยิ่งนัก”

ปฐมกาล 17:4,5: “...เจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย”

ปฐมกาล 17:6: “เราจะทำให้เจ้ามีลูกดกทวีมากขึ้นยิ่งนัก”

ปฐมกาล 17:9: “...ตัวเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า”

ปฐมกาล 17:15,16: “ซาราย...และเราจะอวยพรนาง และให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้ามาจากนางด้วย”

ปฐมกาล 17:19: “ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้าเป็นแน่”

ปฐมกาล 18:10: “เราจะกลับมาหาเจ้าอย่างแน่นอนตามเวลาแห่งชีวิต และดูเถิด ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะมีบุตรชายคนหนึ่ง”

ปฐมกาล 18:14: “เมื่อถึงเวลากำหนดเราจะกลับมาหาเจ้าตามเวลาแห่งชีวิต และซาราห์จะมีบุตรชายคนหนึ่ง”

ไม่มีพระสัญญาเมื่ออับราฮัมลงไปอยู่ในอียิปต์ในบทที่ 12 ไม่มีพระสัญญาถูกบันทึกไว้ในบทที่ 20 ขณะที่อับราฮัมอยู่ในเมืองเกราร์ ซึ่งในทั้งสองกรณีนั้นเขาอ้างว่าซาราห์เป็นน้องสาวของเขา

กำเนิดของอิสอัคมาถึง “ตามเวลากำหนด” นั้น ดังนั้นมันจึงเป็น “ตามเวลาแห่งชีวิต”-นั่นคือ เราคิดว่า หลังจากรอบประจำเดือนหนึ่ง จากนั้นก็การตั้งครรภ์ปกติเก้าเดือน

พระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมซาราห์และนางก็ตั้งครรภ์ ตอนแรกการมาเยือนนั้น, วัยสาวที่ถูกฟื้นฟู, จากนั้นก็การตั้งครรภ์ เมื่อไรกัน? ในพระคำตอนสั้น ๆ นี้เราได้เห็นการมาเยือนของพระเจ้า, การตั้งครรภ์, การคลอด, การเข้าสุหนัตของเด็กนั้นและการกินเลี้ยง เราคิดว่าซาราห์ได้กลับคืนสู่วัยสาวและความสวยในเรื่องรูปร่างและใบหน้าแล้วเมื่อนางดึงดูดความสนใจของกษัตริย์อาบีเมเลคในบทที่ 20 และอาจได้ตั้งครรภ์แล้ว บัดนี้พระสัญญาเหล่านั้นถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว และอิสอัคก็ถือกำเนิด “จงตั้งชื่อเขาว่าอิสอัค” พระเจ้าตรัสไว้ (ปฐก. 17:19) ดังนั้นชื่อนั้นจึงเป็นอิสอัค (เสียงหัวเราะ)

อิสอัค, ภาพเล็งหรือภาพประกอบหนึ่งของพระคริสต์

ผมคิดว่าอับราฮัมเข้าใจว่าอิสอัคจะได้เป็นบรรพบุรุษและภาพเล็งของพระคริสต์ ฮีบรู 11:17-19 กล่าวว่า:

“โดยความเชื่อ อับราฮัม เมื่อท่านถูกลองใจ ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา และท่านผู้ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นก็ได้ถวายบุตรชายคนเดียวของตนที่ได้ให้กำเนิดมา ซึ่งมีกล่าวไว้เกี่ยวกับเขาว่า ‘เชื้อสายของเจ้าจะถูกเรียกในอิสอัค’ โดยนับว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะให้อิสอัคเป็นขึ้นมาได้ แม้กระทั่งจากความตาย ซึ่งจากความตายนั้นท่านได้รับอิสอัคกลับคืนมาอีกในภาพจำลอง”

บางครั้งในพระสัญญาเหล่านั้นที่มีแก่อับราฮัม “เชื้อสาย” นั้นที่ถูกกล่าวถึงก็หมายถึงพระคริสต์ (ปฐก. 3:15; กท. 3:16) บางครั้งบุตรชายที่ทรงสัญญาไว้นั้นก็ต้องเป็นอิสอัคจริง ๆ (เช่นในปฐก. 17:16,19; ปฐก. 18:10) แต่ทุกครั้ง “เชื้อสาย” ก็ถูกกล่าวถึง-ไม่ว่านั่นจะเป็นชนชาติอิสราเอลที่มากมายดุจผงคลีหรือแม้นั่นจะเป็นพระคริสต์ก็ตาม-มันหมายความว่าพวกเขาต้องมาผ่านทางอิสอัค ดังนั้นอิสอัคจึงเป็นภาพเล็งของพระคริสต์

เราจำได้ว่าพระเยซูตรัสแก่พวกยิวว่า “อับราฮัมบิดาของท่านทั้งหลายปีติยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นวันนั้นแล้ว และมีความยินดี” (ยอห์น 8:56) เมื่ออับราฮัมกำลังจะถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา เขาก็กล่าวว่า “ลูกของพ่อเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมลูกแกะไว้สำหรับพระองค์เองเพื่อเป็นเครื่องเผาบูชา” (ปฐก. 22:8) อับราฮัมรู้ว่าอิสอัคเป็นภาพเล็งในบางแง่ของพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมานั้น และเขาคาดหวังว่าพระเจ้าจะทรงให้อิสอัคเป็นขึ้นจากตาย เหมือนกับที่พระคริสต์จะทรงถูกทำให้เป็นขึ้น

มันไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจเลยที่อิสอัคเป็นเหมือนพระคริสต์ในอีกทางหนึ่ง เขาเกิดมาอย่างอัศจรรย์เหมือนกับที่พระเยซูประสูติอย่างอัศจรรย์ เขาไม่ได้เกิดจากหญิงพรหมจารี และไม่ได้เป็น “พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า” เหมือนอย่างพระเยซู แต่มันเป็นการอัศจรรย์หนึ่งที่ทำให้การเกิดของอิสอัคเป็นไปได้ และมันเป็นการอัศจรรย์หนึ่งที่เหนือกว่าและหาใดเหมือนเมื่อพระเยซูทรงถูกปฏิสนธิในครรภ์ของหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง

อิสอัคเป็นเหมือนพระคริสต์ในอีกแง่หนึ่งอย่างไม่ต้องสงสัย ตลอดหลายยุคอันยาวนานนั้น ผู้คนที่มีใจ

ฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณได้รอคอยการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดนั้น ตั้งแต่พระเจ้าได้ทรงสัญญาว่า “เชื้อสาย” ของหญิงนั้นจะทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำ (ปฐก. 2:15) โมเสสก็สัญญาเรื่อง “ผู้พยากรณ์ผู้หนึ่ง... เหมือนอย่างเรา พวกท่านจงฟังผู้นั้น” (กิจการ 3:22) อิสยาห์ก็สัญญาเรื่องผู้รับใช้ที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งที่ทนทุกข์ในอิสยาห์ 53 มีคาห์ก็บอกล่วงหน้าเรื่องการประสูติของพระองค์ในเบธเลเฮม (มีคาห์ 5:2) ศาสดาพยากรณ์หลายคนได้บอกล่วงหน้าเรื่องอาณาจักรที่จะมานั้นและการครอบครองของพระองค์

เสียงร้องไห้จากใจหลายดวงจริง ๆ คงขึ้นไปถึงพระเจ้า รอคอยพระเมสสิยาห์ผู้ทรงถูกสัญญาไว้นั้น! สิเมโอนผู้ชรากำลัง “คอยท่าการบรรเทาทุกข์ของพวกอิสราเอล” (ลูกา 2:25) นางอันนา หญิงผู้พยากรณ์นั้น เมื่อเห็นพระกุมารเยซู “กล่าวถึงพระองค์ให้แก่พวกเขาทุกคนที่คอยท่าการทรงไถ่ในกรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 2:38) การชื่นชมยินดีของเศคาริยาห์เพราะกำเนิดของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ซึ่งบอกล่วงหน้าถึงการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดนั้น คงเป็นการชื่นชมยินดีของหลายพันคนที่ได้รอคอยให้พระเยซูเสด็จมา ดังนั้นอิสอัคจึงมาหลังจากการรอคอยและการคาดหวังนานแสนนานและหลังจากพระสัญญามากมาย

อับราฮัมและซาราห์ได้อธิษฐานขอบุตรชายคนหนึ่งมานานขนาดไหนแล้ว? ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาได้รอคอยลูกคนหนึ่งอย่างจริงจังจากการสมรสของพวกเขา แต่ซาราห์เป็นหมัน และหลังจากพวกเขาได้เข้าไปในแผ่นดินแห่งพระสัญญาแล้ว การอธิษฐานอย่างจริงจังนานยี่สิบห้าปีได้ขึ้นไปก่อนที่อิสอัคเกิด!

เราจำได้ว่าหลายครั้งในพระคัมภีร์ หญิงทั้งหลายที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าได้อธิษฐานอย่างจริงจังและอยากได้บุตรชายสักคน ปฐมกาล 25:21 กล่าวเกี่ยวกับเรเบคาห์ “และอิสอัคอ้อนวอนต่อพระเยโฮวาห์เพื่อภรรยาของท่าน เพราะนางเป็นหมัน และพระเยโฮวาห์ประทานตามคำอ้อนวอนของท่าน และเรเบคาห์ภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์” หลังจากคำตอบที่ชัดเจนนั้นต่อคำอธิษฐาน เรเบคาห์ก็ไม่มีบุตรเพิ่มอีก

ราเชลแต่งงานกับยาโคบหลายปีก่อนที่พระเจ้าประทานโยเซฟและเบนยามินให้เป็นบุตรในที่สุด (ปฐก. 30:1,22)

ฮันนาห์ร้องไห้และอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้ายาวนานก่อนที่พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของนางและช่วยหญิงหมันผู้นี้ให้ตั้งครรภ์และคลอดซามูเอลผู้พยากรณ์นั้น (1 ซมอ. 1)

เศคาริยาห์และเอลีซาเบธ “ไม่มีบุตร เพราะว่าเอลีซาเบธเป็นหมัน และบัดนี้เขาทั้งสองก็อายุมากแล้ว” อนิจจา แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏแก่เศคาริยาห์และกล่าวว่า:

“อย่ากลัวเลย เศคาริยาห์เอ๋ย ด้วยว่าได้ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว และภรรยาของท่าน คือนางเอลีซาเบธ จะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่ท่าน และท่านจะตั้งชื่อของบุตรนั้นว่า ยอห์น และท่านจะมีความปรีดาและยินดี และคนเป็นอันมากจะเปรมปรีดิ์ในการบังเกิดของบุตรนั้น เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และจะไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือสุราเลย และเขาจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา และลูกหลานของอิสราเอลหลายคน เขาจะนำให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย และเขาจะนำหน้าพระองค์ในอารมณ์และฤทธิ์เดชของเอลียาห์ เพื่อหันใจของพ่อทั้งหลายให้เข้าหาลูก ๆ และคนที่ไม่เชื่อฟังให้เข้าหาสติปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า”- ลูกา 1:13-17

ดังนั้นยอห์นผู้ให้บัพติศมาจึงถือกำเนิดโดยเป็นคำตอบสำหรับคำอธิษฐานที่ยาวนานและร้อนรนเหล่านั้น และอาจเหมือนกับในกรณีของซาราห์และอับราฮัม หากไม่ใช่เพราะการช่วยเหลือที่แสนอัศจรรย์และพิเศษจากพระเจ้า พวกเขาก็คงไม่มีทางมีลูกได้เลย

เราควรหมายเหตุว่าในแต่ละกรณีเหล่านี้-อิสอัค, โยเซฟ, ซามูเอล, ยอห์นผู้ให้บัพติศมา-ลูกเหล่านี้ที่เกิดมาเพราะคำอธิษฐานได้กลายเป็นชายที่ยิ่งใหญ่และดำเนินอยู่ในทางของพระเจ้า โอ เช่นนั้นแล้ว พ่อแม่ทั้งหลายที่เดินตามพระเจ้าจึงควรอธิษฐานเยอะ ๆ เกี่ยวกับลูก ๆ

ตัวผู้เขียนนี้เคยอธิษฐานประมาณแปดหรือสิบหนเผื่อผู้หญิงหลายคนที่เป็นหมันมานานและพระเจ้าทรงโปรดประทานบุตรในการตอบคำอธิษฐาน คำอธิษฐานเช่นนั้นคงเป็นที่พอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างมาก

บัดนี้อิสอัคเข้าสุหนัตตอนอายุได้แปดวัน ซึ่งเป็นการเริ่มต้นแบบแผนสำหรับผู้ชายทุกคนแห่งอิสราเอล นี่เป็นบุตรแห่งพันธสัญญาและพระสัญญา, ต้นตระกูลของชนชาติหนึ่งซึ่งถูกแยกตั้งไว้โดยที่พระคัมภีร์และพระเมสสิยาห์จะมาผ่านทางเขา

ซาราห์ชื่นชมยินดี ตอนที่นางเคยคิดและสงสัยเกี่ยวกับบุตรที่ทรงสัญญาไว้นั้น ในปฐมกาล 18:12 ซาราห์ก็กำลังคิดเกี่ยวกับความเพลิดเพลินและความสบายของการเป็นภรรยาและกล่าวว่า “หลังจากฉันแก่แล้ว ฉันจะมีความเพลิดเพลินอีกหรือ นายของฉันก็แก่แล้วด้วย” แต่บัดนี้ลูกน้อยนั้นก็อยู่ในอ้อมแขน นางชื่นชมยินดีในความชื่นบานของผู้เป็นแม่และกล่าวว่า “ใครจะพูดกับอับราฮัมได้ว่า ซาราห์จะให้ลูกอ่อนกินนม” บัดนี้หญิงหมันได้กลายเป็นผู้มีลูกดกแล้ว ถันที่เคยเหี่ยวแห้งบัดนี้ก็เต็มเพื่อให้นมแก่บุตรชายที่พระเจ้าทรงโปรดประทานให้

Matthew Henry กล่าวในที่นี้ว่า

> สิ่งที่นางคิดนั้นก็แสนมหัศจรรย์: ที่ว่าซาราห์จะให้ลูกอ่อนกินนม, ที่ว่านางจะไม่เพียงคลอดบุตรคนหนึ่งเท่านั้น แต่มีพละกำลังและความชื่นบานเหลือเกิน ณ อายุขนาดนั้นจนให้นมบุตรได้ คุณแม่ทั้งหลายเอ๋ย จงหมายเหตุเถิดว่า ถ้าคุณมีความสามารถ จงให้นมลูกของคุณเอง ซาราห์เป็นผู้ชราแล้ว การให้นมลูกเองอาจถูกมองว่าจะส่งผลเสียต่อตัวนางเอง หรือต่อเด็ก หรือต่อทั้งคู่; นางมีคนอื่นที่จะให้นมได้แน่นอน ในครอบครัวของนางเอง: แต่กระนั้นนางก็อยากทำหน้าที่ของตนในเรื่องนี้; และภรรยาที่ดีทั้งหลายที่ทำเช่นนี้ตามอย่างนางก็ถือได้ว่าเป็นบุตรสาวของนาง, 1 ปต. 3:5,6 ดู พคค. 4:3

ข้อ 9:

21:9 และซาราห์ได้เห็นบุตรชายของฮาการ์คน อยู่
อียิปต์ ซึ่งนางได้คลอดให้อับราฮัม กำลังหยอกล้อ

อิสอัคถูกอิชมาเอลล้อเลียน

เรายกคำพูดของ Matthew Henry อีกครั้ง:

> อิชมาเอลเองทำการล้อเลียนอิสอัคน้องชายของตน บางคนคิดว่าในวันที่อับราฮัมทำการเลี้ยงเพื่อแสดงความยินดีที่อิสอัคหย่านมสำเร็จ ซึ่งพวกยิวกล่าวว่าเขาหย่านมตอนอายุสามขวบ บางคนก็บอกว่าห้าขวบซาราห์เองเป็นประจักษ์พยานในการดูหมิ่นนั้น: นางได้เห็นบุตรชายของคนอียิปต์นั้นล้อเลียน (ข้อ 9), ล้อเลียนอิสอัค อย่างไม่ต้องสงสัย เพราะมีกล่าวไว้ โดยอ้างอิงถึงเหตุการณ์ตอนนี้ (กท. 4:29) ว่าผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระวิญญาณ อิชมาเอลในที่นี้ถูกเรียกว่าบุตรชายของคนอียิปต์ เพราะว่า ตามที่บางคนคิด การข่มเหง 400 ปีที่กระทำต่อเชื้อสายของอับราฮัมโดยพวกคนอียิปต์เริ่มต้นแล้วตอนนี้ และจะต้องถูกนับเวลาตั้งแต่ตอนนี้, บทที่ 15:13

อิสอัคน้อยอายุสามขวบหรือมากกว่านั้น และพี่ชายที่กลั่นแกล้งเขานั้น ซึ่งอายุสิบเจ็ดปีหรือมากกว่านั้น น่าจะใช้ความรุนแรงมากกว่าและจงเกลียดจงชังมากกว่าที่ปรากฏในตอนแรก เด็กหนุ่มที่โตกว่า “ได้ข่มเหง” เด็กน้อยคนนั้น (กท. 4:29) เนื่องจากนี่ถูกยกให้เป็นภาพเล็งหนึ่งของความขัดแย้งระหว่างเนื้อหนังกับพระวิญญาณ มันจึงอาจเป็นการเย้ยหยันแบบดูหมิ่นพระเจ้าเกี่ยวกับพระสัญญาเรื่องพระพรใหญ่ยิ่งนั้นที่มีแก่บรรดาประชาชาติผ่านทางอิสอัค

ทัศนคติของลูก ๆ ก็สะท้อนให้เห็นทัศนคติของพ่อแม่ของพวกเขา ในบ้านหลังหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้เด็กสาวตัวน้อยคนหนึ่ง อายุห้าหรือหกขวบ วิ่งมาเอาแขนของเธอโอบรอบคอของผม เธอไม่เคยเจอผมมาก่อนแต่เคยได้ยินผมเทศนา และในบ้านนั้นชื่อของผมก็ถูกเรียกบ่อย ๆ และคุณพ่อและคุณแม่ก็อธิษฐานเผื่อผม ความรักและความมั่นใจของพวกเขาได้ให้กำเนิดความรักและความมั่นใจของเธอ ดังนั้นอิชมาเอลจึงมีทัศนคติที่อิจฉาและอาฆาตต่ออิสอัคน้อยซึ่งเขาซึมซับมาจากทัศนคติของแม่ของเขา

เมื่อฮาการ์ได้ตั้งครรภ์ลูกคนหนึ่งโดยอับราฮัม เมื่อนั้นเธอก็ดูหมิ่นนายหญิงผู้เป็นหมันของเธอ (ปฐก. 16:4) ดังนั้นเมื่อซาราห์เคี่ยวเข็ญเธอ เธอก็วิ่งหนีไป แต่พระเจ้าทรงส่งเธอกลับมารับใช้ซาราห์ บัดนี้เธอได้ให้กำเนิดลูกคนหนึ่งแก่อับราฮัมแล้ว เธอจึงรู้สึกว่าตนเหนือกว่าซาราห์ เราคิดว่าหลายปีนั้นไม่ได้กำจัดความอิจฉาและการกบฏออกไป และมันไม่ใช่แค่การหัวเราะด้วยความร่าเริงของเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่มีต่อลูกน้อยของซาราห์ มันเป็นความขมขื่นและความเป็นศัตรูที่มีมานานต่อเด็กน้อยนั้นที่มาแทนที่อิชมาเอลในฐานะเป็นเชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้นั้นของอับราฮัม

ข้อ 10-13:

21:10 ฉะนั้นนางจึงพูดกับอับราฮัมว่า “จงไล่ทาสหญิงคนนี้กับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะบุตรชายของทาสหญิงคนนี้จะไม่เป็นทายาทร่วมกับบุตรชายของข้าพเจ้า คือกับอิสอัค”

21:11 และเรื่องนี้เป็นที่ทุกข์ใจมากในสายตาของอับราฮัม เพราะเหตุบุตรชายของท่าน

21:12 และพระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า “อย่าให้เรื่องนี้เป็นที่ทุกข์ใจในสายตาของเจ้าเพราะเหตุเด็กหนุ่มนั้น และเพราะเหตุทาสหญิงของเจ้าเลย ในทุกสิ่งที่ซาราห์ได้กล่าวแก่เจ้า ก็จงตั้งใจฟังเสียง

ของนางเถิด เพราะในอิสอัคเชื้อสายของเจ้าจะถูกเรียก

21:13 และจากบุตรชายของทาสหญิงนั้น เราจะทำให้เป็นประชาชาติหนึ่งด้วย เพราะเขาเป็นเชื้อสายของเจ้า”

ฮาการ์และอิชมาเอลถูกไล่ออกไป

ซาราห์กล่าวว่า “จงไล่ทาสหญิงคนนี้กับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะบุตรชายของทาสหญิงคนนี้จะไม่เป็นทายาทร่วมกับบุตรชายของข้าพเจ้า คือกับอิสอัค” (ข้อ 10) นั่นดูเหมือนทารุณ อับราฮัมเป็นทุกข์ใจอย่างมาก หญิงนั้นกับลูกจะอดตายในถิ่นทุรกันดารไหม? ซาราห์พูดถูกแล้ว-พระสัญญานั้นมาทางอิสอัค อิชมาเอลไม่สามารถรับมรดกบนพื้นฐานเดียวกันกับอิสอัคได้ แต่ฮาการ์กับอิชมาเอลลูกของเธอจะได้รับการปกป้อง พระเจ้าทรงสัญญาแก่ฮาการ์แล้วว่า “เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น” และถึงแม้เขาจะเป็นชายที่โดดเดี่ยว, ชายที่ชอบใช้ชีวิตในป่า, “เขาจะอาศัยอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา” (ปฐก. 16:10,12) ใช่แล้วครับ และพระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้วแก่อับราฮัมเช่นกันว่า “ดูเถิด เราได้อวยพรเขา และจะทำให้เขามีลูกดก และจะทำให้เขาทวีมากขึ้นยิ่งนัก เขาจะให้กำเนิดเจ้านายสิบสององค์ และเราจะทำให้เขาเป็นประชาชาติใหญ่ประชาชาติหนึ่ง” (ปฐก. 17:20)

พระเจ้าทรงบอกอับราฮัมว่าซาราห์พูดถูกแล้ว: “ในอิสอัคเชื้อสายของเจ้าจะถูกเรียก” พระเจ้าจะทรงดูแลฮาการ์ พระองค์ได้มาพบกับเธอในถิ่นทุรกันดารแล้วก่อนหน้านี้และเธอได้เรียกพระองค์ว่า “พระองค์พระเจ้าทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์” (ปฐก. 16:13) และพระองค์จะทรงจัดหาน้ำในถิ่นทุรกันดารและสิ่งอื่น ๆ ให้แก่สาวใช้ที่น่าสงสาร ดื้อรั้น และถูกปฏิบัติอย่างรุนแรงคนนี้กับบุตรของเธอ

แน่นอนว่าอับราฮัมรักอิชมาเอลเด็กหนุ่มนั้น เขาเศร้าใจที่จะต้องลาจากเด็กหนุ่มคนนี้ โอ แต่พระเจ้าจะทรงทำให้ลูกหลานของอิชมาเอลเป็นเผ่าพันธุ์อาหรับที่ยิ่งใหญ่และนั่นก็เป็นประชาชาติหนึ่งที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ แต่ชนชาติอิสราเอล, พระคัมภีร์, พระเมสสิยาห์, จะมาทางเชื้อสายของอิสอัค ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงปลอบประโลมใจอับราฮัมอีกครั้งด้วยพระสัญญานั้นของข้อ 13: “และจากบุตรชายของทาสหญิงนั้น เราจะทำให้เป็นประชาชาติหนึ่งด้วย เพราะเขาเป็นเชื้อสายของเจ้า”

ข้อ 14-21:

21:14 และอับราฮัมได้ลุกขึ้นแต่เช้ามืด และเอาขนมปังกับน้ำหนึ่งถุงหนัง และให้มันแก่ฮาการ์ โดยใส่มันบนบ่าของนาง และเด็กนั้น และส่งนางออกไป และนางก็จากไป และพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเบเออร์เชบา

21:15 และน้ำในถุงหนังนั้นก็หมดไป และนางวางเด็กนั้นไว้ใต้พุ่มไม้แห่งหนึ่ง

21:16 และนางก็ไป และนั่งลงห่างออกไปตรงหน้าเด็กนั้น ประมาณเท่ากับระยะลูกธนูตก เพราะนางกล่าวว่า “อย่าให้ข้าเห็นความตายของเด็กนั้นเลย” และนางก็นั่งอยู่ตรงหน้าเด็กนั้น และตะเบ็งเสียงของนางและร้องไห้

21:17 และพระเจ้าทรงสดับเสียงของเด็กหนุ่มนั้น และทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้เรียกฮาการ์ออกมาจากฟ้าสวรรค์ และกล่าวแก่นางว่า “เจ้าเป็นอะไรไป ฮาการ์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าทรง

สดับเสียงของเด็กหนุ่มนั้น ณ ที่ที่เขาอยู่แล้ว
21:18 จงลุกขึ้น อุ้มเด็กหนุ่มนั้น และจับเขาไว้ในมือของเจ้า เพราะเราจะทำให้เขาเป็นประชาชาติใหญ่ประชาชาติหนึ่ง”
21:19 และพระเจ้าทรงเปิดตาของนาง และนางเห็นบ่อน้ำแห่งหนึ่ง และนางได้ไป และเติมน้ำเต็มถุงหนัง และให้เด็กหนุ่มนั้นดื่ม
21:20 และพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเด็กหนุ่มนั้น และเขาก็เติบโตขึ้น และอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และกลายเป็นนักธนู
21:21 และเขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งปาราน และมารดาของเขาก็หาภรรยาคนหนึ่งให้เขาออกมาจากแผ่นดินแห่งอียิปต์

อิชมาเอลและฮาการ์ได้รับการเลี้ยงดูให้รอดชีวิตในถิ่นทุรกันดาร

เป็นตามที่คาด ถุงใส่น้ำนั้น ซึ่งน่าจะทำจากหนังแพะ ไม่เหลือน้ำแล้วหลังจากผ่านไปสักพักและฮาการ์คิดว่าเด็กนั้นคงจะตายแน่ เพราะยังหนุ่มและแข็งแรง เขาจึงอาจต้องการน้ำมากกว่าแม่ของเขาและในไม่ช้าเขาก็ดูเหมือนจะใกล้ตาย แต่พระเจ้าทรงรักษาบรรดาพระสัญญาของพระองค์ที่มีต่ออับราฮัมและต่อฮาการ์ และพระเจ้าทรงดูแลผู้คนที่เดือดร้อน พระองค์ผู้ทรงหมายเหตุการตกของนกกระจาบทุกตัว พระองค์ผู้ทรงนับเส้นผมทุกเส้นบนศีรษะของทุกคน พระองค์ผู้ทรงแต่งแต้มสีของดอกไม้ป่าและประทานกลิ่นหอมให้แต่ละดอก โอ พระองค์ทรงทราบวิธีที่จะดูแลผู้ที่ยากจนและขัดสน และในกรณีนี้ ข้อ 13 ก็บอกเป็นนัยว่าอิชมาเอลได้รับการดูแลตามที่พระเจ้าทรงบอกอับราฮัมว่า “...เพราะเขาเป็นเชื้อสายของเจ้า” พระเจ้าผู้ทรงนำโลทออกมาจากเมืองโสโดมเพราะพระองค์ทรงระลึกถึงอับราฮัม ก็ทรงดูแลอิชมาเอลเพราะเห็นแก่อับราฮัม

“และพระเจ้าทรงสดับเสียงของเด็กหนุ่มนั้น” เหล่าทูตสวรรค์ ที่ไม่ปรากฏให้เห็น อยู่รอบตัวสองแม่ลูกที่โดดเดี่ยวนั้นในถิ่นทุรกันดาร! และทูตสวรรค์นั้นพูดกับฮาการ์และแสดงให้เธอเห็นบ่อน้ำบ่อหนึ่ง

เราจำได้ว่ามีกล่าวไว้เกี่ยวกับลูกหลานของอิสราเอลว่า “ใช่แล้ว พวกเขาพูดต่อว่าพระเจ้า พวกเขากล่าวว่า “พระเจ้าทรงสามารถจัดเตรียมสำรับในถิ่นทุรกันดารได้หรือ” (สดด. 78:19) พระเจ้าผู้ทรงนำแม่น้ำสายหนึ่งให้ออกมาจากหินนั้นที่โมเสสตีเพื่อเลี้ยงดูคนสามล้านคนพร้อมกับฝูงสัตว์ของพวกเขา, พระเจ้าผู้ทรงนำมานาลงมาจากสวรรค์ทุกวันเป็นเวลาสี่สิบปีเพื่อเลี้ยงฝูงชนนี้-พระเจ้าองค์นั้นทรงสามารถจัดสำรับในถิ่นทุรกันดารนี้ให้แก่ฮาการ์และอิชมาเอล!

เพลงสดุดี 65:2 กล่าวว่า “โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงสดับฟังคำอธิษฐาน เนื้อหนังทั้งสิ้นจะมาหาพระองค์” โอ ใช่แล้วครับ ทั้งคนดีและคนเลว เนื้อหนังทั้งปวงร้องทูลต่อพระเจ้าได้ เมื่อพระเจ้าทรงให้กษัตริย์องค์หนึ่งทำการเลี้ยงสมรสให้แก่โอรสของเขา เขาก็ส่งเหล่าข้าราชการออกไปรวบรวมทุกคนมา “ทั้งเลวและดี” และงามสมรสนั้นก็เต็มไปด้วยแขก (มธ. 22:10) อีกครั้ง เพลงสดุดี 72:12,13 กล่าวว่า “เพราะท่านจะช่วยคนขัดสนให้พ้นเมื่อเขาร้องทูล คนยากจนด้วย และคนที่ไร้ผู้ช่วยเหลือ ท่านจะเมตตากรุณาคนยากจนและคนขัดสน และจะช่วยชีวิตของบรรดาคนขัดสนให้รอดพ้น”

อิชมาเอลไม่สามารถเป็นเชื้อสายที่ทรงเลือกไว้แห่งพระสัญญานั้นได้ แต่เขาสามารถรับการอวยพรและการปกป้องจากพระเจ้าได้

อิชมาเอลเติบโตในที่ราบแห่งปาราน *Oxford Bible Atlas* กล่าวว่ามันอยู่ “ทางใต้ของคานาอัน, ทาง

เหนือของซีนาย” เขาเป็นนักธนู แม่ของเขานำภรรยาคนหนึ่งมาให้เขาจากอียิปต์ ซึ่งอยู่ไม่ไกลเลย ดังนั้นอิชมาเอลและเหล่าลูกหลานชาวอาหรับของเขาจึงกลายเป็นชนชาติที่ชอบอยู่ในทะเลทรายเป็นส่วนใหญ่ เหมือนอย่างที่พวกเขาเป็นวันนี้

อิชมาเอล ซึ่งถูกไล่ออกไปจากครัวเรือนของอับราฮัม เป็นสัญลักษณ์ของคนทั้งปวงเหล่านั้นที่มาจากอับราฮัมตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ไม่ได้เชื่อเหมือนอย่างที่อับราฮัมเชื่อและไม่ได้เป็นเชื้อสายฝ่ายวิญญาณของอับราฮัม และดังนั้นจึงถูกขับไล่ออกไปในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพระคริสต์และสวรรค์

โรม 11:7 กล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร คนอิสราเอลไม่ได้รับสิ่งซึ่งเขาแสวงหา แต่การทรงเลือกไว้ก็ได้รับสิ่งนั้น และพวกที่เหลือนั้นก็ถูกบังตา” คนอิสราเอลคนหนึ่งไม่ได้เป็นบุตรแท้ของอับราฮัมจนกว่าเขาได้บังเกิดใหม่และดังนั้นจึงติดตามความเชื่อนั้นของอับราฮัมในฝ่ายวิญญาณ

ข้อ 22-34:

21:22 และต่อมาในเวลานั้น อาบีเมเลคและฟีโคล์ผู้บัญชาการทหารของพระองค์ พูดกับอับราฮัมโดยกล่าวว่า “พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่านในทุกสิ่งที่ท่านกระทำ

21:23 เพราะฉะนั้นบัดนี้ จงปฏิญาณให้แก่เราที่นี่ในพระนามพระเจ้าว่า ท่านจะไม่ประพฤติอย่างเท็จต่อเรา หรือต่อโอรสของเรา หรือต่อหลานของเรา แต่ตามความกรุณาที่เราได้กระทำต่อท่าน ท่านจงกระทำต่อเรา และต่อแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่นี้”

21:24 และอับราฮัมก็ทูลว่า “ข้าพระองค์จะปฏิญาณ”

21:25 และอับราฮัมได้ตำหนิอาบีเมเลค เพราะเหตุบ่อน้ำแห่งหนึ่ง ซึ่งพวกข้าราชการของอาบีเมเลคได้ยึดเอาไปด้วยความรุนแรง

21:26 และอาบีเมเลคตรัสว่า “เราไม่รู้ว่าใครทำอย่างนี้ ทั้งท่านก็ไม่ได้บอกเรา และเราก็ยังไม่ได้ยินเรื่องนี้เลย จนกระทั่งวันนี้”

21:27 และอับราฮัมได้นำบรรดาแกะ และวัวตัวผู้ทั้งหลาย และถวายพวกมันแก่อาบีเมเลค และทั้งสองฝ่ายก็ทำพันธสัญญากัน

21:28 และอับราฮัมได้แยกลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวจากฝูงไว้ต่างหาก

21:29 และอาบีเมเลคตรัสกับอับราฮัมว่า “ลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวนี้ซึ่งท่านแยกไว้ต่างหากหมายความว่าอะไร”

21:30 และท่านทูลว่า “ขอพระองค์รับลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวนี้จากมือของข้าพระองค์ เพื่อพวกมันจะได้เป็นพยานแก่ข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ได้ขุดบ่อน้ำนี้”

21:31 เหตุฉะนี้ท่านจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เบเออร์เชบา เพราะว่าที่นั่นทั้งสองฝ่ายได้ปฏิญาณกันไว้

21:32 ดังนั้นทั้งสองฝ่ายได้ทำพันธสัญญากันที่เบเออร์เชบา แล้วอาบีเมเลคก็ลุกขึ้น และฟีโคล์ผู้บัญชาการทหารของพระองค์ และพวกท่านได้กลับไปยังแผ่นดินของชาวฟีลิสเตีย

21:33 และอับราฮัมปลูกสวนผลไม้ไว้ในเบเออร์เชบา และร้องออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์ที่นั่น

21:34 และอับราฮัมอาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งชาวฟีลิสเตียหลายวัน

อับราฮัมทำพันธสัญญากับกษัตริย์อาบีเมเลค

ก่อนหน้านี้ไม่กี่ปี เมื่ออิสอัคได้ถูกสัญญาไว้แต่ยังไม่เกิด อับราฮัมเคยอยู่ในเมืองเกราร์ ประเทศของกษัตริย์อาบีเมเลค (บทที่ 20) ที่นั่นอาบีเมเลคได้กล่าวแก่อับราฮัมว่า “ดูเถิด แผ่นดินของเราก็อยู่ต่อหน้าเจ้า จงอาศัยอยู่ที่ไหนก็ได้ตามที่เจ้าชอบใจ” อับราฮัมจึงอาศัยอยู่ใกล้เคียงที่เมืองเบเออร์เชบา และที่นั่นเราเข้าใจว่าอิสอัคเกิด ที่นั่นฮาการ์ทาสหญิงและอิชมาเอลถูกส่งออกไปอยู่ในทะเลทราย

บัดนี้อาบีเมเลคและผู้บัญชาการทหารของเขา และนายกรัฐมนตรี, ฟีโคล์, ได้มาหาอับราฮัมโดยอยากทำพันธสัญญาหนึ่ง พวกเขากล่าวว่า “พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่านในทุกสิ่งที่ท่านกระทำ” ต่อมามันก็เป็นเช่นนั้นกับโยเซฟในอียิปต์ “และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และเขาก็เป็นคนที่เจริญรุ่งเรืองขึ้น และเขาอยู่ในบ้านคนอียิปต์นายของเขา” (ปฐก. 39:2) และอีกครั้ง: “แต่ว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และทรงสำแดงพระเมตตาแก่เขา และทรงให้เขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของพัศดี และพัศดีก็มอบนักโทษทั้งสิ้นที่อยู่ในคุกไว้ในมือของโยเซฟ และสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาทำที่นั่น โยเซฟก็เป็นผู้กระทำสิ่งนั้น พัศดีไม่ได้เอาใจใส่สิ่งใด ๆ ที่มอบไว้ในมือของโยเซฟ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเขา และสิ่งใดซึ่งเขาได้กระทำ พระเยโฮวาห์ก็ทรงโปรดให้สิ่งนั้นเจริญขึ้น” (ปฐก. 39:21-23)

เมื่อซามูเอลเจิมตั้งดาวิดเพื่อที่จะเป็นกษัตริย์ในอนาคตของอิสราเอล เราก็อ่านว่า “...และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เสด็จมาสถิตบนดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป” (1 ซมอ. 16:13)

อับราฮัมไม่ได้มีพระคัมภีร์ นอกจากว่าพระวจนะของพระเจ้ามาถึงเขาโดยตรงจากพระเยโฮวาห์ แต่เห็นได้ชัดว่าเขามีคุณสมบัติตรงตามเพลงสดุดี 1:1-3 ในพระสัญญาที่ว่า “...สิ่งใดก็ตามที่เขาทำก็จะจำเริญขึ้น” พระสัญญาที่ให้แก่โยชูวาก็เช่นกัน:

“เพียงแต่เจ้าจงเข้มแข็งและกล้าหาญอย่างยิ่งเถิด เพื่อเจ้าจะระวังที่จะกระทำตามพระราชบัญญัติทั้งหมด ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของเราได้บัญชาเจ้าไว้นั้น อย่าหลีกเลี่ยงจากพระราชบัญญัตินั้นไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ เพื่อเจ้าจะมีความเจริญรุ่งเรืองที่ใดก็ตามที่เจ้าไป หนังสือแห่งพระราชบัญญัตินี้ต้องไม่ห่างเหินไปจากปากของเจ้า แต่เจ้าต้องตรึกตรองตามนั้นทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเจ้าจะได้ระวังที่จะกระทำตามข้อความที่เขียนไว้ในนั้นทุกประการ เพราะว่าเมื่อทำดังนั้นเจ้าจะกระทำให้ทางของเจ้าเจริญรุ่งเรือง และเมื่อนั้นเจ้าจะมีความสำเร็จอันดี เราบัญชาเจ้าไว้แล้วมิใช่หรือ จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวและอย่าท้อใจเลย เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าจะทรงสถิตอยู่กับเจ้าที่ใดก็ตามที่เจ้าไป”- ยชว. 1:7-9

อาบีเมเลคนับถืออับราฮัมอย่างมากเพราะว่าเขาเป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเจ้า และอับราฮัมเคยอธิษฐานเผื่อครอบครัวของเขาเพื่อให้คำแช่งสาปนั้นถูกถอนออกไปเมื่ออาบีเมเลคเข้าใจผิดและรับตัวภรรยาของอับราฮัมมา เขาได้ยกของกำนัลมากมายให้แก่อับราฮัมและเชิญชวนเขาให้อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น แต่พร้อมกับความเคารพนับถือนี้ก็มีความเกรงกลัวอยู่บ้างเช่นกัน อับราฮัมชายผู้นี้เป็นผู้มีกำลังมากและมีอิทธิพล และพระเจ้าทรงอยู่กับเขา

กับชายคนหนึ่งที่แน่นอนเหลือเกินว่าได้รับพระพรจากพระเจ้า ชายคนหนึ่งที่มีความแข็งแกร่งขนาดนั้น อาบีเมเลคจึงรู้สึกว่าตนต้องทำพันธสัญญาบางอย่าง เราถูกเตือนใจในพระคัมภีร์เกี่ยวกับกษัตริย์ซาอูลว่า

“และซาอูลก็เกรงกลัวดาวิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเขา และทรงพรากไปจากซาอูลแล้ว” (1 ซมอ. 18:12) อับราฮัมคงจะเป็นมิตรสหายที่ดีแต่เป็นศัตรูที่อันตราย เขากับคนใช้ 318 คนและเพื่อนบ้านบางส่วนมิใช่หรือที่ได้ช่วยเหลือและรบชนะกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่สี่องค์นั้นและได้เข่นฆ่าคนเหล่านั้นหลังจากที่คนเหล่านั้นปล้นสะดมผ่านทางโมอับและเปตราและหุบเขาแห่งสิดดิม? ดังนั้นอาบีเมเลคและผู้บัญชาการแห่งกองทัพของเขาจึงขอร้องอับราฮัมให้ทำพันธสัญญาแห่งสันติภาพ

ไม่ต้องสงสัยเลยว่ากษัตริย์อาบีเมเลคเชื่ออย่างจริงจังเกี่ยวกับพระเจ้าของอับราฮัม เขาเห็นว่าพระเจ้าทรงอยู่กับอับราฮัม เขาอยากให้อับราฮัมสาบานโดยออกพระนามพระเจ้า เขาไม่ได้พูดถึงพระเจ้าของอับราฮัมว่าเป็นหนึ่งในพระหลายองค์ แต่เป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจริง ๆ

เขาเตือนใจอับราฮัมว่า “...ตามความกรุณาที่เราได้กระทำต่อท่าน” เขาได้คืนภรรยาของอับราฮัมให้แล้วเมื่อเขารู้ว่านางเป็นภรรยาของอับราฮัม เขาได้ยก “บรรดาแกะ และวัวตัวผู้ทั้งหลาย และพวกทาสชายและพวกทาสหญิง” และ “เงินหนึ่งพันเหรียญ” ให้แก่อับราฮัม (ปฐก. 20:14,16)

อับราฮัมแยกลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวไว้ต่างหากซึ่งเขายกให้แก่อาบีเมเลคเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจอยู่เสมอว่าบ่อน้ำนั้นซึ่งพวกข้าราชการของอาบีเมเลคได้ยึดไปจริง ๆ แล้วเป็นของอับราฮัม อับราฮัมเป็นคนรักสันติ เขาไม่หาโอกาสที่จะมีข้อพิพาทกับอาบีเมเลค เขาทำให้แน่ใจด้วยความใจกว้างอย่างที่สุดว่าอาบีเมเลคและเหล่าคนงานของกษัตริย์มีเครื่องเตือนใจว่าบ่อน้ำนั้นเป็นของอับราฮัม คริสเตียนทั้งหลายควรระมัดระวังจริง ๆ ที่จะหลีกเลี่ยงข้อพิพาทต่าง ๆ!

พระเยซูทรงบัญชาว่า “จงปรองดองกับคู่ความของท่านโดยเร็ว” (มธ. 5:25) เหมือนกับที่เพลงสดุดีบทที่ 34 กล่าวว่าเราควร “แสวงหาสันติภาพและไล่ตามสันติภาพนั้น”

ชื่อนั้นถูกเรียกว่าเบเออร์เชบา มีบ่อน้ำแห่งหนึ่งที่นั่นซึ่งตอนนี้ถูกเรียกว่าบ่อน้ำของอับราฮัม ถึงแม้ไม่มีหลักฐานที่จะพิสูจน์ว่ามันเป็นบ่อน้ำที่เขาขุดก็ตาม

อีกครั้งที่อับราฮัม “สัญจร” ในแผ่นดินของคนฟีลิสเตีย เขาอ้างสิทธิ์ในบ่อน้ำหนึ่งซึ่งเขาได้ขุด แต่ไม่ใช่แผ่นดินนั้น ตลอดวันเวลาของเขา อับราฮัม อิสอัค และยาโคบจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ในฐานะผู้สัญจร ซึ่งจะได้รับมรดกยิ่งใหญ่แต่ยังไม่เป็นเจ้าของมัน

“แผ่นดินแห่งชาวฟีลิสเตีย” อาบีเมเลคกลับไปยังแผ่นดินของคนฟีลิสเตีย แต่ในบทที่ 20 เมืองเกราร์ถูกกล่าวถึงว่าเป็นนครรัฐที่แยกออกมา และไม่มีการกล่าวอะไรถึงมันเลยว่าเป็นแผ่นดินของคนฟีลิสเตีย เป็นไปได้ว่าคนฟีลิสเตียมาจากฟีลิสตีม, บุตรชายของมิสรายิม, ซึ่งถูกเชื่อว่าเป็นเมเนส, กษัตริย์องค์แรกของอียิปต์ที่มีบันทึกไว้, บุตรชายของฮาม ประเพณี, ภาษา, ศาสนา, และธรรมเนียมต่าง ๆ ตามที่ถูกบ่งชี้โดยการศึกษาค้นคว้าด้านโบราณคดี บ่งบอกว่าคนฟีลิสเตียอาจมาจากฟีนิเซียหรือหมู่เกาะอีเจี้ยนหรือเกาะครีตโดยเฉพาะ แต่พวกเขาได้พยายามที่จะตั้งรกรากในอียิปต์และอาจทำเช่นนั้นอยู่สักระยะหนึ่ง บัดนี้เชื่อกันว่า ในสมัยของอับราฮัม พวกเขาอาจกำลังตั้งรกรากอยู่ในฉนวนกาซาและอาจอยู่ตามแนวส่วนทิศใต้ของชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนด้านทิศตะวันออกและตอนใต้ เมืองเกราร์อาจเป็นนครรัฐอิสระแห่งหนึ่ง ไม่ใช่คนฟีลิสเตีย แต่แผ่นดินนั้นในตอนนี้อาจเริ่มเป็นที่รู้จักว่าเป็นแผ่นดินของคนฟีลิสเตีย หรืออาจเป็นได้ว่าก่อนถึงสมัยของโมเสส

ผู้ซึ่งได้รับการดลใจให้บันทึกเรื่องนี้ลงไป มันได้เริ่มที่จะถูกเรียกว่าเป็นแผ่นดินของคนฟีลิสเตียแล้ว คนฟีลิสเตียเหล่านี้จะมีความสำคัญอย่างมากในฐานะเป็นเหล่าศัตรูของชนชาติอิสราเอลตลอดหลายปีในสมัยของพวกผู้วินิจฉัย, กษัตริย์ซาอูล, ดาวิด, และคนอื่น ๆ ในที่นี้เราอ่านว่าอับราฮัมอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง

เขามีจุดตั้งค่ายพักของเขาสามจุดเฉพาะในแผ่นดินคานาอัน: ใกล้เมืองเบธเอล, สิบหรือสิบสองไมล์ทางเหนือของเยรูซาเล็ม; ที่ราบมัมเรลงไปในเมืองเฮโบรน ห่างออกไปยี่สิบกว่าไมล์ทางทิศใต้ของเยรูซาเล็ม; และบัดนี้ที่เบเออร์เชบา ซึ่งลงไปในเนเกฟไปทางแหลมซีนาย

บัดนี้อับราฮัมตั้งค่ายนี้เพื่อให้เป็นสถานที่ประจำสำหรับการถวายเครื่องสัตวบูชาและการนมัสการและ “ร้องออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์ที่นั่น”

ปฐมกาล 22

ข้อ 1:

22:1 และต่อมาหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ พระเจ้าได้ทรงลองใจอับราฮัม และตรัสกับท่านว่า “อับราฮัม” และท่านทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี่”

ความเชื่อของอับราฮัมต้องถูกทดสอบ

เราถูกบอกว่าพระเจ้าทรงทดลองอับราฮัม การทดลองหมายถึง ลองดู หรือพิสูจน์ การกระทำกิจของพระเจ้ากับอับราฮัมตลอดหลายปีที่ยาวนานนี้เป็นการเตรียมเขาให้พร้อม พระเจ้ากำลังวางแผนที่จะให้ประชาชาติหนึ่ง, เผ่าพันธุ์หนึ่งของคนอิสราเอล, ถูกแยกตั้งไว้ต่างหาก, ถูกแยกออกอย่างหนักแน่นและชั่วนิรันดร์จากชาวโลกที่เหลือ เพื่อที่มันจะไม่หนีพ้นไปจากการกระทำกิจของพระเจ้ากับอับราฮัมและเชื้อสายของเขา พวกยิวจะกลับสัตย์ จะสูญเสียความหมายฝ่ายวิญญาณของพวกเขาในเรื่องการเข้าสุหนัตแต่ไม่ใช่พิธีเข้าสุหนัตนั้น พวกเขาอาจสูญเสียความไพบูลย์ฝ่ายวิญญาณบางอย่างของพิธีการเหล่านั้นไป แต่ไม่ใช่รูปแบบหรือเครื่องบูชาเหล่านั้น, พิธีเหล่านั้น, วันสำคัญทางศาสนาเหล่านั้น พวกเขาจะไม่มีวันสูญเสียอับราฮัม, อิสอัค, และยาโคบไป พวกเขาจะถูกขับไล่ออกไปจากปาเลสไตน์เพราะบาปทั้งหลายของตน แต่จะไม่มีวันสูญเสียพระสัญญาเหล่านั้น, ประวัติความเป็นมานั้น, ความปรารถนาในแผ่นดินเกิดนั้น

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงสานต่อการฝึกฝนของพระองค์, การที่พระองค์ทรงทำให้อับราฮัมเติบโตเป็นผู้ใหญ่โดยการทดสอบความเชื่อของเขาในครั้งนี้

ขอให้เราจดจำไว้ว่า ต้องใช้การทดสอบแบบคริสเตียนมากมาย, การพิสูจน์, การตีสอน, การสละทิ้งหลายสิ่งอันเป็นที่รัก, การอธิษฐานยาวนานและการได้รับคำตอบ, เพื่อจะทำให้เกิดคริสเตียนที่ดีสักคน เรากล่าวไปแล้วว่าคน ๆ หนึ่งอาจวางใจพระคริสต์และในชั่วขณะเดียวก็กลายเป็นคริสเตียน แต่มันต้องใช้การฟูมฟักอันยาวนานเพื่อที่จะสร้างสุภาพสตรีหรือสุภาพบุรุษสักคน

ดังนั้นการได้รับความรอดจึงเป็นการเปลี่ยนแปลงที่แสนอัศจรรย์ในใจนั้นที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อคน ๆ หนึ่งเมื่อเขา ซึ่งกลับใจ หันมาพึ่งพระคริสต์ในความเชื่อ แต่มันต้องอาศัยการเติบโตมากมายในพระคุณเพื่อที่จะทำให้ทารกคนหนึ่งในพระคริสต์เติบโตภายในคริสเตียนคนหนึ่งที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ดังนั้นพระเจ้าจึงพิสูจน์อับราฮัมด้วยการทดสอบนี้

ข้อ 2-5:

22:2 และพระองค์ตรัสว่า “บัดนี้จงพาบุตรชายของเจ้า บุตรชายคนเดียวของเจ้า คืออิสอัค ผู้ที่เจ้ารัก และเจ้าจงไปยังแผ่นดินแห่งโมริยาห์ และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องเผาบูชา บนภูเขาลูกหนึ่งซึ่งเราจะบอกเจ้า”

22:3 และอับราฮัมได้ลุกขึ้นแต่เช้ามืด และผูกอานลาของท่าน และพาคนใช้หนุ่มของท่านสองคนไปกับท่าน กับอิสอัคบุตรชายของท่าน และผ่าฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชานั้น และลุกขึ้น และเดินทางไปยังสถานที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงบอกท่าน

22:4 แล้วในวันที่สามอับราฮัมแหงนตาของท่านขึ้น และเห็นสถานที่นั้นแต่ไกล

22:5 และอับราฮัมกล่าวกับคนใช้หนุ่มทั้งสองของท่านว่า “พวกเจ้าจงอยู่กับลาที่นี่เถิด และเรากับเด็กหนุ่มจะไปที่โน่นและนมัสการ และจะกลับมายังพวกเจ้าอีก”

อิสอัคมุ่งหน้าไปสู่กลโกธา

เรากล่าวไปแล้วว่าอิสอัคเป็นภาพเล็งล่วงหน้าถึงพระคริสต์ในบางด้าน บัดนี้เขากำลังจะถูกถวายใน “แผ่นดินแห่งโมริยาห์” แต่ 2 พงศาวดาร 3:1 กล่าวว่า “แล้วซาโลมอนทรงเริ่มสร้างพระนิเวศน์ของพระเยโฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็มในภูเขาโมริยาห์ ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงปรากฏแก่ดาวิดราชบิดาของพระองค์ ในสถานที่ที่ดาวิดได้ทรงจัดเตรียมไว้ในลานนวดข้าวของโอรนันคนเยบุส” ภูเขานั้นถูกระบุแล้ว มันคือสันเขานั้นที่ทอดยาวผ่านเข้ากรุงเยรูซาเล็ม บนปลายด้านหนึ่งมีการสร้างพระวิหารของซาโลมอน ในมุมด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ของกรุงเยรูซาเล็ม บนปลายอีกด้านมีรูขนาดใหญ่ถูกเจาะเข้าไปในสันเขานั้นนานแล้วก่อนสมัยพระคริสต์ เพื่อทำให้เกิดคูนอกกำแพงเมือง จากนั้นเมื่อมองลงไปบนเมืองนั้น เราจึงเห็นใบหน้าที่ถูกเจาะเข้าไปของส่วนนี้ของภูเขาโมริยาห์เหมือนกับใบหน้าของหัวกะโหลกอันหนึ่ง-กลโกธา ที่พระเยซูเจ้าทรงถูกตรึงกางเขนนอกประตูเมือง (ฮบ. 13:12) และ “ใกล้กับกรุง” (ยอห์น 19:20)

พระเจ้าทรงมีกลโกธาอยู่ในพระดำริแล้วหลายร้อยปีก่อนหน้านั้น ถ้าการถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชาที่ถูกขัดจังหวะนั้นเป็นภาพของความมรณาของพระคริสต์ ก็ให้มันเกิดขึ้นบนเนินเขาเดียวกันนั้น! ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงสั่งดาวิดให้ซื้อลานนวดข้าวนั้นซึ่งเป็นของคนเยบุสซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลาต่อมา (2 ซมอ. 24:18-24) พระเจ้ากำลังมุ่งหน้าไปสู่กลโกธาและทรงแสดงภาพมันเช่นนั้น

นั่นอาจเป็นเหตุว่าทำไมพวกเขาจึงเดินทางไป “สามวัน”-จากเบเออร์เชบาไปยังเยรูซาเล็ม แต่การเดินทางสามวันนั้นอาจเป็นภาพของสามวันนั้นที่ลูกแกะปัสกาตัวหนึ่งถูกเก็บไว้ก่อนการฆ่าเป็นเครื่องบูชานั้นเช่นกัน (อพย. 12:3,6) ลูกแกะนั้นถูกเก็บไว้นานสามวันเพื่อพิสูจน์ว่ามันมีสุขภาพสมบูรณ์ดีและเหมาะสม เราคิดเช่นนั้น และดังนั้นอิสอัคจึงต้องเดินทางสามวันไปยังสถานที่แห่งการถวายบูชาของเขา

ดังนั้นอับราฮัมจึงมีเวลาสามวันอันน่าเศร้าให้พิจารณา: เขาจะถอยดีไหม? ความไม่แน่ใจอันน่ากลัวนี้ให้อับราฮัมมีเวลาที่จะใคร่ครวญ: ถ้าฉันฆ่าอิสอัค พระเจ้าก็คงต้องทำให้เขาเป็นขึ้นมาจากตาย (ฮบ. 11:19)

พระเจ้าตรัสว่า “บุตรชายคนเดียวของเจ้า” นั่นคือ คนเดียวนั้นที่พระสัญญานั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริงได้ผ่านทางเขา เขาเป็นบุตรแห่งพระสัญญานั้น อิชมาเอล ผู้ซึ่งซาราห์ใช้อุบายเพื่อให้เป็นตัวแทน ไม่ถูกนับตรงนี้ และอับราฮัมก็เข้าใจ อิสอัคเป็นผู้เดียวนั้นในแผนการต่าง ๆ สำหรับประชาชาติอิสราเอล ซึ่งพระคัมภีร์และพระผู้ช่วยให้รอดนั้นจะมาผ่านทางเขา

“...ผู้ที่เจ้ารัก” โอ อับราฮัมรักอิสอัค ถ้าคุณไม่ถวายแด่พระเจ้าคน ๆ นั้นและสิ่งเหล่านั้นที่คุณรักมากที่สุด ความรักของคุณก็ไม่มากพอ สามวันพวกเขาเดินทางไปและสองคืนพวกเขาตั้งค่ายพักระหว่างทาง ขอให้เรานึกภาพอิสอัค เด็กหนุ่มที่สุขภาพสมบูรณ์ ยังหลับอยู่และคนใช้เหล่านั้นก็นอนหลับ แต่อับราฮัม บนเสื่อหนังแพะของเขา อาจเอื้อมมือออกไปและปล่อยให้ทรายกำมือหนึ่งไหลผ่านนิ้วมือของตน: “...เชื้อสายดุจผงคลีดิน!” เขาคิดว่า แล้วพระสัญญานี้จะเป็นอย่างไรเล่าถ้าอิสอัคตาย?

เราคิดว่า อีกคืนหนึ่ง ดวงดาวที่นับไม่ถ้วนบนท้องฟ้ามองลงมายังดวงตาที่นอนไม่หลับของอับราฮัม

และเขาอาจคิดว่า แล้วเชื้อสายแห่งสวรรค์ที่มากมายดุจดวงดาวที่นับไม่ถ้วนล่ะถ้าอิสอัคตาย?

แต่ความเชื่อ ที่กระโจนขึ้น ก็มีคำตอบ “เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็ต้องทำให้เขาเป็นขึ้นจากตาย!” และอับราฮัมก็เชื่อเช่นนั้น (ฮบ. 11:19)

อับราฮัม “ผ่าฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชานั้น” (ข้อ 3)

ช่างแปลกจริง ๆ! ทำไมต้องขนฟืนไปบนหลังลาตัวหนึ่งหรือสองตัวเพื่อแบกไปนานสามวันเล่า? จะมีฟืนมากพออยู่แล้วที่ภูเขาโมริยาห์ แต่ฟืนนั้นเป็นภาพของ “การงานที่ตายแล้ว” ซึ่งจะมาสู่การพิพากษา, “ไม้ หญ้าแห้ง ฟาง” ของ 1 โครินธ์ 3:12, วัสดุก่อสร้างที่ไม่คู่ควรนั้นที่จะถูกเผามอดที่การพิพากษานั้นของคริสเตียนทั้งหลาย โอ พระคริสต์จะต้องถูกตรึงกางเขนและถูกถวายเพื่อรับแบกบาปของเรา ไม้ฟืนนั้นคงเป็นภาพของบาปชั่วทั้งหมดที่ทำให้เกิดไฟนั้นแห่งการพิพากษาของพระเจ้า

แต่ทำไมต้องผ่าฟืนและเริ่มต้นกับมันโดยห่างไกลเหลือเกินจากการถวายบูชานั้นและจากภูเขาโมริยาห์? คือว่า พระเยซูเจ้าทรงเป็น “พระเมษโปดก ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก” (วว. 13:8) บาปทั้งหลายของเราได้ทำให้พระทัยของพระเจ้าแตกสลายหลายร้อยปีแล้วก่อนหน้ากลโกธา และพระคริสต์ก็ทรงโศกเศร้าพระทัยและทนทุกข์โดยแบกรับบาปทั้งหลายของเราตลอดหลายปีนั้น ดังนั้นเราจะเห็นว่าฟืนนั้นถูกจัดเตรียมไว้นานแล้ว โดยถูกมัดเข้ากับแผ่นหลังของอิสอัคในเวลาต่อมา ขณะที่เขาขึ้นไปบนภูเขานั้นไปยังแท่นบูชานั้น

ข้อ 6-9:

22:6 และอับราฮัมเอาฟืนแห่งเครื่องเผาบูชา และวางฟืนนั้นบนอิสอัคบุตรชายของตน และท่านถือไฟในมือของท่าน และมีดเล่มหนึ่ง และพ่อลูกทั้งสองก็ไปด้วยกัน

22:7 และอิสอัคพูดกับอับราฮัมบิดาของตน และกล่าวว่า “คุณพ่อขอรับ” และท่านกล่าวว่า “พ่ออยู่นี่ ลูกของพ่อเอ๋ย” และลูกกล่าวว่า “ดูเถิด มีไฟและฟืน แต่ลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน”

22:8 และอับราฮัมกล่าวว่า “ลูกของพ่อเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมลูกแกะไว้สำหรับพระองค์เองเพื่อเป็นเครื่องเผาบูชา” ดังนั้นพ่อลูกทั้งสองจึงไปด้วยกัน

22:9 และเขาทั้งสองมาถึงสถานที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงบอกท่านไว้ และอับราฮัมก็สร้างแท่นบูชาที่นั่น และเรียงฟืนเป็นระเบียบ และมัดอิสอัคบุตรชายของท่าน และวางเขาไว้บนแท่นบูชานั้นบนฟืน

อิสอัคบนแท่นบูชา

ดร. สโกฟิลด์ กล่าวว่า

> บทเรียนที่เป็นภาพเล็งในที่นี้ได้แก่: (1) อิสอัค, ภาพเล็งของพระคริสต์ที่ “เชื่อฟังจนถึงความมรณา” (ฟป. 2:5-8); (2) อับราฮัม, ภาพเล็งของพระบิดา, ผู้ “มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้โปรดประทานพระบุตรนั้นไว้เพื่อพวกเราทุกคน” (ยน. 3:16; รม. 8:32); (3) แกะผู้นั้น, ภาพเล็งของตัวแทน-พระคริสต์ผู้ทรงถูกถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนที่เรา (ฮบ. 10:5-10); (4)

เทียบกับ การฟื้นคืนพระชนม์ (ฮบ. 11:17-19) ดู ยก. 2:21-23 เช่นกัน

อิสอัคไม่ได้ดิ้นรนต่อสู้ เขาไม่ได้ขัดขืน ในทำนองเดียวกันพระเยซูเจ้าก็ทรงเผชิญหน้าการทนทุกข์ของพระองค์อย่างเต็มพระทัย: “เรามีบัพติศมาอย่างหนึ่งที่จะต้องรับ และเราถูกบีบคั้นเหลือเกินจนกว่ามันจะสำเร็จ!” พระองค์ตรัส (ลูกา 12:50) เราถูกบอกว่าพระองค์เสด็จไปดุจลูกแกะตัวหนึ่งไปสู่การฆ่าและดุจแกะตัวหนึ่งที่อยู่ต่อหน้าผู้ตัดขนของมันไม่ส่งเสียงร้องเลย พระองค์ก็ไม่เปิดพระโอษฐ์ของพระองค์เช่นกัน (อสย. 53:7)

นักอธิบายพระคัมภีร์บางท่านเข้าใจว่าในสวนเกทเสมนีเมื่อพระเยซูทรงอธิษฐานว่า “โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด” (มธ. 26:39) ว่าพระองค์กำลังหดหนีจากกางเขนนั้นและรบเร้าที่จะไม่ต้องเจอกับมัน โอ ไม่ใช่เลยครับ! พระเยซูเจ้าทรงทราบ ทรงทราบอยู่แล้วก่อนโลกได้เริ่มต้น ว่าพระองค์จะต้องตาย ทำไมเล่า ผมอ่านเจอในภาคพันธสัญญาเดิมและทราบได้ว่าไม่มีหนทางใดที่บาปจะถูกชดใช้ได้โดยปราศจากความมรณาของพระผู้ช่วยให้รอดนั้น พระองค์ทรงทราบเรื่องนี้ดีอยู่แล้วเช่นกัน

ไม่ใช่เลยครับ พระองค์ทรงอธิษฐานขอที่พระองค์จะไม่ตายในสวนนั้นคืนนั้นเมื่อพระองค์ตรัสว่า “จิตใจของเราโศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย” (มธ. 26:38) พระองค์ทรงอธิษฐานในน้ำพระทัยของพระเจ้า ไม่ใช่ขัดกับน้ำพระทัยของพระเจ้า ที่พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์วันพรุ่งนี้ ณ เวลาที่กำหนดไว้เมื่อพวกลูกแกะปัสกาถูกฆ่า บนกางเขนนั้นเมื่อคำแช่งสาปของการถูกแขวนไว้บนต้นไม้จะตกอยู่บนพระองค์ พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ระหว่างโจรสองคน พระองค์ต้องถูกเยาะเย้ยบนกางเขนนั้นและพระเจ้าต้องหันพระพักตร์ของพระองค์ไปเสีย (สดด. 22) โอ พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์ต้องตาย: “...ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:3,4) หากจะต้องมีข่าวประเสริฐหนึ่งที่ช่วยให้รอดได้

ดังนั้นพระเยซูจึงทรงอธิษฐานและทรงได้รับการช่วยให้พ้น: “ผู้ซึ่งในวันเวลาแห่งเนื้อหนังของพระองค์นั้น เมื่อพระองค์ได้ถวายบรรดาคำอธิษฐานและการวิงวอน ด้วยทรงกันแสงอันรุนแรงและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และได้ถูกสดับฟังเนื่องจากพระองค์ได้ยำเกรง” (ฮบ. 5:7)

พระเยซูทรงจัดการเรื่องการตรึงกางเขนและความอับอายทั้งหมดของมันเรียบร้อยแล้วก่อนที่โลกได้เริ่มต้น! พระองค์คงไม่อธิษฐานขอไม่ให้มันเกิดขึ้นแต่อธิษฐานขอให้มันเกิดขึ้นจริง!

ปีลาตและเฮโรดประหลาดใจจริง ๆ ที่พระเยซูไม่ทรงตอบข้อกล่าวหาเหล่านั้นเลย ไม่มีการร้องขอการช่วยให้รอดพ้นจากการถูกตรึงกางเขนเลย (มธ. 27:14; ลูกา 23:9; มาระโก 15:4,5) ดังนั้นเราจึงคิดว่าอิสอัคไม่ได้ขัดขืน เขาถูกวางอย่างนุ่มนวลบนกองฟืนนั้นและถูกมัด

ความคิดเห็นของซาราห์เกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นอย่างไร? ที่เป็นไปได้มากที่สุดก็คือนางไม่ถูกปรึกษา มันคงเป็นส่วนหนึ่งของภาระหนักของอับราฮัมที่เขาต้องเผชิญหน้าซาราห์หากอิสอัคต้องตายจริง ๆ!

อิสอัคชินแล้วกับการเห็นเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ มีฟืนแล้วและมีไฟแล้ว ซึ่งน่าจะถูกทำให้ลุกไหม้อยู่ต่อไปในหม้อทองแดงลูกหนึ่ง “แต่ลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน” เขาถาม

ด้วยริมฝีปากที่สั่นเครือ อาจด้วยน้ำตาหยดหนึ่งและความกระสับกระส่ายเล็กน้อย อับราฮัมตอบว่า “ลูกของพ่อเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมลูกแกะไว้สำหรับพระองค์เองเพื่อเป็นเครื่องเผาบูชา” โอ แน่นอนว่า

อับราฮัมหมายถึงพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้จะเสด็จมา “อับราฮัมบิดาของท่านทั้งหลายปีติยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นวันนั้นแล้ว และมีความยินดี” (ยอห์น 8:56) อาจเป็นได้ว่าในที่นี้อับราฮัมเห็นมันดีกว่าที่เคยเห็นมาก่อน! เช่นนั้นแล้วเครื่องสัตวบูชาเหล่านี้จึงไม่อาจชำระค่าบาปของมนุษย์ได้เลย เครื่องสัตวบูชาทุกตัวที่ถูกถวายแค่เตือนใจเราว่าบาปยังไม่ได้ถูกชำระค่า จะต้องใช้เครื่องบูชาอีกอย่าง พระเมษโปดกของพระเจ้าจะทรงชำระหนี้นั้นตลอดไปโดยการถวายบูชาครั้งเดียว (ฮบ. 10:14)

ข้อ 10-14:

22:10 และอับราฮัมก็ยื่นมือของท่าน และหยิบมีดเพื่อจะฆ่าบุตรชายของท่าน
22:11 และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกท่านออกมาจากฟ้าสวรรค์ และตรัสว่า “อับราฮัม อับราฮัม” และท่านทูลว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี่”
22:12 และพระองค์ตรัสว่า “อย่าวางมือของเจ้าบนเด็กหนุ่มนั้น และเจ้าอย่ากระทำสิ่งใด ๆ แก่เขาเลย เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้าเกรงกลัวพระเจ้า โดยเห็นว่าเจ้าไม่ได้หวงบุตรชายของเจ้า บุตรชายคนเดียวของเจ้าจากเรา”
22:13 และอับราฮัมแหงนตาของท่านขึ้นและมองดู และดูเถิด ข้างหลังท่านมีแกะตัวผู้ตัวหนึ่งที่ติดอยู่ในพุ่มไม้ทึบโดยเขาทั้งสองของมัน และอับราฮัมก็ไปและจับแกะตัวผู้ตัวนั้นมา และถวายมันเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชายของท่าน
22:14 และอับราฮัมเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า เยโฮวาห์ยิเรห์ ตามที่ถูกพูดกันจนทุกวันนี้ว่า “ในภูเขาของพระเยโฮวาห์นั้น สิ่งนั้นจะถูกเห็น”

อิสอัคถูกไว้ชีวิต-ตัวแทนถูกจัดให้

หยุดนะ อับราฮัม! ทูตสวรรค์ของพระเจ้ายับยั้งมีดวาววับเล่มนั้นที่คงจะปักหัวใจของอิสอัคบนแท่นบูชานั้นไปแล้ว แต่พระเจ้าอาจตรัสว่า “อับราฮัม เมื่อใจของเจ้ามอบถวายอิสอัค นั่นแหละคือทั้งหมดที่เราอยากได้ บัดนี้การทดสอบสิ้นสุดลงแล้ว” อับราฮัมเต็มใจที่จะถวายสิ่งที่เขารักมากที่สุดและดีที่สุดของเขาและปล่อยให้พระเจ้ากระทำกิจใดก็ตามที่ต้องกระทำเพื่อทำให้พระสัญญาเหล่านั้นสำเร็จ บัดนี้พระเจ้าทรงพอพระทัยแล้วและอับราฮัมพิสูจน์ให้เห็นแล้วถึงความสัตย์ซื่อของเขาและความรักของเขา

คนหนุ่มสาวจำนวนมากถวายตัวที่จะไปยังแอฟริกาในฐานะมิชชันนารี แต่พวกเขาที่ไปก็ไม่ถึงครึ่งและพวกเขาหลายคนก็ไม่จำเป็นต้องไป พระเจ้าไม่ได้อยากให้พวกเขาทุกคนไปอยู่ในแอฟริกา แต่พระองค์ทรงอยากให้ทุกคนเต็มใจที่จะไป เต็มใจที่จะสละทิ้งแผนการต่าง ๆ เกี่ยวกับเงินทอง, ความสบาย, อาชีพการงาน, เพื่อจะไปอาศัยอยู่ในกระท่อมดิน และอาจไม่ได้มาเห็นหน้าคนที่พวกเขารักอีก ดังนั้นใจของอับราฮัมที่ถวายบุตรของเขานั้นจึงทำให้พระเจ้าพอพระทัย

เรามีลูกสาวคนหนึ่งที่มีของประทานและเก่งกาจหลายเรื่อง เรียนจบมหาวิทยาลัย ผู้ซึ่งได้วางแผนที่จะไปยังทิเบตเพื่อเป็นมิชชันนารีกับสามีหนุ่มของเธอ เธอถูกตอบรับโดย China Inland Mission แล้ว ตอนแรกผมทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะร่ำไห้และจะร้องไห้ แต่ข้าพระองค์จะทำใจได้” จากนั้นเมื่อความละอายท่วมท้นใจของผม ผมก็ทูลด้วยน้ำตาว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะไม่เพียงทำใจได้ ข้าพระองค์จะ

สรรเสริญพระองค์และชื่นชมยินดี และข้าพระองค์จะออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดและเงินเดือนด้วย พระองค์เจ้าข้า ลูก ๆ ทั้งหกคนของข้าพระองค์อาจไปยังทิเบตหรือแอฟริกาหรือที่ใดก็ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ ทุกคนเป็นของพระองค์หากข้าพระองค์จะไม่ได้เห็นหน้าพวกเขาอีก”

ขณะที่หนุ่มสาวคู่นั้นกำลงเตรียมตัว พวกคอมมิวนิสต์ก็รุกรานทิเบตในที่ ๆ มีหลุมศพของพวกมิชชันนารีมากกว่าที่มีหลุมศพของผู้ที่กลับใจรับเชื่อ! และโอกาสในการประกาศนั้นก็ถูกปิด ลูกเขยคนนั้นรับใช้เป็นศิษยาภิบาล แต่หลายครั้งนับแต่นั้นผมก็เตือนพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างชื่นบานว่า “ข้าพระองค์ขอถวายพวกเขาแด่พระองค์! พระองค์เจ้าข้า พวกเขาเป็นของพระองค์”

ตัวแทนอยู่ใกล้แล้ว

พระเจ้าทรงมีตัวแทนพร้อมอยู่แล้วสำหรับเครื่องเผาบูชานั้น แกะผู้ตัวหนึ่งเขาติดอยู่ในพุ่มไม้ เชือกที่มัดอิสอัคอยู่ถูกตัดออกและแกะผู้ตัวนั้นก็ถูกฆ่าและถูกวางบนฟืนที่เตรียมไว้นั้นบนแท่นบูชา

บัดนี้เรามีภาพเดิมอีกแล้ว มันคือการรับโทษแทน ประการแรก อิสอัคเป็นภาพของพระคริสต์ผู้ทรงแบกรับบาปทั้งหลายของเราและสิ้นพระชนม์แทนเรา บัดนี้อิสอัคเป็นภาพของเราคนบาปทุกคนผู้น่าสังเวชและแกะผู้ตัวนั้นเป็นภาพแสดงล่วงหน้าถึงพระเยซู ผู้ทรงเป็นตัวแทนของเรา พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อมาตลอดชั่วนิรันดร์จริง ๆ! ตัวแทนถูกจัดหาให้ที่นั่นอย่างประจักษ์ชัดแก่ตา ดังนั้นอับราฮัมจึงเรียกสถานที่นั้นว่าเยโฮวาห์ยิเรห์, “พระเยโฮวาห์จะทรงจัดเตรียม”

ข้อ 15-19:

22:15 และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกมายังอับราฮัมออกมาจากฟ้าสวรรค์เป็นครั้งที่สอง
22:16 และตรัสว่า “เราได้ปฏิญาณโดยตัวเราเอง พระเยโฮวาห์ตรัส ว่าเพราะเจ้าได้กระทำสิ่งนี้ และไม่ได้หวงบุตรชายของเจ้า บุตรชายคนเดียวของเจ้า
22:17 ในการอวยพร เราจะอวยพรเจ้า และในการทวีมากขึ้น เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดุจดวงดาวทั้งหลายแห่งฟ้าสวรรค์ และดุจเม็ดทรายซึ่งอยู่บนฝั่งทะเล และเชื้อสายของเจ้าจะได้ประตูเมืองของเหล่าศัตรูของเขาเป็นกรรมสิทธิ์
22:18 และในเชื้อสายของเจ้า บรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร เพราะเจ้าได้เชื่อฟังเสียงของเรา”
22:19 แล้วอับราฮัมจึงกลับไปหาพวกคนใช้หนุ่มของท่าน และพวกเขาก็ลุกขึ้นและพากันไปยังเมืองเบเออร์เชบา และอับราฮัมอาศัยอยู่ที่เบเออร์เชบา

พันธสัญญากับอับราฮัมถูกทวนซ้ำ

ก่อนหน้านั้นพันธสัญญานั้นกล่าวไว้ในคราวหนึ่งว่า “เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเหมือนอย่างผงคลีแห่งแผ่นดินโลก” (ปฐก. 13:16) อีกคราวหนึ่งอับราฮัมได้รับคำบัญชาว่า “จงมองดูฟ้าสวรรค์และนับดวงดาวเหล่านั้น ถ้าเจ้าสามารถนับพวกมันได้” และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น” (ปฐก. 15:5) แต่คราวนี้พระเจ้าทรงทวนซ้ำภาพประกอบทั้งคู่นั้น ซึ่งเราคิดว่าแสดงภาพของเชื้อสายฝ่ายโลกและเชื้อสายฝ่ายสวรรค์, ชนชาติอิสราเอลจริง ๆ และอิสราเอลฝ่ายวิญญาณ พระองค์ตรัสว่า “เราจะทวีเชื้อ

สายของเจ้าให้มากขึ้น ดุจดวงดาวทั้งหลายแห่งฟ้าสวรรค์ และดุจเม็ดทรายซึ่งอยู่บนฝั่งทะเล” พระเจ้าทรงเสริมพระพรนี้เข้าไปด้วยว่า “และในเชื้อสายของเจ้า บรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร”, พระพรเสริมนี้ที่ว่า “...และเชื้อสายของเจ้าจะได้ประตูเมืองของเหล่าศัตรูของเขาเป็นกรรมสิทธิ์”

แน่นอนว่านั่นเป็นพระสัญญาแห่งชัยชนะของพระเยซูคริสต์ผู้จะทรงครอบครองตลอดไป: “และท่านจะครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีการสิ้นสุดเลย” (ลูกา 1:33) “เรื่องการเพิ่มพูนแห่งการปกครองของท่านและสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุด บนพระที่นั่งของดาวิด และบนราชอาณาจักรของพระองค์ เพื่อจะเชิดชูราชอาณาจักรนั้นไว้ และเพื่อจะสถาปนาราชอาณาจักรนั้นไว้ด้วยความยุติธรรมและด้วยความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล” (อสย. 9:7)

อิสยาห์ 53 บอกเราเกี่ยวกับการทนทุกข์เหล่านั้นของพระผู้ช่วยให้รอดในสิบข้อแรกนั้น โอ แต่ข้อ 11 และ 12 บอกเล่าถึงชัยชนะแสนมหัศจรรย์ของพระผู้ช่วยให้รอดนั้น:

“ท่านจะเห็นความลำบากเจ็บปวดแห่งจิตวิญญาณของท่าน และจะพอใจ โดยความรู้ของท่าน ผู้รับใช้อันชอบธรรมของเราจะกระทำให้คนเป็นอันมากถูกนับได้ว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะท่านจะแบกบรรดาความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย ฉะนั้นเราจะแบ่งส่วนหนึ่งให้ท่านกับผู้ยิ่งใหญ่ และท่านจะแบ่งของที่ริบกับคนแข็งแรง เพราะท่านได้เทจิตวิญญาณของท่านออกจนถึงความมรณา และท่านได้ถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด และท่านได้แบกบาปของคนเป็นอันมาก และได้ทำการอ้อนวอนเพื่อผู้ละเมิดทั้งหลาย”

ผู้แต่งเพลงสดุดีซึ่งได้รับการดลใจในเพลงสดุดี 22 แสดงภาพพระทัยที่แตกสลายของพระเยซูเจ้าบนกางเขนนั้น พระองค์จะถูกดูหมิ่นและถูกล้อเลียนโดยประชาชน พวกเขาจะท้าทายพระองค์ให้ลงมาจากกางเขนนั้น กระดูกของพระองค์หลุดจากข้อต่อ พวกเขาจะแทงพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์

โอ แต่ผู้แต่งเพลงสดุดีหยุดแค่นั้นไม่ได้ เขากล่าวต่อไปถึงคำพยากรณ์แสนมหัศจรรย์เกี่ยวกับพระพรทั้งหมดนั้นเมื่อ “ราชอาณาจักรเป็นของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงเป็นผู้ครอบครองในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ” (ข้อ 28)

บัดนี้คณะเดินทางเล็ก ๆ นั้นกลับบ้านไปด้วยความเบิกบานใจ! อิสอัคเป็นเหมือนผู้หนึ่งซึ่งเป็นขึ้นจากตาย ถูกกันให้พ้นจากความตายเพราะตัวแทนผู้หนึ่ง

ข้อ 20-24:

22:20 และต่อมาหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ มีคนบอกอับราฮัม โดยกล่าวว่า “ดูเถิด มิลคาห์ นางได้คลอดบุตรหลายคนให้แก่นาโฮร์น้องชายของท่านด้วย

22:21 ฮูสบุตรหัวปีของเขา และบูสน้องชายของเขา และเคมูเอลบิดาของอารัม

22:22 และเคเสด และฮาโซ และปิลดาช และยิดลาฟ และเบธูเอล”

22:23 และเบธูเอลให้กำเนิดเรเบคาห์ ทั้งแปดคนนี้มิลคาห์ได้คลอดให้นาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม

22:24 และภรรยาน้อยของเขา ผู้ซึ่งมีชื่อเรอูมาห์ นางก็คลอดเตบาห์ และกาฮัม และทาหาช และมาอาคาห์ด้วย

ญาติพี่น้องของอับราฮัม

เนื่องจากเรเบคาห์จะแต่งงานกับอิสอัคในไม่ช้าและเป็นบรรพสตรีผู้หนึ่งของประชาชาตินั้นและของพระผู้ช่วยให้รอด พงศ์พันธุ์ของเธอจึงถูกให้ไว้อย่างย่อ ๆ ตรงนี้

ปฐมกาล 23

ข้อ 1,2:

23:1 และซาราห์มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี เหล่านี้เป็นปีทั้งหลายแห่งชีวิตของซาราห์

23:2 และซาราห์ได้สิ้นชีวิตในเมืองคีริยาทอารบา นี่คือเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินแห่งคานาอัน และอับราฮัมได้มาเพื่อไว้ทุกข์ให้ซาราห์ และร้องไห้เพื่อนาง

ซาราห์เสียชีวิต

ตอนแรกนางมีชื่อว่าซาราย จากนั้นชื่อของนางถูกเปลี่ยนในปฐมกาล 17:15 ซาราย ตามที่กล่าวไว้ใน *Young's Analytical Concordance* มีความหมายว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นเจ้านาย" บางคนคิดว่าชื่อนี้มีความหมายว่า "ชอบหาเรื่องทะเลาะ" แต่ชื่อของนางถูกเปลี่ยนเป็นซาราห์, เจ้าหญิง

ซาราห์ตายตอนอายุ 127 ปี นั่นคือสามสิบเจ็ดปีหลังจากคลอดอิสอัค ก่อนหน้านั้น ซาราห์กล่าวไว้ว่า "ฉันแก่แล้ว" (ปฐก. 18:12) แต่ซาราห์ ผู้ซึ่งดูเหมือนจะถูกทำให้กลับเป็นสาวอีกครั้งเมื่อสามสิบเจ็ดปีก่อน บัดนี้เริ่มแก่แล้วและนางก็ตาย

เมื่ออับราฮัม "ได้มาเพื่อไว้ทุกข์ให้ซาราห์ และร้องไห้เพื่อนาง" เขาก็อาจนั่งอยู่ในเต็นท์ข้างศพนั้นสักพักและจากนั้นเขาก็ "ยืนขึ้นหน้าผู้ตายของท่าน..."

สายใยระหว่างอับราฮัมกับซาราห์อ่อนหวานและแข็งแกร่งมาก มันน่าจะยิ่งแข็งแกร่งมากขึ้นไปอีก เพราะว่าตลอดหลายปีนั้นพวกเขาได้อธิษฐานขอลูกด้วยกันขณะที่พวกเขายังไม่ได้รับ บ่อยครั้งเมื่อหญิงคนใดมีลูกหลายคน เธอก็เริ่มสาละวนกับลูก ๆ จนแม้ว่าเธอรักสามีของเธอ เขาก็ไม่ใช่เป้าหมายหลักแห่งความใส่ใจและการปรนนิบัติดูแลของเธอ แต่กับซาราห์ อับราฮัมมาเป็นที่หนึ่ง

"นางซาราห์ได้เชื่อฟังอับราฮัม โดยเรียกท่านว่านาย" (1 ปต. 3:6) และ "นายของฉันก็แก่แล้วด้วย" (ปฐก. 18:12) อาจเป็นได้ว่าซาราห์ช้ากว่าอับราฮัมในการไว้วางใจพระเยโฮวาห์ นั่นไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจ พระเจ้าคงตั้งพระทัยที่หัวหน้าครอบครัวควรเป็นผู้แรกในการไว้วางใจและรับใช้พระเจ้าอยู่แล้ว แต่ความไม่เห็นแก่ตัวของนาง ความกระวนกระวายใจของนางที่อับราฮัมควรมีบุตรชายคนนั้นที่เขาอยากมี ได้ทำให้นางยินดีถึงขนาดที่จะยกฮาการ์สาวใช้คนนั้นให้อยู่ในอ้อมอกของอับราฮัมเพื่อที่เขาจะมีบุตรชายคนนั้นได้

ความเศร้าใจของอับราฮัมเป็นของแท้ ไม่ใช่แค่เป็นการไว้ทุกข์อย่างเป็นทางการ อับราฮัมมาที่นั่นเพื่อร่ำไห้เหนือร่างของภรรยาสุดที่รักของตน

โอ ผู้หญิงบางคนอาจปรารถนาอย่างโง่เขลาที่จะมีอาชีพการงานต่อหน้าคนอื่นและแข่งขันกับพวกผู้ชาย แต่สุภาษิต 31:10-12 กล่าวว่า "ใครจะพบหญิงผู้เปี่ยมด้วยคุณธรรม เพราะค่าของเธอประเสริฐยิ่งกว่าทับทิมมากนัก ใจของสามีเธอก็วางใจในเธออย่างปลอดภัย จนท่านจะไม่ต้องการของปล้น เธอจะทำความดีให้ท่าน และไม่ทำความชั่วร้าย ตลอดวันทั้งหลายของเธอ"

โอ ซาราห์คือภรรยาเช่นนั้น ใจของสามีของนางไว้วางใจในตัวนางอย่างปลอดภัยและนางทำแต่ความดีให้เขาและไม่ใช่ความชั่วตลอดวันเหล่านั้นแห่งชีวิตของนาง เราคิดว่า ไม่อาจมีอาชีพการงานใดที่ยิ่งใหญ่ไปกว่านี้แล้ว สำหรับผู้หญิงคนหนึ่งที่จะเป็นภรรยาของชายที่ดีคนหนึ่ง ที่จะช่วยเหลือเขา ที่จะทำให้เขามีความสุข ที่

จะสัตย์จริงต่อเขา และที่จะเอาใจใส่ดูแลสามีและลูก ๆ เมื่อนั้น “ลูก ๆ ของเธอตื่นขึ้น และเรียกเธอว่าผู้ที่ได้รับพร สามีของเธอด้วย และท่านก็ยกย่องเธอ” (สภษ. 31:28)

สิ่งที่แสนวิเศษอย่างหนึ่งที่มีกล่าวเกี่ยวกับซาราห์ก็คือว่า นาง “ได้รับพลังเพื่อจะตั้งครรภ์ และได้คลอดบุตรเมื่อนางมีอายุเกินแล้ว เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ” (ฮบ. 11:11) และการที่นางรับใช้พระเจ้าหลัก ๆ แล้วก็คือขณะที่นางรับใช้สามีของนางและกับสามีของนาง

บัดนี้อิสอัคมีอายุได้สามสิบเจ็ดปีแล้ว อีกสามปีกว่าเขาจะรับเรเบคาห์เป็นภรรยาของเขา แต่นั่นคงเป็นช่วงสามปีที่เปลี่ยวเหงาจริง ๆ เพราะว่าอิสอัคเคยอยู่ใกล้ชิดกับมารดาของเขามาก ๆ และเมื่อพระเจ้าทรงส่งเรเบคาห์มาให้เขา เราก็อ่านว่า “และอิสอัคก็พาเธอเข้ามาในเต็นท์ของซาราห์มารดาของท่าน และรับเรเบคาห์ไว้ และเธอก็กลายเป็นภรรยาของท่าน และท่านก็รักเธอ และอิสอัคได้รับการปลอบประโลมใจหลังจากการสิ้นชีวิตของมารดาของท่าน” (ปฐก. 24:67) อับราฮัมและอิสอัคเก็บรักษาเต็นท์หลังนั้นไว้, เต็นท์ของซาราห์, และไม่ต้องสงสัยเลยว่าคงมีข้าวของกระจุกกระจิกที่แสดงถึงความใกล้ชิดที่หญิงคนหนึ่งคงเก็บสะสมไว้รอบตัวนาง บัดนี้ใจที่เปล่าเปลี่ยวของอิสอัคได้รับการปลอบประโลมแล้วเมื่อเรเบคาห์มาสู่อ้อมแขนของเขาและบ้านของเขา และเติมเต็มช่องว่างนั้นที่ถูกทิ้งไว้โดยซาราห์คุณแม่สุดที่รักของเขา

ข้อ 3-15:

23:3 และอับราฮัมยืนขึ้นหน้าผู้ตายของท่าน และพูดกับบุตรชายทั้งหลายของเฮท โดยกล่าวว่า

23:4 “ข้าพเจ้าเป็นคนแปลกหน้าและเป็นคนมาอาศัยอยู่กับพวกท่าน ขอให้ข้าพเจ้ามีกรรมสิทธิ์ในที่ดินสำหรับใช้เป็นที่ฝังศพกับพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาของข้าพเจ้า”

23:5 และลูกหลานของเฮทตอบอับราฮัม โดยกล่าวแก่ท่านว่า

23:6 “โปรดฟังพวกเรา นายของข้าพเจ้า ท่านเป็นเจ้านายผู้มีอำนาจมากในท่ามกลางพวกเรา ในอุโมงค์ฝังศพที่ดีที่สุดของพวกเราขอให้ฝังผู้ตายของท่านเถิด ไม่มีผู้ใดในพวกเราที่จะระงับอุโมงค์ฝังศพของเขาไว้จากท่าน แต่ยอมให้ท่านฝังผู้ตายของท่าน”

23:7 และอับราฮัมก็ลุกขึ้น และน้อมตัวลงต่อหน้าชาวแผ่นดินนั้น คือลูกหลานของเฮท

23:8 และท่านสนทนากับพวกเขา โดยกล่าวว่า “ถ้าเป็นความคิดของพวกท่านที่จะให้ข้าพเจ้าฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาของข้าพเจ้า ขอฟังข้าพเจ้าเถิด และวิงวอนเอโฟรนบุตรชายของโศหาร์เพื่อข้าพเจ้า

23:9 ขอให้เขาให้ถ้ำแห่งมัคเป-ลาห์แก่ข้าพเจ้า ซึ่งเขาถือกรรมสิทธิ์นั้น ซึ่งอยู่ที่ปลายนาของเขา ตามจำนวนเงินมากเท่าที่มันมีค่า เขาจะยกมันให้แก่ข้าพเจ้าเพื่อเป็นกรรมสิทธิ์แห่งที่ฝังศพในท่ามกลางพวกท่าน”

23:10 และเอโฟรนอาศัยอยู่ท่ามกลางลูกหลานของเฮท และเอโฟรนคนฮิตไทต์ก็ตอบอับราฮัมต่อหน้าลูกหลานของเฮท คือบรรดาผู้ที่เข้าไปที่ประตูเมืองของเขา โดยกล่าวว่า

23:11 “อย่าเลย นายของข้าพเจ้า โปรดฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้นานั้นแก่ท่าน และถ้ำที่อยู่ในนานั้น ข้าพเจ้ายกมันให้ท่าน ต่อหน้าบุตรชายทั้ง

หลายแห่งประชาชนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายกมันให้ท่าน ขอเชิญฝังผู้ตายของท่านเถิด”

23:12 และอับราฮัมก็น้อมตัวลงต่อหน้าชาวแผ่นดินนั้น

23:13 และท่านพูดกับเอโฟรนต่อหน้าชาวแผ่นดินนั้น โดยกล่าวว่า “แต่ถ้าท่านจะให้มันแล้ว ข้าพเจ้าขอร้องท่าน ขอฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้เงินแก่ท่านเพื่อนานั้น ขอรับเงินจากข้าพเจ้าเถิด และข้าพเจ้าจะฝังผู้ตายของข้าพเจ้าที่นั่น”

23:14 และเอโฟรนตอบอับราฮัม โดยกล่าวแก่ท่านว่า

23:15 “นายของข้าพเจ้า ขอตั้งใจฟังข้าพเจ้าเถิด ที่ดินแปลงนี้มีราคาเป็นเงินสี่ร้อยเชเขล ระหว่างท่านกับข้าพเจ้าก็ไม่เท่าไร เพราะฉะนั้นขอเชิญฝังผู้ตายของท่านเถิด”

อับราฮัมผู้รักพระเจ้าแสวงหาที่ฝังศพจากมิตรสหายของตน

อับราฮัมไม่ได้เป็นเจ้าของสินทรัพย์ใด ๆ และเพื่อที่จะฝังศพซาราห์เขาก็ต้องซื้อที่ฝังศพแห่งหนึ่งเสียก่อน เขาเตือนความจำเพื่อนคนต่างชาติเหล่านี้ว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนแปลกหน้าและเป็นคนมาอาศัยอยู่กับพวกท่าน” เขาเป็นคนต่างถิ่น เขาเป็นเพียงผู้อาศัยชั่วคราวในแผ่นดินนี้ซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาไว้กับเชื้อสายของเขาเป็นนิตย์ เขาไม่ได้เป็นเจ้าของผืนดินเลยสักฟุตที่เขาจะอ้างได้ว่าเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา

เขาจึงเป็นภาพเล็งอย่างหนึ่งของคริสเตียนทุกคน ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ ไม่ใช่ในโลกนี้ มีกล่าวไว้เกี่ยวกับอับราฮัมว่า “โดยความเชื่อ ท่านได้พำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้น เหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น โดยอาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายกับอิสอัคและยาโคบ ผู้เป็นทายาทด้วยกันกับท่านแห่งพระสัญญาอันเดียวกันนั้น เพราะว่าท่านได้คอยท่านครหนึ่งซึ่งมีรากฐานทั้งหลาย ซึ่งผู้ทรงสร้างและนายช่างของนครนั้นคือพระเจ้า” (ฮบ. 11:9,10)

ความคิดของอับราฮัมจดจ่ออยู่บนสวรรค์ ผมแน่ใจว่านครนั้นที่เขาคอยท่าที่มีรากฐานคือ นครฝ่ายสวรรค์ที่จะลงมาจากพระเจ้าออกจากสวรรค์ เพื่อที่จะเป็น “กรุงเยรูซาเล็มใหม่” ในแผ่นดินนั้นซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาไว้กับอับราฮัมและเชื้อสายของเขา (วว. 21:1-10)

โอ อับราฮัมไม่เคยลืมเลยว่าเขาเป็นเพียงผู้อาศัยอยู่ชั่วคราว, ผู้สัญจร, คนต่างถิ่นและคนต่างด้าวในแผ่นดินโลกนี้ และว่าเขาเป็นแบบแผนสำหรับคริสเตียนทั้งหลายเหมือนอย่างที่เขาเป็นในเรื่องของความรอดโดยความเชื่อ ดังนั้นคริสเตียนจึงร้องเพลงได้ว่า:

ข้าเป็นคนต่างเมืองมา
บ้านข้าอยู่แคว้นแดนไกล
เขาเรียกว่าเมืองสวรรค์
เมืองนั้นไม่มีคนตาย

ใช่แล้วครับ และในถ้อยคำของอีกบทเพลงหนึ่ง เรากล่าวได้ว่า

ข้าเป็นผู้สัญจร และข้าเป็นคนต่างถิ่น
ข้าอยู่ค้างได้ ข้าอยู่ค้างได้เพียงคืนเดียว!

และเรากล่าวได้ว่า

เมืองนั้นที่ข้ากำลังเดินทางไป

พระผู้ไถ่ของข้าทรงเป็นความสว่างของเมืองนั้น

และบางคนก็ร้องเพลงด้วยใจยินดีว่า

โลกนี้พระเจ้าประทาน

เป็นบ้านอาศัยชั่วคราว

โอ เช่นนั้นแล้ว ขอให้ความคิดของเราจดจ่ออยู่บนสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายสวรรค์ และขอให้เราแน่ใจว่าเราไม่ถูกฉุดรั้งโดยความห่วงพะวงต่าง ๆ ของโลกนี้ และการหลอกลวงของทรัพย์สมบัติ และตัณหาของสิ่งต่าง ๆ ที่เข้ามาข้างใน และทำให้พระวจนะของพระเจ้าไม่เกิดผลในชีวิตของเรา

จงหมายเหตุความเคารพนับถือที่เพื่อนบ้านชาวต่างชาติเหล่านี้มีต่ออับราฮัม: “ท่านเป็นเจ้านายผู้มีอำนาจมากในท่ามกลางพวกเรา ในอุโมงค์ฝังศพที่ดีที่สุดของพวกเราขอให้ฝังผู้ตายของท่านเถิด ไม่มีผู้ใดในพวกเราที่จะระงับอุโมงค์ฝังศพของเขาไว้จากท่าน” กษัตริย์อาบีเมเลคและฟีโคล์แม่ทัพใหญ่ของเขาได้กล่าวแก่อับราฮัมว่า “พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่านในทุกสิ่งที่ท่านกระทำ” (ปฐก. 21:22) พวกเขารู้ว่าเขาประสบความสำเร็จ กล้าหาญ และเป็นคนดี และพวกเขามั่นใจว่าความสำเร็จของเขาจะคงอยู่ต่อไป

อับราฮัมได้รับการเสนอที่ฝังศพให้ฟรี ๆ แต่เขาไม่ยอมรับมันโดยไม่เสียเงิน เขาเป็นคนดีและซื่อตรง เขาเชื่อว่าผู้คนของพระเจ้าควรออกเงินเองสำหรับสิ่งที่ตนอยากได้ ว่าคน ๆ หนึ่งควรทำอะไรสักอย่างเพื่อที่จะสมควรได้รับสิ่งนั้น ๆ

หลักการนั้นถูกสอนใน 2 เธสะโลนิกา บทที่ 3 เปาโลเตือนความจำพวกเขาว่าเขาได้ทำงานหนักในหมู่พวกเขาอย่างไร

“เพราะว่าพวกท่านเองก็ทราบอยู่ว่า พวกท่านควรจะทำตามอย่างพวกเราอย่างไร เพราะพวกเราเองไม่ได้ประพฤติตัวอย่างไม่เป็นระเบียบในท่ามกลางพวกท่าน และพวกเราไม่ได้ทานอาหารของผู้หนึ่งผู้ใดเปล่า ๆ แต่ได้กระทำกิจด้วยการทำงานหนักและด้วยการตรากตรำทำงานทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อพวกเราจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน”- ข้อ 7,8

จากนั้นเขาบัญชาว่า “...ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากินเช่นกัน”

พวกที่ชอบยุ่งเรื่องคนอื่น คริสเตียนทั้งหลายที่ไม่ทำส่วนของตน ไม่ควรกินร่วมกับพวกที่เหลือโดยคริสตจักรเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย และคริสตจักรไม่ควรให้ความช่วยเหลือแก่หญิงม่ายคนใดนอกเสียจากว่านางมีอายุหกสิบปีแล้ว “โดยเป็นภรรยาของชายคนเดียว เป็นคนที่ถูกรายงานว่าได้กระทำบรรดาการงานที่ดี ถ้านางได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก ๆ ถ้านางได้มีน้ำใจรับรองแขกทั้งหลาย ถ้านางได้ล้างเท้าของพวกวิสุทธิชน ถ้านางได้สงเคราะห์คนที่มีความทุกข์ยาก ถ้านางได้ปฏิบัติตามการงานที่ดีทุกอย่างอย่างขยันขันแข็ง” (1 ทธ. 5:9,10) คริสเตียนทั้งหลายควรออกเงินเอง

บางครั้งมีคนพูดและปกติแล้วมันก็ไม่เป็นความจริง ที่ว่าผู้รับใช้บางคนเทศนาเพื่อเงิน มันเป็นความจริงที่ว่าบางครั้งพวกคนที่ถือแนวคิดสมัยใหม่และแนวคิดเสรีนิยมซึ่งไม่ได้กลับใจรับเชื่อจริง ๆ อยากได้รับ

อภิสิทธิ์ เงินเดือน และความมั่นคงที่มาจากการอ้างตัวว่าเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ในเมื่อแท้จริงแล้วพวกเขาเป็นเหล่าผู้พยากรณ์เท็จ 2 เปโตร 2:1-3 บอกเกี่ยวกับผู้พยากรณ์เท็จเหล่านี้ พวกครูสอนเท็จ “ผู้ซึ่งจะแอบนำคำสอนนอกรีตอันถูกสาปแช่งเข้ามา โดยถึงกับปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่พวกเขาไว้...และเพราะความโลภ พวกเขาจะกล่าวคำตลบตะแลงเพื่อค้ากำไรจากพวกท่าน...” แต่จงให้ผู้รับใช้ที่แท้จริงทุกคนของพระเจ้าแน่ใจว่าตนเชื่อฟังพระบัญชานั้น ปฏิบัติตามเงื่อนไขนั้น “ไม่โลภทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน” (1 ทธ. 3:3)

คริสเตียนทั้งหลายจะต้อง “มุ่งกระทำสิ่งทั้งหลายที่ซื่อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง” (รม. 12:17) หากคริสเตียนคนใดถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ความชอบธรรม นั่นก็ดีแล้ว แต่คริสเตียนไม่ควรต้องทนทุกข์ในฐานะเป็นคนทำชั่ว ไม่มีคริสเตียนคนใดควรใช้ชีวิตเช่นนั้น ไม่มีคริสเตียนคนใดควรประมาทขนาดนั้นในชีวิตส่วนตัวของตน ในการเลี้ยงดูครอบครัวของตน ในการชำระหนี้สินอย่างซื่อตรง ในการทำงานที่สุจริต เพื่อที่เขาจะไม่นำความอัปยศมาสู่อุดมการณ์ของพระคริสต์

ผู้คนเหล่านั้นรู้จักอับราฮัม เห็นได้ชัดว่าเหมือนอย่างที่พระเจ้าทรงรู้จัก “เพราะเรารู้จักเขา ว่าเขาจะบัญชาลูกหลานของเขาและครอบครัวของเขาที่มาภายหลังเขา และพวกเขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพื่อกระทำความยุติธรรมและการตัดสิน...” (ปฐก. 18:19) ทั้งครัวเรือนของอับราฮัมเป็นคนซื่อตรงและได้รับการนับหน้าถือตาอย่างมาก และแม้แต่คนนอกรีตเหล่านั้นก็เห็นว่าอับราฮัมแตกต่างจากคนอื่น ๆ พวกเขาเคารพนับถือเขา

คุณอาจไม่สามารถได้รับความรักหรือแม้แต่ความเข้าใจจากชาวโลกที่หลงหายซึ่งอยู่รอบตัวคุณ แต่คุณสามารถทำให้พวกเขาเคารพนับถือคุณได้โดยวิธีการดำเนินชีวิตของคุณ แน่นอนว่าอับราฮัมได้กระทำเช่นนั้น

อับราฮัมยอมจ่ายค่าถ้ำนั้นแห่งมัคเปลาห์ซึ่งเป็นที่ ๆ เขาอยากฝังศพซาราห์ ไม่ใช่คริสเตียนทุกคนจะมีความมั่งคั่งเหมือนอับราฮัม แต่คริสเตียนทุกคนสามารถอ้างสิทธิ์ในพระพรและความอุดมสมบูรณ์ของพระเจ้าได้ และเขาควรที่จะสามารถกล่าวร่วมกับเปาโลได้ว่า “แต่พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเติมเต็มความต้องการทุกอย่างของท่านทั้งหลายตามความมั่งคั่งของพระองค์ในสง่าราศีโดยพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:19)

ข้อ 16-20:

23:16 และอับราฮัมก็ตั้งใจฟังเอโฟรน และอับราฮัมก็ชั่งเงินให้เอโฟรนตามจำนวนซึ่งเขาบอกต่อหน้าบุตรชายทั้งหลายของเฮท คือเงินสี่ร้อยเชเขลตามน้ำหนักที่พ่อค้าใช้กันในเวลานั้น

23:17 และนาของเอโฟรน ซึ่งอยู่ในมัคเป-ลาห์ ซึ่งอยู่ตรงหน้ามัมเร นานั้นกับถ้ำซึ่งอยู่ในนั้น และต้นไม้ทั้งหมดซึ่งอยู่ในนานั้น ที่อยู่ตลอดทั่วบริเวณนั้น ถูกทำเป็นหลักฐานยืนยัน

23:18 ให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์ต่อหน้าลูกหลานของเฮท ต่อหน้าบรรดาผู้ที่เข้าไปที่ประตูเมืองของเขา

23:19 และหลังจากนี้อับราฮัมก็ฝังซาราห์ภรรยาของตน ในถ้ำนั้นแห่งนาของมัคเป-ลาห์ตรงหน้ามัมเร นี่คือเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินแห่งคานาอัน

23:20 และนานั้นกับถ้ำที่อยู่ในนั้น ถูกทำหลักฐานยืนยันให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์สำหรับใช้เป็นที่ฝังศพโดยบุตรชายทั้งหลายของเฮท

อับราฮัมซื้อถ้ำแห่งมัคเปลาห์

อับราฮัมจ่ายเป็นเงินสี่ร้อยเชเขล มันถูกชั่งน้ำหนัก มันอาจเป็นเงินแผ่นแต่ไม่น่าจะอยู่ในรูปของเหรียญกษาปณ์ที่เป็นมาตรฐานเดียว เงินสี่ร้อยเชเขลคงจะหมายความว่าอับราฮัมจ่ายเงิน 275.00 ดอลลาร์สหรัฐ หรือ 280.00 ดอลลาร์สหรัฐ เนื่องจากเชเขลหนึ่งมีค่าเท่ากับหกสิบห้าเซ็นต์ตามหมายเหตุของ Scofield แต่นั่นรวมค่าถ้ำ ทุ่งนา ต้นไม้เหล่านั้นแล้ว

ธุรกรรมนี้ถูกกระทำอย่างเป็นทางการ ต่อหน้าเหล่าประจักษ์พยาน และทุกคนที่อยู่ที่นั่นก็จะทราบในอนาคตว่าถ้ำนั้นเป็นของอับราฮัมและเชื้อสายของเขา

ถ้ำแห่งมัคเปลาห์ ซึ่งเป็นที่ ๆ ซาราห์ถูกฝังศพ อยู่ที่เมืองเฮโบรน ต่อมาอับราฮัมก็จะถูกฝังศพที่นั่น ต่อมาก็อิสอัคกับเรเบคาห์ และยาโคบกับเลอาห์ (ปฐก. 49:29-32) ตอนนี้มันมีสุเหร่าของมุสลิมสร้างทับอยู่ด้านบนแล้ว ในช่วงสมัยสงครามครูเสด เราคิดว่าเหล่าทหารครูเสดเปลี่ยนมันให้เป็นคริสตจักรหนึ่งอยู่สักพักหนึ่ง ที่ฝังศพนั้นอยู่ในถ้ำที่ผู้คนไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไป แต่อนุสาวรีย์ต่าง ๆ ที่อยู่ข้างบนก็ให้เกียรติแก่คนเหล่านั้นที่ถูกฝังอยู่ข้างล่าง

เราคิดว่าเป็นการเหมาะสมมากกว่าเยอะที่ศพของคริสเตียนจะถูกฝังอย่างสมเกียรติแทนที่จะถูกเผา เป็นความจริงที่ว่าเมื่อถึงการฟื้นคืนชีพพระเจ้าทรงสามารถรวบรวมชิ้นส่วนเหล่านั้นและสร้างใหม่และเปลี่ยนแปลงร่างนั้นให้เป็นร่างกายแห่งการฟื้นคืนชีพได้ แต่การเผาศพแสดงความเคารพนับถือน้อยมากต่อร่างกายนั้นซึ่งเคยเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์และซึ่งจะเป็นขึ้นอีกเมื่อพระคริสต์ทรงเรียกและแตรนั้นส่งเสียง

ปฐมกาล 24

ข้อ 1-9:

24:1 และอับราฮัมก็ชราแล้ว และมีอายุมากทีเดียว และพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรอับราฮัมในทุกประการ

24:2 และอับราฮัมกล่าวแก่คนใช้ของท่านที่มีอาวุโสที่สุดแห่งบ้านของท่าน ผู้ดูแลทรัพย์สมบัติทุกอย่างซึ่งท่านมีอยู่ว่า “เราขอร้องเจ้า เอามือของเจ้าวางไว้ใต้ต้นขาของเรา

24:3 และเราจะทำให้เจ้าปฏิญาณโดยพระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งสวรรค์ และพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลกว่า เจ้าจะไม่หาภรรยาให้บุตรชายของเราจากบุตรสาวทั้งหลายของคนคานาอัน ที่เราอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขานี้

24:4 แต่เจ้าจงไปยังประเทศของเรา และไปยังญาติพี่น้องของเรา และหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่อิสอัคบุตรชายของเรา”

24:5 และคนใช้นั้นกล่าวแก่ท่านว่า “หากว่าหญิงนั้นจะไม่ยอมตามข้าพเจ้ามายังแผ่นดินนี้ ข้าพเจ้าต้องนำบุตรชายของท่านกลับไปยังแผ่นดินซึ่งท่านได้จากมานั้นหรือ”

24:6 และอับราฮัมกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าจงระวังว่าเจ้าจะไม่พาบุตรชายของเรากลับไปที่นั่นอีก

24:7 พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งสวรรค์ ผู้ได้ทรงนำเรามาจากบ้านบิดาของเรา และจากแผ่นดินแห่งญาติพี่น้องของเรา และผู้ได้พูดกับเรา และที่ทรงปฏิญาณกับเรา โดยตรัสว่า ‘เราจะยกแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้า’ พระองค์จะทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ไปข้างหน้าเจ้า และเจ้าจงหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากที่นั่น

24:8 และถ้าหญิงนั้นไม่ยอมตามเจ้ามา เจ้าก็จะพ้นจากคำปฏิญาณของเรานี้ เพียงแต่อย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นั่นอีก”

24:9 และคนใช้นั้นได้เอามือของเขาวางใต้ต้นขาของอับราฮัมนายของตน และปฏิญาณต่อท่านเกี่ยวกับเรื่องนั้น

เอลีเอเซอร์ถูกสั่งให้สาบานว่าจะพาเจ้าสาวที่เหมาะสมมาให้อิสอัค

อับราฮัมเรียก “คนใช้ของท่านที่มีอาวุโสที่สุดแห่งบ้านของท่าน ผู้ดูแลทรัพย์สมบัติทุกอย่างซึ่งท่านมีอยู่” แน่นอนว่านี่คือเอลีเอเซอร์ ผู้ถูกกล่าวถึงในปฐมกาล 15:2 เขามาจากเมืองดามัสกัสและถูกหมายมั่นให้เป็นทายาทของอับราฮัมหากพระเจ้าไม่ประทานบุตรให้ เขาจัดการธุรกิจทั้งหมดของอับราฮัม และเป็นคนใช้ที่เขารักและไว้วางใจมาก ๆ

“คนใช้ที่มีอาวุโสที่สุด” ของเขา- คำฮีบรูนี้คือ เอเบด ซึ่งหมายถึง “ผู้รับใช้, ผู้กระทำการ, คนไถนา, ทาส” (*Young’s Concordance*) มันเป็นคำเดียวกันกับคำว่าทาส “ที่ถูกซื้อด้วยเงิน” ในอพยพ 12:44; อพยพ 21:2,5,26; คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในพระราชบัญญัติ 15:17 และ 23:15

ดังนั้นชายผู้นี้จึงน่าจะเป็นทาสคนหนึ่งแต่เป็นที่รักดุจบุตรชายคนหนึ่งและผู้จัดการธุรกิจทั้งหมดของอับราฮัม อับราฮัมขอให้เอลีเอเซอร์สาบาน “โดยพระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งสวรรค์ และพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลก” บัดนี้ นี่ไม่ใช่แค่พระเจ้าของอับราฮัม แต่เป็นพระเจ้าแท้จริงองค์เดียวนั้นผู้ซึ่งเอลีเอเซอร์คงจะรู้จักและรักอย่างแน่นอน เอลีเอเซอร์เป็นคนหนึ่งในครอบครัวนั้นที่พระเจ้าตรัสไว้ในปฐมกาล 18:19 ว่า “เพราะเรารู้จักเขา ว่าเขาจะบัญชาลูกหลานของเขาและครอบครัวของเขาที่มาภายหลังเขา และพวกเขาจะรักษาพระมรรคา

ของพระเยโฮวาห์ เพื่อกระทำความยุติธรรมและการตัดสิน เพื่อพระเยโฮวาห์จะนำมาถึงอับราฮัมสิ่งซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับเขา”

เราไม่อาจคิดได้เลยว่าคนที่ใกล้ชิดกับอับราฮัมมาชั่วชีวิตอย่างผู้รับใช้คนนี้ จะไม่รู้จักและรักพระเจ้าของอับราฮัม เราพบว่าเขาเป็นคนที่ชอบอธิษฐาน (ดู ข้อ 12-14) ดูเหมือนจะชัดเจนว่าอับราฮัมฝากเรื่องนี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว

อิสอัคต้องไม่แต่งงานกับหญิงชาวคานาอัน! เขาต้องไม่กลับไปเยือนประเทศนั้นด้วยซ้ำเกรงว่าเขาจะถูกทดลองหรืออาจถูกทำให้แปดเปื้อนโดยความชั่วอันเลวร้ายของเหล่าผู้อาศัยนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงบัญชาอับราฮัมให้จากมาและทิ้งญาติพี่น้องของตนและบ้านบิดาของตน พระเจ้าได้ทรงเลือกลูกหลานบางคนของเชมแล้ว และจากคนกลุ่มเล็กมาก ๆ นั้น อับราฮัมแต่งงานกับน้องสาวต่างมารดาของตัวเอง อิสอัคจะแต่งงานกับลูกพี่ลูกน้องของตน, ลูกสาวของพี่ชายมารดาของเขา, เรเบคาห์ ยาโคบจะแต่งงานกับลูกพี่ลูกน้องของเขาสองคน, ราเชลและเลอาห์ เราไม่คิดว่าญาติพี่น้องเหล่านี้เป็นเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าที่ร้อนรนและทุ่มเทเหมือนอย่างอับราฮัม แต่อย่างน้อยพวกเขาก็รู้จักอับราฮัมและทราบจุดยืนของเขาและทราบว่าสิ่งใดถูกคาดหวังหากคน ๆ หนึ่งจะแต่งงานเข้าสู่ครอบครัวของเขา

พ่อแม่ทั้งหลายควรระมัดระวังจริง ๆ ในการดูแลเรื่องเพื่อนฝูงที่ลูกชายและลูกสาวของตนคบหา การไปเดทกันของพวกเขาและคนเหล่านั้นที่พวกเขาอาจตกหลุมรักด้วย

อิสอัคอายุสี่สิบปีแล้ว (ปฐก. 25:20) แต่ภรรยาคนหนึ่งที่ถูกเลือกไว้สำหรับเขาโดยพระเยโฮวาห์จากครอบครัวที่ดีที่สุดเท่าที่จะหาได้และที่มีสายสัมพันธ์ที่แนบชิดในเรื่องของความสนใจและอุปนิสัย ก็ปลอดภัยมากกว่าภรรยาคนหนึ่งที่ถูกเลือกเพราะความสวยของเธอหรือเพราะความมีเสน่ห์ดึงดูดทางเพศของเธอ ความรักที่มาจากการสมรสในทางของพระเจ้าก็ดีกว่าความหลงใหลแบบหนุ่มสาวและอาจเพียงชั่วคราวกับคนที่ไม่คู่ควร

เหตุใดจึงไม่มีการเอ่ยชื่อของคนใช้คนนี้? ในบทนี้บทเดียวเขาถูกเรียกสิบสองครั้งว่า “คนใช้นั้น” หรือ “คนใช้ของอับราฮัม” เขาถูกเรียกว่า “ชายคนนั้น” เจ็ดครั้ง แต่เขาไม่เคยถูกเรียกว่าเอลีเอเซอร์ ถึงแม้เรารู้สึกแน่ใจว่านั่นเป็นชื่อของเขา แต่ในที่นี้ ดูเหมือนเป็นไปได้ว่าเขาถูกใช้เป็นภาพเล็งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเหมือนกับที่อิสอัคเป็นภาพประกอบหนึ่งของพระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงช่วยเหลือในการหาเจ้าสาวผู้หนึ่งให้พระคริสต์เหมือนอย่างที่คนใช้ผู้นี้หาเจ้าสาวคนหนึ่งให้อิสอัค และเราก็แน่ใจได้ว่า โดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น เราจึงสามารถรวบรวมคนกลุ่มนั้นที่ได้รับพระพรได้ซึ่งจะเป็นเจ้าสาวฝ่ายสวรรค์ผู้นั้นของพระคริสต์ ต่อไปเราจะพบว่าอิสอัคและเรเบคาห์จะทุกข์ใจที่เอซาวแต่งงานกับหญิงชาวฮิตไทต์คนหนึ่ง (ปฐก. 26:35) และต่อไป “อิสอัคก็เรียกยาโคบมา และอวยพรเขา และกำชับเขา และกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าอย่าหาภรรยาคนหนึ่งจากบุตรสาวทั้งหลายของคานาอัน จงลุกขึ้น ไปยังเมืองปัดดานอารัม ไปยังบ้านเบธูเอลบิดาของแม่เจ้า และจงหาภรรยาคนหนึ่งสำหรับเจ้าจากที่นั่น จากบุตรสาวทั้งหลายของลาบันพี่ชายแม่ของเจ้า” (ปฐก. 28:1,2)

อับราฮัมบังคับเอลีเอเซอร์ให้สาบานและเขาก็ทำตามนั้น (ข้อ 3) หลายครั้งจริง ๆ ในภาคพันธสัญญา

เดิมการให้คำปฏิญาณถูกกล่าวถึงว่าเป็นสิ่งที่ทำได้และควรกระทำ และมีกล่าวไว้ว่าพระเจ้าทรงสาบานโดยพระองค์เองและพระเจ้าทรงทำพันธสัญญาหนึ่งพร้อมกับคำปฏิญาณ (ดู พบญ. 29:12; อสค. 17:13-19; อพย. 22:11; 1 พศด. 16:16; ฮบ. 7:21-28) อย่างไรก็ตาม ใจมนุษย์ก็เหลาะแหละและไร้ความรับผิดชอบมากเสียจนมนุษย์ชอบสาบานเล่น ๆ หรือถึงขั้นลบหลู่ด้วยซ้ำ ดังนั้นพระเยซูจึงทรงบัญชาในมัทธิว 5:34 ว่า “แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า อย่าสาบานเลย ทั้งโดยอ้างถึงสวรรค์ เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า” และยากอบ 5:12 ก็บัญชาเช่นกันว่า “แต่เหนือสิ่งทั้งปวง พี่น้องของข้าพเจ้า อย่าสาบานเลย ไม่ว่าโดยอ้างถึงฟ้าสวรรค์หรืออ้างถึงแผ่นดินโลก หรืออ้างถึงคำปฏิญาณอื่นใดก็ตาม แต่จงให้คำว่า ใช่ ของพวกท่านเป็นคำว่า ใช่ และคำว่า ไม่ ของพวกท่านเป็นคำว่า ไม่ เกรงว่าพวกท่านจะตกเข้าในการพิพากษา”

ในรัฐบาล คนเราถูกขอให้สาบาน หรือให้สัญญาอย่างสุจริต แต่เขาอาจใช้วลีว่า “ข้าพเจ้าขอยืนยันด้วยความสุจริต” หากเขาชอบแบบนี้มากกว่า นั่นก็ถูกถือว่ามีพันธะผูกพันพอ ๆ กับคำปฏิญาณหนึ่งเลย มันไม่ใช่เรื่องผิดที่จะสัญญาอย่างสุจริตและด้วยสิ้นสุดใจของเรา มันผิดที่จะเหลาะแหละเกี่ยวกับคำสัญญานั้นหรือที่จะลบหลู่และใช้พระนามของพระเจ้าในแง่ใด ๆ

มีคำสัญญาแสนหวานนั้นที่ว่าพระเจ้า “จะทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ไปข้างหน้าเจ้า” ดังนั้นอับราฮัมจึงกำลังพึ่งพาพระเจ้าที่จะนำความสำเร็จมาให้ในการนี้ และถ้าคนใช้นั้นไม่สามารถทำภารกิจของตนสำเร็จตามที่ได้รับมอบหมาย เขาก็ต้องกลับมามือเปล่า อิสอัคต้องไม่กลับไปยังประเทศนอกรีตนั้นเด็ดขาด!

ข้อ 10-28:

24:10 และคนใช้นั้นนำอูฐสิบตัวจากฝูงอูฐของนายมา และออกเดินทาง ด้วยว่าข้าวของทั้งสิ้นของนายของเขาอยู่ในมือของเขา และเขาลุกขึ้น และไปยังเมโสโปตาเมีย ถึงนครของนาโฮร์

24:11 และเขาทำให้ฝูงอูฐของเขาคุกเข่าลงข้างนอกนครข้างบ่อน้ำแห่งหนึ่งในเวลาเย็น คือเป็นเวลาที่พวกผู้หญิงออกมาเพื่อตักน้ำ

24:12 และเขาทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขออธิษฐานทูลต่อพระองค์ ขอประทานความสำเร็จอันดีแก่ข้าพระองค์ในวันนี้ และขอทรงสำแดงความกรุณาแก่อับราฮัมนายของข้าพระองค์

24:13 ดูเถิด ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่นี่ข้างบ่อน้ำนี้ และบรรดาบุตรสาวของชาวเมืองนี้กำลังออกมาเพื่อตักน้ำ

24:14 และต่อมาขอให้หญิงสาวผู้ซึ่งข้าพระองค์จะกล่าวว่า ‘ขอโปรดลดเหยือกของเธอลง ข้าพเจ้าขอร้องเธอ เพื่อให้ข้าพเจ้าดื่ม’ และเธอนั้นจะกล่าวว่า ‘เชิญดื่มเถิด และข้าพเจ้าจะให้ฝูงอูฐของท่านดื่มด้วย’ ขอให้คนนั้นเองเป็นเธอที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้สำหรับอิสอัคผู้รับใช้ของพระองค์ และโดยสิ่งนี้ข้าพระองค์จะทราบได้ว่า พระองค์ทรงสำแดงความกรุณาแก่นายของข้าพระองค์แล้ว”

24:15 และต่อมาก่อนเขาอธิษฐานเสร็จแล้ว ดูเถิด เรเบคาห์ออกมา ผู้ได้ถูกคลอดแก่เบธูเอล บุตรชายของมิลคาห์ ภรรยาของนาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม พร้อมด้วยเหยือกของเธอแบกไว้บนบ่าของเธอ

24:16 และหญิงสาวนั้นงามน่าดูมาก เป็นหญิงพรหมจารี และไม่มีชายใดเคยร่วมรู้กับเธอ และเธอลงไปที่บ่อน้ำนั้น และเติมน้ำเต็มเหยือกของเธอ

และขึ้นมา
24:17 และคนใช้นั้นก็วิ่งไปพบเธอ และกล่าวว่า “ขอให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอร้องเธอ ดื่มน้ำสักหน่อยจากเหยือกของเธอ”
24:18 และเธอกล่าวว่า “เชิญดื่มเถิด นายของข้าพเจ้า” และเธอก็รีบ และลดเหยือกของเธอลงบนมือของเธอ และให้เขาดื่ม
24:19 และเมื่อเธอให้เขาดื่มเสร็จแล้ว เธอกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะตักน้ำให้ฝูงอูฐของท่านด้วย จนพวกมันดื่มจนอิ่ม”
24:20 และเธอก็รีบ และเทน้ำในเหยือกของเธอใส่ราง และวิ่งไปที่บ่อน้ำอีกเพื่อตักน้ำ และตักน้ำให้อูฐทั้งหมดของเขา
24:21 และชายคนนั้นซึ่งอัศจรรย์ใจในตัวเธอก็ไม่พูดอะไร เพื่อตรึกตรองดูว่าพระเยโฮวาห์ทรงให้การเดินทางของเขาบังเกิดผลแล้วหรือไม่
24:22 และต่อมาขณะที่ฝูงอูฐดื่มเสร็จแล้ว ชายนั้นก็เอาตุ้มหูทองคำอันหนึ่งหนักครึ่งเชเขล และกำไลคู่หนึ่งสำหรับมือของเธอเป็นทองคำหนักสิบเชเขล
24:23 และกล่าวว่า “เธอเป็นบุตรสาวของใคร จงบอกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอร้องเธอ ในบ้านบิดาของเธอนั้นมีที่ให้พวกเราพักอาศัยบ้างไหม”
24:24 และเธอกล่าวแก่เขาว่า “ข้าพเจ้าเป็นบุตรสาวของเบธูเอล บุตรชายของมิลคาห์ ซึ่งนางได้คลอดให้นาโฮร์”
24:25 เธอกล่าวยิ่งกว่านั้นแก่เขาว่า “พวกเรามีทั้งฟางและเสบียงพอ และมีที่ให้พัก”
24:26 และชายนั้นก็ก้มศีรษะของตนลง และนมัสการพระเยโฮวาห์
24:27 และเขาทูลว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ผู้ไม่ได้ทรงทอดทิ้งความเมตตาของพระองค์และความจริงของพระองค์ต่อนายของข้าพระองค์ โดยที่ข้าพระองค์กำลังมาตามทางนั้น พระเยโฮวาห์ได้ทรงนำข้าพระองค์มาถึงบ้านของหมู่ญาตินายของข้าพระองค์”
24:28 และหญิงสาวนั้นก็วิ่งไป และบอกคนเหล่านั้นแห่งครัวเรือนของมารดาของเธอถึงสิ่งเหล่านี้

พระเจ้าทรงนำไปถึงหญิงสาวคนที่ใช่

นี่เป็นภาพอันงดงามของการทรงนำของพระเจ้า อับราฮัมและเอลีเอเซอร์ตกลงกันแล้วว่าพระเจ้าเองต้องจัดหาหญิงสาวคนที่ใช่ และมันก็ออกมาเช่นนั้น คนใช้ผู้นั้นไปถูกที่ เขาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ด้วยใจคาดหวังที่จะประทานสติปัญญาให้แก่เขา พระเจ้าทรงควบคุมสภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้น และนี่คือสาวสวยคนหนึ่ง, หญิงพรหมจารีคนหนึ่ง, บุตรสาวของเบธูเอล, บุตรชายของนาโฮร์, น้องชายของอับราฮัม! อันที่จริงแล้วอิสอัคเป็นบุตรชายของอับราฮัมขณะที่เรเบคาห์เป็นหลานสาวของน้องชายของเขา ถึงแม้จะถูกเรียกว่าเป็นบุตรสาวหรือลูกหลานของเขาในข้อ 48 ก็ตาม

เอลีเอเซอร์จะทราบได้อย่างไรว่านั่นคือสาวที่ใช่ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้? เขาทำการทดสอบขั้นเด็ดขาด เขาจะขอน้ำดื่มจากหญิงสาวคนนั้นและจากนั้นเธอต้องสมัครใจเสนอที่จะตักน้ำให้อูฐทั้งสิบตัวของเขา พวกมันเดินทางข้ามเขตแดนที่เป็นทะเลทรายมาไกลมาก พวกมันคงหิวน้ำมาก อูฐตัวหนึ่งจะกินน้ำได้เกือบครึ่งถังเลย

เรเบคาห์เสนอที่จะเอาเหยือกน้ำของตน ก้าวลงขั้นบันไดไปยังบ่อน้ำนั้น เติมเหยือกของเธอให้เต็ม นำมันมาเทน้ำใส่รางให้อูฐเหล่านั้นซ้ำแล้วซ้ำอีกซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกระทั่งอูฐทั้งสิบตัวนั้นดื่มน้ำจนอิ่ม! เอลีเอเซอร์ผู้ชราคงรู้สึกเป็นแน่ว่าถ้าเธอจะต้องเป็นสตรีของพระเจ้าที่จะเลี้ยงดูประชาชาติหนึ่งซึ่งเป็นชนชาติที่ตามทางของ

พระเจ้า เธอก็ต้องมีใจที่จะแบกรับภาระส่วนของเธอ ที่จะให้ความช่วยเหลือ ที่จะรับรองแขก เธอเป็นผู้หญิงแบบนั้น และโดยการทรงนำของพระเจ้า เธอก็ทำตามเงื่อนไขที่ถูกเสนอเหล่านั้นแบบครบถ้วน โอ สรรเสริญพระเยโฮวาห์! พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับคนใช้ชราผู้นั้น! พระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเขาแล้ว!

และเมื่อเขาได้ทราบว่าเธอเป็นหลานสาวของนาโฮร์ น้องชายของอับราฮัมจริง ๆ เขาก็รู้สึกแน่ใจมากขึ้นไปอีกว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขา

จงสังเกตว่า นั่นคือใน “เมโสโปตาเมีย ถึงนครของนาโฮร์” (ข้อ 10) เราไม่ถูกบอกเกี่ยวกับชื่อของนครนั้น เหมือนกับที่ชื่อของเอลีเอเซอร์ไม่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ ในคำอุปมาเรื่องบุตรน้อยหลงหาย มีแผ่นดินไกลแห่งหนึ่ง แต่มันไม่ถูกเอ่ยชื่อ และบุตรน้อยหลงหายคนนั้นก็ไม่ถูกเอ่ยชื่อ รวมถึงพี่ชายของเขาด้วย และชายผู้นั้นที่ “ส่งเขาไปในทุ่งนาของตนเพื่อเลี้ยงพวกหมู” เพราะว่าคำอุปมานั้นมีความหมายแบบสากลอันยิ่งใหญ่ต่อบุตรน้อยหลงหายทุกคนและแดนไกลทุกแห่งที่คน ๆ หนึ่งอาจหนีไปจากพระเจ้าและความชอบธรรม ดังนั้นในที่นี้เรื่องราวนี้จึงมีองค์ประกอบต่าง ๆ ของภาพเล็งและคำอุปมา พระวิญญาณบริสุทธิ์อาจทรงนำเราไปยังทุกเมืองให้เคาะประตูบ้านทุกหลังเพื่อชนะจิตวิญญาณทั้งหลายและช่วยหาเจ้าสาวผู้หนึ่งมาให้พระเยซูเจ้า

มันช่างแสนอ่อนหวานอย่างมหัศจรรย์จริง ๆ ที่คน ๆ หนึ่งผู้เดินในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะพบว่าพระเจ้าทรงนำทุกย่างก้าวของเขา พระเจ้าทรงจัดวางเหตุการณ์เหล่านั้นและผู้คนและสภาพอากาศเพื่อที่สิ่งต่าง ๆ จะออกมาถูกต้องพอดีสำหรับคน ๆ นั้นผู้อยู่ในน้ำพระทัยของพระองค์

เราถูกเตือนความจำเกี่ยวกับพระสัญญาแสนหวานนั้นที่ว่า “ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็จงให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้โปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้น และมิได้ทรงตำหนิ และสติปัญญานั้นจะประทานให้แก่ผู้นั้น” (ยก. 1:5) หากพระเจ้าทรงนำทางเอลีเอเซอร์ผู้ชรานั้น พระองค์ก็จะทรงนำทางลูก ๆ คนใดของพระองค์ผู้ซึ่งพึ่งพาพระองค์และเดินในทางของพระองค์

มันช่างแสนหวานจริง ๆ ที่คนใช้ผู้นั้น ขณะเล่าเกี่ยวกับการทรงนำของพระเจ้า ได้กล่าวว่า “โดยที่ข้าพระองค์กำลังมาตามทางนั้น พระเยโฮวาห์ได้ทรงนำข้าพระองค์มาถึงบ้านของหมู่ญาตินายของข้าพระองค์” (ข้อ 27) โอ ขอให้เราอยู่ “ในทางนั้น” เสมอเพื่อที่พระเจ้าจะทรงนำเราได้อย่างง่ายดาย!

เพื่อเพิ่มเข้ากับความมั่นใจที่ว่าพระเจ้ากำลังทรงนำ เขาได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นที่สุด ในข้อ 25 เธอกล่าวว่า “พวกเรามีทั้งฟางและเสบียงพอ และมีที่ให้พัก” และจากนั้น “และหญิงสาวนั้นก็วิ่งไป และบอกคนเหล่านั้นแห่งครัวเรือนของมารดาของเธอถึงสิ่งเหล่านี้” (ข้อ 28)

เอลีเอเซอร์ให้ตุ้มหูและกำไลแก่เรเบคาห์

เขาบ่งบอกแล้วว่าอับราฮัมนายของเขาเป็นคนมั่งมี ดังนั้นมันจึงยุติธรรมและเหมาะสมแล้วที่เขาควรให้เครื่องประดับเหล่านี้แก่หญิงสาวที่จะเป็นเจ้าสาวของอิสอัค

เพื่อนนักเทศน์คนหนึ่งที่ใช้บทนี้เป็นภาพประกอบของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงออกไปตามคนบาปทั้งหลายให้มารับความรอดกล่าวว่า เราต้องจำสิ่งเดียวนี้ให้ขึ้นใจ: พระองค์จะต้องนำเจ้าสาวคนหนึ่งกลับมา ดังนั้นในที่นี้เอลีเอเซอร์จึงต้องนำเจ้าสาวคนหนึ่งกลับมาให้อิสอัค เขาไม่ได้มาเพื่อแจกจ่ายเครื่องประดับ เครื่องประดับเหล่านั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของงานของเขาในการแสดงให้เห็นความมั่งมีและความเจริญรุ่งเรืองของนาย

ของเขาและของอิสอัคและการชนะใจและความรักของหญิงสาวผู้นี้เพื่อเจ้าบ่าวในอนาคตของเธอผู้ซึ่งเธอยังไม่เห็นหน้า

คนดี ๆ บางคนคิดว่าเครื่องประดับเป็นของต้องห้ามสำหรับคริสเตียน แต่ผมคิดว่าพวกเขาเข้าใจผิด 1 เปโตร 3:3-6:

“ซึ่งการประดับกายของพวกท่านนั้น อย่าให้เป็นการประดับภายนอก ของการถักผม และของการสวมใส่เครื่องทองคำ หรือของการนุ่งห่มเครื่องแต่งกาย แต่จงให้เป็นมนุษย์แห่งใจที่ซ่อนไว้ ในสิ่งที่ไม่รู้เสื่อมสลาย คือเครื่องประดับแห่งจิตใจที่อ่อนสุภาพและสงบเสงี่ยม ซึ่งในสายพระเนตรของพระเจ้าเป็นสิ่งที่มีราคามาก ด้วยว่าตามอย่างนี้ ในครั้งโบราณบรรดาสตรีผู้บริสุทธิ์ก็เช่นกัน ผู้ซึ่งได้วางใจในพระเจ้า ได้ประดับกายของตนเอง โดยนบนอบเชื่อฟังสามีของตน เหมือนนางซาราห์ได้เชื่อฟังอับราฮัม โดยเรียกท่านว่านาย พวกท่านก็เป็นลูกหลานของนาง ตราบใดที่พวกท่านประพฤติดี และไม่หวาดกลัวพร้อมด้วยการตกตะลึงใด ๆ”

พระคัมภีร์ไม่ได้ห้าม “การถักผม และการสวมใส่เครื่องทองคำ หรือการนุ่งห่มเครื่องแต่งกาย” สิ่งที่ต้องห้ามก็คือว่า นั่นไม่ควรเป็นการประดับตกแต่ง หรือความสวยงาม หรือความภาคภูมิใจของหญิงคนใด ความงามและเสน่ห์ที่แท้จริงของหญิงที่ตามทางพระเจ้าก็คือ ความงามแห่งใจที่ไม่อาจเสื่อมสลายได้ การประดับกายด้วยจิตใจที่อ่อนสุภาพและสงบเสงี่ยม ซาราห์เป็นแบบอย่างของสตรีเช่นนี้ นางเชื่อฟังอับราฮัม เรียกเขาว่านาย และหญิงคนอื่น ๆ ก็ควรเป็นแบบนั้น

เป็นไปได้ที่ว่าเครื่องประดับเหล่านี้ที่ถูกนำมาให้เรเบคาห์เป็นเครื่องประดับที่เคยเป็นของซาราห์ อับราฮัมและอิสอัคได้เก็บรักษาเต็นท์ของนางไว้อย่างดีและที่นั่นเองอิสอัคได้รับตัวเรเบคาห์มาเป็นภรรยาของตน เราคิดว่าตุ้มหูนั้นและกำไลเหล่านั้นและ “พวกเครื่องเงิน และพวกเครื่องทองคำที่ประดับด้วยเพชรพลอย และเสื้อผ้า” ในข้อ 53 ก็ถูกนำมาเช่นกัน

ของสวย ๆ งาม ๆ สำหรับใช้ประดับกายเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งที่ผิด ในทำนองเดียวกัน การถักผมที่ถูกกล่าวถึงใน 1 เปโตร 3:3 ก็ไม่ถูกห้าม มันเป็นเรื่องต้องห้ามเฉพาะเมื่อมันกลายเป็นความภาคภูมิใจและหญิงคนใดจะคิดถึงการประดับผมของตน คิดถึงเครื่องประดับต่าง ๆ ของเธอหรือใบหน้าของเธอและเสื้อผ้าราวกับว่าพวกมันทำให้เธอสวย ความงามที่แท้จริงต้องเป็นความงามของอุปนิสัย และอุปนิสัยของหญิงคนหนึ่งที่อยู่ในทางของพระเจ้าก็สวยงามในสายพระเนตรของพระเจ้าและในสายตาของผู้อื่น

อีกครั้งคำสอนนี้ถูกให้ไว้ใน 1 ทิโมธี 2:9,10 ที่ว่า “ในแบบเดียวกันด้วย ให้พวกผู้หญิงแต่งตัวในเครื่องนุ่งห่มที่สุภาพเรียบร้อย พร้อมด้วยความรู้จักละอายและความมีสติสัมปชัญญะ ไม่ใช่ด้วยการถักผม หรือทองคำหรือไข่มุกทั้งหลาย หรือเครื่องแต่งกายราคาแพง แต่ (ซึ่งสมกับพวกผู้หญิงที่ประกาศตัวว่าอยู่ในทางของพระเจ้า) ด้วยการงานที่ดีทั้งหลาย”

ดังนั้นมันจึงไม่ใช่ผมที่ถักหรือทองคำหรือไข่มุกหรือเสื้อผ้าราคาแพงที่จะถูกนับว่าเป็นเครื่องประดับที่แท้จริงของหญิงคนหนึ่ง แต่เป็นการงานที่ดี

จงหมายเหตุข้อพระคำเหล่านั้นอีกครั้งอย่างระมัดระวัง ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหมายความว่าทองคำหรือไข่มุกเป็นสิ่งที่ผิดสำหรับผู้หญิง พระคำข้อเดียวกันนั้นก็กำลังกล่าวว่าการถักผมเป็นบาปอย่างหนึ่ง มันมีนัย

สำคัญที่ว่าพระคัมภีร์กล่าวว่าผู้หญิงทั้งหลายควร “ประดับตัวเอง” มันไม่ใช่เรื่องผิดที่ผู้หญิงจะสวย จะเรียบร้อย จะแต่งกายด้วยความเข้ากัน ความเรียบง่าย และมีเสน่ห์น่าดึงดูด สิ่งที่ผิดก็คือหากใจไปจดจ่ออยู่กับเรื่องนั้น

ในทำนองเดียวกัน มันไม่ผิดที่จะหาเงิน แต่มันผิดที่จะรักทรัพย์สมบัติและสาละวนมากเกินไปกับพวกมัน การรักเงินเป็นคำแช่งสาปสำหรับโลท มันไม่ใช่คำแช่งสาปสำหรับอับราฮัม เราคิดว่าอับราฮัมไม่ได้มีการทดลองแบบเดียวกันนั้นหรือไม่ได้พ่ายแพ้ให้กับมัน

ถ้าผู้ใดเริ่มเป็นคนจองหอง พองตัว และเย่อหยิ่งเกี่ยวกับการศึกษา นั่นก็คงเป็นต้นเหตุอย่างหนึ่งไปสู่บาป เหมือนกับความมั่งคั่งหรือเครื่องประดับหรือใบปริญญาหรือเกียรติยศในท่ามกลางมนุษย์ สิ่งสำคัญก็คือว่า “เหตุฉะนั้นไม่ว่าพวกท่านจะรับประทาน หรือจะดื่ม หรือพวกท่านจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำสิ่งสารพัดเพื่อเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า” (1 คร. 10:31)

พระเยซูเจ้าทรงพอพระทัยเมื่อหญิงที่สำนึกผิดคนหนึ่งนำสิ่งของที่มีราคาแพงมากที่สุดที่นางจะนำมาได้-น้ำหอมที่มีราคาแพงมากผอบหนึ่ง-และเทมันลงบนพระเศียรและพระบาทของพระองค์ ดังนั้นน้ำหอมจึงสามารถถูกใช้เพื่อถวายเกียรติพระเจ้าได้ และผู้หญิงบางคน ในความรักที่มีให้แก่พระเยซูเจ้า ก็ทอเสื้อตัวหนึ่งที่ไร้ตะเข็บมาถวายพระองค์ มันคงเป็นเสื้อที่สวยงามทันสมัยมาก ๆ

ดังนั้น มันจึงไม่ใช่เรื่องผิดที่หญิงคนหนึ่งจะประดับตัวหรือที่ชายคนหนึ่งจะแต่งกายอย่างเหมาะสมและมีเสน่ห์น่าดึงดูด มันเป็นบาปที่จะห่วงพะวงมากเกินไปเกี่ยวกับชุดหรือเครื่องประดับ ความห่วงพะวงที่แท้จริงของเราควรจะเป็นการที่เรามีอุปนิสัยที่งดงาม เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ภรรยานบนอบต่อสามีของตน สามีให้พระคริสต์มาเป็นที่หนึ่ง

คนใช้ผู้นั้นถวายคำสรรเสริญและการนมัสการแด่พระเจ้าเพราะคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบและเพราะว่าทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้นำพาเขาอย่างชัดจนในทางของเขา เขากล่าวว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ผู้ไม่ได้ทรงทอดทิ้งความเมตตาของพระองค์และความจริงของพระองค์ต่อนายของข้าพระองค์” (ข้อ 27) Matthew Henry กล่าวอย่างถูกต้องแล้วว่า “สิ่งที่เราได้รับโดยการอธิษฐาน เราก็ต้องแบกรับมันด้วยการสรรเสริญพระเจ้า เพราะพระเมตตาที่มาในตอบคำอธิษฐานทำให้เราอยู่ภายใต้พันธะผูกพันโดยเฉพาะ”

ข้อ 29-48:

24:29 และเรเบคาห์มีพี่ชายคนหนึ่ง และชื่อของเขาคือ ลาบัน และลาบันวิ่งออกไปหาชายคนนั้นที่บ่อน้ำ
24:30 และต่อมาเมื่อเขาเห็นตุ้มหูและกำไลเหล่านั้นบนมือของน้องสาวของเขา และเมื่อเขาได้ยินคำเหล่านั้นของเรเบคาห์น้องสาวของเขา ซึ่งกล่าวว่า “ชายนั้นพูดกับข้าพเจ้าดังนี้” เขาก็มาหาชายนั้น และดูเถิด เขากำลังยืนอยู่ข้างฝูงอูฐที่บ่อน้ำนั้น
24:31 และเขากล่าวว่า “เชิญเข้ามาเถิด ท่านผู้รับพระพรของพระเยโฮวาห์ ท่านยืนอยู่ข้างนอกทำไม เพราะข้าพเจ้าได้เตรียมบ้านและที่สำหรับฝูงอูฐแล้ว”

24:32 และชายนั้นได้เข้าไปในบ้าน และเขาก็แก้ฝูงอูฐของเขา และให้ฟางและอาหารสำหรับฝูงอูฐนั้น และให้น้ำเพื่อล้างเท้าของเขาและเท้าของคนทั้งหลายที่อยู่กับเขา
24:33 และมีอาหารถูกจัดไว้ตรงหน้าเขาเพื่อให้รับประทาน แต่เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไม่รับประทาน จนกว่าข้าพเจ้าบอกธุระของข้าพเจ้าแล้ว” และเขาก็กล่าวว่า “เชิญพูดเถิด”
24:34 และเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของอับราฮัม
24:35 และพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรนายของข้าพเจ้าอย่างมากมาย และท่านก็ยิ่งใหญ่ขึ้น และพระองค์ได้ประทานฝูงแพะแกะ และฝูงวัว และเงินและทองคำ และพวกคนใช้ชาย และพวกคนใช้หญิง และฝูงอูฐ และฝูงลา
24:36 และซาราห์ภรรยานายของข้าพเจ้าได้คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่นายของข้าพเจ้าเมื่อนางแก่แล้ว และแก่บุตรชายคนนั้นนายก็ยกทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่ท่านมีอยู่ให้
24:37 และนายของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าปฏิญาณโดยกล่าวว่า ‘เจ้าจะไม่หาภรรยาให้แก่บุตรชายของเราจากบุตรสาวทั้งหลายของคนคานาอัน ซึ่งเราอาศัยอยู่ในแผ่นดินของพวกเขานี้
24:38 แต่เจ้าจงไปยังบ้านบิดาของเรา และไปยังญาติพี่น้องของเรา และหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่บุตรชายของเรา’
24:39 และข้าพเจ้ากล่าวแก่นายของข้าพเจ้าว่า ‘หญิงนั้นอาจจะไม่ยอมตามข้าพเจ้ามา’
24:40 และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘พระเยโฮวาห์ผู้ซึ่งเราดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ จะทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ไปกับเจ้า และให้ทางของเจ้าบังเกิดผล และเจ้าจงหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากญาติพี่น้องของเรา และจากบ้านบิดาของเรา
24:41 แล้วเจ้าจะพ้นจากคำปฏิญาณนี้ของเรา เมื่อเจ้ามาถึงญาติพี่น้องของเราแล้ว และถ้าพวกเขาไม่ยอมให้หญิงคนหนึ่งแก่เจ้า เจ้าก็จะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา’
24:42 และวันนี้ข้าพเจ้าได้มาถึงบ่อน้ำ และทูลว่า ‘โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ถ้าบัดนี้พระองค์โปรดทำให้ทางของข้าพระองค์บังเกิดผล ซึ่งข้าพระองค์ไปนั้น
24:43 ดูเถิด ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ข้างบ่อน้ำนี้ และจะเป็นไปอย่างนี้ คือเมื่อสาวพรหมจารีคนนั้นออกมาเพื่อตักน้ำ และข้าพระองค์กล่าวแก่เธอว่า “ข้าพเจ้าขอร้องเธอ โปรดให้น้ำสักหน่อยแก่ข้าพเจ้าจากเหยือกของเธอเพื่อจะดื่ม”
24:44 และเธอจะกล่าวแก่ข้าพระองค์ว่า “เชิญท่านดื่มเถิด และข้าพเจ้าจะตักน้ำให้ฝูงอูฐของท่านด้วย” ขอให้ผู้นั้นเป็นหญิงที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงกำหนดไว้สำหรับบุตรชายนายของข้าพระองค์’
24:45 และก่อนข้าพเจ้าทูลในใจของข้าพเจ้าเสร็จแล้ว ดูเถิด เรเบคาห์ได้ออกมา พร้อมด้วยเหยือกของเธอแบกไว้บนบ่าของเธอ และเธอลงไปที่บ่อน้ำและตักน้ำ และข้าพเจ้าได้กล่าวแก่เธอว่า ‘ขอให้ข้าพเจ้าดื่มเถิด ข้าพเจ้าขอร้องเธอ’
24:46 และเธอก็รีบ และลดเหยือกของเธอจากบ่าของเธอ และกล่าวว่า ‘เชิญดื่มเถิด และข้าพเจ้าจะให้ฝูงอูฐของท่านดื่มด้วย’ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงดื่ม และเธอก็ทำให้ฝูงอูฐดื่มด้วย
24:47 และข้าพเจ้าถามเธอ และกล่าวว่า ‘เธอเป็นบุตรสาวของใคร’ และเธอกล่าวว่า ‘เป็นบุตรสาวของเบธูเอล บุตรชายของนาโฮร์ ซึ่งมิลคาห์ได้คลอดให้แก่ท่าน’ และข้าพเจ้าได้ใส่ตุ้มหูนั้นบน

หน้าของเธอ และสวมกำไลเหล่านั้นบนมือของเธอ 24:48 และข้าพเจ้าได้ก้มศีรษะของตนลง และนมัสการพระเยโฮวาห์ และถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพเจ้า ผู้ได้ทรงนำข้าพเจ้ามาตามทางที่ถูก เพื่อหาบุตรสาวของน้องชายนายของข้าพเจ้าให้บุตรชายของนาย

เอลีเอเซอร์พบกับครอบครัวนั้น บอกเล่าเรื่องราวของตน

เอลีเอเซอร์ได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่น ลาบัน พี่ชายของเรเบคาห์ “วิ่งออกไปหาชายคนนั้นที่บ่อน้ำ” คำเชื้อเชิญของเขาช่างอบอุ่นดีจริง ๆ: “เชิญเข้ามาเถิด ท่านผู้รับพระพรของพระเยโฮวาห์ ท่านยืนอยู่ข้างนอกทำไม เพราะข้าพเจ้าได้เตรียมบ้านและที่สำหรับฝูงอูฐแล้ว” (ข้อ 31)

ตอนแรก เอลีเอเซอร์ผู้ชราดูแลอูฐเหล่านั้น พวกมันถูกแก้เชือก ถูกถอดสัมภาระ และได้ธัญพืชและฟางเป็นอาหาร พวกมันได้กินน้ำแล้ว “คนชอบธรรมเห็นแก่ชีวิตสัตว์ของตน” สุภาษิต 12:10 กล่าวไว้ Matthew Henry กล่าวว่า “ถ้าวัวรู้จักเจ้าของของมันจนรับใช้เขา เจ้าของก็ควรรู้จักวัวของตนจนจัดหาสิ่งที่เหมาะสมสำหรับมัน”

ลาบันจัดหาน้ำมาให้และบอกเอลีเอเซอร์และคนเหล่านั้นที่อยู่กับเขาให้ล้างเท้าของพวกเขา การได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นไม่เพียงให้ความสบายเท่านั้น แต่เป็นความสบายที่แท้จริง หลังจากเผชิญกับความร้อนและฝุ่นของการเดินทางไกล กับการได้ล้างเท้า เราจำได้ว่าอับราฮัมเชิญชวนพระเยโฮวาห์และทูตสวรรค์สององค์นั้นให้มาล้างเท้าและรับประทานอาหาร (ปฐก. 18:4) โลทเชิญทูตสวรรค์สององค์นั้นให้เข้ามาล้างเท้าของพวกเขาเมื่อพวกเขามายังเมืองโสโดม (ปฐก. 19:2) ฟาริสีคนนั้นพลาดโอกาสในการถวายการต้อนรับอันอบอุ่นแก่พระเยซูในลูกา 7:44 แต่มันคงเป็นที่ชื่นพระทัยแก่พระเยซูจริง ๆ ที่ได้รู้สึกบนพระบาทของพระองค์ รอยจูบของหญิงคนหนึ่งผู้น่าสงสาร ผู้ได้รับการยกโทษ และที่พระบาทของพระองค์ถูกล้างด้วยน้ำตาของนางและถูกชโลมด้วยน้ำหอมนั้น! โอ การรับรองแขกเป็นคุณธรรมอันยิ่งใหญ่ประการหนึ่งและเราควรต้อนรับคนเหล่านั้นผู้ที่พระเจ้าทรงอวยพร

บัดนี้ เอลีเอเซอร์และเพื่อนคนใช้ของเขาถูกรบเร้าให้รับประทานอาหาร โต๊ะถูกจัดแล้ว แต่เอลีเอเซอร์ไม่ยอมรับประทาน ก่อนอื่น เขาต้องเล่ากิจธุระของนายของเขา (ข้อ 33) ดังนั้นด้วยความระมัดระวังสุดขีดและใจที่เปี่ยมล้นด้วยการสรรเสริญ เขาจึงเล่าย้อนถึงคำปฏิญาณนั้นที่เขาได้ให้ไว้แก่อับราฮัม บุตรนั้นต้องไม่กลับไปยังแผ่นดินที่อับราฮัมได้ถูกนำออกมา เขาต้องไม่แต่งงานกับหญิงชาวคานาอัน ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพาเอลีเอเซอร์ผู้ชรา เขาได้ถวายคำอธิษฐานอย่างจริงจังและชัดเจนแล้ว และมันได้รับคำตอบอย่างครบถ้วนแล้ว หญิงสาวนั้นที่เขาแสวงหาไม่เพียงเป็นสาวสวยและเป็นหญิงพรหมจารี แต่ยังมีน้ำใจและขมีขมันที่จะรับใช้ มาจากครอบครัวที่ดีและได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างดี พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเขาแล้ว บัดนี้ผู้รับใช้ชราคนนี้ได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์แล้ว พวกเขาจะต้องตัดสินใจ

ข้อ 49-53:

24:49 และบัดนี้ ถ้าพวกท่านจะยอมแสดงความกรุณาและความจริงต่อนายของข้าพเจ้าแล้ว ขอบอกข้าพเจ้าเถิด และถ้าไม่ ก็ขอบอกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะหันไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ”

24:50 แล้วลาบันและเบธูเอลจึงตอบ และกล่าวว่า “สิ่งนี้มาจากพระเยโฮวาห์ พวกเราจะพูดร้ายหรือดีกับท่านก็ไม่ได้

24:51 ดูเถิด เรเบคาห์ก็อยู่ต่อหน้าท่าน จงพาเธอและไปเถิด และให้เธอเป็นภรรยาบุตรชายนายของท่านตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว”

24:52 และต่อมาเมื่อคนใช้ของอับราฮัมได้ยินบรรดาถ้อยคำของเขาทั้งสอง เขาก็นมัสการพระเยโฮวาห์ โดยโน้มตัวลงถึงดิน

24:53 และคนใช้นั้นก็นำเอาพวกเครื่องเงินที่ประดับด้วยเพชรพลอย และพวกเครื่องทองคำที่ประดับด้วยเพชรพลอย และเสื้อผ้าออกมา และมอบสิ่งเหล่านี้ให้แก่เรเบคาห์ เขายังมอบพวกของมีค่าให้แก่พี่ชายของเธอและมารดาของเธอด้วย

ครอบครัวเห็นชอบ เรเบคาห์ถูกยกให้
เป็นเจ้าสาวของอิสอัค

จำไว้ว่าเอลีเอเซอร์ยังไม่ได้รับประทานอาหารเลยหลังจากการเดินทางไกลของเขา ก่อนอื่น เขาต้องจัดการธุระนั้นที่ใจเขาห่วงใยมากที่สุดให้เรียบร้อย โอ เราทุกคนควรใส่ใจเกี่ยวกับกิจธุระขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนมันต้องมาก่อนการกินหรือการดื่มหรือการนอนหรือกิจปกติของชีวิต! บางครั้งเราควรอดอาหารขณะที่เราอธิษฐานต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าและชะลอการกินของเราไว้ก่อน และบางครั้งเราควรอดหลับอดนอนในการอธิษฐานและเลื่อนการนอนที่จำเป็นออกไป โอ และกิจการปกติของธุรกิจและโรงเรียนและครอบครัวและความเพลิดเพลินควรเป็นรองกิจธุระขององค์พระผู้เป็นเจ้า

บัดนี้คำถามนั้นถูกถามตรง ๆ ว่า “ถ้าพวกท่านจะยอมแสดงความกรุณาและความจริงต่อนายของข้าพเจ้าแล้ว ขอบอกข้าพเจ้าเถิด และถ้าไม่ ก็ขอบอกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะหันไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ” (ข้อ 49) ลาบัน ผู้เป็นพี่ชาย และเบธูเอลบิดา รับรู้ว่า “สิ่งนี้มาจากพระเยโฮวาห์ พวกเราจะพูดร้ายหรือดีกับท่านก็ไม่ได้ ดูเถิด เรเบคาห์ก็อยู่ต่อหน้าท่าน จงพาเธอและไปเถิด และให้เธอเป็นภรรยาบุตรชายนายของท่านตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว” (ข้อ 50,51) โอ เราเห็นเอลีเอเซอร์หมอบลงถึงพื้นดินในการนมัสการและสรรเสริญพระเจ้าอีกครั้ง

คราวนี้ เขารีบค้นดูในกระเป๋าของตน: “พวกเครื่องเงินที่ประดับด้วยเพชรพลอย และพวกเครื่องทองคำที่ประดับด้วยเพชรพลอย และเสื้อผ้า” เพื่อมอบให้แก่เรเบคาห์ และ “มอบพวกของมีค่าให้แก่พี่ชายของเธอและมารดาของเธอด้วย”

พวกเขาประทับใจกับเครื่องประดับเหล่านั้น มันคงเป็นจริงแน่นอนที่อับราฮัมได้รับการอวยพรอย่างมหาศาลด้วยทรัพย์สิ่งของและทรัพย์เหล่านั้นจะตกเป็นของอิสอัคบุตรชายของเขา พวกเขาประทับใจอย่างมากกับชายผู้รักพระเจ้าคนนี้: เขาช่างเป็นคนที่จริงใจ เข้าถึงกิจธุระ และไว้ใจได้อย่างชัดเจน! แต่ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาประทับใจที่นี่เป็นพระหัตถ์ของพระเจ้า พวกเขาไม่บังอาจขัดขวางพระเจ้า!

ช่างวิเศษจริง ๆ เมื่อเรารู้ว่าเราอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า! เราสามารถก้าวออกไปในความมืดได้หากเรารู้ว่าพระองค์กำลังนำอยู่

ข้อ 54-61:

24:54 และพวกเขาก็รับประทานและดื่ม คือเขากับคนทั้งหลายที่อยู่กับเขา และค้างอยู่ทั้งคืน และพวกเขาลุกขึ้นในเวลาเช้า และคนใช้นั้นก็กล่าวว่า “ขอส่งข้าพเจ้าให้กลับไปหานายของข้าพเจ้าเถิด”

24:55 และพี่ชายของเธอและมารดาของเธอกล่าวว่า “ขอให้หญิงสาวนั้นอยู่กับพวกเราสักสองสามวัน อย่างน้อยสักสิบวัน หลังจากนั้นเธอจะไปก็ได้”

24:56 และคนใช้นั้นกล่าวแก่พวกเขาว่า “อย่าหน่วงเหนี่ยวข้าพเจ้าไว้เลย ด้วยเห็นแล้วว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงให้ทางของข้าพเจ้าเกิดผล ขอส่งข้าพเจ้าให้ออกเดินทางเพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับไปหานายของข้าพเจ้าเถิด”

24:57 และพวกเขากล่าวว่า “พวกเราจะเรียกหญิงสาวนั้นมา และถามดูจากปากของเธอ”

24:58 และพวกเขาก็เรียกเรเบคาห์ และกล่าวแก่เธอว่า “เจ้าจะไปกับชายคนนี้หรือไม่” และเธอกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไป”

24:59 และพวกเขาได้ส่งเรเบคาห์น้องสาวของพวกเขาไป และพี่เลี้ยงของเธอ และคนใช้ของอับราฮัมและคนทั้งหลายของเขา

24:60 และพวกเขาอวยพรเรเบคาห์ และกล่าวแก่เธอว่า “เธอเป็นน้องสาวของพวกเรา ขอให้เธอเป็นมารดาของคนนับแสนนับล้าน และขอให้เชื้อสายของเธอได้ประตูเมืองของคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกเขาเป็นกรรมสิทธิ์”

24:61 และเรเบคาห์ลุกขึ้น และเหล่าสาวใช้ของเธอ และพวกเขาก็ขึ้นอูฐและตามชายนั้นไป และคนใช้นั้นก็พาเรเบคาห์ และไปตามทางของเขา

ความจำเป็นเร่งด่วนที่ต้องทำงานให้เสร็จเดี๋ยวนี้

เขากล่าวว่า “อย่าหน่วงเหนี่ยวข้าพเจ้าไว้เลย ด้วยเห็นแล้วว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงให้ทางของข้าพเจ้าเกิดผล ขอส่งข้าพเจ้าให้ออกเดินทางเพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับไปหานายของข้าพเจ้าเถิด” ดังนั้นพวกเขาจึงถามเรเบคาห์ และเธอ โดยความเชื่อและเริ่มที่จะรักชายผู้นั้นแล้วที่เธอยังไม่เคยเห็นหน้า กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไป”

พวกเขาทราบสักเล็กน้อยหรือไม่เกี่ยวกับพันธสัญญานั้นที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับอับราฮัมและอิสอัคและต่อไปกับอิสอัคและยาโคบ? ไม่แน่พวกเขาอาจรับรู้เกี่ยวกับมันสักเล็กน้อย พวกเขาส่งเธอไปพร้อมกับคำอวยพรหนึ่ง: “...ขอให้เธอเป็นมารดาของคนนับแสนนับล้าน และขอให้เชื้อสายของเธอได้ประตูเมืองของคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกเขาเป็นกรรมสิทธิ์” (ข้อ 60)

เอลีเอเซอร์นำอูฐมาด้วยสิบตัว ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีอูฐสำรองหนึ่งตัวถูกเตรียมไว้สำหรับเรเบคาห์และหญิงสาวคนนั้นผู้จะคอยปรนนิบัติและรับใช้เธอ เราถูกเตือนความจำว่าเราก็ยอมจำนนตัวเราเองต่อพระองค์ ผู้ซึ่ง “พวกท่านก็รักอยู่ ถึงแม้ว่าขณะนี้พวกท่านไม่เห็นพระองค์” (1 ปต. 1:8) พระองค์ทรงมั่งมียิ่งกว่าอิสอัคผู้ซึ่งแสดงภาพพระองค์ และเมื่อสิ้นสุดการเดินทางของเรา เราก็จะเห็นพระพักตร์ประเสริฐของพระองค์

ข้อ 62-67:

24:62 และอิสอัคมาจากทางแห่งบ่อน้ำลาไฮรอยเพราะท่านอาศัยอยู่ในแผ่นดินทิศใต้

24:63 และอิสอัคออกไปเพื่อตรึกตรองในทุ่งนา ณ เวลาเย็น และท่านแหงนตาของท่านขึ้นและมองไป

และดูเถิด ฝูงอูฐนั้นกำลังมา
24:64 และเรเบคาห์แหงนตาของเธอขึ้น และเมื่อเธอเห็นอิสอัคแล้ว เธอก็ลงจากอูฐ
24:65 เพราะเธอได้กล่าวแก่คนใช้นั้นแล้วว่า “ชายคนนั้นที่กำลังเดินผ่านทุ่งนาเพื่อมาหาพวกเรานั้นคือใคร” และคนใช้นั้นได้กล่าวแล้วว่า “นั่นคือนายของข้าพเจ้า” ฉะนั้นเธอจึงหยิบผ้าคลุมหน้ามาและคลุมตัวไว้
24:66 และคนใช้นั้นบอกอิสอัคถึงทุกสิ่งที่เขาได้กระทำไป
24:67 และอิสอัคก็พาเธอเข้ามาในเต็นท์ของซาราห์มารดาของท่าน และรับเรเบคาห์ไว้ และเธอก็กลายเป็นภรรยาของท่าน และท่านก็รักเธอ และอิสอัคได้รับการปลอบประโลมใจหลังจากการสิ้นชีวิตของมารดาของท่าน

การพบหน้ากัน, การสมรส

อิสอัคออกไปตรึกตรอง แล้วเจ้าสาวคนนั้นที่จะมาผู้ซึ่งเขาไม่เคยเห็นหน้าล่ะ? เธอจะสวยไหม? เขาจะรักเธอจริง ๆ ไหม? เธอจะช่วยเติมเต็มช่องว่างแห่งความเปล่าเปลี่ยวนั้นหลังจากที่ซาราห์มารดาของเขาเสียชีวิตไปนานสามปีแล้วไหม? ผมอยากรู้ว่า เขากำลังคิดถึงพระเมสสิยาห์ผู้ทรงถูกสัญญาไว้นั้นและถูกแสดงภาพในการที่เขาเกือบถวายเป็นเครื่องบูชาบนภูเขาโมริยาห์นั้นหรือไม่? เขากำลังคิดถึงลูกหลานที่มีจำนวนมากมายดุจผงคลีดินและดุจดวงดาวแห่งท้องฟ้าซึ่งจะมาจากตัวเขาและผ่านทางหญิงคนนี้ที่จะมาเป็นเจ้าสาวของเขาหรือไม่? “และท่านแหงนตาของท่านขึ้นและมองไป และดูเถิด ฝูงอูฐนั้นกำลังมา” (ข้อ 63)

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเรเบคาห์ก็ห่วงพะวง และครุ่นคิดอย่างหนัก พอ ๆ กับอิสอัค ตลอดการเดินทางอันยาวนานนั้นเธอได้นึกภาพชายคนนั้นที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน เขาจะมีใจกรุณาไหม? เขาจะทำดีต่อเธอไหม? เธอจะพบว่าเขาเป็นคนที่น่ารักเหมือนอย่างที่เอลีเอเซอร์ผู้ชราได้บรรยายภาพเขาไหม? ดังนั้นเมื่อเธอเห็นชายคนหนึ่งกำลังเดินอยู่และตรึกตรอง เธอก็ถามว่านั่นเป็นใคร เอลีเอเซอร์บอกเธอว่า “นั่นคือนายของข้าพเจ้า”-อิสอัค

เรเบคาห์หยิบผ้าคลุมหน้ามาและคลุมตัวเธอเอง มันเป็นความสำรวมอันเหมาะสม เธอต้องไม่ใจกล้าอิสอัคต้องขอดูใบหน้าของเธอ เขาต้องเสาะหาความรักของเธอ

พวกเขาหยุดชั่วครู่เพื่อให้คำปรึกษา “และคนใช้นั้นบอกอิสอัคถึงทุกสิ่งที่เขาได้กระทำไป” (ข้อ 66) เราไม่ถูกบอกว่าเรเบคาห์ถูกพาตัวไปพบอับราฮัมอย่างไร ถึงแม้ว่าเธอคงถูกพาตัวไปแน่นอน แต่อิสอัคชื่นชมยินดี เขาพาเธอเข้าไปในเต็นท์หลังนั้นที่ถูกเก็บไว้อย่างดีมาตลอดสามปีตั้งแต่มารดาของเขาเสีย และไม่ต้องสงสัยเลยว่า ที่นั่นเขาให้เธอดูผ้าม่านสวย ๆ ที่ทำจากไหม หมอนอิงและเครื่องประดับและของตกแต่งอื่น ๆ ซึ่งคงเป็นที่ชอบใจหญิงชราผู้นั้นที่รักพระเจ้า ผู้ซึ่งเคยอาศัยอยู่ที่นั่นพร้อมกับข้าวของมากมาย แต่ในเต็นท์หลังหนึ่ง

จงหมายเหตุลำดับก่อนหลังที่ตามมา เรเบคาห์ถูกพาตัวไปยังเต็นท์ของซาราห์และเธอก็กลายเป็นภรรยาของเขา พวกเขาแต่งงานกันและจากนั้น “ท่านก็รักเธอ” โอ ช่างเป็นการปลอบประโลมและความชื่นบานแก่ดวงใจที่หิวโหยของชายวัยสี่สิบผู้นี้! บัดนี้เขามีภรรยาคนหนึ่งที่จะรักเขา ที่จะปลอบประโลมใจเขา ที่จะมีลูกให้เขาแล้ว

ขอให้เราทุกคนเรียนรู้จากอิสอัค

จงตั้งเวลาไว้ก่อน เพื่อเฝ้าทูลอ้อนวอน

อาศัยในพระเยซู รับคำตรัสสั่งสอน

แล้วเป็นมิตรกับศิษย์ และช่วยผู้ที่อ่อนแอ

รับใช้องค์พระเยซู เพื่อได้พรเที่ยงแท้

ผมเคยกล่าวบางครั้งว่า เคล็ดลับของการเทศนา หลังจากที่คน ๆ หนึ่งรู้พระคัมภีร์ หลังจากที่เขามีข่าวสารที่ร้อนรนและลุกไหม้อยู่ในใจของตนแล้ว-คือการตรึกตรอง ใคร่ครวญจนกว่าใจนั้นลุกไหม้และจนกว่าสิ่งต่าง ๆ ที่ดำมืดถูกทำให้กระจ่างแจ้ง จนกว่าความร้อนรนอันบริสุทธิ์และความเดือดดาลอันบริสุทธิ์พุ่งสูง จงรอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้า! จงเสาะหาพระพักตร์ของพระองค์!

เราควรหมายเหตุในที่นี้ว่าผู้ชายต้องการการร่วมสามัคคีธรรมของผู้หญิงที่ดี ๆ ในสวนเอเดนนั้น พระเจ้าตรัสไว้แล้วว่า “ไม่ดีเลยที่มนุษย์นั้นจะอยู่ตัวคนเดียว เราจะสร้างผู้ช่วยเหลือคนหนึ่งที่เหมาะสำหรับเขา”

หากชายทั้งหลายอยากเข้มแข็ง พวกเขาก็ต้องการความอ่อนโยนของผู้หญิงที่ดี ๆ มันเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะพูดมากเกินไปเกี่ยวกับความเท่าเทียมกันระหว่างชายกับหญิง ผู้ชายกับผู้หญิงแตกต่างกัน ผู้ชายควรเป็นชายที่ดีและผู้หญิงก็ควรเป็นหญิงที่ดี แต่ละเพศมีที่ของตน และแต่ละเพศก็ต้องการอีกฝ่าย

ปฐมกาล 25

ข้อ 1-10:

25:1 แล้วอับราฮัมได้ภรรยาอีกคนหนึ่ง และชื่อของนางคือ เคทูราห์

25:2 และนางก็คลอดบุตรให้แก่ท่านคือศิมราน และโยกชาน และเมดาน และมีเดียน และอิชบาก และชูอาห์

25:3 และโยกชานให้กำเนิดเชบาและเดดาน และบุตรชายทั้งหลายของเดดานคือ อัสชูริม และเลทูชิม และเลอุมมิม

25:4 และบุตรชายทั้งหลายของมีเดียนคือ เอฟาห์ และเอเฟอร์ และฮาโนค และอาบีดา และเอลดาอาห์ ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของเคทูราห์

25:5 และอับราฮัมได้มอบทุกสิ่งที่ท่านมีอยู่แก่อิสอัค

25:6 แต่สำหรับบุตรชายทั้งหลายของพวกภรรยาน้อย ซึ่งอับราฮัมมีอยู่ อับราฮัมได้ให้ของขวัญทั้งหลาย และส่งพวกเขาไปจากอิสอัคบุตรชายของท่าน ขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ไปทางทิศตะวันออกไปยังประเทศตะวันออก

25:7 และเหล่านี้เป็นวันทั้งหลายแห่งปีทั้งหลายของชีวิตของอับราฮัม ซึ่งท่ามมีชีวิตอยู่ คือหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปี

25:8 แล้วอับราฮัมสิ้นลมหายใจและสิ้นชีวิตเมื่อแก่หง่อมแล้ว เป็นชายชราและมีอายุมาก และถูกรวบรวมไว้กับประชากรของท่าน

25:9 และบุตรชายทั้งหลายของท่าน คืออิสอัคกับอิชมาเอล ได้ฝังท่านไว้ในถ้ำแห่งมัคเป-ลาห์ ในนาของเอโฟรน บุตรชายของโศหาร์ คนฮิตไทต์ ซึ่งอยู่ตรงหน้ามัมเร

25:10 เป็นนาซึ่งอับราฮัมซื้อมาจากบุตรชายทั้งหลายของเฮท อับราฮัมก็ถูกฝังไว้ที่นั่น กับซาราห์ภรรยาของท่าน

ปีท้าย ๆ และความตายของอับราฮัม

อับราฮัมแต่งงานใหม่ สี่สิบปีก่อนหน้านั้น ซาราห์ได้คิดว่าทั้งตัวนางและอับราฮัมคงแก่เกินกว่าที่จะมีลูกได้แล้ว “หลังจากฉันแก่แล้ว ฉันจะมีความเพลิดเพลินอีกหรือ นายของฉันก็แก่แล้วด้วย” (ปฐก. 18:12) แม้ในตอนนั้น ฮีบรู 11:12 ก็กล่าวว่าพระเจ้าได้ประทานลูกคนหนึ่งให้แก่ “ชายคนนั้นก็เท่ากับว่าตายแล้ว” แต่พละกำลังแบบชายหนุ่มของอับราฮัมถูกฟื้นฟูแล้ว และบัดนี้ สี่สิบปีต่อมา เขาก็แต่งงานใหม่และมีบุตรชายหกคนที่กำเนิดจากเคทูราห์

อับราฮัมคงจะเหงา ซาราห์ก็ตายไปแล้ว อิสอัคก็แต่งงานแล้ว พร้อมกับกิจการใหญ่โตและคนงานมากมาย มันก็ไม่ดีเลยที่อับราฮัมจะไม่มีคนคอยดูแล ไม่มีผู้ปลอบประโลมใจ ไม่มีเพื่อนคู่กาย Matthew Henry คิดว่าเคทูราห์ “น่าจะเป็นสาวใช้คนสำคัญสุดที่เกิดในเรือนของเขาหรือถูกซื้อมาด้วยเงิน” นางถูกเรียกว่าภรรยาน้อย (ข้อ 6) ร่วมกับฮาการ์ นั่นหมายความว่านางเป็นภรรยาคนหนึ่งที่แต่งงานอย่างถูกต้องตามกฎหมาย แต่มีฐานะด้อยกว่าทางสังคมและไม่ได้ถูกจัดให้อยู่ในระดับเดียวกับซาราห์ภรรยาคนสำคัญนั้น ดังนั้นบุตรชายเหล่านี้จึงถูกส่งไปยังทิศตะวันออก บุตรชายคนหนึ่งของเคทูราห์คือ มีเดียน บิดาของชาวมีเดียนหมู่ใหญ่นั้นและคนอื่น ๆ แห่งทิศตะวันออกในเวลาต่อมา

“และอับราฮัมได้มอบทุกสิ่งที่ท่านมีอยู่แก่อิสอัค” (ข้อ 5) Matthew Henry กล่าวอย่างถูกต้องแล้ว

ว่า:

> เขาตั้งอิสอัคให้เป็นทายาทของเขาซึ่งเขาต้องทำเช่นนั้นเพื่อให้ความยุติธรรมแก่ซาราห์ ภรรยาคนแรกและคนสำคัญสุดและแก่เรเบคาห์ผู้ซึ่งแต่งงานกับอิสอัคและถูกรับปากในเรื่องนั้น (ปฐก. 24:36) ในทุกสิ่งนี้ซึ่งเขามอบให้แก่อิสอัค อาจรวมถึงพระสัญญาเรื่องแผ่นดินคานาอันและสิ่งที่ต่อท้ายพันธสัญญานั้นด้วย เพราะว่าพระเจ้าทรงตั้งเขาให้เป็นทายาทแห่งพระสัญญานั้นแล้ว อับราฮัมจึงตั้งเขาให้เป็นทายาทผู้รับทรัพย์สินของเขาเป็นมรดก

ลูกคนอื่น ๆ ที่เหลือไม่ได้ถูกส่งไปตัวเปล่า “แต่สำหรับบุตรชายทั้งหลายของพวกภรรยาน้อย [อิชมาเอล บุตรชายของฮาการ์ และพวกบุตรชายของเคทูราห์] ซึ่งอับราฮัมมีอยู่ อับราฮัมได้ให้ของขวัญทั้งหลาย และส่งพวกเขาไปจากอิสอัคบุตรชายของท่าน ขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ไปทางทิศตะวันออก ไปยังประเทศตะวันออก” (ข้อ 6) คราวนี้จะไม่มีคำถามเรื่องการทะเลาะกันด้วยเรื่องมรดก ไม่มีใครจะอ้างสิทธิ์ในแผ่นดินนั้นหรือพระสัญญาเหล่านั้นที่ผ่านทางอิสอัค เชื้อสายองค์ยิ่งใหญ่นั้นของอับราฮัมจะเสด็จมา ซึ่งโดยทางพระองค์คนทั้งโลกจะได้รับพระพร ผ่านทางอิสอัคและ “ในอิสอัคเชื้อสายของเจ้าจะถูกเรียก” (ปฐก. 21:12; ฮบ. 11:18)

แต่อับราฮัมก็เสียชีวิต เขามีชีวิตอยู่ต่อไปอีกสามสิบห้าปีหลังจากที่อิสอัคแต่งงานแล้ว โดยเสียชีวิตเมื่ออายุได้ 175 ปี เขา “ถูกรวบรวมไว้กับประชากรของท่าน” ผมคิดว่าถูกรวบรวมไปอยู่กับชนหมู่ใหญ่ในสวรรค์ คือบรรดาผู้ที่รอดแล้วซึ่งล่วงหน้าไปก่อน เช่นเดียวกับเหล่าบรรพบุรุษของเขาที่เชื่อด้วย

อิสอัคและอิชมาเอลช่วยกันฝังศพบิดาในถ้ำแห่งมัคเปลาห์ ซึ่งเป็นที่ ๆ ซาราห์ถูกฝังศพและต่อมาอิสอัค, เรเบคาห์, ยาโคบ และเลอาห์ก็จะถูกฝังศพที่นั่นเช่นกัน มันเหมาะสมแล้วที่อิชมาเอล แม้ไม่ใช่บุตรคนโปรด แต่เป็นบุตรชายคนหนึ่งผู้เป็นที่รักยิ่ง ได้มีส่วนในการฝังศพของบิดาตน ร่วมกับอิสอัค

ข้อ 11-18:

25:11 และต่อมาหลังจากความตายของอับราฮัม พระเจ้าทรงอวยพรอิสอัคบุตรชายของท่าน และอิสอัคอาศัยอยู่ข้างบ่อน้ำลาไฮรอย

25:12 บัดนี้เป็นพงศ์พันธุ์ทั้งหลายของอิชมาเอล บุตรชายของอับราฮัม ซึ่งฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของซาราห์คลอดให้แก่อับราฮัม

25:13 และเหล่านี้เป็นชื่อของบุตรชายทั้งหลายของอิชมาเอล ตามชื่อของพวกเขา ตามพงศ์พันธุ์ทั้งหลายของพวกเขา บุตรหัวปีของอิชมาเอลคือเนบาโยท และเคดาร์ และอัดบีเอล และมิบสัม

25:14 และมิชมา และดูมาห์ และมัสสา

25:15 ฮาดาร์ และเทมา เยทูร์ นาฟิชและเคเดมาห์

25:16 คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของอิชมาเอล และเหล่านี้เป็นชื่อของพวกเขา ตามเมืองทั้งหลายของพวกเขา และตามป้อมปราการทั้งหลายของพวกเขา เจ้านายสิบสองคนตามบรรดาประชาชาติของพวกเขา

25:17 และเหล่านี้เป็นปีทั้งหลายแห่งชีวิตของอิชมาเอล หนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปี และท่านสิ้นลมหายใจและสิ้นชีวิต และถูกรวบรวมไว้กับประชากรของท่าน

25:18 และพวกเขาอาศัยอยู่ตั้งแต่เมืองฮาวิลาห์จนถึงเมืองชูร์ ซึ่งอยู่หน้าอียิปต์ ตามที่คนไปทาง

แผ่นดินอัสซีเรีย และท่านสิ้นชีวิตอยู่ตรงหน้า บรรดาพี่น้องของท่าน

อิสอัคและอิชมาเอลหลังจากอับราฮัมเสียชีวิต

พระพรยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัมมีอยู่ต่อไปบนอิสอัคบุตรชายของเขา พระสัญญาเหล่านั้นยังมีผลอยู่เหมือนเดิม และบัดนี้อับราฮัมเสียชีวิตแล้ว เราก็ถูกเตือนความจำเกี่ยวกับบุตรชายสองคนนั้น, อิสอัคและอิชมาเอล จงหมายเหตุเจ้านายสิบสองคนนั้นจากอิชมาเอล เขาได้รับพระสัญญาว่าเขาจะมีชนชาติที่ยิ่งใหญ่ และอิชมาเอลมีชีวิตอยู่ 137 ปี

ข้อ 19-21:

25:19 และเหล่านี้เป็นพงศ์พันธุ์ทั้งหลายของอิสอัคบุตรชายของอับราฮัม คืออับราฮัมให้กำเนิดอิสอัค
25:20 และอิสอัคมีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านรับเรเบคาห์มาเป็นภรรยา บุตรสาวของเบธูเอลคนซีเรียแห่งเมืองปัดดานอารัม น้องสาวของลาบันคนซีเรีย
25:21 และอิสอัคอ้อนวอนต่อพระเยโฮวาห์เพื่อภรรยาของท่าน เพราะนางเป็นหมัน และพระเยโฮวาห์ประทานตามคำอ้อนวอนของท่าน และเรเบคาห์ภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์

เรเบคาห์ผู้เป็นหมันตั้งครรภ์โดยเป็นคำตอบสำหรับการอธิษฐาน

เราไม่ทราบว่าเรเบคาห์มีอายุเท่าไรตอนที่เธอแต่งงาน ผมคาดว่าสี่สิบปี แต่หลังจากที่รอคอยมานานยี่สิบปี เรเบคาห์ผู้เป็นหมัน ก็ตั้งครรภ์โดยเป็นคำตอบสำหรับการอธิษฐาน เราถูกเตือนใจอยู่บ่อย ๆ ว่า “ดูเถิด บุตรทั้งหลายเป็นมรดกของพระเยโฮวาห์ และผลแห่งครรภ์เป็นรางวัลของพระองค์ บรรดาลูกธนูในมือของผู้มีอำนาจคนหนึ่งเป็นอย่างไร บุตรทั้งหลายของคนหนุ่มก็เป็นอย่างนั้น ชายใดที่แล่งของตนมีลูกธนูอยู่เต็มก็เป็นสุข พวกเขาจะไม่อับอาย แต่พวกเขาจะพูดกับบรรดาศัตรูในประตูเมือง...” (สดด. 127:3-5)

ช่างเป็นสุขจริง ๆ ที่ในพระคัมภีร์เมื่อหญิงทั้งหลายที่รักพระเจ้าได้อธิษฐานและคนอื่น ๆ ได้อธิษฐานเพื่อพวกนางและหญิงที่เป็นหมันได้กลายเป็นคุณแม่ที่มีความสุขของลูก ๆ มันเป็นเช่นนั้นในกรณีของฮันนาห์ ผู้ซึ่งหลังจากการอธิษฐานด้วยใจที่เจ็บช้ำ ได้รับกำลังที่จะตั้งครรภ์ซามูเอล มันเป็นเช่นนั้นกับซาราห์และอับราฮัม ผู้ซึ่งอธิษฐานนานหลายปีก่อนที่พระเจ้าประทานการตั้งครรภ์และการคลอดอิสอัคอย่างอัศจรรย์ มันเป็นเช่นนั้นกับเศคาริยาห์และเอลีซาเบธผู้ซึ่งอธิษฐานมานาน ทั้งคู่แก่หง่อมแล้วก่อนที่ทูตสวรรค์นั้นประกาศว่าเอลีซาเบธจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายผู้นั้นคือยอห์น ผู้จะกลายเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์กระทั่งจากครรภ์มารดาของเขา ผู้เบิกทางของพระเยซูเจ้า ลูก ๆ เหล่านี้ช่างเป็นสุขซึ่งเกิดมาเพราะคำอธิษฐาน! และเราควรแน่ใจจริง ๆ ว่าเด็กทุกคนเกิดมาดี ว่าเขาถูกห้อมล้อมด้วยคำอธิษฐานอันร้อนรนและความไว้วางใจของผู้เป็นพ่อและแม่ ซึ่งวิงวอนต่อพระเจ้าให้สถิตอยู่กับเด็กนั้นอย่างทรงฤทธิ์

ข้อ 22-28:

25:22 และเด็กทั้งสองก็ดิ้นดันกันอยู่ภายในครรภ์ของนาง และนางกล่าวว่า “ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้ว ทำไมข้าพเจ้าจึงเป็นเช่นนี้” และนางไปทูลถามพระเยโฮวาห์

25:23 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับนางว่า “ชนสองประชาชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า และคนสองลักษณะจะถูกแยกกันจากท้องของเจ้า และชนชาติหนึ่งจะมีกำลังมากกว่าอีกชนชาติหนึ่ง และพี่จะปรนนิบัติน้อง”

25:24 และเมื่อกำหนดวันคลอดของนางมาถึงแล้ว ดูเถิด มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ของนาง

25:25 และคนแรกคลอดออกมาตัวแดง ทั้งตัวเป็นเหมือนเสื้อผ้าที่ทำด้วยขน และพวกเขาเรียกชื่อของเขาว่า เอซาว

25:26 และหลังจากนั้นน้องชายของเขาก็คลอดออกมา และมือของเขาจับส้นเท้าของเอซาวไว้ และชื่อของเขาถูกเรียกว่า ยาโคบ และอิสอัคมีอายุหกสิบปีเมื่อนางคลอดลูกแฝดนั้น

25:27 และเด็กชายทั้งสองนั้นโตขึ้น และเอซาวก็เป็นพรานที่ชำนาญ เป็นชาวทุ่ง และยาโคบเป็นคนธรรมดา อาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลาย

25:28 และอิสอัครักเอซาว เพราะท่านได้รับประทานเนื้อกวางของเขา แต่เรเบคาห์รักยาโคบ

ยาโคบและเอซาว-ฝาแฝด

แฝดคู่นี้ดิ้นดันกันอยู่ในครรภ์ของเรเบคาห์ นางทูลถามพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงบอกนางว่า “ชนสองประชาชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า” เราไม่ควรประหลาดใจว่าแผนการของพระเจ้าถูกจัดทำขึ้นแล้วสำหรับเด็กชายสองคนนี้

พระเจ้าได้ทรงเรียกอิสยาห์ตั้งแต่ในครรภ์และตั้งชื่อเขา (อสย. 49:1)

และพระองค์ตรัสแก่เยเรมีย์ว่า “ก่อนที่เราได้ก่อร่างตัวเจ้าในครรภ์ เราได้รู้จักเจ้า และก่อนที่เจ้าคลอดออกมาจากครรภ์ เราได้แยกตั้งตัวเจ้าไว้ และเราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้พยากรณ์ให้แก่บรรดาประชาชาติ” (ยรม. 1:5)

อาชีพอันแสนมหัศจรรย์ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ถูกบอกย่อ ๆ และถูกประกาศให้ทราบแล้วก่อนเขาเกิด “เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และจะไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือสุราเลย และเขาจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา และลูกหลานของอิสราเอลหลายคน เขาจะนำให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย” (ลูกา 1:15,16)

มีบอกล่วงหน้าแล้วว่าไซรัสจะออกพระราชกฤษฎีกาให้สร้างพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ (อสย. 44:28; 45:1) และนั่นก็ถูกบอกล่วงหน้าก่อนไซรัสถือกำเนิด

1 พงศ์กษัตริย์ 13:2 เอ่ยชื่อกษัตริย์โยสิยาห์สามร้อยปีก่อนเขาเกิด

ดังนั้นในที่นี้ พระเจ้าทรงบอกเรเบคาห์ว่า “พี่จะปรนนิบัติน้อง” ฉะนั้นเราจึงไม่ต้องประหลาดใจเลยที่พบว่านางทำงานหนักมากเพื่อทำให้คำพยากรณ์นี้สำเร็จจริง ที่ยาโคบผู้เป็นน้องจะได้สิทธิบุตรหัวปี มีความแตกต่างอย่างมหาศาลในตัวพวกเขา-เอซาว, แข็งแรง, มาดแมน, ขนเต็มตัว, นายพรานผู้ชาญฉลาด, คนชอบอยู่ในทุ่งนา; ยาโคบ, คนง่าย ๆ, อาศัยอยู่ในเต็นท์ อิสอัคเข้าข้างเอซาว แต่เรเบคาห์เข้าข้างยาโคบ

เราคิดว่าเรเบคาห์อาจมีใจที่รู้จักแยกแยะมากกว่า ถึงแม้ว่าเราไม่แก้ตัวให้นางสำหรับการที่นางหลอกลวงอิสอัคในเวลาต่อมา

เหตุใดอิสอัคจึงต้องคอยถึงยี่สิบปีกว่าบุตรทั้งสองของเขาจะถือกำเนิด? ผมคาดว่าพระเจ้าคงต้องฝึกฝน

เขาเหมือนอย่างที่พระองค์ต้องฝึกฝนอับราฮัม ให้อดทนรอคอย ให้เชื่อพระสัญญาเหล่านั้นนานแล้วก่อนที่พวกมันถูกทำให้สำเร็จจริง เมื่อดูเหมือนว่าพระสัญญาต่าง ๆ ของพระเจ้าล้มเหลว พระเจ้าก็อยากให้เราเชื่ออยู่ดีและยึดมั่นในพระสัญญาเหล่านั้น ดังนั้นอิสอัคและเรเบคาห์จึงรอคอยตลอดยี่สิบปีนี้ จากนั้นเพื่อเป็นการตอบคำอธิษฐาน บุตรชายทั้งสองนี้จึงถูกปฏิสนธิและถือกำเนิด พระสัญญาเหล่านั้นจะต้องสำเร็จจริงผ่านทางยาโคบ พันธสัญญานั้นจะถูกทวนซ้ำแก่เขาที่เมืองเบธเอลและที่อื่นอีก เอซาวจะกลายเป็นบิดาของคนเอโดม

ข้อ 29-34:

25:29 และยาโคบต้มถั่วแดงอยู่ และเอซาวกลับมาจากท้องทุ่ง และเขารู้สึกอ่อนกำลัง

25:30 และเอซาวกล่าวแก่ยาโคบว่า “ขอให้อาหารแก่ข้า ข้าขอร้องเจ้า ด้วยถั่วแดงต้มนั้นเองเถิด เพราะข้าอ่อนกำลัง” เพราะฉะนั้นชื่อของเขาจึงถูกเรียกว่า เอโดม

25:31 และยาโคบกล่าวว่า “จงขายสิทธิ์บุตรหัวปีของพี่ให้ข้าวันนี้”

25:32 และเอซาวกล่าวว่า “ดูเถิด ข้ากำลังจะตาย อยู่แล้ว และสิทธิ์บุตรหัวปีนี้จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าเล่า”

25:33 และยาโคบกล่าวว่า “จงปฏิญาณให้ข้าวันนี้” และเอซาวก็ปฏิญาณให้กับเขา และเขาขายสิทธิ์บุตรหัวปีของตนให้แก่ยาโคบ

25:34 แล้วยาโคบจึงให้ขนมปังและถั่วแดงต้มแก่เอซาว และเขาได้กินและดื่ม และลุกขึ้น และไปตามทางของตน ดังนี้แหละเอซาวได้เหยียดหยามสิทธิ์บุตรหัวปีของตน

เอซาวดูหมิ่นสิทธิบุตรหัวปีของตน

เอซาว ผู้กระฉับกระเฉง ใจกล้า ชอบแสดงออก ชอบออกไปใช้ชีวิตกลางแจ้ง นายพรานผู้นั้น เข้ามาจากทุ่งนาอ่อนแรงเพราะหิวโหย ยาโคบได้ทำ “ซุปน้ำข้นสีแดง” ซึ่งอาจโปะด้วยมะเขือเทศและจึงมีสีแดง เอซาวไม่ได้มีอุปนิสัยที่เข้มแข็ง เขากล่าวว่า “ดูเถิด ข้ากำลังจะตายอยู่แล้ว และสิทธิ์บุตรหัวปีนี้จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าเล่า” ดังนั้นเอซาวจึงดูหมิ่นสิทธิบุตรหัวปีของตนและต่อมา เมื่อเขาอยากเปลี่ยนใจแล้ว “เขาแสวงหาสถานที่แห่งการกลับใจเสียใหม่ไม่พบ ถึงแม้ว่าเขาแสวงหามันอย่างกระวนกระวายด้วยน้ำตาไหล” (ฮบ. 12:17) ยาโคบน่าจะถูกมารดาของตนสอนแล้วถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบอกนางก่อนที่เด็กทั้งสองเกิด คนพี่จะปรนนิบัติคนน้อง ยาโคบควรได้รับสิทธิบุตรหัวปีนั้น เขาจึงทำการต่อรองตอนนี้

ชื่อยาโคบมีความหมายว่า “ผู้แย่งชิง” ผมอยากรู้จริง ๆ ว่าเรเบคาห์ตั้งใจตั้งชื่อเขาแบบนั้นหรือเปล่าโดยคอยท่าที่คนพี่จะปรนนิบัติคนน้อง วันหนึ่งชื่อของเขาจะถูกเปลี่ยนเป็นอิสราเอล “เจ้าชายคนหนึ่ง” แต่บัดนี้ เขาแย่งชิงและเข้าสู่ผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากอับราฮัมและอิสอัค ในฐานะบิดาของชนชาติอิสราเอล พระคัมภีร์และพระเยซูเจ้าในฝ่ายเนื้อหนังจะมาผ่านทางเขา

เชื่อกันว่าเพราะเอซาวกล่าวว่า “เอาไอ้สีแดง ๆ นั้น (ซุปน้ำข้นนั้น) มาให้ข้าหน่อยสิ” (สีแดงนั้น ตามที่มันปรากฏในภาษาเดิม) เพื่อเป็นการเหยียดหยามเขาสำหรับการทำเช่นนี้ เขาจึงถูกเรียกตลอดว่าเอโดม, “สีแดง” ต่อมา ยาโคบจะได้รับพระพรพิเศษด้วย ซึ่งพระเจ้าทรงเจตนาไว้สำหรับเขา คือทั้งหมดที่บิดาผู้เอาอกเอาใจผู้นั้นเจตนาไว้สำหรับเอซาวลูกคนโปรดของตน เรื่องราวตั้งแต่ตรงนี้เป็นต้นไปจะจดจ่ออยู่ที่ยาโคบและ

ลูกหลานของเขา ไม่ใช่เอซาว

ปฐมกาล 26

ข้อ 1,2:

26:1 และมีการกันดารอาหารในแผ่นดินนั้น นอกเหนือจากการกันดารอาหารครั้งแรกที่อยู่ในสมัยของอับราฮัม และอิสอัคไปหาอาบีเมเลคกษัตริย์แห่งชาวฟีลิสเตียที่เมืองเกราร์

26:2 และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่าน และตรัสว่า “อย่าลงไปยังอียิปต์เลย จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งเราจะบอกเจ้าเถิด

อิสอัคในประเทศของคนฟีลิสเตีย

“มีการกันดารอาหารในแผ่นดินนั้น” การกันดารอาหารมาบ่อยยังแผ่นดินปาเลสไตน์ มันเคยเป็นเช่นนั้นในปฐมกาล 12:10 เมื่ออับราฮัมลงไปยังอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น บัดนี้ การกันดารอาหารอีกคราวหนึ่งก็มาและอิสอัคไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินของคนฟีลิสเตีย เพราะถูกห้ามไม่ให้ไปยังอียิปต์ ในสมัยของโยเซฟ มีการกันดารอาหารในแผ่นดินนั้นและพี่ ๆ ของโยเซฟลงมายังอียิปต์เพื่อหาซื้ออาหาร ในสมัยของพวกผู้วินิจฉัย หนังสือนางรูธบอกเล่าถึงการที่นาโอมี เอลีเมเลคสามีของนาง และบุตรชายทั้งสองคนได้ไปยังแผ่นดินของคนโมอับเพราะการกันดารอาหารในอิสราเอล ในสมัยของเอลียาห์และอาหับ เพราะบาปเหล่านั้นของอิสราเอล เอลียาห์จึงประกาศว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผู้ซึ่งต่อพระพักตร์พระองค์ข้าพระองค์ยืนอยู่นั้น จะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้ นอกจากตามคำของข้าพระองค์” (1 พงศ์กษัตริย์ 17:1) ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 8:1 เอลีชากล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ได้ทรงเรียกให้เกิดการกันดารอาหารขึ้นแล้ว และมันจะมาบนแผ่นดินนี้เป็นเวลาเจ็ดปีด้วย”

เราทราบว่าบ่อยครั้งความอดอยาก ภัยพิบัติแห่งฝูงตั๊กแตน หรือสงคราม มาเพราะบาปทั้งหลายของประชาชน พระราชบัญญัติ 28:23,24 เตือนว่าถ้าประชากรเหล่านั้นทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้า “ฟ้าสวรรค์ของท่านที่อยู่เหนือศีรษะของท่านจะเป็นทองเหลือง และแผ่นดินที่อยู่ใต้ท่านจะเป็นเหล็ก พระเยโฮวาห์จะทรงทำให้ฝนแห่งแผ่นดินของท่านเป็นฝุ่นและละออง สิ่งเหล่านี้จะลงมาจากฟ้าสวรรค์อยู่เหนือท่าน จนกว่าท่านจะถูกทำลาย”

ฮักกัย 1:10,11 บอกเล่าถึงการลงโทษของพระเจ้าเพราะบาปของชนชาติอิสราเอล: “เพราะฉะนั้นท้องฟ้าที่อยู่เหนือพวกเจ้าจึงถูกยั้งน้ำค้างไว้เสีย และแผ่นดินโลกก็ถูกยึดพืชผลของเธอไว้เสีย และเราได้เรียกความแห้งแล้งมาสู่แผ่นดิน และมาสู่ภูเขาทั้งหลาย และมาสู่ข้าว และมาสู่น้ำองุ่นใหม่ และมาสู่น้ำมัน และมาสู่สิ่งต่าง ๆ ซึ่งดินอำนวยผล และมาสู่มนุษย์ และมาสู่สัตว์ และมาสู่ผลงานทั้งสิ้นแห่งมือเหล่านั้น”

อาโมส 4:6-8 บอกเราเช่นกันว่า: “และเราได้ให้ฟันสะอาดแก่พวกเจ้าในนครทั้งสิ้นของพวกเจ้าด้วย และการขาดอาหารในสถานที่ทุกแห่งของพวกเจ้า ถึงอย่างนั้นพวกเจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา” พระเยโฮวาห์ตรัส “และเราได้ยับยั้งฝนไว้เสียจากพวกเจ้าด้วย เมื่อยังมีอีกสามเดือนกว่าจะถึงฤดูเกี่ยว และเราได้ทำให้ฝนตกบนนครหนึ่ง และได้ทำให้ฝนไม่ตกบนอีกนครหนึ่ง ส่วนหนึ่งถูกฝนตก และส่วนที่ไม่มีฝนตกนั้นก็เหี่ยวแห้งไป ดังนั้นสองหรือสามนครจึงได้เร่ร่อนไปยังนครหนึ่งเพื่อจะดื่มน้ำ แต่พวกเขาก็ไม่ได้อิ่ม ถึงอย่างนั้นพวกเจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา” พระเยโฮวาห์ตรัส”

อย่างไรก็ตาม เราไม่ทราบว่าการกันดารอาหารในสมัยของอิสอัคเป็นการลงโทษสำหรับบาปใดของอิสอัคหรือไม่ มันอาจเป็นการกระทำกิจของพระเจ้ากับพวกคนต่างชาติที่ชั่วซึ่งอาศัยอยู่รอบข้างในแผ่นดินนั้น และมันอาจเป็นการทดสอบอิสอัคเหมือนกับในกรณีของอับราฮัมด้วย พระคัมภีร์กล่าวว่า “การลองดูความเชื่อของพวกท่านกระทำให้เกิดความอดทน” เปาโลมีหนามในเนื้อ “เกรงว่าข้าพเจ้าจะถูกยกชูจนเกินขนาด” (2 คร. 12:7) แต่ไม่ใช่เป็นการลงโทษเพราะทำบาป

อิสอัคไปหาอาบีเมเลค กษัตริย์ของคนฟีลิสเตีย นี่เป็นอาบีเมเลคคนเดียวกันกับที่อับราฮัมรู้จักเมื่อกว่าสี่สิบปีก่อนหน้า ก่อนที่อิสอัคเกิดหรือไม่? นี่อาจเป็นบุตรชายของเขา ซึ่งมีชื่อเดียวกัน แต่เกิดการพัฒนาอื่น ๆ ขึ้นแล้ว ตอนที่อับราฮัมอยู่ที่นั่นเมื่อนานมาแล้ว นั่นเป็น “อาบีเมเลค กษัตริย์แห่งเมืองเกราร์” เขาเคยเป็นกษัตริย์ของนครหนึ่ง คนฟีลิสเตียไม่ได้ถูกกล่าวถึง ประมาณช่วงเวลานั้นพวกคนฟีลิสเตียเริ่มเข้ามาในแผ่นดินปาเลสไตน์แล้ว โดยน่าจะมาจากเกาะครีตหรือประเทศต่าง ๆ ในทะเลอีเจียน แต่ยังไม่ได้โดดเด่นมากพอที่จะถูกกล่าวถึงในตอนนั้น

หลังจากที่อิสอัคหย่านมแล้วและฮาการ์กับอิชมาเอลถูกไล่ออกไป เราถูกบอกในปฐมกาล 21 ว่า “แล้วอาบีเมเลคก็ลุกขึ้น และฟีโคล์ผู้บัญชาการทหารของพระองค์ และพวกท่านได้กลับไปยังแผ่นดินของชาวฟีลิสเตีย” (ข้อ 32) “และอับราฮัมอาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งชาวฟีลิสเตียหลายวัน” (ข้อ 34)

แต่บัดนี้ในข้อ 26 อาบีเมเลคเป็นกษัตริย์ของคนฟีลิสเตียแล้ว หลังจากที่โยชูวานำในการพิชิตแผ่นดินคานาอันแล้วในอีกหลายร้อยปีต่อมา คนฟีลิสเตียก็จะเป็นศัตรูที่เข้มแข็งที่สุดและก้าวร้าวมากที่สุดที่ชนชาติอิสราเอลจะมีเป็นส่วนใหญ่

ข้อ 3-5:

26:3 จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ และเราจะอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้า เพราะว่าแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้า เราจะให้ประเทศเหล่านี้ทั้งหมด และเราจะทำให้คำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้านั้นสำเร็จ

26:4 และเราจะทำให้เชื้อสายของเจ้าทวีมากขึ้นดุจดวงดาวทั้งหลายแห่งฟ้าสวรรค์ และจะให้ประเทศเหล่านี้ทั้งหมดแก่เชื้อสายของเจ้า และในเชื้อสายของเจ้า บรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร

26:5 เพราะว่าอับราฮัมได้เชื่อฟังเสียงของเรา และได้รักษาคำกำชับของเรา บทบัญญัติทั้งหลายของเรา กฎเกณฑ์ทั้งหลายของเรา และราชบัญญัติทั้งหลายของเรา”

พันธสัญญาของพระเจ้าบัดนี้ถูกทวนซ้ำกับอิสอัค

พระเจ้าตรัสว่า “จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้” เขาจะต้องไม่ลงไปยังอียิปต์ เกรงว่าเขาอาจถูกทดลองให้ไปตามทางทั้งหลายของพวกเขา อาจเพราะเหตุผลเดียวกับที่อับราฮัมไม่ยอมให้เขากลับไปยังแผ่นดินเมโสโปตาเมียเพื่อหาเจ้าสาว เขาจะต้องอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้

พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมในปฐมกาล 15:16 ว่า “ความชั่วช้าของคนอาโมไรต์ยังไม่ครบถ้วน” ดังนั้นอิสอัค เช่นเดียวกับอับราฮัมและยาโคบในเวลาต่อมา จะเป็นผู้สัญจร ผู้อาศัยอยู่ในเต็นท์ ไม่เป็นเจ้าของแผ่นดินนั้น

แค่สองจุดเท่านั้นในแผ่นดินคานาอันทั้งหมดที่พ่อหมู่เหล่านี้ได้เป็นเจ้าของจริง ๆ อับราฮัมซื้อถ้ำแห่งมัคเปลาห์เพื่อเป็นที่ฝังศพ ยาโคบ “ซื้อที่ดินแปลงหนึ่ง ซึ่งเป็นที่ ๆ เขาได้กางเต็นท์ของตน จากมือของบุตรทั้งหลายของฮาโมร์ บิดาของเชเคม...” (ปฐก. 33:19) และฮีบรู 11:9,10 กล่าวข้อเท็จจริงนี้ชัดเจนที่ว่าอับราฮัม อิสอัค และยาโคบได้อาศัยอยู่ในเต็นท์ ทายาทแห่งพระสัญญาหนึ่งซึ่งยังไม่ถูกทำให้สำเร็จจริง และดังนั้นพวกเขาจึงเป็นแบบแผนสำหรับคริสเตียนทั้งหลายในโลกหนึ่งซึ่งไม่ใช่บ้านของเราจริง ๆ

แต่สิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แก่อับราฮัม พระองค์ก็ทรงสัญญาตอนนี้แก่อิสอัค พระองค์จะ “ทำให้คำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้านั้นสำเร็จ” พระองค์ทรงสัญญาว่าเชื้อสายของอิสอัคจะ “ทวีมากขึ้นดุจดวงดาวทั้งหลายแห่งฟ้าสวรรค์ และจะให้ประเทศเหล่านี้ทั้งหมดแก่เชื้อสายของเจ้า” นี่เป็นพระสัญญาหนึ่งของพระคัมภีร์และในพระเมสสิยาห์องค์นี้ “ในเชื้อสายของเจ้า บรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร”

อิสอัคได้รับการอวยพรในที่นี้ “เพราะว่าอับราฮัมได้เชื่อฟังเสียงของเรา” บุตรทั้งหลายได้รับพระพรต่าง ๆ ของพระเจ้าเป็นมรดกเพราะเหล่าบิดาที่ดำเนินในทางของพระเจ้า! และกี่ครั้งแล้วที่พระเจ้าได้ทรงช่วยเหลือเหล่ากษัตริย์แห่งยูดาห์เพราะเห็นแก่ดาวิด!

ข้อ 6-11:

26:6 และอิสอัคได้อาศัยอยู่ในเมืองเกราร์
26:7 และชายทั้งหลายแห่งสถานที่นั้นได้ถามท่านเรื่องภรรยาของท่าน และท่านกล่าวว่า “เธอเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า” เพราะท่านกลัวที่จะกล่าวว่า “นางเป็นภรรยาของข้าพเจ้า” “ด้วยเกรงว่า” ท่านกล่าวว่า “ชายทั้งหลายแห่งสถานที่นี้จะฆ่าข้าเสียเพราะเรเบคาห์” เพราะว่านางเป็นคนสวยน่าชม
26:8 และต่อมาเมื่อท่านอยู่ที่นั่นนานแล้ว อาบีเมเลคกษัตริย์แห่งชาวฟีลิสเตียทอดพระเนตรออกไปทางหน้าต่าง และเห็น และดูเถิด อิสอัคกำลังหยอกเล่นกับเรเบคาห์ภรรยาของตน
26:9 และอาบีเมเลคได้เรียกอิสอัคมา และตรัสว่า “ดูเถิด นางเป็นภรรยาของเจ้าแน่แล้ว และเจ้าพูดได้อย่างไรว่า ‘เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์’” และอิสอัคทูลต่อพระองค์ว่า “เพราะข้าพระองค์เคยกล่าวว่า ‘เกรงว่าข้าจะตายเพราะนาง’”
26:10 และอาบีเมเลคตรัสว่า “นี่เจ้าทำอะไรแก่พวกเรา คนหนึ่งในพวกประชาชนอาจจะเข้าไปนอนกับภรรยาของเจ้าโดยไม่คิดอะไร และเจ้าจะนำความผิดมาสู่พวกเรา”
26:11 และอาบีเมเลคได้ทรงกำชับประชาชนทั้งสิ้นของพระองค์ โดยตรัสว่า “ผู้ใดที่แตะต้องชายคนนี้หรือภรรยาของเขา จะถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน”

บุตรทำบาปตามบิดา

อิสอัคได้รับการอวยพรอย่างมากมายเพราะเหตุอับราฮัม (ข้อ 5) แต่ในที่นี้อิสอัคถูกนำเข้าสู่บาปอาจเพราะตัวอย่างของบิดาตน อับราฮัมเคยพูดโกหก ความจริงเพียงครึ่งเดียว ว่าซาราห์เป็นน้องสาวของเขาและนางถูกฟาโรห์รับตัวไป และจากนั้นเขาก็โกหกอีกที่เมืองเกราร์กับอาบีเมเลคก่อนที่อิสอัคเกิด บัดนี้เราสะเทือนใจที่ได้พบว่าอิสอัคทำแบบเดียวกันเมื่อเขากล่าวถึงเรเบคาห์ว่า “เธอเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า” โดยไม่ใช้ข้ออ้าง

ที่ว่านางเป็นน้องสาวต่างมารดาเหมือนอย่างที่ซาราห์เป็นแก่อับราฮัม เรเบคาห์สวยเหมือนอย่างที่ซาราห์เคยสวย เขากลัวว่าเขาจะถูกฆ่าเพราะเหตุนาง! มันเป็นความจริงอันเปี่ยมสุขที่ว่า “...ความเมตตาของพระเยโฮวาห์นั้นดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาลต่อบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ต่อหลานเหลน ต่อบรรดาคนที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์...” (สดด. 103:17,18) แต่มันเป็นความจริงเช่นกันว่าพระเจ้าทรงเยือน “ความชั่วช้าของบิดาทั้งหลายบนลูกหลาน...” (อพย. 20:5) ไม่ใช่ว่าพระเจ้าทรงเยือนการลงโทษบาปต่าง ๆ ของบิดาบนลูก ๆ แต่ทรงเยือนบาปเหล่านั้นเอง บิดาทำบาป จากนั้นลูกก็เดินตามรอยบิดาในการทำบาป บิดากินองุ่นเปรี้ยว และลูก ๆ ก็เข็ดฟัน

ดาวิดเล่นชู้กับบัทเชบาและสั่งฆ่าสามีของนาง ผมไม่สงสัยเลยว่าอัมโนนที่ข่มขืนทามาร์น้องสาวต่างมารดาของตนทราบเกี่ยวกับบาปของดาวิดผู้เป็นพ่อและไม่ได้คิดว่ามันเป็นสิ่งที่เลวร้ายขนาดนั้น อับซาโลมทราบเกี่ยวกับโลหิตที่ไร้ความผิดซึ่งดาวิดทำให้ตก และบาปของเขาเองในการฆ่าพี่ชายนักข่มขืนของตนก็ไม่ได้เลวร้ายมากเท่ากับบาปของดาวิด

เราพบว่าอาสากษัตริย์ที่ดีเอาเงินและทองคำออกไปจากคลังทรัพย์แห่งพระนิเวศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจ้างเบนฮาดัดแห่งซีเรียให้มาเป็นพันธมิตรต่อสู้กับอาณาจักรฝ่ายเหนือ พระเจ้าทรงตำหนิการออมชอมของเขากับพวกคนต่างชาติโดยใช้ฮานานีใน 2 พงศาวดาร 16:7 แต่บทถัดมาก็บอกเราว่าเยโฮซาฟัทบุตรชายของอาสา ซึ่งเป็นคนดีเช่นกันแต่เดินตามรอยบิดาของตน “ได้ร่วมเป็นพันธมิตรกับอาหับ” ผู้นับถือรูปเคารพที่ชั่วนั้นแห่งอาณาจักรฝ่ายเหนือ บุตรดำเนินตามแบบอย่างของบิดา และนับว่าเป็นพรที่เขาถูกตำหนิโดยเยฮู บุตรชายของฮานานี ผู้ซึ่งเคยตำหนิบิดาของเยโฮซาฟัท (2 พศด. 19:1-3) บาปนั้นดำเนินต่อไปถึงชั่วอายุที่สาม เมื่อเยโฮซาฟัทร่วมเป็นพันธมิตรอย่างใกล้ชิดกับอาหับคนชั่ว เยโฮรัมโอรสของเขาก็ตกหลุมรักและแต่งงานกับธิดาของอาหับ “และพระองค์ได้ดำเนินในทางของกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล เหมือนอย่างที่ราชวงศ์ของอาหับได้ทรงกระทำ เพราะว่าพระองค์ได้ธิดาของอาหับเป็นมเหสี และพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งซึ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์” (2 พศด. 21:6)

ดังนั้น อิสอัคคนดี จึงดำเนินตามแบบแผนที่ไม่ดีที่อับราฮัมได้วางไว้ในการโกหกเกี่ยวกับภรรยาของตน ไม่มีใครมาชิงตัวเรเบคาห์ไปและไม่มีใครพยายามที่จะฆ่าอิสอัคเพื่อที่จะได้ตัวนางไป แต่อุบายของเขาถูกค้นพบและอาบีเมเลคก็ตำหนิเขา

อิสอัคไม่ทราบว่าอาบีเมเลคเกรงกลัวพระเจ้าของอิสอัคยิ่งนักและคงไม่แย่งชิงภรรยาของชายอื่นและคงไม่อนุญาตให้ประชากรของเขาทำเช่นนั้นด้วย ช่างแสนวิเศษที่พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาคนของพระองค์ แม้เราจะพลั้งพลาดและอ่อนแอ

ข้อ 12-16:

26:12 แล้วอิสอัคได้หว่านพืชในแผ่นดินนั้น และในปีเดียวกันนั้นก็เก็บผลได้หนึ่งร้อยเท่า และพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรท่าน

26:13 และชายคนนั้นเริ่มเป็นใหญ่ และออกไปข้างหน้า และเติบโตขึ้นจนท่านกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่มาก

26:14 ด้วยว่าท่านมีฝูงแพะแกะเป็นกรรมสิทธิ์ และฝูงวัวเป็นกรรมสิทธิ์ และมีพวกคนใช้มากมาย และชาวฟีลิสเตียก็อิจฉาท่าน

26:15 ด้วยว่าบรรดาบ่อน้ำซึ่งพวกคนใช้ของบิดาท่านได้ขุดไว้ในสมัยของอับราฮัมบิดาของท่าน ชาวฟีลิสเตียได้อุดบ่อน้ำเหล่านั้น และเอาดินถมบ่อน้ำเหล่านั้น

26:16 และอาบีเมเลคตรัสกับอิสอัคว่า “จงไปจากพวกเราเสียเถิด เพราะเจ้ามีกำลังมากยิ่งกว่าพวกเรา”

ความมั่งมีของอิสอัค

เราทราบว่าอิสอัคได้รับทรัพย์สมบัติมากมายมาจากอับราฮัม ถึงแม้ว่าของกำนัลบางส่วนถูกยกให้แก่บุตรคนอื่น ๆ ของอับราฮัมไปแล้ว-บรรดาบุตรชายของเคทูราห์ และแก่อิชมาเอล แต่บัดนี้อิสอัคได้รับความจำเริญแล้ว ในปีเดียวเขาหว่านพืชและได้เก็บเกี่ยวร้อยเท่า และดังนั้นฝูงแพะแกะและฝูงวัวและความมั่งคั่งจึงเพิ่มพูนขึ้น “ชาวฟีลิสเตียก็อิจฉาท่าน” พวกเขาได้อุดบ่อน้ำเหล่านั้นที่อับราฮัมได้ขุดไว้ก่อนหน้านี้ คนฟีลิสเตียยังไม่เข้มแข็งพอที่จะเป็นภัยใหญ่โตแก่อิสอัค แต่พวกเขาจะเข้มแข็งขึ้นเรื่อย ๆ

อาบีเมเลคและคนฟีลิสเตียอยากให้อิสอัคออกไปจากดินแดนนั้น อาบีเมเลคและฟีโคล์เคยอยากได้คำปฏิญาณแบบสาบานกับอับราฮัมฉันใด บัดนี้พวกเขาก็เกรงกลัวอิสอัค และอาจรู้สึกขยะแขยงเพราะคำโกหกของเขาด้วย พวกเขาจึงอยากให้เขาไปเสีย และเขาก็ไป

ข้อ 17-23:

26:17 และอิสอัคได้ออกจากที่นั่น และตั้งเต็นท์ของท่านอยู่ในหุบเขาแห่งเกราร์ และอาศัยอยู่ที่นั่น

26:18 และอิสอัคขุดบ่อน้ำทั้งหลายอีก ซึ่งพวกเขาเคยขุดไว้ในสมัยของอับราฮัมบิดาของท่าน เพราะชาวฟีลิสเตียได้อุดบ่อน้ำเหล่านั้นเสียหลังจากการสิ้นชีวิตของอับราฮัม และท่านก็เรียกชื่อบ่อน้ำเหล่านั้นตามชื่อซึ่งบิดาของท่านได้เรียกบ่อน้ำเหล่านั้น

26:19 และพวกคนใช้ของอิสอัคขุดในหุบเขา และที่นั่นได้พบบ่อน้ำพุพลุ่งขึ้นมาบ่อหนึ่ง

26:20 และพวกคนเลี้ยงสัตว์ของเมืองเกราร์ได้ทะเลาะกับพวกคนเลี้ยงสัตว์ของอิสอัค โดยกล่าวว่า “น้ำนี้เป็นของพวกเรา” และท่านเรียกชื่อบ่อน้ำนั้นว่า เอเสก เพราะเขาทั้งหลายได้ทะเลาะกับท่าน

26:21 และพวกเขาก็ขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง และทะเลาะกันเรื่องบ่อนั้นด้วย และท่านเรียกชื่อบ่อน้ำนั้นว่า สิตนาห์

26:22 และท่านย้ายจากที่นั่น และขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง และเรื่องบ่อน้ำนั้นพวกเขาก็ไม่ได้ทะเลาะกัน และท่านจึงเรียกชื่อบ่อน้ำนั้นว่า เรโหโบท และท่านกล่าวว่า “เพราะบัดนี้พระเยโฮวาห์ได้ประทานที่อยู่แก่พวกเรา และพวกเราจะทวีมากขึ้นในแผ่นดินนี้”

26:23 และท่านก็ขึ้นไปจากที่นั่นไปยังเมืองเบเออร์เชบา

อิสอัคขุดบ่อน้ำหลายบ่อ

อิสอัคออกไปพ้นหน้าอาบีเมเลคแล้ว แต่ยังอยู่ในหุบเขาเกราร์ เราไม่เชื่อว่ามันเป็นเหตุบังเอิญที่อับราฮัมและจากนั้นก็อิสอัคเป็นคนมั่งมี พวกเขาประหยัดอดออม ทำงานหนัก มีอุปนิสัยที่เข้มแข็ง อับราฮัมไม่ยอม

อาศัยอยู่ในแผ่นดินหนึ่งโดยไม่ทำให้มันดีขึ้น ดังนั้นเขาจึงขุดบ่อน้ำหลายบ่อสำหรับฝูงแพะแกะและฝูงวัวของตน บ่อน้ำแห่งหนึ่งใกล้เมืองเฮโบรนยังถูกเรียกว่าบ่อน้ำของอับราฮัม บ่อน้ำแห่งหนึ่งที่เบเออร์เชบายังถูกเรียกว่าบ่อน้ำของอับราฮัม คนฟีลิสเตียได้ถมบ่อเหล่านั้นและอิสอัคก็ขุดพวกมันอีก พวกคนเลี้ยงสัตว์แห่งเมืองเกราร์เคยทะเลาะกับคนของอิสอัคเพราะบ่อน้ำแห่งหนึ่ง และเขาก็เรียกบ่อนั้นว่าเอเสก มีการทะเลาะกันอีกที่บ่อน้ำถัดมาซึ่งเขาเรียกว่าสิตนาห์ บ่อน้ำแห่งที่สามที่เขาขุด เขาเรียกมันว่าเรโหโบทเพราะพระเจ้าทรงทำให้เกิดที่ว่างแล้วและไม่มีการทะเลาะกันเพราะบ่อน้ำแห่งนั้น บัดนี้เขาย้ายออกจากหุบเขาแห่งเกราร์ลงไปยังเบเออร์เชบา

ข้อ 24,25:

26:24 และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านในคืนเดียวกันนั้น และตรัสว่า “เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม บิดาของเจ้า อย่ากลัวเลย ด้วยว่าเราอยู่กับเจ้า และจะอวยพรเจ้า และทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นเพราะเห็นแก่อับราฮัมผู้รับใช้ของเรา” 26:25 และท่านสร้างแท่นบูชาที่นั่น และร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ และตั้งเต็นท์ของท่านที่นั่น และที่นั่นพวกคนใช้ของอิสอัคขุดบ่อน้ำบ่อหนึ่ง

อิสอัคที่เบเออร์เชบา

ที่นี่อิสอัคก่อแท่นบูชาหนึ่ง “และร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์” พระเจ้าทรงทวนซ้ำแก่อิสอัคพันธสัญญานั้นที่พระองค์ทรงทำไว้กับอับราฮัม พันธสัญญานั้นซึ่งถูกกล่าวถึงแก่อิสอัคในปฐมกาล 26:3,4 เราไม่ถูกบอก ณ เวลานั้นว่าอิสอัคได้ก่อแท่นบูชาหนึ่งแล้ว แต่ตรงนี้เขาก่อ “และท่านสร้างแท่นบูชาที่นั่น และร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์”

วิธีที่อับราฮัมและอิสอัคนมัสการพระเจ้า

เรามักคิดถึงการนมัสการของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ที่พึ่งพระราชบัญญัติด้านพิธีการและเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นซึ่งถูกเรียกร้องในหมู่ชนชาติอิสราเอล ตามที่ถูกให้ไว้โดยโมเสสผู้ได้รับการดลใจ โอ แต่นั่นก็เป็นการคิดที่ผิด

พระเจ้าได้ทรงทวนซ้ำพันธสัญญาและพระสัญญาอันเปี่ยมสุขของพระองค์แก่อิสอัคในแผ่นดินฟีลิสเตียแล้ว (ส่วนหนึ่งของแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้นั้น) และอีกครั้งในข้อ 24 พระองค์ทรงปรากฏแก่อิสอัค จงสังเกตว่าอิสอัคตั้งเต็นท์ของตนและก่อแท่นบูชาหนึ่งและร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ นี่เป็นครั้งแรกและครั้งเดียวที่เราถูกบอกว่าอิสอัค “สร้างแท่นบูชา” อับราฮัมเคยก่อแท่นบูชาหนึ่งที่เชเคม (ปฐก. 12:6) เมื่อมาถึงแผ่นดินแห่งพระสัญญาเป็นครั้งแรก หลังจากเหตุการณ์ที่ไม่เป็นสุขในอียิปต์เมื่ออับราฮัมไม่ก่อแท่นบูชาใดเลย เขาก็กลับมายังแท่นบูชานั้นที่เชเคม (ปฐก. 13:4) ดังนั้นเมื่ออับราฮัมย้ายเต็นท์ของตนไปยังที่ราบแห่งมัมเรใกล้เฮโบรน เขาจึงก่อแท่นบูชาหนึ่งที่นั่น (ปฐก. 13:18) อับราฮัมอาศัยอยู่ชั่วระยะหนึ่งที่เบเออร์เชบา (ปฐก. 22:19) เราไม่ถูกบอกว่าเขาก่อแท่นบูชาหนึ่งที่นั่น

พระเจ้าทรงปรากฏโดยตรงแก่พ่อหมู่ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าเหล่านี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก พวกเขาอธิษฐานเหมือนอย่างที่อับราฮัมได้อธิษฐาน ผู้ซึ่งเป็น “ผู้พยากรณ์คนหนึ่ง” (ปฐก. 18:22-33; ปฐก. 20:7 เป็นตัวอย่าง) เอลีเอเซอร์ คนใช้ที่ได้รับความไว้วางใจมานานและเป็นตัวแทนของอับราฮัม ก็อธิษฐาน (ปฐก.

24:12,13) เรเบคาห์อธิษฐาน (ปฐก. 25:22,23) ดังนั้นอิสอัคในที่นี้จึง “ร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์” (ข้อ 25) มีหลักฐานมากมายว่าอิสอัคใคร่ครวญบ่อย ๆ เกี่ยวกับความจริงฝ่ายวิญญาณ (ปฐก. 24:63) เขาพึ่งพาพระเยโฮวาห์และสรรเสริญพระองค์ (ข้อ 22)

พ่อหมู่เหล่านี้ นั่นคือ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นประจำหรือไม่? ไม่เลย พวกเขาไม่มีคำบัญชาให้ทำเช่นนั้นเป็นประจำและไม่มีบันทึกว่าพวกเขามีการถวายเครื่องสัตวบูชาทุกวัน ครั้งหนึ่งพระเจ้าทรงสั่งอับราฮัมให้ถวายเครื่องสัตวบูชาโดยใช้สัตว์บางชนิด (ปฐก. 15:9-17) และพระเจ้าทรงสั่งอับราฮัมให้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา แต่อับราฮัมเคยถวายเครื่องสัตวบูชามาก่อนแล้ว เพราะอิสอัคเด็กหนุ่มนั้นกล่าวว่า “ลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน” (ปฐก. 22:7) จากนั้นอับราฮัมก็ถวายแกะผู้ตัวนั้นซึ่งเขาติดอยู่ในพุ่มไม้ เราทราบว่าอาแบล “โดยความเชื่อ” ได้ถวายเครื่องสัตวบูชาที่พอพระทัย เราไม่ถูกบอกว่าเครื่องสัตวบูชานั้นถูกบัญชา เขาน่าจะโดยความเชื่อและจากพระสัญญาต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงให้ไว้ ทราบว่าจะมีพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไปเสีย” และเครื่องสัตวบูชานั้นก็เป็นคำพยานของเขา การรับสารภาพแห่งความเชื่อของเขา ในทำนองเดียวกันเครื่องบูชาของคาอินก็เป็นการยืนกรานของเขาในเรื่องความเพียงพอในตัวเองของเขาแต่เป็นการยอมรับว่าเขามีพันธะต่อพระเจ้าสำหรับการเลี้ยงดูของพระเจ้า

อับราฮัมและอิสอัคทราบอย่างแน่นอนว่าเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นเป็นภาพของการสิ้นพระชนม์เพื่อลบมลทินบาปของพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมานั้น

จงหมายเหตุว่าแท่นบูชานั้นดูเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของการสถาปนาบ้านแห่งหนึ่ง เหมือนกับที่เหล่าคริสเตียนที่อาศัยอยู่ในเมืองหนึ่งอยากมีคริสตจักรสักแห่งที่พวกเขาสามารถเข้าร่วมประชุมได้เป็นประจำ เครื่องบูชาเหล่านั้นถูกถวายเป็นครั้งคราว แท่นบูชาเช่นนั้นเป็นเหมือนสถานบริสุทธิ์แห่งหนึ่ง เครื่องเตือนใจอย่างหนึ่ง ไม่ใช่เพื่อการถวายเครื่องสัตวบูชาอย่างเดียวเสมอไป แท่นบูชานั้นของเผ่ารูเบนและเผ่ากาดทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนในโยชูวา 22:10-27 ก็ไม่มีการถวายเครื่องสัตวบูชาหรือเครื่องเผาบูชา ยาโคบก่อและเจิมหินก้อนหนึ่งที่เบธเอลและกล่าวว่า “หินก้อนนี้....จะเป็นพระนิเวศน์ของพระเจ้า” (ปฐก. 28:22)

ต่อมาในพระราชบัญญัติด้านพิธีการ โมเสสจะถูกดลใจให้บัญชาเครื่องสัตวบูชาบางอย่าง แต่นอกเหนือจากกรณีพิเศษไม่กี่อย่างแล้ว ไม่มีคำบัญชาที่ถูกบันทึกไว้เลยที่ให้มีการถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นประจำตามกำหนดก่อนมีพระราชบัญญัติด้านพิธีการ ผมคิดเช่นนั้นตอนที่ยาโคบกล่าวว่า “ข้าพระองค์จะถวายหนึ่งในสิบแด่พระองค์อย่างแน่นอน” เขาหมายถึงเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ แต่ไม่มีรายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ ของยาโคบถูกเปิดเผยแก่เราเลย

ข้อ 26-33:

26:26 แล้วอาบีเมเลคไปหาท่านจากเมืองเกราร์ และอาฮุสซัทสหายคนหนึ่งของพระองค์ และฟีโคล์ผู้บัญชาการทหารของพระองค์

26:27 และอิสอัคกล่าวกับท่านเหล่านั้นว่า “ทำไมพวกท่านจึงมาหาข้าพเจ้า โดยเห็นว่า พวกท่านเกลียดชังข้าพเจ้า และได้ขับไล่ข้าพเจ้าไปเสียจาก

พวกท่าน”

26:28 และท่านเหล่านั้นกล่าวว่า “พวกเราเห็นอย่างชัดเจนแล้วว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และพวกเราได้พูดกันว่า บัดนี้ขอให้มีคำปฏิญาณระหว่างเราทั้งหลาย คือระหว่างพวกเรากับท่าน และขอให้พวกเรากระทำพันธสัญญากับท่าน

26:29 ว่าท่านจะไม่ทำอันตรายแก่พวกเรา ตามที่พวกเราไม่ได้แตะต้องท่าน และตามที่พวกเราไม่ได้กระทำสิ่งใดแก่ท่านเว้นแต่สิ่งที่ดี และได้ส่งท่านไปอย่างสันติ บัดนี้ท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงอวยพร”

26:30 และท่านได้จัดการเลี้ยงให้แก่ท่านเหล่านั้น และท่านเหล่านั้นได้กินและดื่ม

26:31 และครั้นรุ่งเช้าทั้งสองฝ่ายก็ตื่นแต่เช้ามืด และกระทำปฏิญาณต่อกัน และอิสอัคส่งท่านเหล่านั้นไป และท่านเหล่านั้นก็จากท่านไปอย่างสันติ

26:32 และต่อมาในวันนั้นเองพวกคนใช้ของอิสอัคมา และบอกท่านเกี่ยวกับบ่อน้ำนั้นซึ่งพวกเขาได้ขุดไว้ และกล่าวแก่ท่านว่า “พวกเราพบน้ำแล้ว”

26:33 และท่านเรียกบ่อน้ำนั้นว่า เชบา ฉะนั้นชื่อของนครนั้นคือ เบเออร์เชบา จนถึงทุกวันนี้

อาบีเมเลคและฟีโคล์มาหาอิสอัค เหมือนที่พวกเขามาหาอับราฮัม เพื่อทำสนธิสัญญา

ในปฐมกาล 21:22-31 เราพบว่ากษัตริย์อาบีเมเลคและฟีโคล์ผู้บัญชาการทหารของเขา มาขอร้องอับราฮัมให้เขาสาบานโดยทำสนธิสัญญาหนึ่งกับพวกเขาว่าเขาจะไม่ปฏิบัติอย่างเทียมเท็จกับพวกเขา บัดนี้กษัตริย์อาบีเมเลค ฟีโคล์ และเพื่อนอีกคนหนึ่งได้มาหาอิสอัคพร้อมกับคำขอร้องเดียวกัน พวกเขาตระหนักว่าอิสอัคเป็นชายผู้มีกำลังมากและมั่งมีมากและว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเขา ก่อนหน้านั้นอาบีเมเลคได้ขอร้องอิสอัคให้ออกไปจากเขตแดนของตนทันที และอิสอัคก็ทำเช่นนั้น แต่บัดนี้ เขาอยากทำสนธิสัญญาหนึ่งเพราะเขากล่าวว่า “พวกเราเห็นอย่างชัดเจนแล้วว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับท่าน” ดังนั้นสนธิสัญญานั้นจึงถูกทำขึ้นอย่างจริงจัง: พวกเขาทั้งสองฝ่ายจะต้องไม่ทำอันตรายต่อกันและกัน

ถึงแม้ว่าพวกคนเลี้ยงสัตว์ของกษัตริย์อาบีเมเลคได้ทะเลาะกับพวกคนเลี้ยงสัตว์ของอิสอัค คนทั้งปวงก็ตระหนักว่าเขาเป็นคนของพระเจ้าผู้มีกำลังมากและว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเขา

อับราฮัมได้ทำพันธสัญญาหนึ่งที่คล้ายกันกับอาบีเมเลค (ปฐก. 21:31)

ข้อ 34,35:

26:34 และเอซาวมีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านรับยูดิธบุตรสาวของเบเออรีคนฮิตไทต์ และบาเชมัทบุตรสาวของเอโลนคนฮิตไทต์มาเป็นภรรยา

26:35 ซึ่งพวกนางเป็นความทุกข์ใจแก่อิสอัคและเรเบคาห์

เอซาวแต่งงานกับพวกหญิงต่างชาติ

คนฮิตไทต์เป็นเผ่าพันธุ์หนึ่งที่ยิ่งใหญ่ เหล่านักวิชาการที่ไม่เชื่อเคยกล่าวไว้หลายปีว่าไม่เคยมีชนชาติเช่นนั้นอยู่จริง หรือว่าพวกเขาไม่มีความสำคัญ และว่าการประเมินค่าของพระคัมภีร์เกี่ยวกับอำนาจและอิทธิพลของพวกเขานั้นไม่ถูกต้องแม่นยำ

อย่างไรก็ตาม นักวิชาการเหล่านั้นก็คิดผิด ศิลาจารึกต่าง ๆ ได้ถูกค้นพบซึ่งบ่งบอกว่าคนฮิตไทต์เคยเป็นประชาชาติใหญ่และว่าพวกเขาเคยเป็นคู่แข่งกับอียิปต์และบาบิโลนในด้านอำนาจและอิทธิพล แต่ว่าคนฮิตไทต์เป็นคนไม่เชื่อพระเจ้า บัดนี้เอซาว ซึ่งได้ดูหมิ่นสิทธิบุตรหัวปีของตน แต่งงานกับหญิงสองคนจากตระกูลที่ไม่เชื่อพระเจ้าเหล่านี้ ซึ่งสร้างความทุกข์ใจมากให้แก่อิสอัคและเรเบคาห์ นั่นถูกบ่งบอกเพิ่มเติมในข้อ 46 ของบทถัดไป และในปฐมกาล 28 ที่อิสอัคส่งตัวยาโคบไปเพื่อที่จะได้ภรรยาคนหนึ่งจากท่ามกลางผู้คนของเขาเอง

ปฐมกาล 27

ข้อ 1-17:

27:1 และต่อมาเมื่ออิสอัคชราแล้ว และตาของท่านมัวจนท่านมองไม่เห็น ท่านก็เรียกเอซาวบุตรชายคนโตของท่านมา และกล่าวแก่เขาว่า “ลูกของพ่อเอ๋ย” และเขากล่าวแก่ท่านว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่”

27:2 และท่านกล่าวว่า “ดูเถิด บัดนี้พ่อแก่แล้ว พ่อไม่รู้วันแห่งความตายของพ่อ

27:3 ฉะนั้นบัดนี้ พ่อขอร้องเจ้า จงเอาอาวุธของเจ้า คือแล่งธนูของเจ้าและคันธนูของเจ้า และออกไปที่ท้องทุ่ง และหาเนื้อกวางมาให้พ่อ

27:4 และเตรียมอาหารอร่อยให้พ่อ อย่างที่พ่อชอบนั้น และนำอาหารนั้นมาให้พ่อ เพื่อพ่อจะกิน เพื่อจิตใจของพ่อจะอวยพรเจ้าก่อนพ่อตาย”

27:5 และเรเบคาห์ก็ได้ยินเมื่ออิสอัคพูดกับเอซาวบุตรชายของท่าน และเอซาวก็ออกไปยังท้องทุ่งเพื่อล่าเนื้อกวาง และเพื่อนำเนื้อนั้นมา

27:6 และเรเบคาห์พูดกับยาโคบบุตรชายของนางโดยกล่าวว่า “ดูเถิด แม่ได้ยินบิดาของเจ้าพูดกับเอซาวพี่ชายของเจ้า โดยกล่าวว่า

27:7 ‘จงนำเนื้อกวางมาให้พ่อ และเตรียมอาหารอร่อยให้พ่อ เพื่อพ่อจะกิน และอวยพรเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ก่อนความตายของพ่อ’

27:8 เพราะฉะนั้นบัดนี้ ลูกชายของแม่เอ๋ย จงเชื่อฟังเสียงของแม่ตามซึ่งแม่สั่งเจ้า

27:9 บัดนี้จงไปที่ฝูงแพะแกะ และนำลูกแพะดี ๆ สองตัวจากฝูงแพะมาให้แม่ และแม่จะทำลูกแพะเหล่านั้นให้เป็นอาหารอร่อยให้บิดาเจ้า อย่างที่ท่านชอบ

27:10 และเจ้าจะต้องนำมันไปให้บิดาเจ้า เพื่อท่านจะรับประทาน และเพื่อท่านจะอวยพรเจ้าก่อนการสิ้นชีวิตของท่าน”

27:11 และยาโคบกล่าวแก่เรเบคาห์มารดาของตนว่า “ดูเถิด เอซาวพี่ชายของข้าพเจ้าเป็นคนมีขนดกและข้าพเจ้าเป็นคนเกลี้ยงเกลา

27:12 บิดาของข้าพเจ้าคงจะคลำตัวข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะดูเหมือนว่าเป็นผู้หลอกลวงแก่ท่าน และข้าพเจ้าจะนำการสาปแช่งมาเหนือข้าพเจ้า และไม่ใช่พร”

27:13 และมารดาของเขากล่าวแก่เขาว่า “ขอให้การสาปแช่งของเจ้าตกอยู่กับแม่เถิด ลูกชายของแม่เอ๋ย จงเชื่อฟังเสียงของแม่เท่านั้น และไปเอาลูกแพะพวกนั้นมาให้แม่เถิด”

27:14 และเขาไป และจับมา และนำพวกมันมาให้มารดาของตน และมารดาของเขาได้ทำอาหารอร่อย อย่างที่บิดาของเขาชอบนั้น

27:15 และเรเบคาห์นำเสื้ออย่างดีที่สุดของเอซาวบุตรชายคนโตของนาง ซึ่งอยู่กับนางในบ้าน และสวมเสื้อเหล่านั้นให้ยาโคบบุตรชายคนเล็กของนาง

27:16 และนางเอาหนังของพวกลูกแพะใส่บนมือทั้งสองของเขา และบนคอที่เกลี้ยงเกลาของเขา

27:17 และนางก็มอบอาหารอร่อยและขนมปัง ซึ่งนางได้เตรียมนั้น ไว้ในมือของยาโคบบุตรชายของนาง

เรเบคาห์และยาโคบหลอกลวงอิสอัค

อิสอัครบเร้าเอซาวบุตรของตนให้นำเนื้อกวางมาและจัดเตรียมอาหารอร่อยเพื่อที่ตนจะกินเพราะว่าอิสอัคชราแล้วและเขากล่าวว่า “...เพื่อจิตใจของพ่อจะอวยพรเจ้าก่อนพ่อตาย” อิสอัคทราบว่าตนมีของประทาน

แห่งการพยากรณ์ในเรื่องนี้และจะพูดแทนพระเจ้า

คำประกาศที่ว่าอิสอัคผู้ชรา ซึ่งได้รับการดลใจจากพระเจ้า จะประกาศพระพรหนึ่งจากพระเจ้าก็เป็นเรื่องน่าตกใจ ในกรณีนี้มันกลับกลายเป็นตรงข้ามกับแผนการของเขาเอง ต่อมายาโคบก็จะอวยพรบุตรชายทั้งหลายของตนในเชิงเป็นคำพยากรณ์ก่อนเขาตาย (ปฐก. 49)

เราถูกเตือนความจำเกี่ยวกับบาลาอัมผู้ซึ่งใจโลภของเขาอยากแช่งสาปชนชาติอิสราเอลเพื่อเงินแต่กลับถูกบังคับให้อวยพรพวกเขาซ้ำแล้วซ้ำอีก (กดว. บทที่ 22-24) และมันเป็นมาจากพระเจ้า คายาฟาส มหาปุโรหิตชั่วคนนั้นที่อยากฆ่าพระเยซูเจ้า ก็กล่าวคำพยากรณ์: “และคนหนึ่งในพวกเขา ชื่อคายาฟาส ผู้เป็นมหาปุโรหิตในปีเดียวกันนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย และไม่พิจารณาว่า สิ่งนี้เป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ที่จะให้คน ๆ หนึ่งตายเสียเพื่อประชาชน และเพื่อชนชาติทั้งหมดไม่ต้องพินาศ” และเขามิได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่โดยเป็นมหาปุโรหิตในปีนั้น เขาพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์เพื่อชนชาตินั้น” (ยอห์น 11:49-51)

นี่เป็นการให้ความกระจ่างเสริมที่น่าสนใจเกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่องการดลใจ พระเยซูตรัสว่า “มีเขียนไว้แล้วว่า ‘มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวไม่ได้ แต่โดยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’” (มธ. 4:4) เปาโลกล่าวว่าข่าวสารที่ได้รับการดลใจของเขา “ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:13) นั่นคือ กับเรื่องฝ่ายวิญญาณและถ้อยคำที่พระวิญญาณประทาน คนเหล่านั้นที่เขียนพระคัมภีร์ไม่จำเป็นต้องมีความคิดที่เฉียบแหลมกว่าปกติ หรือมีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาเขียน สิ่งที่พวกเขากล่าวไม่ได้เป็นผลมาจากการวางแผนของพวกเขาหรือมาจากสติปัญญาของพวกเขาแต่เป็นถ้อยคำที่มาจากพระเจ้าโดยตรง

ดังนั้นเหล่าผู้พยากรณ์ในกาลก่อนจึง “ได้ไต่ถามและสืบค้นอย่างขยันขันแข็ง...โดยสืบค้นสิ่งที่หรือลักษณะแห่งเวลาที่พระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกเขา ได้ทรงสำแดงไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้ทรงเป็นพยานล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะตามมา” มันได้ถูกเปิดเผยแก่พวกเขา “ว่า ไม่ใช่สำหรับพวกเขาเอง แต่สำหรับพวกเรา พวกเขาจึงได้ปรนนิบัติ...” (1 ปต. 1:10-12) พวกเขานั่งลงและศึกษาค้นคว้า แสวงหาที่จะเข้าใจสิ่งที่พวกเขาเอง ซึ่งถูกนำพาโดยพระวิญญาณของพระเจ้าได้เขียนลงไป!

ลาของบาลาอัมพูดได้ (ถึงแม้ว่าพวกลาพูดไม่ได้)! และคายาฟาสที่ไม่ได้กลับใจเชื่อก็ถูกบังคับให้พยากรณ์เรื่องการลบมลทินนั้นซึ่งตัวเขาเองก็ไม่เข้าใจและไม่อยากได้! ดังนั้นอิสอัค ซึ่งถูกเรเบคาห์และยาโคบหลอกลวง ก็จะอวยพรยาโคบตามที่พระเจ้าทรงอยากให้เขาได้รับพร โดยคิดว่าตลอดเวลานั้นตนพยากรณ์เกี่ยวกับเอซาว!

เรเบคาห์มีเหตุอันควรไหมในการหลอกลวง? หรือยาโคบ? ไม่เลย พระเจ้าไม่จำเป็นต้องใช้คำโกหกของมนุษย์เพื่อทำให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จจริง เราคิดว่าหากอิสอัคทราบว่าตนกำลังอวยพรยาโคบอยู่ พระเจ้าก็คงจะใส่ถ้อยคำแบบเดียวกันในปากของเขา พระเจ้าสามารถควบคุมผู้พยากรณ์คนหนึ่งที่ทราบว่าตน

ทำอะไร เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงควบคุมอิสอัคผู้ชรานั้นที่ไม่ทราบว่าตนกำลังให้คนน้องเป็นใหญ่กว่าคนพี่

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความขมขื่นและความเกลียดชังของเอซาวคงจะถูกหลีกเลี่ยงไปได้เยอะเลยหากคำอวยพรนั้นมาโดยวิธีที่ถูกต้อง จนเขาจะเห็นได้ว่ามันเป็นมาจากพระเจ้า เป็นตามที่คาด เอซาวผู้ไม่อยู่ฝ่ายวิญญาณโทษยาโคบสำหรับคำอวยพรนั้นที่พระเจ้าคงจะยกให้แก่ตนไปแล้วหากไม่มีการหลอกลวงของยาโคบและความเสียหายที่ตามมา

พระเจ้าทรงนำสิ่งดีออกมาจากสิ่งชั่ว

เราเห็นเช่นกันว่าพระเจ้า ผู้ทรงทำให้โทโสของมนุษย์สรรเสริญพระองค์ ทรงสามารถลบล้างและใช้การแม้แต่เล่ห์เพทุบายของมนุษย์ได้ “และพวกเราทราบว่า ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (รม. 8:28) เมื่อพวกพี่ชายที่ชั่วขายโยเซฟเด็กหนุ่มให้เป็นทาสในอียิปต์ พวกเขาก็ประสงค์ร้าย “แต่พระเจ้าได้ทรงดำริให้สิ่งนั้นเกิดผลดี” (ปฐก. 45:5,8; ปฐก. 50:20)

อัครทูตเปาโล ซึ่งติดคุกและถูกข่มเหง ชื่นชมยินดีและกล่าวว่าสิ่งทั้งหมดนั้น “ได้กลับเป็นเหตุให้ข่าวประเสริฐแผ่แพร่กว้างออกไป” (ฟป. 1:12) ดังนั้นเมื่อข่าวประเสริฐถูกประกาศ เขาก็จะชื่นชมยินดี ไม่ว่ามันจะถูกประกาศในความอิจฉาหรือความจริงใจก็ดี

การแยกแยะฝ่ายวิญญาณของเรเบคาห์

เราต้องขอชมเรเบคาห์ นางได้อธิษฐานตอนที่ฝาแฝดนั้นดิ้นดันกันในครรภ์ของนางและพระเจ้าทรงเปิดเผยแก่นางว่า “ชนสองประชาชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า และคนสองลักษณะจะถูกแยกกันจากท้องของเจ้า และชนชาติหนึ่งจะมีกำลังมากกว่าอีกชนชาติหนึ่ง และพี่จะปรนนิบัติน้อง” (ปฐก. 25:23) ดังนั้นนางจึงจำได้ว่ายาโคบจะต้องเป็นประมุขและเอซาวจะต้องรับใช้เขา นางทราบแน่นอนเช่นกันว่าเชื้อสายองค์นั้นผู้ซึ่งบรรดาประชาชาติจะได้รับพรโดยทางพระองค์จะเสด็จมาจากยาโคบ, ชนชาติอิสราเอลนั้น, พระคัมภีร์, พระผู้ช่วยให้รอดนั้น แน่นอนว่านางเข้าใจว่าพันธสัญญานั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริงผ่านทางยาโคบ นางรู้ว่าเขาได้รับสิทธิบุตรหัวปี นางทำถูกแล้วที่เข้าข้างเขามากกว่าเอซาวผู้ไม่อยู่ฝ่ายวิญญาณและทำตามเนื้อหนัง แต่นางทำผิดที่หลอกลวงอิสอัค นางมองเห็นบั้นปลายที่พระเจ้าทรงวางแผนไว้ แต่นางคิดอย่างโง่เขลาว่าการหลอกลวงของนางจะช่วยทำให้เกิดสิ่งที่พระเจ้าทรงอยากได้

ในเรื่องนี้นางชวนให้เรานึกถึงซาราห์ผู้ซึ่ง ไม่เชื่อว่าพระเจ้าจะประทานบุตรชายคนหนึ่งให้แก่ตน รบเร้าอับราฮัมให้รับตัวฮาการ์เป็นภรรยา โดยหวังว่าฮาการ์อาจคลอดบุตรชายคนนั้นที่ถูกสัญญาไว้และซึ่งโดยทางเขาพระพรใหญ่ยิ่งนั้นของโลกจะต้องมา เรเบคาห์คิดผิดที่หลอกลวง แต่เห็นได้ชัดว่านางมีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณมากกว่าอิสอัคในบางด้าน หรือนางไม่ได้ถูกบังตาโดยความชอบส่วนตัวที่อิสอัคมีต่อเอซาวผู้ซึ่งเป็นคนที่ชอบใช้ชีวิตกลางแจ้ง เป็นนายพรานและเป็นลูกคนโปรดของบิดา

ยาโคบและเรเบคาห์มารดาของเขาคิดผิดที่หลอกลวงและโกหกอิสอัคผู้ชรา และผมคิดว่าความเศร้าเสียใจจะมาเพราะการหลอกลวงของพวกเขา คริสเตียนทั้งหลายอาจทำบาปและอาจถูกลงโทษเพราะบาปของตน แต่พระเจ้าไม่เคยทอดทิ้งคนของพระองค์และพระองค์จะไม่ฝ่าฝืนพันธสัญญาของพระองค์กับยาโคบ

ข้อ 18-25:

27:18 และเขาได้เข้ามาหาบิดาของตน และกล่าวว่า “คุณพ่อขอรับ” และท่านกล่าวว่า “พ่ออยู่นี่ เจ้าคือใคร ลูกของพ่อเอ๋ย”

27:19 และยาโคบกล่าวแก่บิดาของตนว่า “ลูกเป็นเอซาวบุตรหัวปีของพ่อ ลูกได้ทำตามที่พ่อสั่งลูกแล้ว โปรดลุกขึ้น ลูกขอร้องพ่อ นั่งและรับประทานเนื้อกวางของลูกเถิด เพื่อจิตใจของพ่อจะอวยพรลูก”

27:20 และอิสอัคกล่าวแก่บุตรชายของตนว่า “ทำไมเจ้าจึงพบมันเร็วนัก ลูกของพ่อเอ๋ย” และเขากล่าวว่า “เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพ่อได้นำมันมาให้ลูก”

27:21 และอิสอัคกล่าวแก่ยาโคบว่า “จงมาใกล้ ๆ พ่อขอร้องเจ้า เพื่อพ่อจะได้คลำตัวเจ้า ลูกของพ่อเอ๋ย ว่าเจ้าเป็นเอซาวลูกชายของพ่อแน่หรือไม่”

27:22 และยาโคบได้เข้าไปใกล้อิสอัคบิดาของตน และอิสอัคคลำตัวเขา และกล่าวว่า “เสียงก็เป็นเสียงของยาโคบ แต่มือเป็นมือของเอซาว”

27:23 และท่านไม่ได้สังเกตเขา เพราะมือของเขามีขนดก เหมือนมือของเอซาวพี่ชายของเขา ท่านจึงอวยพรเขา

27:24 และท่านกล่าวว่า “เจ้าเป็นเอซาวลูกชายของพ่อจริงหรือ” และเขากล่าวว่า “ลูกเป็น”

27:25 และท่านกล่าวว่า “จงนำเนื้อมาให้พ่อ และพ่อจะกินเนื้อกวางของลูกชายของพ่อ เพื่อจิตใจของพ่อจะอวยพรเจ้า” และยาโคบนำเนื้อกวางมาใกล้ท่าน และท่านก็รับประทาน และเขานำน้ำองุ่นมาให้ท่าน และท่านก็ดื่ม

การหลอกลวงนั้นประสบผลสำเร็จ

เรเบคาห์วางแผนอย่างระมัดระวัง ลูกแพะก็มีเนื้ออร่อยพอ ๆ กับกวาง คุณพ่อคิดว่าเนื้อที่เอซาวลูกคนโปรดของตนนำมาให้จะอร่อยกว่า แต่มันไม่ใช่เลย เสื้อผ้าของเอซาวมีกลิ่น “เหมือนกลิ่นแห่งท้องทุ่ง” (ข้อ 27) หนังแพะทำให้ชายชราตาบอดผู้นี้คิดว่ามือ แขน และคอนั้นเป็นของเอซาวผู้มีขนดก!

เราคิดว่าอิสอัคท่าทางไม่ไหวแล้วตอนนี้ เขาอาจเริ่มหลง ๆ ลืม ๆ แล้ว ถึงแม้ว่าเขามีชีวิตอยู่ต่อไปอีกหลายปีหลังจากนี้ก็ตาม ถึงอย่างไรแล้ว เขาก็ให้พรแห่งบุตรหัวปีนั้นแก่ยาโคบ ผู้เป็นน้อง

ถึงแม้อิสอัคกล่าวแล้วว่า “ดูเถิด บัดนี้พ่อแก่แล้ว พ่อไม่รู้วันแห่งความตายของพ่อ” (ข้อ 2) เขาก็ไม่ตายจนกระทั่งอีกยี่สิบกว่าปีต่อมา (ปฐก. 35)

ข้อ 26-29:

27:26 และอิสอัคบิดาของเขากล่าวแก่เขาว่า “บัดนี้จงเข้ามาใกล้ และจุบพ่อ ลูกของพ่อเอ๋ย”

27:27 และเขาเข้ามาใกล้และจุบท่าน และท่านก็ดมกลิ่นแห่งเสื้อของเขา และอวยพรเขา และกล่าวว่า “ดูซิ กลิ่นของลูกชายของพ่อเป็นเหมือนกลิ่นแห่งท้องทุ่ง ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรแล้ว

27:28 ฉะนั้นขอพระเจ้าประทานน้ำค้างแห่งฟ้าสวรรค์แก่เจ้า และความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดิน และข้าวและน้ำองุ่นมากมาย

27:29 ขอให้ประชาชนรับใช้เจ้า และให้บรรดาประชาชาติโน้มตัวลงต่อเจ้า จงเป็นเจ้านายเหนือพี่น้องของเจ้าเถิด และให้บุตรชายทั้งหลายของ

มารดาของเจ้าโน้มตัวลงต่อเจ้า ขอให้ทุกคนที่สาปแช่งเจ้าถูกสาปแช่ง และขอให้ผู้ที่อวยพรเจ้าได้รับพร”

พรของยาโคบ

จงพิจารณาพรนั้นที่อิสอัคประกาศแบบเป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับยาโคบ เขาสัญญาเรื่อง (1) ความเจริญรุ่งเรืองฝ่ายร่างกาย: “...ความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดิน และข้าวและน้ำองุ่นมากมาย” ดังนั้นเราจึงไม่ต้องประหลาดใจที่ยาโคบจะเจริญรุ่งเรืองเมื่อเขาหนีไปหาลาบัน

แน่นอนว่านี่หมายความว่าลูกหลานของยาโคบ ประชาชาติอิสราเอล จะได้รับแผ่นดินคานาอันเป็นมรดกซึ่ง “มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์” และนี่บอกใบ้มิใช่หรือเกี่ยวกับความประหยัดอดออม, การทำงานหนัก, อุปนิสัยที่ซื่อตรง, ความจงรักภักดี, และความสัตย์ซื่อที่จะทำให้ยาโคบจำเริญตลอดชั่วชีวิตของเขา และความประหยัดอดออมที่จะติดตามยิวจำนวนมากทั่วโลก?

ยาโคบได้รับคำสัญญาเรื่อง (2) การครอบครองในปาเลสไตน์ “ขอให้ประชาชนรับใช้เจ้า...ให้บุตรชายทั้งหลายของมารดาของเจ้าโน้มตัวลงต่อเจ้า” นั่นไม่เพียงหมายถึงเอซาว พี่ชายของเขาโดยตรงเท่านั้น แต่เห็นได้ชัดว่าลูกหลานของเอซาวจะโน้มตัวลงต่อพวกยิวด้วย ยกตัวอย่างเช่น ดาวิดและซาโลมอนจะครอบครองอยู่เหนือคนเอโดม และอีกหลายประชาชาติต้องก้มกราบลงต่อลูกหลานเหล่านี้ของยาโคบ เมื่อพวกเขาเข้ามาพิชิตแผ่นดินปาเลสไตน์ในเวลาต่อมาและผ่านทางรัชกาลของดาวิดและซาโลมอนโดยเฉพาะ ใช่แล้ว และสุดท้ายแล้วในรัชกาลของพระเยซูคริสต์เองผู้ทรงเป็นเชื้อสายที่ยิ่งใหญ่นั้นของยาโคบ

ข้อ 30-33:

27:30 และต่อมา ทันทีที่อิสอัคได้อวยพรยาโคบเสร็จแล้ว และยาโคบพึ่งออกไปจากต่อหน้าอิสอัคบิดาของเขา เอซาวพี่ชายของเขาก็เข้ามาจากการล่าของเขา

27:31 และเขาได้ทำอาหารอร่อยเช่นกัน และนำอาหารนั้นมาให้บิดาของเขา และกล่าวแก่บิดาของเขาว่า “ขอพ่อของลูกลุกขึ้น และรับประทานเนื้อกวางของลูกชายของพ่อ เพื่อจิตใจของพ่อจะได้อวยพรลูก”

27:32 และอิสอัคบิดาของเขากล่าวแก่เขาว่า “เจ้าคือใคร” และเขากล่าวว่า “ลูกคือลูกชายของพ่อ เอซาวบุตรหัวปีของพ่อไง”

27:33 และอิสอัคก็ตัวสั่นยิ่งนัก และกล่าวว่า “ใครเล่า คือผู้นั้นอยู่ที่ไหน ที่เอาเนื้อกวางและนำมันมาให้พ่อ และพ่อได้กินหมดแล้วก่อนเจ้ามาถึง และพ่อได้อวยพรเขาแล้ว ใช่แล้ว และเขาจะได้รับพร”

“ใช่แล้ว และเขาจะได้รับพร”

เอซาวเข้ามา เขาฆ่าสัตว์ที่ล่ามาแล้ว ปรุงเนื้อกวางนั้นและเขานำอาหารนั้นมาให้อิสอัคผู้เป็นบิดา จงหมายเหตุว่าเอซาวอยากอ้างสิทธิ์ในพรแห่งบุตรหัวปีนั้น ถึงแม้ว่าเขาได้ขายสิทธิบุตรหัวปีนั้นให้ยาโคบแล้วก็ตาม เขากล่าวว่า “ลูกคือลูกชายของพ่อ เอซาวบุตรหัวปีของพ่อไง”

อิสอัคผู้ชราตัวสั่นด้วยความตกใจ แต่เขารู้ว่าพรนั้นที่เขาให้ไปแล้วมีลักษณะเป็นคำพยากรณ์ ถูกให้มาจากพระเจ้า ดังนั้นถึงแม้ว่าตัวเขาเองเข้าใจผิดในการคิดว่าตนได้อวยพรเอซาว เขาก็ตระหนักถึงความจริงนั้น

และเขากล่าวเกี่ยวกับยาโคบว่า “ใช่แล้ว และเขาจะได้รับพร”! พรนั้นที่พระเจ้าทรงเจตนาไว้สำหรับยาโคบได้มาถึงยาโคบ

ข้อ 34-38:

27:34 และเมื่อเอซาวได้ยินบรรดาถ้อยคำของบิดาของเขา เขาก็ร้องออกมาด้วยเสียงดังและด้วยความขมขื่นยิ่งนัก และกล่าวแก่บิดาของเขาว่า “ขออวยพรลูก คือลูกด้วยเถิด โอ คุณพ่อขอรับ” 27:35 และท่านกล่าวว่า “น้องชายของเจ้าได้มาด้วยเล่ห์เหลี่ยม และเอาพรของเจ้าไปเสียแล้ว” 27:36 และเขากล่าวว่า “เขามีชื่อว่ายาโคบก็ถูกต้องแล้วมิใช่หรือ เพราะเขาได้แย่งลูกสองครั้งแล้ว เขาแย่งสิทธิ์บุตรหัวปีของลูกไป และดูเถิด บัดนี้เขาแย่งพรของลูกไปเสียแล้ว” และเขากล่าวว่า “พ่อไม่ได้สงวนพรไว้ให้ลูกบ้างเลยหรือ” 27:37 และอิสอัคตอบและกล่าวแก่เอซาวว่า “ดูเถิด พ่อได้ตั้งเขาให้เป็นนายของเจ้า และบรรดาพี่น้องของเขา พ่อมอบให้แก่เขาให้เป็นพวกคนใช้ และด้วยข้าวและน้ำองุ่นพ่อได้ค้ำจุนเขาไว้ และบัดนี้พ่อจะทำอะไรให้แก่เจ้าได้เล่า ลูกของพ่อเอ๋ย” 27:38 และเอซาวกล่าวแก่บิดาของเขาว่า “พ่อมีแค่พรเดียวเท่านั้นหรือ คุณพ่อขอรับ ขออวยพรลูกคือลูกด้วยเถิด โอ คุณพ่อขอรับ” และเอซาวก็ตะเบ็งเสียงของเขาขึ้น และร้องไห้

เอซาวอยากได้พรนั้นจริง ๆ!

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความปรารถนาของเขาเป็นของจริง แต่เขาเป็นคนสองจิตสองใจ ห่วงความสบายและความเพลิดเพลินปกติของเนื้อหนังมากกว่าพระพรฝ่ายวิญญาณอันยิ่งใหญ่นั้นและการถูกใช้การโดยพระเจ้า ดังนั้นเขาจึงขายสิทธิบุตรหัวปีของตนเพื่อแลกกับซุปน้ำข้นสีแดง ฮีบรู 12:15-17 บอกเราว่าพระเจ้าทรงเห็นเอซาวอย่างไร

คริสเตียนทั้งปวงถูกเตือนสติว่า:

“จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีคนหนึ่งคนใดขาดจากพระคุณของพระเจ้า เกรงว่าจะมีรากแห่งความขมขื่นแซมขึ้นมาทำให้เกิดความยุ่งยากแก่พวกท่าน และเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากมลทินไป เกรงว่าจะมีคนล่วงประเวณีคนใด หรือคนหมิ่นประมาทเหมือนอย่างเอซาว ผู้ได้ขายสิทธิ์บุตรหัวปีของตนนั้นเสียเพราะเห็นแก่อาหารคำเดียว เพราะพวกท่านทราบอยู่แล้วว่า ภายหลังเมื่อเขาอยากที่จะได้รับคำอวยพรนั้นเป็นมรดก เขาก็ได้ถูกปฏิเสธเสีย เพราะเขาแสวงหาสถานที่แห่งการกลับใจเสียใหม่ไม่พบ ถึงแม้ว่าเขาแสวงหามันอย่างกระวนกระวายด้วยน้ำตาไหล”

ดังนั้นในสายพระเนตรของพระเจ้าเอซาวจึงเป็น “คนหมิ่นประมาท” ชายคนหนึ่งผู้อยากได้อาหารอร่อย ๆ มากกว่าได้รับพระพรใหญ่ยิ่งนั้นเป็นมรดกซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาไว้แก่เชื้อสายของอับราฮัม

เราถูกเตือนใจเกี่ยวกับยากอบ 4:4 ว่า “พวกท่าน บรรดาผู้เล่นชู้ชายและหญิงเอ๋ย พวกท่านไม่ทราบหรือว่า การเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ประสงค์เป็นมิตรกับโลก ก็เป็นศัตรูของพระเจ้า” ดังนั้นผู้ที่ให้สิ่งต่าง ๆ ฝ่ายโลกมาก่อนพระเจ้า ในนัยนั้นจึงมีความผิดในการเล่นชู้ฝ่ายวิญญาณ ดังนั้นขอให้เราระวังที่จะไม่เป็นคนสองจิตสองใจและไม่เพียงขจัดบาปอันโจ่งแจ้งแต่เครื่องถ่วงที่อาจ

ฉุดรั้งการวิ่งแข่งของเราด้วย เอซาวแพ้ถูกคัดออกแล้ว เขาร้องไห้อย่างขมขื่น แต่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงความคิดและแผนการ ยาโคบได้รับพระพรของพระเจ้าแล้วและมันจะไม่ถูกพรากไปเสีย

ส่วนหนึ่งเป็นเพราะธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังของเอซาวที่ทำให้เขามองไม่เห็นว่านี่เป็นพระหัตถ์ของพระเจ้า เขาคิดว่าอุบายของยาโคบได้ทำให้ยาโคบได้รับพรนั้น

อิสอัคลำบากใจ เขาอยากให้พรแก่เอซาวแต่เขาไม่สามารถแก้ไขพรที่ให้แก่ยาโคบไปแล้วได้ ดังนั้นเขาจึงต้องให้พรที่ด้อยกว่าและรองลงมาแก่เอซาว

ข้อ 39-46:

27:39 และอิสอัคบิดาของเขาได้ตอบและกล่าวแก่เขาว่า “ดูเถิด ที่อยู่อาศัยของเจ้าจะเป็นความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดิน และของน้ำค้างแห่งฟ้าสวรรค์จากเบื้องบน

27:40 และโดยดาบของเจ้า เจ้าจะมีชีวิตอยู่ และเจ้าจะรับใช้น้องชายของเจ้า แต่จะเป็นไปอย่างนี้ เมื่อเจ้ามีอำนาจครอบครองนั้น เจ้าจะหักแอกของเขาเสียจากคอของเจ้า”

27:41 และเอซาวก็เกลียดชังยาโคบ เพราะเหตุพรนั้นที่บิดาของเขาได้อวยพรเขา และเอซาวพูดในใจของเขาว่า “วันทั้งหลายแห่งการไว้ทุกข์เพื่อพ่อของข้าใกล้เข้ามาแล้ว เมื่อนั้นข้าจะฆ่ายาโคบน้องชายของข้าเสีย”

27:42 และคำเหล่านี้ของเอซาวบุตรชายคนโตของเรเบคาห์ถูกบอกให้นางฟัง และนางส่งไปและเรียกยาโคบบุตรชายคนเล็กของนางมา และกล่าวแก่เขาว่า “ดูเถิด เอซาวพี่ชายของเจ้า เกี่ยวกับเจ้า ได้ปลอบใจของตนเอง โดยตั้งใจจะฆ่าเจ้า

27:43 เพราะฉะนั้นบัดนี้ ลูกชายของแม่เอ๋ย จงเชื่อฟังเสียงของแม่เถิด และจงลุกขึ้น เจ้าจงหนีไปหาลาบันพี่ชายของแม่ที่เมืองฮาราน

27:44 และอยู่กับเขาสักสองสามวัน จนกว่าความเกรี้ยวกราดของพี่ชายของเจ้าจะคลายลง

27:45 จนกว่าความโกรธของพี่ชายเจ้าจะคลายลงจากเจ้า และเขาลืมสิ่งซึ่งเจ้าได้กระทำแก่เขา แล้วแม่จะส่งไป และพาเจ้ามาจากที่นั่น ทำไมแม่จะต้องสูญเสียลูกทั้งสองคนในวันเดียวกันด้วยเล่า”

27:46 และเรเบคาห์กล่าวแก่อิสอัคว่า “ข้าพเจ้าเบื่อชีวิตของข้าพเจ้าเหลือเกิน เพราะบุตรสาวเหล่านั้นของคนเฮท ถ้ายาโคบหาภรรยาคนหนึ่งจากบุตรสาวทั้งหลายของคนเฮท อย่างเช่นหญิงเหล่านี้ซึ่งเป็นพวกบุตรสาวทั้งหลายของแผ่นดินนี้ ชีวิตข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเล่า”

ยาโคบต้องหนีไปจากความโกรธจนอยากฆ่าของเอซาว

จงหมายเหตุพรนั้นที่ให้แก่เอซาว เขาจะได้รับพรต่าง ๆ ฝ่ายวัตถุ: “...ความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินและของน้ำค้างแห่งฟ้าสวรรค์จากเบื้องบน” ผู้คนของเอซาวจะดำรงชีวิตโดยดาบ เขาจะต้องรับใช้น้องชายของเขา คนเอโดมจะรับใช้ชนชาติอิสราเอล แต่คนเอโดมจะสลัดทิ้งอำนาจครอบครองของพวกเขาออกไปเสีย เราคิดว่ากระทั่งวันนี้ ความเป็นศัตรูกันระหว่างคนอาหรับที่เป็นมุสลิมและพวกยิวถูกบอกล่วงหน้าส่วนหนึ่งในถ้อยคำนี้เกี่ยวกับดาบ

“เอซาวก็เกลียดชังยาโคบ” มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่คนเหล่านั้นที่ได้รับบรรดาพรที่ดีที่สุดของพระเจ้า

บางครั้งก็ถูกเกลียดชังและถูกตำหนิว่าเป็นฝ่ายผิดโดยคนเหล่านั้นที่หมิ่นประมาท สองจิตสองใจ ไม่อยู่ฝ่ายวิญญาณ และไม่ได้รับพรแบบเดียวกันที่พระเจ้าทรงอยากประทานให้แก่พวกเขา

เอซาวคิดว่าบิดาของตนจะตายในไม่ช้า และเมื่อถึงตอนนั้นเขาก็วางแผนจะฆ่ายาโคบ แต่เขาก็เข้าใจผิด อิสอัคจะไม่ตายเร็ว ๆ นี้

บัดนี้เรเบคาห์ก็ลำบากใจยิ่งนัก ยาโคบต้องไปเสียและไปหาลาบันพี่ชายของนางในแผ่นดินฮาราน และนางคิดว่ายาโคบต้อง “อยู่กับเขาสักสองสามวัน” เท่านั้น โอ แต่มันจะเป็นเวลานานหลายปีและเขาอาจไม่ได้เห็นหน้ามารดาของเขาอีกเลย เอซาวไม่ได้ลืมเร็วขนาดนั้น ต่อมา เมื่อยาโคบกลับมาจากปัดดานอารัม เอซาวก็ออกไปพบกับเขาพร้อมกับชายสี่ร้อยคน ผมแน่ใจว่าเดิมทีเขาเจตนาที่จะทำร้ายยาโคบ แต่บัดนี้เด็กหนุ่มผู้นี้ต้องออกจากบ้านแล้ว

พระเจ้าทรงมีแผนการหนึ่งในเรื่องนี้เช่นกัน อิสอัคและเรเบคาห์ทุกข์ใจมาก ๆ ที่เอซาวได้เหล่าภรรยาที่เป็นคนต่างชาติ (ปฐก. 26:34,35) เรเบคาห์และอิสอัคทุกข์ใจทั้งคู่เกี่ยวกับเรื่องนั้น นั่นน่าจะเป็นข้ออ้างที่ดี ดังนั้นนางจึงเสนอเรื่องนี้ต่ออิสอัค ยาโคบต้องไม่แต่งงานกับหญิงต่างชาติคนใดเหล่านี้ เขาต้องไปเสีย เหมือนอย่างที่คนใช้ของอับราฮัมไปหาเจ้าสาวคนหนึ่งมาให้อิสอัค กลับไปยังแผ่นดินแห่งผู้คนของเขา

ปฐมกาล 28

ข้อ 1-5:

28:1 และอิสอัคก็เรียกยาโคบมา และอวยพรเขา และกำชับเขา และกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าอย่าหาภรรยาคนหนึ่งจากบุตรสาวทั้งหลายของคานาอัน
28:2 จงลุกขึ้น ไปยังเมืองปัดดานอารัม ไปยังบ้านเบธูเอลบิดาของแม่เจ้า และจงหาภรรยาคนหนึ่งสำหรับเจ้าจากที่นั่น จากบุตรสาวทั้งหลายของลาบันพี่ชายแม่ของเจ้า
28:3 และขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอวยพรเจ้า และโปรดให้เจ้ามีลูกดก และให้เจ้าทวียิ่งขึ้น เพื่อเจ้าจะเป็นชนชาติใหญ่
28:4 และขอประทานพรของอับราฮัมแก่เจ้า คือแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้าพร้อมกับเจ้า เพื่อเจ้าจะรับแผ่นดินนี้เป็นมรดกซึ่งในที่แห่งนี้เจ้าเป็นคนแปลกหน้า ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่อับราฮัมแล้ว”
28:5 และอิสอัคก็ส่งยาโคบไป และเขาก็ไปยังปัดดานอารัมไปหาลาบัน บุตรชายของเบธูเอลคนซีเรีย พี่ชายของเรเบคาห์ มารดาของยาโคบและเอซาว

ยาโคบต้องหนีจากเอซาวไปยังฮาราน

อิสอัคสั่งยาโคบว่า “เจ้าอย่าหาภรรยาคนหนึ่งจากบุตรสาวทั้งหลายของคานาอัน” บัดนี้เพราะเชื่อแล้วว่าพระเจ้าทรงเลือกยาโคบให้รับพันธสัญญานั้นเป็นมรดก อิสอัคจึงยืนกราน เหมือนอย่างที่อับราฮัมได้ยืนกรานเกี่ยวกับอิสอัค ว่ายาโคบต้องไม่แต่งงานกับหญิงต่างชาติ เราคิดว่าเขาว้าวุ่นใจ เหมือนเรบาคาห์ได้ว้าวุ่นใจเพราะภรรยาต่างชาติเหล่านั้นของเอซาว บัดนี้เพราะการกระตุ้นของภรรยาของเขา อิสอัคจึงส่งยาโคบกลับไปยังลาบันพี่ชายของเรเบคาห์เพื่อไปหาภรรยาคนหนึ่งมาจากเหล่าบุตรสาวของลาบัน อิสอัค ด้วยความไม่รู้แต่อยู่ภายใต้การดลใจของพระเจ้า ได้ให้พรหนึ่งแก่ยาโคบ บัดนี้เขาเชื่อว่าผ่านทางยาโคบ พระพรแห่งพันธสัญญานั้นจะมา และเขาพยากรณ์ว่าพระสัญญานั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริงในยาโคบ อันที่จริง ทันทีที่อิสอัคทราบว่าตนได้ประกาศพระพรของพระเจ้าโดยไม่ตั้งใจให้แก่ยาโคบแล้วแทนที่จะให้แก่เอซาวตามที่ตนได้คิดไว้ เขาก็เห็นว่ามันเป็นพระหัตถ์ของพระเจ้าและกล่าวว่า “ใช่แล้ว และเขาจะได้รับพร” (ปฐก. 27:33) ดังนั้นพระพรของอับราฮัมจึงจะต้องเป็นของเขาแล้วตอนนี้ เหมือนอย่างที่อิสอัคได้พยากรณ์

“จงลุกขึ้น ไปยังเมืองปัดดานอารัม” ชื่อเรียกนี้หมายถึง ระหว่างแม่น้ำเหล่านั้น มันอาจมีความหมายเดียวกันกับเมโสโปตาเมีย มันหมายถึงพื้นที่โดยรวมนั้นของแม่น้ำยูเฟรตีสกับแม่น้ำไทกริส ที่เจาะจงมากที่สุดในที่นี้มันหมายถึงเมืองฮาราน (ปฐก. 27:43; 28:10; 29:4) นั่นเป็นที่ ๆ อับราฮัมไปในตอนแรกเมื่อเขาเริ่มไปจากเมืองเออร์ของคนเคลเดียไปยังคานาอัน ที่เมืองฮารานเขาอาศัยอยู่จนกระทั่งเทราห์บิดาของเขาเสียชีวิต (ปฐก. 11:31,32; กิจการ 7:4) จากนั้นก็ไปต่อยังคานาอัน

เราคิดว่าจากปฐมกาล 11:23-31 ครอบครัวนั้นทั้งหมดเคยอยู่ที่เมืองเออร์ของคนเคลเดีย นั่นคือ อับราฮัมกับพี่น้องสามคนของตน เหล่าบุตรชายของเทราห์ เมื่ออับราฮัม เทราห์และโลทจากไป นาโฮร์กับครอบครัวของเขาไม่ถูกกล่าวถึงว่าไปกับพวกเขายังเมืองฮาราน แต่บัดนี้เราพบว่าลาบันอยู่ในเมืองฮาราน เขาถูกเรียกว่า “บุตรชายของนาโฮร์” (ปฐก. 29:5) แต่น่าจะเป็นบุตรชายคนหนึ่งของเบธูเอล บิดาของรูเบน และ

ดังนั้นจึงเป็นหลานชายคนหนึ่ง (ลูกหลานคนหนึ่งก็ถูกเรียกว่าบุตรชายคนหนึ่ง) ของนาโฮร์ เอลีเอเซอร์ไม่ได้ตกลงกับเบธูเอลแต่กับลาบันเกี่ยวกับเรเบคาห์เพื่อจะเป็นเจ้าสาวคนหนึ่งสำหรับอิสอัค แต่คนใช้ชราผู้นั้นของอับราฮัมให้ของกำนัลต่าง ๆ แก่พี่ชายและมารดาของเรเบคาห์ ดังนั้นเราจึงตัดสินว่านาโฮร์และเบธูเอลตายไปแล้วทั้งคู่ ลาบันอาศัยอยู่ที่เมืองฮารานหรือใกล้กับที่นั่น ไม่ใช่ในเมืองเออร์ของคนเคลเดีย ยาโคบไปหาเขา

ยาโคบต้องไปจากมารดาของตนผู้ซึ่งเขารักมากยิ่งนัก และบิดาผู้ชราของเขา การหลอกลวงได้ก่อให้เกิดความเกลียดชังของเอซาวแล้ว ดังนั้นบาปจึงมีค่าจ้างของมัน และถึงแม้ว่ายาโคบเป็นลูกคนโปรดของคุณแม่ของเขา เราก็คิดว่าเขาคงไม่ได้เห็นหน้านางอีก

ข้อ 6-9:

28:6 เมื่อเอซาวเห็นว่าอิสอัคได้อวยพรยาโคบ และส่งเขาไปยังปัดดานอารัม เพื่อหาภรรยาคนหนึ่งสำหรับเขาจากที่นั่น และเห็นว่าขณะที่อิสอัคได้อวยพรเขานั้นท่านได้กำชับเขา โดยกล่าวว่า “เจ้าอย่าหาภรรยาสำหรับเจ้าจากบุตรสาวทั้งหลายของคานาอัน”

28:7 และเห็นว่ายาโคบได้เชื่อฟังบิดาของเขาและมารดาของเขา และไปยังปัดดานอารัม

28:8 และเมื่อเอซาวเห็นว่าบุตรสาวทั้งหลายของคานาอันไม่เป็นที่พอใจอิสอัคบิดาของตน

28:9 แล้วเอซาวจึงไปหาอิชมาเอล และรับมาหะลัท ผู้เป็นบุตรสาวของอิชมาเอล บุตรชายของอับราฮัม น้องสาวของเนบาโยท มาเป็นภรรยา นอกเหนือภรรยาทั้งหลายซึ่งเขามีอยู่แล้ว

เอซาวแต่งงานกับภรรยาคนที่สาม

บัดนี้เอซาวรู้ซึ้งแล้วว่าเหล่าภรรยาต่างชาติของตนทำให้อิสอัคและเรเบคาห์ทุกข์ใจ ทำไมถึงไม่รู้สึกก่อนหน้านี้? ภรรยาต่างชาติเหล่านั้น “เป็นความทุกข์ใจแก่อิสอัคและเรเบคาห์” (ปฐก. 26:35) แต่การส่งตัวยาโคบไปเสียเพื่อหลีกเลี่ยงการที่เขาจะได้ภรรยาต่างชาติก็ทำให้เอซาวรู้ซึ้งแล้ว ดังนั้นเขาจึงรับบุตรสาวของอิชมาเอลมาเป็นภรรยาคนที่สาม นางคือมาหะลัท (ถูกเรียกว่า บาเชมัท ในปฐก. 36:10) น้องสาวของเนบาโยท บุตรชายหัวปีของอิชมาเอล (ปฐก. 25:13) ถึงแม้ว่ายาโคบเป็นบุตรชายแห่งพระสัญญานั้นแล้วตอนนี้ เอซาวกับอิชมาเอลก็เป็นคนในครอบครัวและมีการจดบันทึกบางอย่างเกี่ยวกับพวกเขา ต่อมาคนเอโดม ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากเอซาว จะเป็นเพื่อนบ้านของชนชาติอิสราเอลและคนมีเดียนและลูกหลานคนอื่น ๆ จากอิชมาเอลจะรังควานชนชาติอิสราเอล

ข้อ 10-15:

28:10 และยาโคบออกไปจากเมืองเบเออร์เชบาและไปทางเมืองฮาราน

28:11 และเขามาถึงที่แห่งหนึ่ง และอยู่ที่นั่นตลอดคืนนั้น เพราะดวงอาทิตย์ตกแล้ว และเขาได้เอาหินหลายก้อนจากที่แห่งนั้นมา และวางหินเหล่านั้นเป็นพวกหมอนของเขา และเอนกายลงในที่แห่งนั้นเพื่อจะนอน

28:12 และเขาฝัน และดูเถิด บันไดอันหนึ่งถูกตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลก และยอดของบันไดนั้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และดูเถิด ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระเจ้า

กำลังขึ้นลงอยู่บนบันไดนั้น
28:13 และดูเถิด พระเยโฮวาห์ประทับยืนอยู่เหนือบันไดนั้น และตรัสว่า “เราเป็นพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอับราฮัม บรรพบุรุษของเจ้า และพระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินซึ่งเจ้านอนอยู่นั้น เราจะให้แก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้า
28:14 และเชื้อสายของเจ้าจะเป็นเหมือนผงคลีแห่งแผ่นดินโลก และเจ้าจะแผ่กว้างออกไปทางทิศตะวันตก และทางทิศตะวันออก และทางทิศเหนือและทางทิศใต้ และในตัวเจ้า และในเชื้อสายของเจ้า บรรดาครอบครัวแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร
28:15 และดูเถิด เราอยู่กับเจ้า และจะพิทักษ์รักษาเจ้าไว้ในทุกแห่งหนที่เจ้าไป และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินนี้อีก เพราะเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้าจนกว่าเราได้ทำสิ่งซึ่งเราพูดกับเจ้าไว้นั้นแล้ว”

พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองในความฝันหนึ่ง

ก่อนที่พระคัมภีร์ (ซึ่งมั่นคงอยู่เป็นนิตย์ในสวรรค์-สดด. 119:89) ได้ถูกบันทึกลงไปสำหรับมนุษย์ พระเจ้าได้ตรัสบ่อยครั้งแก่ผู้คนในความฝันต่าง ๆ ในที่นี้ความฝันของยาโคบเป็นเรื่องเกี่ยวกับบันไดอันหนึ่งที่ทอดยาวขึ้นไปถึงสวรรค์ โยเซฟฝันความฝันต่าง ๆ เกี่ยวกับความเป็นใหญ่ที่จะมาของเขาซึ่งเขาบอกเล่าจนทำให้พวกพี่ชายของเขาโมโห คนเชิญน้ำองุ่นและคนทำขนมปังของฟาโรห์ก็ฝันความฝันต่าง ๆ และในคุกโยเซฟก็ตีความความฝันเหล่านั้น ฟาโรห์มีความฝันต่าง ๆ ที่บอกล่วงหน้าถึงเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์และเจ็ดปีแห่งความอดอยาก และโยเซฟให้การตีความของพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนั้น ในผู้วินิจฉัย 7:13-15 พระเจ้าประทานความฝันหนึ่งให้แก่คนมีเดียนคนหนึ่งและทรงให้กิเดโอนได้ยินมันเพื่อที่จะได้รับกำลังใจ พระเจ้าทรงปรากฏแก่ซาโลมอนในความฝันหนึ่ง (1 พงศ์กษัตริย์ 3:5-15) ในดานิเอล 2 เนบูคัดเนสซาร์มีความฝันหนึ่งเกี่ยวกับจักรวรรดิโลกทั้งสี่ที่ยิ่งใหญ่นั้น และในดานิเอล 4 เขามีความฝันหนึ่งเกี่ยวกับหายนะที่จะมาสู่ตนเพราะความเย่อหยิ่งของตน

ทูตสวรรค์องค์หนึ่งปรากฏแก่โยเซฟในความฝันหนึ่งเพื่อบอกเขาว่ามารีย์เป็นหญิงพรหมจารี ในมัทธิว 2:12 พวกนักปราชญ์ได้รับคำเตือนจากพระเจ้าในความฝันหนึ่ง ในมัทธิว 2:13 และ 19 พระเจ้าทรงสั่งโยเซฟให้ไปยังอียิปต์ จากนั้นก็ให้กลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ เป็นไปได้ที่นิมิตนั้นของเปาโลในกิจการ 16:9 เป็นความฝันหนึ่ง มันเป็นในตอนกลางคืน ทูตสวรรค์องค์นั้นที่ปรากฏแก่เขาเช่นกันในกิจการ 27:23,24 อาจมาในความฝันหนึ่ง-เราไม่รู้

นั่นหมายความว่าพระเจ้าสามารถใช้ความฝันต่าง ๆ เพื่อเตือนและสอนผู้คนได้ แต่มีโอกาสเกิดขึ้นเช่นนั้นน้อยลงแล้วตอนนี้-ประการแรกคือ เพราะพระวจนะของพระเจ้าที่ถูกบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว; ประการที่สอง เพราะคริสเตียนสามารถมีการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงระวังใครก็ตามที่บอกเล่าความฝันหนึ่งเพื่อสอนหลักคำสอนหนึ่ง โดยปราศจากคำกล่าวที่ชัดเจนของพระคัมภีร์

“บันไดที่ไปถึงสวรรค์นั้น” เป็นภาพของพระคริสต์ นี่เป็นฝันที่น่ามหัศจรรย์ บันไดอันหนึ่งที่ทอดยาวจากแผ่นดินโลกไปถึงสวรรค์แน่นอนว่าเป็นเครื่องเตือนใจเกี่ยวกับความจริงอันหอมหวานที่ว่าพระเจ้าจะทรงกลายเป็นมนุษย์ ว่าพระคริสต์จะทรงถอดฉลองพระองค์แห่งสง่าราศีและประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง จะประทับอยู่ท่ามกลางมนุษย์และทรงทำให้เกิดหนทางหนึ่งไปสู่สวรรค์

พระเยซูทรงเป็นประตูสู่สวรรค์ พระองค์ทรงเป็นประตูสู่คอกแกะนั้น พระองค์ทรงเป็นทางเชื่อมนั้นระหว่างแผ่นดินโลกกับสวรรค์!

“ดูเถิด ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระเจ้ากำลังขึ้นลงอยู่บนบันไดนั้น” งานของเหล่าทูตสวรรค์ดูเหมือนจะกระทำบนแผ่นดินโลกเป็นหลัก “ทูตสวรรค์ทั้งสิ้นนั้นเป็นบรรดาวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่ถูกส่งไปให้ปรนนิบัติคนเหล่านั้นที่จะเป็นทายาททั้งหลายแห่งความรอดมิใช่หรือ” (ฮบ. 1:14) ดังนั้นเหล่าทูตสวรรค์จึงขึ้นไปสู่สวรรค์เพื่อรายงาน (ดู โยบ 1:6; 2:1; 2 พศด. 18:19-22) และจากนั้นพวกเขาก็กลับมาปรนนิบัติมนุษย์ ปกป้องผู้คนบนแผ่นดินโลก “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ตั้งค่ายล้อมรอบบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และทรงช่วยพวกเขาให้รอดพ้น” (สดด. 34:7; ดู สดด. 91:11,12 เช่นกัน)

จงสังเกตพระสัญญามากมายเหล่านั้นที่ทรงประทานแก่ยาโคบ

1. เชื้อสายของเขาจะเป็นเหมือนผงคลีแห่งแผ่นดินโลกและแผ่ออกไปยังทิศตะวันตก ทิศตะวันออก ทิศเหนือ และทิศใต้
2. ในเชื้อสายของเขา บรรดาครอบครัวแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพร แน่นอนว่านั่นเป็นพระสัญญาเกี่ยวกับพระคริสต์และอาจเกี่ยวกับพระคัมภีร์และเหล่าศาสดาพยากรณ์ที่จะมาโดยทางชนชาติอิสราเอลด้วย (ดู รม. 3:1,2)
3. องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปกป้องและรักษายาโคบในทางทั้งสิ้นของเขา อุบายของลาบันเอาชนะเขาไม่ได้ พวกคนต่างชาติที่อาจเกลียดชังเขาจะทำลายเขาไม่ได้ ในความอดอยากเขาจะถูกนำลงไปยังอียิปต์ ซึ่งเป็นที่ ๆ มีความอุดมสมบูรณ์
4. พระเจ้าจะทรงนำเขาเข้ามาในแผ่นดินคานาอันอีก ถึงแม้ว่าเขาจะไปยังเมืองฮารานและเมโสโปตาเมียและจากไปกว่ายี่สิบปีก็ตาม

ข้อ 16-22:

28:16 และยาโคบตื่นขึ้นจากการนอนหลับของเขา และเขากล่าวว่า “แน่ทีเดียวพระเยโฮวาห์ทรงอยู่ในที่แห่งนี้ และข้าหาได้รู้ไม่”

28:17 และเขาก็กลัวและกล่าวว่า “สถานที่แห่งนี้น่าเกรงกลัวจริง ๆ สถานที่แห่งนี้มิใช่อย่างอื่น แต่เป็นพระนิเวศน์ของพระเจ้า และนี่เป็นประตูแห่งฟ้าสวรรค์”

28:18 และยาโคบได้ลุกขึ้นแต่เช้ามืด และเอาหินก้อนนั้นที่เขาได้ทำเป็นพวกหมอนของเขา และตั้งมันขึ้นเป็นเสาสำคัญ และเทน้ำมันบนยอดเสานั้น

28:19 และเขาเรียกชื่อสถานที่แห่งนั้นว่า เบธเอล แต่ในตอนแรกชื่อของนครนั้นได้ถูกเรียกว่า ลูส

28:20 และยาโคบทำการปฏิญาณ โดยกล่าวว่า “ถ้าพระเจ้าจะทรงอยู่กับข้าพระองค์ และจะทรงพิทักษ์รักษาข้าพระองค์ในทางที่ข้าพระองค์ไปนี้ และจะประทานอาหารให้ข้าพระองค์รับประทาน และเสื้อผ้าให้สวมใส่

28:21 จนข้าพระองค์กลับมายังบ้านบิดาของข้าพระองค์โดยสันติแล้ว แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์

28:22 และหินก้อนนี้ ซึ่งข้าพระองค์ได้ตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ จะเป็นพระนิเวศน์ของพระเจ้า และจาก

ทุกสิ่งที่พระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์ ข้า แน่นอน”
พระองค์จะถวายหนึ่งในสิบแด่พระองค์อย่าง

คำปฏิญาณของยาโคบ: สถานที่นั้นกลายเป็นเบธเอล,
“บ้านของพระเจ้า”

ยาโคบกลัวและกล่าวว่า “สถานที่แห่งนี้น่าเกรงกลัวจริง ๆ!” มันเป็นเรื่องน่าทึ่งที่เมื่อเหล่าทูตสวรรค์ปรากฏแก่มนุษย์ พวกเขาต้องกล่าวก่อนอื่นเลยว่า “อย่ากลัวเลย” เหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้ามีเจตนาดีต่อลูก ๆ ของพระเจ้าเสมอ ทว่ามีความตะลึงพรึงเพริดอันบริสุทธิ์ที่เหมาะสม ความถ่อมใจที่เหมาะสม ความเกรงกลัวพระเจ้าอันเหมาะสม เมื่อตระหนักถึงความอ่อนแอและความเปราะบางของเราเอง มันก็ไม่น่าประหลาดใจเลยที่มนุษย์ยืนกลัวตัวสั่นเมื่อพวกเขาตระหนักถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า

ยาโคบกล่าวว่า “แน่ทีเดียวพระเยโฮวาห์ทรงอยู่ในที่แห่งนี้ และข้าหาได้รู้ไม่” เราอาจคิดว่าพระเจ้าทรงอยู่ห่างไกล แต่พระองค์ไม่เคยอยู่ไกลเลย เยเรมีย์ 23:23,24 กล่าวว่า “เราเป็นพระเจ้าใกล้แค่คืบ” พระเยโฮวาห์ตรัส “และมิใช่พระเจ้าที่อยู่ไกลด้วยดอกหรือ ผู้ใดสามารถซ่อนตนเองในสถานที่ลับทั้งหลาย เพื่อเราจะมิได้เห็นเขาได้หรือ” พระเยโฮวาห์ตรัส “เรามิได้อยู่เต็มฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกดอกหรือ” พระเยโฮวาห์ตรัส”

พระเจ้าทรงอยู่กับฮาการ์ หญิงทาสคนนั้นที่ถูกขับออกไปในทะเลทราย และลูกชายที่หิวโซของนาง และทูตสวรรค์นั้นให้นางเห็นบ่อน้ำแห่งหนึ่งและช่วยคนทั้งสองให้รอดชีวิต พระองค์ทรงอยู่กับโยเซฟ ซึ่งถูกขายไปเป็นทาสในอียิปต์โดยพวกพี่ชายขี้อิจฉา พระองค์ทรงอยู่กับดาวิดซึ่งหนีไปจากกษัตริย์ซาอูล

ในเพลงสดุดี 139:7-12 เราอ่านความจริงอันแสนมหัศจรรย์นี้:

“ข้าพระองค์จะไปไหนให้พ้นจากพระวิญญาณของพระองค์ได้ หรือข้าพระองค์จะหนีไปไหนให้พ้นจากพระพักตร์พระองค์ ถ้าข้าพระองค์ขึ้นไปยังสวรรค์ พระองค์ทรงสถิตอยู่ที่นั่น ถ้าข้าพระองค์ทำที่นอนของข้าพระองค์ไว้ในนรก ดูเถิด พระองค์ทรงสถิตอยู่ที่นั่น ถ้าข้าพระองค์ติดปีกแห่งแสงอรุณ และอาศัยอยู่ที่ส่วนไกลโพ้นทั้งหลายของทะเล แม้ถึงที่นั่น พระหัตถ์ของพระองค์จะนำข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะยึดข้าพระองค์ไว้ ถ้าข้าพระองค์กล่าวว่า “แน่นอนความมืดจะปกคลุมข้าพระองค์ไว้ แม้กลางคืนก็จะเป็นความสว่างอยู่รอบข้าพระองค์” ใช่แล้ว ความมืดก็มิได้ซ่อนอะไรไว้จากพระองค์ แต่กลางคืนก็แจ้งเหมือนอย่างกลางวัน ความมืดและความสว่างนั้น สำหรับพระองค์ทั้งสองก็เหมือนกัน”

คริสเตียนทั้งหลายมีสิทธิ์อ้างพระสัญญาแสนวิเศษเหล่านั้นในอิสยาห์ 41:8-14 บทเพลงแสนมหัศจรรย์นั้น “How Firm a Foundation” (ความเชื่อศิษย์พระเยซู) ได้รับแรงบันดาลใจอยู่บ้างจากพระคำตอนนี้และอิสยาห์ 43:1,2:

“แต่บัดนี้ พระเยโฮวาห์ผู้ได้ทรงสร้างท่าน โอ ยาโคบ และผู้ได้ทรงปั้นท่าน โอ อิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว เราได้เรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า เจ้าเป็นของเรา เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำทั้งหลาย เราจะอยู่กับเจ้า และข้ามแม่น้ำทั้งหลาย แม่น้ำทั้งหลายนั้นจะไม่ไหลบ่าใส่เจ้า เมื่อเจ้าเดินลุยไฟ เจ้าจะไม่ถูกไหม้ และเปลวเพลิงจะไม่เผาผลาญเจ้า”

และเราจำกาลาเทีย 3:29 ได้ว่า “และถ้าท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านทั้งหลายก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม และเป็นทายาทตามพระสัญญานั้น”

ดังนั้นเราจึงสามารถอ้างสิทธิ์พระสัญญาเหล่านั้นในฮีบรู 13:5,6: “จงให้ความประพฤติของพวกท่านปราศจากความโลภ และจงพอใจกับสิ่งทั้งหลายที่พวกท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อว่าพวกเราจะกล่าวอย่างกล้าหาญว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่กลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้า’”

บัดนี้ลูสกลายเป็นเบธเอล บ้านของพระเจ้า ยาโคบหยิบหินก้อนนั้นที่เขาใช้เป็นหมอนของตนและตั้งมันเป็นเสาต้นหนึ่งและเทน้ำมันบนยอดเสานั้น บัดนี้นี่เป็นเครื่องหมายอันหนึ่งในความทรงจำของยาโคบ ซึ่งเตือนใจให้ระลึกถึงมากยิ่งกว่าสถานที่แห่งนั้น ว่านี่ถูกแยกตั้งไว้เพื่อเป็นบ้านของพระเจ้า

จงหมายเหตุคำปฏิญาณของยาโคบ ซึ่งอิงตามพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้า เมื่อเขากล่าวว่า “ถ้าพระเจ้าจะทรงอยู่กับข้าพระองค์...” ผมคิดว่าเขาไม่ได้หมายความว่าจะสงสัยเรื่องนั้น แต่หมายความเพียงว่า “เนื่องจากพระเจ้าจะทรงอยู่กับข้าพระองค์...”

1. “แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์”
2. หินก้อนนี้จะเป็นบ้านของพระเจ้าสำหรับเขา
3. “จากทุกสิ่งที่พระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายหนึ่งในสิบแด่พระองค์อย่างแน่นอน”

ผมสงสัยว่ายาโคบรักษาคำปฏิญาณเหล่านี้อย่างระมัดระวังมาก ๆ หรือไม่ เราคิดว่าเขาไม่ได้กลับมายังบ้านนี้ของพระเจ้าจนกระทั่งอีกกว่ายี่สิบปีต่อมา (บทที่ 35) เขาอาจถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ แด่พระเจ้าเป็นประจำและดังนั้นจึงทำตามคำปฏิญาณของเขาเกี่ยวกับสิบชักหนึ่ง แต่เราไม่มีบันทึกเกี่ยวกับเรื่องนั้น แต่ไม่ว่ายาโคบจะสัตย์ซื่อหรือไม่ พระเจ้าก็ทรงสัตย์ซื่อ พระองค์ทรงเลือกยาโคบและสัญญาแก่เขาแล้ว และยาโคบจะเป็นบิดาของประชาชาติหนึ่งที่ใหญ่โต

ปฐมกาล 29

ข้อ 1-10:

29:1 แล้วยาโคบเดินทางของเขาต่อไป และเข้ามาในแผ่นดินของประชาชนแห่งทิศตะวันออก
29:2 และเขาก็มองไป และดูเถิด มีบ่อน้ำบ่อหนึ่งในทุ่งนา และดูเถิด มีฝูงแกะสามฝูงนอนอยู่ข้างบ่อนั้น เพราะจากบ่อนั้นพวกเขาตักน้ำให้ฝูงแกะเหล่านั้น และหินใหญ่ก้อนหนึ่งอยู่บนปากบ่อนั้น
29:3 และฝูงแกะเหล่านั้นทั้งหมดมาพร้อมกันที่นั่น และพวกเขาก็กลิ้งหินออกจากปากบ่อ และตักน้ำให้ฝูงแกะ และวางหินอีกบนปากบ่อนั้นในที่ของมัน
29:4 และยาโคบกล่าวแก่พวกเขาว่า “พี่น้องของข้าพเจ้าเอ๋ย พวกท่านมาจากไหน” และพวกเขากล่าวว่า “พวกเรามาจากเมืองฮาราน”
29:5 และเขากล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านรู้จักลาบันบุตรชายของนาโฮร์หรือไม่” และพวกเขากล่าวว่า “พวกเรารู้จักท่าน”
29:6 และเขากล่าวแก่พวกเขาว่า “ท่านสบายดีหรือ” และพวกเขากล่าวว่า “ท่านสบายดี และดูเถิด ราเชล บุตรสาวของท่าน กำลังมาพร้อมกับฝูงแกะนั้น”
29:7 และเขากล่าวว่า “ดูเถิด นี่ยังหัววันอยู่ และยังไม่ถึงเวลาที่จะให้ฝูงแพะแกะถูกรวมกัน พวกท่านจงเอาน้ำให้แกะเหล่านี้ และไปและให้พวกมันกินหญ้าเถิด”
29:8 และพวกเขากล่าวว่า “พวกเราทำไม่ได้ จนกว่าฝูงแกะทั้งหมดนั้นจะถูกรวมเข้าด้วยกัน และจนกว่าพวกเขากลิ้งหินนั้นออกจากปากบ่อน้ำ แล้วพวกเราจึงจะเอาน้ำให้ฝูงแกะ”
29:9 และขณะที่เขากำลังพูดกับพวกเขาอยู่ ราเชลก็มาถึงพร้อมกับฝูงแกะของบิดาเธอ เพราะเธอเป็นผู้เลี้ยงพวกมัน
29:10 และต่อมา เมื่อยาโคบเห็นราเชล บุตรสาวของลาบัน พี่ชายมารดาของตน และฝูงแกะของลาบัน พี่ชายมารดาของตน ยาโคบก็เข้าไปใกล้ และกลิ้งหินออกจากปากบ่อน้ำ และเอาน้ำให้ฝูงแกะของลาบัน พี่ชายมารดาของตน

ยาโคบมายังเมืองฮาราน

ตลอดทางตั้งแต่เบเออร์เชบา ที่พรมแดนด้านทิศใต้ของแผ่นดินคานาอัน ขึ้นมายังเมืองฮาราน ซึ่งเลยพ้นเขตแดนด้านทิศเหนือของแผ่นดินปาเลสไตน์ไป ยาโคบได้ “เข้ามาในแผ่นดินของประชาชนแห่งทิศตะวันออก” “ประชาชนแห่งทิศตะวันออก” เห็นได้ชัดว่ารวมถึงลูกหลานของอับราฮัมผ่านทางฮาการ์และเคทูราห์ด้วย ปฐมกาล 25:6 กล่าวว่า “แต่สำหรับบุตรชายทั้งหลายของพวกภรรยาน้อย ซึ่งอับราฮัมมีอยู่ อับราฮัมได้ให้ของขวัญทั้งหลาย และส่งพวกเขาไปจากอิสอัคบุตรชายของท่าน ขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ไปทางทิศตะวันออกไปยังประเทศตะวันออก” ผู้วินิจฉัย 6:3 กล่าวถึงคนมีเดียน คนอามาเลข “และชาวทิศตะวันออก” ที่ต่อสู้กับชนชาติอิสราเอล ข้อ 33 กล่าวถึงพวกเขาอีกครั้ง: “...ชาวทิศตะวันออก” ผู้วินิจฉัย 7:12 กล่าวว่า “และคนมีเดียน และคนอามาเลข และบรรดาชาวทิศตะวันออก นอนเกลื่อนกลาดอยู่ในหุบเขาเหมือนฝูงตั๊กแตนเป็นจำนวนมาก...” ผู้วินิจฉัย 8:10 กล่าวถึงพวกเขาอีกครั้ง

คนเอโดมสืบเชื้อสายมาจากเอซาวและพวกเขาอยู่ทางทิศใต้ของทะเลตาย ไม่ใช่ตรงนี้ คนอามาเลขสืบเชื้อสายมาจากโลท และพร้อมกับ “ชาวทิศตะวันออก” คนมีเดียนสืบเชื้อสายมาจากมีเดียน บุตรชายของอับ

ราฮัมและเคทูราห์

น่าสนใจที่โยบถูกเรียกว่าเป็นผู้ที่ “ใหญ่โตที่สุดในบรรดาชาวตะวันออก” (โยบ 1:3) และเขาอาจยังมีชีวิตอยู่ ณ เวลานั้น ชาวเสบาที่ปล้นพวกคนงานและฝูงสัตว์ของโยบในโยบ 1:15 ก็สืบเชื้อสายมาจากเชบา บุตรของโยกชาน บุตรชายของเคทูราห์และอับราฮัม คนเคลเดียที่โจมตีทรัพย์สินของโยบก็มาจากดินแดนนั้นที่อับราฮัมได้จากมาเพื่อจะไปยังแผ่นดินคานาอัน เราจึงคาดว่าชาวเสบาคงจะมาหลังจากสมัยของอับราฮัมเล็กน้อย

แต่หนังสือโยบถูกเขียนก่อนหนังสือห้าเล่มแรกของโมเสสเพราะว่าไม่มีการกล่าวถึงพระราชบัญญัติด้านพิธีการ วันสะบาโต ชนชาติอิสราเอล หรือโมเสส หรือการตกเป็นเชลยของคนอิสราเอลเลย ดังนั้นจึงเห็นได้ชัดว่าหนังสือโยบเป็นหนังสือเล่มแรกที่ถูกเขียนขึ้นในพระคัมภีร์ แต่โยบอาจมีชีวิตอยู่ในสมัยของยาโคบ Scofield กล่าวว่าแผ่นดินอูส ที่โยบอาศัยอยู่นั้นเป็น “ภูมิภาคหนึ่งทางตอนใต้ของเอโดม และทางทิศตะวันตกของทะเลทรายอาระเบีย ซึ่งทอดยาวไปถึงเคลเดีย” แต่ยาโคบอยู่ไกลไปทางทิศเหนือ ที่เมืองฮาราน ยาโคบไต่ถามเกี่ยวกับลาบัน “บุตรชายของนาโฮร์” นั่นคือ ลูกหลานของนาโฮร์ พวกเขาไม่รู้จักนาโฮร์แต่พวกเขารู้จักลาบัน

จงหมายเหตุความประหยัดของยาโคบคนนี้ ช่างเป็นการสิ้นเปลืองที่จะปล่อยให้ฝูงแกะเหล่านี้นอนหิวน้ำ รอให้ก้อนหินนั้นถูกเอาออกไปจากปากบ่อเพื่อที่พวกมันจะดื่มได้ พลังงานที่เปี่ยมจุดประสงค์ของชายผู้นี้และความมัธยัสถ์ของเขาจะทำให้เขามั่งมี!

ลาบันคงเป็นชายแก่แล้ว เขาเคยเป็นคนหนุ่ม เห็นได้ชัดว่าเป็นประมุขในนามของครอบครัว ตอนที่เรเบคาห์ถูกส่งตัวไปเป็นเจ้าสาวของอิสอัคในบทที่ 24 หลังจากนั้นเรเบคาห์ก็เป็นหมันอยู่ยี่สิบปี แล้วนางก็คลอดยาโคบและเอซาว: บัดนี้เอซาวแต่งงานสามหนแล้วและยาโคบก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว ลำดับพงศาวดารของ Ussher บ่งบอกว่าเวลาอาจผ่านไปแล้วเก้าสิบเจ็ดปี ถึงอย่างไรแล้ว ลาบันก็มีครอบครัวพร้อมกับลูกสาวสองคนที่โตแล้ว ราเชล คนน้องและสวยกว่า ดูแลฝูงแกะเหล่านั้นขณะที่พวกมันกินหญ้าอยู่แถบชนบท

คนใดที่มองเห็นยาโคบผู้แข็งขันที่ยืนกรานให้ฝูงแกะได้กินน้ำทันทีเพื่อที่พวกมันจะกลับไปกินหญ้าต่อได้ และกลิ้งหินก้อนนั้นออกไปจากบ่อน้ำตามอำเภอใจ โดยไม่รอผู้อื่น ก็บ่งบอกว่าเขาจะได้รับความจำเริญอย่างมาก และลาบันจะอยากได้เขามาบริหารจัดการฝูงแพะแกะและฝูงวัวของตน

ข้อ 11-14:

29:11 และยาโคบจุบราเชล และเปล่งเสียงของเขาขึ้น และร้องไห้

29:12 และยาโคบบอกราเชลว่าตนเป็นหลานบิดาของเธอ และว่าตนเป็นบุตรชายของเรเบคาห์ และเธอก็วิ่งไปและบอกบิดาของเธอ

29:13 และต่อมา เมื่อลาบันได้ยินข่าวเหล่านั้นเกี่ยวกับยาโคบ บุตรชายน้องสาวของตน ท่านก็วิ่งไปเพื่อพบเขา และกอดเขาและจุบเขา และพาเขามาถึงบ้านของท่าน และเขาเล่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดให้ลาบันฟัง

29:14 และลาบันกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าเป็นกระดูกของเราและเนื้อของเราแท้ ๆ” และเขาก็อาศัยอยู่

กับท่านหนึ่งเดือน

ยาโคบพบหน้าราเชล

ใคร ๆ ก็รู้สึกได้ถึงความเปลี่ยวเหงาของยาโคบ ผู้ถูกบังคับให้ต้องจากลามารดาและบิดาเพราะกลัวพี่ชายที่โกรธแค้น เขาดีใจจริง ๆ ที่ได้ทักทายญาติพี่น้องและบุคคลที่รัก! เขาจุบราเชลและ “เปล่งเสียงของเขาขึ้นและร้องไห้” นี่เป็นอารมณ์ที่เต็มตื้นและเราคิดว่าเป็นจุดกำเนิดของความรัก ราเชลวิ่งไปบอกลาบันบิดาของเธอทันที ลาบันซึ่งอาจไม่ได้เห็นน้องสาวของตนตั้งแต่นางจากไปนานหลายปีก่อนนั้นและไม่เคยเห็นหน้าหลานชายทั้งสองของตนเลย ก็ต้อนรับยาโคบด้วยความยินดี เขา “วิ่งไปเพื่อพบเขา และกอดเขาและจุบเขา” ยาโคบตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำงานให้ลาบัน โดยไม่ได้รับค่าตอบแทนใด ๆ

ข้อ 15-30:

29:15 และลาบันกล่าวแก่ยาโคบว่า “เพราะเจ้าเป็นหลานชายของเรา ฉะนั้นควรหรือที่เจ้าจะรับใช้เราเปล่า ๆ จงบอกเราเถิดว่า ค่าจ้างของเจ้าจะเป็นเท่าไร”

29:16 และลาบันมีบุตรสาวสองคน ชื่อของพี่สาวคือ เลอาห์ และชื่อของน้องสาวคือ ราเชล

29:17 เลอาห์นั้นมีดวงตาอ่อนโยน แต่ราเชลนั้นสละสลวยและเป็นที่ชื่นชอบอย่างยิ่ง

29:18 และยาโคบรักราเชล และกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะรับใช้ท่านเจ็ดปี เพื่อจะได้ราเชลบุตรสาวคนเล็กของท่าน”

29:19 และลาบันกล่าวว่า “ที่เราจะยกเธอให้เจ้านั้นก็ดีกว่าที่เราจะยกเธอให้ชายอื่น จงอยู่กับเราเถิด”

29:20 และยาโคบก็รับใช้เจ็ดปีเพื่อจะได้ราเชล และปีเหล่านั้นเป็นเหมือนน้อยวันแก่เขา เพราะความรักที่เขามีต่อเธอ

29:21 และยาโคบกล่าวแก่ลาบันว่า “ขอให้ภรรยาข้าพเจ้าแก่ข้าพเจ้าเถิด เพราะวันทั้งหลายของข้าพเจ้าก็ครบแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะเข้าไปหาเธอ”

29:22 และลาบันได้รวบรวมบรรดาคนแห่งสถานที่นั้นมาพร้อมกัน และจัดการเลี้ยง

29:23 และต่อมาครั้นเวลาค่ำแล้ว ท่านก็เอาเลอาห์บุตรสาวของตนมา และพาเธอมาให้เขา และเขาก็เข้าไปหาเธอ

29:24 และลาบันยกศิลปาห์สาวใช้ของตนให้แก่เลอาห์บุตรสาวของตนเพื่อเป็นสาวใช้

29:25 และต่อมาพอรุ่งขึ้น ดูเถิด เป็นเลอาห์ และเขากล่าวแก่ลาบันว่า “นี่ท่านทำอะไรกับข้าพเจ้าเล่า ข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านเพื่อจะได้ราเชลมิใช่หรือ ทำไมท่านจึงล่อลวงข้าพเจ้าเล่า”

29:26 และลาบันกล่าวว่า “ไม่ควรทำอย่างนั้นในแผ่นดินของเรา คือที่จะยกน้องสาวให้ก่อนพี่หัวปี

29:27 จงให้ครบสัปดาห์ของเธอก่อน และเราจะยกคนนี้ให้เจ้าด้วย สำหรับการรับใช้ซึ่งเจ้าจะรับใช้เราอีกเจ็ดปี”

29:28 และยาโคบก็ทำตาม และรอจนครบสัปดาห์ของนาง และท่านก็ยกราเชลบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยาแก่เขาด้วย

29:29 และลาบันยกบิลฮาห์สาวใช้ของตนให้แก่ราเชลบุตรสาวของตนเพื่อเป็นสาวใช้ของเธอ

29:30 และเขาก็เข้าไปหาราเชลเช่นกัน และเขารักราเชลมากกว่าเลอาห์ด้วย และได้รับใช้ท่านต่อไปอีกเจ็ดปี

ผู้หลอกลวงถูกหลอกเสียเอง

เหมือนอย่างที่ยาโคบเคยหลอกลวงอิสอัคบิดาของตน บัดนี้ลาบันก็หลอกลวงเขา เขาจะต้องทำงานหนักนานเจ็ดปีเพื่อราเชล สาวสวยคนนั้นที่เขารัก จากนั้นในคืนวันแต่งงานเขาก็พบกับเจ้าสาวของเขาในเต็นท์ที่มืดสนิทและไม่ทราบจนกระทั่งวันรุ่งขึ้นว่าเลอาห์อยู่ในอ้อมแขนของเขา!

ลาบันเป็นคนเจ้าเล่ห์ เราไม่ประหลาดใจที่พบว่ายาโคบบอกภรรยาทั้งสองของตนในภายหลังว่า “บิดาของเจ้าทั้งสองได้หลอกลวงเรา และเปลี่ยนค่าจ้างของเราเสียสิบครั้งแล้ว” (ปฐก. 31:7)

แต่บัดนี้ แล้วราเชลผู้ที่เขารักล่ะ? ลาบันจอมเจ้าเล่ห์เรียกร้องให้เขาทำงานหนักอีกเจ็ดปีเพื่อแลกกับเจ้าสาวคนนี้ ดังนั้นหลังจากแต่งงานกับเลอาห์ได้หนึ่งสัปดาห์แล้ว เขาก็ได้รับราเชลเช่นกันแต่เขาต้องอยู่ต่อนานตลอดเจ็ดปีนั้นเพื่อที่จะจ่ายค่าตัวนาง และเขาก็ทำเช่นนั้น

เรื่องราวความรักของยาโคบและราเชลเป็นหนึ่งในเรื่องราวที่อ่อนหวานที่สุดในพระคัมภีร์ มันดูเหมือนเป็นรักแรกพบ มันไม่เคยสั่นคลอน ปียาวนานเหล่านั้นแห่งการทำงานหนักเพื่อแลกกับเธอดูเหมือนไม่เยอะเกินเลยเพื่อแลกกับสาวสวยเช่นนั้นและเป็นผู้ที่เขารักมากขนาดนั้น ต่อมา ความรักของยาโคบที่มีให้มากมายแก่โยเซฟและเบนยามิน บุตรชายทั้งสองของราเชลภรรยาคนนี้ ก็บ่งบอกว่าความรักของยาโคบที่มีให้แก่ราเชลไม่เคยสั่นคลอนเลย

ข้อ 31-35:

29:31 และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่าเลอาห์ถูกเกลียดชัง พระองค์จึงทรงเปิดครรภ์ของนาง แต่ราเชลนั้นเป็นหมัน

29:32 และเลอาห์ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และนางเรียกชื่อของเขาว่า รูเบน เพราะนางกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ได้ทอดพระเนตรความทุกข์ของข้าพเจ้าเป็นแน่ บัดนี้สามีของข้าพเจ้าจึงจะรักข้าพเจ้า”

29:33 และนางตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และกล่าวว่า “เพราะพระเยโฮวาห์ทรงได้ยินว่าข้าพเจ้าเคยถูกเกลียดชัง พระองค์จึงประทานบุตรชายคนนี้ให้แก่ข้าพเจ้าด้วย” และนางเรียกชื่อของเขาว่า สิเมโอน

29:34 และนางตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และกล่าวว่า “บัดนี้ เวลานี้สามีของข้าพเจ้าจะเข้าร่วมกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้คลอดบุตรชายสามคนให้เขาแล้ว” เพราะฉะนั้นชื่อของเขาจึงถูกเรียกว่า เลวี

29:35 และนางตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และนางกล่าวว่า “บัดนี้ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์” เพราะฉะนั้นนางจึงเรียกชื่อของเขาว่า ยูดาห์ และต่อไปก็หยุดคลอดบุตร

เลอาห์ที่ถูกชังได้รับการอวยพรจากพระเจ้า

เราเห็นใจยาโคบจริง ๆ ผู้ซึ่งแต่งงานกับหญิงคนหนึ่งที่เขาไม่ได้รักและไม่ได้อยากได้ในตอนแรก เขารักราเชลมากกว่า อย่างไรก็ตาม ชายที่ดีก็ถูกบัญชาให้รักภรรยาของตน และไม่ต้องสงสัยเลยว่า ความสัตย์ซื่อของเลอาห์ได้ชนะใจเขาจนได้รับความนับถืออย่างจริงใจและสุดท้ายก็ความรักนั้น ถึงแม้จะไม่ใช่ภรรยาคนโปรดของยาโคบก็ตาม

เขาอยากถูกฝังศพในถ้ำแห่งมัคเปลาห์ โดยกล่าวว่า “ณ ที่นั่น พวกเขาได้ฝังอับราฮัมและซาราห์ภรรยาของท่าน ที่นั่นพวกเขาได้ฝังอิสอัคและเรเบคาห์ภรรยาของท่าน และที่นั่นเราได้ฝังเลอาห์” (ปฐก. 49:31) แทนที่จะถูกฝังศพข้างราเชล ยาโคบอยากถูกฝังศพร่วมกับอับราฮัมและอิสอัคและเลอาห์ภรรยาของตน

พระเจ้าผู้ทรงรักทรงมองดูใจที่เปลี่ยวเหงาของเลอาห์

เลอาห์ไม่ควรถูกตำหนิที่นางเป็นผู้มี “ดวงตาอ่อนโยน” และไม่ได้สวยหรือมีเสน่ห์น่าดึงดูดเหมือนราเชล เราเชื่อว่านางไม่ควรถูกตำหนิในข้อเท็จจริงที่ว่านางต้องแต่งงานกับยาโคบโดยที่เขาไม่ยินยอมพร้อมใจ นางต้องทำตามที่บิดาของนางสั่ง เป็นธรรมดาที่นางหวังว่าจะมีครอบครัว มีสามีและลูก ๆ

และถึงแม้ว่านางไม่ได้มีสถานะที่เธออยากมีในฐานะเป็นรักแรกของยาโคบ พระเจ้าก็ทรงระลึกถึงนาง และพระองค์ทรงตอบแทนนาง เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่าเลอาห์เป็นที่ชัง พระองค์ก็ประทานบุตรหลายคนให้แก่นางตลอดเวลานั้นที่ราเชลเป็นหมัน! ช่างแสนวิเศษที่พระเจ้าทรงชดเชยสิ่งต่าง ๆ ให้แก่คนทั้งหลายที่วางใจพระองค์

มหาเศรษฐีคนหนึ่งมีสุขภาพที่ย่ำแย่เสียจนเขาต้องดำรงชีวิตโดยกินได้แต่ขนมปังกรอบและนมเป็นหลัก ชายหนุ่มคนหนึ่งที่ผมเคยรู้จักเป็นคนยากจนมากและทำงานหนักมาก ๆ เขามีภรรยาคนหนึ่งที่สวย สาวสุขภาพแข็งแรง น่ารักและทุ่มเทแก่สามีของเธอ และเขามีลูกสาวแสนสวยสองคน ทุกคนมีความสุขมาก ๆ ในความยากจน คนที่เป็นที่หนึ่งในเรื่องหนึ่งอาจเป็นที่สองในอีกเรื่อง ดังนั้นราเชลจึงเป็นที่หนึ่งในใจของยาโคบ และเลอาห์มีลูกเหล่านั้นที่นางอยากมี น่าสนใจที่ว่าบุตรชายคนหนึ่งของเลอาห์คือ ยูดาห์ ซึ่งผ่านทางเขาพระผู้ช่วยให้รอดนั้น พระพรที่ทรงสัญญาไว้นั้นผ่านทางเชื้อสายของอับราฮัมจะเสด็จมา!

และขอให้เราจดจำไว้ว่าคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเราที่ดูเหมือนจะเจริญรุ่งเรืองก็อาจมีความเจ็บปวดและความเศร้าโศกแบบลับ ๆ อยู่ คนเหล่านั้นที่ดูเหมือนจะมีเงินทองและเกียรติยศก็อาจมีใจที่เปลี่ยวเหงาและหิวโหย เหนือสิ่งอื่นใด ขอให้เราจดจำไว้ว่าพระเจ้าผู้ทรงรักทรงมองลงมาและเห็นความต้องการของใจนั้นเหมือนที่พระองค์ทรงเห็นใจของเลอาห์และฮาการ์

ปฐมกาล 30

ข้อ 1-9:

30:1 และเมื่อราเชลเห็นว่าตนไม่คลอดบุตรให้แก่ยาโคบ ราเชลก็อิจฉาพี่สาวของนาง และกล่าวแก่ยาโคบว่า “ขอให้ข้าพเจ้ามีบุตร หรือไม่ข้าพเจ้าก็จะตาย”

30:2 และความโกรธของยาโคบก็พลุ่งขึ้นต่อราเชล และเขากล่าวว่า “เราเป็นผู้แทนพระเจ้าหรือ ผู้ทรงยับยั้งผลแห่งครรภ์ไว้จากเจ้า”

30:3 และนางกล่าวว่า “ดูเถิด บิลฮาห์สาวใช้ของข้าพเจ้า จงเข้าไปหาเธอเถิด และเธอจะคลอดบุตรบนตักของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีบุตรโดยอาศัยเธอ”

30:4 และนางได้ยกบิลฮาห์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของเขา และยาโคบก็เข้าไปหาเธอ

30:5 และบิลฮาห์ก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่ยาโคบ

30:6 และราเชลกล่าวว่า “พระเจ้าได้ทรงตัดสินเรื่องข้าพเจ้า และได้ทรงสดับฟังเสียงทูลของข้าพเจ้าด้วย และได้ประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่ข้าพเจ้า” เหตุฉะนี้นางจึงเรียกชื่อของเขาว่า ดาน

30:7 และบิลฮาห์สาวใช้ของราเชลตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ

30:8 และราเชลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ปล้ำสู้กับพี่สาวของข้าพเจ้าด้วยการปล้ำสู้ใหญ่โต และข้าพเจ้าได้ชัยชนะแล้ว” และนางเรียกชื่อของเขาว่า นัฟทาลี

30:9 เมื่อเลอาห์เห็นว่าตนหยุดคลอดบุตร นางจึงเอาศิลปาห์สาวใช้ของตน และยกเธอให้เป็นภรรยาของยาโคบ

ขอพระเจ้าทรงโปรดประทานลูก ๆ ให้แก่เราด้วยเถิด!

เราเห็นได้ว่าสิ่งซึ่งเป็นที่รักมากที่สุดแก่หัวใจของภรรยาที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าคือลูก ๆ ราเชลรู้สึกว่าตนอยากตายหากนางมีลูกไม่ได้ นางเป็นที่หนึ่งในหัวใจของสามีของนาง แต่นั่นยังไม่พอ ฮันนาห์ที่เป็นหมันก็เป็นภรรยาสุดที่รักของเอลคานาห์ผู้ซึ่งคิดว่าความรักของเขาควรดีกว่าบุตรชายสิบคนสำหรับนาง แต่นางมีจิตใจที่ขมขื่นและร้องไห้อย่างปวดร้าว (1 ซมอ. 1:8,10)

ความกระตือรือร้นและความหิวโหยแห่งหัวใจของหญิงผู้มั่งมีคนนั้นแห่งชูเนมสำหรับบุตรชายคนนั้นที่นางไม่เคยมีถูกเปิดเผยใน 2 พงศ์กษัตริย์ 4:16, “และท่านกล่าวว่า “ประมาณฤดูนี้ เมื่อครบกำหนดอุ้มท้อง เจ้าจะได้อุ้มบุตรชายคนหนึ่ง” และนางกล่าวว่า “หามิได้ เจ้านายของดิฉัน ท่าน คนของพระเจ้า อย่ามุสาแก่สาวใช้ของท่านเลย”

พระเจ้าประทานบุตรคนนั้นให้ และนางแทบไม่เชื่อเลยว่าพระพรนั้นเป็นของนาง! และเมื่อเขาตาย นางก็มาหาเอลีชาด้วยใจที่แตกสลาย “แล้วนางกล่าวว่า “ดิฉันได้ขอบุตรชายคนหนึ่งจากเจ้านายของดิฉันหรือ ดิฉันไม่ได้พูดหรือว่า อย่าหลอกลวงดิฉันเลย” นางชื่นบานจริง ๆ เมื่อเด็กชายนั้นถูกทำให้ฟื้นคืนชีพ! หญิงทั้งหลายผู้เดินตามทางของพระเจ้าในพระคัมภีร์ปรารถนาที่จะมีลูก

บัดนี้เมื่อราเชลผู้ดำเนินตามทางของพระเจ้าพบว่าตัวเองเป็นหมันนานหลายปีแล้ว และเลอาห์ ซึ่งเป็นที่รักน้อยกว่า มีบุตรสี่คน นางก็คิดว่านางต้องหาทางแก้ไขความอัปยศนี้! นางยอมยกบิลฮาห์สาวใช้ของนางให้เป็นภรรยาน้อยและบุตรที่เกิดมานั้นจะถูกนับว่าเป็นของนางจริง ๆ! “ราเชลกล่าวว่า “พระเจ้าได้ทรงตัดสิน

เรื่องข้าพเจ้า และได้ทรงสดับฟังเสียงทูลของข้าพเจ้าด้วย และได้ประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่ข้าพเจ้า” เหตุฉะนี้นางจึงเรียกชื่อของเขาว่า ดาน” โอ นางปล้ำสู้หนักมากจริง ๆ ในคำอธิษฐาน และบัดนี้นางก็มีบุตรคนที่สองโดยบิลฮาห์

เลอาห์เป็นหมันอยู่ชั่วระยะหนึ่ง ดังนั้นนางจึงยกศิลปาห์สาวใช้ของตนให้แก่ยาโคบเป็นภรรยา โอ พวกนางต้องมีบุตรให้ได้ไม่ว่าจะใช้วิธีการใดก็ตาม!

เราจำได้ว่าซาราห์ได้ยกฮาการ์สาวใช้ของนางให้แก่อับราฮัมเพื่อที่จะคลอดบุตรคนหนึ่งให้แก่นาง นั่นไม่จำเป็นเลยในตอนนั้น อับราฮัมและซาราห์เป็นต้นแบบ ดังนั้นอิสอัคจึงได้โกหกเกี่ยวกับภรรยาของตนโดยกล่าวว่านางเป็นน้องสาวของเขา โดยทำตามแบบอย่างของอับราฮัม บัดนี้ภรรยาสองคนของยาโคบก็ทำตามแบบอย่างของซาราห์และเสนอสาวใช้ของพวกนางเพื่อคลอดลูกให้ยาโคบและให้พวกนาง! โอ ประเพณีต่าง ๆ ของครอบครัวหนึ่งสืบทอดมานานหลายปีจริง ๆ! อาสาออมชอมโดยร่วมเป็นพันธมิตรกับเบนฮาดัด จากนั้นเยโฮชาฟัทบุตรของเขาก็ออมชอมโดยร่วมเป็นพันธมิตรกับอาหับผู้ชั่วร้าย (2 พศด. 16:7-9; 18:1)

สมัยนั้นพระเจ้าไม่ได้ทรงห้ามผู้ชายไม่ให้มีภรรยามากกว่าหนึ่งคน มีการอนุญาตให้ทำเช่นนั้นได้ในบัญญัติของโมเสส แต่นั่นก็ไม่ใช่หนทางที่ดีที่สุด และเหมือนกับที่เคยมีความอิจฉาและการวิวาทระหว่างซาราห์กับฮาการ์ บัดนี้จึงมีความอิจฉาและการวิวาทระหว่างราเชลกับเลอาห์

โดยการประทานรายละเอียดเช่นนั้นในข้อพระคำเหล่านี้ แน่นอนว่าพระเจ้าทรงประสงค์ที่จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงอยากได้ครอบครัวใหญ่ ๆ คู่สมรสทั้งหลายควรปรารถนาลูก ๆ เพลงสดุดี 127:3-5 กล่าวว่า “ดูเถิด บุตรทั้งหลายเป็นมรดกของพระเยโฮวาห์ และผลแห่งครรภ์เป็นรางวัลของพระองค์ บรรดาลูกธนูในมือของผู้มีอำนาจคนหนึ่งเป็นอย่างไร บุตรทั้งหลายของคนหนุ่มก็เป็นอย่างนั้น ชายใดที่แล่งของตนมีลูกธนูอยู่เต็มก็เป็นสุข พวกเขาจะไม่อับอาย แต่พวกเขาจะพูดกับบรรดาศัตรูในประตูเมือง”

พระเจ้าประทานบุตรทั้งหลาย การไม่อยากได้พวกเขา ไม่ชื่นชมพวกเขา ไม่อยากได้พวกเขาเยอะ ๆ ก็เท่ากับเป็นการหยามเกียรติพระเจ้าและไม่สนใจมรดกและบำเหน็จอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ชายผู้มีลูกเยอะก็เป็นสุขหรือโชคดี คือความหมายอันชัดเจนของพระคำข้อ 5

อีกครั้งในเพลงสดุดี 128 เราถูกบอกว่าชายผู้ยำเกรงพระเยโฮวาห์และดำเนินอยู่ในทางของพระองค์ก็จะได้รับการอวยพรเป็นพิเศษด้วยครอบครัวใหญ่ที่น่ารัก:

“ทุกคนที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์จะได้รับพร ที่ดำเนินในมรรคาทั้งหลายของพระองค์ เพราะท่านจะกินผลน้ำมือของท่าน ท่านจะเป็นสุข และท่านจะอยู่เย็นเป็นสุข ภรรยาของท่านจะเป็นอย่างเถาองุ่นลูกดกอยู่ข้าง ๆ บ้านของท่าน ลูก ๆ ของท่านจะเป็นเหมือนหน่อมะกอกทั้งหลายอยู่รอบโต๊ะของท่าน ดูเถิด คนที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์จะได้รับพรดังนี้แหละ” - ข้อ 1-4

เมื่อบุตรสาวของเยฟธาห์จะต้องถูกถวายเป็นเครื่องเผาบูชาในการขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับชัยชนะนั้นที่พระองค์ประทานให้แก่อิสราเอล เธอก็ตกลงที่จะทำเช่นนั้นแต่มีเงื่อนไขนี้: ให้เวลาเธอสองเดือนเพื่อที่จะคร่ำครวญถึงความเป็นพรหมจารีของเธอและจากนั้นเธอก็ตายได้ (ผวฉ. 11:37,38) โอนันแต่งานกับทามาร์ภรรยาของพี่ชายที่ตายไปแล้วของตน แต่เพราะเขาปฏิเสธที่จะมีลูก พระเจ้าจึงทรงฆ่าเขาเสีย (ปฐก. 38:9,10)

ขอให้เราพิจารณาบทสรุปบางประการเกี่ยวกับเรื่องนี้กัน

1. ผู้คนที่แต่งงานและไม่อยากมีลูกก็ไม่มีทัศนคติตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับการสมรสและการมีครอบครัว และไม่คู่ควร พวกเขาไม่ควรแต่งงานเลย ดุจชายที่ล่วงประเวณีกับหญิงแพศยา พวกเขาอยากได้ความเพลิดเพลินและความสุขสบายของชีวิตสมรสโดยปราศจากความรับผิดชอบและผลอันบริสุทธิ์ซึ่งพระเจ้าทรงวางแผนว่าจะประทานให้สำหรับชีวิตสมรส

2. การคุมกำเนิด ซึ่งถูกใช้เพื่อป้องกันไม่ให้มีลูกเลย ก็ผิดบาปและชั่ว คริสเตียนทั้งหลายอาจระมัดระวังอย่างเหมาะสมเพื่อเว้นช่วงการมีลูก แต่การปฏิเสธที่จะรับสิ่งที่พระเจ้าทรงอยากที่จะประทานให้ก็คงเป็นการกบฏอันชั่วช้าต่อพระเจ้า

3. การทำแท้ง การฆ่าเด็กทารกที่ยังไม่ถูกคลอดออกมา ก็หมายถึงการจงใจปฏิเสธสิ่งที่พระเจ้าประทานให้แล้ว มันไม่เพียงเป็นการฆ่าคนเท่านั้น มันเป็นการมีใจกบฏต่อพระเจ้าและสิทธิพิเศษเหล่านั้นและหน้าที่ต่าง ๆ ของพ่อแม่ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้

ข้อ 10-21:

30:10 และศิลปาห์สาวใช้ของเลอาห์ ก็คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่ยาโคบ

30:11 และเลอาห์กล่าวว่า “กองทหารกำลังมา” และนางเรียกชื่อของเขาว่า กาด

30:12 และศิลปาห์สาวใช้ของเลอาห์ คลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ

30:13 และเลอาห์กล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีความสุข เพราะพวกบุตรสาวจะเรียกข้าพเจ้าว่า เป็นผู้ได้รับพร” และนางเรียกชื่อของเขาว่า อาเชอร์

30:14 และรูเบนออกไปในฤดูเกี่ยวข้าวสาลี และพบพวกต้นดูดาอิมในทุ่งนา และนำพวกมันมายังเลอาห์มารดาของเขา แล้วราเชลกล่าวแก่เลอาห์ว่า “ฉันขอร้องพี่ โปรดให้จากดูดาอิมเหล่านั้นของบุตรชายของพี่ให้ฉันบ้าง”

30:15 และเลอาห์กล่าวแก่นางว่า “เป็นเรื่องเล็กน้อยหรือที่น้องได้แย่งสามีของพี่ไปแล้ว และน้องจะมาเอาพวกดูดาอิมของบุตรชายของพี่ไปเสียด้วย” และราเชลกล่าวว่า “ฉะนั้นคืนวันนี้เขาจะไปนอนกับพี่ เพื่อแลกกับดูดาอิมเหล่านั้นของบุตรชายของพี่”

30:16 และยาโคบออกมาจากนาในเวลาเย็น และเลอาห์ก็ออกไปเพื่อพบเขา และกล่าวว่า “ท่านต้องเข้ามาหาข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้จ้างท่านด้วยพวกดูดาอิมของบุตรชายของข้าพเจ้าแน่แล้ว” และเขาก็นอนกับนางคืนนั้น

30:17 และพระเจ้าทรงสดับฟังเลอาห์ และนางก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนที่ห้าให้แก่ยาโคบ

30:18 และเลอาห์กล่าวว่า “พระเจ้าได้ประทานสินจ้างของข้าพเจ้าให้แก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ยกหญิงคนใช้ของข้าพเจ้าให้สามีของข้าพเจ้า” และนางเรียกชื่อของเขาว่า อิสสาคาร์

30:19 และเลอาห์ก็ตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่หกให้แก่ยาโคบ

30:20 และเลอาห์กล่าวว่า “พระเจ้าได้ประทานสินสอดทองหมั้นอันดีให้ข้าพเจ้า บัดนี้สามีของข้าพเจ้าจะอาศัยอยู่กับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ให้บุตรชายแก่เขาหกคนแล้ว” และนางเรียกชื่อของเขาว่า เศบูลุน

30:21 และหลังจากนั้นนางก็คลอดบุตรสาวคน หนึ่ง และเรียกชื่อของเธอว่า ดีนาห์

เลอาห์มีบุตรชายคนที่หกและบุตรสาวคนหนึ่ง

บุตรชายทั้งสิบสองคนของยาโคบจึงมาเช่นนี้: เลอาห์คลอดบุตรชายสี่คนให้เขา จากนั้นบิลฮาห์ สาวใช้ของราเชล คลอดบุตรชายสองคนให้เขา จากนั้นศิลปาห์ สาวใช้ของเลอาห์ คลอดบุตรชายให้เขาสองคน จากนั้นพระเจ้าประทานบุตรชายอีกสองคนให้แก่เลอาห์ และในที่สุดพระเจ้าก็ประทานบุตรชายสองคนให้แก่ราเชล นั่นคือ โยเซฟและเบนยามิน

รูเบนบุตรชายของเลอาห์พบดูดาอิมในทุ่ง ซึ่งบางครั้งถูกเรียกว่า “แอปเปิ้ลรัก” (love apples) เคยมีประเพณีหนึ่งในทิศตะวันออกว่าพวกมันช่วยเพิ่มการมีบุตร พวกมันอาจไม่ช่วยเพิ่มการมีบุตรแต่ทั้งราเชลและเลอาห์อยากได้พวกมันและอย่างน้อยพระเจ้าก็ทรงอนุญาตให้เลอาห์ได้ตั้งครรภ์อีกครั้ง นางมีบุตรคนที่ห้า จากนั้นก็บุตรคนที่หก

ข้อ 18 แสดงให้เห็นว่าเลอาห์รู้สึกว่าตนได้ทำการเสียสละอย่างแท้จริงในการยกสาวใช้คนหนึ่งของตนให้แก่สามีของตน บัดนี้นางรู้สึกว่าพระเจ้าทรงตอบแทนนางแล้ว ข้อ 20 แสดงให้เห็นว่านางรู้สึกมั่นใจว่านางมีที่ถาวรในความรักใคร่และความเอาใจใส่ของสามีของนาง เพราะนางคลอดบุตรชายให้เขาหกคนแล้ว หลังจากบุตรชายคนที่หกนั้นนางก็มีบุตรสาวคนหนึ่ง นามว่าดีนาห์

ข้อ 22-24:

30:22 และพระเจ้าทรงระลึกถึงราเชล และพระเจ้าทรงสดับฟังนาง และทรงเปิดครรภ์ของนาง

30:23 และนางก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และกล่าวว่า “พระเจ้าโปรดยกความอดสูของข้าพเจ้าไปเสีย”

30:24 และนางเรียกชื่อของเขาว่า โยเซฟ และกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์จะโปรดเพิ่มบุตรชายอีกคนหนึ่งให้ข้าพเจ้า”

ราเชลมีบุตรชายคนหนึ่งในที่สุด, โยเซฟ

“และพระเจ้าทรงระลึกถึงราเชล” โอ กี่ครั้งแล้วที่นางคงรู้สึกว่าพระเจ้าทรงลืมนางเสียแล้ว! แต่เราแน่ใจได้เลยว่าคำร้องทูลด้วยใจที่แตกสลายทั้งหมดนั้นของหญิงคนนี้ที่อยากมีลูกก็ถูกเก็บรักษาไว้อย่างปลอดภัยต่อพระพักตร์พระเจ้าและไม่เคยถูกลืมเลย น้ำตาของใจที่เปล่าเปลี่ยวของนางพระเจ้าทรงเก็บใส่ขวดของพระองค์ไว้ ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงระลึกถึงนาง กี่ครั้งแล้วที่คำกล่าวเช่นนี้ปรากฏในพระคัมภีร์:

“และพระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์” (ปฐก. 8:1)

“พระเจ้าทรงระลึกถึงอับราฮัม” (ปฐก. 19:29)

“และพระเจ้าทรงระลึกถึงราเชล” (ปฐก. 30:22)

มีกล่าวเกี่ยวกับฮันนาห์ว่า “และพระเยโฮวาห์ได้ทรงระลึกถึงนาง” (1 ซมอ. 1:19)

โอ ใช่แล้วครับ และพระเจ้าทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ ความเมตตาของพระองค์ บรรดาพระสัญญาของพระองค์ พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นผงคลีดิน แต่มีพระสัญญาอันแสนหวานนั้นเกี่ยวกับเราที่

ว่า “บรรดาบาปและความชั่วช้าของพวกเขานั้น เราจะไม่จดจำไว้อีกเลย” เมื่อบาปและความชั่วช้าเหล่านั้นถูกสารภาพและถูกวางไว้ใต้พระโลหิตและทั้งหมดถูกยกโทษ

พระเจ้าทรงสดับฟังเสียงโอดครวญของลูกหลานของอิสราเอลในการตกเป็นทาสในอียิปต์และ “พระเจ้าทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์”

มันง่ายที่จะคิดว่าพระเจ้าทรงลืมเราเสียแล้ว ทรงลืมบรรดาพระสัญญาของพระองค์ ทรงลืมความเศร้าโศกของเรา ความต้องการต่าง ๆ ของเราเสียแล้ว แต่พระองค์ไม่เคยลืมเลย

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงระลึกถึงราเชลและประทานโยเซฟบุตรที่ได้รับพระพรคนนั้นให้แก่นาง บัดนี้นางมีความเชื่อและนางทราบว่า “พระเยโฮวาห์จะโปรดเพิ่มบุตรชายอีกคนหนึ่งให้ข้าพเจ้า” คำเหยียดหยามที่เคยตกอยู่บนราเชลถูกเอาออกไปแล้ว นางเป็นคุณแม่ ไม่เป็นหมันอีกต่อไปแล้ว!

ข้อ 25-30:

30:25 และต่อมา เมื่อราเชลได้คลอดโยเซฟแล้ว ยาโคบกล่าวแก่ลาบันว่า “ขอส่งข้าพเจ้าไปเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะไปถึงสถานที่ของข้าพเจ้าเอง และถึงแผ่นดินของข้าพเจ้า

30:26 ขอมอบภรรยาทั้งหลายของข้าพเจ้ากับบุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านเพื่อพวกเขาแล้ว และให้ข้าพเจ้าไปเถิด เพราะท่านก็รู้ถึงการรับใช้ของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าได้กระทำแก่ท่านแล้ว”

30:27 และลาบันกล่าวแก่เขาว่า “เราขอร้องเจ้า ถ้าเราเป็นที่พอใจในสายตาของเจ้าแล้ว จงอยู่ต่อเถิด เพราะเราเรียนรู้จากประสบการณ์ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรเราเพราะเห็นแก่เจ้า”

30:28 และท่านกล่าวว่า “จงกำหนดค่าจ้างของเจ้าแก่เราเถิด และเราจะให้ค่าจ้างนั้น”

30:29 และเขากล่าวแก่ท่านว่า “ท่านก็รู้ว่าข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านอย่างไร และฝูงสัตว์ของท่านได้อยู่กับข้าพเจ้าอย่างไร

30:30 เพราะว่าท่านเคยมีแต่น้อยก่อนข้าพเจ้ามา และบัดนี้มันก็ได้เพิ่มขึ้นเป็นอันมากแล้ว และพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรท่านตั้งแต่การมาของข้าพเจ้า และบัดนี้เมื่อไรข้าพเจ้าจะได้บำรุงครอบครัวของตนเองเช่นกันเล่า”

ยาโคบอยากเจอหน้าพ่อแม่ในแผ่นดินอันเปี่ยมสุขนั้น

ยาโคบรับใช้มานานหลายปีแล้ว เราคาดว่าเขาต้องใช้ชีวิตแบบจำกัดจำเขี่ย โดยได้รับส่วนแบ่งตามปกติสำหรับภรรยาและลูก ๆ ของเขา บัดนี้เขาอยากไปเสีย เขาต้องสะสมไว้สำหรับตัวเองและครอบครัวของเขา

แต่ลาบันรู้สึกว่าตนต้องไม่เสียยาโคบไป! เหมือนกับที่โยเซฟในอียิปต์เป็น “คนที่เจริญรุ่งเรืองขึ้น”; เหมือนกับที่โปทิฟาร์ เจ้าของของเขา พบว่ากิจการทุกอย่างของตนเจริญขึ้นในมือของโยเซฟ (ปฐก. 39:2-5); เหมือนกับที่พัศดีคนนั้นพบเกี่ยวกับโยเซฟ, “และพัศดีก็มอบนักโทษทั้งสิ้นที่อยู่ในคุกไว้ในมือของโยเซฟ และสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาทำที่นั่น โยเซฟก็เป็นผู้กระทำสิ่งนั้น พัศดีไม่ได้เอาใจใส่สิ่งใด ๆ ที่มอบไว้ในมือของโยเซฟ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเขา และสิ่งใดซึ่งเขาได้กระทำ พระเยโฮวาห์ก็ทรงโปรดให้สิ่งนั้นเจริญขึ้น”

(ปฐก. 39:22,23)- มันก็เป็นแบบนั้นกับยาโคบที่ทำงานภายใต้ลาบัน พระเจ้าทรงอยู่กับเขา สิ่งใดก็ตามที่เขาเอามือจับต้องก็จำเริญทั้งสิ้น การทำงานหนัก การเอาใจใส่แบบจริงใจ ความจงรักภักดีและความสัตย์ซื่อนำผลลัพธ์เช่นนั้นมาให้ทุกแห่งหน เพราะจำใจ ลาบันจึงต้องจ่ายค่าจ้างที่ดีกว่าเดิมให้แก่ยาโคบ เขาขออะไรเล่า?

ข้อ 31-43:

30:31 และท่านกล่าวว่า “เราควรจะให้อะไรเจ้า” และยาโคบกล่าวว่า “ท่านไม่ต้องให้อะไรข้าพเจ้าหรอก ถ้าท่านจะทำสิ่งนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะเลี้ยงและรักษาฝูงสัตว์ของท่านอีก

30:32 คือวันนี้ข้าพเจ้าจะผ่านไปดูฝูงสัตว์ของท่านทั้งฝูง โดยคัดจากที่นั่นสัตว์ทุกตัวที่มีจุดและด่าง และสัตว์ทุกตัวที่มีสีน้ำตาลคล้ำในท่ามกลางฝูงแกะ และตัวที่ด่างและที่มีจุดในท่ามกลางฝูงแพะ และพวกนี้แหละจะเป็นค่าจ้างของข้าพเจ้า

30:33 ดังนั้นความชอบธรรมของข้าพเจ้าจะให้คำตอบแทนข้าพเจ้าในกาลภายหน้า เมื่อฝูงสัตว์เหล่านั้นจะเป็นค่าจ้างของข้าพเจ้าต่อหน้าท่าน ทุกตัวที่ไม่มีจุดและที่ไม่ด่างในท่ามกลางฝูงแพะ และตัวที่ไม่เป็นสีน้ำตาลคล้ำในท่ามกลางฝูงแกะ นั่นจะถูกนับว่าข้าพเจ้าขโมยสัตว์เหล่านี้มา”

30:34 และลาบันกล่าวว่า “ดูเถิด เราขอให้เป็นไปตามคำของเจ้าละกัน”

30:35 และวันนั้นท่านก็คัดพวกแพะตัวผู้ที่ลายและที่ด่าง และแพะตัวเมียทุกตัวที่มีจุดและที่ด่าง และทุกตัวที่มีสีขาวบ้าง และทุกตัวที่มีสีน้ำตาลคล้ำในท่ามกลางฝูงแกะ และมอบพวกมันไว้ในมือของบุตรชายทั้งหลายของท่าน

30:36 และท่านแยกไปอยู่ห่างจากยาโคบเป็นระยะทางสามวัน และยาโคบก็เลี้ยงฝูงสัตว์ของลาบันที่เหลืออยู่นั้น

30:37 และยาโคบเอาพวกกิ่งไม้สดจากต้นปอปลาร์ และจากต้นเฮเซลและต้นเกาลัด และปอกเปลือกเป็นริ้วขาว ๆ ในกิ่งไม้เหล่านั้น และทำให้สีขาวนั้นปรากฏซึ่งอยู่ในกิ่งไม้เหล่านั้น

30:38 และเขาวางกิ่งไม้เหล่านั้นซึ่งเขาได้ปอกเปลือกไว้ตรงหน้าฝูงสัตว์ในร่องเหล่านั้นคือในรางน้ำเหล่านั้นเมื่อฝูงสัตว์มาดื่มน้ำ เพื่อพวกมันจะได้ตั้งท้องเมื่อพวกมันมาดื่มน้ำ

30:39 และฝูงสัตว์ก็ตั้งท้องตรงหน้ากิ่งไม้เหล่านั้น และออกลูกเป็นตัวที่มีลาย มีจุดและด่าง

30:40 และยาโคบได้แยกพวกลูกแกะ และตั้งหน้าของฝูงแพะแกะเหล่านั้นไปทางพวกแกะที่มีลายและแกะสีน้ำตาลคล้ำทุกตัวในฝูงสัตว์ของลาบัน และเขาให้ฝูงแพะแกะของตนเองอยู่ต่างหาก และไม่ให้พวกมันปะปนกับฝูงสัตว์ของลาบัน

30:41 และต่อมา เมื่อไรก็ตามที่สัตว์ที่แข็งแรงกว่าตั้งท้อง ยาโคบก็วางกิ่งไม้เหล่านั้นไว้ข้างหน้าสายตาของฝูงสัตว์ในรางน้ำเหล่านั้น เพื่อพวกมันจะได้ตั้งท้องท่ามกลางกิ่งไม้เหล่านั้น

30:42 แต่เมื่อสัตว์เหล่านั้นอ่อนแอ เขาก็ไม่ใส่กิ่งไม้เหล่านั้นไว้ ดังนั้นสัตว์ที่อ่อนแอกว่าจึงตกเป็นของลาบัน และสัตว์ที่แข็งแรงกว่าเป็นของยาโคบ

30:43 และชายผู้นี้ก็มั่งมีมากขึ้นอย่างยิ่ง และมีฝูงแพะแกะมากมาย และพวกสาวใช้ และพวกคนใช้ชาย และฝูงอูฐ และฝูงลา

พระเจ้าทรงทำให้ฝูงสัตว์ของยาโคบจำเริญขึ้น

ผมคิดว่าหนทางเดียวที่จะทำความเข้าใจข้อพระคำตอนนี้ก็คือ เข้าใจว่ายาโคบพึ่งพาพระเจ้า เขาเลือกวิธีหนึ่งเพื่อที่จะไม่มีช่องว่างสำหรับการโต้แย้ง เขายอมรับตัวสีน้ำตาลในท่ามกลางฝูงแกะและตัวที่มีลายจุดและลายด่างในท่ามกลางพวกแพะ และนั่นจะต้องเป็นค่าจ้างของเขา!

คุณคิดว่ากิ่งไม้ที่ถูกปอกเปลือกจนมีสีขาวเหล่านั้นซึ่งปรากฏเป็นริ้ว ๆ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตั้งครรภ์ของพวกสัตว์ “ที่มีลาย มีจุดและด่าง” อย่างนั้นหรือ? ไม่เลย เห็นได้ชัดว่านี่เป็นเครื่องหมายหนึ่งระหว่างยาโคบกับพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้สัตว์เหล่านั้นตั้งครรภ์ ไม่ใช่กิ่งไม้ที่ถูกปอกเปลือกเหล่านั้น!

เราให้บัพติศมาผู้เชื่อทั้งหลายมิใช่เพื่อช่วยพวกเขาให้รอด แต่เพื่อเป็นพยานถึงความรอด ชายหลายคนวางมือบนนักเทศน์คนหนึ่งเพื่อเจิมตั้งเขา แต่มือเหล่านั้นเองไม่ทำให้เกิดนักเทศน์คนหนึ่ง เราอธิษฐานขอฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เหล่าผู้อาวุโสของคริสตจักรได้รับเชิญให้เจิมด้วยน้ำมันและอธิษฐานให้ผู้เจ็บป่วย แต่น้ำมันมะกอกนั้นบนหน้าผากไม่ทำให้คนป่วยนั้นหายดี มันเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ภายในผู้ทรงสามารถรักษาให้หายได้และทรงรักษาให้หายบ่อย ๆ

ดังนั้นยาโคบจึงพึ่งพาพระเจ้า และพระเจ้าทรงอวยพรเขาต่อไป บัดนี้หลังจากเวลานานหลายปีของการรับใช้ลาบันอย่างไม่เห็นแก่ตัว ในที่สุดเราก็พบว่ายาโคบ “มั่งมีมากขึ้นอย่างยิ่ง และมีฝูงแพะแกะมากมาย และพวกสาวใช้ และพวกคนใช้ชาย และฝูงอูฐ และฝูงลา”

ปฐมกาล 31

ข้อ 1-13:

31:1 และเขาได้ยินบรรดาถ้อยคำของพวกบุตรชายของลาบัน ซึ่งกล่าวว่า “ยาโคบได้แย่งทรัพย์สมบัติที่เคยเป็นของบิดาของพวกเราไปหมดแล้ว และจากทรัพย์สมบัติซึ่งเคยเป็นของบิดาของพวกเรานั้นเขาได้รับสง่าราศีทั้งหมดนี้”

31:2 และยาโคบได้สังเกตดูสีหน้าของลาบัน และดูเถิด ก็ไม่เป็นต่อเขาเหมือนแต่ก่อน

31:3 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับยาโคบว่า “จงกลับไปยังแผ่นดินแห่งบรรพบุรุษของเจ้า และยังญาติพี่น้องของเจ้าเถิด และเราจะอยู่กับเจ้า”

31:4 และยาโคบก็ส่งไปและเรียกราเชลและเลอาห์ให้มาที่ทุ่งนามายังฝูงสัตว์ของเขา

31:5 และกล่าวแก่นางทั้งสองว่า “เราเห็นว่าสีหน้าบิดาของพวกเจ้าว่า ไม่เป็นต่อเราเหมือนแต่ก่อน แต่พระเจ้าของบิดาเราทรงสถิตอยู่กับเรามาตลอด

31:6 และเจ้าทั้งสองรู้แล้วว่า ด้วยเต็มกำลังของเราเราได้รับใช้บิดาของเจ้าทั้งสอง

31:7 และบิดาของเจ้าทั้งสองได้หลอกลวงเรา และเปลี่ยนค่าจ้างของเราเสียสิบครั้งแล้ว แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงอนุญาตให้ท่านทำความเสียหายแก่เรา

31:8 ถ้าท่านได้กล่าวอย่างนี้ว่า ‘สัตว์ที่มีจุดจะเป็นค่าจ้างของเจ้า’ แล้วสัตว์ทุกตัวก็คลอดลูกมีจุด และถ้าท่านได้กล่าวอย่างนั้นว่า ‘สัตว์ตัวที่ลายจะเป็นค่าจ้างของเจ้า’ แล้วสัตว์ทุกตัวก็คลอดลูกลายหมด

31:9 ดังนี้แหละพระเจ้าได้ทรงเอาสัตว์ของบิดาเจ้าทั้งสองไปเสีย และประทานพวกมันให้แก่เรา

31:10 และต่อมาในเวลาที่สัตว์เหล่านั้นตั้งท้อง เราได้แหงนตาของเราขึ้นดู และได้เห็นในความฝันหนึ่ง และดูเถิด พวกแพะตัวผู้ซึ่งผสมพันธุ์กับฝูงสัตว์นั้นเป็นแพะลาย แพะจุด และแพะลายเป็นแถบ ๆ

31:11 และทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าได้พูดกับเราในความฝันหนึ่ง โดยตรัสว่า ‘ยาโคบเอ๋ย’ และเราได้ทูลว่า ‘ข้าพระองค์อยู่ที่นี่’

31:12 และพระองค์ได้ตรัสว่า ‘จงแหงนตาของเจ้าขึ้นและดู แพะตัวผู้ทุกตัวที่ผสมพันธุ์กับฝูงสัตว์นั้นเป็นแพะลาย แพะจุด และแพะลายเป็นแถบ ๆ เพราะเราเห็นทุกสิ่งที่ลาบันทำกับเจ้าแล้ว

31:13 เราเป็นพระเจ้าแห่งเบธเอลที่เจ้าได้เจิมเสาสำคัญนั้นไว้ และที่เจ้าได้ทำการปฏิญาณต่อเรา บัดนี้จงลุกขึ้น เจ้าจงออกไปจากแผ่นดินนี้ และกลับไปยังแผ่นดินแห่งญาติพี่น้องของเจ้า’”

พวกบุตรชายของลาบันไม่พอใจกับความเจริญของยาโคบ

บุตรชายเหล่านั้นไม่ได้ถูกกล่าวถึงมาก่อน เห็นได้ชัดว่างานใหญ่นั้นในการดูแลฝูงแพะแกะและฝูงวัวของลาบันตกอยู่บนยาโคบ ไม่ใช่บนเหล่าบุตรชายของลาบัน ยาโคบเป็นลูกจ้าง เมื่อยาโคบมาในตอนแรก ราเชลเป็นผู้ดูแลฝูงแกะนั้น บัดนี้เราคาดว่าตลอดยี่สิบปีมานี้ยาโคบได้รับภาระหลักในการดูแลทรัพย์สินของลาบันทั้งหมด

แต่บุตรชายเหล่านั้นและแม้แต่ลาบันก็อิจฉาและริษยาความเจริญรุ่งเรืองของยาโคบ ลาบันได้หลอกลวงยาโคบ “และเปลี่ยนค่าจ้างของเราเสียสิบครั้งแล้ว” ยาโคบกล่าว แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงยอมให้เขาพ่ายแพ้ข้อตกลงใดก็ตามที่ลาบันตกลงที่จะกระทำตามเป็นครั้งคราวเพื่อที่จะได้ประโยชน์จากการทำงานหนักของยา

โคบและเพื่อทำให้ยาโคบยากจนต่อไปก็ถูกเอาชนะโดยการอวยพรพิเศษของพระเจ้า

แต่ถึงเวลาแล้วที่ยาโคบต้องกลับไปยังแผ่นดินคานาอัน กลับไปยังแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้นั้น พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขาว่า “จงกลับไปยังแผ่นดินแห่งบรรพบุรุษของเจ้า และยังญาติพี่น้องของเจ้า” ก่อนหน้านี้เขายังไม่ได้รับคำสั่งนั้นและการรับประกันนั้นที่ว่าเขาจะปลอดภัยในการกลับไปและเผชิญหน้าเอซาว

พวกที่ “ไม่มี” ก็โทษพวกที่ “มี”

ความอิจฉาของลาบันและบุตรทั้งหลายของเขาเป็นส่วนหนึ่งของคำแช่งสาปที่ตกอยู่บนเผ่าพันธุ์มนุษย์ คนที่ทำงานหนักกว่าและหาเงินได้เยอะกว่าก็ถูกอิจฉาโดยคนที่เกียจคร้าน คนที่ไม่รู้จักจัดเตรียม คนที่โฉดเขลาที่ไม่ได้เจริญมากเท่า คนที่หาเสียงเพื่อชิงตำแหน่งทางการเมือง เพื่อที่จะได้รับคะแนนเสียงจากฝูงชน ก็เสนอแนะให้เก็บภาษีพวกคนรวยและบริษัทใหญ่ ๆ! คนที่ยากจน ซึ่งเสียภาษีแค่ร้อยละ 20 จากรายรับ ก็อิจฉาคนที่ต้องจ่ายภาษีถึงร้อยละ 80 หรือ 90 ของรายรับทั้งหมดของเขาเพื่อช่วยเลี้ยงดูคนยากจนนั้น คนยากจนนั้นอยากให้คนรวยถูกเก็บภาษีมากขึ้นและถูกจำกัดขอบเขตมากขึ้น! เมื่อคนใดที่โดยการทำงานหนักโดยไม่รู้จักหยุดหย่อนและการวางแผนและการอดออมและการมัธยัสถ์ได้สร้างธุรกิจใหญ่โต และขณะที่เขาสร้างความมั่งคั่งให้ตัวเอง เขาก็ให้งานแก่อีกหลายพันคน เขาก็ถูกอิจฉาและถูกเกลียดชังเพราะความเจริญรุ่งเรืองของเขา!

คนที่ประสบความสำเร็จจะมีศัตรูหลายรายเพียงเพราะว่าเขาประสบความสำเร็จ และคนที่ไม่รู้จักจัดเตรียม คนที่เกียจคร้านและคนขี้อิจฉาก็จะคิดว่าคนรวยได้มั่งมีเพราะกดขี่พวกเขาหรือเพราะใช้กลโกงบางอย่าง! ดังนั้นพวกบุตรชายของลาบันจึงเกลียดชังยาโคบและลาบันก็ไม่พอใจเขา

พวกเขาไม่พิจารณาถึงความจงรักภักดีที่ยาโคบแสดงให้เห็น (ข้อ 6) และการปรนนิบัติรับใช้ตามที่ยาโคบกล่าวว่า “ด้วยเต็มกำลังของเรา” การดูแลเอาใจใส่อย่างดีที่เขากล่าวถึงในข้อ 40 การทำบัญชีที่ซื่อตรงของเขา การรับผิดชอบอย่างสุจริตของเขา (ข้อ 39) ถูกเมินเฉย ลาบันทิ้งภาระงานทั้งหมดไว้กับยาโคบและบัดนี้ก็หัวเสียที่พระเจ้าทรงอวยพรเขา

ในอเมริกาที่ประชากรประมาณครึ่งหนึ่งถูกว่าจ้างโดยรัฐบาล (เมือง, เขต, รัฐ หรือระดับชาติ) หรือไม่ก็ต้องพึ่งเงินช่วยเหลือหรือได้รับแสตมป์แลกอาหารหรือเงินช่วยเหลือไร่นาหรือมื้อกลางวันฟรีที่โรงเรียนหรือเงินช่วยเหลือผู้ประสบภัย-ประชาชาตินั้นก็จะเป็นประชาชาติหนึ่งที่มีพวกชอบบ่นกับความสำเร็จของคนเหล่านั้นที่โดยการทำธุรกิจแบบเสรีและการทำงานหนักได้เจริญรุ่งเรืองขึ้นอย่างมาก มันเป็นเรื่องน่าเศร้าสำหรับประชาชาตินั้น และพยากรณ์ถึงหายนะที่จะมาในอนาคต เมื่อผู้คนส่วนใหญ่อยากเลี้ยงชีพโดยพึ่งพาการทำงานหนักและภาษีของผู้อื่น

ลาบันดูไม่ดีเท่าไรเมื่อเทียบกับยาโคบ เขาโกงยาโคบและโกหก ยกเลอาห์ให้แก่ยาโคบโดยการหลอกลวงแทนที่ราเชลผู้ซึ่งยาโคบได้ต่อรองไว้ การทำงานหนักเจ็ดปีเพื่อแลกกับภรรยาคนที่เขาไม่อยากได้ จากนั้นอีกเจ็ดปีเพื่อแลกกับราเชลผู้ที่เขารัก! เขาเปลี่ยนค่าจ้างของยาโคบสิบหนแล้ว คอยหาโอกาสที่จะเอาเปรียบชายที่เป็นคนทำงานที่นั่นอยู่เสมอ เขาอ้างสิทธิ์ที่จะควบคุมลูกสาวทั้งสองของตน ผู้ซึ่งแต่งงานไปแล้วสิบสามปี และหลาน ๆ ในเมื่อคนเหล่านั้นถูกซื้อและถูกจ่ายราคาแล้วทั้งหมด เขาทำตัวราวกับว่าเขาเชื่อพระเจ้าตอนที่เอลีเอเซอร์มาหาเมื่อหลายปีก่อนเพื่อสู่ขอเรเบคาห์ให้เป็นภรรยาของอิสอัค แต่บัดนี้เขามีพวกรูปเคารพ เขาไม่ใช่คนที่

ดำเนินตามทางของพระเจ้าเลย

บัดนี้พระเจ้าทรงบัญชายาโคบว่า “จงกลับไปยังแผ่นดินแห่งบรรพบุรุษของเจ้า และยังญาติพี่น้องของเจ้าเถิด และเราจะอยู่กับเจ้า” โอ พระเจ้าผู้เสด็จมาพบกับเขาเมื่อยี่สิบปีก่อนยังทรงรักเขาเหมือนเดิม ยังทรงสัญญาพระพรเหล่านั้นแก่เขาซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้ก่อนแล้วแก่อับราฮัมและอิสอัค ยาโคบตระหนักดีว่าตลอดหลายปีมานี้พระเจ้าได้ทรงปกป้องเขาจากลาบันผู้มีอุบายและได้ทรงเลี้ยงดูเขาอย่างมหัศจรรย์

สัญลักษณ์ของยาโคบ: ว่าพระเจ้าจะทรงประทานการเพิ่มพูนนั้นแก่เขา

เมื่อยาโคบปอกเปลือกจากกิ่งไม้เหล่านั้นและวางริ้ว ๆ ไว้ตรงหน้าพวกแกะและแพะเมื่อพวกมันมาผสมพันธุ์ นั่นหมายความว่ากิ่งไม้เหล่านั้นทำให้พวกมันออกลูกเช่นนั้นหรือ? ไม่ใช่อย่างแน่นอน และยาโคบไม่ได้คิดเช่นนั้น กิ่งไม้ “ที่ถูกปอกเปลือก” เหล่านั้นเป็นเพียงสัญลักษณ์อย่างหนึ่งระหว่างยาโคบกับพระเจ้า เขาทราบในความฝันหนึ่งจากพระเจ้าว่าพระเจ้าจะทรงทำให้สิ่งซึ่งเขาทำเป็นสัญลักษณ์นั้นสำเร็จจริงและเพิ่มพูนฝูงวัวและแพะแกะที่มีลายด่างและลายจุดและสีน้ำตาล

เมื่อชนชาติอิสราเอลเดินรอบเมืองเยรีโคหกวัน นั่นก็ไม่ทำให้กำแพงเมืองเยรีโคถล่มลงมา นั่นเป็นเพียงเครื่องหมายที่แสดงว่าพวกเขาเชื่อฟังพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงทำลายกำแพงเหล่านั้นลง และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นในวันที่เจ็ด

เมื่อนาอามานคนซีเรียนั้นจุ่มตัวในน้ำของแม่น้ำจอร์แดนเจ็ดหน มันก็ไม่ใช่น้ำของแม่น้ำจอร์แดนหรือการจุ่มนั้นที่ชำระนาอามานให้สะอาดจากโรคเรื้อน แต่เป็นพระหัตถ์ของพระเจ้า การจุ่มตัวนั้นเป็นเพียงการกระทำที่ต้องมีเพื่อแสดงออกถึงความเชื่อ

ดังนั้นในที่นี้ยาโคบจึงใช้กิ่งไม้เหล่านั้นตรงหน้าฝูงแกะเพื่อเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งระหว่างเขากับพระเจ้า

หลานชายตัวน้อยคนหนึ่งของผมเกิดก่อนกำหนดและร่างกายเล็กจิ๋วนั้นก็เก็บอาหารไม่อยู่เลยนานหลายสัปดาห์ เขาหนักแค่สี่ปอนด์ ผมเข้าไปในรถของผมและขับวนรอบช่วงตึกนั้นขณะที่เขานอนอยู่ในโรงพยาบาลและร้องทูลต่อพระเจ้าจนกระทั่งผมมั่นใจว่าพระองค์จะทรงช่วยชูกำลังเด็กน้อยนั้น วันนั้นพวกหมอพบนมสูตรหนึ่งที่อาจเหมาะกับกระเพาะของทารกนั้น เขาน้ำหนักเพิ่มขึ้นหนึ่งออนซ์และหายดีและเติบโตแข็งแรงในเวลาไม่นาน มันไม่ใช่การขับรถวนรอบโรงพยาบาลนั้นที่ทำให้เด็กนั้นหายดี นั่นเป็นเพียงการกระทำหนึ่งที่แสดงออกถึงความเชื่อของผม

ดังนั้นเราจึงแน่ใจว่ามันเป็นเช่นนั้นกับยาโคบและกิ่งไม้ที่ “ปอกเปลือก” เหล่านั้น

เมื่อ D.L. Moody ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจจากพระสัญญานั้นแก่โยชูวาในโยชูวา 1:3 ที่ว่า “สถานที่ทุกแห่งที่ฝ่าเท้าของพวกเจ้าจะเหยียบลง เราได้ยกให้แก่พวกเจ้า” ได้คุกเข่าลงบนพื้นที่แปลงหนึ่งในชิคาโก้และอ้างสิทธิ์ในมันสำหรับอาคารใหญ่หลังแรกนั้นของ Moody Bible Institute (สถาบันพระคัมภีร์มูดี้) คำอธิษฐานของเขาก็ได้รับคำตอบ การคุกเข่าบนพื้นที่แปลงนั้นโดยเฉพาะเป็นเพียงสัญลักษณ์อย่างหนึ่งระหว่างมูดี้กับพระเจ้า

บัดนี้พระเจ้าองค์นั้นแห่งเบธเอลได้ตรัสแก่ยาโคบแล้ว พระเจ้าทรงเตือนความจำเขาถึงเวลานั้นเมื่อ

ยี่สิบปีก่อนเมื่อเขาเจิมเสาต้นนั้นและกล่าวว่า “นี่จะเป็นบ้านของพระเจ้าสำหรับข้าพระองค์” ที่นั่นยาโคบได้ให้คำปฏิญาณไว้ต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงบัญชายาโคบว่า “บัดนี้จงลุกขึ้น เจ้าจงออกไปจากแผ่นดินนี้ และกลับไปยังแผ่นดินแห่งญาติพี่น้องของเจ้า” โอ นานถึงยี่สิบปีที่อยู่นอกแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้น ห่างไกลจากความเกลียดชังของเอซาวพี่ชายของเขา ไม่ได้ติดต่อกับพ่อและแม่และแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้นั้นเลย! แต่พระเจ้าไม่ทรงลืมยาโคบ! พระสัญญานั้นยังมีผลอยู่ เขาต้องกลับไปบ้าน

ข้อ 14-18:

31:14 และราเชลกับเลอาห์ได้ตอบและกล่าวแก่เขาว่า “ยังมีส่วนทรัพย์หรือมรดกสำหรับเราทั้งสองในบ้านบิดาของเราทั้งสองอีกหรือ

31:15 ท่านนับเราทั้งสองเหมือนคนแปลกหน้ามิใช่หรือ เพราะท่านได้ขายเราทั้งสอง และได้กินเงินของเราทั้งสองไปเยอะแล้วด้วย

31:16 ด้วยว่าทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นซึ่งพระเจ้าทรงเอามาจากบิดาของเราทั้งสอง นั่นแหละเป็นของของเราทั้งสอง และของลูก ๆ ของเราทั้งสอง ดังนั้น บัดนี้สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าตรัสแก่ท่านแล้ว จงทำเถิด

31:17 แล้วยาโคบได้ลุกขึ้น และให้บุตรทั้งหลายของท่านกับภรรยาทั้งหลายของท่านขึ้นขี่พวกอูฐ

31:18 และเขาต้อนสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของเขาไป และขนข้าวของทั้งสิ้นของเขาซึ่งเขาได้มานั้น คือสัตว์เลี้ยงที่เขาได้มา ซึ่งเขาได้มาในเมืองปัดดานอารัม เพื่อที่จะไปหาอิสอัคบิดาของเขาในแผ่นดินแห่งคานาอัน

ยาโคบไปจากปัดดานอารัม

ภรรยาทั้งสองทราบดีเกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมของบิดาของตน การหลอกลวงของเขา ใจละโมบของเขา การที่เขาพยายามเอาเปรียบยาโคบอยู่เสมอและทำให้ตนมั่งมีขึ้นโดยยาโคบเป็นฝ่ายเสีย แต่พระเจ้าได้ทรงดูแลพวกนางมาตลอด บัดนี้ภรรยาเหล่านี้กล่าวว่า “ด้วยว่าทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นซึ่งพระเจ้าทรงเอามาจากบิดาของเราทั้งสอง นั่นแหละเป็นของของเราทั้งสอง และของลูก ๆ ของเราทั้งสอง ดังนั้นบัดนี้สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าตรัสแก่ท่านแล้ว จงทำเถิด” ยาโคบให้ภรรยาทั้งสองและลูก ๆ ขึ้นขี่อูฐ เขามีฝูงแพะแกะและฝูงวัวมากมาย พระเจ้าทรงทำให้เขาเจริญขึ้น ด้วยสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เขาออกเดินทางไปยังแผ่นดินคานาอันซึ่งเป็นที่ ๆ พระเจ้าทรงสัญญาพระพรใหญ่ยิ่งหลายประการไว้แก่เขาและเป็นที่ซึ่งใจของเขาโหยหานานหลายปี

ข้อ 19-29:

31:19 และลาบันออกไปเพื่อตัดขนแกะของท่าน และราเชลได้ขโมยเหล่าเทวรูปที่เป็นของบิดาของนางไป

31:20 และยาโคบก็หลบหนีไปโดยที่ลาบันคนซีเรียไม่รู้เรื่อง ในการที่เขาไม่ได้บอกท่านว่าเขาจะหนีไป

31:21 ดังนั้นเขาจึงหนีไปพร้อมกับสิ่งสารพัดที่เขามีอยู่ และเขาลุกขึ้น และข้ามแม่น้ำไป และมุ่งหน้าของเขาไปทางภูเขากิเลอาด

31:22 และมีคนไปบอกลาบันในวันที่สามว่า ยาโคบได้หนีไปแล้ว

31:23 และท่านก็พาญาติพี่น้องของท่านออกไปกับท่าน และไล่ตามเขาไปเป็นการเดินทางเจ็ดวัน และ

พวกท่านก็ตามทันยาโคบในภูเขากิเลอาด
31:24 และพระเจ้าทรงมาปรากฏแก่ลาบันคนซีเรียในความฝันในกลางคืน และตรัสแก่ท่านว่า “จงระวังให้ดีว่า เจ้าจะไม่พูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย”
31:25 แล้วลาบันก็ตามมาทันยาโคบ บัดนี้ยาโคบได้ตั้งเต็นท์ของเขาอยู่ในภูเขานั้น และลาบันกับญาติพี่น้องของท่านตั้งเต็นท์อยู่ในภูเขาแห่งกิเลอาด
31:26 และลาบันกล่าวแก่ยาโคบว่า “เจ้าทำอะไรลงไป ที่เจ้าหนีไปโดยไม่บอกให้เรารู้ และพาบุตรสาวทั้งสองของเราไป เหมือนเป็นพวกเชลยที่ถูกจับด้วยดาบ
31:27 ทำไมเจ้าได้หลบหนีไปอย่างลับ ๆ และแอบไปจากเรา และไม่ได้บอกให้เรารู้ เพื่อเราจะจัดส่งเจ้าไปด้วยความร่าเริงยินดี และด้วยบทเพลงทั้งหลาย ด้วยรำมะนา และด้วยพิณเขาคู่
31:28 และไม่ยอมให้เราจุบลาบุตรชายทั้งหลายของเราและบุตรสาวทั้งหลายของเรา บัดนี้เจ้าได้กระทำอย่างโง่เขลาในการทำเช่นนั้น
31:29 เรามีกำลังพอในมือของเราที่จะทำอันตรายแก่พวกเจ้าได้ แต่พระเจ้าแห่งบิดาของพวกเจ้าได้พูดกับเราเมื่อคืนนี้ โดยตรัสว่า ‘เจ้าจงระวังให้ดีว่าเจ้าจะไม่พูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย’

ลาบันไล่ตามยาโคบ

ลาบันไม่อยู่ที่เต็นท์ทั้งหลายของตนเพราะไปตัดขนแกะ และในระหว่างเวลานั้นราเชลได้ขโมยพวกเทวรูปของบิดาของนางไป คุณจะหมายเหตุว่าในพระคัมภีร์ทุกข้อเหล่านี้พวกมันถูกเรียกเพียงว่าเทวรูป (ข้อ 19,34) แต่ลาบันเรียกพวกมันว่า “เหล่าพระของเรา” (ข้อ 30) พวกมันอาจเป็นรูปหุ่นที่ทำด้วยทองคำหรือเซรามิก ราเชลอาจอยากได้พวกมันเพราะว่าพวกมันสวย นางอาจเคยเล่นกับพวกมันตอนเป็นเด็ก ไม่ว่าจะยังไงลาบันก็ถือว่าพวกมันเป็นพวกพระ

ต่อมา ในปฐมกาล 35:2 ยาโคบบัญชาครอบครัวของตนว่า “จงทิ้งบรรดาพระของคนต่างชาติที่อยู่ท่ามกลางพวกเจ้าเสียให้หมด” ข้อ 4 กล่าวว่า “และพวกเขาเอาบรรดาพระของคนต่างชาติซึ่งมีอยู่ในมือของพวกเขามาให้ยาโคบ กับบรรดาตุ้มหูของพวกเขา...” ราเชลบูชาเทวรูปเหล่านี้ในฐานะพวกพระหรือไม่ เราไม่ทราบ แต่พวกมันเป็นบ่วงแร้วอย่างหนึ่งและเป็นสิ่งที่ผิดและพระเจ้าทรงสั่งให้ทิ้งพวกมันเสียก่อนที่พวกเขาจะมานมัสการพระองค์ที่เบธเอล ตุ้มหูเหล่านั้นอาจเป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงการรักโลกก็ได้ ไม่ว่าจะยังไง สิ่งของบางอย่างก็ไม่จำเป็นต้องผิดบาปแต่พวกมันเป็น “เครื่องถ่วง” ตามที่กล่าวไว้ในฮีบรู 12:1 และเราจำได้ว่าแม้แต่งูทองสัมฤทธิ์นั้นที่โมเสสทำขึ้นมาในถิ่นทุรกันดารเพื่อเป็นตัวแทนของพระคริสต์บนกางเขนนั้นและทางแห่งความรอดนั้นก็กลายเป็นรูปเคารพอันหนึ่งและประชาชนก็เผาเครื่องหอมถวายแก่มัน ดังนั้นกษัตริย์เฮเซคียาห์จึงสั่งทำลายมันเสีย (2 พงศ์กษัตริย์ 18:4) แต่แม้กระทั่งความโลภก็ถือว่าเป็นการไหว้รูปเคารพ คริสเตียนทั้งหลายควรระมัดระวังจริง ๆ ที่จะ “หลีกหนีจากการนับถือรูปเคารพ” นั่นคือ ความรักอันโอหังใด ๆ หรือการอนุโลมให้แก่สิ่งต่าง ๆ ที่อาจเข้ามาอยู่ระหว่างเรากับพระเจ้า

ยาโคบตั้งหน้าของตนมุ่งไปยังภูเขากิเลอาด นั่นอยู่ในแผ่นดินคานาอันแต่อยู่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน โอ นั่นจะอยู่ในประเทศของเขาเองอีกครั้ง!

แต่ลาบันได้รวบรวม “ญาติพี่น้อง” ของเขา ไม่น่าจะใช่พี่น้องร่วมสายโลหิต และพวกเขารีบไล่ตามยา

โคบไปและในเจ็ดวันพวกเขาก็ตามทันเขา ยาโคบจำเป็นต้องเดินทางไปอย่างช้า ๆ เพราะมีฝูงแพะแกะและฝูงวัว และพวกอูฐที่วิ่งเร็วก็สามารถไล่ตามทันในสี่วันสำหรับระยะทางที่พวกเขาได้เดินทางในเจ็ดวัน และที่ภูเขากิเลอาดพวกเขาก็ตามทันเขา

เจตนาของลาบันคืออะไร? เขาอาจมาเพื่อที่จะฆ่ายาโคบ หรือเขาอาจมีเจตนาที่จะชิงลูกสาวทั้งสองของตนและหลาน ๆ ของตนกลับไปพร้อมกับฝูงแพะแกะและฝูงวัว ยาโคบกลัวว่าจะเป็นเช่นนั้น ตามที่ข้อ 31 บอกเรา

แต่พระเจ้าได้ทรงพบกับลาบันในความฝันแล้วและทรงเตือนเขาอย่างเข้มงวดให้เขาเลิกยุ่งกับยาโคบ: “เจ้าจงระวังให้ดีว่า เจ้าจะไม่พูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย”

จงหมายเหตุความโอหังของลาบัน ชายคนหนึ่งจากไปอย่างเงียบ ๆ พร้อมกับเหล่าภรรยาและบุตรของเขาเอง ลาบันโกรธที่พวกเขาไม่มาบอกและขออนุญาต! เขาอยากทำให้ยาโคบรู้สึกเหมือนเป็นอาชญากรคนหนึ่งที่จากไปพร้อมกับครอบครัวของตัวเอง! น่าสงสัยจริง ๆ ว่าลาบันและพวกบุตรชายและคนอื่น ๆ รู้สึกเช่นนั้นกับยาโคบจริง ๆ หรือที่เขาอยากส่งพวกเขาไป “ด้วยบทเพลงทั้งหลาย ด้วยรำมะนา และด้วยพิณเขาคู่” อย่างที่เขากล่าว แต่บัดนี้ที่เขาถ่อมาไกลถึงขนาดนี้แล้ว เขาก็ต้องกล่าวคำอำลาและแก้ตัวให้ดูดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

เขาถูกเตือนในความฝันหนึ่ง (ข้อ 24) เหมือนกับที่ภรรยาของปีลาตได้รับคำเตือนในความฝันหนึ่งเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า ความจริงก็คือว่าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าอยู่ล้อมรอบลูก ๆ ของพระเจ้าเพื่อปกป้องและดูแลพวกเขา ทูตสวรรค์องค์หนึ่งพาเปโตรและยอห์นออกมาจากคุกเมื่อพวกเขาถูกจับกุมและบอกพวกเขาให้พูดด้วยใจกล้าในกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 5:17-20)

ข้อ 30-35:

31:30 และบัดนี้ถึงแม้ว่าเจ้าปรารถนาที่จะไป เพราะเจ้าคิดถึงบ้านบิดาของเจ้ามาก ถึงอย่างนั้น ทำไมเจ้าได้ขโมยเหล่าพระของเราไปด้วยเล่า”

31:31 และยาโคบตอบและกล่าวแก่ลาบันว่า “เพราะว่าข้าพเจ้ากลัว ด้วยว่าข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ‘บางทีท่านจะริบบุตรสาวทั้งสองของท่านคืนจากข้าพเจ้าเสียโดยใช้กำลัง’

31:32 ท่านพบเหล่าพระของท่านกับผู้ใดก็ตาม ก็อย่าไว้ชีวิตผู้นั้นเลย ต่อหน้าญาติพี่น้องของพวกเรา ท่านจงค้นดูว่าสิ่งใดที่เป็นของท่านที่อยู่กับข้าพเจ้า และท่านจงเอามันไปเถิด” เพราะยาโคบไม่ทราบว่าราเชลได้ขโมยเทวรูปเหล่านั้นมา

31:33 และลาบันได้เข้าไปในเต็นท์ของยาโคบ และเข้าไปในเต็นท์ของเลอาห์ และเข้าไปในเต็นท์ของสาวใช้ทั้งสองคนนั้น แต่ท่านหารูปเหล่านั้นไม่พบ แล้วท่านออกมาจากเต็นท์ของเลอาห์ และเข้าไปในเต็นท์ของราเชล

31:34 บัดนี้ราเชลได้เอาเทวรูปเหล่านั้นไป และใส่รูปเหล่านั้นไว้ในกูบอูฐ และนั่งทับรูปเหล่านั้นไว้ และลาบันได้ค้นดูทั่วเต็นท์ แต่หารูปเหล่านั้นไม่พบ

31:35 และนางกล่าวแก่บิดาของตนว่า “ขอนายของข้าพเจ้าอย่าโกรธเลยที่ข้าพเจ้าลุกขึ้นต่อหน้าท่านไม่ได้ ด้วยว่าธรรมดาที่ผู้หญิงมีกำลังเป็นอยู่กับข้าพเจ้า” และท่านก็ค้นดู แต่ไม่พบเทวรูปเหล่านั้น

เลย

รูปเคารพของลาบันถูกซ่อนไว้

เพราะไม่ทราบว่าราเชลได้ขโมยรูปเคารพของบิดาของนางมา ยาโคบจึงท้าให้ค้นดูอย่างเปิดเผย พวกเขาจะต้องค้นดูในเต็นท์ทุกหลังของเขาและสัมภาระทั้งหมดและดูว่าจะเจอสิ่งใดไหม ใจวินิจฉัยผิดและชอบเขานั้นแจ่มแจ้ง ราเชลผู้ซึ่งด้วยเหตุผลบางประการอยากได้เทวรูปเหล่านั้น ได้ซ่อนพวกมันไว้ในกูบอูฐและนั่งทับมันและมีข้ออ้าง ดังนั้นพวกมันจึงไม่ถูกค้นพบ ขณะเดียวกันความโกรธของยาโคบก็พลุ่งขึ้นยิ่งกว่าเดิมกับท่าทีอันโอหังของลาบัน

ข้อ 36-43:

31:36 และยาโคบก็โกรธและต่อว่าลาบัน และยาโคบตอบและกล่าวแก่ลาบันว่า “การละเมิดของข้าพเจ้าคืออะไร บาปของข้าพเจ้าคืออะไร ที่ท่านได้รีบร้อนไล่ตามข้าพเจ้ามาเช่นนี้

31:37 เพราะว่าท่านได้ค้นดูของของข้าพเจ้าทั้งหมดแล้ว ท่านพบอะไรเล่าที่เป็นของมาจากบ้านของท่าน จงตั้งสิ่งนั้นไว้ที่นี่ตรงหน้าญาติพี่น้องของข้าพเจ้าและญาติพี่น้องของท่านเถิด เพื่อพวกเขาจะได้ตัดสินความระหว่างเราทั้งสอง

31:38 ข้าพเจ้าอยู่กับท่านมายี่สิบปีนี้แล้ว พวกแกะตัวเมียของท่านและพวกแพะตัวเมียของท่านไม่ได้แท้งลูกของพวกมัน และพวกแกะตัวผู้แห่งฝูงแกะของท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่ได้กินเลย

31:39 ที่ซึ่งถูกกัดฉีกกินเสียโดยสัตว์ร้ายทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็ไม่ได้นำมาให้ท่าน ข้าพเจ้าเองได้แบกรับการสูญเสียของมันให้ จากมือของข้าพเจ้าท่านได้เรียกร้องเอาทั้งนั้น ไม่ว่าถูกขโมยไปในเวลากลางวันหรือถูกขโมยไปในเวลากลางคืน

31:40 ข้าพเจ้าเคยเป็นเช่นนี้ ในเวลากลางวันความแห้งแล้งก็เผาผลาญข้าพเจ้า และน้ำค้างแข็งในเวลากลางคืน และการนอนหลับของข้าพเจ้าก็หายไปจากดวงตาของข้าพเจ้า

31:41 ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในครัวเรือนของท่านเช่นนี้ยี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านสิบสี่ปีเพื่อจะได้บุตรสาวสองคนของท่าน และหกปีเพื่อจะได้ฝูงสัตว์ของท่าน และท่านได้เปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าสิบครั้งแล้ว

31:42 ถ้าพระเจ้าของบิดาข้าพเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม และความเกรงกลัวของอิสอัค มิได้สถิตอยู่กับข้าพเจ้าแล้ว บัดนี้ท่านคงส่งข้าพเจ้าไปตัวเปล่าเป็นแน่ พระเจ้าได้ทรงเห็นความทุกข์ของข้าพเจ้าและการงานตรากตรำแห่งมือของข้าพเจ้า และได้ทรงห้ามท่านเมื่อคืนวานนี้”

31:43 และลาบันตอบและกล่าวแก่ยาโคบว่า “บุตรสาวเหล่านี้ก็เป็นบุตรสาวของเรา และเด็กเหล่านี้ก็เป็นเด็ก ๆ ของเรา และฝูงสัตว์เหล่านี้ก็เป็นฝูงสัตว์ของเรา และของทั้งสิ้นที่เจ้าเห็นก็เป็นของเรา และวันนี้เราสามารถกระทำอะไรแก่บุตรสาวทั้งสองของเรานี้ หรือแก่เด็ก ๆ ของเขาทั้งสองซึ่งพวกเขาได้คลอดออกมา

คำแก้แต่งอันแข็งแรงของยาโคบ

ตลอดยี่สิบปียาโคบได้ยอมทนกับการหลอกลวง วิธีการอันคดโกงของลาบัน บัดนี้พระเจ้าทรงปลดปล่อยเขาจากหน้าที่ของเขากับลาบันแล้ว เขาจะต้องกลับไปยังแผ่นดินของเขา ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้พูดแก้

ต่างให้เขาอย่างเปิดเผยแล้ว เขาได้รับพระสัญญาของพระเจ้าอีกครั้งว่าจะทรงดูแลเขา ดังนั้นเขาจึงพูดด้วยใจกล้า เขาเตือนความจำลาบันว่าเขารับใช้นานสิบสี่ปีเพื่อแลกกับบุตรสาวทั้งสอง ซึ่งคนหนึ่งเขาไม่อยากได้ เขารับใช้อีกหกปีเพื่อแลกกับฝูงสัตว์ และลาบันได้เปลี่ยนค่าจ้างของเขาสิบหนแล้ว โดยพยายามที่จะโกงและกีดกันยาโคบไม่ให้มีทรัพย์สิน ยาโคบตระหนักดีว่าพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาและพระเจ้าของอับราฮัมทรงอยู่กับเขาตลอดเวลานั้นเพื่อปกป้องเขา ใช่แล้ว และ “ความเกรงกลัวของอิสอัค”-ซึ่งหากไม่มีมัน “บัดนี้ท่านคงส่งข้าพเจ้าไปตัวเปล่าเป็นแน่”

อิสอัคเป็นชายผู้ยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่มากพอที่กษัตริย์อาบีเมเลคอยากทำสนธิสัญญากับเขาเพื่อที่จะไม่เกิดการวิวาท ชื่อเสียงของเขาขจรขจายไปไกล และตั้งแต่นั้นมาลาบันก็ได้ยินเกี่ยวกับความมั่งมีและทรัพย์สินของอิสอัคประมาณหกสิบหรือเจ็ดสิบปีก่อนหน้านั้น จนเขามีความนับถืออย่างมากต่อชายผู้เข้มแข็งและเกรียงไกรผู้นั้น เราไม่มีโอกาสได้เห็นมัน แต่เขาอาจคิดว่ามันคงเป็นความจริงที่ว่าอิสอัคคงจะแข็งขันในการปกป้องยาโคบเหมือนอย่างที่อับราฮัมแข็งขันในการช่วยชีวิตโลท

จงหมายเหตุความโอหังของลาบัน: “บุตรสาวเหล่านี้ก็เป็นบุตรสาวของเรา และเด็กเหล่านี้ก็เป็นเด็ก ๆ ของเรา และฝูงสัตว์เหล่านี้ก็เป็นฝูงสัตว์ของเรา และของทั้งสิ้นที่เจ้าเห็นก็เป็นของเรา” นั่นไม่เป็นความจริงเลย ทั้งหมดนี้ถูกซื้อและถูกจ่ายราคาแล้วด้วยการทำงานหนักและการรับใช้เกินการคิดคำนวณได้ ลาบันแค่พยายามแก้ตัวที่อยากได้ทั้งหมดที่ยาโคบมีและอยากที่จะควบคุมพวกเขา

ความจริงก็คือว่า ความสวามิภักดิ์ของลูกสาวต่อพ่อของเธอก็ถูกยกเลิกแล้วโดยการที่เธอนบนอบเชื่อฟังต่อสามีของเธอ ลูกสาวที่แต่งงานแล้วหรือลูกชายยังถูกบัญชาว่า “จงให้เกียรติบิดาของเจ้าและมารดาของเจ้า” และยังมีกำหนดไว้เหมือนเดิมว่า “แต่ถ้าหญิงม่ายคนใดมีลูกหรือหลาน ก็ให้ลูกหลานนั้นเรียนรู้ที่จะแสดงความกตัญญูที่บ้านก่อน และให้ตอบแทนคุณบิดามารดาของตน เพราะว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งดีและเป็นที่ชอบต่อพระพักตร์พระเจ้า” (1 ทธ. 5:4) ชายและหญิงทั้งหลายที่แต่งงานแล้วยังต้อง “ตอบแทนคุณบิดามารดาของตน” เหมือนเดิม และคน ๆ หนึ่งต้อง “เลี้ยงดู...คนเหล่านั้นแห่งบ้านเรือนของเขาเอง” (1 ทธ. 5:8) แต่ความปรารถนาของภรรยาจะมีให้แก่สามีของเธอเองและเขาจะปกครองเธอ (ปฐก. 3:16) เธอจะต้องนบนอบต่อสามีของเธอ “เหมือนกับที่กระทำต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า” (อฟ. 5:22) แน่นอนว่า ลาบันควรได้รับความเคารพจากบุตรสาวทั้งสองนี้ แต่เขาจะต้องไม่มีอำนาจควบคุมเหนือพวกนางแล้ว

ข้อ 44-55:

31:44 ฉะนั้นบัดนี้ เจ้าจงมาเถิด ให้พวกเราทำพันธสัญญา ทั้งเรากับเจ้า และให้พันธสัญญานั้นเป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า”

31:45 และยาโคบเอาหินก้อนหนึ่งมา และตั้งหินนั้นไว้เป็นเสาสำคัญ

31:46 และยาโคบกล่าวแก่ญาติพี่น้องของเขาว่า “จงเก็บหินหลายก้อนมา” และพวกเขาเก็บหินมาหลายก้อน และกองสุมไว้ และที่นั่นพวกเขาได้กินเลี้ยงกันบนกองหินนั้น

31:47 และลาบันเรียกกองหินนั้นว่า เยการ์สหดูธา แต่ยาโคบเรียกกองหินนั้นว่า กาเลเอด

31:48 และลาบันกล่าวว่า “กองหินนี้เป็นพยาน

ระหว่างเรากับเจ้าวันนี้” เหตุฉะนั้นชื่อของกองหินนั้นจึงถูกเรียกว่า กาเลเอด

31:49 และมิสปาห์ เพราะท่านกล่าวว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงเฝ้าดูอยู่ระหว่างเรากับเจ้า เมื่อพวกเราไม่อยู่ต่อหน้ากันและกัน

31:50 ถ้าเจ้าจะทำให้บุตรสาวทั้งสองของเราเจ็บช้ำ หรือถ้าเจ้าจะได้ภรรยาคนอื่นนอกจากบุตรสาวทั้งสองของเรา ถึงไม่มีใครอยู่กับพวกเรา ดูเถิด พระเจ้าทรงเป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า”

31:51 และลาบันกล่าวแก่ยาโคบว่า “จงดูกองหินนี้ และจงดูเสาสำคัญนี้ ซึ่งเราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับเจ้า

31:52 ขอให้กองหินนี้เป็นพยาน และให้เสาสำคัญนี้เป็นพยานว่า เราจะไม่ข้ามกองหินนี้ไปหาเจ้า และเจ้าจะไม่ข้ามกองหินนี้และเสาสำคัญนี้มาหาเรา เพื่อทำอันตรายกัน

31:53 ขอให้พระเจ้าของอับราฮัม และพระเจ้าของนาโฮร์ พระเจ้าของบิดาของท่านทั้งสองทรงตัดสินความระหว่างพวกเรา” และยาโคบก็ปฏิญาณโดยความเกรงกลัวของอิสอัคบิดาของตน

31:54 แล้วยาโคบได้ถวายเครื่องสัตวบูชาบนภูเขานั้น และได้เรียกญาติพี่น้องของตนมารับประทานขนมปัง และพวกเขาได้รับประทานขนมปัง และอยู่ตลอดคืนในภูเขานั้น

31:55 และในตอนเช้ามืด ลาบันก็ลุกขึ้น และจุบบุตรชายทั้งหลายของท่าน และบุตรสาวทั้งหลายของท่าน และอวยพรพวกเขา และลาบันก็จากไปและกลับยังสถานที่ของตน

พันธสัญญาแห่งสันติภาพโดยยาโคบและลาบัน

บัดนี้ลาบันอยากทำสนธิสัญญา พันธสัญญาหนึ่งกับยาโคบ เขาตระหนักว่าพระเจ้าทรงอยู่กับยาโคบ และอาจเป็นได้ว่าบัดนี้ยาโคบเป็นฝ่ายที่แข็งแรงกว่าตนแล้ว ไม่ว่าจะยังไง เขาก็ได้รับการอวยพรจากพระเจ้าอย่างมาก

อับราฮัมทำสนธิสัญญาหนึ่งกับอาบีเมเลค จากนั้นอิสอัคก็ทำสนธิสัญญาหนึ่งกับอาบีเมเลค กษัตริย์แห่งคนฟีลิสเตีย พวกคนต่างชาติตระหนักว่าชายเหล่านี้เป็นผู้ดำเนินตามทางของพระเจ้าผู้ซึ่งจะรักษาพันธสัญญา และไม่เป็นการฉลาดเลยที่จะต่อต้านพวกเขา ลาบันตระหนักถึงสิ่งเดียวกันนี้เกี่ยวกับยาโคบ เช่นเดียวกับโปทิฟาร์ในอียิปต์ จากนั้นก็พัศดีผู้นั้น จากนั้นก็ฟาโรห์ที่ดูออกว่าพระเจ้าทรงอยู่กับยาโคบ และเหมือนกับที่เนบูคัดเนสซาร์มองเห็นจนหมดข้อสงสัยว่าพระเจ้าทรงอยู่กับดานิเอล ลาบันในที่นี้ก็เล็งเห็นถึงความแข็งแกร่งและพระพรบางประการในอนาคตของยาโคบ พวกเขาต้องทำสนธิสัญญากัน

ยาโคบจึงเอาหินมาก้อนหนึ่งและตั้งมันเป็นเสาสำคัญและทุกคนก็เก็บก้อนหินหลายก้อนมากองสุม พวกเขาหยุดและรับประทานอาหารแห่งการร่วมสามัคคีธรรมและมิตรภาพที่นั่นบนกองหินนั้น ลาบันเรียกมันว่า เยการ์สหดูธา, คำเคลเดียที่แปลว่าพยาน ยาโคบเรียกมันว่า กาเลเอด, คำฮีบรูที่แปลว่าพยาน แต่มันถูกเรียกเช่นกันว่า “มิสปาห์” ในความหมายของการเฝ้าดู นั่นคือ “ประภาคารในความหมายของหอสังเกตการณ์” ยาโคบกำลังไว้วางใจพระเจ้าผู้ได้ทรงพิทักษ์รักษาในอดีต ว่าจะทรงเฝ้าดูระหว่างเขากับพ่อตาที่เห็นแก่เงินและขี้โมโหคนนี้ ทั้งสองฝ่ายให้คำมั่นว่าจะไม่ล่วงล้ำหินกองนี้ไปทำไม่ดีต่ออีกฝ่าย

จงหมายเหตุว่าลาบัน ซึ่งพยายามที่จะทำตามแบบอย่างของยาโคบ ร้องทูลต่อ “พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้าของนาโฮร์ พระเจ้าของบิดาของท่านทั้งสอง” ให้ตัดสินความระหว่างพวกเขา เขาไม่ได้หมายเหตุ

ความแตกต่างนั้นซึ่งยาโคบรู้จัก พระเจ้าได้ทรงบัญชาอับราฮัมอย่างชัดเจนให้ออกไปจากบ้านเมืองของเขา ญาติพี่น้องของเขาและเรือนบิดาของเขา (ปฐก. 12:2) เพราะว่าคนเหล่านั้นเป็นพวกนับถือพระอื่นเสียส่วนใหญ่ ลาบันก็เป็นคนนับถือรูปเคารพเหมือนคนอื่น ๆ เหล่านี้ และเขาไม่ได้พูดถึงพระเจ้าว่าเป็นพระเจ้าของเขาแต่ในฐานะพระเจ้าโดยทั่วไป และ “ยาโคบก็ปฏิญาณโดยความเกรงกลัวของอิสอัคบิดาของตน” เขาอยากให้ลาบันจดจำว่าบิดาของเขาเป็นผู้มีกำลังมากและว่าพระเจ้าทรงพิสูจน์แล้วว่าทรงอยู่กับอิสอัค

“แล้วยาโคบได้ถวายเครื่องสัตวบูชาบนภูเขานั้น”-ภูเขากิเลอาด ในแผ่นดินคานาอัน บัดนี้ยาโคบก่อแท่นบูชาหนึ่งและถวายเครื่องสัตวบูชา เราไม่ถูกบอกว่าเขาถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ ตลอดยี่สิบปีที่ผ่านมานี้ในประเทศของคนนับถือพระอื่นใกล้เมืองฮาราน เขาอาจถวายก็ได้ แต่ไม่มีบันทึกไว้ ในบางแง่มุมพวกเครื่องสัตวบูชาและแท่นบูชาดูเหมือนจะไม่เหมาะสมสำหรับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบนอกแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้น อับราฮัมไม่มีแท่นบูชาในอียิปต์และยาโคบไม่มีแท่นบูชาในฮาราน เท่าที่บันทึกแสดง

โอ ยาโคบมีการฟื้นฟูครั้งใหญ่ของหัวใจแล้ว พระเจ้าทรงให้พระสัญญาทั้งหลายอีกครั้ง เขาจะต้องกลับไปยังแผ่นดินแห่งบิดาของเขาและพระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่าจะปกป้อง และเราเชื่อว่าในการถวายเครื่องสัตวบูชานั้นยาโคบมีความเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับความหมายนั้น ว่ามันเป็นภาพของพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมา, พระเมสสิยาห์นั้น

พวกเขากินเลี้ยงด้วยกันหมดทุกคน และเช้าตรู่วันถัดมาลาบันก็จุบลาลูกสาวทั้งสองและหลาน ๆ และเดินทางจากไป

ปฐมกาล 32

ข้อ 1,2:

32:1 และยาโคบก็ไปตามทางของเขา และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้พบกับเขา

32:2 และเมื่อยาโคบเห็นทูตสวรรค์เหล่านั้น เขากล่าวว่า “นี่เป็นกองทัพของพระเจ้า” และเขาเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า มาหะนาอิม

เหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาพบ

ยาโคบถวายเครื่องสัตวบูชาหนึ่งแล้ว เขาได้ยอมรับอย่างเปิดเผยว่าพระเจ้าทรงอวยพรและปกป้องเขา เขาได้ยอมรับสิทธิของตนและส่วนของตนในครอบครัวนั้นซึ่งพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาและอวยพรคนทั้งโลก ดังนั้นบัดนี้ “เหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้พบกับเขา”

พระเจ้าทรงเริ่มฟื้นฟูใจของยาโคบแล้ว หลังจากยี่สิบปีอันเปลี่ยวเหงา ยาวนาน และเหน็ดเหนื่อย ยาโคบได้กลับมาในแผ่นดินนั้นและเห็นได้ชัดว่ามีใจที่ถูกฟื้นฟูและแสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้า เขาดีใจจริง ๆ ที่ได้เห็นพลโยธานั้นของพระเจ้าและเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า “มาหะนาอิม” Scofield Bible กล่าวว่าชื่อนั้นมีความหมายว่า “พลโยธาสองกอง หรือสองคณะ-คณะที่ปรากฏแก่ตา, ยาโคบและพวกคนใช้ของเขา; คณะที่ไม่ปรากฏแก่ตา, เหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า เทียบ 2 พกษ. 6:13-17”

ข้อ 3-8:

32:3 และยาโคบส่งผู้สื่อสารหลายคนล่วงหน้าก่อนเขา ไปหาเอซาวพี่ชายของตน ถึงแผ่นดินแห่งเสอีร์ ซึ่งเป็นแผ่นดินแห่งเอโดม

32:4 และเขาสั่งพวกเขา โดยกล่าวว่า “พวกเจ้าจงพูดกับเอซาวนายของเราดังนี้ว่า ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกล่าวดังนี้ว่า ‘ข้าพเจ้าได้อาศัยอยู่กับลาบันและพักอยู่ที่นั่นจนถึงบัดนี้

32:5 และข้าพเจ้ามีฝูงวัวตัวผู้ และฝูงลา ฝูงแพะแกะ และพวกคนใช้ชาย และพวกสาวใช้ และข้าพเจ้าส่งมาเพื่อเรียนนายของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน’”

32:6 และผู้สื่อสารเหล่านั้นกลับมายังยาโคบ โดยกล่าวว่า “พวกข้าพเจ้าได้มาถึงเอซาวพี่ชายของท่านแล้ว และเขากำลังจะมาพบท่านด้วย และพวกผู้ชายสี่ร้อยคนมาพร้อมกับเขา”

32:7 แล้วยาโคบก็มีความกลัวยิ่งนักและเป็นทุกข์ และเขาแบ่งคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันกับเขา และฝูงแพะแกะ และฝูงวัว และฝูงอูฐ ออกเป็นสองพวก

32:8 และกล่าวว่า “ถ้าเอซาวมาถึงพวกหนึ่งและตีพวกนั้น แล้วอีกพวกหนึ่งซึ่งเหลืออยู่จะหนีไปได้”

ยาโคบแสวงหาสันติภาพกับเอซาว

ในที่นี้ยาโคบตระหนักว่าคนที่รับใช้พระเจ้าต้องเป็นคนที่รักสงบในใจของตน 1 เปโตร 3:8-11 กล่าวว่า:

“สุดท้ายนี้ พวกท่านทุกคนจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน โดยเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน จงรักกันฉันพี่น้อง จงมีความสงสาร จงมีความสุภาพนอบน้อม อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้าย หรืออย่าด่าตอบแทนการด่า แต่ตรงกันข้ามจงอวยพร โดยรู้อยู่ว่าพวกท่านถูกเรียกให้กระทำเช่นนั้น เพื่อพวกท่านจะได้รับพระพรเป็นมรดก

เพราะว่า ‘ผู้ที่จะรักชีวิตและเห็นวันทั้งหลายที่ดี จงให้ผู้นั้นระงับลิ้นของตนไว้จากความชั่วร้าย และระงับริมฝีปากของตนไว้เพื่อริมฝีปากนั้นจะไม่กล่าวคำอุบายใด ๆ เลย จงให้เขาหลีกหนีความชั่วร้ายและกระทำความดี จงให้เขาแสวงหาความสงบสุขและติดตามความสงบสุขนั้น”

พระเยซูตรัสว่าเราจะต้องรักคนทั้งหลายที่เกลียดชังเรา และอธิษฐานเผื่อคนทั้งหลายที่ปฏิบัติต่อเราอย่างเหยียดหยามและข่มเหงเรา (มธ. 5:44) พระเยซูทรงบัญชาว่า “จงปรองดองกับคู่ความของท่านโดยเร็ว ขณะที่ท่านไปตามทางกับเขา...” (มธ. 5:25) คนของพระเจ้าจะต้อง “เป็นคนอดทน ไม่เป็นคนชอบวิวาท” (1 ทธ. 3:3)

ยาโคบได้ล่วงเกิน ได้ทำผิดต่อพี่ชายของตน บัดนี้มันเป็นการถูกที่เขาจะพยายามแสวงหาสันติ แต่ผู้สื่อสารนั้นที่ถูกส่งไปแสวงหาสันติกลับมาพร้อมกับรายงานข่าวที่น่าตกใจ “พวกข้าพเจ้าได้มาถึงเอซาวพี่ชายของท่านแล้ว และเขากำลังจะมาพบท่านด้วย และพวกผู้ชายสี่ร้อยคนมาพร้อมกับเขา”

นั่นดูไม่เหมือนสันติเลย และยาโคบก็หวาดกลัวและทุกข์ใจยิ่งนัก ดังนั้นเขาจึงแบ่งฝูงแพะแกะและฝูงวัวและทั้งหมดที่มีออกเป็นสองกองเพื่อที่ว่าหากเอซาวจะมายังกองหนึ่งและทำลายมันเสีย อีกกองที่เหลือจะได้หลบหนีไปได้

ข้อ 9-12:

32:9 และยาโคบทูลว่า “โอ พระเจ้าของอับราฮัมปู่ของข้าพระองค์ และพระเจ้าของอิสอัคบิดาของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ผู้ซึ่งได้ตรัสกับข้าพระองค์ว่า ‘จงกลับไปยังแผ่นดินของเจ้า และยังญาติพี่น้องของเจ้า และเราจะกระทำการดีแก่เจ้า’
32:10 ข้าพระองค์ไม่สมควรจะรับบรรดาพระเมตตาแม้แต่เล็กน้อยที่สุด และความจริงทั้งสิ้น ซึ่งพระองค์ได้โปรดสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะด้วยไม้เท้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ และบัดนี้ข้าพระองค์กลายเป็นหมู่ชนสองพวก
32:11 โปรดช่วยข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอร้องพระองค์ ให้พ้นจากเงื้อมมือพี่ชายของข้าพระองค์ จากเงื้อมมือของเอซาว เพราะข้าพระองค์กลัวเขาเกรงว่าเขาจะมาและตีข้าพระองค์ และมารดาพร้อมกับบุตรทั้งหลาย
32:12 และพระองค์ได้ตรัสแล้วว่า ‘เราจะกระทำการดีแก่เจ้าเป็นแน่ และทำให้เชื้อสายของเจ้าดุจเม็ดทรายแห่งทะเล ซึ่งจะถูกนับไม่ได้เพราะมีจำนวนมาก’”

คำอธิษฐานขอการช่วยให้พ้นของยาโคบ

นี่เป็นคำอธิษฐานที่แสนวิเศษของยาโคบ ประการแรก เขาร้องทูลต่อพระเจ้าของอับราฮัมบิดาตน พระเจ้าของอิสอัค นั่นคือพระเจ้าแห่งพันธสัญญา เขามีคำอ้างสิทธิ์ในที่นี้ เขาอ้างสิทธิ์ว่าพระสัญญาเหล่านั้นต้องสำเร็จจริง

อีกครั้ง เขาอ้างสิทธิ์พระสัญญาของพระเจ้า พระเจ้าทรงบอกเขาอย่างชัดแจ้งแล้วว่า “เราจะพาเจ้าเข้ามาในแผ่นดินนี้อีก เพราะเราจะไม่ทิ้งเจ้าจนกว่าเราได้กระทำสิ่งซึ่งเราได้กล่าวแก่เจ้าแล้ว” อีกครั้งยี่สิบปีต่อมาพระเจ้าได้ทรงทวนซ้ำพระสัญญานั้นที่พระองค์ทรงให้ไว้ที่เบธเอล เราถูกบอกว่า “จงกลับไปยังแผ่นดินแห่ง

บรรพบุรุษของเจ้า และยังญาติพี่น้องของเจ้าเถิด และเราจะอยู่กับเจ้า” (ปฐก. 31:3)

นั่นเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับเราจริง ๆ! เราควรอ้างสิทธิ์พระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้า เราควรทวนซ้ำพระสัญญาเหล่านั้นต่อพระองค์และคาดหวังว่าพระองค์จะทรงกระทำตามข้อผูกมัดนั้นที่พระองค์ทรงรับไว้เองในพระสัญญาเหล่านี้ และพระองค์จะทรงกระทำ

จากนั้นคำสารภาพอันซื่อตรงเกี่ยวกับความไม่คู่ควรของเขาก็ตามมา เด็กหนุ่มคนหนึ่งที่โดดเดี่ยวและจากบ้านมาไกล หนีจากพี่ชายของตนพร้อมกับไม้เท้าอันหนึ่งในมือเมื่อกว่ายี่สิบปีก่อนหน้า บัดนี้ได้กลายเป็นคนมั่งมีพร้อมกับครอบครัว ฝูงแพะแกะ ฝูงวัวและเหล่าคนใช้ พระเจ้าทรงดีมาตลอดจริง ๆ! และยาโคบรับรู้ว่าทั้งหมดนี้มาโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าและไม่ใช่เพราะคุณความดีของเขา และเขาต้องสรรเสริญพระเจ้าสำหรับเรื่องนั้น

จากนั้นเขาอ้อนวอนว่า “โปรดช่วยข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอร้องพระองค์ ให้พ้นจากเงื้อมมือพี่ชายของข้าพระองค์ จากเงื้อมมือของเอซาว” เขาเข้าใจว่าความเกลียดชังได้คุกรุ่นมาตลอดหลายปี และบัดนี้มันคงจะไม่เป็นการมาเยี่ยมเยียนแบบสันติเมื่อเอซาวมาพร้อมกับชายสี่ร้อยคน

เขาเตือนความจำพระเจ้าว่า เชื้อสายของยาโคบจะเป็น “ดุจเม็ดทรายแห่งทะเล ซึ่งจะถูกนับไม่ได้เพราะมีจำนวนมาก” ได้อย่างไรหากเอซาวตัดยาโคบและครอบครัวของเขาออกเสีย? เขาคิดถูกแล้วที่อ้างสิทธิ์พระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานนั้น

ข้อ 13-21:

32:13 และยาโคบพักอยู่ที่นั่นคืนวันนั้นเอง และคัดเอาของซึ่งมาถึงมือของเขานั้นให้เป็นของกำนัลแก่เอซาวพี่ชายของตน

32:14 แพะตัวเมียสองร้อยตัว และแพะตัวผู้ยี่สิบตัว แกะตัวเมียสองร้อยตัว และแกะตัวผู้ยี่สิบตัว

32:15 อูฐแม่กับลูกอ่อนของมันสามสิบตัว ลูกวัวตัวเมียสี่สิบตัว และวัวตัวผู้สิบตัว ลาตัวเมียยี่สิบตัว และลูกลาสิบตัว

32:16 และเขามอบสิ่งเหล่านี้ไว้ในมือของพวกคนใช้ของเขา แต่ละฝูงอยู่ต่างหาก และกล่าวแก่พวกคนใช้ของเขาว่า “จงล่วงหน้าไปก่อนเรา และเว้นระยะห่างกันหน่อยระหว่างฝูงสัตว์เหล่านี้”

32:17 และเขาสั่งพวกที่อยู่ข้างหน้าสุด โดยกล่าวว่า “เมื่อเอซาวพี่ชายของเรามาพบเจ้า และถามเจ้า โดยกล่าวว่า ‘เจ้าเป็นคนของใคร และเจ้าจะไปที่ไหน และของเหล่านี้ที่อยู่ข้างหน้าเจ้าเป็นของใคร’

32:18 แล้วเจ้าจงกล่าวว่า ‘ของเหล่านี้เป็นของยาโคบผู้รับใช้ของท่าน นี่เป็นของกำนัลส่งมาให้เอซาวนายของข้าพเจ้า และดูเถิด ยาโคบตามมาข้างหลังพวกเราด้วย’”

32:19 และเขาสั่งพวกที่สองและพวกที่สาม และบรรดาผู้ที่ติดตามพวกเหล่านั้นทำนองเดียวกัน โดยกล่าวว่า “พวกเจ้าจงกล่าวแก่เอซาวในลักษณะนี้เมื่อพวกเจ้าพบเขา

32:20 และพวกเจ้าจงกล่าวยิ่งกว่านั้นว่า ‘ดูเถิด ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกำลังตามมาข้างหลังพวกเรา’” เพราะเขาได้กล่าวว่า “ข้าจะระงับความโกรธของเขาได้ด้วยของกำนัลที่ส่งล่วงหน้าข้าไป และภายหลังข้าจะเห็นหน้าของเขา บางทีเขาจะ

ยอมรับข้า”

32:21 ดังนั้นของกำนัลนั้นจึงล่วงหน้าไปก่อนเขา และตัวเขายังค้างอยู่คืนนั้นในค่าย

ยาโคบทำการชดใช้สำหรับความผิด

มันไม่ผิดที่ยาโคบได้พรนั้นซึ่งเอซาวอยากได้ แต่มันผิดที่เขาได้มันมาโดยการหลอกลวงและโดยการโกหก เอซาวมีสิทธิ์ที่จะโมโหตอนนั้น และยาโคบก็อาจเอาเปรียบเอซาวจริง ๆ ในการเรียกร้องให้ตนได้สิทธิบุตรหัวปีนั้นเพื่อแลกกับซุปน้ำข้นสีแดงชามนั้น ฉะนั้นบัดนี้ ยาโคบจึงพยายามที่จะชดใช้อย่างซื่อตรง จงหมายเหตุฝูงสัตว์ แพะ แกะ อูฐ ลา วัว คือฝูงสัตว์กว่าห้าร้อยตัว คุณนึกภาพออกว่าเขามีฝูงแพะแกะและฝูงวัวมากมายจริง ๆ เมื่อหลังจากให้ของกำนัลนี้แล้ว เขาก็ยังกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้ามีเพียงพอแล้ว” (ปฐก. 33:11) นี่เป็นการชดใช้แบบที่คงทำให้คนที่มีเมตตาคนใดประทับใจ เราไม่ประหลาดใจเลยที่เอซาวถูกชนะใจเหมือนที่ยาโคบได้หวังไว้

สังเกตไหมว่าคนใช้ทุกคนเหล่านั้นจะต้องพูดถึงยาโคบว่าเป็น “ยาโคบผู้รับใช้ของท่าน”? พวกเขาจะต้องพูดกับเอซาวว่าเป็น “เอซาวนายของข้าพเจ้า” และยาโคบกล่าวว่า “ข้าจะระงับความโกรธของเขาได้ด้วยของกำนัลที่ส่งล่วงหน้าข้าไป และภายหลังข้าจะเห็นหน้าของเขา บางทีเขาจะยอมรับข้า”

ข้อ 22-32:

32:22 และเขาก็ลุกขึ้นกลางคืนนั้นเอง และพาภรรยาทั้งสองของเขา และสาวใช้ทั้งสองของเขา และบุตรชายสิบเอ็ดคนของเขา และข้ามลำน้ำยับบอกบริเวณน้ำตื้น

32:23 และเขาพาพวกเขาไป และส่งพวกเขาให้ข้ามลำธารไป และส่งของที่ตนมีอยู่ข้ามไป

32:24 และยาโคบอยู่แต่ผู้เดียว และที่นั่นมีบุรุษผู้หนึ่งปล้ำสู้กับเขาจนเวลารุ่งสาง

32:25 และเมื่อพระองค์เห็นว่าพระองค์จะเอาชนะเขาไม่ได้ พระองค์จึงแตะต้องที่เบ้ากระดูกต้นขาของเขา และเบ้ากระดูกต้นขาของยาโคบก็เคล็ดขณะเขาปล้ำสู้กับพระองค์อยู่นั้น

32:26 และพระองค์ตรัสว่า “ปล่อยให้เราไปเถิด เพราะใกล้สว่างแล้ว” และเขาทูลว่า “ข้าพระองค์จะไม่ยอมให้พระองค์ไป ยกเว้นพระองค์จะทรงอวยพรข้าพระองค์”

32:27 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เจ้าชื่ออะไร” และเขาทูลว่า “ยาโคบ”

32:28 และพระองค์ตรัสว่า “ชื่อของเจ้าจะไม่ถูกเรียกว่า ยาโคบ อีกต่อไป แต่จะถูกเรียกว่าอิสราเอล เพราะดุจเจ้าชาย เจ้ามีอำนาจอยู่กับพระเจ้าและกับมนุษย์ และได้ชัยชนะ”

32:29 และยาโคบถามพระองค์ และทูลว่า “ขอบอกพระนามของพระองค์แก่ข้าพระองค์เถิด ข้าพระองค์ขอร้องพระองค์” และพระองค์ตรัสว่า “ทำไมเจ้าจึงถามชื่อของเรา” และพระองค์ทรงอวยพรเขาที่นั่น

32:30 และยาโคบเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า เปนีเอล โดยกล่าวว่า “เพราะข้าพเจ้าได้เห็นพระเจ้าหน้าต่อหน้า และชีวิตของข้าพเจ้าถูกสงวนไว้”

32:31 และขณะที่เขาผ่านเปนูเอลไปนั้น ดวงอาทิตย์ก็ขึ้นเหนือเขา และเขาก็เดินโขยกเขยกไปเพราะกระดูกต้นขาของเขา

32:32 เหตุฉะนั้นลูกหลานของอิสราเอลจึงไม่กิน

เส้นเอ็นซึ่งหดตัว ซึ่งอยู่ที่เบ้ากระดูกต้นขานั้น จน ต้นขาของยาโคบตรงเส้นเอ็นที่หดตัวนั้น ทุกวันนี้ เพราะพระองค์ได้ทรงแตะต้องเบ้ากระดูก

ปล้ำสู้กับทูตสวรรค์ของพระเจ้า

เมื่อมาจากทิศเหนือ ยาโคบก็คงข้ามลำธารนั้นและเราคาดว่าเขาคงส่งไปยังเอซาวที่มัมเร บัดนี้เอซาวมาพบเขาพร้อมกับคนสี่ร้อยคน ดังนั้นคืนนั้นยาโคบจึงส่งเหล่าภรรยาของเขา ลูก ๆ ของเขา เหล่าคนใช้ของเขา บุตรชายสิบเอ็ดคนของเขา และทั้งหมดที่เขามีข้ามลำธารไป เห็นได้ชัดว่าเขากำลังแสดงให้ตัวเองและพระเจ้าเห็นว่าเขาตั้งใจจริง ๆ ที่จะไว้วางใจพระเยโฮวาห์และเข้าไปในแผ่นดินนั้น เขาจะไว้วางใจพระเจ้าว่าจะทรงดูแลเรื่องเอซาว ตัวเขาเองต้องกลับไปและปล้ำสู้ตลอดคืนกับพระเจ้าจนกว่าเขามีการรับประกัน การอธิษฐานที่ดีที่สุดมักถูกกระทำตามลำพัง ดังนั้นยาโคบจึงปล้ำสู้ตามลำพัง “และที่นั่นมีบุรุษผู้หนึ่งปล้ำสู้กับเขาจนเวลารุ่งสาง” “บุรุษผู้หนึ่ง” เราจำได้ว่าเมื่อพระเจ้าและทูตสวรรค์สององค์มาพบกับอับราฮัม ในตอนนั้นพวกเขาถูกเรียกว่า “บุรุษเหล่านั้น” ในปฐมกาล 18:22 ในบทที่ 19 พวกเขาถูกเรียกว่าทูตสวรรค์ จากนั้นพวกเขาถูกเรียกว่า “ชายเหล่านั้น” อีกครั้ง พวกเขาเป็นทูตสวรรค์ในรูปกายของผู้ชาย ดังนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบุรุษผู้นี้มาจากสวรรค์

ทูตสวรรค์องค์หนึ่งหรือ? ไม่แน่อาจเป็นการปรากฏก่อนมารับสภาพเนื้อหนังของพระคริสต์เอง เพราะยาโคบกล่าวในข้อ 30 ว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นพระเจ้าหน้าต่อหน้า”

เหตุใดมนุษย์จึงต้องอ้อนวอนต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อจะได้พระพรยิ่งใหญ่? ประการแรก เราต้องการการชำระให้บริสุทธิ์ การรู้สึกว่าตัวเราเองไม่คู่ควรและการละทิ้งความหวังอย่างสิ้นเชิงในความชอบธรรมแบบมนุษย์และความช่วยเหลือของมนุษย์ที่อาจมาได้หลังจากการรอคอยพระเจ้าเป็นเวลานาน บ่อยครั้งการรอคอยนั้นอาจรวมถึงการสารภาพด้วย มันอาจรวมถึงน้ำตา และการรอคอยเองก็เป็นข้อพิสูจน์อย่างหนึ่งที่แสดงถึงความเชื่อ ดังนั้นอิสยาห์ 40:31 จึงกล่าวว่า “เขาทั้งหลายที่รอคอยพระเยโฮวาห์จะเสริมเรี่ยวแรงของพวกเขาใหม่ พวกเขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรีทั้งหลาย พวกเขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย และพวกเขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย”

พระเยซูประทานคำอุปมาเรื่องผู้พิพากษาอธรรม: “และพระองค์ตรัสคำอุปมาหนึ่งให้พวกเขาฟังเพื่อจุดประสงค์นี้ เพื่อคนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ และไม่อ่อนระอาใจ” เหมือนกับที่ผู้พิพากษาอธรรมคนนั้นยอมฟังคำวิงวอนของหญิงม่ายนั้นเพราะการที่นางมารบกวนเขาบ่อย ๆ จนเขาเอือมระอา พระเจ้าผู้ทรงรักเราและไม่รู้จักอ่อนเปลี้ย ก็จะทรงพอพระทัยเช่นกันมิใช่หรือที่จะช่วยเหลือคนของพระองค์ที่ร้องทูลต่อพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน? ลูกา 18

เราถูกบัญชาให้อธิษฐานอยู่เสมอด้วยบรรดาคำอธิษฐานและคำวิงวอนและด้วยความขยันหมั่นเพียรทุกอย่างและด้วยคำวิงวอน (อฟ. 6:18) ชายผู้นั้นที่อยากได้ขนมปังตอนเที่ยงคืนสำหรับเพื่อนคนหนึ่งที่มาหาเขา-เราคิดว่าเพื่อนคนนั้นเป็นตัวแทนของคริสเตียนที่อ้อนวอนขอขนมปังแห่งชีวิตเพื่อคนบาปทั้งหลาย-ก็จะถูกสดับฟัง มิใช่เพราะว่าเขาเป็นเพื่อนคนหนึ่ง แต่ “เพราะเหตุการวิงวอนมากเข้าของคนนั้น เขาจะลุกขึ้นและหยิบให้คนนั้นมากเท่าที่คนนั้นต้องการ” (ลูกา 11:8)

โอ จงระลึกถึงกรณีของหญิงชาวซีเรียฟีนิเซียคนนั้นที่อ้อนวอนเพื่อบุตรสาวที่ถูกผีสิงของตน (มธ. 15:21,22) และการวิงวอนของพวกอัครทูตและคนอื่น ๆ ก่อนวันเพ็นเทคอสต์นั้นตามที่ถูกเล่าในกิจการ 1:14: “คนเหล่านี้ทุกคนอยู่พร้อมใจกันต่อเนื่องในการอธิษฐานและการอ้อนวอน กับพวกผู้หญิง และมารีย์มารดาของพระเยซู และกับพวกน้องชายของพระองค์”

คนเหล่านี้แสดงให้เราเห็นว่าบ่อยครั้งพระพรใหญ่ยิ่งที่สุดจะมาจากคนเหล่านั้นที่อธิษฐานต่อเนื่องอย่างจริงจังและหนักแน่น ใน 2 พงศาวดาร 7:14 การรักษาแผ่นดินนั้นให้หายและการฟื้นฟูพระราชกิจของพระเจ้าขึ้นอยู่กับคนเหล่านั้นที่ “ถ่อมตัวลง และอธิษฐาน และแสวงหาหน้าของเรา และหันเสียจากบรรดาทางชั่วของพวกเขา” โอ การวิงวอนต่อพระเจ้า การคอยท่าพระเจ้า การแสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้า บ่อยครั้งเป็นกุญแจสู่ชัยชนะที่ยิ่งใหญ่

ยาโคบไม่ยอมรับคำปฏิเสธ เมื่อทูตสวรรค์องค์นั้นของพระเจ้าแตะต้นขาของเขา และมันก็หลุดจากข้อต่อจนสร้างความเจ็บปวด เขาก็ไม่ยอมเลิก เมื่อค่ำคืนอันยาวนานนั้นผ่านพ้นไปและเริ่มรุ่งสาง เขาก็ยังไม่ยอมแพ้ “ข้าพระองค์จะไม่ยอมให้พระองค์ไป ยกเว้นพระองค์จะทรงอวยพรข้าพระองค์” และเรามีสิทธิ์ที่จะอธิษฐานคำอธิษฐานนั้นเมื่อเรามาเข้าเฝ้าพระเจ้า โดยมีเงื่อนไขอยู่ว่าใจของเราต้องจริงใจในการแสวงหาน้ำพระทัยและฤทธิ์เดชของพระองค์

เจ้าชื่ออะไร? ข้าชื่อยาโคบ ผู้แย่งชิง ผู้ใช้อุบาย ผู้ใช้กลโกง ชายผู้นั้นที่โกงพี่ชายของตน โอ แต่พระเจ้าจะทรงเปลี่ยนชื่อนั้นแล้ว บัดนี้ชื่อนั้นจะเป็น “อิสราเอล เพราะดุจเจ้าชาย เจ้ามีอำนาจอยู่กับพระเจ้าและกับมนุษย์ และได้ชัยชนะ” จงสังเกตลำดับของคำกล่าวตรงนี้ ยาโคบมีอำนาจอยู่กับพระเจ้า บัดนี้เขาสามารถเอาชนะเอซาวได้

ผู้รับใช้บางท่านเทศนาและรู้สึกว่า “โอ ข้าพเจ้าไม่สามารถเอาชนะมนุษย์ให้ฟัง ให้กลับใจ ให้รับใช้พระเจ้าได้” แต่ความล้มเหลวของคุณไม่ได้อยู่บนธรรมาสน์แต่อยู่ในห้องลับนั้นก่อนคุณขึ้นไปบนธรรมาสน์ หากคุณได้มีชัยกับพระเจ้าก่อน คุณก็สามารถมีชัยกับมนุษย์ได้

บัดนี้อิสราเอลชื่อใหม่นี้จะมีไว้สำหรับประชาชาตินั้นที่ถูกก่อตั้งผ่านทางบุตรทั้งหลายของยาโคบ

ยาโคบมีวิธีในการตั้งชื่อสถานที่เหล่านั้นที่บ่งบอกถึงประสบการณ์ยอดเยี่ยมทั้งหลาย เขาเรียกลูสว่าเบธเอล ซึ่งเป็นที่ ๆ เขาได้เห็นบันไดสู่สวรรค์และเป็นที่ ๆ พระเจ้าประทานพันธสัญญานั้นแก่เขา เขาเรียกชื่อสถานที่นั้นที่เขาได้เห็นพลโยธาของพระเจ้าว่ามาหะนาอิม (ข้อ 2) เขาเรียกชื่อสถานที่แห่งนั้น ก้อนหินแห่งพยานนั้นระหว่างเขากับลาบันว่า กาเลเอด และมิสปาห์ บัดนี้เขาเรียกชื่อสถานที่นี้ว่า เปนีเอล, “พระพักตร์ของพระเจ้า” ในทูตสวรรค์องค์นี้หรือในพระพักตร์นี้ที่พระเยซูเจ้าอาจทรงสวมชั่วคราวเพื่อปรากฏแก่มนุษย์ก่อนการประสูติของพระองค์ ยาโคบได้เห็น “พระพักตร์ของพระเจ้า”

“เขาก็เดินโขยกเขยกไปเพราะกระดูกต้นขาของเขา” ผมคิดว่าเขาจะเดินกะเผลกไปตลอดชีวิตที่เหลือของเขาบนขาข้างนั้นซึ่งถูกทำให้หลุดจากข้อต่อโดยสัมผัสนั้นของทูตสวรรค์ขณะที่เขาปล้ำสู้ และคนอิสราเอลจะระลึกและจะไม่กิน “เส้นเอ็นซึ่งหดตัว” ซึ่งเตือนใจพวกเขาถึงขาที่กะเผลกของยาโคบ แต่เตือนใจถึงชัยชนะของเขากับพระเจ้าเช่นกัน

ปฐมกาล 33

ข้อ 1-11:

33:1 และยาโคบแหงนตาของเขาขึ้น และมองไป และดูเถิด เอซาวกำลังมา และพร้อมกับเขามีพวกผู้ชายสี่ร้อยคน และเขาแบ่งลูก ๆ ให้แก่เลอาห์และแก่ราเชล และแก่สาวใช้ทั้งสอง

33:2 และเขาให้สาวใช้ทั้งสองกับลูก ๆ ของเขาทั้งสองอยู่ข้างหน้าสุด และเลอาห์กับลูก ๆ ของนางอยู่ถัดมา และราเชลกับโยเซฟอยู่ท้ายสุด

33:3 และเขาเดินขึ้นหน้าไปก่อนพวกเขา และน้อมตัวลงถึงดินเจ็ดครั้ง จนเขาเข้ามาใกล้พี่ชายของเขา

33:4 และเอซาววิ่งออกเพื่อพบเขา และสวมกอดเขา และซบหน้าลงที่คอของเขา และจุบเขา และเขาทั้งสองก็ร้องไห้

33:5 และเอซาวก็แหงนตาของเขาขึ้น และเห็นพวกผู้หญิงกับลูก ๆ และกล่าวว่า “คนเหล่านั้นที่อยู่กับเจ้าคือใคร” และยาโคบกล่าวว่า “ลูก ๆ ซึ่งพระเจ้าได้โปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน”

33:6 แล้วสาวใช้ทั้งสองคนเข้ามาใกล้ นางทั้งสองกับลูก ๆ ของพวกนาง และพวกเขาน้อมตัวลงคำนับ

33:7 และเลอาห์กับลูก ๆ ของนางก็เข้ามาใกล้ด้วย และน้อมตัวลงคำนับ และภายหลังโยเซฟและราเชลเข้ามาใกล้ และเขาทั้งสองน้อมตัวลงคำนับ

33:8 และเอซาวกล่าวว่า “ขบวนผู้คนและฝูงสัตว์ทั้งหมดซึ่งเราได้พบนี้ เจ้าหมายความว่าอะไร” และยาโคบกล่าวว่า “เหล่านี้ก็เพื่อจะได้รับความกรุณาในสายตานายของข้าพเจ้า”

33:9 และเอซาวกล่าวว่า “ข้ามีพออยู่แล้ว น้องชายของข้าเอ๋ย เจ้าจงเก็บของที่เจ้ามีไว้กับตัวเองเถิด”

33:10 และยาโคบกล่าวว่า “ไม่ได้ ข้าพเจ้าขอร้องท่าน ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ก็โปรดรับของกำนัลของข้าพเจ้าจากมือของข้าพเจ้าเถิด ด้วยว่าข้าพเจ้าได้เห็นหน้าท่านแล้ว ราวกับว่าข้าพเจ้าได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้า และท่านได้โปรดปรานข้าพเจ้าแล้ว

33:11 ข้าพเจ้าขอร้องท่าน โปรดรับพรของข้าพเจ้าที่นำมาให้ท่านเถิด เพราะพระเจ้าได้ทรงปฏิบัติอย่างกรุณากับข้าพเจ้า และเพราะข้าพเจ้ามีเพียงพอแล้ว” และยาโคบอ้อนวอนเขาและเอซาวจึงรับสิ่งนั้นไว้

ยาโคบพบหน้าเอซาว

มันเป็นการเดินทางที่เปี่ยมชัยชนะของยาโคบแล้วตอนนี้ เขาได้ย้ายออกมาก่อนหน้านั้นโดยพึ่งพาพระสัญญาของพระเจ้าแต่มีความกลัวอยู่บ้าง บัดนี้เขามีชัยชนะในจิตวิญญาณของตนและมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงอวยพร ชีวิตของเขาถูกพิทักษ์รักษาและไม่ตาย

เขาแบ่งครอบครัวของเขาออก โดยให้พวกสาวใช้และลูก ๆ ของพวกนางนำหน้า จากนั้นก็เลอาห์และลูก ๆ ของนาง และท้ายสุดคือ ราเชลและโยเซฟบุตรชายของนาง อาจเป็นได้ว่าเผื่อยังมีความคิดแค้นอยู่ในใจของเอซาว ยาโคบจึงอยากรักษาชีวิตผู้ที่เขารักมากที่สุดไว้ นั่นคือราเชลและโยเซฟ-เขาจึงส่งพวกเขาไปหลังสุดที่น่าเป็นไปได้มากกว่าก็คือดูเหมือนว่านี่เป็นการนำเสนอภาพของการอวยพรของพระเจ้า พวกสาวใช้ จากนั้นก็เลอาห์และลูก ๆ ของนาง จากนั้นก็ราเชลและโยเซฟ ใจของเขาภาคภูมิและสมบัติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเขาจะ

ปรากฏท้ายสุด

บัดนี้เขาข้ามไปอยู่หัวแถวและน้อมตัวลงถึงดินหลายครั้ง นั่นไม่เพียงเป็นการปรากฏตัวแบบเป็นมิตร ซึ่งแสดงถึงความถ่อมตนเท่านั้นแต่ยังออกมาจากใจด้วย เราเชื่อเช่นนั้น และเอซาวก็เชื่อเช่นนั้น มันเป็นความถ่อมตนที่แท้จริงและเป็นการแสวงหาความโปรดปรานของพี่ชายของเขาอย่างแท้จริง โอ “เอซาววิ่งออกเพื่อพบเขา และสวมกอดเขา และซบหน้าลงที่คอของเขา และจุบเขา และเขาทั้งสองก็ร้องไห้”

พวกเขากำลังร้องไห้เพราะช่วงเวลากว่ายี่สิบปีที่ไม่ได้ร่วมสามัคคีธรรมกัน พวกเขากำลังร้องไห้เพราะความคิดที่ขมขื่น ความเกลียดชัง ความกลัว และความเข้าใจผิดเกี่ยวกับปีที่ยาวนานเหล่านี้ โอ ใจของเอซาวถูกเปลี่ยนแปลงแล้ว! บัดนี้จะต้องการชายสี่ร้อยคนนั้นไปเพื่ออะไรเล่า? เอซาวได้เห็นครอบครัวนั้น พวกเขาทุกคน และยาโคบกล่าวว่า “ลูก ๆ ซึ่งพระเจ้าได้โปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน” เขานบนอบต่อหน้าเอซาวจริง ๆ และเอซาวก็ประทับใจ

บัดนี้แล้วฝูงแพะแกะและฝูงวัวเหล่านี้ทั้งหมดล่ะ? โอ พวกมันเป็นของกำนัล ยาโคบกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยากพบพระคุณในใจของท่าน ในสายตาของท่าน”

โอ ความหิวโหยแห่งดวงใจของยาโคบ ปีที่ยาวนานเหล่านั้นแห่งความเปล่าเปลี่ยว ไม่ได้เห็นพี่ชายฝาแฝดของตนเลยและเมื่อคิดว่าการได้เห็นหน้าเขาคงจะหมายถึงการพิพากษา การวิวาท และอาจเป็นความตาย: บัดนี้เขาร้องไห้ด้วยความยินดีและคิดว่าใบหน้าของเอซาวเป็นเหมือนกับพระพักตร์ของพระเจ้า!

ใช่แล้ว ยาโคบได้พบแล้วว่า “พี่น้องที่สะดุดแล้วก็คืนดีกันยากกว่าการชนะนครที่เข้มแข็ง และการโต้แย้งกันของพวกเขาเป็นเหมือนดาลทั้งหลายแห่งป้อมปราการ” (สภษ. 18:19) คาอินผู้เป็นพี่ ได้ฆ่าอาแบลผู้เป็นน้อง พวกพี่ชายของโยเซฟ ที่อยากฆ่าเขาและได้ขายเขาไปเป็นทาส โอ เราควรทะนุถนอมสายใยแห่งโลหิตเหล่านั้นจริง ๆ และแน่ใจว่าความรักฉันท์พี่น้องไม่ถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นความเกลียดชังและความอาฆาตพยาบาท

เอซาวอยากคืนของกำนัลเหล่านั้นแต่ยาโคบไม่ยอมรับมันกลับไป โอ น้องชายคนนี้ต้องมีอะไรสักอย่างเป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงความรักอันจริงจังของตนและการร่วมสามัคคีธรรมของตนที่ถูกฟื้นคืน และเอซาวก็ยินยอม

ข้อ 12-16:

33:12 และเอซาวกล่าวว่า “ให้พวกเราเดินตามทางของพวกเรา และให้พวกเราไปกันเถิด และข้าจะนำหน้าเจ้าไป”

33:13 และยาโคบกล่าวแก่เขาว่า “นายของข้าพเจ้าทราบอยู่แล้วว่าเด็ก ๆ นั้นอ่อนแอ และฝูงแพะแกะและฝูงวัวที่มีลูกอ่อนก็อยู่กับข้าพเจ้า และถ้าพวกผู้ชายจะต้อนพวกมันให้เดินเกินไปสักวันหนึ่ง ฝูงสัตว์ก็จะตายหมด

33:14 ขอนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอร้องท่าน ล่วงหน้าไปก่อนผู้รับใช้ของท่านเถิด และข้าพเจ้าจะค่อย ๆ นำไป ตามกำลังของฝูงสัตว์ที่ไปข้างหน้าข้าพเจ้า และตามที่เด็ก ๆ สามารถทนได้ จนกว่าข้าพเจ้าจะมาถึงนายของข้าพเจ้าที่เสอีร์”

33:15 และเอซาวกล่าวว่า “บัดนี้ขอให้ข้าฝากบาง

คนที่อยู่กับข้าไว้กับเจ้า” และยาโคบกล่าวว่า “มีความจำเป็นอะไรหรือ ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของนายของข้าพเจ้าเถิด”

33:16 ดังนั้นเอซาวจึงกลับไปตามทางของตนวันนั้นไปยังเสอีร์

จากลาแบบมีความสุข

ยาโคบไม่ยอมรับการปกป้องดูแลของเอซาวและชายสี่ร้อยคนของเขา ประการแรก พวกคนที่ไม่มีภาระสามารถเดินหน้าไปได้เร็วกว่าฝูงแกะกับลูก ๆ ของพวกมัน ฝูงแพะกับลูก ๆ ของพวกมัน ฝูงวัวกับลูก ๆ ของพวกมัน พวกมันต้องมีเวลาเพื่อจะกินหญ้าขณะเดินทางไป และพวกเขาไม่ต้องการการปกป้องของเอซาวแล้วตอนนี้เพราะว่าไม่มีศัตรูอื่นที่จะมาคุกคามพวกเขาแล้ว

ยาโคบไม่ได้ลงไปยังประเทศของเอซาว ประการแรก ชายทั้งสองจะมีฝูงแพะแกะและฝูงวัวมากมายและแต่ละฝ่ายก็ต้องการพื้นที่เยอะ นอกจากนี้ ยาโคบอาจรู้สึกว่าสิทธิบุตรหัวปีและพระพรนั้นซึ่งได้มาสู่เขาอาจเป็นเหตุให้เกิดความหมางใจและการทะเลาะเบาะแว้งและความเป็นศัตรูในอดีตอาจถูกรื้อฟื้นหากพวกเขาเบียดเสียดใกล้กันมากเกินไป

ข้อ 17-20:

33:17 และยาโคบเดินทางไปถึงสุคคท และสร้างบ้านพักหลังหนึ่งสำหรับตน และทำเพิงหลายหลังให้ฝูงสัตว์ของเขา ฉะนั้นชื่อของสถานที่นั้นจึงถูกเรียกว่า สุคคท

33:18 และยาโคบมาถึงชาเลม นครแห่งหนึ่งของเชเคม ซึ่งอยู่ในแผ่นดินแห่งคานาอัน เมื่อเขามาจากปัดดานอารัม และตั้งเต็นท์ของตนอยู่หน้านครนั้น

33:19 และเขาซื้อที่ดินแปลงหนึ่ง ซึ่งเป็นที่ ๆ เขาได้กางเต็นท์ของตน จากมือของบุตรทั้งหลายของฮาโมร์ บิดาของเชเคม เป็นเงินหนึ่งร้อยเหรียญ

33:20 และเขาสร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งที่นั่น และเรียกแท่นบูชานั้นว่า เอลเอโลเฮอิสราเอล

ยาโคบที่เชเคม

“และยาโคบเดินทางไปถึงสุคคท และสร้างบ้านพักหลังหนึ่งสำหรับตน และทำเพิงหลายหลังให้ฝูงสัตว์ของเขา” “เพิงหลายหลัง” อาจเป็นซุ้มไม้ที่ให้ร่มเงา ดังนั้นสถานที่แห่งนั้นจึงถูกเรียกว่าสุคคท ซึ่งหมายถึงเพิงหลายหลัง หากนี่เป็นสุคคทเดียวกันกับโยชูวา 13:27 มันก็ยังอยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนเหมือนเดิม แต่อยู่ในแผ่นดินคานาอันและในพื้นที่ของอาณาจักรในเวลาต่อมาของสิโหน กษัตริย์แห่งเมืองเฮชโบนและมันอยู่ใกล้กับทะเลกาลิลีขนาดเล็กนั้น ซึ่งถูกเรียกในโยชูวา 13:27 ว่าทะเลคินเนเรท

จากนั้นเขามายังชาเลม นครแห่งหนึ่งของเชเคม เราไม่ทราบว่าเขาพักอยู่ในสุคคทนานขนาดไหน อาจไม่นานนัก จากนั้นยาโคบก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังเมืองเชเคมในแผ่นดินคานาอันและตั้งเต็นท์ของตนที่นั่น ที่นี่เขาซื้อที่ดินแปลงหนึ่ง และที่ดินแปลงเล็กนั้นพร้อมกับทุ่งนาที่มีถ้ำแห่งมัคเปลาห์ไว้ด้วยซึ่งเป็นที่ ๆ อับราฮัมและซาราห์ถูกฝัง และเป็นที่ ๆ อิสอัคพร้อมกับเรเบคาห์จะต้องถูกฝัง และเป็นที่ซึ่งในเวลาต่อมายาโคบและเลอาห์จะถูกฝัง-ที่ดินทั้งสองแปลงนั้นเป็นที่ดินส่วนเดียวที่อับราฮัม อิสอัค หรือยาโคบเป็นเจ้าของ พวกเขาเป็นคน

ต่างถิ่นและผู้สัญจร แม้ในยามที่ยาโคบไปอยู่กับลาบันนานยี่สิบปี เขาก็บอกเอซาวว่า “ข้าพเจ้าได้อาศัยอยู่กับลาบัน” แต่บัดนี้เขาอยู่ในแผ่นดินนั้นแล้ว

Scofield Reference Bible ใส่หัวข้อพระคำสามข้อสุดท้ายนี้ว่า “การนมัสการในความดื้อรั้นของยาโคบ” เราไม่ทราบว่าเหตุใด ดร. สโกฟิลด์ ถึงคิดเช่นนั้น บัดนี้ยาโคบก่อแท่นบูชาหนึ่งขึ้นมา มันอยู่ในแผ่นดินคานาอัน

เราต้องจดจำไว้ว่า แม้แผ่นดินคานาอันทั้งหมดถูกสัญญาไว้แก่ยาโคบและเชื้อสายของเขา เขาก็ไม่ได้เป็นเจ้าของมันอย่างถาวรเลยสักส่วน เหมือนกับที่อับราฮัมไม่มี “ที่ขนาดจะให้วางเท้าของเขา” มันไม่น่าประหลาดใจเลยที่เหมือนกับที่อับราฮัมย้ายจากมัมเรไปยังเฮโบรนไปยังเบเออร์เชบาและที่อื่น ยาโคบก็จะอาศัยอยู่ในพื้นที่ส่วนหนึ่งและจากนั้นก็ในพื้นที่อีกส่วน เขาเรียกแท่นบูชานั้นว่า “เอลเอโลเฮอิสราเอล”- พระเจ้า, พระเจ้าองค์นั้นของอิสราเอล เขาได้ยอมรับและอ้างสิทธิ์พระสัญญาเหล่านั้นแล้ว ก่อนหน้านั้นพระเจ้าทรงถูกเรียกว่าพระเจ้าของอับราฮัมและ “พระเจ้าของอิสอัคบิดาของข้าพระองค์” บัดนี้ยาโคบกล่าวว่า “พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของอิสราเอล พระเจ้าส่วนตัวของข้าพเจ้าเอง”

ที่ดินแปลงเล็ก ๆ นี้ต่อมาจะตกเป็นของลูกหลานของโยเซฟ และที่นี่กระดูกของโยเซฟจะถูกฝังเมื่อลูกหลานของอิสราเอลออกมาจากอียิปต์ (ยชว. 24:32)

ปฐมกาล 34

ข้อ 1-12:

34:1 และดีนาห์บุตรสาวของเลอาห์ ซึ่งนางคลอดให้กับยาโคบนั้น ออกไปดูพวกบุตรสาวแห่งแผ่นดินนั้น

34:2 และเมื่อเชเคม บุตรชายของฮาโมร์คนฮีไวต์ เจ้านายแห่งแผ่นดินนั้น ได้เห็นเธอ เขาก็เอาเธอไป และหลับนอนกับเธอ และทำอนาจารต่อเธอ

34:3 และจิตใจของเขาก็ผูกพันอยู่กับดีนาห์บุตรสาวของยาโคบ และเขารักหญิงสาวนั้น และพูดจาสุภาพกับหญิงสาวนั้น

34:4 และเชเคมพูดกับฮาโมร์บิดาของตน โดยกล่าวว่า “จงขอหญิงสาวคนนี้ให้เป็นภรรยาของข้าพเจ้าเถิด”

34:5 และยาโคบได้ยินว่าคนนั้นทำอนาจารต่อดีนาห์บุตรสาวของตน เวลานั้นพวกบุตรชายของท่านอยู่กับฝูงสัตว์ของท่านในทุ่งนา และยาโคบได้นิ่งคอยจนกระทั่งพวกบุตรชายกลับมา

34:6 และฮาโมร์บิดาของเชเคมออกไปหายาโคบเพื่อสนทนากับท่าน

34:7 และพวกบุตรชายของยาโคบกลับมาจากทุ่งนาตอนที่พวกเขาได้ยินเรื่องนั้น และพวกเขาก็โศกเศร้าและพวกเขาก็โกรธยิ่งนัก เพราะว่าเขาได้กระทำความโง่เขลาในพวกอิสราเอล โดยหลับนอนกับบุตรสาวของยาโคบ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ควรจะทำ

34:8 และฮาโมร์ก็สนทนากับพวกเขา โดยกล่าวว่า “จิตใจเชเคมบุตรชายของเราผูกพันรักใคร่บุตรสาวของพวกท่านมาก เราขอร้องพวกท่าน โปรดยกเธอให้แก่เขาเพื่อเป็นภรรยาเถิด

34:9 และเชิญพวกท่านทำการสมรสกับพวกเรา และยกบรรดาบุตรสาวของพวกท่านให้พวกเรา และเอาบรรดาบุตรสาวของพวกเราให้พวกท่าน

34:10 และพวกท่านจะอาศัยอยู่กับพวกเรา และแผ่นดินนี้จะอยู่ตรงหน้าพวกท่าน พวกท่านจงอาศัยและทำการค้าขายในที่นั่น และจงได้รับกรรมสิทธิ์สำหรับพวกท่านในที่นั่น”

34:11 และเชเคมกล่าวแก่บิดาของเธอ และแก่พวกพี่ชายของเธอว่า “ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของพวกท่านเถิด และพวกท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าก็จะให้

34:12 จะเรียกเอาสินสอดทองหมั้นและของขวัญจากข้าพเจ้าสักเท่าไรก็ตาม และข้าพเจ้าจะให้ตามที่พวกท่านจะกล่าวแก่ข้าพเจ้า แต่ขอยกหญิงสาวนั้นให้แก่ข้าพเจ้าเพื่อเป็นภรรยาเถิด”

ดีนาห์บุตรสาวของเลอาห์ถูกล่อลวงโดยเจ้าชายเชเคม

ดร. สโกฟิลด์ตั้งชื่อบทนี้ว่า “ยาโคบเก็บเกี่ยวผลแห่งหลายปีที่ชั่วร้ายของตน” มีนัยยะที่ว่าเราทุกคนมีช่วงปีที่ชั่วร้ายและได้เก็บเกี่ยวผลแห่งความผิดบาปของเรา ผมสงสัยว่ามีการเชื่อมโยงโดยตรงมากพอหรือไม่ที่จะตั้งข้อกล่าวหาพิเศษต่อยาโคบในที่นี้ ดีนาห์บุตรสาวของเลอาห์ ออกไปพบกับพวกบุตรสาวแห่งแผ่นดินนั้นโดยไม่มีคนดูแล เชเคมเจ้าชายหนุ่มเห็นเธอและพบว่าเธอมีเสน่ห์น่าดึงดูดมาก ๆ พาเธอไปและล่อลวงเธอและเธอจึงถูกนำเข้าสู่บาปและเป็นมลทิน นั่นเป็นเรื่องน่าเศร้าสำหรับเด็กสาวคนใด

เราไม่ทราบว่าดีนาห์มีคนคอยดูแลมากขนาดไหนและเธอควรมีคนคอยดูแลมากขนาดไหน แต่ในอิสราเอล ตามบทบัญญัติของพระเจ้า พ่อแม่ต้องรับผิดชอบสำหรับการรักนวลสงวนตัวของลูกสาวของตน ผ้าปูเตียงที่เปื้อนเลือดในคืนวิวาห์ถูกเก็บไว้เพื่อพิสูจน์ว่าบุตรสาวที่เพิ่งแต่งงานนั้นเป็นหญิงพรหมจารี (พบญ.

22:13-19) แนวคิดสมัยใหม่ที่ว่าคนหนุ่มสาวออกเดทกันโดยไม่มีผู้ดูแล บางครั้งก็นั่งรถกันไปสองต่อสอง บางครั้งก็ถูกปล่อยให้อยู่ในบ้านหรือที่สวนสาธารณะหรือบนชายหาดโดยไม่มีผู้ดูแล ก็ไม่เพียงขัดต่อพระคัมภีร์แต่ยังน่าอัปยศอดสูและนำไปสู่บาปและใจที่แตกสลายสำหรับหลายคน และแน่นอนว่ามันเป็นการดูแคลนเรื่องของการสมรสและการรักนวลสงวนตัวของผู้หญิง

ในสมัยก่อนพ่อและแม่ทำการจัดแจงสำหรับการแต่งงานของลูกสาวและลูกชาย พวกเขาตัดสินชี้ขาดว่าสายสัมพันธ์ต่าง ๆ ของครอบครัวนั้นถูกต้อง ว่าอุปนิสัยของชายหนุ่มที่จะแต่งงานกับลูกสาวของพวกเขานั้นเป็นที่ยอมรับได้ คนทั้งสองอาจรู้จักกันและเริ่มรักกันเหมือนอย่างยาโคบและราเชล แต่ไม่มีการหยอกเอิน ไม่มีการ “คบหาดูใจไปเรื่อย ๆ” ไม่มีอิสรภาพในการกอดจูบลูบคลำ

การเกี้ยวพาราสีแบบมีความสุข พร้อมกับการอวยพรของพระเจ้าที่อยู่บนมันและการช่วยรับประกันการตัดสินใจเลือกแบบมีสติ ตามทางของพระเจ้าในหมู่คนหนุ่มสาว และการรักนวลสงวนตัวของเหล่าชายหนุ่มและหญิงสาว ไม่เพียงเป็นไปได้เท่านั้น แต่ยังเป็นสิ่งที่ต้องกระทำ ปลอดภัย และให้บำเหน็จมากด้วย

ลูกสาวหกคนของเรามีการเดทในรถแบบมีคนคอยดูแล ไม่ถูกปล่อยให้อยู่สองต่อสองในบ้านหรือบนชายหาดโดยไม่มีผู้ดูแลไปจนจบมหาวิทยาลัย ไม่แม้กระทั่งตอนที่หมั้นกัน ทุกคนมีความสุขมากและมีคนชื่นชอบมาก ๆ เด็กสาวเหล่านั้นในมัธยมปลายและมหาวิทยาลัยได้เป็นเชียร์ลีดเดอร์ นักโต้วาทีระหว่างมหาวิทยาลัย ร้องเพลงในคณะนักร้องมหาวิทยาลัย มีเดทหลายหน แต่มีอีกสองคู่หรือมากกว่านั้นอยู่ด้วยเสมอหรือไม่ก็อยู่ในบ้าน หรือในการเดินสามช่วงตึกไปยังคริสตจักร ทุกคนเป็นนักเรียนหัวดี นักดนตรีฝีมือดี มีคนชื่นชอบมาก ๆ ทุกคนได้แต่งงานอย่างมีความสุข พ่อและแม่ต้องรับผิดชอบสำหรับความบริสุทธิ์ของลูกสาวของตน

บัดนี้ดีนาห์ถูกล่อลวงแล้ว บทบัญญัติของโมเสสมีกฎอันเรียบง่ายและซื่อตรงเกี่ยวกับเรื่องนี้ อพยพ 22:16 และ 17 กล่าวว่า “และถ้าชายใดล่อลวงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ยังไม่มีคู่หมั้น และนอนร่วมกับเธอ เขาจะจ่ายเงินสินสอดรับเธอมาเป็นภรรยาของตน ถ้าบิดาของหญิงนั้นปฏิเสธอย่างเด็ดขาดที่จะยกหญิงนั้นให้แก่เขา เขาจะจ่ายเงินสินสอดตามธรรมเนียมสู่ขอหญิงพรหมจารีทั้งหลาย”

เชเคมคนหนุ่มเป็นเจ้าชายคนหนึ่ง เขามีเกียรติมาก ๆ บิดาผู้นั้นถูกกล่าวถึงว่าเป็น “บิดาของเชเคม” เชเคมรักดีนาห์หญิงสาวผู้นั้น และอยากได้เธอมาเป็นภรรยาของตน นั่นคงจะเป็นทางออกที่เรียบง่ายที่สุดและมีความสุขที่สุด เขายืนกรานให้มีการสู่ขอเพื่อที่เขาจะได้แต่งงานกับหญิงสาวผู้นี้ เขาจะยอมเสียค่าสินสอดตามที่ถูกเรียก ชาวอิสราเอลจะอาศัยอยู่ในหมู่พวกเขาได้ตามใจชอบ เนื่องจากยาโคบได้ซื้อที่ดินแปลงหนึ่งที่นี่แล้ว พวกเขาจึงมีเหตุผลที่จะคาดว่าเขาตั้งใจที่จะอาศัยอยู่ต่อไป

ข้อ 13-29:

34:13 และบุตรชายทั้งหลายของยาโคบตอบเชเคมและฮาโมร์บิดาของเชเคมอย่างหลอกลวง เพราะเหตุเขาได้ทำอนาจารแก่ดีนาห์น้องสาวของพวกเขา และกล่าวว่า

34:14 และพวกเขากล่าวแก่เขาทั้งสองว่า “พวกเราทำสิ่งนี้ไม่ได้ คือยกน้องสาวของพวกเราให้แก่คนที่ยังไม่ได้เข้าสุหนัต เพราะนั่นเป็นที่หยามเกียรติแก่พวกเรา

34:15 แต่ในการทำเช่นนี้พวกเราจะยินยอมแก่พวกท่าน ถ้าพวกท่านจะยอมเป็นเหมือนพวกเรา คือให้ผู้ชายทุกคนของพวกท่านเข้าสุหนัต
34:16 แล้วพวกเราจึงจะยกบรรดาบุตรสาวของพวกเราให้แก่พวกท่าน และพวกเราจะรับบรรดาบุตรสาวของพวกท่านมายังพวกเรา และพวกเราจะอาศัยอยู่กับพวกท่าน และเราทั้งสองพวกจะกลายเป็นชนชาติเดียวกัน
34:17 แต่ถ้าพวกท่านจะไม่ตั้งใจฟังพวกเรา คือไม่เข้าสุหนัต พวกเราก็จะเอาบุตรสาวของพวกเราไปและพวกเราจะไปเสีย”
34:18 และบรรดาถ้อยคำของพวกเขาเป็นที่พอใจฮาโมร์ และเชเคมบุตรชายของฮาโมร์
34:19 และหนุ่มคนนั้นไม่รีรอที่จะทำตามสิ่งนั้น เพราะเขามีความรักใคร่ในบุตรสาวของยาโคบ และเขาเป็นคนน่าเคารพนับถือมากกว่าครอบครัวทั้งหมดของบิดาของเขา
34:20 และฮาโมร์กับเชเคมบุตรชายของเขามายังประตูเมืองของพวกเขา และสนทนากับพวกผู้ชายของเมืองนั้น โดยกล่าวว่า
34:21 “คนเหล่านี้อยู่อย่างสันติกับพวกเรา เพราะฉะนั้นจงให้พวกเขาอาศัยในแผ่นดินนี้ และทำการค้าขายในที่นั่น เพราะดูเถิด แผ่นดินนี้กว้างขวางพอให้พวกเขาอยู่ได้ ให้พวกเรารับบรรดาบุตรสาวของพวกเขามาเป็นภรรยาพวกเรา และยกบรรดาบุตรสาวของพวกเราให้พวกเขา
34:22 เฉพาะในข้อนี้เท่านั้นพวกเขาถึงจะยินยอมแก่พวกเราเพื่อจะอาศัยอยู่กับพวกเรา เพื่อเป็นชนชาติเดียวกัน ถ้าผู้ชายทุกคนในท่ามกลางพวกเราจะยอมเข้าสุหนัตเหมือนอย่างพวกเขาได้เข้าสุหนัตแล้ว
34:23 ฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเขาและทรัพย์สมบัติของพวกเขา กับฝูงสัตว์ทั้งสิ้นของพวกเขาก็จะเป็นของพวกเรามิใช่หรือ เพียงแต่ให้พวกเรายอมตามพวกเขา และพวกเขาจะยอมอาศัยอยู่กับพวกเรา”
34:24 และทุกคนที่ออกไปจากประตูเมืองของเขาก็ตั้งใจฟังฮาโมร์และเชเคมบุตรชายของเขา และผู้ชายทุกคนได้เข้าสุหนัต คือทุกคนที่ออกไปจากประตูเมืองของเขา
34:25 และต่อมาในวันที่สาม เมื่อคนเหล่านั้นกำลังเจ็บอยู่ บุตรชายสองคนของยาโคบคือสิเมโอนและเลวี พวกพี่ชายของดีนาห์ แต่ละคนก็ถือดาบของตน และเข้าไปในนครด้วยใจกล้าหาญ และฆ่าบรรดาผู้ชายเสียสิ้น
34:26 และเขาทั้งสองฆ่าฮาโมร์และเชเคมบุตรชายของเขาเสียด้วยคมดาบ และพาดีนาห์ออกมาจากบ้านของเชเคม และออกไปเสีย
34:27 พวกบุตรชายของยาโคบเข้ามายังพวกคนที่ถูกฆ่า และปล้นนครนั้น เพราะคนเหล่านั้นได้ทำอนาจารต่อน้องสาวของพวกเขา
34:28 พวกเขาริบเอาฝูงแกะของพวกเขา และฝูงวัวตัวผู้ของพวกเขา และฝูงลาของพวกเขา และสิ่งของซึ่งอยู่ในนคร และสิ่งซึ่งอยู่ในทุ่งนา
34:29 และเอาทรัพย์สมบัติทั้งหมดของพวกเขาไป และบุตรเล็ก ๆ ทั้งหลายของพวกเขา กับภรรยาของพวกเขา พวกเขาเอาไปเป็นเชลย และปล้นแม้แต่สิ่งสารพัดที่อยู่ในบ้านไปเสีย

“บุตรชายทั้งหลายของยาโคบตอบเชเคมและฮาโมร์...”

เราคาดว่าพวกเขาทุกคนคงโมโห ข้อ 7 กล่าวเช่นกันว่า “พวกบุตรชายของยาโคบกลับมาจากทุ่งนาตอนที่พวกเขาได้ยินเรื่องนั้น และพวกเขาก็โศกเศร้า...” ดังนั้นบุตรชายทุกคนของยาโคบจึงทุกข์ใจยิ่งนักที่ดี

นาห์ถูกล่อลวงและถูกนำเข้าสู่บาป

บัดนี้พี่ชายเหล่านี้ของดีนาห์ยืนกรานว่าเธอไม่ควรถูกยกให้แต่งงานกับคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัต ถ้าพวกเขาซื่อตรงในเรื่องนั้น นั่นก็หมายความว่าการเข้าสุหนัตเป็นเครื่องหมายพิเศษอย่างหนึ่งของผู้คนที่ถูกแยกไว้สำหรับพระเจ้า ถ้าพวกเขาหลอกลวง ซึ่งดูเหมือนน่าจะเป็นเช่นนั้น พวกเขาก็แค่เจตนาที่จะเอาเปรียบชายเหล่านี้

ไม่ว่าจะยังไง พวกเขาก็ยัดเยียดประเด็นนี้ ชายทุกคนแห่งเมืองของเชเคมต้องเข้าสุหนัตหากพวกเขาอยากแต่งงานกับครอบครัวนี้ของยาโคบ และเนื่องจากยาโคบมีทรัพย์สินและฝูงแพะแกะและฝูงวัวมากมาย และเนื่องจากพวกเขาเป็นประชาชนที่แข็งขันและฉลาด นั่นจึงดูเหมือนน่าดึงดูดมาก ๆ และเจ้าชายหนุ่มผู้นี้ก็เป็นที่ชื่นชอบและผลักดันเรื่องนี้อย่างแข็งขัน เขาอยากได้ดีนาห์มาเป็นภรรยาของตน ดังนั้นพวกผู้ชายของเมืองนั้นจึงยินยอม

ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีความโลภและความละโมบอยู่ในการตัดสินใจนี้เช่นกัน พวกเขากล่าวว่า “ฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเขาและทรัพย์สมบัติของพวกเขา กับฝูงสัตว์ทั้งสิ้นของพวกเขาก็จะเป็นของพวกเรามิใช่หรือ?” การเข้าสุหนัตคงจะเป็นความไม่สะดวกแค่ชั่วคราว เป็นความเจ็บแค่ไม่กี่วัน ดังนั้นพวกเขาจึงยินยอม “และผู้ชายทุกคนได้เข้าสุหนัต คือทุกคนที่ออกไปจากประตูเมืองของเขา”

แต่บุตรชายสองคนของยาโคบ, สิเมโอนและเลวี, บุตรชายของเลอาห์, พี่ ๆ ของดีนาห์, ได้หยิบดาบของตนและเข้าไปในเมืองนั้นและฆ่าผู้ชายทุกคน พวกเขาปล้นเมืองนั้นและพาดีนาห์กลับบ้านไปด้วย และนอกจากนี้ พวกเขายังริบเอาแกะ วัว ลา และความมั่งคั่งทั้งหมดของเมืองนั้นไป จับพวกผู้หญิงและภรรยาไป และริบเอาทุกสิ่งในบ้านเรือนเหล่านั้น! นั่นเป็นเรื่องราวอันน่าเศร้าของเหล่าคนชั่ว พระเจ้าทรงถือว่ามันเป็นเช่นนั้นและยาโคบก็ไม่เคยลืมความชั่วนั้น ในการให้พรบุตรชายเหล่านั้นก่อนตายในปฐมกาล 49:5-7 ยาโคบถูกดลใจให้กล่าวว่า:

“สิเมโอนกับเลวีเป็นพี่น้องกัน เครื่องอาวุธทั้งหลายแห่งความโหดร้ายอยู่ในบรรดาที่อาศัยของพวกเขา โอ จิตใจของเราเอ๋ย เจ้าอย่าเข้ามาในความลับของพวกเขาเลย เกียรติยศของเราเอ๋ย เจ้าอย่าเข้าร่วมกับที่ชุมนุมของพวกเขาเลย เพราะว่าในความโกรธของพวกเขา พวกเขาได้ฆ่าชายคนหนึ่ง และตามอำเภอใจของพวกเขา พวกเขาได้ทำลายกำแพงหนึ่ง ขอให้ความโกรธของพวกเขาเป็นที่สาปแช่ง เพราะมันดุเดือดยิ่งนัก และความกริ้วโกรธของพวกเขา เพราะมันโหดร้าย เราจะแยกเขาทั้งสองออกจากกันในพวกยาโคบ และกระจัดกระจายเขาทั้งสองไปในพวกอิสราเอล”

การลงโทษของพระเจ้าได้ตกมาบนชายสองคนนี้อย่างไม่ต้องสงสัยและยาโคบกล่าว โดยพูดแทนพระเจ้าว่า “เราจะแยกเขาทั้งสองออกจากกันในพวกยาโคบ และกระจัดกระจายเขาทั้งสองไปในพวกอิสราเอล”

ข้อ 30,31:

34:30 และยาโคบกล่าวแก่สิเมโอนและเลวีว่า “เจ้าทั้งสองได้ทำให้เราลำบากใจ โดยทำให้เรา

เป็นกลิ่นเหม็นในท่ามกลางผู้อยู่อาศัยแห่งแผ่นดินนี้ คือท่ามกลางคนคานาอันและคนเปริสซี และเราซึ่งเป็นผู้คนน้อยนัก พวกเขาจะรวมตัวกันเข้าต่อสู้เรา และฆ่าเราเสีย และเราจะถูกทำลาย คือเราและครอบครัวของเรา”

34:31 และเขาทั้งสองกล่าวว่า “เขาควรทำกับน้องสาวของพวกเราเหมือนหญิงโสเภณีหรือ”

ยาโคบกลัวและกลุ้มใจ

มันเลี่ยงไม่ได้แล้วตอนนี้ ที่ยาโคบและบุตรชายทั้งหลายของเขาจะถูกเกลียดชัง เช่นเดียวกับถูกเกรงกลัวโดยบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในประเทศนั้น พวกเขาได้พิสูจน์ตัวแล้วว่าเป็นคนไม่เคารพกฎหมายและชอบฆ่าคน พวกเขาถูกทำให้ “เป็นกลิ่นเหม็นในท่ามกลางผู้อยู่อาศัยแห่งแผ่นดินนี้” และความกลัวของยาโคบก็อาจถูกทำให้สำเร็จจริงไปแล้วและเขากับครอบครัวของเขาก็อาจถูกทำลายไปแล้ว หากไม่ใช่เพราะคำบัญชาของพระเจ้าซึ่งมาในไม่ช้า ว่าพวกเขาจะต้องออกไปจากสถานที่แห่งนี้และไปยังเบธเอล ในบทถัดไป ข้อ 5 บอกเราว่า “ความหวาดกลัวของพระเจ้าอยู่บนนครทั้งหลายที่อยู่รอบข้างพวกเขา” และดังนั้นยาโคบกับครอบครัวของเขาจึงไม่ได้ถูกเข่นฆ่า

ปฐมกาล 35

ข้อ 1-5:

35:1 และพระเจ้าตรัสแก่ยาโคบว่า “จงลุกขึ้น ขึ้นไปยังเบธเอล และอาศัยอยู่ที่นั่น และทำแท่นบูชาแท่นหนึ่งที่นั่นแด่พระเจ้า ผู้ได้ทรงปรากฏแก่เจ้าเมื่อเจ้าหนีไปจากหน้าเอซาวพี่ชายของเจ้า”

35:2 แล้วยาโคบกล่าวแก่ครอบครัวของตน และแก่ทุกคนที่อยู่ด้วยกันกับเขาว่า “จงทิ้งบรรดาพระของคนต่างชาติที่อยู่ท่ามกลางพวกเจ้าเสียให้หมด และชำระตัวให้สะอาด และเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่มของพวกเจ้า

35:3 และให้พวกเราลุกขึ้น และขึ้นไปยังเบธเอล และที่นั่นข้าจะทำแท่นบูชาแท่นหนึ่งแด่พระเจ้า ผู้ได้ทรงตอบข้าในวันแห่งความทุกข์ใจของข้า และได้ทรงอยู่กับข้าในทางซึ่งข้าได้ไปนั้น”

35:4 และพวกเขาเอาบรรดาพระของคนต่างชาติซึ่งมีอยู่ในมือของพวกเขามาให้ยาโคบ กับบรรดาตุ้มหูของพวกเขาซึ่งอยู่ในหูของพวกเขา และยาโคบซ่อนสิ่งเหล่านั้นไว้ใต้ต้นโอ๊กนั้นซึ่งอยู่ใกล้เมืองเชเคม

35:5 และพวกเขาเดินทางไป และความหวาดกลัวของพระเจ้าอยู่บนนครทั้งหลายที่อยู่รอบข้างพวกเขา และชาวเมืองเหล่านั้นไม่ได้ไล่ตามบรรดาบุตรชายของยาโคบ

ยาโคบถูกเชิญให้กลับไปเบธเอลอีกครั้ง

เบธเอลเป็นสถานที่สุดรักในความทรงจำทั้งหมดของยาโคบอย่างไม่ต้องสงสัย ที่นั่น ตอนเป็นหนุ่ม โดยรู้ว่าเขาถูกพระเจ้าเรียกและจะได้รับพระพรบางอย่างที่ถูกสัญญาไว้แก่เชื้อสายของอับราฮัมและอิสอัค ทว่าเขาก็เสียใจที่ต้องจากบ้านมา ตัวคนเดียวและไม่มีทรัพย์สินเงินทองต้องเข้าไปในประเทศต่างถิ่น ที่นั่นพระเจ้าทรงพบกับเขา ที่นั่นพันธสัญญาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้ากับอับราฮัมได้ถูกรื้อฟื้นกับยาโคบ ที่นั่นมีบรรดาพระสัญญาอันอ่อนหวาน และยาโคบได้ให้คำปฏิญาณอันบริสุทธิ์ไว้

บัดนี้พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า “จงลุกขึ้น ขึ้นไปยังเบธเอล และอาศัยอยู่ที่นั่น” เขาไม่เพียงต้องไปยังเบธเอล แต่เขาจะต้อง “อาศัยอยู่ที่นั่น” เขาจะต้องก่อแท่นบูชาหนึ่งขึ้นที่นั่น

พวกเขาต้องเตรียมตัวให้พร้อม พวกเขาต้องทิ้งบรรดาพระของคนต่างชาติที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา ผมไม่รู้ว่ามีผู้ใดนอกจากราเชลหรือไม่ที่มีพวกเทวรูป แต่คนอื่น ๆ ควรมีการตรวจค้นใจและพวกเขาต้องเตรียมใจให้พร้อมที่จะมาเข้าเฝ้าพระเจ้าอย่างซื่อตรงในการนมัสการ พวกเขาจะต้อง “ชำระตัวให้สะอาด และเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่มของพวกเจ้า”

เป็นการดีที่ผู้คนจะแต่งกายในชุดที่สุภาพเรียบร้อยเพื่อเข้าร่วมการประชุมนมัสการในพระนิเวศของพระเจ้า การเป็นคนที่มีร่างกายและนิสัยที่สะอาดก็เป็นการดีสำหรับคริสเตียนทั้งหลาย แม้แต่เครื่องบูชาไถ่บาป วัวผู้นั้นที่เลือดและไขมันและไตของมันถูกเผาบนแท่นบูชาในเลวีนิติ บทที่ 4 ก็ถูกเอาศพไปนอกค่าย “ถึงสถานที่ที่สะอาด ที่ซึ่งมูลเถ้าถูกเทออก...” โอ ขอให้คนทั้งหลายที่รับใช้พระเจ้าเป็นคนที่สะอาดในความคิดในใจ ในนิสัย

คนที่มาก่อแท่นบูชาหนึ่งถวายแด่พระเจ้าต้องถือว่านั่นเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ และดังนั้นเขาจึงควร “วางทุกสิ่งที่เป็นตัวถ่วง และบาปซึ่งขัดขวางพวกเราอยู่อย่างง่ายดาย” (ฮบ. 12:1) เราควรหลีกเลี่ยงแม้แต่สิ่งที่ “ดู

เหมือนชั่ว” ดังนั้นพวกเขาจึงถอดตุ้มหูของตนออกด้วย มีอะไรที่ผิดเกี่ยวกับตุ้มหูไหม? ไม่จำเป็นต้องมี แต่ความสุภาพเรียบร้อยและการรู้จักบังคับตนก็เหมาะสมสำหรับคนเหล่านั้นที่รับใช้พระเจ้า ตุ้มหูอาจไม่เป็นการผิดบาปหากพวกมันไม่ใช่ “เครื่องประดับราคาแพง” แต่คนที่แสวงหาที่จะเป็นคนที่สวยงาม เสาะหาที่จะดึงดูดคำสรรเสริญและการชื่นชมของผู้คน ก็ไม่อยู่ในสถานะอันดีที่จะนมัสการ

ยาโคบให้พวกเขาถอดตุ้มหูของพวกเขาและเขาซ่อนตุ้มหูเหล่านั้นไว้ใต้ต้นโอ๊คต้นหนึ่ง เราไม่ถูกบอกว่าพวกมันถูกทำลายหรือถูกทิ้งไว้ พวกมันอาจถูกเก็บมาอีกในภายหลัง

แต่เช่นเดียวกับที่บางครั้งมันเหมาะสมและถูกต้องที่ผู้คนจะอดอาหาร นั่นคือการไม่รับประทานอาหารที่จำเป็นชั่วระยะหนึ่งขณะที่พวกเขาอธิษฐานและรับใช้พระเจ้า และบางครั้งมันเหมาะสมที่พวกเขาจะ “เฝ้าระวังและอธิษฐาน” นั่นคือ การไม่หลับไม่นอนตอนกลางคืนเพื่อที่จะเฝ้าระวังและอธิษฐาน หรือตามที่ลูกา 18:7 กล่าวว่า “ทั้งกลางวันและกลางคืน” อธิษฐาน เช่นเดียวกันบางครั้งมันก็ถูกต้องที่จะวางความเพลิดเพลินอื่น ๆ และความสนใจอื่น ๆ ไว้ก่อน อย่าสนใจเครื่องแต่งกายราคาแพง เครื่องประดับ

เมื่อพระเจ้าจะตรัสกับประชาชนเหล่านั้นจากภูเขาซีนายและบัญญัติสิบประการนั้นจะถูกมอบให้ โมเสสก็สั่งประชาชนนั้นให้ชำระตัวให้บริสุทธิ์และซักเสื้อผ้าของพวกเขา ในอพยพ 19:14,15 พระองค์ทรงบัญชาว่า “และโมเสสลงไปจากภูเขานั้นมายังประชากร และชำระประชากรให้บริสุทธิ์ และพวกเขาซักเสื้อผ้าของตนให้สะอาด และท่านกล่าวแก่ประชากรว่า “จงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม อย่าเข้าใกล้ภรรยาของพวกท่านเลย”

เราแต่งตัวจนสวยหล่อเพื่อผู้คนที่เราชื่นชมอย่างมาก ทำไมไม่ทำอย่างนั้นเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า? เราสละทิ้งความสนใจทางธุรกิจอื่น ๆ และความเพลิดเพลินเพื่อที่จะอยู่กับคนที่เรารัก ทำไมไม่ทำแบบนั้นเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า? ดังนั้นยาโคบจึงให้พวกเขาทิ้งเทวรูปเหล่านี้และแม้แต่ตุ้มหูของพวกเขาและชำระตัวและเตรียมพร้อมที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้า

โอ ช่างเป็นวันดีจริง ๆ เมื่อพวกเขากลับไปยังเบธเอลอันเป็นที่ซึ่งเมื่อสามสิบกว่าปีก่อนพระเจ้าได้ตรัสและให้บรรดาพระสัญญาอันเปี่ยมสุขของพระองค์แก่ยาโคบ!

จงหมายเหตุข้อ 5 พวกเขาได้รับการปกป้องขณะที่พวกเขาเดินทางไปเพราะความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ป้องกันไม่ให้พวกคนต่างชาติของนครเหล่านั้นที่อยู่ล้อมรอบพวกเขามาโจมตีพวกเขา-เพราะการเข่นฆ่าเชเคมโดยเลวีและสิเมโอน

ข้อ 6-15:

35:6 แล้วยาโคบได้มาถึงตำบลลูส ซึ่งอยู่ในแผ่นดินแห่งคานาอัน คือเบธเอล ตัวเขาและทุกคนที่อยู่กับเขา

35:7 และเขาสร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งไว้ที่นั่น และเรียกสถานที่นั้นว่า เอลเบธเอล เพราะว่าที่นั่นพระเจ้าทรงปรากฏแก่เขา ตอนที่เขาหนีไปจากหน้าพี่ชายของเขา

35:8 แต่เดโบราห์ พี่เลี้ยงของเรเบคาห์ ถึงแก่ความตาย และนางถูกฝังไว้ด้านล่างเบธเอลใต้ต้นโอ๊ก และชื่อของต้นไม้นั้นถูกเรียกว่า อัลโลนบาคูท

35:9 และพระเจ้าทรงปรากฏแก่ยาโคบอีกครั้ง เมื่อเขาออกมาจากปัดดานอารัม และทรงอวยพรเขา

35:10 และพระเจ้าตรัสแก่เขาว่า “ชื่อของเจ้าคือยาโคบ ชื่อของเจ้าจะไม่ถูกเรียกว่า ยาโคบ อีกต่อไป แต่อิสราเอลจะเป็นชื่อของเจ้า” และพระองค์ทรงเรียกชื่อของเขาว่า อิสราเอล

35:11 และพระเจ้าตรัสแก่เขาว่า “เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น ประชาชาติหนึ่งและหลายประชาชาติจะเกิดมาจากเจ้า และกษัตริย์หลายองค์จะออกมาจากบั้นเอวของเจ้า

35:12 และแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่อับราฮัมและอิสอัคแล้ว เราจะให้มันแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าเราจะให้แผ่นดินนี้”

35:13 และพระเจ้าเสด็จขึ้นไปจากเขาในสถานที่ที่พระองค์ทรงสนทนากับเขา

35:14 และยาโคบตั้งเสาสำคัญต้นหนึ่งไว้ในสถานที่ที่พระองค์ทรงสนทนากับตน คือเสาหิน และเขาเทเครื่องดื่มบูชาลงบนเสานั้น และเขาเทน้ำมันบนเสานั้น

35:15 และยาโคบเรียกชื่อสถานที่ที่พระเจ้าทรงสนทนากับตนว่า เบธเอล

บัดนี้เบธเอลถูกเรียกว่า “เอลเบธเอล”

บัดนี้ยาโคบอยู่ที่ลูส ในแผ่นดินคานาอัน คือ เบธเอล ตามที่ยาโคบได้ตั้งชื่อให้มันเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน ที่อยู่กับเขาตอนนี้คือผู้คนทั้งหมดที่พระเจ้าได้ประทานแก่เขา เขาก่อแท่นบูชาหนึ่งที่นั่น นั่นเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ในข้อ 1 ยาโคบได้ถวายเครื่องสัตวบูชาหนึ่งที่กิเลอาดอันเป็นที่ซึ่งลาบันได้มาพบกับเขา (ปฐก. 31:51-54) บัดนี้เขาก่อแท่นบูชาหนึ่งที่เบธเอลอันเป็นที่ซึ่งเขาได้ตั้งหินก้อนหนึ่งไว้เป็นอนุสาวรีย์เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน เขาได้ก่อแท่นบูชาหนึ่งที่เชเคม (ปฐก. 33:20)

จงหมายเหตุชื่อใหม่นั้น “เอลเบธเอล” นั่นคือ “พระเจ้าแห่งบ้านของพระเจ้า” คำฮีบรู เบธ คือบ้าน, เอล คือพระเจ้า

เป็นการดีที่จะไม่เพียงไปยังพระนิเวศของพระเจ้า แต่ที่จะแน่ใจว่าเรามาพบกับพระเจ้าแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และที่ใดก็ตามที่เราพบกับพระเจ้า นั่นก็เป็นบ้านหลังหนึ่งของพระเจ้า

เดโบราห์ พี่เลี้ยงของเรเบคาห์ เสียชีวิตและถูกฝัง “ด้านล่างเบธเอล” เราไม่ถูกบอกว่าเกิดอะไรขึ้นกับเรเบคาห์มารดาของยาโคบ นางอาจตายไปแล้วก่อนหน้านี้และบัดนี้พี่เลี้ยงคนนี้อาจมาอาศัยอยู่ด้วยและได้รับการดูแลโดยยาโคบ ไม่ว่าจะยังไง นางก็ถูกฝังตรงนี้ที่เบธเอล ซึ่งเป็นที่ ๆ ยาโคบอยู่ และต้นโอ๊คนั้นถูกเรียกว่าอัลโลนบาคูท (ข้อ 8) ซึ่งหมายถึงต้นโอ๊คแห่งการร้องไห้

ชื่อใหม่นั้น, อิสราเอล

ตอนที่ยาโคบปล้ำสู้กับทูตสวรรค์นั้นในปฐมกาล 32 เราจำได้ว่าชื่อใหม่ชื่อหนึ่งถูกตั้งให้แก่เขา, อิสราเอล, เจ้าชายคนหนึ่ง, เพราะว่าเขาได้มีชัยกับพระเจ้าและกับมนุษย์ บัดนี้พระเจ้าทรงเตือนความจำเขาเกี่ยวกับชื่อใหม่นั้น ตรงนี้ต้องเป็นคำพยากรณ์หนึ่งเช่นกันที่ว่าพวกยิวจะต้องแผ่กระจายไปทั่วโลกและกลายเป็นชนชาติหนึ่งที่มีกำลังมาก

ตรงนี้เป็นพระสัญญาอีกครั้งเรื่องแผ่นดินปาเลสไตน์ทั้งหมด ยาโคบยังคงเป็นผู้สัญจรคนหนึ่งแต่ใน

อนาคตแผ่นดินปาเลสไตน์ทั้งหมดนั้นจะถูกยกให้แก่เขาและ “แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า” นั่นเป็นพระสัญญาหนึ่งเกี่ยวกับประชาชาติอิสราเอล แต่เป็นพระสัญญาหนึ่งเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์เช่นกันอย่างไม่ต้องสงสัย ยาโคบตั้งเสาสำคัญต้นหนึ่งอีกครั้ง เขาต้องจดจำสถานที่นี้ไว้! เขาต้องจดจำพระสัญญาบริสุทธิ์เหล่านี้ไว้! และบนเสาหินต้นนั้นเขาเทเครื่องดื่มบูชาและเทน้ำมันบนมัน

นี่เป็นการกล่าวถึงครั้งแรกเกี่ยวกับเครื่องดื่มบูชา มันไม่ได้ถูกให้ไว้เป็นคำบัญชาหนึ่ง แต่ใจที่รักและใจที่พึ่งพาก็สามารถถวายสิ่งใดแด่พระเจ้าก็ได้ที่มีความหมายพิเศษสำหรับคน ๆ นั้น ดร. สโกฟิลด์กล่าวว่าเครื่องดื่มบูชา “ถูก ‘เทออก’ เสมอ ไม่เคยถูกดื่มเลย และอาจถือได้ว่าเป็นภาพเล็งหนึ่งของพระคริสต์ในความหมายของเพลงสดุดี 22:14; อิสยาห์ 53:12”

ข้อ 16-26:

35:16 และพวกเขาเดินทางไปจากเบธเอล และมีทางไม่ไกลที่จะมาถึงเอฟราธาห์ และราเชลกำลังจะคลอดบุตร และนางก็เจ็บครรภ์ยิ่งนัก

35:17 และต่อมาเมื่อนางกำลังเจ็บครรภ์ยิ่งนัก หญิงผดุงครรภ์กล่าวแก่นางว่า “อย่ากลัวเลย ท่านจะคลอดบุตรชายคนนี้ด้วย”

35:18 และต่อมาขณะที่ชีวิตของนางกำลังจากไป (เพราะนางถึงแก่ความตาย) นางเรียกชื่อของเขาว่า เบนโอนี แต่บิดาของเขาเรียกเขาว่า เบนยามิน

35:19 และราเชลก็สิ้นชีวิต และถูกฝังไว้ริมทางที่จะไปบ้านเอฟราธาห์ ซึ่งคือเบธเลเฮม

35:20 และยาโคบตั้งเสาหินไว้บนหลุมศพของนาง นั่นคือเสาหินแห่งหลุมศพของราเชลจนถึงทุกวันนี้

35:21 และอิสราเอลก็เดินทางไป และกางเต็นท์ของเขาอยู่เลยหอคอยแห่งเอดาร์

35:22 และต่อมาเมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น รูเบนไปและหลับนอนกับบิลฮาห์ ภรรยาน้อยของบิดาของเขา และอิสราเอลก็ได้ยินเรื่องนี้ บัดนี้บุตรชายของยาโคบมีสิบสองคน

35:23 บุตรชายทั้งหลายของเลอาห์คือ รูเบน บุตรหัวปีของยาโคบ และสิเมโอน และเลวี และยูดาห์ และอิสสาคาร์ และเศบูลุน

35:24 บุตรชายทั้งหลายของราเชลคือ โยเซฟ และเบนยามิน

35:25 และบุตรชายทั้งหลายของบิลฮาห์ สาวใช้ของราเชลคือ ดาน และนัฟทาลี

35:26 และบุตรชายทั้งหลายของศิลปาห์ สาวใช้ของเลอาห์คือ กาด และอาเชอร์ เหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของยาโคบ ซึ่งถูกคลอดให้เขาในปัดดานอารัม

เบนยามินเกิดและราเชลตาย

ยาโคบรักราเชลมากจริง ๆ! โยเซฟบุตรชายของราเชลเป็นที่รักสุดหัวใจของเขาจริง ๆ! โดยความเชื่อนางได้พยากรณ์ในปฐมกาล 30:24 ว่า “พระเยโฮวาห์จะโปรดเพิ่มบุตรชายอีกคนหนึ่งให้ข้าพเจ้า” และพระองค์ทรงเพิ่มให้จริง ๆ อย่างไรก็ตาม ราเชลตายหลังจากคลอดบุตร และก่อนนางตาย นางก็ตั้งชื่อเขาว่า “เบนโอนี” หรือ “บุตรชายแห่งความโศกเศร้า” แต่บิดาของเขาตั้งชื่อเขาว่าเบนยามิน, “บุตรชายแห่งมือขวาของข้าพเจ้า”

พวกเขาฝังศพราเชลไว้นอกเบธเลเฮมไม่ไกล บนถนนไปยังเยรูซาเล็มและที่นั่นวันนี้มีอุโมงค์ฝังศพหนึ่ง

ซึ่งตามประเพณีถูกเรียกว่า “อุโมงค์ฝังศพของราเชล” เลอาห์จะถูกฝังในถ้ำมัคเปลาห์ แต่ราเชลถูกฝังระหว่างทางไปยังเบธเลเฮม

ยาโคบและครอบครัวของเขากำลังเดินทางลงไปยังที่ราบมัมเร ใกล้เมืองเฮโบรน ถิ่นเดิมของอับราฮัม

ต่อมาเกิดเรื่องอันน่าเศร้าที่เป็นบาปของรูเบนผู้ซึ่งมีความผิดฐานเล่นชู้กับบิลฮาห์ ภรรยาน้อยของบิดาตน และยาโคบจดจำบาปนั้นไว้และมันถูกระลึกถึงในรูปของคำพยากรณ์เมื่อชายชราผู้นี้กำลังให้พรบุตรเหล่านั้นก่อนเขาตาย

ปฐมกาล 49:3,4 กล่าวว่า “รูเบนเอ๋ย เจ้าเป็นบุตรหัวปีของพ่อ เป็นกำลังของพ่อ และเป็นผลแรกแห่งเรี่ยวแรงของพ่อ เป็นยอดแห่งความมีเกียรติ และเป็นยอดแห่งพลังอำนาจ ไม่มั่นคงเหมือนน้ำ เจ้าจะไม่ได้เป็นยอด เพราะเจ้าล่วงเข้าไปถึงเตียงนอนของบิดาเจ้า แล้วเจ้าได้ทำให้เตียงนอนนั้นเป็นมลทิน เขาล่วงเข้าไปถึงเตียงนอนของพ่อ”

รูเบน บุตรหัวปีนั้น ผู้ซึ่งควรจะได้รับสิทธิบุตรหัวปี พลาดมันไปและมันถูกยกให้แก่โยเซฟ (1 พศด. 5:1) ผ่านไปหลายปีแต่บาปนั้นถูกจดจำและนำคำแช่งสาปมาสู่คนชั่วอายุถัดมา ดังนั้นบ่อยครั้งบาปทั้งหลายของบิดาจึงเป็นเหตุให้เกิดบาปเหล่านั้นของลูกหลานและความยากลำบากของพวกเขา

เบนยามินเกิดแล้ว บัดนี้มีบุตรชายสิบสองคนแล้ว จำไว้ว่าเลอาห์มีบุตรชายหกคน ราเชลสองคนและภรรยาน้อยทั้งสอง, บิลฮาห์และศิลปาห์, มีบุตรชายคนละสองคน

ข้อ 27-29:

35:27 และยาโคบมาหาอิสอัคบิดาของตนที่มัมเร มายังนครอารบาห์ ซึ่งคือเฮโบรน ที่อับราฮัมและอิสอัคเคยอาศัยอยู่

35:28 และวันทั้งหลายของอิสอัคคือหนึ่งร้อยแปดสิบปี

35:29 และอิสอัคก็สิ้นลมหายใจ และสิ้นชีวิต และถูกรวบรวมไปอยู่กับประชากรของท่าน เป็นคนชราและแก่หง่อมมาก และบุตรชายของท่านคือเอซาวกับยาโคบก็ฝังท่าน

อิสอัคเสียชีวิต

หลายปีก่อนเมื่อยาโคบยังอยู่กับอิสอัค พวกเขาเคยอาศัยอยู่ติดกับพวกคนฟีลิสเตีย บัดนี้เขาอาศัยอยู่ที่มัมเรและที่นั่นเอซาวมาอยู่กับบิดาผู้ชราของตน หลายปีก่อนเราถูกบอกว่า “อิสอัคชราแล้ว และตาของท่านมัว” เมื่อยาโคบได้พรที่ขโมยไปนั้นในปฐมกาล 27:1 บัดนี้ ผ่านไปยี่สิบกว่าปีแล้วและอิสอัค ซึ่งมีอายุ 180 ปี ก็สิ้นชีวิต เขา “เป็นคนชราและแก่หง่อมมาก” เขา “ถูกรวบรวมไปอยู่กับประชากรของท่าน” ผมคิดว่านั่นหมายความว่าชายผู้ดำเนินอยู่ในทางของพระเจ้าคนนี้ไปอยู่กับวิสุทธิชนทั้งปวงของพระเจ้าในอดีต ซึ่งรวมถึงอับราฮัมและซาราห์บรรพบุรุษของเขาด้วยอย่างแน่นอน

ปฐมกาล 36

ข้อ 1-8:

36:1 บัดนี้เหล่านี้เป็นพงศ์พันธุ์ทั้งหลายของเอซาว ซึ่งคือเอโดม

36:2 เอซาวได้พวกภรรยาของเขาจากบรรดาบุตรสาวของคานาอัน คืออาดาห์ บุตรสาวของเอโลนคนฮิตไทต์ และอะโฮลีบามาห์ บุตรสาวของอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวของศิเบโอนคนฮีไวต์

36:3 และบาเชมัท บุตรสาวของอิชมาเอล ผู้เป็นน้องสาวของเนบาโยท

36:4 และอาดาห์คลอดบุตรให้เอซาวคือ เอลีฟัส และบาเชมัทคลอดเรอูเอล

36:5 และอะโฮลีบามาห์คลอดเยอูช และยาลาม และโคราห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของเอซาว ซึ่งถูกคลอดให้เขาในแผ่นดินแห่งคานาอัน

36:6 และเอซาวพาบรรดาภรรยาของเขา และบุตรชายทั้งหลายของเขา และบุตรสาวทั้งหลายของเขา และทุกคนแห่งครอบครัวของเขา และฝูงสัตว์ของเขา และบรรดาสัตว์ใช้งานของเขา และทรัพย์สิ่งของทั้งหมดของเขา ซึ่งเขาได้มาในแผ่นดินแห่งคานาอัน และไปยังอาณาเขตอื่นจากหน้ายาโคบน้องชายของเขา

36:7 เพราะทรัพย์สมบัติของเขาทั้งสองมีมากกว่าที่เขาทั้งสองจะอาศัยอยู่ด้วยกันได้ และแผ่นดินที่เขาทั้งสองเป็นคนแปลกหน้านั้นไม่พอรับเขาทั้งสอง เพราะเหตุฝูงสัตว์ของพวกเขา

36:8 ดังนั้นเอซาวจึงอาศัยอยู่ในภูเขาเสอีร์ เอซาวคือเอโดม

เอซาวย้ายไปยังภูเขาเสอีร์

ดร. สโกฟิลด์ กล่าวว่า:

> เอโดม (ถูกเรียกเช่นกันว่า “เสอีร์”, ปฐก. 32:3; 36:8) เป็นชื่อของเขตแดนนั้นที่อยู่ทางตอนใต้ของอาณาจักรยูดาห์สมัยโบราณ และทอดยาวจากทะเลตายไปถึงอ่าวอาคาบา มันรวมถึงซากปรักหักพังของเปตรา และมีโมอับเป็นพรมแดนตอนเหนือ เพราะมีลูกหลานของเอซาวอาศัยอยู่ที่นั่น (ปฐก. 36:1-19) เอโดมมีความโดดเด่นอย่างมากในด้านถ้อยคำพยากรณ์ (ร่วมกับโมอับ) ในฐานะเป็นฉากหลังของการทำลายอำนาจโลกของคนต่างชาติครั้งสุดท้ายในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เขตแดนนี้ที่ถูกเรียกว่าเอโดมและเสอีร์ถูกเรียกเช่นกันว่าอิดูเมอาในอิสยาห์ 34:5,6 และชื่อนั้นถูกตั้งให้แก่เอซาวเพราะเขาขอซุปน้ำข้นสีแดงนั้นที่ยาโคบได้เตรียมไว้ ปฐมกาล 25:30 กล่าวว่า “ขอให้อาหารแก่ข้า ข้าขอร้องเจ้า ด้วยถั่วแดงต้มนั้นเองเถิด เพราะข้าอ่อนกำลัง” เพราะฉะนั้นชื่อของเขาจึงถูกเรียกว่า เอโดม” ในที่นี้บุตรชายเหล่านั้นของภรรยาสามคนของเอซาวถูกบอกชื่อ ข้อพระคำต่อไปนี้จะให้ชื่อหลานชายของพวกเขา

ข้อ 9-19:

36:9 และเหล่านี้เป็นพงศ์พันธุ์ทั้งหลายของเอซาว บิดาของคนเอโดม ในภูเขาเสอีร์

36:10 เหล่านี้เป็นชื่อบุตรชายทั้งหลายของเอซาว คือ เอลีฟัสบุตรชายของอาดาห์ ภรรยาของเอซาว เรอูเอลบุตรชายของบาเชมัท ภรรยาของเอซาว

36:11 และบุตรชายทั้งหลายของเอลีฟัสคือ เทมาน โอมาร์ เศโฟ และกาทาม และเคนัส

36:12 และทิมนาเป็นภรรยาน้อยของเอลีฟัสบุตร

ชายของเอซาว และนางคลอดอามาเลขให้แก่เอลีฟัส เหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของอาดาห์ ภรรยาของเอซาว

36:13 และเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของเรอูเอลคือ นาหาท และเศ-ราห์ ชัมมาห์ และมิสซาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของบาเชมัท ภรรยาของเอซาว

36:14 และเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของอะโฮลีบามาห์ บุตรสาวของอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวของศิเบโอน ภรรยาของเอซาว และนางคลอดเยอูช และยาลาม และโคราห์ให้แก่เอซาว

36:15 เหล่านี้เป็นเจ้านายทั้งหลายแห่งบรรดาบุตรชายของเอซาว บรรดาบุตรชายของเอลีฟัส บุตรชายหัวปีของเอซาวคือ เจ้านายเทมาน เจ้านายโอมาร์ เจ้านายเศโฟ เจ้านายเคนัส

36:16 เจ้านายโคราห์ เจ้านายกาทาม และเจ้านายอามาเลข เหล่านี้เป็นเจ้านายทั้งหลายที่เกิดจากเอลีฟัสในแผ่นดินแห่งเอโดม เหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของอาดาห์

36:17 และเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของเรอูเอล บุตรชายของเอซาว คือเจ้านายนาหาท เจ้านายเศ-ราห์ เจ้านายชัมมาห์ เจ้านายมิสซาห์ เหล่านี้เป็นเจ้านายทั้งหลายที่เกิดจากเรอูเอลในแผ่นดินแห่งเอโดม เหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของบาเชมัท ภรรยาของเอซาว

36:18 และเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของอะโฮลีบามาห์ ภรรยาของเอซาว คือเจ้านายเยอูช เจ้านายยาลาม เจ้านายโคราห์ เหล่านี้เป็นเจ้านายทั้งหลายที่เกิดจากอะโฮลีบามาห์ บุตรสาวของอานาห์ ภรรยาของเอซาว

36:19 เหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของเอซาว ซึ่งคือเอโดม และเหล่านี้เป็นเจ้านายทั้งหลายของพวกเขา

ลูกหลานของเอซาว

"เจ้านาย" (dukes) ในที่นี้หมายถึง "หัวหน้าของหลายพันคน" พระสัญญาเหล่านั้นถูกทำให้สำเร็จจริงในลูกหลานเหล่านี้ พระสัญญานั้นแก่ฮาการ์ในปฐมกาล 16:10 ถูกทำให้สำเร็จจริงที่กล่าวว่า "เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น เพื่อเชื้อสายนั้นจะถูกนับไม่ได้เพราะมีจำนวนมาก" พระองค์ทรงทำให้พระสัญญานั้นแก่อับราฮัมในปฐมกาล 17:19 สำเร็จจริงเช่นกัน "และพระเจ้าตรัสว่า "ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้าเป็นแน่ และเจ้าจงเรียกชื่อของเขาว่า อิสอัค และเราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขาเป็นพันธสัญญานิรันดร์ และกับเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขา"

อามาเลข (ข้อ 12) หลานชายคนหนึ่งของเอซาว เติบโตจนกลายเป็นประชาชาติใหญ่โต เมื่อลูกหลานของอิสราเอลออกมาจากอียิปต์ในอีกสี่ร้อยปีต่อมา อพยพ 17:8 กล่าวว่า "แล้วคนอามาเลขได้ยกมา และสู้รบกับคนอิสราเอลในตำบลเรฟีดิม" ลูกหลานของอิสราเอลภายใต้โยชูวา โดยที่มือของโมเสสถูกชูขึ้นเพื่อเป็นสัญลักษณ์ ได้ทำให้พวกคนอามาเลขพ่ายแพ้ไป "และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงเขียนเรื่องนี้ลงไว้เป็นที่ระลึกในหนังสือม้วนหนึ่ง และเล่าเรื่องนี้ในหูของโยชูวา ด้วยว่าเราจะขจัดความทรงจำถึงคนอามาเลขอย่างสิ้นเชิงจากภายใต้ฟ้าสวรรค์นี้" และโมเสสได้สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่ง และเรียกชื่อแท่นนั้นว่า เยโฮวาห์นิสสี เพราะท่านกล่าวว่า "เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงปฏิญาณว่า พระเยโฮวาห์จะทรงทำสงครามกับคนอามาเลขต่อไปทุกชั่วอายุ" (อพย. 17:14-16)

ทั้ง Velikovsky และ Courville เห็นพ้องตรงกันว่า Hyksos เหล่ากษัตริย์คนเลี้ยงแกะผู้รุกรานและปกครองอียิปต์ เป็นพวกคนอามาเลข

คำแช่งสาปนี้ของพระเจ้าที่มีต่ออามาเลขถูกทวนซ้ำในพระราชบัญญัติ 25:17-19:

“จงระลึกถึงสิ่งที่คนอามาเลขได้กระทำแก่ท่านตามทาง เมื่อพวกท่านได้ออกมาจากอียิปต์ เขาได้พบท่านตามทางอย่างไร และได้โจมตีคนที่อยู่รั้งท้ายของท่าน คือบรรดาคนที่อ่อนกำลังที่อยู่ข้างหลังท่าน เมื่อท่านอ่อนเพลียและเมื่อยล้า และเขาไม่ได้เกรงกลัวพระเจ้า เพราะฉะนั้นจะเป็นไปอย่างนี้ เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านหยุดพักจากบรรดาศัตรูของท่านที่อยู่รอบข้างแล้ว ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดกให้ยึดครองแผ่นดินนั้น แล้วท่านต้องลบล้างการระลึกถึงคนอามาเลขเสียจากภายใต้ฟ้าสวรรค์ ท่านต้องไม่ลืมเรื่องนี้เสีย”

ดังนั้นพวกคนอามาเลขจึงถูกทำให้พ่ายแพ้ไปโดยกิเดโอนในผู้วินิจฉัย 7:25 และโดยซาอูลใน 1 ซามูเอล 14:48 จากนั้นพระเจ้าทรงบัญชากษัตริย์ซาอูลว่า “บัดนี้ จงไปและโจมตีคนอามาเลข และทำลายบรรดาสิ่งของที่พวกเขามีนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง และอย่าไว้ชีวิตพวกเขาเลย แต่จงสังหารเสียทั้งผู้ชายและผู้หญิง ทารกและเด็กที่ยังดูดนมอยู่ วัวตัวผู้และแกะ อูฐและลา’” (1 ซมอ. 15:3) นั่นหมายความว่าประชาชาตินั้นของคนอามาเลขควรถูกทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง แต่พวกเขาก็ไม่ได้ถูกทำลาย ซาอูลไว้ชีวิตพวกแกะและวัวที่ดีที่สุด นำตัวกษัตริย์อากักมาด้วยในฐานะนักโทษ และคงปล่อยคนอามาเลขจำนวนมากให้มีชีวิตอยู่ต่อไปเพราะว่าดาวิดต่อสู้กับพวกเขาอีกครั้งใน 1 ซามูเอล 27:8,9 และ 30:17

ข้อ 20-30:

36:20 เหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของเสอีร์คนโฮรี ผู้อาศัยในแผ่นดินนั้น คือโลทาน และโชบาล และศิเบโอน และอานาห์

36:21 และดีโชน และเอเซอร์ และดีชาน เหล่านี้เป็นเจ้านายทั้งหลายของคนโฮรี ผู้เป็นบุตรทั้งหลายของเสอีร์ในแผ่นดินแห่งเอโดม

36:22 และลูก ๆ ของโลทานคือโฮรี และเฮมาม และน้องสาวของโลทานคือ ทิมนา

36:23 และลูก ๆ ของโชบาลคือคนเหล่านี้ อัลวาน และมานาฮาท และเอบาล เชโฟ และโอนัม

36:24 และเหล่านี้เป็นลูก ๆ ของศิเบโอน ทั้งอายาห์ และอานาห์ นี่คืออานาห์คนนั้นที่ได้พบฝูงล่อในถิ่นทุรกันดาร ขณะที่เขากำลังเลี้ยงฝูงลาของศิเบโอน บิดาของเขา

36:25 และลูก ๆ ของอานาห์คือคนเหล่านี้ ดีโชน และอะโฮลีบามาห์ บุตรสาวของอานาห์

36:26 และเหล่านี้เป็นลูก ๆ ของดีโชนคือ เฮมดาน และเอชบาน และอิธราน และเคราน

36:27 ลูก ๆ ของเอเซอร์คือคนเหล่านี้ บิลฮาน และศาอาวาน และอาขาน

36:28 ลูก ๆ ของดีชานคือคนเหล่านี้ อูส และอารัน

36:29 เหล่านี้เป็นเจ้านายทั้งหลายของคนโฮรีคือ เจ้านายโลทาน เจ้านายโชบาล เจ้านายศิเบโอน เจ้านายอานาห์

36:30 เจ้านายดีโชน เจ้านายเอเซอร์ เจ้านายดีชาน เหล่านี้เป็นเจ้านายทั้งหลายที่มาจากโฮรี ในท่ามกลางพวกเจ้านายของพวกเขาในแผ่นดินแห่ง

เสอีร์

ลูกหลานของเสอีร์คนโฮรี

เราคาดว่าภูเขาเสอีร์และเขตแดนของเอโดมถูกเรียกว่าเสอีร์ในตอนแรกตามชื่อของชายผู้นี้ที่เคยอาศัยอยู่ที่นั่น นั่นคือเสอีร์คนโฮรี คำว่าคนโฮรีหมายถึง ผู้อาศัยอยู่ในศิลา และอาจหมายถึงนครเปตรา ซึ่งถูกสกัดในศิลาและหมายถึงประชาชนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ท่ามกลางหินใหญ่เหล่านั้นกระทั่งก่อนอาคารเหล่านั้นถูกสกัดออกมาจากหินเสียอีก ลูกหลานเหล่านี้ของเสอีร์ พวกคนโฮรี เห็นได้ชัดว่าแต่งงานกับลูกหลานของเอซาว โลทานเป็นบุตรคนหนึ่งของเสอีร์ (ข้อ 20) น้องสาวของเขาและมันถูกบอกเป็นนัยว่าบุตรสาวของเสอีร์ คือทิมนา ภรรยาน้อยของเอลีฟัส บุตรชายของเอซาว; และอามาเลขก็มาจากการสมสู่นี้ (ข้อ 12) ศิเบโอน (ข้อ 24) เป็นบิดาของอานาห์และปู่ของอะโฮลีบามาห์ ภรรยาของเอซาว บุตรสาวของอิชมาเอล (ข้อ 2)

เนื่องจากชาวเสอีร์มาอยู่ในแผ่นดินนั้นก่อน เหล่าผู้นำของพวกเขาจึงถูกกล่าวถึงพร้อมกับคนเหล่านั้นของเอซาว ที่พวกเขาไปแต่งงานด้วย

ข้อ 24 เป็นการกล่าวถึงพวกล่อเป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นการผสมข้ามสายพันธุ์ระหว่างลาและม้า

อูส (ข้อ 28) เป็นบุตรของดีชาน (ข้อ 21) และหลานชายของเสอีร์คนโฮรี (ข้อ 20) แผ่นดินอูสอาจถูกตั้งชื่อตามเขาก็ได้ เนื่องจากในสมัยนั้นพื้นที่ต่าง ๆ ถูกตั้งชื่อตามผู้คนที่อาศัยอยู่ที่นั่นและตั้งรกรากในพื้นที่นั้น เราจึงอยากรู้ว่าพื้นที่แห่งนี้ที่อูสเคยอาศัยอยู่เป็นแผ่นดินอูสเดียวกันกับที่โยบเคยอาศัยอยู่หรือไม่ (โยบ 1:1) ซึ่ง ดร. สโกฟิลด์ เรียกว่าเป็น “เขตแดนหนึ่งทางตอนใต้ของเอโดม และทางทิศตะวันตกของทะเลทรายอาระเบียทอดยาวไปจนถึงเคลเดีย”

ข้อ 31-39:

36:31 และเหล่านี้เป็นบรรดากษัตริย์ที่ครอบครองในแผ่นดินแห่งเอโดม ก่อนที่มีกษัตริย์องค์ใดครอบครองเหนือลูกหลานของอิสราเอล

36:32 และเบลาบุตรชายของเบโอร์ครอบครองในเอโดม และชื่อเมืองหลวงของท่านคือ ดินฮาบาห์

36:33 และเบลาสิ้นพระชนม์ และโยบับบุตรชายของเศ-ราห์แห่งเมืองโบสราห์ขึ้นครอบครองแทนท่าน

36:34 และโยบับสิ้นพระชนม์ และหุชามแห่งแผ่นดินของคนเทมานขึ้นครอบครองแทนท่าน

36:35 และหุชามสิ้นพระชนม์ และฮาดัด บุตรชายของเบดัด ผู้รบชนะคนมีเดียนในทุ่งนาแห่งโมอับขึ้นครอบครองแทนท่าน และชื่อเมืองหลวงของท่านคือ อาวีท

36:36 และฮาดัดสิ้นพระชนม์ และสัมลาห์แห่งเมืองมัสเรคาห์ขึ้นครอบครองแทนท่าน

36:37 และสัมลาห์สิ้นพระชนม์ และซาอูลแห่งเมืองเรโหโบทซึ่งอยู่ข้างแม่น้ำขึ้นครอบครองแทนท่าน

36:38 และซาอูลสิ้นพระชนม์ และบาอัลฮานันบุตรชายของอัคโบร์ขึ้นครอบครองแทนท่าน

36:39 และบาอัลฮานันบุตรชายของอัคโบร์สิ้นพระชนม์ และฮาดาร์ขึ้นครอบครองแทนท่าน และชื่อเมืองหลวงของท่านคือ ปาอู และพระนาม

ของมเหสีของท่านคือ เมเหทาเบล ธิดาของมัทเรด ธิดาของเมซาหับ

เหล่ากษัตริย์แห่งเอโดม

พวกนี้เป็นเหล่ากษัตริย์ที่เคยครอบครองอยู่ในพื้นที่ของเอโดม เนื่องจากพื้นที่แห่งนั้นอยู่ติดกับแผ่นดินอิสราเอลและเนื่องจากเอโดมจะถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งในพระคัมภีร์ กษัตริย์เหล่านั้นจึงถูกเอ่ยชื่อตรงนี้

เราพบว่ามันน่าสนใจมากที่ชนชาติเหล่านั้นที่อยู่ติดกับอิสราเอลโดยทั่วไปแล้วเป็นญาติพี่น้องกับอิสราเอล โมอับและอัมโมนเป็นลูกหลานของโลทและหลังจากที่เมืองโสโดมและโกโมราห์, เมืองอัดมาห์และเศโบยิมถูกทำลายโดยการแก้แค้นของพระเจ้าในปฐมกาล 19 เห็นได้ชัดว่าบุตรนอกสมรสสองคนนั้นของโลทเติบโตขึ้นและย้ายไปทางทิศตะวันออกและทิศเหนือเพื่อสร้างสองประชาชาตินั้น คือ โมอับและอัมโมน ทางทิศตะวันออกของทะเลตายและตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

บัดนี้เอโดมถูกอาศัยอยู่โดยผู้คนของเอซาว แต่ในที่นี้มีลูกหลานของอิชมาเอลเช่นกันซึ่งมาจากอะโฮลีบามาห์บุตรสาวของเขา ผู้ซึ่งแต่งงานกับเอซาว จากนั้นคนมีเดียนก็สืบเชื้อสายมาจากมีเดียน บุตรชายของอับราฮัมที่ถูกให้กำเนิดโดยเคทูราห์ ภรรยาในวัยชราของเขา (ปฐก. 25:2) เมื่อโมเสสได้ฆ่าชายคนหนึ่งในอียิปต์และหนีไปจากฟาโรห์ตอนเขาอายุสี่สิบปี เขาก็ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินมีเดียนและแต่งงานกับบุตรสาวคนหนึ่งของปุโรหิตคนหนึ่งแห่งมีเดียน (อพย. 2:15-21) พวกคนมีเดียนบางครั้งก็รบกวนคนอิสราเอลในสมัยของผู้วินิจฉัย

เราไม่ทราบว่าคนฮิตไทต์ทางทิศเหนือและพวกคนฟีลิสเตียทางทิศตะวันตกเป็นญาติพี่น้องกับคนอิสราเอลหรือไม่ แต่คนอัมโมน คนโมอับ คนเอโดม และคนมีเดียนเป็น และคนเหล่านี้ส่วนใหญ่แล้วก็รวมกันเป็นชาวอาหรับหลายล้านคนในตอนนี้

ข้อ 40-43:

36:40 และเหล่านี้เป็นชื่อเจ้านายทั้งหลายที่เกิดจากเอซาว ตามบรรดาครอบครัวของพวกเขา ตามสถานที่ทั้งหลายของพวกเขา ตามชื่อของพวกเขา คือ เจ้านายทิมนา เจ้านายอัลวาห์ เจ้านายเยเธท

36:41 เจ้านายอะโฮลีบามาห์ เจ้านายเอลาห์ เจ้านายปิโนน

36:42 เจ้านายเคนัส เจ้านายเทมาน เจ้านายมิบซาร์

36:43 เจ้านายมักดีเอล เจ้านายอิราม เหล่านี้เป็นเจ้านายทั้งหลายแห่งเอโดม ตามบรรดาที่อาศัยของพวกเขา ในแผ่นดินแห่งกรรมสิทธิ์ของพวกเขา เขาคือเอซาว บิดาของคนเอโดม

พวกเจ้านายที่มาจากเอซาว

นี่คือ “หัวหน้าของหลายพันคน” สิบเอ็ดคนที่สืบเชื้อสายมาจากเอซาว น่าสนใจที่ว่าเจ้านายอะโฮลีบามาห์ใช้ชื่อของคุณย่าของเขา (ข้อ 41)

เอซาวเป็นบิดาของคนเอโดม

ปฐมกาล 37

ข้อ 1:

37:1 และยาโคบอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่บิดาของ อัน
ท่านเคยเป็นคนแปลกหน้า คือในแผ่นดินแห่งคานา

ยาโคบเป็น "คนต่างถิ่น", ผู้สัญจร

คุณไม่คิดหรือว่าคนที่มีทรัพย์สินมากมายอย่างอับราฮัมและอิสอัค และบัดนี้คือยาโคบ คงจะสร้างนครใหญ่โตให้ตัวเองหรือไม่ก็บ้านเรือนหลังใหญ่สำหรับตัวเองและพวกคนงานของตน? ไม่เลย มันเป็นลิขิตของชายเหล่านี้ที่จะเป็นผู้สัญจร ผู้อาศัยอยู่ชั่วคราวในแผ่นดินหนึ่งที่ภายหลังพระเจ้าจะประทานให้แก่พวกเขา พระเจ้าทรงสัญญาอับราฮัมไว้แล้วว่าหลังจากพวกคนอิสราเอลตกเป็นทาสในอียิปต์หลายปี พวกเขาจะถูกพาออกมาและได้รับแผ่นดินนั้น แต่ยังไม่ใช่ตอนนี้ "เพราะว่าความชั่วช้าของคนอาโมไรต์ยังไม่ครบถ้วน" (ปฐก. 15:16) ดังนั้นอับราฮัมจึง "ได้ลงไปยังอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น เพราะการกันดารอาหารรุนแรงยิ่งนักในแผ่นดินนั้น" (ปฐก. 12:10) ปฐมกาล 21:34 กล่าวว่า "และอับราฮัมอาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งชาวฟีลิสเตียหลายวัน" อีกครั้ง ปฐมกาล 23:4, "ข้าพเจ้าเป็นคนแปลกหน้าและเป็นคนมาอาศัยอยู่กับพวกท่าน..."

และในปฐมกาล 26:3 พระเจ้าตรัสแก่อิสอัคว่า "จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ และเราจะอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้า เพราะว่าแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้า เราจะให้ประเทศเหล่านี้ทั้งหมด และเราจะทำให้คำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้านั้นสำเร็จ"

บัดนี้ยาโคบส่งข่าวไปบอกเอซาวว่า "...ข้าพเจ้าได้อาศัยอยู่กับลาบัน และพักอยู่ที่นั่นจนถึงบัดนี้" (ปฐก. 32:4) ผมขอเตือนความจำคุณอีกครั้งถึงฮีบรู 11:8-10 ซึ่งกล่าวว่า:

"โดยความเชื่อ อับราฮัม เมื่อท่านถูกเรียกให้ออกเดินทางไปยังสถานที่ซึ่งภายหลังท่านจะรับเป็นมรดกได้เชื่อฟัง และท่านได้เดินทางออกไป โดยไม่ทราบว่าท่านจะไปยังที่ไหน โดยความเชื่อ ท่านได้พำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้น เหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น โดยอาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายกับอิสอัคและยาโคบ ผู้เป็นทายาทด้วยกันกับท่านแห่งพระสัญญาอันเดียวกันนั้น เพราะว่าท่านได้คอยท่านครหนึ่งซึ่งมีรากฐานทั้งหลาย ซึ่งผู้ทรงสร้างและนายช่างของนครนั้นคือพระเจ้า"

การที่เขานับว่าตัวเองเป็นผู้อาศัยอยู่ชั่วคราว คอยท่าพระพรนิรันดร์ทั้งหลายในภายหลัง ก็มีความสำคัญในฝ่ายวิญญาณมากเสียจนสเทเฟนผู้ประกอบด้ายพระวิญญาณพูดถึงมันในกิจการ 7:5 ว่า "และพระองค์ไม่โปรดให้ท่านมีมรดกในแผ่นดินนี้ ไม่เลย แม้แต่ส่วนที่สามารถวางเท้าของท่านก็ไม่ได้ แต่พระองค์ทรงสัญญาว่าพระองค์จะประทานแผ่นดินนี้แก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์ และแก่เชื้อสายของท่านที่มาภายหลังท่าน ขณะเมื่อท่านยังไม่มีบุตร" ดังนั้นยาโคบ ซึ่งยังอาศัยอยู่ในเต็นท์แม้เขาจะมั่งคั่งมากมาย จึงเป็นคนต่างถิ่น ผู้สัญจรในแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้น

ข้อ 2-4:

37:2 เหล่านี้เป็นพงศ์พันธุ์ทั้งหลายของยาโคบ โย เซฟ เมื่อมีอายุสิบเจ็ดปี กำลังเลี้ยงฝูงแพะแกะอยู่

พร้อมกับพวกพี่ชายของเขา และเด็กหนุ่มนั้นอยู่กับบุตรชายทั้งหลายของบิลฮาห์ และกับบุตรชายทั้งหลายของศิลปาห์ ภรรยาทั้งหลายของบิดาของตน และโยเซฟได้นำเรื่องชั่วร้ายของพวกพี่ชายมารายงานบิดาของตน

37:3 บัดนี้อิสราเอลรักโยเซฟมากกว่าบุตรทั้งหมดของท่าน เพราะเขาเป็นบุตรชายที่เกิดมาเมื่อท่านแก่แล้ว และท่านทำเสื้อหลากสีตัวหนึ่งให้เขา

37:4 และเมื่อพวกพี่ชายของเขาเห็นว่าบิดาของพวกเขารักโยเซฟมากกว่าพี่ชายทุกคนของเขา พวกเขาก็เกลียดชังโยเซฟ และพูดกับเขาอย่างสันติไม่ได้

โยเซฟบุตรชายสุดรัก

คราวนี้เริ่มต้นเรื่องราวแสนวิเศษของโยเซฟผู้ซึ่งครอบครอง 10 บทของ 11 บทถัดไปของหนังสือปฐมกาล จนจบบทที่ 47

เรื่องราวนี้เริ่มต้นเมื่อเขาอายุได้สิบเจ็ดปี เขาเป็นคนที่พึ่งพาได้และไว้ใจได้ในตอนนั้นและ ขณะที่เขาทำงานกับพวกพี่ชายต่างมารดาของเขา เขาก็ “นำเรื่องชั่วร้ายของพวกพี่ชายมารายงานบิดาของตน” เขาอาจเล่าเกี่ยวกับความสะเพร่าและความสิ้นเปลืองและการสูญเสียที่เกิดกับฝูงแกะนั้น อิสราเอลรักโยเซฟมากกว่าลูก ๆ ทุกคน เขาเป็นบุตรชายคนหนึ่งที่เกิดในวัยชราของเขา และเครื่องหมายแห่งความรักของเขาคือเสื้อคลุมหลากสีตัวนี้ โอ แต่คนอื่น ๆ ที่เหลืออิจฉาโยเซฟและเกลียดชังเขา ส่วนหนึ่งเพราะเขาเป็นลูกคนโปรดของบิดาของเขา และอาจเป็นเพราะว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงอยู่บนเขา

มันเป็นเช่นนี้บ่อย ๆ ใน 1 ซามูเอล 18:12 เราถูกบอกว่า “และซาอูลก็เกรงกลัวดาวิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเขา และทรงพรากไปจากซาอูลแล้ว” ใน 1 ซามูเอล 18:28,29 เราถูกบอกว่า “ซาอูลทรงเห็นและทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับดาวิด...และซาอูลทรงเกรงกลัวดาวิดมากขึ้นไปอีก...” เราถูกบอกว่าคาอินฆ่าอาแบลน้องชายของตนเพราะว่า “บรรดาการกระทำของเขานั้นชั่วร้าย และของน้องชายของเขานั้นชอบธรรม” (1 ยอห์น 3:12) ดังนั้นพวกพี่ ๆ ของโยเซฟจึงเกลียดชังเขา

ข้อ 5-11:

37:5 และโยเซฟได้ฝันความฝันหนึ่ง และเขาเล่าความฝันนั้นให้พวกพี่ชายของเขาฟัง และพวกพี่ชายยิ่งเกลียดชังเขามากขึ้น

37:6 และโยเซฟกล่าวแก่พวกพี่ชายว่า “ข้าพเจ้าขอร้องพวกพี่ ขอฟังความฝันนี้ซึ่งข้าพเจ้าได้ฝันเห็น

37:7 เพราะดูเถิด พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่ในทุ่งนา และดูเถิด ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้าตั้งขึ้น และยืนตรงด้วย และดูเถิด ฟ่อนข้าวของพวกพี่มายืนห้อมล้อม และกราบไหว้ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้า”

37:8 และพวกพี่ชายของเขากล่าวแก่เขาว่า “เจ้าจะปกครองเหนือพวกเราจริงหรือ หรือเจ้าจะมีอำนาจครอบครองเหนือพวกเราหรือ” และพวกพี่ชายก็ยิ่งเกลียดชังเขามากขึ้นอีกเพราะบรรดาความฝันของเขา และเพราะบรรดาคำพูดของเขา

37:9 และเขาฝันความฝันอีก และเล่าความฝันนั้นให้พวกพี่ชายของเขาฟัง และกล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าฝันความฝันอีกครั้งหนึ่ง และดูเถิด ดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ และดวงดาวสิบเอ็ดดวงได้กราบไหว้ข้าพเจ้า”

37:10 และเขาเล่าความฝันให้บิดาของเขาฟัง และ

ให้พวกพี่ชายของเขาฟัง และบิดาของเขาก็ว่ากล่าวเขา และกล่าวแก่เขาว่า “ความฝันที่เจ้าได้ฝันเห็นนั้นมีความหมายว่าอะไร เรากับมารดาของเจ้าและพวกพี่ชายของเจ้าจะมาน้อมตัวลงถึงดินกราบไหว้เจ้าจริงหรือ”

37:11 และพวกพี่ชายของเขาก็อิจฉาเขา แต่บิดาของเขาก็นิ่งตรองเรื่องนี้อยู่แต่ในใจ

ฝันของโยเซฟ

ศาสดาพยากรณ์โยเอลกล่าว และเปโตรก็ได้รับการดลใจให้ยกคำพูดนั้นมาในกิจการ 2:17 ว่า “...เราจะเทพระวิญญาณของเรามาบนเนื้อหนังทั้งสิ้น และบุตรชายบุตรสาวของพวกเจ้าจะพยากรณ์ และพวกคนหนุ่มของพวกเจ้าจะเห็นนิมิตทั้งหลาย และพวกคนชราของพวกเจ้าจะฝันความฝันต่าง ๆ” ดังนั้นพระวิญญาณของพระเจ้าจึงทรงอยู่บนโยเซฟชายหนุ่มผู้นี้ พร้อมกับความฝันและนิมิตต่าง ๆ ที่เป็นคำพยากรณ์ เขารู้สึกว่าพระเจ้าทรงมีอนาคตที่ยิ่งใหญ่เตรียมไว้สำหรับเขา

ความฝันแรกนั้นเห็นได้ชัดว่ารวมถึงการที่พี่น้องเหล่านั้นมัดฟ่อนข้าวอยู่ในทุ่งนาและฟ่อนข้าวอื่น ๆ ทั้งหมดของพี่ชายเหล่านี้หมอบกราบลงต่อฟ่อนข้าวของโยเซฟ! พวกเขาเกลียดชังเขาเพราะเรื่องนั้น และกล่าวว่า “เจ้าจะปกครองเหนือพวกเราจริงหรือ?” เขาฝันอีกว่าดวงอาทิตย์และดวงจันทร์และดาวสิบเอ็ดดวงมาถวายบังคมแก่เขา บิดานั้นเข้าใจความฝันนั้นและกล่าวว่า “เรากับมารดาของเจ้าและพวกพี่ชายของเจ้าจะมาน้อมตัวลงถึงดินกราบไหว้เจ้าจริงหรือ” ดังนั้นพวกพี่ ๆ ของเขาจึงอิจฉาและเกลียดชังเขา แต่ยาโคบผู้ชราตริตรองเรื่องนี้อยู่ในใจ

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความฝันนั้นกล่าวถึงเวลานั้นเป็นหลักเมื่อเขาจะเป็นนายกรัฐมนตรีในอียิปต์ มารดาของเขาตายไปแล้วก่อนถึงเวลานั้น แต่ใครเล่าจะรู้นอกจากราเชล เมื่อพระเจ้าทรงสดับฟังนางและประทานเด็กชายโยเซฟให้แก่นางหลังจากการอธิษฐานมากมาย จะไม่ทราบว่าโยเซฟจะได้เป็นใหญ่เป็นโต และในใจของนาง นางก้มกราบลงต่อเขา

ข้อ 12-27:

37:12 และพวกพี่ชายของเขาไปเพื่อเลี้ยงฝูงแพะแกะของบิดาของพวกเขาในเมืองเชเคม

37:13 และอิสราเอลกล่าวแก่โยเซฟว่า “พวกพี่ชายของเจ้าเลี้ยงฝูงแพะแกะอยู่ในเมืองเชเคมมิใช่หรือ มาเถิด และพ่อจะส่งเจ้าไปหาพวกเขา” และโยเซฟกล่าวแก่บิดาว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่”

37:14 และบิดากล่าวแก่เขาว่า “เราขอร้องเจ้า จงไปดูว่าพวกพี่ชายของเจ้าอยู่ดีกันหรือไม่ และฝูงแพะแกะอยู่ดีกันไหม และนำข่าวมาบอกพ่ออีก” ดังนั้นบิดาจึงส่งเขาออกไปจากที่ราบแห่งเฮโบรน และเขาก็มายังเมืองเชเคม

37:15 และชายคนหนึ่งพบโยเซฟ และดูเถิด เขากำลังเดินไปเดินมาในทุ่งนา และชายคนนั้นถามเขาโดยกล่าวว่า “เจ้าหาอะไร”

37:16 และโยเซฟกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเสาะหาพวกพี่ชายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอร้องท่าน ขอบอกข้าพเจ้าว่า พวกเขาเลี้ยงฝูงแพะแกะของพวกเขาอยู่ที่ไหน”

37:17 และชายคนนั้นกล่าวว่า “พวกเขาไปจากที่นี่แล้ว เพราะข้าได้ยินพวกเขากล่าวว่า ‘ให้พวกเรา

ไปเมืองโดธานเถิด’” และโยเซฟตามพวกพี่ชายไป และพบพวกเขาในเมืองโดธาน

37:18 และเมื่อพวกพี่ชายเห็นโยเซฟแต่ไกล คือ ก่อนเขามาใกล้พวกเขา พวกเขาก็ร่วมกันวางแผนต่อต้านโยเซฟเพื่อจะฆ่าเขาเสีย

37:19 และพวกเขาพูดกันและกันว่า “ดูเถิด เจ้าช่างฝันคนนี้กำลังมาแล้ว

37:20 ฉะนั้นบัดนี้ มาเถิด และให้พวกเราฆ่าเขาเสีย และทิ้งเขาไว้ในบ่อบ่อหนึ่ง และพวกเราจะกล่าวว่า ‘สัตว์ร้ายตัวหนึ่งได้กัดกินเขาเสีย’ และพวกเราจะดูว่าความฝันทั้งหลายของเขานั้นจะเป็นอย่างไร”

37:21 และรูเบนได้ยินสิ่งนั้น และเขาได้ช่วยโยเซฟให้พ้นจากมือของพวกพี่ชาย และกล่าวว่า “อย่าให้พวกเราฆ่าเขาเลย”

37:22 และรูเบนกล่าวแก่พวกเขาว่า “อย่าให้มีการหลั่งเลือดเลย แต่จงทิ้งเขาไว้ในบ่อนี้ที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร และอย่ายื่นมือบนน้องเลย” เพื่อว่าเขาจะช่วยน้องให้พ้นจากมือของพวกเขา เพื่อจะได้ส่งน้องไปยังบิดาของเขาอีก

37:23 และต่อมาเมื่อโยเซฟมาถึงพวกพี่ชายของเขา พวกพี่ชายก็ถอดเสื้อของโยเซฟออกเสีย คือ เสื้อหลากสีของเขาที่ถูกสวมอยู่บนเขา

37:24 และพวกพี่ชายจับโยเซฟไป และทิ้งเขาลงในบ่อ ๆ หนึ่ง และบ่อนั้นว่างเปล่า ไม่มีน้ำในบ่อนั้น

37:25 และพวกพี่ชายนั่งลงเพื่อรับประทานอาหาร และพวกเขาแหงนตาของตนขึ้นและมองไป และดูเถิด มีหมู่คนอิชมาเอลมาจากเมืองกิเลอาด พร้อมกับฝูงอูฐของพวกเขาที่บรรทุกยางไม้ และพิมเสน และมดยอบ โดยกำลังไปเพื่อขนมันลงไปยังอียิปต์

37:26 และยูดาห์กล่าวแก่พวกพี่น้องว่า “จะมีประโยชน์อะไรถ้าพวกเราฆ่าน้องชายของพวกเราและซ่อนเลือดของเขาไว้

37:27 มาเถิด และให้พวกเราขายเขาแก่คนอิชมาเอล และอย่าให้มือของพวกเราอยู่บนเขาเลย เพราะเขาก็เป็นน้องชายของพวกเราและเป็นเนื้อหนังของพวกเรา” และพวกพี่น้องของเขาก็พอใจ

พวกพี่ ๆ คิดอุบายที่จะฆ่า จากนั้นก็ขายโยเซฟไปเป็นทาส

ฝูงแพะแกะและฝูงวัวของยาโคบมีมากมาย พวกมันต้องเดินท่องไปไกลเพื่อจะพบหญ้าเพียงพอ พวกบุตรคนโตอยู่กับฝูงแกะเหล่านั้นและโยเซฟไปตรวจดูและกลับมารายงาน

ที่เชเคมเขาพบว่าพวกพี่ ๆ ได้พาฝูงแกะไปยังโดธานต่อแล้วและไปพบพวกเขา แต่พวกพี่ ๆ เมื่อเห็นเขา ก็เรียกเขาว่า “เจ้าช่างฝันคนนี้” และวางแผนที่จะฆ่าเขา

รูเบนได้ยินเรื่องนี้และช่วยเขาให้พ้นและกล่าวว่า “อย่าให้พวกเราฆ่าเขาเลย” เขาเสนอแนะให้ทิ้งโยเซฟไว้ในบ่อหนึ่งชั่วคราว จากนั้นเขาก็หวังว่าจะส่งมอบโยเซฟให้แก่บิดาของเขาอย่างปลอดภัย

พวกเขาถอดเสื้อคลุมหลากสีตัวสวยนั้นออกซึ่งพวกเขาเกลียดเพราะว่ามันเป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงความรักของยาโคบและทิ้งเขาไว้ในบ่อหนึ่งที่ไม่มีน้ำและไม่มีทางที่เขาจะปีนออกมาได้ แต่ก่อนที่รูเบนจะพาเขาออกมาและพาไปหาบิดา ขณะที่พวกพี่ ๆ รวมตัวกันอยู่รอบกองไฟและรับประทาน พวกเขาก็เห็นกองคาราวานของพวกคนอิชมาเอลจากกิเลอาดที่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาและกำลังลงไปยังอียิปต์เพื่อไปค้าขาย ยูดาห์ ซึ่งอยากแน่ใจว่าน้องชายคนนี้ไม่โดนฆ่า ได้เสนอแนะให้พวกเขาขายโยเซฟไปเป็นทาสให้แก่พวกคนอิชมา

เอล แล้วพวกเขาก็จะไม่ได้ข่าวเกี่ยวกับเขาอีกต่อไป

พี่น้องเหล่านั้นตกลงตามนั้น

ข้อ 28-36:

37:28 แล้วพวกพ่อค้าชาวมีเดียนกำลังผ่านมา และพวกพี่ชายก็ฉุดและยกโยเซฟขึ้นจากบ่อนั้น และขายโยเซฟให้แก่คนอิชมาเอลเป็นเงินยี่สิบเหรียญ และคนอิชมาเอลก็พาโยเซฟเข้าไปในอียิปต์

37:29 และรูเบนกลับมาถึงบ่อนั้น และดูเถิด โยเซฟไม่ได้อยู่ในบ่อนั้น และเขาฉีกเสื้อผ้าของตน

37:30 และเขากลับมาหาพวกน้องชายของเขา และกล่าวว่า “เด็กนั้นหายไปเสียแล้ว และตัวข้าข้าจะไปที่ไหนเล่า”

37:31 และพวกเขาก็เอาเสื้อของโยเซฟมา และฆ่าลูกแพะตัวผู้ตัวหนึ่งจากฝูงแพะ และจุ่มเสื้อนั้นลงในเลือด

37:32 และพวกเขาก็ส่งเสื้อหลากสีตัวนั้นไป และพวกเขาก็นำเสื้อนั้นมายังบิดาของพวกเขา และกล่าวว่า “พวกเราได้พบเสื้อตัวนี้ บัดนี้ขอจงพิจารณาดูว่าใช่เสื้อลูกชายของพ่อหรือไม่”

37:33 และบิดารู้จักเสื้อนั้น และกล่าวว่า “นี่เป็นเสื้อลูกชายของเรา สัตว์ร้ายตัวหนึ่งได้กัดกินเขาเสียแล้ว โยเซฟถูกฉีกเป็นชิ้น ๆ เสียแล้วเป็นแน่”

37:34 และยาโคบก็ฉีกเสื้อผ้าของท่าน และเอาผ้ากระสอบคาดเอวของท่าน และไว้ทุกข์ให้บุตรชายของท่านหลายวัน

37:35 และบรรดาบุตรชายของท่าน และบรรดาบุตรสาวของท่านก็ลุกขึ้นเพื่อจะปลอบโยนท่าน แต่ท่านไม่ยอมรับการปลอบโยน และท่านกล่าวว่า “เพราะพ่อจะลงไปยังหลุมฝังศพโดยการไว้ทุกข์ให้บุตรชายของพ่อ” ดังนั้นบิดาของเขาร้องไห้เพื่อเขา

37:36 และคนมีเดียนได้ขายโยเซฟเข้าไปในอียิปต์ไว้กับโปทิฟาร์ข้าราชสำนักของฟาโรห์ และเป็นผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์

ถูกขายไปเป็นทาส โยเซฟไปยังอียิปต์

บางคนอาจรับประทานขณะที่คนอื่น ๆ เฝ้าฝูงแกะเหล่านั้น ไม่ว่าจะยังไง รูเบนก็ไม่ได้อยู่ที่นั่นตอนที่กองคาราวานของคนอิชมาเอลผ่านมาและพวกเขาขายโยเซฟไป เพื่อจะลงไปยังอียิปต์ บัดนี้รูเบนทุกข์ใจมาก ๆ

พระคัมภีร์ไม่กล่าวชัดเจนมากนักตรงนี้เมื่อมันกล่าวถึงพวกคนอิชมาเอลในข้อ 25,27,28 แต่มันเป็นพวกพ่อค้าชาวมีเดียนที่ผ่านมา พวกพี่ ๆ ขายโยเซฟให้แก่พ่อค้าเหล่านี้ และจากนั้นพ่อค้าเหล่านี้ก็ขายเขาต่อให้แก่พวกคนอิชมาเอลระหว่างทางไปอียิปต์หรือไม่? นั่นเป็นไปได้มาก ๆ หรือนี่อาจเป็นกองคาราวานแบบผสมก็ได้ คนอิชมาเอลและคนมีเดียนแต่งงานกัน พวกเขาปะปนกันบ่อย ๆ และคุณอาจเรียกมันว่าเป็นกลุ่มคนอิชมาเอลหรือกลุ่มคนมีเดียนก็ได้-เราไม่ทราบ หากเรามีข้อเท็จจริงทั้งหมดอยู่ในมือ มันก็คงจะชัดเจนอย่างสมบูรณ์และถูกต้องอย่างสมบูรณ์อย่างที่พระวจนะของพระเจ้าเป็นเสมอหากถูกแปลอย่างเหมาะสมและถูกเข้าใจอย่างเหมาะสม

แต่พวกเขาต้องให้การต่อยาโคบ บุตรชายสุดที่รักของเขาอยู่ที่ไหน? ดังนั้นพวกเขาจึงฆ่าลูกแพะตัวหนึ่ง จุ่มเสื้อตัวนั้นในเลือดและส่งเสื้อนั้นให้แก่ยาโคบ โดยแสร้งทำเป็นว่าสัตว์ป่าตัวหนึ่งได้ฆ่าเด็กหนุ่มคนนั้น

เสีย ยาโคบจะทุกข์ใจนานหลายปีเพราะคิดว่าโยเซฟตายไปแล้ว และเขาจะมีความสุขจริง ๆ ที่ได้ทราบในอีกหลายปีต่อมาว่าโยเซฟยังมีชีวิตอยู่

บัดนี้โยเซฟได้ลงไปยังอียิปต์และคำพยากรณ์นั้นที่ให้แก่อับราฮัมในปฐมกาล 15:13,14 ก็เดินหน้าต่อไป โยเซฟอยู่ในอียิปต์แล้ว ที่นั่นยาโคบกับครอบครัวจะมากันหมด สุดท้ายแล้วพวกเขาจะกลายเป็นทาสแก่คนอียิปต์และถูกบีบบังคับจนกระทั่งโมเสสนำพวกเขาออกไป

ปฐมกาล 38

ข้อ 1-10:

38:1 และต่อมาในเวลานั้น ยูดาห์ลงไปจากพวกพี่น้องของเขา และหันไปหาคนอดุลลัมคนหนึ่ง ซึ่งชื่อของเขาคือ ฮีราห์

38:2 และที่นั่นยูดาห์เห็นบุตรสาวคนหนึ่งของคนคานาอันคนหนึ่ง ซึ่งชื่อของเขาคือ ชูอาห์ และยูดาห์ก็รับนางไป และเข้าไปหานาง

38:3 และนางก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และยูดาห์เรียกชื่อของเขาว่า เอร์

38:4 และนางก็ตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และนางเรียกชื่อของเขาว่า โอนัน

38:5 และนางยังตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเรียกชื่อของเขาว่า เช-ลาห์ และเขาอยู่ที่เคซิบเมื่อนางคลอดเขา

38:6 และยูดาห์หาหญิงคนหนึ่งให้เป็นภรรยาของเอร์บุตรหัวปีของตน ซึ่งชื่อของนางคือ ทามาร์

38:7 และเอร์บุตรหัวปีของยูดาห์เป็นคนชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงประหารเขาเสีย

38:8 และยูดาห์กล่าวแก่โอนันว่า “จงเข้าไปหาภรรยาพี่ชายของเจ้าเถิด และแต่งงานกับนาง และสืบเชื้อสายพี่ชายของเจ้าไว้”

38:9 และโอนันทราบว่าเชื้อสายนั้นจะไม่ได้นับเป็นของตน และต่อมา เมื่อเขาเข้าไปหาภรรยาของพี่ชายของเขา เขาก็ทำให้น้ำกามตกดินเสีย ด้วยเกรงว่าเขาจะให้เชื้อสายแก่พี่ชายของเขา

38:10 และสิ่งซึ่งเขาได้กระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ ฉะนั้นพระองค์จึงทรงประหารชีวิตของเขาเสียเช่นกัน

พวกบุตรชั่วของยูดาห์

ยูดาห์มีบุตรชายสามคน คือ เอร์, โอนัน, และเชลาห์ โดยภรรยาของเขา บุตรสาวของชูอาห์คนคานาอัน

แต่เอร์เป็น “คนชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงประหารเขาเสีย” (ข้อ 7) บ่อยครั้งเหลือเกินในพระคัมภีร์ที่เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงฆ่าคนบางคน บางครั้งมันก็เกิดขึ้นพร้อมกับภัยพิบัติครั้งใหญ่ เมื่อประชาชนนั้นบ่นต่อว่าพระเจ้าและโมเสส พระองค์ก็ส่งพวกงูพิษมาและคนอิสราเอลมากมายตาย (กดว. 21:5-9) เมื่อผู้พยากรณ์คนหนึ่งไม่เชื่อฟังคำบัญชาที่ชัดเจนของพระเยโฮวาห์ พระองค์ก็ทรงให้สิงโตตัวหนึ่งมาฆ่าเขา (1 พงศ์กษัตริย์ 13:24) พระเจ้าทรงประกาศว่าซาอูลและเหล่าโอรสของเขาจะตายและทรงให้พวกเขาถูกฆ่าตายในการสู้รบกับคนฟีลิสเตีย มีอยู่ครั้งหนึ่งพระเจ้าทรงให้พื้นดินแยกออกและหลายคนลงไปในเหวลึกนั้นทั้งเป็นเพราะการกบฏของพวกเขา ในลูกา 13:1-5 พระเยซูเจ้าทรงบอกเป็นนัยว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นซึ่งโลหิตของพวกเขาปีลาตระคนกับเครื่องบูชาเหล่านั้น ถูกฆ่าตายในน้ำพระทัยของพระเจ้า และชาวกรุงเยรูซาเล็มเหล่านั้นถูกฆ่าเมื่อหอคอยสิโลอัมพังลงมา ถูกสังหารโดยพระเจ้า พระเจ้าทรงฆ่าผู้คนเพราะบาปทั้งหลายของพวกเขาจริง ๆ

เราอยากรู้จริง ๆ ว่ากี่คนจากประมาณ 55,000 คนที่เสียชีวิตทุกปีในอุบัติเหตุทางรถยนต์ในอเมริกาถูกฆ่าตายเพราะบาปทั้งหลายของพวกเขา บางครั้งมันก็ปรากฏชัดเจน พวกเขาขับรถขณะเมาสุราหรือเมายาเสพย์ติด บางครั้งลำดับของเหตุการณ์ก็ไม่ชัดเจน แต่ไม่มีใครตายโดยขัดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า และบ่อย

ครั้งผู้คนต้องตายก่อนวัยอันควรเพราะบาปทั้งหลายของตน เราควรจดจำไว้ว่าลมหายใจของมนุษย์ทุกคนและการเต้นของหัวใจของสิ่งมีชีวิตทุกตนอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า บาปต้องถูกลงโทษแน่นอนและบ่อยครั้งมันก็ด้วยความตาย อานาเนียและสัปฟีราตายเพราะโกหกพระเจ้า (กิจการ 5)

แต่มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ ซึ่งต่อมาถูกบรรจุไว้ในบัญญัติของโมเสส ที่ว่าพี่น้องผู้ชายควรรับภรรยาของพี่น้องคนใดที่เสียชีวิตและไม่มีบุตรและสืบเชื้อสายให้แก่พี่น้องของตน ดังนั้นยูดาห์จึงสั่งบุตรชายอีกคน, โอนัน, ให้รับทามาร์ผู้เคยเป็นภรรยาของเอร์ มาเป็นภรรยาของตน แต่เห็นได้ชัดว่าโอนันมีการกบฏในใจของตน เขาไม่อยากมีลูกผู้ซึ่งจะถูกตั้งชื่อตามพี่ชายของตนและไม่ถูกนับว่าเป็นลูกของเขาเอง ดังนั้นเขาจึงหลีกเลี่ยงการตั้งครรภ์โดยการถอนออกมา และพระเจ้าทรงฆ่าเขาเสีย

เราไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพระเจ้าทรงใส่เรื่องนี้ไว้ในพระคัมภีร์โดยมีเจตนาเพื่อให้เราเห็นบาปของการขัดขวางการตั้งครรภ์ในวิถีปกติของเหตุการณ์ต่าง ๆ การแต่งงานมีไว้เพื่อที่จะให้กำเนิดบุตร แน่นอนว่าในกรณีนี้โอนันได้ทำบาปและสมควรตายในสายพระเนตรของพระเจ้า ชายและหญิงที่ดี ๆ ซึ่งเจตนาและอยากมีลูกแต่หาทางที่จะเว้นระยะห่าง โดยมีแผนการอันสมเหตุสมผล ก็อาจหลีกเลี่ยงการมีลูกแบบชั่วคราวได้ แต่การจงใจที่จะไม่มีลูกเด็ดขาดหรือที่จะมีลูกน้อยในเมื่อพระเจ้าทรงอยากประทานให้เยอะ ๆ ก็ถูกนับว่าเป็นบาปในพระคัมภีร์ ลูก ๆ เป็นพระพรอย่างหนึ่ง เป็นมรดกอย่างหนึ่งของพระเจ้า สิ่งที่พระเจ้าประทานให้ พระองค์ก็ทรงเลี้ยงดูได้ ผู้คนไม่ควรล้อเล่นกับการสมรส พระบัญชาที่ประทานให้แก่อาดัมและแก่โนอาห์ที่ให้ “ทวีมากขึ้นและเติมเต็มแผ่นดินโลก” ใช้ได้กับคู่สมรสทั้งหลายในปัจจุบันอย่างแน่นอน

ข้อ 11-23:

38:11 แล้วยูดาห์จึงกล่าวแก่ทามาร์บุตรสะใภ้ของตนว่า “จงอยู่เป็นหญิงม่ายที่บ้านบิดาของเจ้าจนกว่าเช-ลาห์บุตรชายของเราจะเติบโตขึ้น” เพราะยูดาห์กล่าวว่า “เกรงว่าเขาอาจจะตายเสียด้วยเหมือนพี่ชายทั้งสองของเขา” และทามาร์ได้ไปและอาศัยอยู่ในบ้านบิดาของนาง

38:12 และในเวลาต่อมาบุตรสาวของชูอาห์ คือภรรยาของยูดาห์ ก็สิ้นชีวิต และยูดาห์ได้รับการปลอบประโลมใจแล้ว และขึ้นไปหาพวกคนตัดขนแกะของตนที่บ้านทิมนาท ตัวเขากับเพื่อนของเขาคือฮีราห์ คนอดุลลัม

38:13 และมีคนบอกทามาร์ โดยกล่าวว่า “ดูเถิด พ่อสามีของเจ้าขึ้นไปยังบ้านทิมนาทเพื่อจะตัดขนแกะของเขา”

38:14 และนางถอดเสื้อผ้าสำหรับหญิงม่ายของนางออกเสียจากตัวนาง และเอาผ้าคลุมหน้าของนาง และห่มตัวเองไว้ และไปนั่งอยู่ที่สถานที่กลางแจ้ง ซึ่งอยู่ริมทางที่จะไปบ้านทิมนาท เพราะนางเห็นว่าเช-ลาห์โตขึ้นแล้ว และนางยังไม่ได้ถูกยกให้แก่เขาเพื่อเป็นภรรยา

38:15 เมื่อยูดาห์เห็นนาง เขาก็คิดว่านางเป็นหญิงโสเภณี เพราะนางได้เอาผ้าคลุมหน้าของนางไว้

38:16 และยูดาห์หันไปหานางริมทางนั้น และกล่าวว่า “มาเถิด เราขอร้องเจ้า ขอให้เราเข้าหาเจ้าเถิด” (เพราะเขาไม่ทราบว่านางเป็นบุตรสะใภ้ของตน) และนางกล่าวว่า “ท่านจะให้อะไรแก่ข้าพเจ้าที่ท่านจะเข้าหาข้าพเจ้า”

38:17 และยูดาห์กล่าวว่า “เราจะส่งลูกแพะจาก

ฝูงมาให้เจ้าหนึ่งตัว” และนางกล่าวว่า “ท่านจะให้ของมัดจำไว้แก่ข้าพเจ้าก่อนจนกว่าท่านจะส่งลูกแพะนั้นมาได้ไหม”

38:18 และยูดาห์กล่าวว่า “เราจะให้ของมัดจำอะไรแก่เจ้า” และนางกล่าวว่า “แหวนตราของท่าน และกำไลมือทั้งหลายของท่าน และไม้เท้าของท่านที่อยู่ในมือของท่าน” และยูดาห์ก็ให้สิ่งนั้นแก่นาง และเข้าไปหานาง และนางก็ตั้งครรภ์โดยเขา

38:19 และนางได้ลุกขึ้นและไปเสีย และเอาผ้าคลุมหน้าของนางออกเสียจากนาง และนุ่งห่มเสื้อผ้าแห่งความเป็นหญิงม่ายของนาง

38:20 และยูดาห์ส่งลูกแพะตัวนั้นไปโดยมือเพื่อนของเขาที่เป็นคนอดุลลัม เพื่อที่จะรับของมัดจำของเขาจากมือของหญิงนั้น แต่เขาหานางไม่พบ

38:21 แล้วเขาจึงถามพวกผู้ชายแห่งสถานที่นั้น โดยกล่าวว่า “หญิงโสเภณีคนนั้นอยู่ที่ไหน ที่เคยอยู่ที่กลางแจ้งริมทางนี้” และพวกเขากล่าวว่า “ไม่มีหญิงโสเภณีในสถานที่แห่งนี้”

38:22 และเพื่อนก็กลับไปหายูดาห์ และกล่าวว่า “ข้าพเจ้าหานางไม่พบ และพวกผู้ชายแห่งสถานที่นั้นก็กล่าวว่า ไม่มีหญิงโสเภณีในสถานที่แห่งนี้”

38:23 และยูดาห์กล่าวว่า “ให้นางเก็บของนั้นไว้กับนางเถิด เกรงว่าพวกเราจะเป็นที่อับอาย ดูเถิด เราส่งลูกแพะตัวนี้ไปให้แล้ว และท่านก็หานางไม่พบ”

ยูดาห์และทามาร์

ไม่ต้องสงสัยเลยว่ายูดาห์ตั้งใจที่จะให้เชลาห์บุตรชายคนที่สามของตน เมื่อเขาโตพอที่จะแต่งงานได้ รับทามาร์มาเป็นภรรยา ผู้เคยเป็นภรรยาของเอร์และโอนันพี่ชายของเขา ยูดาห์ดูเหมือนจะกลัวว่าพระเจ้าอาจฆ่าเชลาห์หากเขาไม่ยอมทำหน้าที่รับผิดชอบอันเหมาะสมให้แก่ภรรยาของพี่ชายของเขา ขณะเดียวกัน ทามาร์ก็กลับไปอาศัยอยู่ในบ้านของบิดาของนาง โดยตอนนี้เป็นหญิงม่าย และไม่มีบุตร

จากนั้นภรรยาของยูดาห์ ผู้เป็นบุตรสาวของชูอาห์ ได้เสียชีวิตและทามาร์วางแผนว่าตนจะไม่ยอมตายโดยไม่มีบุตรแต่จะมีลูกคนหนึ่งโดยยูดาห์หากเขาไม่ยอมให้นางแต่งงานกับเชลาห์บุตรชายอีกคนที่เหลือ ดังนั้นเมื่อแต่งตัวให้ดูเหมือนหญิงโสเภณี โดยปิดบังใบหน้าของนางไว้ นางก็ไปนั่งอยู่ในที่กลางแจ้งแห่งหนึ่งระหว่างทางไปยังบ้านทิมนาทอันเป็นที่ซึ่งพ่อตาของนางกำลังจะไปตัดขนแกะของเขา เพราะคิดว่านางเป็นหญิงโสเภณีคนหนึ่ง ยูดาห์ซึ่งเป็นชายที่เปลี่ยวเหงาและขาดภรรยา จึงเข้าไปหาหญิงคนนี้ที่เขาคิดว่าเป็นหญิงโสเภณี

แต่ทามาร์ต้องมีหลักฐานบางอย่างเพื่อที่จะแสดงว่าใครเป็นพ่อของเด็กที่จะเกิดมานี้ ดังนั้นนางจึงคิดอุบายที่จะได้แหวนตรา กำไลมือและไม้เท้าของเขา จากนั้นนางก็จะเก็บสิ่งของเหล่านี้ไว้และใครเป็นพ่อของเด็กก็เป็นเรื่องที่ไม่อาจปฏิเสธได้ ยูดาห์ผู้ไร้อุบายส่งลูกแพะนั้นที่ตนได้สัญญาไว้ไปโดยมือของเพื่อนคนหนึ่ง พวกเขาหาหญิงโสเภณีที่นั่นไม่พบเลยสักคน! ดังนั้นทามาร์จึงเก็บแหวนตราวงนั้น กำไลมือเหล่านั้นและไม้เท้าอันนั้นของยูดาห์ไว้!

ข้อ 24-30:

38:24 และต่อมาอีกประมาณสามเดือนให้หลัง มีคนมาบอกยูดาห์ โดยกล่าวว่า “ทามาร์บุตรสะใภ้ของท่านเป็นหญิงโสเภณี และยิ่งกว่านั้นอีก ดูเถิด นางมีเด็กในครรภ์โดยการแพศยาแล้ว” และยูดาห์

กล่าวว่า “จงพานางออกมา และให้นางถูกเผาเสีย”
38:25 เมื่อนางถูกพาออกมา นางก็ส่งไปยังพ่อสามีของนาง โดยกล่าวว่า “โดยชายผู้นั้น ซึ่งเป็นเจ้าของสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้ามีเด็กในครรภ์” และนางกล่าวว่า “ขอพิจารณาดู ข้าพเจ้าขอร้องท่าน ว่าแหวนตรา และกำไลมือทั้งหลาย และไม้เท้า คือสิ่งเหล่านี้เป็นของผู้ใด”
38:26 และยูดาห์ก็ยอมรับว่ารู้จักสิ่งเหล่านั้น และกล่าวว่า “นางชอบธรรมยิ่งกว่าเรา เพราะว่าเราไม่ได้ยกนางให้แก่เช-ลาห์บุตรชายของเรา” และยูดาห์ไม่ได้ร่วมรู้กับนางอีกต่อไป
38:27 และต่อมาเมื่อถึงเวลากำหนดแห่งการคลอดบุตรของนาง ดูเถิด ฝาแฝดสองคนอยู่ในครรภ์ของนาง
38:28 และต่อมาเมื่อนางเจ็บท้องใกล้คลอด บุตรคนหนึ่งก็ยื่นมือของตนออกมา และหญิงผดุงครรภ์ได้เอามาและผูกด้ายสีแดงไว้บนมือของเขา โดยกล่าวว่า “คนนี้ออกมาก่อนแล้ว”
38:29 และต่อมาขณะที่บุตรนั้นหดมือของเขากลับเข้าไป ดูเถิด พี่ชายของเขาก็ออกมา และหญิงผดุงครรภ์กล่าวว่า “เจ้าแหวกออกมาได้อย่างไร การละเมิดนี้ตกอยู่กับเจ้า” เหตุฉะนั้นชื่อของเขาจึงถูกเรียกว่า เปเรศ
38:30 และภายหลังน้องชายของเขาก็ออกมา ที่มีด้ายสีแดงผูกมือของเขา และชื่อของเขาถูกเรียกว่า เศ-ราห์

เด็กคนหนึ่งเกิดมาในสายบรรพบุรุษของพระคริสต์

มันดูน่าแปลกไหมที่พระคำบทหนึ่งทั้งบทที่มีสามสิบข้อควรถูกยกให้แก่เหตุการณ์นี้ ถูกเล่าเหมือนเป็นการแทรกเข้ามาในเรื่องราวของโยเซฟ? แต่นี่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน: เด็กที่จะเกิดมานั้นจะอยู่ในสายบรรพบุรุษของพระเยซู!

ยูดาห์สะเทือนใจเมื่อเขาได้ยินว่าทามาร์ ลูกสะใภ้ของตน ทำตัวเป็นหญิงโสเภณีและมีครรภ์ ยูดาห์กล่าว อาจอย่างใจร้อนและอย่างพวกฟาริสีว่า “จงพานางออกมา และให้นางถูกเผาเสีย” แต่นางนำแหวนตราวงนั้น กำไลมือเหล่านั้น และไม้เท้าของยูดาห์ติดตัวมาด้วยและเผชิญหน้าเขาด้วยสิ่งของเหล่านั้น เขารับรู้ว่านางเป็นคนชอบธรรมยิ่งกว่าตน เขาไม่ได้ยกเชลาห์บุตรชายให้เป็นสามีของนางตามที่เขาได้สัญญาไว้

ตอนที่คลอด ดูเถิดฝาแฝดถูกให้กำเนิด บุตรหัวปีคือเปเรศ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบอกเราในลูกา 3:33 ว่าเปเรศคนนี้, บุตรชายของยูดาห์, อยู่ในสายบรรพบุรุษตั้งแต่อับราฮัมลงมาถึงพระคริสต์ พระคริสต์จะต้องประสูติจากเผ่าของยูดาห์และผ่านทางเปเรศบุตรชายของยูดาห์ที่เกิดโดยทามาร์ นั่นทำให้การเกิดของเปเรศเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งจนบทนี้ถูกรวมไว้ด้วยในที่นี้

คุณจะมีความชื่นบานยิ่งนักที่ได้ไล่ดูตารางลำดับพงศ์พันธุ์ทั้งสองนั้นในลูกา 3 และมัทธิว 1:1-17 พระเยซูทรงมาจากอับราฮัม, จากอิสอัค, จากยาโคบ, จากยูดาห์และทามาร์ และเราพบว่าพระองค์ทรงมาทางทามาร์ผู้ซึ่งทำการผิดประเวณีกับพ่อตาของนาง และทางราหับหญิงโสเภณีนั้นที่ต้อนรับพวกผู้สอดแนมอย่างสันติ และแต่งงานกับสัลโมน ตรงนี้พระคริสต์ทรงมาทางนางรูธหญิงชาวโมอับที่มาพักอยู่ใต้ร่มปีกของพระเยโฮวาห์ โดยกลับมายังแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์นั้นพร้อมกับนางนาโอมี

โอ เช่นนั้นแล้ว พระเยซูเจ้าจึงได้เสด็จมาทางพวกชาวไร่ชาวนาและยาจก, ทางคนดีและคนเลว, เพราะ

ว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์, พระบุตรของมนุษยชาติ, พระผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งโลก พระองค์ทรงเป็นของทุกคน

ปฐมกาล 39

ข้อ 1-6:

39:1 และโยเซฟถูกพาลงไปยังอียิปต์ และโปทิฟาร์ ข้าราชสำนักของฟาโรห์ เป็นผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ คนอียิปต์ ซื้อโยเซฟไว้จากมือของคนอิชมาเอลผู้ซึ่งได้พาเขาลงมาที่นั่น

39:2 และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และเขาก็เป็นคนที่เจริญรุ่งเรืองขึ้น และเขาอยู่ในบ้านคนอียิปต์นายของเขา

39:3 และนายของเขาก็เห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเขา และพระเยโฮวาห์โปรดทำให้ทุกสิ่งที่เขากระทำเจริญขึ้นในมือของเขา

39:4 และโยเซฟได้รับความกรุณาในสายตาของนายของเขา และเขารับใช้ท่าน และท่านก็ตั้งเขาให้เป็นผู้ดูแลเหนือบ้านของท่าน และทุกสิ่งที่ท่านได้ใส่ไว้ในมือของเขา

39:5 และต่อมาตั้งแต่เวลาที่นายได้ตั้งเขาให้เป็นผู้ดูแลเหนือบ้านของท่าน และเหนือของทุกอย่างที่ท่านมีอยู่แล้ว พระเยโฮวาห์ก็ได้ทรงอวยพรครอบครัวของคนอียิปต์นั้นเพราะเห็นแก่โยเซฟ และพระพรของพระเยโฮวาห์อยู่บนของทุกอย่างที่ท่านมีในบ้าน และในทุ่งนา

39:6 และนายได้มอบของทุกอย่างที่ท่านมีอยู่ไว้ในมือของโยเซฟ และท่านไม่ได้เอาใจใส่สิ่งใดที่ท่านมีอยู่ เว้นแต่อาหารซึ่งท่านรับประทาน และโยเซฟนั้นเป็นคนรูปงามและเป็นที่ชื่นชอบอย่างยิ่ง

เด็กหนุ่มโยเซฟมายังอียิปต์

โยเซฟอายุเท่าไรตอนที่เขาไปถึงในอียิปต์และถูกขายให้โปทิฟาร์ ข้าราชการคนหนึ่งของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์? เขาอายุสิบเจ็ดปีตอนที่เรื่องราวนี้เริ่มต้นในปฐมกาล 37:2 เวลาอาจผ่านไปหลายเดือน หรือปีหนึ่งแล้ว เราเชื่อเช่นนั้น ตั้งแต่ช่วงที่เขามีความฝันเหล่านั้นและความเกลียดชังที่เพิ่มขึ้นของพวกพี่ ๆ ของเขา

เขาไม่ถูกนับว่าเป็นชายหนุ่มที่โตเต็มที่แล้วตอนที่เขาถูกขายไปเป็นทาสและตอนที่รูเบนอยาก “ส่งน้องไปยังบิดาของเขาอีก” หลายปีต่อมาในอียิปต์เมื่อพวกพี่ ๆ ซึ่งมีจิตสำนึกผิดชอบที่ฟ้องใจ นึกถึงเรื่องนี้ รูเบนก็พูดขึ้นมาว่า: “ข้าพูดกับพวกเจ้าแล้วมิใช่หรือ โดยกล่าวว่า ‘อย่าทำบาปต่อเด็กนั้น’...?” (ปฐก. 42:22)

ดังนั้นชายหนุ่มคนนี้ที่ยังอยู่ในวัยรุ่นจึงมาในฐานะทาสคนหนึ่งในบ้านของโปทิฟาร์ ในที่นี้เขาซึ่งสัตย์ซื่อและจงรักภักดีอย่างที่เขาเคยเป็นต่อบิดาตน บัดนี้ก็พิสูจน์ตัวว่าสัตย์ซื่อและจงรักภักดีต่อชายผู้นี้ที่ได้กลายเป็นเจ้าของของเขา นายของเขาแล้ว เขาไม่เพียงสัตย์ซื่อแต่มีปัญญา มีเหตุผลและขยันขันแข็งด้วย “และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และเขาก็เป็นคนที่เจริญรุ่งเรืองขึ้น” ดังนั้นผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์จึง “ได้มอบของทุกอย่างที่ท่านมีอยู่ไว้ในมือของโยเซฟ” (ข้อ 6)

คนบางคนโอดครวญที่ตน “ไม่เคยได้รับโอกาสเลย” สภาพการณ์แวดล้อมคอยขัดขวางพวกเขาอยู่เสมอ แต่จริง ๆ แล้วความเจริญรุ่งเรืองไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์และสภาพการณ์แวดล้อม แต่อยู่ในอุปนิสัยของคน ๆ นั้นที่ลงแรงจนได้รับความเจริญรุ่งเรือง บัดนี้ผมไม่ได้พูดถึงแค่การหาเงินเท่านั้นแต่พูดถึงการทำดีไม่ว่าคน ๆ นั้นจะอยู่ที่ไหนก็ตาม โยเซฟคงจะเจริญรุ่งเรืองอยู่แล้วไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด ดาวิดก็เช่นกัน พระเจ้าทรงอยู่กับเขาและทรงทำให้สิ่งใดก็ตามที่เขากระทำเจริญรุ่งเรือง มันเป็นเช่นนั้นกับโยชูวา พระเจ้าทรงสัญญาแล้ว

ว่าที่ไหนก็ตามที่เขาย่างเหยียบ พระเจ้าก็ทรงยกที่ตรงนั้นให้แก่เขาแล้ว

โยเซฟเจริญรุ่งเรืองที่นี่ในบ้านของโปทิฟาร์ เขาจะเจริญตอนที่เขาอยู่ในคุกและอีกไม่นานจะบริหารจัดการสิ่งต่าง ๆ ที่นั่น เขาจะเจริญเมื่อเขาเป็นนายกรัฐมนตรีของอียิปต์และหลายล้านชีวิตอยู่ในมือของเขา พระเจ้าทรงอยู่กับโยเซฟ

เขาน่าจะเป็นผู้ดูแลอยู่เหนือข้าราชการจำนวนมาก และอยู่เหนือทรัพย์สินทั้งหมดที่ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์มี

แต่โยเซฟต้องเตรียมพร้อมสำหรับงานใหญ่ที่รออยู่ข้างหน้า ต้องมีการทดสอบ เขาต้องเรียนรู้ที่จะแบกรับความรับผิดชอบ ต้องจัดการสิ่งของ ผู้คนและเงินทอง เขาต้องทนทุกข์และยังไว้วางใจพระเจ้า เขาต้องพิสูจน์ตัวเองว่าจงรักภักดีต่อโปทิฟาร์ตอนนี้ แม้เขาเป็นทาสคนหนึ่ง และต่อไปเขาจึงจะได้รับความไว้วางใจว่าจะภักดีต่อฟาโรห์ และเนื่องจากเขาภักดีต่อคนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงตั้งอยู่เหนือเขา เราจึงจะพบว่าเขาภักดีต่อพระเจ้าและสัตย์ซื่อเช่นกัน

เราต้องจดจำไว้ว่าพระเจ้าทรงใช้เวลานานขนาดไหนกว่าจะทำให้อับราฮัมสุกงอม กว่าจะตอบคำอธิษฐานเหล่านั้นของเขาเกี่ยวกับบุตรชายคนหนึ่ง และกว่าจะสอนความจริงฝ่ายวิญญาณทั้งหลายแก่เขา อิสอัคและเรเบคาห์ต้องรอถึงยี่สิบปีกว่าพระเจ้าประทานบุตรให้ บัดนี้พระเจ้าต้องเตรียมโยเซฟให้พร้อม ไม้เขียวจากต้นไม้งามต้องผ่านร้อนผ่านหนาว ผลไม้ต้องสุกงอม เมล็ดพืชต้องเติบโต เขาต้องถูกทดลองตอนนี้เพราะพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงรู้จักการทดลองเหล่านั้นที่มาพร้อมกับอำนาจที่ไม่มีขีดจำกัดของนายกรัฐมนตรีในเวลาต่อมา

เรามองเห็นมันได้ตอนนี้ โยเซฟดูเหมือนจะเห็นมันแล้วตอนนั้นอย่างมีความสุข เขาสัตย์ซื่อและเบิกบานใจในท่ามกลางการลองใจมากมายเหล่านั้น

ข้อ 7-20:

39:7 และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ภรรยานายของเขาก็มองดูโยเซฟด้วยความเสน่หา และนางกล่าวว่า “มานอนกับฉันเถิด”

39:8 แต่โยเซฟก็ปฏิเสธ และกล่าวแก่ภรรยานายของเขาว่า “ดูเถิด นายของข้าพเจ้าไม่ทราบว่าสิ่งใดอยู่กับข้าพเจ้าในเรือนนี้ และท่านได้มอบของทุกอย่างที่ท่านมีอยู่ไว้ในมือของข้าพเจ้า

39:9 ไม่มีใครในเรือนนี้เป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า และนายไม่ได้หวงสิ่งใดจากข้าพเจ้าเว้นแต่ตัวท่าน เพราะท่านเป็นภรรยาของนาย ฉะนั้นข้าพเจ้าจะทำความชั่วใหญ่หลวงนี้และทำบาปต่อพระเจ้าอย่างไรได้”

39:10 และต่อมาขณะที่นางพูดกับโยเซฟวันแล้ววันเล่า เขาก็ไม่ยอมตั้งใจฟังนาง ที่จะนอนกับนางหรือที่จะอยู่ด้วยกันกับนาง

39:11 และต่อมาคราวนั้นโยเซฟเข้าไปในบ้านเพื่อทำธุระการงานของเขา และไม่มีชายประจำบ้านคนใดอยู่ในนั้น

39:12 และนางก็จับโยเซฟด้วยเสื้อผ้าของเขา โดยกล่าวว่า “มานอนกับฉันเถิด” และโยเซฟทิ้งเสื้อผ้าของเขาไว้ในมือของนาง และหนี และพาตัวเขาออกไป

39:13 และต่อมาเมื่อนางเห็นว่าเขาทิ้งเสื้อผ้าของเขาไว้ในมือของนาง และหนีออกไปแล้ว
39:14 นางก็ร้องเรียกพวกผู้ชายประจำบ้านของตนมา และกล่าวแก่พวกเขาว่า “ดูเถิด นายได้เอาคนชาติฮีบรูมาไว้กับพวกเราเพื่อให้เหยียดหยามพวกเรา เขาได้เข้ามาหาข้าเพื่อจะนอนกับข้า และข้าได้ร้องด้วยเสียงดัง
39:15 และต่อมาเมื่อเขาได้ยินข้าขึ้นเสียงของข้าและร้องออกมา เขาก็ทิ้งเสื้อผ้าของเขาไว้กับข้าและหนี และพาตัวเขาออกไป”
39:16 และนางเก็บเสื้อผ้าของเขาไว้ใกล้ตัว จนนายของเขากลับมาบ้าน
39:17 และนางกล่าวแก่นายตามคำเหล่านี้ โดยกล่าวว่า “เจ้าทาสฮีบรูซึ่งท่านนำมาไว้กับพวกเรานั้นได้เข้ามาหาข้าพเจ้าเพื่อจะเหยียดหยามข้าพเจ้า
39:18 และต่อมาขณะที่ข้าพเจ้าขึ้นเสียงของข้าพเจ้าและร้องออกมา เขาก็ทิ้งเสื้อผ้าของเขาไว้กับข้าพเจ้า และหนีออกไป”
39:19 และต่อมาเมื่อนายของเขาได้ฟังบรรดาถ้อยคำของภรรยาของตน ซึ่งนางได้พูดกับท่านโดยกล่าวว่า “เจ้าทาสของท่านทำกับข้าพเจ้าอย่างนี้” ความโกรธของท่านก็พลุ่งขึ้น
39:20 และนายของโยเซฟได้จับตัวเขา และใส่เขาไว้ในคุก เป็นสถานที่ที่พวกนักโทษหลวงถูกจองจำอยู่ และเขาก็อยู่ที่นั่นในคุกนั้น

หญิงขี้โกหกและมักมากในกามคนหนึ่ง และ
การติดคุกอย่างไม่เป็นธรรม

จิตสำนึกผิดชอบของโยเซฟคอยรั้งเขาให้สัตย์จริง แม้เขาเป็นทาส เขาก็ได้รับการปฏิบัติอย่างดี เขารู้สึกถึงความรับผิดชอบของคนใช้ที่มีต่อนายของตน เขาไม่อาจทรยศความไว้วางใจนั้นได้ เราคงเข้าใจได้หากมีความขมขื่นอยู่บ้างในใจของเขาเพราะการถูกขายเป็นทาสอย่างไม่เป็นธรรมในดินแดนต่างถิ่น และในโลกนี้มันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่บางคนควรเป็นคนใช้และบางคนควรเป็นนาย; ที่บางคนควรเป็นผู้ครอบครองและคนอื่น ๆ ควรถูกปกครอง; ที่บางคนควรเป็นพ่อแม่และคนอื่น ๆ ควรเป็นลูก ๆ; ที่บางคนควรเป็นครูอาจารย์และคนอื่น ๆ เป็นนักเรียน ที่ใดที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้คน ๆ หนึ่งเป็นทาส พระเจ้าก็ทรงมีคำบัญชาว่า: “คนรับใช้ทั้งหลาย จงนอบน้อมต่อบรรดานายของพวกท่านด้วยความยำเกรงทุกอย่าง ไม่ใช่เฉพาะต่อคนดีและสุภาพอ่อนโยนเท่านั้น แต่ต่อคนตลบตะแลงด้วย” (1 ปต. 2:18)

อีกครั้งโคโลสี 3:22 กล่าวว่า “ผู้รับใช้ทั้งหลาย จงเชื่อฟังผู้เป็นนายของพวกท่านตามเนื้อหนังในสิ่งสารพัด ไม่ใช่แบบคนที่ทำแต่ต่อหน้า เหมือนคนที่เอาใจมนุษย์ แต่ด้วยความจริงใจ โดยเกรงกลัวพระเจ้า”

แต่คนใช้ผู้รับใช้นายของตนอย่างดีก็รับใช้พระคริสต์ ในกรณีนี้ การภักดีและสัตย์จริงต่อโปทิฟาร์ก็หมายถึงการภักดีต่อพระเจ้า โยเซฟจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะทำความชั่วใหญ่หลวงนี้และทำบาปต่อพระเจ้าอย่างไรได้”

ไม่ว่าคน ๆ หนึ่งเป็นนายพลหรือเป็นพลทหารคนหนึ่งในกองทัพ เขาก็มีพันธะในการเป็นคนซื่อตรง สุจริต และบริสุทธิ์ การทำบาปต่อคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงตั้งไว้เหนือเราก็คงเท่ากับทำบาปต่อพระเจ้า

คนบางคนกล่าวอย่างโง่เขลาว่าเราไม่ควรมีกฎหมายต่าง ๆ ที่ขัดขวางการตัดสินใจของพวกผู้ใหญ่ที่ยินยอมเรื่องการผิดประเวณีหรือการรักร่วมเพศ โอ แต่การทำบาปต่อภรรยาของโปทิฟาร์ก็เท่ากับเป็นการ

ทำบาปต่อโปทิฟาร์ การทำบาปต่อเด็กสาวคนหนึ่งที่ยังโสดก็เท่ากับทำบาปต่อชายผู้นั้นที่จะแต่งงานกับเธอวันหนึ่ง

กวีคนหนึ่งกล่าวไว้ว่า “นรกไม่มีโทสะดุจหญิงคนหนึ่งที่ถูกเยาะเย้ย” ดังนั้นหญิงคนนั้นที่เคยอยากได้โยเซฟบัดนี้ก็เกลียดชังเขาแล้ว และจะเกิดอะไรขึ้นเล่าหากเขาไปบอกสามีของนางว่านางได้พยายามที่จะยั่วยวนเขา? ดังนั้นด้วยความเกลียดชังและอาจเพื่อปกป้องตัวเอง นางจึงคิดอุบายทำร้ายเขาและกล่าวหาเขา ครั้งหนึ่งเมื่อนางพยายามที่จะฉวยเขาไว้ เขาก็หลุดไปจากเสื้อชั้นนอกของตนและวิ่งหนีไป นั่นเป็นการฉลาด แต่นางใช้เสื้อตัวนั้นเพื่อเสแสร้งว่าเขาได้หาทางที่จะข่มขืนนาง นางเรียกพวกคนใช้ที่เหลือมาผู้ซึ่งโยเซฟถูกตั้งให้เป็นผู้ดูแลและผู้ซึ่งอาจอิจฉาเขา และกล่าวหาโยเซฟต่อสามีของนาง ด้วยความโกรธ โปทิฟาร์สั่งให้จำคุกโยเซฟ

แต่จงหมายเหตุ มันไม่ใช่คุกธรรมดาแต่เป็น “สถานที่ที่พวกนักโทษหลวงถูกจองจำอยู่” ที่นี่เขาจะพบกับคนเชิญถ้วยเสวยและคนทำขนมปังของกษัตริย์เมื่อพวกเขาถูกจำคุกและมีความฝันที่เป็นคำพยากรณ์ ที่นี่สุดท้ายแล้วฟาโรห์จะทราบว่าพระเจ้าทรงอยู่กับชายผู้นี้เพื่อตีความความฝันต่าง ๆ จากพระเจ้า

ตอนแรกกรณีของโยเซฟดูเหมือนจะหมดหวังแล้ว เขาเป็นเพียงทาสคนหนึ่ง เขาติดคุกอยู่ ไม่มีใครที่จะอยู่ข้างเขาและช่วยให้เขาได้รับการปลดปล่อย เขาอาจมีความคิดที่ขมขื่นอยู่บ้างและความสงสัยต่าง ๆ

ข้อ 21-23:

39:21 แต่ว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และทรงสำแดงพระเมตตาแก่เขา และทรงให้เขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของพัศดี
39:22 และพัศดีก็มอบนักโทษทั้งสิ้นที่อยู่ในคุกไว้ในมือของโยเซฟ และสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาทำที่นั่น โยเซฟก็เป็นผู้กระทำสิ่งนั้น
39:23 พัศดีไม่ได้เอาใจใส่สิ่งใด ๆ ที่มอบไว้ในมือของโยเซฟ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเขา และสิ่งใดซึ่งเขาได้กระทำ พระเยโฮวาห์ก็ทรงโปรดให้สิ่งนั้นเจริญขึ้น

พระเจ้าทรงอยู่กับโยเซฟในคุก

ท่ามกลางพวกนักโทษ พวกอาชญากร พวกคนที่ฝ่าฝืนกฎหมาย พวกคนไร้ความรับผิดชอบที่อาจกบฏต่อกษัตริย์หรือทำผิดต่อเขา โยเซฟยืนเด่นตรงหน้าพัศดีผู้นั้นดุจดวงสว่างอันเจิดจ้า! โอ พระเยโฮวาห์ทรงอยู่กับโยเซฟ เขาจึงมีสันติสุขในใจ เขาแสดงความสุภาพและขยันขันแข็ง เขามีเหตุมีผล มีกล่าวไว้ว่าความรับผิดชอบมักเข้าหาบ่าของผู้ที่สามารถแบกรับความผิดชอบได้ เราจำได้ว่าโยเซฟเป็น “คนที่เจริญรุ่งเรืองขึ้น” (ข้อ 2) ในสภาพการณ์ใด ๆ อุปนิสัยที่แท้จริง ซึ่งรวมถึงสันติสุขในใจด้วย การคว้าโอกาสไว้ ความเต็มใจที่จะทำงาน ความเต็มใจที่จะเชื่อฟังคำสั่งต่าง ๆ ความเต็มใจที่จะตั้งใจทำสิ่งใดก็ตามที่มือจับต้อง โดยถือว่ามันเป็นเหมือนการทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า-อุปนิสัยเช่นนั้นก็จะส่องแสง และพระเยโฮวาห์ผู้ทรงอยู่กับโยเซฟก็ “ทรงสำแดงพระเมตตาแก่เขา และทรงให้เขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของพัศดี” คุณประหลาดใจไหม? ผ่านไปไม่นานเลยก่อนที่โยเซฟจะได้มีอำนาจดูแลนักโทษทุกคนในคุกนั้น “และสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาทำที่นั่น โยเซฟก็เป็นผู้กระทำสิ่งนั้น”

พัศดีแห่งคุกนั้นเป็นสุขจริง ๆ! ความสุขมีแก่ผู้บริหารคนใด ศิษยาภิบาลคนใด พ่อคนใดที่ปกครองลูก

ๆ ผู้ที่มีคนเหล่านั้นที่รับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ตนได้รับและทำสิ่งที่ตนถูกมอบหมายให้กระทำและทำส่วนของตนอย่างมีความสุข

พระเจ้าทรงมีสิ่งใหญ่โตทั้งหลายสำหรับโยเซฟชายผู้นี้ มีการทดสอบและจะมีมากกว่านี้อีก เขายังหนุ่ม เขาต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เขาต้องเรียนรู้มากขึ้น แต่พระเจ้ากำลังเตรียมโยเซฟให้พร้อม

ปฐมกาล 40

ข้อ 1-4:

40:1 และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ คนเชิญถ้วยเสวยของกษัตริย์แห่งอียิปต์ และคนทำขนมปังของพระองค์ได้ทำให้เจ้านายของตนขุ่นเคือง คือ กษัตริย์แห่งอียิปต์

40:2 และฟาโรห์ทรงพระพิโรธต่อข้าราชการของพระองค์ทั้งสองนั้น ต่อหัวหน้าพนักงานเชิญถ้วยเสวย และต่อหัวหน้าพนักงานทำขนมปัง

40:3 และพระองค์ทรงให้เขาทั้งสองถูกจองจำอยู่ในคุกที่บ้านของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ในคุกนั้นซึ่งเป็นสถานที่ที่โยเซฟถูกจองจำอยู่

40:4 และผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์กำชับโยเซฟให้รับใช้สองคนนั้น และโยเซฟก็ปรนนิบัติพวกเขา และเขาทั้งสองติดคุกอยู่ระยะหนึ่ง

โยเซฟรับหน้าที่ดูแลหัวหน้าพนักงานเชิญถ้วยเสวย
และหัวหน้าพนักงานทำขนมปัง

ข้าราชการสองคนของฟาโรห์ หัวหน้าพนักงานเชิญถ้วยเสวยและหัวหน้าพนักงานทำขนมปัง ได้ทำให้ฟาโรห์กริ้วเพราะทำบางสิ่ง บัดนี้แม้พวกเขามีตำแหน่งที่สำคัญ พวกเขาก็ถูกจำคุกและอยู่ภายใต้การดูแลของโยเซฟ! ดังนั้นโยเซฟ ซึ่งเห็นได้ชัดว่ามีอิสรภาพอยู่ในคุกนั้น เราคิดเช่นนั้น นำอาหารของพวกเขามาให้และคอยดูว่าพวกเขาได้รับความสะดวกสบาย แต่ก็คอยดูว่าพวกเขาจะหนีไปไม่ได้ โยเซฟได้รับความไว้วางใจ เขาไม่ยอมปล่อยนักโทษคนใด ไม่ยอมคิดอุบายต่อสู้คนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจ บัดนี้ชายสองคนที่โศกเศร้า หวาดกลัวเกี่ยวกับอนาคต ก็อยู่ภายใต้การดูแลของเขา

ข้อ 5-8:

40:5 และเขาทั้งสองนั้นฝันความฝันหนึ่ง แต่ละคนฝันความฝันของตนในคืนหนึ่ง แต่ละคนตามความหมายของความฝันของตน คือคนเชิญถ้วยเสวยและคนทำขนมปังของกษัตริย์แห่งอียิปต์ ซึ่งถูกจองจำอยู่ในคุกนั้น

40:6 และโยเซฟเข้ามายังพวกเขาในเวลาเช้า และมองดูเขาทั้งสอง และดูเถิด เขาทั้งสองโศกเศร้าอยู่

40:7 และเขาถามข้าราชการทั้งสองของฟาโรห์ที่อยู่กับเขาในคุกที่บ้านนายของตน โดยกล่าวว่า “ทำไมท่านทั้งสองจึงดูเศร้าหมองไปวันนี้”

40:8 และเขาทั้งสองกล่าวแก่เขาว่า “เราทั้งสองฝันความฝันหนึ่ง และไม่มีผู้ใดจะแปลความหมายมันได้” และโยเซฟกล่าวแก่เขาทั้งสองว่า “การแปลความหมายทั้งหลายเป็นของพระเจ้ามิใช่หรือ ขอเล่าความฝันเหล่านั้นให้ข้าพเจ้าฟังเถิด ข้าพเจ้าขอร้องท่านทั้งสอง”

ความฝันน่ะหรือ? โยเซฟก็เคยมีความฝันจากพระเจ้าเหมือนกัน!

ขณะที่เขารับใช้ข้าราชการคนสำคัญทั้งสองนี้ของฟาโรห์ เช้าวันหนึ่งเขาก็มาที่ห้องขังของพวกเขาและพบว่าพวกเขาโศกเศร้าเอามาก ๆ เหตุใดพวกเขาจึงดูน่าเศร้าขนาดนั้น? พวกเขาต่างคนต่างฝัน มันคงมีความหมายบางอย่าง แต่ “ไม่มีผู้ใดจะแปลความหมายมันได้” โยเซฟตอบว่า “การแปลความหมายทั้งหลายเป็นของพระเจ้ามิใช่หรือ ขอเล่าความฝันเหล่านั้นให้ข้าพเจ้าฟังเถิด ข้าพเจ้าขอร้องท่านทั้งสอง”

โยเซฟทราบแล้วว่าพระเจ้าเคยพูดกับเขาในความฝันต่าง ๆ ความฝันเหล่านั้นยังไม่ถูกทำให้สำเร็จจริง เขามีความทุกข์ใจและความปวดร้าวใจ ทาสคนหนึ่งในดินแดนห่างไกล ทว่าเขาก็มีความมั่นใจว่าฟ่อนข้าวของพวกพี่ ๆ ของเขาจะก้มกราบลงต่อฟ่อนข้าวของเขา ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดาวสิบเอ็ดดวงนั้นจะก้มกราบลงต่อดาวของเขา!

นั่นหมายความว่าโยเซฟคงมีการติดต่อสัมพันธ์กับพระเจ้าทุกวัน เขาคงอธิษฐานเกี่ยวกับความทุกข์ลำบากของตนและคงพบคำตอบแล้ว พระเจ้าทรงอยู่กับเขา เขาเต็มใจที่จะรอคอย พระเจ้าจะทรงเปิดเผยคำตอบของความฝันเหล่านั้นแก่ชายผู้นี้ ถ้าพระเจ้าประทานความฝันหนึ่งพร้อมกับข่าวสารหนึ่ง พระองค์ก็ทรงอยากให้ใครสักคนบอกว่าข่าวสารนั้นคืออะไร พระองค์จะประทานความฝันหนึ่งแก่เนบูคัดเนสซาร์ และพระองค์ทรงอยากให้ดานิเอลทราบความฝันนั้นและตีความฝันนั้น พระองค์จะประทานความฝันหนึ่งแก่ฟาโรห์ ซึ่งชีวิตของหลายล้านคนขึ้นอยู่กับมัน และพระองค์จะทรงอยากให้โยเซฟเรียนรู้คำตอบนั้นจากพระเจ้า บัดนี้โยเซฟจะทรงหาทางที่จะค้นพบจากพระเจ้าความหมายของความฝันนั้นของหัวหน้าพนักงานเชิญถ้วยเสวยและหัวหน้าพนักงานคนทำขนมปัง

ข้อ 9-19:

40:9 และหัวหน้าพนักงานเชิญถ้วยเสวยก็เล่าความฝันของตนให้โยเซฟฟัง และกล่าวแก่เขาว่า “ในความฝันของเรา ดูเถิด เถาองุ่นเถาหนึ่งอยู่ตรงหน้าเรา

40:10 และในเถาองุ่นนั้นมีสามกิ่ง และดูเหมือนว่าแต่ละกิ่งนั้นมีดอกตูมงอกออกมา และพวกดอกของมันก็บานออก และพวงเหล่านั้นของมันออกลูกองุ่นสุกหลายลูก

40:11 และถ้วยของฟาโรห์อยู่ในมือของเรา และเราเก็บลูกองุ่นเหล่านั้น และบีบพวกมันให้น้ำองุ่นนั้นลงในถ้วยของฟาโรห์ และเราได้ถวายถ้วยนั้นไว้ในพระหัตถ์ของฟาโรห์”

40:12 และโยเซฟกล่าวแก่เขาว่า “นี้คือการแปลความหมายของความฝันนั้น สามกิ่งนั้นคือสามวัน

40:13 ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้น และจะทรงตั้งท่านไว้ในตำแหน่งเดิมของท่าน และท่านจะถวายถ้วยของฟาโรห์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ตามที่ได้กระทำมาแต่ก่อนเมื่อท่านเป็นคนเชิญถ้วยเสวยของพระองค์

40:14 แต่ขอให้ระลึกถึงข้าพเจ้าเมื่อมีสิ่งดี ๆ เกิดกับท่านแล้ว และโปรดแสดงความกรุณาต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอร้องท่าน และช่วยทูลเรื่องข้าพเจ้าต่อฟาโรห์ และให้ข้าพเจ้าได้ออกจากเรือนนี้

40:15 เพราะอันที่จริงข้าพเจ้าถูกลักพาออกมาจากแผ่นดินของคนฮีบรู และที่นี่ก็เหมือนกันข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดอะไรที่พวกเขาควรให้ข้าพเจ้าอยู่ในคุกใต้ดินนี้”

40:16 เมื่อหัวหน้าพนักงานทำขนมปังเห็นว่า การแปลความหมายนั้นดี เขาจึงกล่าวแก่โยเซฟว่า “เราก็อยู่ในความฝันของเราด้วย และดูเถิด เรามีตะกร้าสีขาวสามใบตั้งอยู่บนศีรษะของเรา

40:17 และในตะกร้าใบบนสุดนั้นมีขนมปังนานาชนิดสำหรับฟาโรห์ และฝูงนกได้มากินขนมปังเหล่านั้นจากตะกร้านั้นที่อยู่บนศีรษะของเรา”

40:18 และโยเซฟตอบและกล่าวว่า “นี้คือการแปล

ความหมายของความฝันนั้น ตะกร้าสามใบนั้นคือสามวัน

40:19 ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้นให้พ้นตัวท่าน และจะแขวนท่านไว้บนต้นไม้ต้นหนึ่ง และฝูงนกจะมากินเนื้อของท่านออกจากตัวของท่าน”

ความหมายของความฝันเหล่านั้น

ในความฝันหนึ่งหัวหน้าพนักงานเชิญถ้วยเสวยได้เห็นเถาองุ่นอันหนึ่งที่มีสามกิ่งและมันออกผลเป็นลูกองุ่นหลายลูก เขาหยิบลูกองุ่นเหล่านั้น บีบพวกมันลงในถ้วยของฟาโรห์และนำถ้วยนั้นมาถวายฟาโรห์ นั่นหมายความว่าอะไร? โยเซฟบอกเขาว่า “สามกิ่งนั้นคือสามวัน ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้น และจะทรงตั้งท่านไว้ในตำแหน่งเดิมของท่าน และท่านจะถวายถ้วยของฟาโรห์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ตามที่ได้กระทำมาแต่ก่อนเมื่อท่านเป็นคนเชิญถ้วยเสวยของพระองค์”

หัวหน้าคนทำขนมปังนั้นได้รับกำลังใจจากคำตีความที่ดีนั้นที่ความฝันของคนเชิญถ้วยเสวยนั้นได้รับ ดังนั้นเขาจึงเล่าความฝันของตน บนศีรษะของเขามีตะกร้าสีขาวสามใบที่เต็มไปด้วยขนมอบทุกชนิด พวกนกมากินขนมเหล่านั้นออกจากตะกร้า โยเซฟให้คำแก้ฝันที่น่าเศร้า: ตะกร้าสามใบนั้นเป็นตัวแทนของสามวันและภายในสามวันฟาโรห์จะตัดศีรษะของเขาออกเสีย แขวนเขาบนต้นไม้ต้นหนึ่งและพวกนกจะมากินเนื้อของเขา!

โอ หัวหน้าคนทำขนมปังนั้นช่วยเหลือเขาไม่ได้ แต่คนเชิญถ้วยเสวยนั้นที่ได้กลับคืนสู่การรับใช้ประจำวันสำหรับฟาโรห์ช่วยเขาได้ ดังนั้นโยเซฟจึงวิงวอนเขาว่า “แต่ขอให้ระลึกถึงข้าพเจ้าเมื่อมีสิ่งดี ๆ เกิดกับท่านแล้ว และโปรดแสดงความกรุณาต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอร้องท่าน และช่วยทูลเรื่องข้าพเจ้าต่อฟาโรห์ และให้ข้าพเจ้าได้ออกจากเรือนนี้ เพราะอันที่จริงข้าพเจ้าถูกลักพาออกมาจากแผ่นดินของคนฮีบรู และที่นี่ก็เหมือนกัน ข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดอะไรที่พวกเขาควรให้ข้าพเจ้าอยู่ในคุกใต้ดินนี้” ผมแน่ใจว่าคนเชิญถ้วยเสวยนั้นมีเจตนาและอาจสัญญาว่าตนจะระลึกถึงโยเซฟ

ข้อ 20-23:

40:20 และต่อมาวันที่สาม ซึ่งเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของฟาโรห์ พระองค์ได้ประทานงานเลี้ยงฉลองแก่บรรดาข้าราชการของพระองค์ และพระองค์ทรงยกศีรษะของหัวหน้าพนักงานเชิญถ้วยเสวย และของหัวหน้าพนักงานทำขนมปังในท่ามกลางเหล่าข้าราชการของพระองค์

40:21 และพระองค์ทรงให้หัวหน้าพนักงานเชิญถ้วยเสวยกลับคืนสู่ตำแหน่งเดิมของเขาอีก และเขาได้ถวายถ้วยในพระหัตถ์ของฟาโรห์

40:22 แต่พระองค์ทรงแขวนคอหัวหน้าพนักงานทำขนมปังนั้น ตามที่โยเซฟได้แปลความหมายแก่เขาทั้งสอง

40:23 ถึงอย่างนั้นหัวหน้าพนักงานเชิญถ้วยเสวยนั้นก็ไม่ได้ระลึกถึงโยเซฟ แต่ลืมเขาเสีย

คนเชิญถ้วยเสวยลืมความกรุณาที่สำแดงแก่ตน

แต่โยเซฟถูกทิ้งอยู่ในคุก คนเชิญถ้วยเสวยนั้นจากไปอย่างมีความสุขในสามวัน กลับไปสู่ตำแหน่งใหญ่โตที่มีเกียรติในฐานะคนเชิญถ้วยเสวยและหัวหน้าพ่อบ้านแก่ฟาโรห์ผู้มีอำนาจมาก สองปีผ่านไปและเขาไม่ได้จดจำและไม่ทำอะไรเลยเพื่อปลดปล่อยโยเซฟ

นั่นดูเหมือนโหดไหม? แต่ขอให้เราจดจำไว้ว่าเมื่อพวกพ่อบ้านลืม พระเจ้าก็ทรงจดจำเสมอ พระองค์ทรงจดจำพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม พระองค์ทรงจดจำเรเบคาห์และราเชลเมื่อพวกนางร้องทูลยาวนานเพื่อขอบุตร พระองค์ทรงจดจำซาราห์ พระองค์ทรงจดจำฮันนาห์ที่อ้อนวอนขอบุตรชายคนหนึ่ง พระองค์ทรงจดจำโนอาห์ ซึ่งถูกซัดไปซัดมาบนน้ำลึกนั้นขณะที่โลกถูกปกคลุมด้วยน้ำ ดังนั้นอย่ากลัวเลย บางคนอาจคิดร้ายต่อโยเซฟ แต่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้เกิดผลดี คนบางคนละเลยหน้าที่ของตนต่อโยเซฟและปฏิบัติไม่ดีต่อเขา แต่พระเจ้าทรงรับประกันว่ามันลงเอยอย่างถูกต้อง

หนึ่งในพระพรเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงสัญญาและซึ่งดาวิดขอบพระคุณพระเยโฮวาห์สำหรับพระพรนั้นก็คือ “พระเยโฮวาห์ทรงประกอบความชอบธรรมและความยุติธรรมให้แก่บรรดาคนที่ถูกบีบบังคับ” (สดด. 103:6)

ปฐมกาล 41

ข้อ 1-8:

41:1 และต่อมาเมื่อสิ้นสองปีเต็ม ฟาโรห์ทรงพระสุบิน และดูเถิด พระองค์ทรงยืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำนั้น
41:2 และดูเถิด มีวัวอ้วนพีและงามน่าดูเจ็ดตัวขึ้นมาจากแม่น้ำนั้น และพวกมันกินหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง
41:3 และดูเถิด มีวัวอีกเจ็ดตัวขึ้นมาตามหลังพวกมันออกจากแม่น้ำนั้น ซูบผอมและน่าเกลียด และยืนอยู่ข้างพวกวัวที่เหลือนั้นบนริมฝั่งแม่น้ำ
41:4 และวัวที่ซูบผอมและน่าเกลียดได้กินวัวอ้วนพีและงามน่าดูเจ็ดตัวนั้นเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม
41:5 และพระองค์ก็บรรทมหลับไปและทรงพระสุบินครั้งที่สอง และดูเถิด รวงข้าวเจ็ดรวงงอกขึ้นมาบนต้นข้าวต้นเดียว เป็นข้าวเมล็ดเต่งและงามดี
41:6 และดูเถิด รวงข้าวเจ็ดรวง เป็นข้าวลีบและถูกพัดด้วยลมตะวันออก งอกขึ้นมาภายหลังพวกมัน
41:7 และรวงข้าวลีบเจ็ดรวงนั้นได้กลืนกินรวงข้าวเมล็ดเต่งและงามดีเจ็ดรวงนั้นเสีย และฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม และดูเถิด เรื่องนั้นเป็นพระสุบิน
41:8 และต่อมาในเวลารุ่งเช้า พระทัยของพระองค์ก็เป็นทุกข์ และพระองค์ได้ส่งไปและเรียกบรรดาโหรของอียิปต์ และนักปราชญ์ทั้งสิ้นของที่นั่นมาเข้าเฝ้า และฟาโรห์ทรงเล่าพระสุบินของพระองค์ให้พวกเขาฟัง แต่ไม่มีผู้ใดสามารถแปลความหมายของพระสุบินเหล่านั้นถวายแด่ฟาโรห์ได้

ความฝันอันแปลกประหลาดของฟาโรห์

สองปีผ่านไปขณะที่โยเซฟทนทุกข์โดยไม่ถูกจดจำอยู่ในคุก เราแน่ใจว่าเขาปฏิบัติหน้าที่ของตนทุกวันว่าเขายังได้รับความไว้วางใจอย่างมากโดยพัศดีแห่งคุกนั้นเหมือนเดิม และว่าพระเจ้าทรงทำให้เขาเจริญรุ่งเรืองเหมือนเดิม บัดนี้ในค่ำคืนฟาโรห์ผู้ทรงฤทธิ์ฝันความฝันต่าง ๆ ที่ทำให้เป็นทุกข์ใจ ความฝันแรกนั้นเป็นเรื่องของวัวอ้วนงามเจ็ดตัวที่ออกมาจากแม่น้ำไนล์และกินหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้า แต่วัวอีกเจ็ดตัวออกมาจากแม่น้ำนั้น ซูบผอมและขี้ก้าง และน่าแปลกที่พวกมันกินวัวอ้วนเหล่านั้นเสียหมด นั่นจะหมายความอย่างไรได้?

ฟาโรห์กลับไปนอนอีกครั้งและคราวนี้ในความฝันของเขามีรวงข้าวเจ็ดรวงที่อยู่บนต้นข้าวต้นหนึ่งเมล็ดเต่งและงามดี แต่จากนั้นก็มีรวงข้าวลีบเจ็ดรวง ถูกพัดด้วยลมตะวันออก งอกขึ้นมาภายหลังรวงข้าวที่เหลือ และรวงข้าวลีบทั้งเจ็ดนั้นกลืนกินรวงข้าวเต่งงามทั้งเจ็ดนั้นเสีย ฟาโรห์ตื่นขึ้นมาและเป็นทุกข์ใจเพราะความฝันนั้น นั่นจะหมายความอย่างไรได้? เขารู้สึกจริง ๆ ว่าพระเจ้าทรงบอกเขาว่าบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่และสำคัญกำลังจะเกิดขึ้น ดังนั้นเขาจึงเรียกพวกคนใช้เวทมนตร์ทั้งหมดมา ผู้ซึ่งทราบเกี่ยวกับหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่าง ๆ หรือแสร้งว่าทราบ คนเหล่านั้นที่เขาหวังว่าจะมีความเข้าใจฝ่ายวิญญาณบ้าง ความฝันเหล่านั้นมีความหมายว่าอะไร? ไม่มีใครสักคนในพวกเขาสามารถบอกได้

ข้อ 9-13:

41:9 แล้วหัวหน้าพนักงานเชิญถ้วยเสวยจึงทูลฟาโรห์ โดยทูลว่า “ข้าพระองค์ระลึกถึงความผิดพลั้งทั้งหลายของข้าพระองค์ได้วันนี้
41:10 ฟาโรห์ได้พระพิโรธต่อข้าราชการทั้งสอง

ของพระองค์ และทรงจองจำข้าพระองค์ไว้ในคุกที่บ้านผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ทั้งข้าพระองค์กับหัวหน้าพนักงานทำขนมปัง

41:11 และพวกข้าพระองค์ได้ฝันความฝันหนึ่งในคืนหนึ่ง ทั้งข้าพระองค์และเขา และข้าพระองค์ทั้งสองฝันไปตามการแปลความหมายของความฝันของตน

41:12 และมีชายหนุ่มคนหนึ่งอยู่ที่นั่นด้วยกันกับข้าพระองค์ทั้งสอง เป็นชาติฮีบรู เป็นผู้รับใช้ของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ และข้าพระองค์ทั้งสองได้เล่าให้เขาฟัง และเขาก็แปลความหมายของความฝันของข้าพระองค์ทั้งสองให้ข้าพระองค์ทั้งสอง แต่ละคนตามความหมายของความฝันของตนเขาแปลความหมายให้

41:13 และต่อมาตามที่ชายหนุ่มคนนั้นได้แปลความหมายให้ข้าพระองค์ทั้งสองอย่างไร ก็เป็นไปอย่างนั้น คือฟาโรห์ทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ในตำแหน่งเดิมของข้าพระองค์ และพระองค์ทรงแขวนคอเขาเสีย”

คราวนี้คนเชิญถ้วยเสวยบอกเรื่องโยเซฟแล้ว

บัดนี้คนเชิญถ้วยเสวยของฟาโรห์ก็รู้สึกผิดอย่างมาก เขาลืมพระพรเหล่านั้นที่เขาได้รับ ชายคนนั้นที่ได้ช่วยเหลือเขา โดยการเปิดเผยเหล่านั้นจากพระเจ้า เขาช่างตอบแทนชายหนุ่มคนนั้นที่อยู่ในคุกอย่างไม่ได้เรื่องจริง ๆ โดยที่ชายหนุ่มคนนั้นไม่ผิดเลย! บัดนี้เขาบอกฟาโรห์เกี่ยวกับเรื่องนั้น

เขาและหัวหน้าคนทำขนมปังมีความฝัน โยเซฟได้ตีความความฝันเหล่านั้น พวกเขาได้ออกมาเหมือนกับที่โยเซฟได้ตีความความฝันเหล่านั้นจากพระเจ้า คนเชิญถ้วยเสวยนั้นได้กลับคืนสู่ตำแหน่งสำคัญของตนและคนทำขนมปังนั้นถูกประหารชีวิต คำตอบถูกให้โดย “ชายหนุ่มคนหนึ่ง, เป็นชาติฮีบรู, เป็นผู้รับใช้ของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์”

ผมแน่ใจว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมเพื่อที่คนเชิญถ้วยเสวยนั้นจะสามารถเล่าเรื่องนี้แบบสดใหม่ได้ เมื่อมันมีความหมายจริง ๆ และเมื่อใจที่หิวโหยของฟาโรห์ฉวยมันไว้จริง ๆ ได้ดีกว่าหากเขาเล่าเรื่องนี้ทุกแห่งหนก่อนหน้านี้ หรือหากว่าเขาช่วยให้โยเซฟได้ออกมาจากคุกและโยเซฟได้จากไป บัดนี้ถึงเวลาของพระเจ้าแล้ว รถไฟของพระเจ้าไม่เคยเข้าสถานีสาย

ข้อ 14-16:

41:14 แล้วฟาโรห์จึงส่งไปและเรียกโยเซฟมา และพวกเขาก็รีบไปเบิกตัวเขาออกมาจากคุกใต้ดิน และเขาโกนหนวดของตน และเปลี่ยนเสื้อผ้าของตน และเข้าเฝ้าฟาโรห์

41:15 และฟาโรห์ตรัสแก่โยเซฟว่า “เราฝันความฝันหนึ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถแปลความหมายมันได้ และเราได้ยินว่ามีกล่าวถึงเจ้า ว่าเจ้าสามารถเข้าใจความฝันเพื่อแปลความหมายมันได้”

41:16 และโยเซฟได้ทูลตอบฟาโรห์ โดยทูลว่า “การแปลความหมายของความฝันไม่ได้อยู่ที่ข้าพระองค์ พระเจ้าต่างหากจะประทานคำตอบอันเป็นสุขแด่ฟาโรห์”

โยเซฟถูกนำตัวเข้าเฝ้าฟาโรห์

โยเซฟโกนหนวดเคราและเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นเขาก็เข้าเฝ้าฟาโรห์ ผู้กล่าวว่า “เราได้ยินว่ามีกล่าวถึง

เจ้า ว่าเจ้าสามารถเข้าใจความฝันเพื่อแปลความหมายมันได้” โยเซฟตอบอย่างชาญฉลาดว่า “การแปลความหมายของความฝันไม่ได้อยู่ที่ข้าพระองค์ พระเจ้าต่างหากจะประทานคำตอบอันเป็นสุขแด่ฟาโรห์”

เราถูกเตือนใจเกี่ยวกับดาวิดที่เผชิญหน้าโกลิอัท: “...เจ้ามาหาข้าด้วยดาบ และด้วยหอก และด้วยโล่ แต่ข้ามาหาเจ้าในพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ผู้ซึ่งเจ้าได้ท้าทายนั้น วันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงมอบเจ้าไว้ในมือของข้า...” (1 ซมอ. 17:45,46)

เราถูกเตือนใจเกี่ยวกับดานิเอล ผู้กล่าวเมื่อเผชิญหน้ากับความฝันของเนบูคัดเนสซาร์ ว่า “ความลึกลับซึ่งกษัตริย์ทรงต้องการนั้น พวกนักปราชญ์ พวกหมอดู พวกโหร พวกหมอดูฤกษ์ยาม ไม่สามารถสำแดงให้กษัตริย์ทราบได้ แต่มีพระเจ้าองค์หนึ่งในสวรรค์ผู้ทรงเผยความลึกลับทั้งหลาย และทรงให้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทราบถึงสิ่งซึ่งจะบังเกิดขึ้นในวาระข้างหน้า” (ดนล. 2:27,28) อีกครั้งเขากล่าวในข้อ 30 ว่า “แต่สำหรับข้าพระองค์ ความลึกลับนี้มิได้ถูกเปิดเผยแก่ข้าพระองค์เพราะเหตุสติปัญญาใด ๆ ที่ข้าพระองค์มีมากกว่าผู้มีชีวิตคนใด แต่เพราะเห็นแก่คนทั้งหลายที่จะแสดงการแปลความหมายนั้นให้กษัตริย์ทรงทราบ และเพื่อพระองค์จะทรงทราบพระดำริเหล่านั้นแห่งพระทัยของพระองค์”

ดังนั้นกิเดโอนจึงสอนคนของเขาให้ร้องว่า “ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน” (ผู้วินิจฉัย 7:18,20)

ข้อ 17-32:

41:17 และฟาโรห์ได้ตรัสแก่โยเซฟว่า “ในความฝันของเรานั้น ดูเถิด เราได้ยืนอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ

41:18 และดูเถิด มีวัวเจ็ดตัวขึ้นมาจากแม่น้ำ อ้วนพีและงามน่าดู และพวกมันกินหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง

41:19 และดูเถิด วัวอีกเจ็ดตัวตามขึ้นมาภายหลังพวกมัน ไม่งามและน่าเกลียดมากและซูบผอมแบบที่เราไม่เคยเห็นเลยในแผ่นดินแห่งอียิปต์ทั้งสิ้นในเรื่องความแย่

41:20 และวัวที่ซูบผอมและไม่งามนั้นได้กินวัวอ้วนพีเจ็ดตัวแรกนั้นเสียหมด

41:21 และเมื่อพวกมันได้กินพวกแรกนั้นหมดแล้ว หามีใครรู้ว่าพวกมันได้กินพวกแรกเข้าไปไม่ แต่พวกมันยังผอมอยู่เหมือนแต่ก่อน แล้วเราก็ตื่นขึ้น

41:22 และเราได้เห็นในความฝันของเรา และดูเถิด รวงข้าวเจ็ดรวงงอกขึ้นมาบนต้นข้าวต้นหนึ่ง เป็นข้าวเมล็ดเต่งและงามดี

41:23 และดูเถิด รวงข้าวเจ็ดรวง เป็นข้าวเหี่ยว ลีบ และถูกพัดด้วยลมตะวันออก งอกขึ้นมาภายหลังพวกมัน

41:24 และรวงข้าวลีบนั้นได้กลืนกินรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นเสีย และเราได้เล่าความฝันนี้ให้พวกโหรฟัง แต่ไม่มีใครสามารถอธิบายให้เราฟังได้”

41:25 และโยเซฟทูลฟาโรห์ว่า “พระสุบินของฟาโรห์เป็นความฝันอันเดียวกัน พระเจ้าได้ทรงสำแดงให้ฟาโรห์ทราบถึงสิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำในไม่ช้า

41:26 วัวอ้วนพีเจ็ดตัวนั้นคือเจ็ดปี และรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นก็คือเจ็ดปี ความฝันนี้เป็นอันเดียวกัน

41:27 และวัวซูบผอมและน่าเกลียดเจ็ดตัวที่ขึ้นมาภายหลังพวกมันคือเจ็ดปี และรวงข้าวเจ็ดรวงลีบที่ถูกพัดด้วยลมตะวันออกนั้น จะเป็นเจ็ดปีแห่งการ

กันดารอาหาร

41:28 นี่เป็นสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้ทูลฟาโรห์ คือสิ่งที่พระเจ้าจะทรงกระทำในไม่ช้า พระองค์จึงทรงสำแดงแก่ฟาโรห์

41:29 ดูเถิด จะมีเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ทั่วแผ่นดินแห่งอียิปต์ทั้งสิ้น

41:30 และหลังจากปีเหล่านั้นจะบังเกิดเจ็ดปีแห่งการกันดารอาหาร และความอุดมสมบูรณ์ทั้งสิ้นจะถูกลืมเสียในแผ่นดินแห่งอียิปต์ และการกันดารอาหารจะล้างผลาญแผ่นดิน

41:31 และความอุดมสมบูรณ์นั้นจะไม่เป็นที่ทราบเลยในแผ่นดินนี้ เพราะเหตุการกันดารอาหารที่ตามมาภายหลัง ด้วยว่าการกันดารอาหารนั้นจะรุนแรงยิ่งนัก

41:32 และเพราะเหตุนั้นความฝันนี้จึงถูกให้แก่ฟาโรห์สองหน นี่เป็นเพราะว่าสิ่งนั้นถูกกำหนดไว้โดยพระเจ้าแล้ว และพระเจ้าจะทรงให้บังเกิดขึ้นในไม่ช้า

ฝันของฟาโรห์ถูกตีความ

ในความฝันนั้น ฟาโรห์ยืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำไนล์ เราต้องจดจำไว้ว่าในสมัยนั้นแม่น้ำไนล์ไหลเอ่อสองฝั่งของมันทุกปีและหล่อเลี้ยงทั้งหุบเขานั้น ทำให้เกิดพืชผลอุดมในดินแดนที่แห้งแล้ง ดังนั้นวัวอ้วนเจ็ดตัวนั้นจึงออกมาจากแม่น้ำนั้น นั่นหมายความว่าเป็นเวลาเจ็ดปีแม่น้ำไนล์จะล้นเอ่อถูกเวลาและผืนดินจะเปียกชุ่มและเมล็ดพืชสามารถงอกเงยและผืนดิน ซึ่งได้รับสารอาหารอุดมจากตะกอนใหม่ ๆ จากแม่น้ำนั้น ก็จะออกผลอย่างบริบูรณ์

ความฝันที่สองก็เป็นเหมือนกัน รวงข้าวทั้งเจ็ดนั้นเป็นตัวแทนของเจ็ดปีดีที่เกิดผลบริบูรณ์ รวงข้าวลีบเหี่ยวทั้งเจ็ดนั้นเป็นตัวแทนของความอดอยากครั้งใหญ่ที่จะมา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าแม่น้ำนั้นจะขาดไปจากผืนดินทั้งหมดนั้นและความอดอยากก็จะมา

ความฝันนั้นถูกแสดงสองครั้ง ความหมายนั้นไม่เพียงแน่นอน แต่ยังสำคัญมาก ๆ ด้วย!

ข้อ 33-37:

41:33 เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอฟาโรห์หาชายคนหนึ่งที่มีความคิดดีและมีปัญญา และตั้งคนนั้นให้อยู่เหนือแผ่นดินแห่งอียิปต์

41:34 ขอฟาโรห์ทำดังนี้ และให้คนนั้นแต่งตั้งบรรดาพนักงานให้อยู่เหนือแผ่นดิน และเก็บผลหนึ่งในห้าส่วนของแผ่นดินแห่งอียิปต์ไว้ในเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น

41:35 และให้คนเหล่านั้นเก็บรวบรวมอาหารทั้งหมดในปีอันดีเหล่านั้นที่จะมาถึง และสะสมข้าวใต้พระหัตถ์ของฟาโรห์ไว้ และให้คนเหล่านั้นเก็บอาหารไว้ในนครต่าง ๆ

41:36 และอาหารนั้นจะได้เป็นเสบียงสำรองแก่แผ่นดินสำหรับเจ็ดปีแห่งการกันดารอาหาร ซึ่งจะเกิดขึ้นในแผ่นดินแห่งอียิปต์ เพื่อแผ่นดินจะไม่พินาศเสียไปเพราะการกันดารอาหารนั้น”

41:37 และข้อเสนอนี้เป็นที่เห็นชอบในสายพระเนตรของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์

ชายบางคนที่ไว้ใจได้ต้องช่วยให้พ้นและ
บริหารจัดการในยามวิกฤติ

โยเซฟมีสติปัญญาที่พระเจ้าประทานให้ และดังนั้นเขาจึงไม่เพียงตีความความฝันเหล่านั้น แต่เขายังให้คำแนะนำที่จำเป็นและมีปัญญาด้วย พวกเขาต้องหาชายที่สุขุมและมีปัญญาสักคนและตั้งคนนั้นให้อยู่เหนือแผ่นดินอียิปต์ทั้งสิ้น เขาต้องมีอำนาจที่จะเรียกร้องให้กักตุนพืชผลอันอุดมในช่วงเจ็ดปีนั้นไว้ในโรงเก็บ ต้องมีการสร้างยุ้งฉาง เก็บรวบรวมและบริหารจัดการพืชผลอย่างเหมาะสม มิฉะนั้นแผ่นดินนั้นอาจพินาศในความอดอยาก

ชายหนุ่มผู้นี้พร้อมกับใบหน้าที่ส่องแสงและน้ำเสียงที่หนักแน่นยืนอยู่ต่อหน้าฟาโรห์และเหล่าข้าราชการของฟาโรห์ ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่บนเขา พวกเขาจะหาชายสักคนได้ที่ไหนเล่าที่มีสติปัญญาและที่ซื่อตรงพอและเป็นที่โปรดปรานต่อพระเจ้ามากพอที่จะกำกับดูแลกิจการนี้?

ข้อ 38-44:

41:38 และฟาโรห์ตรัสกับบรรดาข้าราชการของพระองค์ว่า “พวกเราจะหาคนเหมือนคนนี้ได้หรือ คือชายที่มีพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่ในตัว”
41:39 และฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า “เพราะพระเจ้าได้ทรงสำแดงเรื่องนี้ทั้งสิ้นแก่เจ้า ไม่มีผู้ใดแล้วที่มีความคิดดีและมีปัญญาเหมือนอย่างเจ้า
41:40 เจ้าจะอยู่เหนือราชสำนักของเรา และตามคำของเจ้าประชาชนทั้งสิ้นของเราจะถูกปกครอง เว้นแต่ฝ่ายพระที่นั่งเท่านั้นเราจะเป็นใหญ่กว่าเจ้า”
41:41 และฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า “ดูเถิด เราได้ตั้งเจ้าให้อยู่เหนือแผ่นดินแห่งอียิปต์ทั้งสิ้นแล้ว”
41:42 และฟาโรห์ทรงถอดแหวนตราของพระองค์ออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ และสวมบนมือของโยเซฟ และตกแต่งตัวท่านในพวกเสื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และสวมสร้อยทองคำไว้รอบคอของท่าน
41:43 และพระองค์ทรงทำให้ท่านใช้รถหลวงคันที่สองซึ่งพระองค์มีอยู่ และมีพวกคนร้องประกาศข้างหน้าท่านว่า “จงคุกเข่าลงเถิด” และพระองค์ทรงตั้งท่านให้เป็นผู้ปกครองทั่วแผ่นดินแห่งอียิปต์ทั้งหมด
41:44 และฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า “เราเป็นฟาโรห์ และถ้าเจ้าไม่อนุญาตไม่มีคนทั่วแผ่นดินแห่งอียิปต์ทั้งหมดจะยกมือหรือยกเท้าของเขาได้”

โยเซฟถูกแต่งตั้งให้เป็นนายกรัฐมนตรี

โยเซฟได้รับมอบอำนาจต่าง ๆ เกือบของผู้เผด็จการคนหนึ่งเลย เฉพาะในพระที่นั่งนั้นเองเท่านั้นที่ฟาโรห์เป็นใหญ่กว่าโยเซฟ แหวนตราของฟาโรห์ที่เขาใช้ลงนามคำสั่งต่าง ๆ และพระราชกฤษฎีกาต่าง ๆ ถูกยกให้แก่โยเซฟ ผมแน่ใจว่าเขามีอำนาจที่จะสั่งประหารชีวิตหรือไว้ชีวิตผู้ใดก็ตามที่จำเป็น เขาได้รับราชรถคันหนึ่งของฟาโรห์และมีคนวิ่งนำหน้าเขาไปและร้องประกาศว่า “จงคุกเข่าลงเถิด” เขาเป็นผู้ครอบครองเหนือแผ่นดินอียิปต์ทั้งสิ้น โอ เมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้พระเจ้าก็ทรงทำให้สิ่งที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยไว้เกิดขึ้นจริง-เพื่อช่วยคนเป็นมากให้รอดชีวิต

ข้อ 45,46:

41:45 และฟาโรห์เรียกนามของโยเซฟว่า ศาฟนัท ปาเนอาห์ และพระองค์ประทานอาเสนัท บุตรสาวของโปทิเฟราห์ ปุโรหิตแห่งเมืองโอน ให้เป็นภรรยาของท่าน และโยเซฟก็ออกไปทั่วแผ่นดินแห่งอียิปต์ทั้งหมด

41:46 และโยเซฟมีอายุได้สามสิบปี เมื่อท่านเข้าเฝ้าต่อพระพักตร์ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และโยเซฟก็ออกไปจากเบื้องพระพักตร์ของฟาโรห์ และไปตลอดทั่วแผ่นดินแห่งอียิปต์

บัดนี้โยเซฟเป็นนายกรัฐมนตรีแล้ว

บัดนี้โยเซฟมีอายุได้สามสิบปีแล้ว นั่นหมายความว่าเขาคงใช้เวลาหลายปีในบ้านของโปทิฟาร์เพื่อพิสูจน์ตัวเองและในที่สุดก็กลายเป็นเจ้านายเหนือสิ่งสารพัดที่อยู่ในบ้านของโปทิฟาร์ เขาอาจติดคุกหลายปีก่อนที่จะได้รับความนับถือและสิทธิอำนาจเช่นนั้นที่จะบริหารจัดการกิจธุระทั้งหมดในคุก จากนั้นหลังจากที่หัวหน้าคนเชิญถ้วยเสวยและหัวหน้าคนทำขนมปังพร้อมกับความฝันของพวกเขาและได้รับคำแก้ฝัน ก็ผ่านไปอีกสองปี บัดนี้โยเซฟเป็นชายเต็มตัวแล้ว อายุสามสิบปี นายกรัฐมนตรีในอียิปต์ เขาได้รับภรรยาเป็นอาเสนัท บุตรสาวของโปทิเฟราห์ ปุโรหิตแห่งเมืองโอน ดร.สโกฟิลด์คิดว่าโยเซฟเป็นภาพเล็งที่ดีของพระคริสต์

โยเซฟมาถึงในอียิปต์เมื่อไร?

ลำดับเหตุการณ์ของอียิปต์ถูกเข้าใจผิดไปอย่างมาก พวกนักประวัติศาสตร์ตีความผิดไปเยอะเลยเกี่ยวกับรายชื่อกษัตริย์เหล่านั้นของมาเนโธ เขาเป็นปุโรหิตชาวอียิปต์ในศตวรรษที่สามก่อนพระคริสต์และตั้งใจที่จะให้รายชื่อทั้งหมดของเหล่ากษัตริย์มาตั้งแต่เริ่มแรก มันเลี่ยงไม่ได้ที่เขาต้องคัดลอกบันทึกเก่าแก่และเชื่อตามประเพณีต่าง ๆ ซึ่งถูกส่งต่อมาตลอดหลายศตวรรษ ราชวงศ์เหล่านั้นของอาณาจักรฝ่ายเหนือและของอาณาจักรฝ่ายใต้ได้ถูกบันทึกไว้ราวกับว่าเป็นสายเดียวแต่พวกมันไม่ใช่สายเดียว แต่พวกนักประวัติศาสตร์คิดไปเองว่ารายชื่อกษัตริย์เหล่านั้นเป็นแบบต่อเนื่องกัน องค์หนึ่งครองราชย์ต่อจากอีกองค์

บัดนี้มีหลักฐานหลายอย่างที่แสดงว่านั่นเป็นความคิดที่ผิด บางครั้งกษัตริย์สององค์ก็ครองราชย์เหนือพื้นที่ต่างกันในเวลาเดียวกัน บางครั้งกษัตริย์องค์หนึ่งที่ถูกเอ่ยชื่อก็เป็นกษัตริย์องค์หนึ่งเหนืออียิปต์ทั้งหมด; กษัตริย์อีกองค์หนึ่งแค่ครองราชย์ภายใต้เขาเหนือ “มณฑล” หรือแคว้นหนึ่งแต่ถูกเรียกว่าเป็นเจ้าชายหรือกษัตริย์

นักวิชาการที่ยอดเยี่ยมสองคนได้ศึกษาเจาะลึกเรื่องนี้ด้วยความระมัดระวังอย่างมาก คนหนึ่งคือ Dr. Immanuel Velikovsky หนังสือหลายเล่มของเขา, *Worlds in Collision, Ages in Chaos* และ *Earth in Upheaval* ได้ปลุกปั่นให้เกิดการถกเถียงอย่างมาก Dr. Velikovsky เป็นยิว ไม่ใช่คริสเตียน แต่เขาพบว่าลำดับเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ของอียิปต์ที่ยอมรับกันส่วนใหญ่นั้นมีข้อผิดพลาด และว่า “600 ปีผี” ได้คืบคลานเข้ามาในประวัติศาสตร์ของอียิปต์

Dr. Donovan A. Courville มีหนังสือสองเล่มที่มีความเป็นวิชาการอย่างมาก นั่นคือ *The Exodus Problem and Its Ramifications* เขาแสดงให้เห็นอย่างละเอียดมากเรื่องข้อผิดพลาดเดียวกันนั้นของพวก

นักประวัติศาสตร์ที่ไม่เชื่อ และเขาโต้แย้งว่าพระคัมภีร์ถูกต้องแม่นยำในทุกรายละเอียดของประวัติศาสตร์

Velikovsky และ Courville เห็นพ้องตรงกันว่าพวก Hyksos, เหล่ากษัตริย์คนเลี้ยงแกะผู้รุกรานอียิปต์และยึดอำนาจปกครองเป็นเวลาหลายชั่วอายุคน ไม่ได้เป็นพวกยิว แต่เป็นพวกคนอามาเลข อันที่จริงพวก Hyksos เข้ามาหลังจากการอพยพนั้น กองทัพเหล่านั้นของฟาโรห์ถูกทำลายไปและฟาโรห์เองก็ตาย เมื่อแผ่นดินนั้นถูกทิ้งไว้ให้รกร้างโดยภัยพิบัติเหล่านั้น พวกเขาจึงเข้ามายึดครอง Courville แสดงให้เห็นว่าการอพยพนั้นเกิดขึ้นประมาณปี 1445 ก่อน ค.ศ. ซึ่งสอดคล้องกับลำดับเหตุการณ์ของพระคัมภีร์และอยู่ในราชวงศ์ที่ 13 ของเหล่ากษัตริย์อียิปต์ ไม่ใช่ในราชวงศ์ที่ 18 หรือราชวงศ์หลังจากนั้น อย่างที่หลายคนคิด ฉะนั้นการอพยพนั้นจึงเกิดขึ้นประมาณปี 1445 ก่อน ค.ศ. และอิสราเอลก็พิชิตคานาอันในอีกสี่สิบปีต่อมา

การตีความผิดเรื่องรายชื่อกษัตริย์ของมาเนโธคงจะทำให้ประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลมาช้ากว่าที่พระคัมภีร์ได้ให้ไว้ อันที่จริงเราเข้าใจว่ามิสรายิม (ซึ่งสะกดเช่นกันว่าเมสตรายิม หรือ เมเนส), บุตรชายของฮาม, เป็นกษัตริย์องค์แรกของอียิปต์และนั่นก็คงจะไม่ใช่ก่อนปี 2400 หรือ 2500 ก่อน ค.ศ. มากนัก

การใส่การอพยพนั้นไว้ในราชวงศ์หนึ่งที่มาภายหลังกว่าก็คงทำให้การพิชิตคานาอันเกิดขึ้นในปี 1200 ก่อน ค.ศ. หรือหลังจากนั้น และนั่นคงทำให้ยุ่งเหยิงไม่เพียงประวัติศาสตร์ของอียิปต์ แต่ของอิสราเอล ของซีเรีย และบาบิโลนและรายละเอียดเกี่ยวกับคนฮิตไทต์ด้วย บนข้อสันนิษฐานที่เท็จนั้น Miss Kathleen Kenyon ตัดสินว่าข้าวของเครื่องใช้ อาคาร เครื่องปั้นดินเผา และเครื่องมือต่าง ๆ ที่ถูกพบในแผ่นดินคานาอันหลังจากปี 1400 เป็นตัวแทนของอารยธรรมชาวคานาอัน ก่อนการพิชิตของอิสราเอล พวกมันจึงไม่มีหลักฐานใด ๆ เลยเกี่ยวกับอารยธรรมหรือมาตรฐานทางศีลธรรมของชนชาติอิสราเอลที่สูงกว่าประชาชาติเหล่านั้นที่พวกเขาเข้าแทนที่ เธอคิดผิด

นอกจากนี้โดยลำดับเหตุการณ์ที่เป็นเท็จนี้ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนความเข้าใจผิดเกี่ยวกับลำดับเหตุการณ์ของคนอียิปต์ ผู้คนจึงยกความดีความชอบให้แก่ชาวฟีนิเซียในเรื่องการคิดค้นตัวอักษรในเมื่ออันที่จริงแล้วคนคานาอันและชาวฟีนิเซียน่าจะเรียนรู้ตัวอักษรนั้นมาจากชนชาติอิสราเอล ฉะนั้นฟาโรห์แห่งการบีบบังคับนั้นและแห่งการอพยพนั้นจึงน่าจะเป็น Koncharis แต่ถ้าการอพยพนั้นเกิดขึ้นในประมาณปี 1445 ก่อน ค.ศ. ฉะนั้นการมาของยาโคบและครอบครัวของเขาในอียิปต์จึงเกิดขึ้นประมาณ 215 ปีก่อนหน้านั้น นั่นคือประมาณปี 1660 ก่อน ค.ศ. และการมาของโยเซฟในฐานะทาสคนหนึ่งประมาณสองสามปีก่อนหน้านั้น

โยเซฟน่าจะมายังอียิปต์ในรัชกาลของ Sesostris ที่ 1

Dr. Courville แสดงให้เห็นว่าในอียิปต์มีจารึกหลายแห่งที่บอกเล่าถึงการกันดารอาหารที่ยาวนานประมาณ 215 ปีก่อนการอพยพนั้นและว่า Sesostris ที่ 1 เป็นฟาโรห์ตอนที่โยเซฟมีความฝันต่าง ๆ ของเขาและการกันดารอาหารนั้นเข้ามาและโยเซฟถูกแต่งตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่หรือนายกรัฐมนตรี

Courville กล่าวว่า:

> ขุนนางผู้ใหญ่ของ Sesostris ที่ 1 ผู้ซึ่งถือครองตำแหน่งนี้เป็นรองจากกษัตริย์เท่านั้น อาจเป็นบุคคลที่ผู้คนคุ้นเคยมากที่สุดในบันทึกต่าง ๆ ของอียิปต์เกี่ยวกับขุนนางมากมายเหล่านั้นที่ดำรงตำแหน่งนี้ตลอดรัชสมัยของบรรดาฟาโรห์ ข้อเท็จจริงนี้ช่วยให้เราทราบได้ว่าบุคคลผู้นี้เป็นใคร

ขุนนางผู้นี้ของ Sesostris ที่ 1 เป็นผู้ที่คนอียิปต์รู้จักในชื่อ Mentuhotep อำนาจที่พิเศษเกินธรรมดาเหล่านั้นซึ่งถูกยกให้แก่เมนตูโฮเทปเห็นได้ชัดว่าเป็นอำนาจที่ถูกมอบให้แก่โยเซฟ ขุนนางผู้นี้ของกษัตริย์แห่งอียิปต์มีอำนาจต่าง ๆ ที่ยิ่งใหญ่ โดยไม่เกี่ยงว่าเรากำลังพูดถึงอำนาจไหนก็ตาม แต่อำนาจเหล่านั้นที่ถูกยกให้แก่เมนตูโฮเทปผู้นี้ของเราโดยเฉพาะก็ยิ่งใหญ่อย่างโดดเด่นมากเสียจน Breasted ต้องออกความเห็นเกี่ยวกับประเด็นนี้ในถ้อยคำต่อไปนี้:

> ...เมื่อเขา [ขุนนางผู้นี้] ดำรงตำแหน่งหัวหน้าผู้ดูแลคลังทรัพย์หลวง เหมือนอย่างที่เมนตูโฮเทปขุนนางผู้เรืองอำนาจผู้นี้ได้กระทำภายใต้ Sesostris ที่ 1 หน้าที่รับผิดชอบที่เขาจะบอกได้เกี่ยวกับตัวเอง... ก็อ่านดูแล้วเหมือนคำประกาศเกี่ยวกับอำนาจทั้งหลายของกษัตริย์เลย

นี่เป็นภาพเดียวกันกับสิทธิอำนาจของโยเซฟตามที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์

> ...ดูเถิด เราได้ตั้งเจ้าให้อยู่เหนือแผ่นดินแห่งอียิปต์ทั้งสิ้นแล้ว" และฟาโรห์ทรงถอดแหวนตราของพระองค์ออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ และสวมบนมือของโยเซฟ และตกแต่งตัวท่านในพวกเสื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และสวมสร้อยทองคำไว้รอบคอของท่าน และพระองค์ทรงทำให้ท่านใช้รถหลวงคันที่สองซึ่งพระองค์มีอยู่ และมีพวกคนร้องประกาศข้างหน้าท่านว่า "จงคุกเข่าลงเถิด" และพระองค์ทรงตั้งท่านให้เป็นผู้ปกครองทั่วแผ่นดินแห่งอียิปต์ทั้งหมด และฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า "เราเป็นฟาโรห์ และถ้าเจ้าไม่อนุญาตไม่มีคนทั่วแผ่นดินแห่งอียิปต์ทั้งหมดจะยกมือหรือยกเท้าของเขาได้

เมื่อพูดถึงเมนตูโฮเทป Brugsch ให้ความเห็นว่า:

> จะว่าไปแล้ว เมนตูโฮเทปของเรา ผู้ซึ่งได้รับเกียรติยศแบบปุโรหิตหลายประการเช่นกัน และเป็นผู้ดูแลคลังทรัพย์ของฟาโรห์ ก็ดูเหมือนเป็นตัวตายตัวแทนของกษัตริย์ "เมื่อเขามาถึง บรรดาคนใหญ่คนโตต่างก็ก้มกราบต่อหน้าเขาที่ประตูชั้นนอกของพระราชวัง" [การเน้นเป็นของเรา]

การสำรวจจารึกเหล่านั้นที่เชื่อมโยงกับเมนตูโฮเทป ซึ่งก่อให้เกิดคำกล่าวที่ชวนหมายเหตุเหล่านั้นของ Breasted แสดงให้เราเห็นว่าเมนตูโฮเทป มีชื่อเรียกดังต่อไปนี้ในท่ามกลางหลายชื่อ: "ขุนนางผู้ใหญ่, หัวหน้าตุลาการ, ผู้ดูแลยุ้งฉางสองเท่า, หัวหน้าผู้ดูแลคลังทรัพย์, ผู้ว่าราชการแห่งพระราชวัง, ผู้สวมตราประทับของกษัตริย์, หัวหน้าผู้ดูแลกิจการทั้งหมดของกษัตริย์, เจ้าชายผู้สืบทอด, ผู้นำของปวงชน, ผู้ให้สิ่งที่ดี-ที่ช่วยให้ประชาชนมีชีวิตอยู่ต่อไป, ท่านเค้านท์, สหายหนึ่งเดียว, คนโปรดของกษัตริย์" ไม่ว่าจะก่อนหรือหลังสมัยของ Sesostris ที่ 1 ไม่เคยมีบุรุษคนใดที่ดำรงตำแหน่งนี้ที่อ้างสิทธิ์ในชื่อเรียกเหล่านี้ได้ เราเปรียบเทียบชื่อเรียกเหล่านี้กับชื่อเรียกที่ถูกตั้งให้แก่โยเซฟในพระคัมภีร์ที่เขาเป็น "เจ้าแห่งแผ่นดิน", "บิดาของฟาโรห์", "เจ้าแห่งวงศ์วานทั้งสิ้นของเขา", และ "ผู้ครอบครองทั่วแผ่นดินอียิปต์" เนื่องจากการยอมรับเมนตูโฮเทปว่าเป็นโยเซฟเป็นสิ่งที่ห่างไกลที่สุดจากความคิดของ Breasted ในการออกความเห็นเหล่านี้เกี่ยวกับอำนาจต่าง ๆ ของเมนตูโฮเทป เราจึงไม่ควรประมาทความสำคัญของ

ถ้อยคำเหล่านี้ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนเหลือเกินว่าโยเซฟแห่งพระคัมภีร์มีอำนาจเหมือนกันอย่างน่าทึ่งที่สุดกับอำนาจของขุนนางผู้ใหญ่คนนั้นของ Sesostris ที่ 1 ในบันทึกเรื่องการกันดารอาหารนั้น

บันทึกต่าง ๆ บนกระดาษปาปิรุสของอียิปต์แสดงให้เห็นว่าเมนตูโฮเทปผู้นี้ หรือโยเซฟ ได้สั่งให้สร้างคลองขนาดใหญ่คลองหนึ่งเพื่อส่งน้ำไปยังที่ดินได้มากขึ้นและเพาะปลูกอาหารได้มากขึ้น

คลองเส้นหนึ่งถูกขุดซึ่งวิ่งขนานไปกับแม่น้ำไนล์ทางทิศเหนือเพื่อยอมให้น้ำอันล้นเอ่อของแม่น้ำไนล์ไหลเข้าไปในแอ่งธรรมชาติ เมื่อช่วงที่มีน้ำนองผ่านพ้นไป น้ำที่ถูกกักเก็บไว้เหล่านั้นก็สามารถถูกปล่อยคืนสู่แม่น้ำไนล์ได้ผ่านทางคลองเส้นที่สองที่สั้นกว่า การตรวจสอบส่วนที่หลงเหลือของระบบนี้บ่งชี้ว่ามันอาจช่วยเพิ่มดินที่เพาะปลูกได้เป็นสองเท่าของหุบเขาไนล์ที่มันไหลผ่าน คลองเส้นนี้ซึ่งทำหน้าที่ผันน้ำของแม่น้ำไนล์เข้าไปในแอ่งธรรมชาตินี้ยังเป็นที่รู้จักจนถึงทุกวันนี้ในหมู่ชนพื้นเมืองในชื่อ คลองของโยเซฟ และถูกเรียกชื่อเช่นนั้นบนแผนที่สมัยใหม่ทั้งหลาย

Dr. Courville กล่าวว่ากับ Velikovsky “เขาเห็นพ้องว่าพวก Hyksos ถูกระบุตัวอย่างถูกต้องแล้วว่าเป็นพวกคนอามาเลขแห่งพระคัมภีร์ และว่าการไม่มีการโต้กลับที่คาดหมายไว้ของพวกคน Hyksos ที่ถูกขับไล่ออกไปบนแผ่นดินปาเลสไตน์ น่าจะเป็นเพราะว่าซาอูลได้กวาดล้างผู้คนเหล่านี้จนเกือบจะสิ้นสูญ”

ข้อ 47-57:

41:47 และในเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น แผ่นดินก็ออกผลเป็นกอบเป็นกำ

41:48 และท่านเก็บรวบรวมบรรดาอาหารทั้งหมดแห่งเจ็ดปีนั้น ซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินแห่งอียิปต์ และสะสมอาหารไว้ในนครต่าง ๆ ผลแห่งทุ่งนา ซึ่งอยู่รอบทุกนคร ท่านก็เก็บไว้ในนครนั้น ๆ เอง

41:49 และโยเซฟสะสมข้าวไว้ดุจเม็ดทรายแห่งทะเล มากมาย จนท่านต้องหยุดการนับ เพราะข้าวนั้นนับไม่ถ้วน

41:50 และมีบุตรชายสองคนถูกคลอดให้แก่โยเซฟก่อนปีเหล่านั้นแห่งการกันดารอาหารมาถึง ซึ่งอาเสนัท บุตรสาวของโปทิเฟราห์ ปุโรหิตแห่งเมืองโอน คลอดให้ท่าน

41:51 และโยเซฟเรียกชื่อของบุตรหัวปีนั้นว่า มนัสเสห์ “เพราะว่า” ท่านกล่าวว่า “พระเจ้าโปรดให้ข้าพเจ้าลืมความยากลำบากทั้งสิ้นของข้าพเจ้าและวงศ์วานทั้งสิ้นแห่งบิดาของข้าพเจ้าเสีย”

41:52 และชื่อของบุตรคนที่สองนั้นท่านเรียกว่าเอฟราอิม “เพราะว่าพระเจ้าโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายทวีขึ้นในแผ่นดินแห่งความทุกข์ใจของข้าพเจ้า”

41:53 และเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ ที่อยู่ในแผ่นดินแห่งอียิปต์ ได้สิ้นสุดลง

41:54 และเจ็ดปีนั้นแห่งการกันดารอาหารก็เริ่มมาถึง ตามที่โยเซฟได้กล่าวไว้ และการกันดารอาหารนั้นอยู่ในทุกแผ่นดิน แต่ในแผ่นดินแห่งอียิปต์ทั้งสิ้นมีอาหารอยู่

41:55 และเมื่อแผ่นดินแห่งอียิปต์ทั้งหมดอดอยากอาหาร ประชาชนก็ร้องทูลขออาหารต่อฟาโรห์ และฟาโรห์ก็รับสั่งแก่บรรดาชาวอียิปต์ว่า “จงไปหาโยเซฟ ท่านจะบอกพวกเจ้าให้ทำอะไร ก็จงทำตาม”

41:56 และการกันดารอาหารนั้นได้ครอบคลุมไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก และโยเซฟก็เปิดฉางทั้งสิ้นออกและขายให้แก่ชาวอียิปต์ และการกันดารอาหารนั้นก็รุนแรงมากขึ้นในแผ่นดินแห่งอียิปต์

41:57 และประเทศทั้งปวงมายังประเทศอียิปต์หาโยเซฟเพื่อซื้อข้าว เพราะการกันดารอาหารนั้นร้ายแรงเหลือเกินในทุกแผ่นดิน

หลายปีแห่งความบริบูรณ์และความอดอยาก

โยเซฟได้ไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมด เขาได้ทราบเกี่ยวกับทรัพยากรทั้งหมด ประชากรทั้งหมด และได้เรียนรู้ว่าข้าราชการคนใดบ้างที่เขาไว้ใจได้ และดังนั้นในช่วงเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์เมื่อ “แผ่นดินก็ออกผลเป็นกอบเป็นกำ” เขาได้กักตุนไว้เป็นเวลาเจ็ดปี เขาคงสร้างยุ้งฉางพิเศษและนครทั้งหลายที่เป็นคลังเก็บไว้

จากนั้นเขาก็มีบุตรชายสองคน, มนัสเสห์และเอฟราอิม มนัสเสห์แปลว่า “การลืม” โอ เขาลืมวันเหล่านั้นแห่งการตกเป็นทาสไปแล้ว วันเหล่านั้นที่อยู่ในคุก ความเกลียดชังจนอยากจะฆ่าให้ตายของพวกพี่ชายของเขา เขาลืมปีอันเปล่าเปลี่ยวเหล่านั้นไปแล้ว เขาได้มาถึงสถานที่แห่งการมีประโยชน์และการรับใช้แล้ว และเมื่อเอฟราอิมเกิด โยเซฟก็ตั้งชื่อเขาว่า “เกิดผลมาก” เพราะเขากล่าวว่า “พระเจ้าโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายทวีขึ้นในแผ่นดินแห่งความทุกข์ใจของข้าพเจ้า”

เจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์นั้นผ่านพ้นไป จากนั้นความแห้งแล้งก็มา โยเซฟและประชาชนเหล่านั้นเตรียมพร้อมแล้ว “และการกันดารอาหารนั้นอยู่ในทุกแผ่นดิน” เราจะพบว่าผู้คนแห่งปาเลสไตน์มายังอียิปต์เพื่อหาซื้ออาหาร

ปฐมกาล 42

ข้อ 1-8:

42:1 บัดนี้เมื่อยาโคบเห็นว่ามีข้าวในอียิปต์ ยาโคบกล่าวแก่พวกบุตรชายของตนว่า “พวกเจ้ามองดูกันอยู่ทำไมเล่า”

42:2 และท่านกล่าวว่า “ดูเถิด เราได้ยินว่ามีข้าวในอียิปต์ พวกเจ้าจงลงไปที่นั่น และซื้อข้าวสำหรับพวกเราจากที่นั่น เพื่อพวกเราจะมีชีวิตอยู่และไม่ตาย”

42:3 และพวกพี่ชายของโยเซฟสิบคนได้ลงไปเพื่อซื้อข้าวในอียิปต์

42:4 แต่เบนยามิน น้องชายของโยเซฟนั้น ยาโคบไม่ได้ส่งไปกับพวกพี่ชายของเขา เพราะท่านกล่าวว่า “เกรงว่าอาจจะเกิดเหตุร้ายแก่เขา”

42:5 และบรรดาบุตรชายของอิสราเอลก็มาเพื่อซื้อข้าวในท่ามกลางคนทั้งหลายที่มานั้น เพราะการกันดารอาหารก็อยู่ในแผ่นดินแห่งคานาอัน

42:6 และโยเซฟเป็นผู้ปกครองเหนือแผ่นดินนั้น และท่านเป็นผู้ที่ขายให้แก่บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินนั้น และพวกพี่ชายของโยเซฟก็มาและน้อมตัวลงต่อหน้าท่าน ด้วยซบหน้าของตนลงถึงดิน

42:7 และโยเซฟเห็นพวกพี่ชายของตน และท่านก็รู้จักพวกเขา แต่ทำตัวเหมือนไม่รู้จักพวกเขา และพูดจาดุดันกับพวกเขา และท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้ามาจากไหน” และพวกเขากล่าวว่า “มาจากแผ่นดินแห่งคานาอันเพื่อซื้ออาหาร”

42:8 และโยเซฟรู้จักพวกพี่ชายของตน แต่พวกเขาหารู้จักท่านไม่

พวกพี่ชายของโยเซฟมาซื้อข้าว

กองคาราวานที่ไปกลับจากอียิปต์นำข่าวมาแจ้ง ทุกแห่งหนยกเว้นอียิปต์การกันดารอาหารรุนแรงมาก ใครบางคนได้กักตุนข้าวไว้นานหลายปีและบัดนี้ก็มีข้าวเหลือเฟือ

ยาโคบและบุตรชายคนโตสิบคนของเขามีช่วงเวลาที่วุ่นวายใจ ครอบครัวของพวกเขาจะอดตายไหม? แต่ถ้ามีข้าวในอียิปต์ พวกเขาก็คงซื้อได้บ้างอย่างแน่นอน

“ข้าว” (corn) ในที่นี้แค่หมายถึงธัญพืชชนิดใดก็ได้ หลัก ๆ แล้วคือข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ (ข้าวโพดแบบอเมริกันอินเดียน ที่เราคุ้นเคยเหลือเกิน ยังไม่เป็นที่รู้จักในสมัยนั้น) ดังนั้นยาโคบจึงส่งบุตรชายคนโตสิบคนของตนลงไปซื้อข้าวในอียิปต์ เบนยามินจะอยู่ที่บ้าน “เกรงว่าอาจจะเกิดเหตุร้ายแก่เขา” เบนยามินโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว และแต่งงานแล้ว และเมื่อพวกเขาไปยังอียิปต์ต่อมาไม่นานเขาก็มีบุตรชายสิบคน (ดู ปฐก. 46:21) แต่เขายังคงเป็นบุตรชายคนเล็กสุดผู้เป็นที่รักยิ่งเหมือนเดิมและยาโคบต้องให้เขาอยู่ที่บ้าน

พวกพี่ชายสิบคนนั้นมาก้มกราบลง พร้อมกับใบหน้าจรดพื้นดิน ต่อหน้าโยเซฟ เขารู้จักพวกเขา แต่พวกเขาไม่รู้จักเขา เขาทำตัวเหมือนเป็นคนแปลกหน้าและเข้มงวดต่อพวกเขา พวกเขาอาจมีการค้นดูจิตสำนึกผิดชอบอยู่บ้างเกี่ยวกับโยเซฟผู้เป็นน้องชายเพราะความเศร้าโศกที่ต่อเนื่องของยาโคบ และข้อ 21 และ 22 แสดงให้เห็นว่าพวกเขาได้พิจารณาถึงบาปของตนบ่อย ๆ พวกเขาพูดคุยเกี่ยวกับมันที่นั่นต่อหน้าเขาโดยคิดว่าโยเซฟคงไม่เข้าใจภาษาของพวกเขาเพราะเขาพูดกับพวกเขาผ่านล่ามคนหนึ่งเท่านั้น

ผ่านไปยี่สิบกว่าปีแล้วตั้งแต่พวกเขาได้ขายเขามาในอียิปต์ บัดนี้เขามีอายุมากกว่าสามสิบเจ็ดปีแล้ว เขาอายุสามสิบตอนที่เขายืนอยู่ต่อหน้าฟาโรห์ เจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ได้ผ่านพ้นไป บัดนี้ถึงเวลาแห่ง

ความอดอยากแล้ว

พวกเขาเป็นคนต่างประเทศและมากันสิบคน ดังนั้นจึงไม่มีลูกน้องคนไหนจะขายข้าวให้แก่พวกเขาได้ เราคิดเช่นนั้น และล่ามคนหนึ่งคงเป็นที่ต้องการเพื่อพูดคุยกับคนต่างชาติ หรือโยเซฟอาจเห็นพวกเขาและรับหน้าที่ซื้อขายกับพวกเขาเอง ไม่ว่าจะยังไง บัดนี้พี่น้องเหล่านี้เผชิญหน้ากับนายกรัฐมนตรีผู้เข้มงวด พวกเขาซบหน้าลงถึงดิน ถ้าผู้ครอบครองต่างชาติที่ทรงอำนาจผู้นี้ไม่ยอมขายข้าวให้แก่พวกเขา ครอบครัวของพวกเขาก็คงอดตายแน่

โอ โยเซฟเอ๋ย ความฝันต่าง ๆ ของท่านกลายเป็นจริงแล้ว! ฟ่อนข้าวที่ว่างเปล่าและเป็นหมันของพวกเขากำลังก้มกราบลงต่อหน้าฟ่อนข้าวของเขาซึ่งเป็นยุ้งฉางที่เต็มบริบูรณ์ในแผ่นดินอียิปต์ทั้งสิ้น ดวงดาวของพวกเขากำลังก้มกราบลงต่อผู้ครอบครองที่มีกำลังมากนี้ที่สามารถฆ่าให้ตายหรือไว้ชีวิตได้ และถึงแม้ว่าเขาประสงค์ดีต่อพวกเขา โยเซฟก็มีเจตนาที่จะดูว่ามีการกลับใจใหม่ที่แท้จริงหรือไม่

ข้อ 9-24:

42:9 และโยเซฟระลึกถึงความฝันเหล่านั้นซึ่งท่านเคยฝันถึงพวกพี่ ๆ และกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม พวกเจ้ามาเพื่อเห็นความเปลือยเปล่าของแผ่นดินนี้”

42:10 และพวกเขากล่าวแก่ท่านว่า “มิใช่เช่นนั้น นายของข้าพเจ้า แต่พวกผู้รับใช้ของท่านมาเพื่อซื้ออาหาร

42:11 พวกข้าพเจ้าเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน พวกข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์จริง ผู้รับใช้ทั้งหลายของท่านมิใช่คนสอดแนม”

42:12 และโยเซฟกล่าวแก่พวกเขาว่า “มิใช่ แต่พวกเจ้ามาเพื่อเห็นความเปลือยเปล่าของแผ่นดินนี้”

42:13 และพวกเขากล่าวว่า “ผู้รับใช้ทั้งหลายของท่านมีพี่น้องสิบสองคน เป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกันอยู่ในแผ่นดินแห่งคานาอัน และดูเถิด น้องสุดท้องวันนี้ยังอยู่กับบิดาของพวกข้าพเจ้า และน้องอีกคนหนึ่งเสียไปแล้ว”

42:14 และโยเซฟกล่าวแก่พวกเขาว่า “นั่นแหละที่เราได้พูดกับพวกเจ้าแล้ว โดยกล่าวว่า ‘พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม’

42:15 พวกเจ้าจะถูกทดลองโดยวิธีนี้ โดยพระชนม์ของฟาโรห์พวกเจ้าจะไปจากที่นี่ไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องของพวกเจ้ามาที่นี่

42:16 จงส่งคนหนึ่งในพวกเจ้า และให้คนนั้นไปพาน้องชายของพวกเจ้ามา และพวกเจ้าจะถูกกักตัวไว้ในคุก เพื่อบรรดาถ้อยคำของพวกเจ้าจะถูกพิสูจน์ได้ว่า มีความจริงใด ๆ ในพวกเจ้าหรือไม่ มิฉะนั้น โดยพระชนม์ของฟาโรห์ พวกเจ้าเป็นคนสอดแนมแน่”

42:17 และท่านก็ขังพวกเขาทุกคนไว้ด้วยกันในคุกเป็นเวลาสามวัน

42:18 และโยเซฟกล่าวแก่พวกเขาในวันที่สามว่า “จงทำดังนี้และมีชีวิต เพราะเราเกรงกลัวพระเจ้า

42:19 ถ้าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง จงให้คนหนึ่งในพี่น้องของพวกเจ้าถูกจองจำไว้ในเรือนแห่งคุกของพวกเจ้านั้น พวกเจ้าจงไปเถิด จงขนข้าวไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารแห่งบ้านเรือนทั้งหลายของพวกเจ้า

42:20 แต่จงพาน้องชายสุดท้องของพวกเจ้ามาหา

เรา เช่นนั้นบรรดาถ้อยคำของพวกเจ้าจะได้รับการยืนยัน และพวกเจ้าจะไม่ตาย” และพวกเขาก็ทำดังนั้น

42:21 และพวกเขาได้พูดกันและกันว่า “พวกเรามีความผิดจริง ๆ เรื่องน้องชายของพวกเรา ในการที่พวกเราได้เห็นความเจ็บปวดรวดร้าวแห่งจิตใจของเขา เมื่อเขาได้อ้อนวอนพวกเรา และพวกเราไม่ยอมฟัง เพราะฉะนั้นความทุกข์ยากนี้จึงมาอยู่เหนือพวกเรา”

42:22 และรูเบนตอบพวกเขา โดยกล่าวว่า “ข้าพูดกับพวกเจ้าแล้วมิใช่หรือ โดยกล่าวว่า ‘อย่าทำบาปต่อเด็กนั้น’ และพวกเจ้าไม่ยอมฟัง เหตุฉะนั้น ดูเถิด เลือดของเขาถูกเรียกเอาเช่นกัน”

42:23 และพวกเขาไม่ทราบว่าโยเซฟฟังพวกเขาออก เพราะว่าท่านพูดกับพวกเขาโดยใช้ล่าม

42:24 และท่านก็หันตัวเองไปจากพวกเขาและร้องไห้ และกลับมาหาพวกเขาอีก และสนทนากับพวกเขา และเอาสิเมโอนออกมาจากพวกเขา และมัดเขาไว้ต่อหน้าต่อตาของพวกเขา

การปฏิบัติอันเข้มงวดของโยเซฟต่อพวกพี่ชายของเขา

การกันดารอาหารครั้งใหญ่เริ่มต้นแล้ว มันฟังดูสมเหตุสมผลเมื่อโยเซฟกล่าวหาพวกเขาว่า “พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม พวกเจ้ามาเพื่อเห็นความเปลือยเปล่าของแผ่นดินนี้” ไม่ใช่เลย พวกเขามาเพื่อซื้ออาหาร พวกเขาทุกคนเป็นบุตรของชายคนหนึ่ง

พวกเขาเล่าเรื่องอย่างระมัดระวังมากขึ้น เคยมีบุตรชายสิบสองคนในแผ่นดินคานาอัน เบนยามินถูกทิ้งไว้ที่บ้านกับบิดา; “อีกคนหนึ่งไม่อยู่แล้ว” พวกเขาไม่ได้เจาะลึกรายละเอียด พวกเขาแสร้งชวนให้เข้าใจว่าเขาตายไปแล้ว โยเซฟแกล้งทำเป็นเชื่อพวกเขาเกี่ยวกับน้องชายคนนั้น เขาพูดเหมือนกับที่พวกเขาคาดหวังให้ผู้ครอบครองชาวอียิปต์ที่แปลกประหลาดคนนี้จะพูด: “โดยพระชนม์ของฟาโรห์พวกเจ้าจะไปจากที่นี่ไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องของพวกเจ้ามาที่นี่” เขาทวนซ้ำคำกล่าวนั้นอีกครั้งในข้อ 16 คนหนึ่งในพวกเขาจะต้องไปพาตัวน้องชายคนนั้นมา! พวกเขารอด้วยความนิ่งอั้น เขาสั่งขังพวกเขาในคุกนานสามวัน!

จากนั้นในวันที่สาม เขาเรียกพวกเขามาด้วยกันและกล่าวว่า “จงทำดังนี้และมีชีวิต” เอาล่ะ เขาจะไม่ฆ่าพวกเขาทั้งหมดตอนนี้ เขากล่าวว่า “...เพราะเราเกรงกลัวพระเจ้า” พี่น้องคนหนึ่งจะต้องถูกจองจำอยู่ในคุก ขณะที่คนอื่น ๆ ที่เหลือกลับบ้านไปและนำอาหารไปให้ครอบครัวของตนและนำตัวเบนยามินน้องชายคนสุดท้องมาให้

พี่น้องเหล่านี้ปวดใจจริง ๆ พวกเขาทราบแล้วว่าการแก้แค้นกำลังตกอยู่บนพวกเขาเพราะบาปของพวกเขา พวกเขาจำได้ว่าโยเซฟปวดร้าวจิตใจมากขนาดไหนตอนที่เขาอ้อนวอนพวกเขาให้ปล่อยตัวเขาไปและพวกเขากล่าวว่า “เพราะฉะนั้นความทุกข์ยากนี้จึงมาอยู่เหนือพวกเรา” และรูเบนพูดขึ้นมาอย่างจริงจัง โดยพยายามที่จะปลดเปลื้องตัวเองจากความรู้สึกผิด เขาไม่ได้มีส่วนในเรื่องนี้เลย เขาอยากส่งคืนเด็กนั้นไปให้บิดาของเขา บัดนี้โลหิตของโยเซฟถูกเรียกเอาแล้ว! โยเซฟได้ยินการสนทนานี้ทั้งหมด พวกเขาไม่รู้ว่านายกรัฐมนตรีชาวอียิปต์คนนี้พูดภาษาฮีบรู

โยเซฟตื้นตันใจมาก ๆ เขาเข้าไปในห้องชั้นในและร้องไห้ คุณนึกภาพออกไหมถึงความประหลาดใจ ความชื่นชมยินดี ความทุกข์ใจ ความรู้สึกว่าลิขิตชีวิตกำลังสำเร็จจริงเมื่อเขาเผชิญหน้ากับพวกพี่ ๆ ของเขา?

อารมณ์ที่ท่วมท้นทำให้เขาสั่นสะท้าน จากนั้นเขาก็เช็ดน้ำตาให้แห้งและกลับมาหาพวกพี่ชายของเขา

สิเมโอนถูกจับมัดต่อหน้าต่อตาพวกเขา เขาจะอยู่ต่อในคุกจนกว่าพวกเขากลับมาพร้อมกับเบนยามิน

เหตุใดโยเซฟจึงกักตัวสิเมโอนไว้ในคุกขณะที่คนอื่น ๆ ที่เหลือถูกส่งกลับบ้านไป? น่าจะเป็นเพราะว่าเขาเป็นพี่คนโตลำดับที่สอง เขาไม่ได้กักตัวรูเบน พี่คนโตสุดไว้ เพราะว่ารูเบนเป็นผู้ที่ได้พยายามเต็มที่แล้วที่จะส่งเขากลับไปหาบิดาของเขาโดยไม่ได้รับอันตราย และเขาได้ยินคำทักท้วงของรูเบนแล้ว: “ข้าพูดกับพวกเจ้าแล้วมิใช่หรือ โดยกล่าวว่า ‘อย่าทำบาปต่อเด็กนั้น’ และพวกเจ้าไม่ยอมฟัง” ดังนั้นโยเซฟจึงไม่ได้กักตัวรูเบนไว้ แต่พี่คนโตลำดับถัดมา, สิเมโอน, ถูกกักตัวเป็นนักโทษจนกว่าพวกเขากลับมา

ข้อ 25-38:

42:25 แล้วโยเซฟบัญชาให้ใส่ข้าวเต็มกระสอบของพวกเขา และให้คืนเงินของแต่ละคนไว้ในกระสอบของทุกคน และให้เสบียงแก่พวกเขาสำหรับกลางทาง และท่านได้กระทำต่อพวกเขาตามนั้น

42:26 และพวกเขาบรรทุกข้าวใส่หลังลาของพวกเขา และไปจากที่นั่น

42:27 และขณะที่คนหนึ่งในพวกเขาเปิดกระสอบของตนออกเพื่อจะเอาอาหารให้ลาของตนกินในที่พักแรม เขาก็เห็นเงินของเขา เพราะดูเถิด เงินนั้นอยู่ในปากกระสอบของเขานั้น

42:28 และคนนั้นกล่าวแก่พวกพี่น้องของตนว่า “เงินของข้าพเจ้าถูกคืนมา และดูเถิด เงินนั้นอยู่ในกระสอบของข้าพเจ้า” และใจของพวกเขาก็ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว และพวกเขากลัว โดยพูดกันและกันว่า “พระเจ้าทรงทำอะไรแก่พวกเรากันนี่”

42:29 และพวกเขาก็มาหายาโคบบิดาของพวกเขาในแผ่นดินแห่งคานาอัน และเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นแก่พวกเขาให้บิดาฟัง โดยกล่าวว่า

42:30 “ท่านผู้นั้น ผู้ซึ่งเป็นเจ้านายของแผ่นดินนั้น ได้พูดจาดุดันกับพวกข้าพเจ้า และเหมาเอาว่าพวกข้าพเจ้าเป็นคนสอดแนมดูแผ่นดินนั้น

42:31 และพวกข้าพเจ้าได้กล่าวแก่ท่านว่า ‘พวกข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์จริง พวกข้าพเจ้าหาได้เป็นคนสอดแนมไม่

42:32 พวกข้าพเจ้าเป็นพี่น้องสิบสองคน บุตรชายร่วมบิดาเดียวกันของพวกเรา น้องคนหนึ่งเสียไปแล้ว และน้องสุดท้องวันนี้ยังอยู่กับบิดาของพวกข้าพเจ้าในแผ่นดินแห่งคานาอัน’

42:33 และชายคนนั้นผู้ที่เป็นเจ้านายของแผ่นดินนั้นได้กล่าวแก่พวกข้าพเจ้าว่า ‘โดยวิธีนี้เราจะทราบว่าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง จงละคนหนึ่งในพี่น้องของพวกเจ้าไว้กับเรา และจงเอาอาหารไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารที่บ้านเรือนทั้งหลายของพวกเจ้า และไปเสียเถิด

42:34 และจงพาน้องชายสุดท้องของพวกเจ้ามาหาเรา แล้วเราจึงจะทราบว่าพวกเจ้าไม่ใช่คนสอดแนม แต่พวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง แล้วเราจะปล่อยพี่ชายของพวกเจ้าให้แก่พวกเจ้า และพวกเจ้าจะค้าขายในแผ่นดินนี้’”

42:35 และต่อมาเมื่อพวกเขาเทกระสอบของพวกเขาออก ดูเถิด ห่อเงินของแต่ละคนอยู่ในกระสอบของตน และเมื่อพวกเขากับบิดาของพวกเขาเห็นห่อเงินเหล่านั้น เขาทั้งหลายก็กลัว

42:36 และยาโคบบิดาของพวกเขากล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าทำให้เราสูญเสียลูก ๆ ของเรา โยเซฟก็เสียไปแล้ว และสิเมโอนก็เสียไปแล้ว และ

พวกเจ้ายังจะเอาเบนยามินไป สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเข้าประชิดเรา”

42:37 และรูเบนพูดกับบิดาของตน โดยกล่าวว่า “จงสังหารบุตรชายทั้งสองคนของลูกเสีย ถ้าลูกไม่พาเบนยามินมาให้พ่อ จงมอบเบนยามินไว้ในมือของลูกเถิด และลูกจะนำเขากลับมาหาพ่ออีก”

42:38 และยาโคบกล่าวว่า “ลูกชายของเราจะไม่ลงไปกับพวกเจ้า เพราะพี่ชายของเขาก็ตายเสียแล้ว และเหลือแต่เขาคนเดียว ถ้าเกิดเหตุร้ายแก่เขาตามทางซึ่งพวกเจ้าไปนั้น แล้วพวกเจ้าจะพาผมหงอกของเราลงสู่หลุมฝังศพด้วยความโศกเศร้า”

ชายเก้าคนผู้ทุกข์ใจขนข้าวกลับไปหา

ยาโคบและครอบครัวของตน

การปฏิบัติของยาโคบนั้นช่างชาญฉลาดและกรุณาจริง ๆ สิเมโอนถูกทิ้งไว้ในคุก เขาต้องไม่เสียการติดต่อสัมพันธ์กับผู้คนเหล่านี้ และพวกเขาต้องทราบถึงความร้ายแรงแห่งบาปของตน แต่เขาได้สั่งให้ใส่ข้าวในกระสอบของพวกเขาจนเต็ม คืนเงินของทุกคนไว้ในกระสอบ จากนั้นก็ให้เสบียงแก่พวกเขาสำหรับกลางทางด้วย! พวกเขาขนของขึ้นลาของตนและเริ่มออกเดินทาง

พวกเขาไม่ได้พบเงินนั้นจนกระทั่งพวกเขาหยุดแวะในที่พักแรม ใครสักคนอยากให้ข้าวสักเล็กน้อยแก่ลาของตน และนั่นเป็นตอนที่พวกเขาพบเงินนั้น พวกเขาตกใจและหวาดกลัว พวกเขาคิดว่าสิ่งนี้เป็นมาจากพระเจ้าและพวกเขาก็กลับไปถึงบ้านและเล่าให้ยาโคบฟังว่า “ท่านผู้นั้น ผู้ซึ่งเป็นเจ้านายของแผ่นดินนั้น ได้พูดจาดุดันกับพวกข้าพเจ้า และเหมาเอาว่าพวกข้าพเจ้าเป็นคนสอดแนมดูแผ่นดินนั้น” พวกเขาเล่าซ้ำเรื่องข้อเรียกร้องของโยเซฟที่ให้พวกเขานำตัวเบนยามินน้องคนสุดท้องมา และไม่มีหนทางอื่นเลยที่พวกเขาจะสามารถพิสูจน์ตัวเองได้ว่าเป็นคนซื่อตรงและไม่มีหนทางอื่นเลยที่พวกเขาจะซื้อข้าวในอียิปต์ได้

พวกเขาทุกคนเทกระสอบของตนออก และดูเถิด เงินห่อหนึ่งถูกพบอยู่ในกระสอบของทุกคน พวกเขาและบิดาของพวกเขาเห็นเงินนั้นและพวกเขาก็กลัว นี่มันอุบายอะไรกัน? พวกเขาจะถูกนับว่าเป็นขโมยหรือ? นี่เป็นวิธีหนึ่งในการนำตัวพวกเขาขึ้นศาลและประหารชีวิตหรือ? ยาโคบพูดอย่างหนักแน่น พวกเขาพรากลูก ๆ ไปจากเขาแล้ว โยเซฟจากไปแล้ว เขาโทษพวกเขาอยู่ในที เขาไม่ทราบความจริงทั้งหมด แต่แน่นอนว่าพวกเขาไม่ได้ปราศจากความผิดหากชายหนุ่มผู้นั้นถูกฆ่าโดยสัตว์ป่าตัวหนึ่งในเมื่อเขาควรจะอยู่กับพวกเขา บัดนี้สิเมโอนก็ถูกจองจำในอียิปต์และพวกเขาอยากพาเบนยามินไปเสีย

รูเบน ซึ่งมีใจอ่อนโยนแต่ไม่ได้มีปัญญาหรือพึ่งพาได้เสมอไป เป็นผู้ที่ “ไม่มั่นคงดุจน้ำ” เขาผิดประเวณีกับภรรยาของบิดาของเขา เขาให้ข้อเสนอแนะที่โลดโผน: ยาโคบจะฆ่าบุตรชายสองคนของเขาก็ได้หากเขาไม่นำตัวเบนยามินกลับมาแบบมีชีวิต! แต่ยาโคบไม่ยอมฟัง โอ เบนยามินเป็นลูกคนเดียวที่เหลืออยู่ของราเชลภรรยาสุดที่รักของเขา ความเศร้าโศกของเขาจะพาเขาไปสู่หลุมศพหากเขาเสียเบนยามินไป ยาโคบคิด

ปฐมกาล 43

ข้อ 1-10:

43:1 และการกันดารอาหารในแผ่นดินนั้นก็ร้ายแรงยิ่งนัก

43:2 และต่อมาเมื่อเขาทั้งหลายกินข้าวซึ่งพวกเขาได้เอามาจากประเทศอียิปต์หมดแล้ว บิดาของพวกเขากล่าวแก่พวกเขาว่า “จงไปอีก ซื้ออาหารเล็กน้อยมาให้พวกเราหน่อย”

43:3 และยูดาห์พูดกับบิดา โดยกล่าวว่า “ท่านผู้นั้นได้กำชับพวกลูกอย่างเด็ดขาด โดยกล่าวว่า ‘พวกเจ้าจะไม่เห็นหน้าของเรา เว้นแต่น้องชายของพวกเจ้ามาพร้อมกับพวกเจ้า’

43:4 ถ้าพ่อจะส่งน้องชายไปพร้อมกับพวกลูก พวกลูกก็จะลงไปและซื้ออาหารให้พ่อ

43:5 แต่ถ้าพ่อจะไม่ส่งน้องชายไป พวกลูกก็จะไม่ลงไป เพราะชายผู้นั้นได้กล่าวแก่พวกลูกว่า ‘พวกเจ้าจะไม่เห็นหน้าของเรา เว้นแต่น้องชายของพวกเจ้ามาพร้อมกับพวกเจ้า’”

43:6 และอิสราเอลกล่าวว่า “ทำไมพวกเจ้าถึงได้ปฏิบัติหยาบช้าเช่นนี้กับเรา ที่ได้บอกชายผู้นั้นว่าพวกเจ้ายังมีน้องชายอีกคนหนึ่ง”

43:7 และพวกเขากล่าวว่า “ชายผู้นั้นได้ซักไซ้ไล่เลียงพวกลูกถึงความเป็นอยู่ของพวกลูก และถึงญาติพี่น้องของพวกลูก โดยกล่าวว่า ‘บิดาของพวกเจ้ายังอยู่หรือ พวกเจ้ามีน้องชายอีกหรือเปล่า’ และพวกลูกได้บอกท่านตามคำเหล่านี้ พวกลูกจะล่วงรู้ได้อย่างไรว่าท่านจะกล่าวว่า ‘จงพาน้องชายของพวกเจ้าลงมา’”

43:8 และยูดาห์กล่าวกับอิสราเอลบิดาของเขาว่า “ขอส่งเด็กหนุ่มนั้นไปกับลูก และพวกลูกจะลุกขึ้นและไป เพื่อพวกเราจะได้มีชีวิตและไม่ตาย ทั้งพวกลูก และพ่อ และลูกอ่อนทั้งหลายของพวกเราด้วย

43:9 ลูกจะเป็นผู้รับประกันน้องชายคนนี้ พ่อจะเรียกร้องน้องชายจากมือของลูก ถ้าลูกไม่นำเขากลับมาหาพ่อ และตั้งเขาไว้ต่อหน้าพ่อ ก็ขอให้ลูกรับผิดตลอดไปเป็นนิตย์

43:10 เพราะถ้าพวกลูกไม่ได้รีรออยู่ บัดนี้พวกลูกก็คงได้กลับมาเป็นครั้งที่สองแล้วเป็นแน่”

ยูดาห์เป็นผู้รับประกันให้เบนยามิน;
พวกเขากลับไปยังอียิปต์

ความอดอยากรุนแรงมากในแผ่นดินนั้น ข้าวที่ซื้อมาโดยพี่น้องสิบคนนั้นก็หมดไปสักพักแล้ว ความหิวโหยมองหน้าพวกเขาอีกครั้ง ยาโคบรบเร้าพวกเขาให้กลับไปอีกและซื้ออาหารสักเล็กน้อยมาให้พวกเขา

บัดนี้ยูดาห์พูดขึ้นบ้าง พวกเขาไม่ต้องกลับไปเลยหากพวกเขาไม่มีเบนยามินไปด้วย โยเซฟ ซึ่งเข้มงวด มีสติปัญญา พร้อมกับฤทธิ์เดชของพระเจ้าอยู่บนตัวเขา ได้ทำให้ชายเหล่านี้เป็นผู้เชื่อแล้วอย่างแน่นอน พวกเขาไม่กล้าสู้หน้าชายผู้เข้มงวดคนนั้นนอกเสียจากว่าเบนยามินไปกับพวกเขาด้วย

บัดนี้ยูดาห์ให้คำร้องขอที่มีเหตุผลและซื่อตรง ยาโคบไม่ยอมฟังรูเบน ยาโคบจะมีความยินดีอะไรเล่าที่จะฆ่าบุตรชายสองคนของรูเบนเพียงเพราะว่าเบนยามินไม่ได้กลับมา? แต่ยูดาห์เป็นชายแบบที่แตกต่าง เขาจริงจัง ไว้ใจได้ และได้รับความนับถืออย่างมาก ยูดาห์เป็น “ผู้ที่พวกพี่น้องของเจ้าจะสรรเสริญ” เขาเป็น “ลูกสิงโต” พันธสัญญาเรื่องพระเมสสิยาห์จะสำเร็จจริงผ่านทางเขา และพระคริสต์ผู้ทรงประทานพระราชบัญญัติจะเสด็จมาผ่านทางเขา (ปฐก. 49:8-12) เราไม่อาจทราบได้ว่ายาโคบทราบเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้มากขนาด

ไหนก่อนที่เขาพูดมันเป็นคำพยากรณ์บนเตียงก่อนตาย แต่เขาทราบว่ายูดาห์เป็นคนที่ไว้ใจได้ ยาโคบยินยอมอย่างเศร้าใจต่อคำขอนั้นเกรงว่าพวกเขาจะอดตายกันหมด พวกเขาต้องเอาเงินนั้นที่ตนได้มาในกระสอบของตนไปคืน พวกเขาต้องพาเบนยามินไปด้วย

ยูดาห์กล่าวอย่างชัดเจนเกี่ยวกับเบนยามินว่า “ลูกจะเป็นผู้รับประกันน้องชายคนนี้ พ่อจะเรียกร้องน้องชายจากมือของลูก ถ้าลูกไม่นำเขากลับมาหาพ่อ และตั้งเขาไว้ต่อหน้าพ่อ ก็ขอให้ลูกรับผิดตลอดไปเป็นนิตย์” พวกเขาอยู่ในภาวะฉุกเฉินสุดขีดแล้วและเกรงว่าเด็ก ๆ จะอดตาย บัดนี้สิบเอ็ดคนนั้นจะกลับลงไปยังอียิปต์เพื่อหาซื้ออาหาร

ข้อ 11-14:

43:11 และอิสราเอลบิดาของพวกเขากล่าวแก่พวกเขาว่า “ถ้ามันต้องเป็นอย่างนั้นแล้วตอนนี้ ก็จงทำดังนี้ คือเอาพวกผลิตผลอย่างดีที่สุดในแผ่นดินนี้ในภาชนะของพวกเจ้าไป และขนเอาของกำนัลลงไปให้ชายผู้นั้น คือพิมเสนบ้าง และน้ำผึ้งบ้าง พวกยางไม้และมดยอบ พวกลูกนัทและลูกอัลมันด์ทั้งหลาย

43:12 และจงเอาเงินเป็นสองเท่าในมือของพวกเจ้า และเงินที่ได้ถูกนำมาอีกในปากกระสอบของพวกเจ้า จงถือเงินนั้นในมือของพวกเจ้าไปอีก บางทีนั่นอาจเป็นความพลั้งเผลอ

43:13 จงพาน้องชายของพวกเจ้าไปด้วย และลุกขึ้น ไปหาชายผู้นั้นอีก

43:14 และขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โปรดประทานความเมตตาแก่พวกเจ้าต่อหน้าชายผู้นั้น เพื่อท่านจะส่งพี่ชายอีกคนนั้นของพวกเจ้ากลับมาพร้อมกับเบนยามิน หากว่าพ่อจะต้องสูญเสียลูก ๆ ของพ่อไป พ่อก็ยอมสูญเสีย”

พร้อมเงินสองเท่าพวกเขาพาเบนยามินไปยังอียิปต์

พวกเขานำผลไม้ที่ดีที่สุดบางชนิดของแผ่นดินนั้นไปและของกำนัล “พิมเสนบ้าง และน้ำผึ้งบ้าง พวกยางไม้และมดยอบ พวกลูกนัทและลูกอัลมันด์ทั้งหลาย” พวกเขาต้องนำเงินสองเท่าใส่มือไป และเงินที่ถูกนำกลับมานั้น พวกเขาก็ต้องนำมันไปอีก ทุกสิ่งที่ทำได้ต้องถูกกระทำเพื่อเอาใจชายเข้มงวดผู้นั้นในอียิปต์และเพื่อหาซื้ออาหารให้ครอบครัวของพวกเขา

ข้อ 15-26:

43:15 และคนเหล่านั้นก็เอาของกำนัลนั้น และพวกเขาเอาเงินสองเท่าในมือของพวกเขาไป พร้อมกับเบนยามิน และลุกขึ้น และลงไปยังประเทศอียิปต์ และยืนต่อหน้าโยเซฟ

43:16 และเมื่อโยเซฟเห็นเบนยามินมากับพวกพี่ชาย ท่านก็กล่าวแก่คนต้นเรือนของท่านว่า “จงพาชายเหล่านี้ไปที่บ้าน และจงฆ่าสัตว์และจัดเตรียมไว้ให้พร้อม เพราะชายเหล่านี้จะมารับประทานด้วยกันกับเราตอนเที่ยง”

43:17 และชายคนนั้นก็ทำตามที่โยเซฟได้สั่ง และชายคนนั้นพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านของโยเซฟ

43:18 และคนเหล่านั้นก็กลัว เพราะพวกเขาถูกพาเข้าไปในบ้านของโยเซฟ และพวกเขากล่าวว่า “เพราะเหตุเงินนั้นที่ถูกคืนมาในกระสอบของพวก

เราครั้งก่อนนั้น พวกเราจึงถูกพาเข้ามาที่นี่ เพื่อท่านจะหาเหตุเล่นงานพวกเรา และตะครุบพวกเรา และจับพวกเราเป็นทาส และริบเอาพวกลาของพวกเรา”

43:19 และพวกเขาเข้าไปใกล้คนต้นเรือนของโยเซฟ และพวกเขาสนทนากับเขาที่ประตูบ้าน

43:20 และกล่าวว่า “โอ ท่านเจ้าข้า แท้จริงพวกข้าพเจ้าได้ลงมาครั้งก่อนเพื่อซื้ออาหาร

43:21 และต่อมาเมื่อพวกข้าพเจ้ามาถึงที่พักแรม พวกข้าพเจ้าได้เปิดกระสอบของพวกข้าพเจ้าออก และดูเถิด เงินของแต่ละคนก็อยู่ในปากกระสอบของตน เงินของพวกข้าพเจ้านั้นยังอยู่ครบน้ำหนัก และพวกข้าพเจ้าได้นำเงินนั้นมาอีกในมือของพวกข้าพเจ้า

43:22 และเงินอีกส่วนหนึ่งพวกข้าพเจ้าได้เอามาในมือของพวกข้าพเจ้าเพื่อจะซื้ออาหาร พวกข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้ว่า ใครใส่เงินของพวกข้าพเจ้าไว้ในกระสอบของพวกข้าพเจ้า”

43:23 และคนต้นเรือนกล่าวว่า “ขอสันติมีแก่พวกท่านเถิด อย่ากลัวเลย พระเจ้าของพวกท่าน และพระเจ้าของบิดาของพวกท่าน ได้ประทานทรัพย์สมบัติแก่พวกท่านในกระสอบของพวกท่าน ข้าพเจ้ามีเงินของพวกท่านแล้ว” และคนต้นเรือนก็พาสิเมโอนออกมาหาพวกเขา

43:24 และชายคนนั้นพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านของโยเซฟ และเอาน้ำให้พวกเขา และพวกเขาก็ล้างเท้าของพวกเขา และเขาจัดหญ้าฟางให้ลาของพวกเขา

43:25 และพวกเขาก็จัดเตรียมของกำนัลนั้นไว้ก่อนโยเซฟมาตอนเที่ยง เพราะพวกเขาได้ยินว่าพวกเขาจะรับประทานอาหารกันที่นั่น

43:26 และเมื่อโยเซฟกลับมาบ้าน พวกเขาก็เอาของกำนัลนั้นซึ่งอยู่ในมือของพวกเขามาให้ท่านในบ้าน และน้อมตัวลงถึงดินต่อหน้าท่าน

บัดนี้พี่น้องสิบเอ็ดคนเผชิญหน้าโยเซฟ

นี่เป็นคนกลุ่มหนึ่งที่ถ่อมใจมากจริง ๆ ที่ลงมายังอียิปต์เป็นครั้งที่สองนี้และยืนอยู่ต่อหน้าโยเซฟ โยเซฟสั่งคนต้นเรือนของตนให้พาชายเหล่านี้ไปยังบ้านของเขาและเตรียมการเลี้ยงให้พร้อม พวกเขาจะทานข้าวกับโยเซฟตอนเที่ยง

พี่น้องเหล่านั้นหวาดกลัวมากกว่าเดิม พวกเขาจะถูกพาตัวไปคุกใต้ดินไหม? มันเป็นเพราะเรื่องเงินนั้นที่ถูกคืนให้ในกระสอบของพวกเขาครั้งแรกนั้นไหม? ผู้ครอบครองคนนี้กำลังหาช่องที่จะทำให้พวกเขาทุกคนตกเป็นทาสไหม?

แต่พวกเขาไปกับคนต้นเรือนยังบ้านของโยเซฟ พวกเขาพยายามอธิบายให้คนต้นเรือนของโยเซฟฟัง พวกเขาได้นำเงินมาด้วยคราวก่อนและพวกเขาประหลาดใจที่ได้พบเงินนั้นในกระสอบของตน พวกเขานำเงินมาเพิ่มด้วยคราวนี้เพื่อจะซื้ออาหาร

ชายผู้นั้นอธิบายว่า “ขอสันติมีแก่พวกท่านเถิด อย่ากลัวเลย พระเจ้าของพวกท่าน และพระเจ้าของบิดาของพวกท่าน ได้ประทานทรัพย์สมบัติแก่พวกท่านในกระสอบของพวกท่าน ข้าพเจ้ามีเงินของพวกท่านแล้ว” และคนต้นเรือนก็พาสิเมโอนออกมาหาพวกเขา” พวกเขาได้รับการปฏิบัติอย่างสุภาพ ได้น้ำเพื่อล้างเท้าของตน และพวกลาได้อาหารกิน พวกเขาเตรียมพร้อมของกำนัลนั้นที่ตนได้นำมาเมื่อโยเซฟจะมาบ้านตอนเที่ยง ผมคิดว่าพวกเขาได้จัดเรียงมันอย่างสวยงามเต็มที่เพื่อทำให้เขาประทับใจ จากนั้นพวกเขาก็ “น้อมตัวลง

ถึงดินต่อหน้าท่าน”

ข้อ 27-34:

43:27 และท่านถามพวกเขาถึงทุกข์สุขของพวกเขา และกล่าวว่า “บิดาของพวกเจ้าสบายดีหรือ ผู้ชราที่พวกเจ้ากล่าวถึงนั้น เขายังมีชีวิตอยู่หรือ”
43:28 และพวกเขาตอบว่า “บิดาของพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านมีสุขภาพดี ท่านยังมีชีวิตอยู่” และพวกเขาก็ก้มศีรษะของตนลง และกราบไหว้ท่าน
43:29 และท่านแหงนตาของท่านขึ้นและเห็นเบนยามินน้องชายของตน บุตรชายของมารดาของตน และกล่าวว่า “คนนี้เป็นน้องชายสุดท้องของพวกเจ้าหรือ ที่พวกเจ้าเคยพูดกับเราเกี่ยวกับเขา” และท่านพูดว่า “ขอพระเจ้าทรงมีพระกรุณาแก่เจ้าเถิด ลูกของเราเอ๋ย”
43:30 และโยเซฟก็รีบไป เพราะส่วนภายในของท่านโหยหาน้องชายของท่าน และท่านก็หาที่ที่จะร้องไห้ และท่านได้เข้าไปในห้องของตนและร้องไห้อยู่ที่นั่น
43:31 และท่านล้างหน้าของตน และออกมา และแข็งใจตนเอง และกล่าวว่า “ยกอาหารมาเถิด”
43:32 และพวกคนใช้ก็ยกส่วนของท่านมาตั้งไว้เฉพาะท่าน และส่วนของพี่น้องก็เฉพาะพี่น้อง และส่วนของคนอียิปต์ที่จะมารับประทานด้วยกันกับท่านนั้นก็เฉพาะพวกเขา เพราะคนอียิปต์จะไม่รับประทานอาหารร่วมกับคนฮีบรู เพราะว่านั่นเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับคนอียิปต์
43:33 และพวกพี่น้องก็นั่งตรงหน้าท่าน เรียงตั้งแต่บุตรหัวปีตามสิทธิ์บุตรหัวปีของตน และลงมาจนถึงน้องสุดท้องตามวัย และชายเหล่านั้นก็ประหลาดใจต่อกันและกัน
43:34 และท่านก็เอามาและส่งส่วนอาหารให้แก่พวกเขาต่อหน้าท่าน แต่ส่วนอาหารของเบนยามินนั้นมากกว่าของพวกพี่ชายถึงห้าเท่า และพวกเขาก็ดื่ม และร่วมรื่นเริงกับท่าน

โยเซฟได้เห็นหน้าเบนยามินน้องชาย: บิดาของเขายังมีชีวิตอยู่!

คุณนึกภาพออกไหมถึงอารมณ์อันตื้นตันของโยเซฟขณะที่เขามองดูเบนยามินน้องชายของตน? เขาไม่ได้เห็นหน้าน้องชายแท้ ๆ ของตนคนเดียวผู้นี้นานกว่ายี่สิบปี! และเขาไม่ได้ไว้ใจพวกพี่ ๆ อย่างเต็มที่ ยาโคบเริ่มชราแล้ว ท่านยังมีชีวิตอยู่ไหม? เขาแสร้งทำเป็นไม่รู้จักน้องชายผู้นั้น และเขาพูดถึงบิดาของตนในฐานะ “ผู้ชราที่พวกเจ้ากล่าวถึงนั้น” โอ เขาดีใจจริง ๆ ที่ได้ยินว่ายาโคบยังมีชีวิตอยู่!

เขากล่าวแก่เบนยามินว่า “ขอพระเจ้าทรงมีพระกรุณาแก่เจ้าเถิด ลูกของเราเอ๋ย” และจากนั้นเขาก็รีบไปเข้าห้องชั้นในซึ่งเป็นที่ ๆ เขาจะร้องไห้ได้ โอ ความทรงจำเกี่ยวกับวัยเด็กและหลายปีที่ขาดหายไปนั้น! จากนั้นเขาก็ล้างหน้าล้างตาและออกมาอีกและพวกเขาก็นำอาหารมาเสิร์ฟ

เขากินตามลำพัง ในฐานะผู้ครอบครองที่มีอำนาจมาก ชาวฮีบรูเหล่านี้ก็กินเฉพาะพวกเขา และพวกคนอียิปต์ที่อยู่ที่นั่นด้วยก็ต้องกินเฉพาะพวกเขา

พวกเขาตกใจมากเมื่อโยเซฟให้พวกเขานั่งที่โต๊ะตามลำดับอายุของพวกเขา เขามีความรู้เหนือธรรมชาติหรือ? เขาตักอาหารใส่จานเหล่านั้นให้ เมื่อเขาส่งอาหารส่วนของเบนยามินมา ใจที่ล้นเอ่อของเขาก็ตักให้เยอะมากกว่าที่ชายหนุ่มคนนั้นจะกินไหว คือมากกว่าคนอื่นที่เหลือถึงห้าเท่า บัดนี้ชายเหล่านั้นเริ่มผ่อน

คลายบ้างแล้วและพวกเขาดื่มและมีใจรื่นเริง

ปฐมกาล 44

ข้อ 1-13:

44:1 และท่านสั่งคนต้นเรือนของท่าน โดยกล่าวว่า “จงเติมกระสอบของคนเหล่านั้นด้วยอาหาร เท่าที่พวกเขาจะขนไปได้ และเอาเงินของแต่ละคนใส่ไว้ในปากกระสอบของเขา

44:2 และใส่ถ้วยของเรา คือถ้วยเงินนั้น ไว้ในปากกระสอบของคนสุดท้อง และเงินค่าข้าวของเขา” และคนต้นเรือนก็ทำตามคำที่โยเซฟได้พูด

44:3 ทันทีที่เวลารุ่งเช้า คนเหล่านั้นก็ถูกส่งออกไป พวกเขาและพวกลาของพวกเขา

44:4 และเมื่อพวกเขาออกไปจากนคร และยังไปได้ไม่ไกลนัก โยเซฟก็กล่าวแก่คนต้นเรือนของท่านว่า “จงลุกขึ้น ตามคนเหล่านั้นไป และเมื่อเจ้าไปทันพวกเขาแล้ว จงกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘ทำไมพวกเจ้าจึงเอาความชั่วร้ายมาตอบแทนความดีเล่า

44:5 ถ้วยนี้เป็นถ้วยที่เจ้านายของข้าใช้ดื่ม และโดยถ้วยนี้เจ้านายทำการทำนายมิใช่หรือ พวกเจ้าได้ทำความชั่วร้ายในการทำเช่นนี้’”

44:6 และเขาตามไปทันพวกเขา และเขาพูดกับพวกเขาตามคำเดียวกันเหล่านี้

44:7 และคนเหล่านั้นกล่าวแก่เขาว่า “ทำไมเจ้านายของข้าพเจ้าจึงพูดถ้อยคำเหล่านี้ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้พวกผู้รับใช้ของท่านกระทำตามสิ่งนี้เลย

44:8 ดูเถิด เงินซึ่งพวกข้าพเจ้าได้พบในปากกระสอบของพวกข้าพเจ้านั้น พวกข้าพเจ้าได้นำมาคืนแก่ท่านจากแผ่นดินแห่งคานาอัน แล้วพวกข้าพเจ้าจะขโมยเงินหรือทองออกไปจากบ้านเจ้านายของท่านได้อย่างไรเล่า

44:9 หากท่านพบของนั้นกับใครก็ตามในพวกผู้รับใช้ของท่าน ก็ให้ผู้นั้นตายเถิด ทั้งพวกข้าพเจ้าจะเป็นเหล่าทาสของเจ้านายของข้าพเจ้าด้วย”

44:10 และเขากล่าวว่า “บัดนี้ให้เป็นไปตามบรรดาถ้อยคำของพวกเจ้าเถิด เราพบของนั้นที่ผู้ใด ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของเรา และพวกเจ้าจะหามีความผิดไม่”

44:11 แล้วพวกเขาทุกคนจึงรีบยกกระสอบของตนวางลงบนพื้นดิน และทุกคนเปิดกระสอบของตนออก

44:12 และเขาก็ค้นดู และตั้งต้นที่คนหัวปี และจบลงที่คนสุดท้อง และถ้วยนั้นถูกพบในกระสอบของเบนยามิน

44:13 แล้วพวกเขาก็ฉีกเสื้อผ้าของตน และบรรทุกของขึ้นหลังลาของตนทุกคน และกลับไปยังนครนั้น

อุบายของโยเซฟเพื่อฟ้องใจพวกพี่ ๆ เพิ่มเติม

ใจของโยเซฟอิ่มเอมแล้ว เขาคิดถึงยาโคบบิดาผู้ชราของตนและครอบครัวทั้งหมดนั้น พวกเขามีรับประทานพอไหม? ดังนั้นโยเซฟจึงสั่งพวกคนต้นเรือนว่า “จงเติมกระสอบของคนเหล่านั้นด้วยอาหาร เท่าที่พวกเขาจะขนไปได้ และเอาเงินของแต่ละคนใส่ไว้ในปากกระสอบของเขา” แม้เขารู้สึกว่าตนต้องสอนบทเรียนหนึ่งแก่พวกพี่ที่ชั่วเหล่านี้ เขาก็ห่วงใยสวัสดิภาพของครอบครัวเหล่านั้นที่บ้าน

โยเซฟเป็นห่วง เพราะทราบถึงความชั่วของพี่ชายเหล่านี้ เขาต้องเลือกวิธีที่จะจัดการกับพวกเขา เขาจะนำการพิพากษาและการลงโทษมาสู่พวกเขาเพราะความชั่วของพวกเขา ตามที่พวกเขาสมควรได้รับดีไหม? เขาจะสั่งประหารชีวิตบางคนในพวกเขา หรือให้บางคนตกเป็นทาส หรือเขาจะยึดเหล่าสัตว์ของพวกเขาไปก็ได้

พวกเขาสมควรถูกลงโทษ หรือเขาควรต้อนรับพวกเขาราวกับว่าพวกเขาไม่ได้ทำเรื่องไม่ดีเลย? เขาควรวางใจพวกเขา ให้พวกเขาได้ร่วมสามัคคีธรรมอย่างเต็มเปี่ยมไหม? เขาควรเพิกเฉยความชั่วแห่งใจของพวกเขาและความเกลียดชังของพวกเขาและอาจปล่อยให้พวกเขาใช้อุบายของพวกเขาต่อไปดีไหม? ไม่ได้เลย เขาต้องรักพวกเขาและยกโทษให้พวกเขา พวกเขาเป็นครอบครัวของเขา เพื่อเห็นแก่บิดาและเบนยามิน เขาต้องรักษาสายสัมพันธ์ของครอบครัวไว้ แต่พวกเขาต้องถูกทำให้ถ่อมใจ ต้องถูกนำมาถึงการกลับใจใหม่

มันไม่ผิดที่พวกเขาควรเกรงกลัวโยเซฟ ที่พวกเขาควรเห็นว่าความฝันต่าง ๆ ของเขาได้กลายเป็นจริงแล้ว ความฝันเหล่านั้นที่เขาได้รับจากพระเจ้า โยเซฟต้องลงมือเพื่อที่พวกพี่ชายที่มีความผิดเหล่านี้จะดำเนินอย่างถ่อมใจต่อหน้าเขา

และพวกเขามีจุดอ่อนมากที่สุดตรงไหน? เขาจะทำให้พวกเขากลัวจับใจได้อย่างไร? ต้องผ่านทางเบนยามินเป็นหลัก! คงไม่มีหนทางที่จะรับประกันว่าบิดาของพวกเขาผู้ซึ่งพวกเขาเกรงกลัวจะโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงได้มากเท่ากับการทิ้งเบนยามินไว้ที่นี่! คงไม่มีพวกเขาสักคนกล้ากลับไปสู้หน้าบิดาผู้ชราหากเบนยามินไม่ได้กลับไปด้วย และดังนั้นโยเซฟจึงเลือกเบนยามิน สั่งคนให้ใส่ถ้วยเงินนั้นไว้ในกระสอบของเขา และสั่งคนต้นเรือนนั้นให้ไล่ตามพวกเขาไปและกล่าวหาพวกเขา เจอถ้วยเงินนั้นและจากนั้นก็พาพวกเขากลับมา

คนเหล่านั้นทักท้วงอย่างจริงจังเมื่อพวกเขาเอาของที่บรรทุกลงจากหลังลาและค้นดูกระสอบของทุกคน เริ่มต้นที่รูเบน, สิเมโอน, เลวี, ยูดาห์ เรื่อยมาจากคนโตสุดไปคนเล็กสุด จนกระทั่งเขามาถึงเบนยามินและดูเถิด ถ้วยเงินนั้นอยู่กับเขา!

โยเซฟสั่งคนต้นเรือนของตนให้บอกพวกเขาว่าถ้วยเงินนั้นเป็นถ้วยที่ “เจ้านาย...ใช้ในการทำนาย” และเขาพูดอย่างเดิมในข้อ 15 ว่า “พวกเจ้าไม่ทราบหรือว่า คนอย่างเราสามารถทำนายได้อย่างแน่นอน” พวกเขาบอกได้เลยว่าโยเซฟทราบสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับพวกเขาที่คนต่างชาติอย่างคนอียิปต์คงไม่มีทางรู้ได้ นอกเสียจากว่าสิ่งเหล่านั้นถูกเปิดเผยเป็นพิเศษแก่เขา

ฉะนั้น โยเซฟ นายกรัฐมนตรีผู้เข้มงวดและเอาจริงเอาจังคนนี้ มีวิธีติดต่อสื่อสารกับพระเจ้า และทราบสิ่งต่าง ๆ ที่คนอื่นไม่ทราบอย่างนั้นหรือ? โยเซฟปล่อยให้พวกเขาคิดเช่นนั้น เขาไม่ได้กำลังพูดกับพวกเขาราวกับว่าเขาเป็นผู้หนึ่งที่ไว้วางใจและเชื่อในพระเจ้าแห่งบิดาของพวกเขา แต่ในฐานะเป็นผู้หนึ่งที่คงจะบูชาเหล่าพระแห่งอียิปต์และผ่านทางถ้วยเงินนั้น เขาอาจสามารถบอกล่วงหน้าถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ยังไม่ได้ถูกเปิดเผยได้ ดังนั้นเขาจึงแสร้งทำเป็นว่าโดยถ้วยเงินนี้เขาสามารถทำนายและทราบสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับพวกเขาได้ โอ เช่นนั้นแล้ว ชายผู้ยิ่งใหญ่นี้ก็ทราบความลับอันชั่วร้ายเหล่านั้นแห่งใจของพวกเขา!

คราวนี้พวกเขาก็เดินคอตกกลับไปยังเรือนของโยเซฟ ถ้วยนั้นมาอยู่ในการครอบครองของเบนยามินได้อย่างไรก็ไม่รู้ บัดนี้มีการขู่แล้วว่าเบนยามินต้องอยู่ต่อและพวกเขาต้องเผชิญหน้ากับบิดาผู้โมโหตามลำพัง หากพวกเขาได้รับอนุญาตให้กลับไปยังปาเลสไตน์ พวกเขาจะทำอย่างไรดี!

ข้อ 14-17:

44:14 และยูดาห์กับพวกพี่น้องของเขาก็มายังบ้าน ของโยเซฟ เพราะท่านยังอยู่ที่นั่น และพวกเขา

กราบลงถึงดินต่อหน้าท่าน
44:15 และโยเซฟกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าทำการอะไรกันนี่ พวกเจ้าไม่ทราบหรือว่า คนอย่างเราสามารถทำนายได้อย่างแน่นอน”
44:16 และยูดาห์กล่าวว่า “พวกข้าพเจ้าจะพูดอะไรกับเจ้านายของข้าพเจ้า พวกข้าพเจ้าจะพูดอะไรได้เล่า หรือพวกข้าพเจ้าจะแก้ตัวอย่างไรได้ พระเจ้าได้ทรงพบความชั่วช้าของพวกผู้รับใช้ของท่านแล้ว ดูเถิด พวกข้าพเจ้าเป็นเหล่าผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพเจ้า ทั้งพวกข้าพเจ้ากับคนที่ถ้วยนั้นถูกพบกับเขาด้วย”
44:17 และท่านกล่าวว่า “ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เรากระทำเช่นนั้นเลย แต่ชายคนนั้นที่ถ้วยนั้นถูกพบในมือของเขา คนนั้นจะเป็นผู้รับใช้ของเรา และสำหรับพวกเจ้า พวกเจ้าจงลุกขึ้นไปหาบิดาของพวกเจ้าอย่างสันติเถิด”

จิตสำนึกผิดชอบถูกฟ้อง พวกพี่ที่หวาดกลัวกลับมา

โยเซฟยังไม่ได้ไปปฏิบัติงานของตนที่พระราชวัง เขายังอยู่ที่บ้านและรอคอยพวกเขา บัดนี้พวกเขามาและด้วยความทุกข์ใจและลำบากใจพวกเขาก็หมอบกราบลงถึงดินต่อหน้าเขา เกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา! โยเซฟเพิ่มเข้ากับความกลัวของพวกเขา พวกเขาไม่รู้หรือว่าเขาสามารถทำนายได้ สามารถบอกล่วงหน้าถึงความลับเหล่านั้นแห่งหัวใจได้? ยูดาห์ ซึ่งอาจเป็นคนที่ซื่อตรงมากที่สุดในกลุ่มและตรงไปตรงมา กล่าวว่า “พวกข้าพเจ้าจะแก้ตัวอย่างไรได้ พระเจ้าได้ทรงพบความชั่วช้าของพวกผู้รับใช้ของท่านแล้ว”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขานึกถึงบาปของตนในการขายโยเซฟให้เป็นทาส พวกเขาถูกจิตสำนึกผิดชอบไล่ล่าเพราะตลอดหลายปีมานี้บิดาของพวกเขาเป็นทุกข์ใจ เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าชายเหล่านี้เป็นคนชั่วในหลายด้านมากกว่านั้น เมื่อโยเซฟยังเป็นเด็ก เขาได้รายงานเกี่ยวกับพวกพี่ของเขาต่อบิดาของเขา “และโยเซฟได้นำเรื่องชั่วร้ายของพวกพี่ชายมารายงานบิดาของตน” และยูดาห์เป็นคนที่คัดค้านไม่ให้พวกเขาฆ่าเด็กหนุ่มนั้น แต่เสนอแนะให้ขายเขาไปเป็นทาส (ปฐก. 37:26,27) บัดนี้เขาพูดแทนพวกเขาทุกคน: “พระเจ้าได้ทรงพบความชั่วช้าของพวกผู้รับใช้ของท่านแล้ว” ไม่ต้องสงสัยเลยว่านั่นเป็นจุดประสงค์ที่โยเซฟมีอยู่ในหัวในการปฏิบัติกับชายเหล่านี้อย่างจริงจัง และยูดาห์เสนอว่า “พวกข้าพเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ พวกข้าพเจ้าทุกคน รวมถึงเบนยามินด้วย”

แต่โยเซฟกล่าวว่า “ไม่ได้ เราจะกักตัวเบนยามินไว้คนเดียวและพวกที่เหลือก็ไปได้อย่างสันติ!”

อย่างสันติหรือ? พวกเขาจะไปสู้หน้าบิดาของตนอย่างไรได้ และยูดาห์จะไปอย่างไรได้ ผู้ซึ่งได้รับประกันว่าจะพาตัวเด็กหนุ่มนั้นกลับไปอย่างปลอดภัย หรือไม่ก็แบกรับความผิดนั้นตลอดไป!

ข้อ 18-34:

44:18 แล้วยูดาห์จึงเข้าไปใกล้ท่าน และกล่าวว่า “โอ เจ้านายของข้าพเจ้า ขอให้ผู้รับใช้ของท่านข้าพเจ้าขอร้องท่าน พูดสักคำหนึ่งในหูเจ้านายของข้าพเจ้าเถิด และขออย่าให้ความโกรธของท่านพลุ่งขึ้นต่อผู้รับใช้ของท่านเลย เพราะท่านก็เป็นเหมือนอย่างฟาโรห์
44:19 เจ้านายของข้าพเจ้าได้ถามพวกผู้รับใช้ของท่าน โดยกล่าวว่า ‘พวกเจ้ายังมีบิดาหรือน้องชายอยู่หรือ’
44:20 และพวกข้าพเจ้าได้กล่าวแก่เจ้านายของ

ข้าพเจ้าว่า ‘พวกข้าพเจ้ามีบิดา ผู้เป็นชายชราแล้ว และมีบุตรคนหนึ่งเกิดเมื่อบิดาชรา เป็นน้องคนเล็ก และพี่ชายของเด็กนั้นตายเสียแล้ว และเด็กนั้นเหลืออยู่คนเดียวของมารดาของเขา และบิดาของเขาก็รักเด็กคนนี้มาก’
44:21 และท่านได้กล่าวแก่พวกผู้รับใช้ของท่านว่า ‘จงพาน้องคนนั้นลงมาหาเรา เพื่อให้เราเห็นเด็กคนนั้นด้วยตาของเราเอง’
44:22 และพวกข้าพเจ้าได้กล่าวแก่เจ้านายของข้าพเจ้าว่า ‘เด็กหนุ่มคนนี้จะพรากจากบิดาของเขาไม่ได้ เพราะถ้าเขาจะพรากจากบิดาของเขาไป บิดาของเขาคงจะตาย’
44:23 และท่านได้กล่าวแก่พวกผู้รับใช้ของท่านว่า ‘ถ้าน้องชายสุดท้องของพวกเจ้าไม่ลงมาพร้อมกับพวกเจ้า พวกเจ้าจะไม่เห็นหน้าของเราอีกเลย’
44:24 และต่อมาเมื่อพวกข้าพเจ้าได้ขึ้นไปหาบิดาของข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านแล้ว พวกข้าพเจ้าก็บอกเล่าบรรดาถ้อยคำของเจ้านายของข้าพเจ้าให้บิดาฟัง
44:25 และบิดาของพวกข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ‘จงไปอีก และซื้ออาหารเล็กน้อยมาให้พวกเราหน่อย’
44:26 และพวกข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ‘พวกเราลงไปไม่ได้ ถ้าน้องชายสุดท้องของพวกเราไปพร้อมกับพวกเรา พวกเราก็จะลงไป เพราะพวกเราจะไม่ได้เห็นหน้าชายผู้นั้น เว้นแต่น้องชายสุดท้องของพวกเราอยู่กับพวกเรา’
44:27 และบิดาของข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านได้กล่าวแก่พวกข้าพเจ้าว่า ‘พวกเจ้าก็รู้ว่าภรรยาของเราได้คลอดบุตรชายให้เราสองคน
44:28 และบุตรคนหนึ่งก็จากเราไปแล้ว และเราได้กล่าวว่า “เขาถูกฉีกเป็นชิ้น ๆ เสียแล้วเป็นแน่” และเราไม่ได้เห็นเขานับแต่นั้น
44:29 และถ้าพวกเจ้าเอาเด็กคนนี้ไปจากเราด้วย และเกิดเหตุร้ายแก่เขา พวกเจ้าก็จะพาผมหงอกของเราลงไปสู่หลุมฝังศพด้วยความโศกเศร้า’
44:30 เหตุฉะนั้นบัดนี้ เมื่อข้าพเจ้ามาหาบิดาของข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน และเด็กหนุ่มนั้นไม่ได้อยู่กับพวกข้าพเจ้า โดยเห็นว่าชีวิตของบิดาผูกพันอยู่ในชีวิตของเด็กหนุ่มนั้น
44:31 การณ์จะเป็นเช่นนี้ เมื่อบิดาเห็นว่าเด็กหนุ่มนั้นไม่ได้อยู่กับพวกข้าพเจ้า บิดาก็จะตาย และพวกผู้รับใช้ของท่านจะพาผมหงอกของบิดาของพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านลงไปสู่หลุมฝังศพด้วยความโศกเศร้า
44:32 เพราะผู้รับใช้ของท่านได้รับประกันเด็กหนุ่มนั้นไว้ต่อบิดาของข้าพเจ้า โดยกล่าวว่า ‘ถ้าลูกไม่พาน้องกลับมาหาพ่อ แล้วข้าพเจ้าจะแบกรับความผิดนั้นต่อบิดาของข้าพเจ้าตลอดไปเป็นนิตย์’
44:33 เพราะฉะนั้นบัดนี้ ข้าพเจ้าขอร้องท่าน ขอโปรดให้ผู้รับใช้ของท่านอยู่แทนเด็กหนุ่มนั้นโดยเป็นทาสของเจ้านายของข้าพเจ้า และขอให้เด็กหนุ่มนั้นขึ้นไปกับพวกพี่ชายของตนเถิด
44:34 ด้วยว่าข้าพเจ้าจะขึ้นไปหาบิดาของข้าพเจ้าอย่างไรได้ และเด็กหนุ่มนั้นไม่ได้อยู่กับข้าพเจ้า เกรงว่าบางทีข้าพเจ้าจะเห็นเหตุร้ายนั้นที่จะบังเกิดแก่บิดาของข้าพเจ้า”

คำวิงวอนอันไพเราะของยูดาห์

ยูดาห์อยากกล่าวกับนายกรัฐมนตรีผู้นี้เป็นการส่วนตัว เขาทบทวนเรื่องนั้นอย่างจริงจังและซื่อตรงมาก ๆ ในการมาเยือนครั้งก่อนโยเซฟได้ถามพวกเขาว่า “พวกเจ้ายังมีบิดาหรือน้องชายอยู่หรือ?” พวกเขาได้เล่าเกี่ยวกับบิดาผู้ชราของตนและน้องชายของตน และโยเซฟได้ยืนกรานให้พาตัวเบนยามินชายหนุ่มนั้นมาให้เขา

จากนั้นพวกเขาได้อธิบายว่าถ้าต้องพาตัวเบนยามินมา บิดาผู้ชราของพวกเขา ซึ่งรักลูกคนเดียวผู้นี้ที่เหลืออยู่จากราเชลสุดที่รักของเขา ก็คงตายเพราะใจสลาย โยเซฟได้ยืนกรานว่าพวกเขาต้องพาตัวน้องชายของพวกเขามาให้ได้ บัดนี้พวกเขาได้ทำเช่นนั้นแล้ว ด้วยความซื่อตรงมากที่สุดที่ตนทำได้ ยูดาห์เล่าเรื่องราวอันน่าสะเทือนใจเกี่ยวกับความรักของชายชราผู้นั้นที่มีต่อบุตรชายสองคนนี้, โยเซฟและเบนยามิน บัดนี้ถ้าเบนยามินไม่กลับไปด้วย ยาโคบก็จะตายเพราะทุกข์ใจ

ยูดาห์อธิบายว่าตนได้ให้คำสัญญาและการรับประกันแล้ว “เพราะผู้รับใช้ของท่านได้รับประกันเด็กหนุ่มนั้นไว้ต่อบิดาของข้าพเจ้า โดยกล่าวว่า ‘ถ้าลูกไม่พาน้องกลับมาหาพ่อ แล้วข้าพเจ้าจะแบกรับความผิดนั้นต่อบิดาของข้าพเจ้าตลอดไปเป็นนิตย์’”

แล้วพวกเขาจะทำอะไรได้เล่า? ยูดาห์เสนอตัวที่จะเป็นทาสเพื่อที่เบนยามินจะกลับไปหาบิดาได้ ยูดาห์มีครอบครัวและคนที่เขารักอยู่ที่บ้าน แต่ช่างเถิด; ถ้าจำเป็นเขาก็จะอยู่ต่อในฐานะทาสคนหนึ่งและไม่ได้เห็นหน้าพวกเขาอีกเลยเพื่อที่เขาจะรักษาคำปฏิญาณที่ให้ไว้แก่บิดาผู้ชรานั้น เขากล่าวว่า “เพราะฉะนั้นบัดนี้ ข้าพเจ้าขอร้องท่าน ขอโปรดให้ผู้รับใช้ของท่านอยู่แทนเด็กหนุ่มนั้นโดยเป็นทาสของเจ้านายของข้าพเจ้า และขอให้เด็กหนุ่มนั้นขึ้นไปกับพวกพี่ชายของตนเถิด”

ยูดาห์ทนไม่ได้ที่จะเห็นบิดาผู้ชราซึ่งเป็นทุกข์โศกมาตลอดหลายปีนี้เพราะโยเซฟและบัดนี้ต้องตายเพราะใจสลาย หากเบนยามินไม่ได้กลับไป!

ฉะนั้นเราจะสู้หน้าพระเยซูเจ้าได้อย่างไร
หากเราไม่ได้ชนะคนที่เรารักให้มาถึงพระองค์ด้วย?

เราจำได้ว่าสิบบทในหนังสือปฐมกาลถูกใช้ไปเพื่อเล่าเรื่องของโยเซฟ นั่นคือ บทที่ 37 ถึง 47 โดยยกเว้นบทที่ 38 ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับยูดาห์ มันเป็นเรื่องราวที่งดงามและมีเสน่ห์ แต่พระเจ้าทรงมีความจริงนิรันดร์บางประการด้วยมิใช่หรือที่จะใส่ไว้ในใจของเราในที่นี้? ผมคิดว่าพระองค์ทรงมีแน่นอน ยูดาห์ไม่อาจทนได้ที่จะคิดถึงการสู้หน้าบิดาผู้ชราของตน โดยรู้ว่าตนไม่ได้รักษาคำปฏิญาณของตน ว่าเขาต้องแบกรับความผิดนั้นตลอดไปที่ปล่อยให้เบนยามินตกเป็นทาสในอียิปต์ เขาจะสู้หน้าบิดาของเขาได้อย่างไรและเด็กหนุ่มนั้นไม่ได้อยู่กับเขาด้วย?

มันเป็นข้อเสนอที่เสียสละอันแสนวิเศษของยูดาห์ที่จะอยู่ต่อในฐานะทาสเพื่อที่เด็กหนุ่มนั้นจะกลับบ้านได้ แต่ความละอายและใจที่แตกสลายนั้นของยูดาห์ในการกลับบ้านไปหาบิดาผู้ชราและไม่ได้พาเด็กหนุ่มนั้นที่เขาได้ปฏิญาณไว้ว่าจะพากลับไปอย่างปลอดภัย-นั่นก็คงไม่แย่เท่ากับการที่เราต้องสู้หน้าพระเยซูคริสต์เมื่อเราเสียชีวิตหรือเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาและไม่มีคนที่เรารักอยู่กับเราด้วยผู้ซึ่งจิตวิญญาณของพวกเขาถูกฝากไว้ให้เราชนะ

ข้าจะเข้าเฝ้าพระองค์ได้อย่างไร โดยไม่พาคนที่ข้ารักไปด้วย
ข้าจะยิ้มได้อย่างไร โดยรู้ว่าพวกเขาต้องตกนรก
เมื่อข้าได้เห็นพระเยซูในสง่าราศี
โดยไม่มีจิตวิญญาณเหล่านั้นที่พระองค์ทรงไถ่ด้วยราคาแสนแพง?

ถึงเวลาแล้วที่จะเตือน ถึงเวลาแล้วที่จะอ้อนวอน
ถึงเวลาแล้วที่จะร้องไห้ ที่จะยืดกางเขนไว้ให้มั่น
สายไปแล้วในสวรรค์ ที่จะชนะคนที่เรารัก
สายไปแล้วที่จะอธิษฐาน ที่จะร้องไห้เพื่อผู้หลงหาย

เราต้องให้การ ต่อหน้าพระผู้ช่วยของเรา
เราจะรับบำเหน็จ หรือต้องเสียบำเหน็จ!
ที่บัลลังก์พิพากษา เผชิญหน้าพระเยซูในสวรรค์
ไม้ หญ้าแห้งและฟาง ถูกเผาดุจขี้เงิน

ช่างเป็นการลงทุนที่แย่ ในที่ดินหรือธุรกิจ
ตรากตรำไปมากมาย แต่ได้ผลตอบแทนเพียงน้อยนิด!
แต่ผู้มีสติปัญญาจะส่องแสงในสง่าราศีของตนจริง ๆ
เมื่อจิตวิญญาณหลายดวงปรากฏ นั่นเป็นกำไรนิรันดร์!

จะมีการต้อนรับ คำสรรเสริญและเสียงเพลงอันยินดี
เมื่อเราพบกับพระเยซู พร้อมกับผู้เชื่อทุกคน!
เมื่อนั้นการตรากตรำของเราจะดูเหมือนเล็กน้อยไปเลย
และน้ำตาทุกหยด และการเหนื่อยยากของเราจะสิ้นสุด!

โอ จงนำคนที่คุณรักมา พาเขามาถึงพระเยซู!
จงนำพี่น้องชายหญิงทุกคนมาถึงพระองค์!
เมื่อเหล่าผู้เกี่ยวข้าวมา กลับมาบ้านพร้อมกับฟ่อนข้าวนั้น
ขอให้ทุกคนที่เรารักถูกเก็บเข้ามาไว้อย่างปลอดภัย!

โอ นั่นเป็นภาระที่พระเจ้าทรงวางบนเราผ่านทางข่าวสารของเอเสเคียล:

“บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้ทำให้เจ้าเป็นยามเฝ้าคนหนึ่งแก่วงศ์วานแห่งอิสราเอล ฉะนั้นจงฟังถ้อยคำจากปากของเรา และจงให้คำตักเตือนแก่พวกเขาจากเรา เมื่อเรากล่าวแก่คนชั่วว่า ‘เจ้าจะต้องตายแน่ ๆ’ และเจ้าไม่ให้คำตักเตือนแก่เขา และไม่กล่าวเพื่อตักเตือนคนชั่วให้ละทิ้งทางชั่วของตนเสีย เพื่อจะช่วยชีวิตเขาให้รอด คนชั่วนั้นเองจะตายในความชั่วช้าของเขา แต่โลหิตของเขาเราจะเรียกร้องจากมือของเจ้า” - อสค. 3:17,18

พระเยซูทรงเล่าคำอุปมาเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับคน ๆ หนึ่งที่มาอ้อนวอนขอขนมปังสามก้อนตอนเที่ยงคืน

(ฤทธิ์เดชทั้งสิ้นของพระบิดา, พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์), ขนมปังแห่งชีวิตนั้น, ให้แก่ “เพื่อนของข้าคนหนึ่งในการเดินทางของเขาได้มาหาข้า และข้าไม่มีอะไรจะตั้งไว้ตรงหน้าเขา” (ลูกา 11:6)

โอ ใครสักคนมาหาผม ใครสักคนจะมาหาผู้อ่านแต่ละท่าน พระเจ้าทรงส่งเขามาหาคุณเพื่อให้คุณชนะและคุณไม่มีขนมปังเลยหรือ? ฉะนั้นจงวิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อขอฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่จะชนะคน ๆ นั้น เพราะวันหนึ่งเราต้องเผชิญหน้าพระเยซูเจ้า เหมือนอย่างที่ยูดาห์ต้องเผชิญหน้าบิดาของเขาโดยรู้ว่าเขาไม่ได้ทำตามคำสัญญาต่าง ๆ และหน้าที่ของเขาและไม่ได้พาเบนยามินกลับมาบ้านถึงบิดาอย่างปลอดภัยอีก

ฉะนั้นขอให้เราพาคนที่เรารักมาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ว่าจะต้องเสียเท่าไรก็ตาม

ปฐมกาล 45

ข้อ 1-4:

45:1 แล้วโยเซฟอดกลั้นตนเองต่อหน้าบรรดาผู้ที่ยืนอยู่กับท่านต่อไปอีกไม่ได้ และท่านก็ร้องว่า “จงทำให้ทุกคนออกไปเสียจากเราเถิด” และไม่มีผู้ใดยืนอยู่กับท่าน ขณะที่โยเซฟเปิดเผยตัวเองแก่พี่น้องของท่าน

45:2 และท่านร้องไห้เสียงดัง และคนอียิปต์ทั้งหลายและคนในสำนักพระราชวังของฟาโรห์ก็ได้ยิน

45:3 และโยเซฟกล่าวแก่พวกพี่น้องของตนว่า “เราคือโยเซฟ บิดาของเรายังมีชีวิตอยู่หรือ” และพวกพี่น้องของท่านไม่สามารถตอบท่านได้ เพราะพวกเขาตกใจที่เผชิญหน้ากับท่าน

45:4 และโยเซฟกล่าวแก่พวกพี่น้องของตนว่า “จงเข้ามาใกล้ข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าขอร้องพวกท่าน” และพวกเขาก็เข้ามาใกล้ และท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคือโยเซฟน้องชายของพวกพี่ ที่พวกพี่ได้ขายมายังอียิปต์

โยเซฟเปิดเผยตัวแก่พี่น้องของตน

คุณนึกภาพออกไหมถึงอารมณ์ที่เต็มตื้นมากขึ้นเรื่อย ๆ ในฝูงชนกลุ่มนี้? เบนยามิน ผู้รู้สึกว่าตนถูกกล่าวหาอย่างผิด ๆ กำลังจะตกเป็นทาสเพราะถ้วยเงินถ้วยเดียวที่ตนไม่ได้ขโมยไป และพวกพี่ ๆ ที่รู้สึกผิดก็จำได้ตลอดถึงน้องชายคนนั้นที่พวกเขาได้ขายไปเป็นทาสและการที่พวกเขาหลอกลวงบิดาของพวกเขา แต่เหนือสิ่งอื่นใด นี่คือโยเซฟ ผู้ซึ่งหลังจากผ่านไปถึงยี่สิบปี กำลังจะเปิดเผยตัวแก่พี่น้องของเขา เขาร้องบอกคนอียิปต์ทุกคนให้ออกไปจากห้องนั้น จากนั้นก็ร้องไห้เสียงดัง คนอียิปต์เหล่านั้นในเรือนของฟาโรห์ได้ยินเสียงร้องสะอึกสะอื้นของนายกรัฐมนตรีในห้องนั้นกับคนฮีบรูแปลกหน้าเหล่านี้จากปาเลสไตน์! จากนั้นโยเซฟก็กล่าวแก่พี่น้องของตนว่า “เราคือโยเซฟ บิดาของเรายังมีชีวิตอยู่หรือ” พวกเขาอาจเคยโกหกเขาก่อนหน้านี้-พวกเขาไม่ได้เป็นคนดีเกินกว่าที่จะโกหกเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเพราะถูกบีบคั้นโดยความรักอันมากมายที่เขามีต่อบิดาของเขา เขาจึงต้องทราบให้ได้ ใช่แล้ว บิดาของเขายังมีชีวิตอยู่ พวกเขายืนห่างออกไปจากเขา วุ่นวายใจ ไม่แน่ใจ แต่เขาอ้อนวอนพวกเขาว่า “จงเข้ามาใกล้ข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าขอร้องพวกท่าน” และพวกเขาก็เข้ามาใกล้” ใช่แล้ว เขาบอกพวกเขาอีกว่า “ข้าพเจ้าคือโยเซฟน้องชายของพวกพี่ ที่พวกพี่ได้ขายมายังอียิปต์”

ข้อ 5-8:

45:5 เพราะฉะนั้นบัดนี้ อย่าเสียใจไปเลย และอย่าโกรธตัวเอง ที่พวกพี่ได้ขายข้าพเจ้ามาที่นี่ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงส่งข้าพเจ้าให้มาก่อนหน้าพวกพี่เพื่อจะสงวนชีวิตไว้

45:6 เพราะการกันดารอาหารได้อยู่ในแผ่นดินนี้มาสองปีนี้แล้ว และยังมีอีกห้าปี ซึ่งในปีเหล่านั้นจะทำนาหรือเกี่ยวข้าวไม่ได้เลย

45:7 และพระเจ้าได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาก่อนพวกพี่เพื่อที่จะสงวนลูกหลานของพวกพี่ไว้ในแผ่นดินโลก และเพื่อช่วยชีวิตของพวกพี่ไว้โดยการช่วยให้พ้นอันใหญ่หลวง

45:8 ดังนั้นบัดนี้ มิใช่พวกพี่ที่ได้ส่งข้าพเจ้ามาที่นี่ แต่เป็นพระเจ้า และพระองค์โปรดให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนบิดาแก่ฟาโรห์ และเป็นเจ้านายใน

พระราชวังทั้งสิ้นของพระองค์ และเป็นผู้ครอบ ครองทั่วแผ่นดินแห่งอียิปต์ทั้งหมด

พระเจ้าได้ส่งโยเซฟมายังอียิปต์

ผมอยากรู้จริง ๆ ว่าเขาทราบมานานขนาดไหนแล้วว่าทั้งหมดนี้เป็นพระหัตถ์ของพระเจ้า? แน่นอนว่าเขามองเห็นมันแล้วตอนนี้ ผมคิดว่าเขารู้ ตั้งแต่ที่เขาได้ถูกแต่งตั้งให้มีอำนาจ ว่าความฝันต่าง ๆ ของเขาที่จะครอบครองกำลังถูกทำให้สำเร็จจริง แต่บัดนี้พี่น้องของเขาได้มาก้มกราบลงต่อหน้าเขา และนั่นก็ทำให้ความฝันของเขาสำเร็จจริงแล้วเช่นกัน แต่เขาตระหนักว่านี่เป็นพระหัตถ์ของพระเจ้า พระเจ้าทรงวางแผนการทั้งหมดนี้เพื่อช่วยให้หลายล้านคนมีชีวิตรอดในความอดอยากนั้นและเพื่อรักษาชีวิตคนเหล่านั้นที่เขารักในปาเลสไตน์!

พระเจ้าทรงส่งโยเซฟเข้ามาในอียิปต์เพื่อรักษาชีวิต พระองค์ถึงขนาดส่งเขามายังอียิปต์เพื่อรักษาชีวิตของพี่น้องเหล่านี้และครอบครัวของพวกเขาด้วย ฉะนั้นจึงไม่มีความขมขื่นในใจของเขาต่อพี่ชายเหล่านี้ เขาได้ระวังที่จะเห็นว่าพวกเขาควรกลับใจใหม่ แต่เขาไม่ได้กำลังด่าว่าพวกเขา พระหัตถ์ของพระเจ้ายังให้เกิดผลดีเท่านั้น

เขาจะกล่าวแบบเดิมอีกครั้งหลังจากที่บิดาของเขาตายและถูกฝัง และพวกเขาก็จะหวาดกลัวอีกครั้ง โยเซฟจะลงโทษพวกเขาตอนนี้ไหม? ในปฐมกาล 50:20 เขากล่าวแก่พวกเขาว่า “แต่สำหรับพวกพี่ พวกพี่ได้คิดร้ายต่อข้าพเจ้า แต่พระเจ้าได้ทรงดำริให้สิ่งนั้นเกิดผลดี...” โยเซฟกล่าวเช่นนั้นอย่างสุภาพพอ เขาเป็นเหมือนบิดาคนหนึ่งต่อฟาโรห์อย่างแท้จริงและเขาเป็นเจ้านายของพระราชวังทั้งหมดและผู้ครอบครองของแผ่นดินอียิปต์ทั้งสิ้น พระเจ้าได้ทรงตั้งโยเซฟไว้ที่นั่นในฐานะเป็นชายผู้เดียวนั้นที่ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าและกักตุนอาหารนั้นและแจกจ่ายมัน

ข้อ 9-15:

45:9 พวกท่านจงรีบ และขึ้นไปหาบิดาของข้าพเจ้า และกล่าวแก่ท่านว่า ‘โยเซฟบุตรชายของท่านกล่าวดังนี้ว่า “พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ลูกเป็นเจ้านายเหนืออียิปต์ทั้งสิ้น ขอลงมาหาลูก อย่ารีรอเลย

45:10 และพ่อจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งโกเชน และพ่อจะได้อยู่ใกล้ลูก ทั้งตัวพ่อกับลูกทั้งหลายของพ่อ และหลาน ๆ ของพ่อ และฝูงแพะแกะของพ่อ และฝูงวัวของพ่อ และทุกสิ่งที่พ่อมีอยู่

45:11 และที่นั่นลูกจะบำรุงเลี้ยงดูพ่อ ด้วยว่ายังจะมีการกันดารอาหารอีกห้าปี เกรงว่าตัวพ่อ และครอบครัวของพ่อ และบรรดาคนที่พ่อมีอยู่จะยากจนไป”’

45:12 และดูเถิด นัยน์ตาของพวกพี่ได้เห็น และนัยน์ตาของเบนยามินน้องชายของข้าพเจ้าได้เห็นว่า เป็นปากของข้าพเจ้าเองที่พูดกับพวกพี่

45:13 และพวกพี่จงเล่าให้บิดาของข้าพเจ้าฟังถึงบรรดายศศักดิ์ของข้าพเจ้าในอียิปต์ และถึงสิ่งสารพัดที่พวกพี่ได้เห็นนั้น และพวกพี่จงรีบและพาบิดาของข้าพเจ้าลงมาที่นี่เถิด”

45:14 และท่านกอดคอเบนยามินน้องชายของตนและร้องไห้ และเบนยามินร้องไห้บนคอของท่าน

45:15 ยิ่งกว่านั้นท่านได้จุบพวกพี่น้องของตนทุกคน และร้องไห้บนพวกเขา และหลังจากนั้นพวกพี่น้องของท่านก็สนทนากับท่าน

พวกเขาถูกสั่งให้พายาโคบและครอบครัว ของพวกเขามายังอียิปต์

ยังเหลือการกันดารอาหารอีกห้าปี ยาโคบและครอบครัวทั้งหมดของเขาควรลงมายังอียิปต์เพื่อที่โยเซฟจะสามารถดูแลพวกเขาได้ พวกเขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชนและอยู่ใกล้กับโยเซฟและลูก ๆ ของเขา พวกพี่ชายเหล่านี้สามารถเห็นพวกเขาได้ แต่เบนยามิน ผู้เป็นน้องชายแท้ ๆ สุดที่รัก จะต้องเป็นคนที่บอกความจริงแก่บิดา

มีการสวมกอดอันอ่อนโยนกับเบนยามิน จากนั้นเขาก็จุบพี่ ๆ ของเขาที่แก้มของแต่ละคนอย่างกรุณาแบบที่ยังเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของชาวตะวันออกอยู่ และร้องไห้กับพวกเขา หลังจากนั้นพวกเขาก็พูดคุยกับเขา ผมนึกภาพออกว่าพวกเขาเล่าให้โยเซฟฟังเกี่ยวกับครอบครัวของแต่ละคนและการที่คนเหล่านั้นได้เติบโตขึ้นมาในช่วงยี่สิบกว่าปีนี้ขนาดไหนตั้งแต่ที่เขาจากไป

ข้อ 16-20:

45:16 และข่าวนั้นถูกได้ยินในพระราชวังของฟาโรห์ โดยกล่าวว่า “พวกพี่น้องของโยเซฟได้มาแล้ว” และฟาโรห์กับเหล่าข้าราชการของพระองค์ก็พากันยินดี

45:17 และฟาโรห์รับสั่งกับโยเซฟว่า “จงกล่าวแก่พวกพี่น้องของท่านว่า ‘พวกเจ้าจงทำดังนี้ เอาของบรรทุกสัตว์ของพวกเจ้าและไป พวกเจ้าจงไปยังแผ่นดินแห่งคานาอัน

45:18 และจงพาบิดาของพวกเจ้าและครอบครัวทั้งหลายของพวกเจ้า และมาหาเรา และเราจะประทานของดีที่สุดของแผ่นดินแห่งอียิปต์ให้พวกเจ้า และพวกเจ้าจะได้รับประทานผลอันอุดมบริบูรณ์แห่งแผ่นดินนี้’

45:19 บัดนี้ท่านถูกรับสั่งแล้ว พวกเจ้าจงทำดังนี้ พวกเจ้าจงเอาขบวนเกวียนหลายเล่มจากแผ่นดินแห่งอียิปต์ไปรับเด็กเล็ก ๆ ของพวกเจ้า และรับภรรยาของพวกเจ้า และจงพาบิดาของพวกเจ้าและมาเถิด

45:20 อย่าเสียดายทรัพย์สมบัติของพวกเจ้าด้วย เพราะของดีที่สุดของแผ่นดินแห่งอียิปต์ทั้งสิ้นเป็นของพวกเจ้าแล้ว’”

ฟาโรห์พอใจที่จะให้ครอบครัวของอิสราเอล มายังอียิปต์

คุณแน่ใจได้เลยว่าสิ่งใดก็ตามที่โยเซฟกระทำเป็นที่พอใจฟาโรห์ บัดนี้พวกเขาจะต้องกลับไปและนำบิดาและครอบครัวของพวกเขามา พวกเขาจะต้องนำเกวียนหลายเล่มออกไปจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อไปพาลูกเล็ก ๆ และภรรยาของพวกเขามา และถ้าพวกเขาไม่สามารถนำทรัพย์สิ่งของของตนมาได้ทั้งหมด พวกเขาก็ต้องทิ้งทรัพย์สิ่งของเหล่านี้ไว้ จะมีข้าวของเหลือเฟือให้พวกเขาในอียิปต์

ข้อ 21-28:

45:21 และบุตรเหล่านั้นของอิสราเอลก็ทำตาม และโยเซฟจัดขบวนเกวียนหลายเล่มให้พวกเขา

ตามรับสั่งของฟาโรห์ และให้เสบียงรับประทานแก่พวกเขาสำหรับระหว่างทาง

45:22 แก่พวกเขาทุกคน ท่านให้เสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนแก่แต่ละคน แต่แก่เบนยามิน ท่านให้เงินสามร้อยเหรียญกับเสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนห้าชุด

45:23 และแก่บิดาของท่าน ท่านฝากของต่อไปนี้ไป คือลาสิบตัวบรรทุกของดีเหล่านั้นแห่งอียิปต์ และลาตัวเมียอีกสิบตัวบรรทุกข้าว และขนมปัง และเสบียงอาหารสำหรับให้บิดาของท่านรับประทานระหว่างทาง

45:24 ดังนั้นท่านจึงส่งพวกพี่น้องของท่านไป และพวกเขาก็ออกเดินทาง และท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า “จงระวังให้ดีที่พวกพี่จะไม่วิวาทกันระหว่างทาง”

45:25 และพวกเขาก็พากันขึ้นไปจากอียิปต์ และเข้ามาในแผ่นดินแห่งคานาอัน มายังยาโคบบิดาของพวกเขา

45:26 และบอกบิดา โดยกล่าวว่า “โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ และเขาเป็นผู้ปกครองเหนือแผ่นดินแห่งอียิปต์ทั้งหมด” และใจของยาโคบก็หมดสิ้นเรี่ยวแรง เพราะท่านไม่เชื่อพวกเขา

45:27 และพวกเขาเล่าบรรดาถ้อยคำของโยเซฟให้บิดาฟัง ซึ่งโยเซฟได้กล่าวแก่พวกเขาแล้ว และเมื่อบิดาเห็นขบวนเกวียนทั้งหลายซึ่งโยเซฟได้ส่งมาเพื่อรับตน จิตใจของยาโคบบิดาของพวกเขาก็ฟื้นชื่นขึ้น

45:28 และอิสราเอลกล่าวว่า “อิ่มใจแล้ว โยเซฟลูกชายของเรายังมีชีวิตอยู่ เราจะไปและเห็นเขาก่อนเราตาย”

ส่งพี่น้องไปอย่างเป็นสุข

โยเซฟจัดเสบียงให้พวกเขาสำหรับกลางทาง แต่ละคนได้เสื้อผ้าหนึ่งสำรับ แต่เบนยามินได้รับเงินสามร้อยแผ่นกับเสื้อผ้าห้าสำรับ! เขาส่งอูฐไปด้วยสิบตัวซึ่งบรรทุกของดี ๆ ของอียิปต์ไป ลาตัวเมียสิบตัวที่ขนข้าวและขนมปังและอาหารสำหรับบิดาของเขาระหว่างทาง

พวกเขาถูกเตือนอย่างเข้มงวดว่า “จงระวังให้ดีที่พวกพี่จะไม่วิวาทกันระหว่างทาง” พวกเขาจะต้องไม่ทะเลาะกันหรือแตกแยกกัน แต่จะต้องรีบทำภารกิจให้สำเร็จและพาบิดาของตนมา

พวกเขาคงมีสีหน้าชื่นบานจริง ๆ เมื่อพวกเขาได้พบกับยาโคบผู้ชราและเล่าให้เขาฟังถึงข่าวมหัศจรรย์ที่ว่า “โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ในอียิปต์ เขาเป็นนายกรัฐมนตรีและเขาให้มาตามพวกเขาไป” ยาโคบไม่อยากจะเชื่อเรื่องทั้งหมดนี้เลย แต่เมื่อเขาเห็นเกวียนเหล่านั้นที่ถูกส่งมาเพื่อบรรทุกเขากลับไปยังอียิปต์ จิตใจของเขาก็ฟื้นชื่นขึ้นและเขากล่าวว่า “อิ่มใจแล้ว โยเซฟลูกชายของเรายังมีชีวิตอยู่ เราจะไปและเห็นเขาก่อนเราตาย”

ปฐมกาล 46

ข้อ 1-4:

46:1 และอิสราเอลไปในการเดินทางของท่าน พร้อมกับสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่ และมาถึงเมืองเบเออร์เชบา และถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระเจ้าของอิสอัคบิดาของตน

46:2 และพระเจ้าตรัสแก่อิสราเอลในนิมิตทั้งหลายแห่งเวลากลางคืน และตรัสว่า “ยาโคบ ยาโคบ เอ๋ย” และท่านทูลว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี่”

46:3 และพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นพระเจ้า เป็นพระเจ้าของบิดาเจ้า อย่ากลัวที่จะลงไปยังอียิปต์ เพราะที่นั่นเราจะทำให้เจ้าเป็นประชาชาติใหญ่

46:4 เราจะลงไปกับเจ้าถึงในอียิปต์ และเราจะพาเจ้าขึ้นมาอีกด้วยเป็นแน่ และโยเซฟจะวางมือของเขาบนตาของเจ้า”

พระเจ้าทรงให้ความมั่นใจยาโคบ

บัดนี้กองคาราวานมุ่งหน้าไปยังอียิปต์ จากมัมเรพวกเขาลงมายังเบเออร์เชบา ซึ่งยังอยู่ในแผ่นดินคานาอันและที่นั่นยาโคบ (อิสราเอล) ถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ แด่พระเจ้าแห่งอิสอัคบิดาของตน

พระเจ้าประทานนิมิตต่าง ๆ แก่อิสราเอลในตอนกลางคืน พระเจ้าของอิสอัคบิดาของเขากำลังรับประกันเขาว่าเขาสามารถลงไปยังอียิปต์ได้อย่างปลอดภัย พระองค์จะทรงอยู่ที่นั่นกับพวกเขาและสร้างพวกเขาให้เป็นประชาชาติหนึ่งที่ใหญ่โตในอียิปต์ จากนั้นก็จะพาพวกเขามาอยู่ในแผ่นดินคานาอันอีก

นั่นเป็นการกล่าวซ้ำพระสัญญานั้นที่พระเจ้าประทานไว้แก่อับราฮัมในปฐมกาล 15:13-16:

“และพระองค์ตรัสแก่อับรามว่า “จงทราบอย่างแน่นอนเถิดว่า เชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนแปลกหน้าในแผ่นดินที่ไม่ใช่ของพวกเขา และจะรับใช้พวกนั้น และพวกนั้นจะกดขี่ข่มเหงพวกเขาสี่ร้อยปี และประเทศนั้นซึ่งพวกเขาจะรับใช้ เราจะพิพากษาเช่นกัน และหลังจากนั้นพวกเขาจะออกมาพร้อมกับทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก และเจ้าจะไปสู่บรรพบุรุษของเจ้าโดยผาสุก เจ้าจะถูกฝังในวัยชรามาก แต่ในชั่วอายุที่สี่พวกเขาจะกลับมาที่นี่อีกครั้ง เพราะว่าความชั่วช้าของคนอาโมไรต์ยังไม่ครบถ้วน”

แผนการทั้งหมดนั้นของพระเจ้ากำลังทำงานอยู่ พระองค์จะทรงทำให้พระสัญญาเหล่านั้นสำเร็จจริง จะมีการข่มเหงและความทุกข์ลำบาก แต่พระเจ้าจะประทานแผ่นดินคานาอันให้แก่เชื้อสายและลูกหลานของอับราฮัม

ข้อ 5-28:

46:5 และยาโคบก็ลุกขึ้นไปจากเมืองเบเออร์เชบา และบรรดาบุตรชายของอิสราเอลก็บรรทุกยาโคบบิดาของพวกเขา และลูกหลานเล็ก ๆ ของพวกเขาและภรรยาของพวกเขา ในขบวนเกวียนทั้งหลายซึ่งฟาโรห์ได้ส่งมารับท่าน

46:6 และพวกเขาพาฝูงสัตว์ของตน และทรัพย์สมบัติของตนซึ่งพวกเขาได้มาในแผ่นดินแห่งคานาอัน และเข้ามาในอียิปต์ ยาโคบและบรรดาเชื้อสายของท่านพร้อมกับท่าน

46:7 พวกบุตรชายของท่าน และพวกหลานชายของท่านพร้อมกับท่าน พวกบุตรสาวของท่าน และพวกหลานสาวของท่าน และเชื้อสายทั้งหมดของ

ท่าน ท่านก็นำมาพร้อมกับท่านเข้าในอียิปต์
46:8 และเหล่านี้เป็นชื่อลูกหลานของอิสราเอล ซึ่งเข้ามาในอียิปต์ ยาโคบและบุตรชายทั้งหลายของท่านคือ รูเบน บุตรหัวปีของยาโคบ
46:9 และบุตรชายทั้งหลายของรูเบนคือ ฮาโนค และปัลลู และเฮสโรน และคารมี
46:10 และบุตรชายทั้งหลายของสิเมโอนคือ เยมูเอล และยามีน และโอหาด และยาคีน และโศหาร์ และชาอูล บุตรชายของหญิงชาวคานาอันคนหนึ่ง
46:11 และบุตรชายทั้งหลายของเลวีคือ เกอร์โชน โคฮาท และเมรารี
46:12 และบุตรชายทั้งหลายของยูดาห์คือ เอร์ และโอนัน และเช-ลาห์ และเปเรศ และเศ-ราห์ แต่เอร์และโอนันได้ถึงแก่ความตายในแผ่นดินแห่งคานาอัน และบุตรชายทั้งหลายของเปเรศคือ เฮสโรน และฮามูล
46:13 และบุตรชายทั้งหลายของอิสสาคาร์คือ โทลา และปูวาห์ และโยบ และชิมโรน
46:14 และบุตรชายทั้งหลายของเศบูลุนคือ เสเรด และเอโลน และยาเลเอล
46:15 เหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของเลอาห์ ซึ่งนางได้คลอดให้ยาโคบในปัดดานอารัม กับบุตรสาวของท่านคือ ดีนาห์ ทุกชีวิตของบรรดาบุตรชายของท่าน และบุตรสาวทั้งหลายของท่าน คือสามสิบสามคน
46:16 และบุตรชายทั้งหลายของกาดคือ ศิฟีโอน และฮักกี ชูนี และเอสโบน เอรี และอาโรดี และอาเรลี
46:17 และบุตรชายทั้งหลายของอาเชอร์คือ ยิมนาห์ และอิชอูอาห์ และอิชวี และเบรียาห์ และเสราห์น้องสาวของพวกเขา และบุตรชายทั้งหลายของเบรียาห์คือ เฮเบอร์ และมัลคีเอล
46:18 เหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของศิลปาห์ ผู้ที่ลาบันยกให้แก่เลอาห์บุตรสาวของตน และคนเหล่านี้นางได้คลอดให้ยาโคบ คือสิบหกคน
46:19 บุตรชายทั้งหลายของราเชลภรรยาของยาโคบคือ โยเซฟ และเบนยามิน
46:20 และมนัสเสห์กับเอฟราอิม ได้ถูกคลอดให้แก่โยเซฟในแผ่นดินแห่งอียิปต์ ซึ่งอาเสนัทบุตรสาวของโปทิเฟราห์ ปุโรหิตแห่งเมืองโอนคลอดให้ท่าน
46:21 และบุตรชายทั้งหลายของเบนยามินคือ เบลา และเบเคอร์ และอัชเบล เกรา และนาอามาน เอไฮ และโรช มุปปิม และหุปปิม และอาร์ด
46:22 เหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของราเชล ซึ่งถูกคลอดแก่ยาโคบ ทั้งหมดมีสิบสี่คน
46:23 และบุตรชายทั้งหลายของดานคือ หุชิม
46:24 และบุตรชายทั้งหลายของนัฟทาลีคือ ยาเซเอล กูนี เยเซอร์ และชิลเลม
46:25 เหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของบิลฮาห์ ผู้ซึ่งลาบันยกให้แก่ราเชลบุตรสาวของตน และนางคลอดคนเหล่านี้ให้ยาโคบ ทั้งหมดมีเจ็ดคน
46:26 ทุกคนที่มากับยาโคบเข้าในอียิปต์ ซึ่งออกมาจากบั้นเอวของท่าน ไม่นับภรรยาของบุตรชายทั้งหลายของยาโคบ ทั้งหมดมีหกสิบหกคน
46:27 และบุตรชายทั้งหลายของโยเซฟ ซึ่งได้ถูกคลอดให้แก่ท่านในอียิปต์ มีสองคน ทุกคนแห่งครอบครัวของยาโคบ ซึ่งเข้ามาในอียิปต์ มีเจ็ดสิบคน
46:28 และยาโคบได้ส่งยูดาห์ล่วงหน้าก่อนท่านไปหาโยเซฟ เพื่อจะนำหน้าของท่านไปยังเมืองโกเชน และพวกเขาก็มาถึงแผ่นดินแห่งโกเชน

ลำดับพงศ์พันธุ์ของคนเหล่านั้นที่ไปยังอียิปต์

ดร. สโกฟิลด์คิดว่าอิสราเอลทำผิดในการลงไปยังอียิปต์ ว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้ทำเช่นนั้นแต่ว่าเขาควรอยู่ต่อไปในคานาอัน แต่ดูเหมือนว่า ดร. สโกฟิลด์จะคิดผิดเนื่องจากพระเจ้าได้ทรงตั้งโยเซฟให้อยู่ที่นั่นเพื่อช่วยผู้คนเหล่านั้นให้รอดชีวิตและเนื่องจากพระองค์ทรงสัญญาแก่อับราฮัมแล้วว่าพวกเขาจะไปอยู่ในอียิปต์

ในกองคาราวานนั้นที่ไปยังอียิปต์ พร้อมกับเกวียนและอูฐเหล่านั้น พร้อมกับฝูงแกะ แพะ วัว อูฐและลา มีหกสิบหกคน (ข้อ 26) ไม่รวมยาโคบ จากนั้นโยเซฟและบุตรชายสองคนของเขาในอียิปต์ก็รวมเป็นเจ็ดสิบคน ดร. สโกฟิลด์กล่าวว่า:

> มีคนนึกว่ามีความคลาดเคลื่อน “ทุกคนที่มากับยาโคบ” คือ 66 คน “ทุกคนแห่งครอบครัวของยาโคบ” (ข้อ 27 นั่นคือ ครอบครัวทั้งหมดของยาโคบ) มี 70 คน นั่นคือ 66 คนนั้นซึ่งมากับยาโคบ ส่วนโยเซฟกับบุตรชายสองคนของเขา ซึ่งอยู่ในอียิปต์แล้ว = 69 คน; ยาโคบเอง = 70 คน

จากนั้น กิจการ 7:14 ก็พูดถึงเรื่องนี้: “แล้วโยเซฟได้ส่งไป และเชิญยาโคบบิดาของท่านให้มาหาท่านกับบรรดาญาติพี่น้องของท่านเจ็ดสิบห้าคน” ดร. สโกฟิลด์เสริมตรงนั้นว่า:

> ไม่มีความขัดแย้งจริง ๆ เลย “ครอบครัวของยาโคบ” นับได้เจ็ดสิบคน แต่ “ญาติพี่น้อง” นั้นคงจะรวมภรรยาเหล่านั้นของบุตรชายทั้งหลายของยาโคบเข้าไว้ด้วย

มีอยู่สองสามเรื่องที่น่าสนใจเกี่ยวกับชื่อของคนเหล่านี้ของครอบครัวของยาโคบที่ลงไปยังอียิปต์

คารมี (ข้อ 9), บุตรชายของรูเบน, จะมีทายาทคนหนึ่ง, อาคาน, ผู้ซึ่งจะขโมยทองคำแท่ง, เงินหลายเชเขลและเสื้อผ้าของบาบิโลนไปในการยึดเมืองเยรีโค และจะถูกหินขว้างจนตาย (ยชว. บทที่ 7)

บุตรชายทั้งสามของเลวี (ข้อ 11) จะถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งในหนังสืออพยพและเลวีนิติ-ในอพยพมากเป็นพิเศษ เนื่องจากคนเลวีทั้งสามกลุ่มนั้นจะถูกแบ่งออกโดยมีงานรับใช้ที่แยกจากกัน

เปเรศ บุตรชายของยูดาห์ (ข้อ 12) อยู่ในสายบรรพบุรุษของพระคริสต์ เช่นเดียวกับเฮสโรน บุตรชายของเขา (ลูกา 3:33)

น่าอัศจรรย์ใจที่ว่าจากคนทั้งหกสิบหกคนนี้-ลูกหลานของยาโคบ-มีกล่าวถึงบุตรสาวแค่สองคนเท่านั้น นั่นคือ ดีนาห์บุตรสาวของเลอาห์ (ข้อ 15) และเสราห์บุตรสาวของอาเชอร์ นั่นหมายความว่าบุตรสาวคนอื่น ๆ ที่เหลือได้ถูกให้กำเนิดแต่ไม่ถูกนับไว้ แต่เฉพาะชายเหล่านี้เท่านั้น; หรือมันหมายความว่า เพราะทรงมีแผนการพิเศษต่าง ๆ สำหรับชนชาติอิสราเอล พระเจ้าจึงเลือกที่จะประทานพวกผู้ชายให้นำครอบครัวทั้งหลาย?

บัดนี้อิสราเอลส่งยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรคนโตที่มีความรับผิดชอบมากที่สุดของเขา ไปก่อนเขาเพื่อไปพบกับโยเซฟและนำทางไปยังที่ ๆ พวกเขาจะต้องไปตั้งรกรากอาศัยอยู่ในเมืองโกเชน

ข้อ 29-34:

46:29 และโยเซฟก็จัดเตรียมรถม้าของตน และขึ้นไปเพื่อพบอิสราเอลบิดาของตนที่เมืองโกเชน และแสดงตัวแก่บิดา และท่านก็กอดคอบิดา และร้องไห้บนคอของบิดาอยู่พักใหญ่

46:30 และอิสราเอลกล่าวแก่โยเซฟว่า “เดี๋ยวนี้พ่อจะตายก็ตามเถิด ด้วยว่าพ่อได้เห็นหน้าของเจ้าแล้ว

เพราะว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่”
46:31 และโยเซฟกล่าวแก่พวกพี่น้องของท่าน และแก่ครอบครัวบิดาของท่านว่า “เราจะขึ้นไป และแสดงแก่ฟาโรห์ และทูลแก่พระองค์ว่า ‘พวกพี่น้องของข้าพระองค์ และครอบครัวบิดาของข้าพระองค์ ผู้ซึ่งเคยอยู่ในแผ่นดินแห่งคานาอันนั้น มาหาข้าพระองค์แล้ว
46:32 และชายเหล่านั้นเป็นผู้เลี้ยงแกะ เพราะอาชีพของพวกเขาคือการเลี้ยงสัตว์ และพวกเขาได้นำฝูงแพะแกะของพวกเขา และฝูงวัวของพวกเขา และทุกสิ่งที่พวกเขามีอยู่มา’
46:33 และจะเป็นไปตามนี้ เมื่อฟาโรห์จะรับสั่งให้พวกท่านเข้าเฝ้า และจะตรัสว่า ‘พวกเจ้าประกอบอาชีพอะไร’
46:34 พวกท่านจงทูลว่า ‘อาชีพของพวกผู้รับใช้ของพระองค์นั้นเกี่ยวข้องกับปศุสัตว์ตั้งแต่วัยเยาว์ของพวกข้าพระองค์มาจนถึงเวลานี้ ทั้งพวกข้าพระองค์และบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ด้วย’ เพื่อพวกท่านจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งโกเชน เหตุว่าคนเลี้ยงแพะแกะทุกคนนั้นเป็นที่รังเกียจแก่ชาวอียิปต์”

ยาโคบพบกับโยเซฟบุตรชายของตน!

ช่างเป็นการพบหน้ากันอันชื่นบานจริง ๆ! โยเซฟในรถม้าของตน ขึ้นไปพบกับบิดาของเขาเมื่อกองคาราวานนั้นหยุดอยู่ในแผ่นดินโกเชนที่อยู่ใกล้เคียง ช่างเป็นการพบกันพร้อมกับน้ำตาแห่งความชื่นบาน! บัดนี้อิสราเอลพร้อมแล้วที่จะตาย ปีอันเปลี่ยวเหงาเหล่านั้นหลุดลอยไปจากความทรงจำของเขาแล้ว เมื่อเห็นโยเซฟยังมีชีวิตอยู่

ในที่นี้โยเซฟสั่งพี่น้องของตน พวกเขาควรกล่าวแก่ฟาโรห์ว่าพวกเขาเป็นคนเลี้ยงแกะและคุ้นเคยกับฝูงวัวและฝูงแพะแกะเพื่อที่พวกเขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชนได้ โดยแยกขาดจากพวกคนอียิปต์ ผู้ซึ่งพวกเขาจะเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนแก่คนเหล่านั้น

ดังนั้นบัดนี้ยาโคบและครอบครัวทั้งหลายของเขาจึงตั้งรกรากอยู่ในอียิปต์และที่นั่นพวกเขาจะเติบโตเป็นประชาชาติหนึ่งที่ใหญ่โตและจากนั้นจะถูกทำให้ตกเป็นทาสและจากนั้นก็ถูกนำออกมาภายใต้โมเสสพร้อมกับหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ใหญ่โต

ปฐมกาล 47

ข้อ 1-12:

47:1 แล้วโยเซฟเข้าเฝ้าและทูลฟาโรห์ และทูลว่า “บิดาของข้าพระองค์และพวกพี่น้องของข้าพระองค์ และฝูงแพะแกะของพวกเขา และฝูงวัวของพวกเขา และทุกสิ่งที่พวกเขามีอยู่ ได้ออกมาจากแผ่นดินแห่งคานาอันแล้ว และดูเถิด พวกเขาอยู่ในแผ่นดินแห่งโกเชน”

47:2 และโยเซฟเอาบางคนจากพวกพี่น้องของท่าน คือผู้ชายห้าคน และพาพวกเขาไปเข้าเฝ้าฟาโรห์

47:3 และฟาโรห์ตรัสแก่พี่น้องของท่านว่า “พวกเจ้าประกอบอาชีพอะไร” และพวกเขาทูลฟาโรห์ว่า “พวกผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้เลี้ยงแพะแกะ ทั้งพวกข้าพระองค์ และบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ด้วย”

47:4 พวกเขาทูลฟาโรห์ยิ่งกว่านั้นว่า “พวกข้าพระองค์มาเพื่ออาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ เพราะเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ไม่มีทุ่งหญ้าสำหรับฝูงแพะแกะของพวกเขา เพราะว่าการกันดารอาหารร้ายแรงยิ่งนักในแผ่นดินแห่งคานาอัน เหตุฉะนั้นบัดนี้ พวกข้าพระองค์ขอร้องพระองค์ โปรดให้พวกผู้รับใช้ของพระองค์อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งโกเชนเถิด”

47:5 และฟาโรห์ตรัสแก่โยเซฟ โดยกล่าวว่า “บิดาของท่านและพวกพี่น้องของท่านมาหาท่านแล้ว

47:6 แผ่นดินแห่งอียิปต์อยู่ต่อหน้าท่านแล้ว ในส่วนที่ดีที่สุดของแผ่นดินนี้ จงให้บิดาและพวกพี่น้องของท่านอาศัยอยู่เถิด ในแผ่นดินแห่งโกเชนจงให้พวกเขาอาศัยอยู่ และถ้าท่านรู้ว่าผู้ใดในท่ามกลางพวกเขาเป็นคนมีความสามารถ ก็จงตั้งพวกเขาให้เป็นเหล่าหัวหน้าเหนือกองเลี้ยงสัตว์ของเรา”

47:7 และโยเซฟก็พายาโคบบิดาของท่านเข้ามาและให้ท่านเข้าเฝ้าฟาโรห์ และยาโคบก็ถวายพระพรแด่ฟาโรห์

47:8 และฟาโรห์ตรัสแก่ยาโคบว่า “ท่านอายุเท่าไรแล้ว”

47:9 และยาโคบทูลฟาโรห์ว่า “วันทั้งหลายแห่งปีเหล่านั้นแห่งการสัญจรอยู่ของข้าพระองค์เท่ากับหนึ่งร้อยสามสิบปี วันทั้งหลายแห่งปีเหล่านั้นแห่งชีวิตของข้าพระองค์ก็น้อยและชั่วร้าย และไม่ได้ถึงวันทั้งหลายแห่งปีเหล่านั้นแห่งชีวิตของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในวันทั้งหลายแห่งการสัญจรอยู่ของพวกเขา”

47:10 และยาโคบถวายพระพรแด่ฟาโรห์ และทูลลาไปจากพระพักตร์ฟาโรห์

47:11 และโยเซฟให้บิดาของตนและพวกพี่น้องของตนอาศัยอยู่ และมอบกรรมสิทธิ์ที่ดินให้พวกเขาในแผ่นดินแห่งอียิปต์ ในส่วนที่ดีที่สุดของแผ่นดินนั้น คือในแผ่นดินแห่งราเมเสส ตามที่ฟาโรห์ได้บัญชา

47:12 และโยเซฟบำรุงเลี้ยงดูบิดาของตนและพวกพี่น้องของตน และครอบครัวทั้งหมดของบิดาของตน ด้วยอาหาร ตามครอบครัวทั้งหลายของพวกเขา

ยาโคบและครอบครัวในอียิปต์

ยาโคบอยากแยกพวกพี่น้องของตนไปต่างหากและไม่อยากให้พวกเขาปะปนและแต่งงานกับคนต่างชาติชาวอียิปต์เหล่านี้ ดังนั้นเขาจึงสั่งพวกเขาให้พูดว่าพวกเขาเป็นคนเลี้ยงแกะ เพราะว่าคนเลี้ยงแกะเป็นสิ่งน่า

สะอิดสะเอียนแก่คนอียิปต์ พวกเขาจะต้องขอแผ่นดินโกเชนซึ่งไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีหญ้าอุดมและที่กว้างขวางสำหรับฝูงแพะแกะและฝูงวัว ฟาโรห์เห็นด้วยกับโยเซฟ และพวกเขาจะได้พื้นที่ในแผ่นดินโกเชนไป ซึ่งอยู่ส่วนทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอียิปต์

จงหมายเหตุว่าคนอิสราเอลเหล่านี้กล่าวว่าพวกเขาแค่อยากที่จะ “อาศัยอยู่” ในแผ่นดินนั้นจนกว่าการกันดารอาหารนั้นจะสิ้นสุดลง (ข้อ 4)

โยเซฟพาบิดาของตนเข้าเฝ้าฟาโรห์ คำถามก็คือว่า “ท่านอายุเท่าไรแล้ว”

ยาโคบกล่าวอย่างเศร้าสร้อยว่า “วันทั้งหลายแห่งปีเหล่านั้นแห่งการสัญจรอยู่ของข้าพระองค์เท่ากับหนึ่งร้อยสามสิบปี วันทั้งหลายแห่งปีเหล่านั้นแห่งชีวิตของข้าพระองค์ก็น้อยและชั่วร้าย” คุณเห็นแล้วว่า อับราฮัมมีชีวิตอยู่จนถึง 175 ปี (ปฐก. 25:7) อิสอัคมีชีวิตอยู่ถึง 180 ปี (ปฐก. 35:28) ยาโคบมีอายุน้อยกว่าสองคนนี้เยอะ แต่เขาก็รู้สึกว่าตนเป็นคนชราและแก่หง่อมแล้ว

“น้อยและชั่วร้าย” เขากล่าว คือปีเหล่านั้นแห่งชีวิตของเขา ชั่วร้ายหรือ? เขาเป็นชายที่เศร้าโศกมานานหลายปีแล้ว เมื่อมีคนมาบอกเขาว่าโยเซฟหายตัวไปและนำเสื้อผ้าเปื้อนเลือดมาให้ซึ่งทำให้เขาคิดว่าโยเซฟถูกฆ่าเสียแล้วโดยพวกสัตว์ป่า “บรรดาบุตรชายของท่าน และบรรดาบุตรสาวของท่านก็ลุกขึ้นเพื่อจะปลอบโยนท่าน แต่ท่านไม่ยอมรับการปลอบโยน และท่านกล่าวว่า “เพราะพ่อจะลงไปยังหลุมฝังศพโดยการไว้ทุกข์ให้บุตรชายของพ่อ” ดังนั้นบิดาของเขาร้องไห้เพื่อเขา”

เมื่อพวกพี่ ๆ กลับมาจากอียิปต์ครั้งแรกนั้นและทิ้งสิเมโอนให้เป็นนักโทษที่นั่น “ยาโคบบิดาของพวกเขากล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าทำให้เราสูญเสียลูก ๆ ของเรา โยเซฟก็เสียไปแล้ว และสิเมโอนก็เสียไปแล้ว และพวกเจ้ายังจะเอาเบนยามินไป สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเข้าประชิดเรา” (ปฐก. 42:36) ราเชลภรรยาสุดที่รักของเขาตายไปแล้วตอนคลอดเบนยามิน บัดนี้นานกว่ายี่สิบปีเขาได้เป็นทุกข์โศกเพราะเรื่องโยเซฟ ดังนั้นวันทั้งหลายของเขาจึงดูเหมือนชั่วร้ายในความคิดของยาโคบผู้ชรา

จากข้อ 11 ดูเหมือนว่าแผ่นดินราเมเสสเป็นอีกชื่อหนึ่งของแผ่นดินโกเชนซึ่งเป็นที่ ๆ ลูกหลานของอิสราเอลไปตั้งรกรากอยู่ นี่ทำให้เกิดความยุ่งยากในประวัติศาสตร์เพราะว่าในเวลาต่อมาฟาโรห์ราเมเสสเป็นที่รู้จักมากกว่าฟาโรห์องค์ที่พื้นที่แห่งนี้ถูกตั้งชื่อตามอย่างชัดเจน

โยเซฟ ซึ่งดูแลยุ้งฉางทั้งหมดของอียิปต์ บัดนี้เลี้ยงดูบิดาและพี่น้องของตนและครอบครัวของพวกเขา

ข้อ 13-26:

47:13 และไม่มีอาหารทั่วแผ่นดินทั้งสิ้นเลย เพราะการกันดารอาหารร้ายแรงยิ่งนัก จนแผ่นดินแห่งอียิปต์และแผ่นดินแห่งคานาอันทั้งสิ้นหมดสิ้นเรี่ยวแรงเพราะการกันดารอาหารนั้น

47:14 และโยเซฟรวบรวมเงินทั้งหมดที่ถูกพบในแผ่นดินแห่งอียิปต์ และในแผ่นดินแห่งคานาอัน ที่เป็นค่าข้าวซึ่งพวกเขาซื้อ และโยเซฟนำเงินนั้นไปไว้ในพระราชวังของฟาโรห์

47:15 และเมื่อเงินในแผ่นดินแห่งอียิปต์และในแผ่นดินแห่งคานาอันหมดแล้ว ชาวอียิปต์ทั้งสิ้นได้มาหาโยเซฟ และกล่าวว่า “ขออาหารให้พวกข้าพเจ้าเถิด ด้วยว่าทำไมพวกข้าพเจ้าควรจะต้อง

อดตายต่อหน้าท่านเล่า เพราะเงินหมดแล้ว”
47:16 และโยเซฟกล่าวว่า “จงเอาฝูงสัตว์ของพวกเจ้ามาให้ และเราจะให้แก่พวกเจ้าแลกกับฝูงสัตว์ของพวกเจ้า ถ้าเงินหมดแล้ว”
47:17 และพวกเขาก็นำฝูงสัตว์ของพวกเขามาให้โยเซฟ และโยเซฟก็ให้อาหารแก่พวกเขาแลกกับฝูงม้า และฝูงแพะแกะ และฝูงวัว และฝูงลา และท่านเลี้ยงพวกเขาด้วยอาหารแลกกับฝูงสัตว์ของพวกเขาสำหรับปีนั้น
47:18 เมื่อปีนั้นสิ้นสุดลงแล้ว พวกเขาก็มาหาท่านในปีที่สอง และกล่าวแก่ท่านว่า “พวกข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังเรื่องนี้ไว้จากเจ้านายของข้าพเจ้าว่า เงินของพวกข้าพเจ้าหมดแล้ว เจ้านายของข้าพเจ้ามีฝูงสัตว์ของพวกข้าพเจ้าแล้วด้วย ไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่ในสายตาเจ้านายของข้าพเจ้าเลย เว้นแต่ตัวของพวกข้าพเจ้า กับที่ดินของพวกข้าพเจ้าเท่านั้น
47:19 ทำไมพวกข้าพเจ้าควรจะต้องอดตายต่อหน้าต่อตาท่านเล่า ทั้งพวกข้าพเจ้ากับที่ดินของพวกข้าพเจ้า ขอโปรดซื้อพวกข้าพเจ้ากับที่ดินของพวกข้าพเจ้าแลกกับอาหารเถิด และพวกข้าพเจ้ากับที่ดินของพวกข้าพเจ้าจะเป็นพวกผู้รับใช้ของฟาโรห์ และขอโปรดให้เมล็ดพันธุ์ข้าวแก่พวกข้าพเจ้าเถิด เพื่อพวกข้าพเจ้าจะมีชีวิตอยู่ได้และไม่ตาย เพื่อแผ่นดินนี้จะไม่รกร้างไป”
47:20 และโยเซฟก็ซื้อที่ดินทั้งหมดในแผ่นดินแห่งอียิปต์ถวายแด่ฟาโรห์ เพราะคนอียิปต์ทุกคนขายไร่นาของตน เพราะการกันดารอาหารมีชัยเหนือพวกเขา ดังนั้นแผ่นดินจึงตกเป็นของฟาโรห์
47:21 และสำหรับประชาชนเหล่านั้น ท่านให้พวกเขาย้ายไปอยู่ที่นครต่าง ๆ ทั่วประเทศอียิปต์จากเขตแดนนี้ไปจนถึงเขตแดนโน้น
47:22 เว้นแต่ที่ดินของพวกปุโรหิตเท่านั้นท่านไม่ได้ซื้อ เพราะพวกปุโรหิตได้รับส่วนแบ่งที่ถูกกำหนดไว้สำหรับพวกเขาจากฟาโรห์ และได้รับประทานส่วนแบ่งของพวกเขาซึ่งฟาโรห์พระราชทานให้พวกเขา ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่ได้ขายที่ดินของพวกเขา
47:23 แล้วโยเซฟกล่าวแก่ประชาชนว่า “ดูเถิด เราได้ซื้อตัวพวกเจ้าวันนี้กับที่ดินของพวกเจ้าให้เป็นของฟาโรห์แล้ว ดูเถิด นี่คือเมล็ดพันธุ์ข้าวสำหรับพวกเจ้า และพวกเจ้าจงไปหว่านที่ที่ดินเถิด
47:24 และให้เป็นไปอย่างนี้เมื่อเกิดผลเพิ่มพูนแล้ว พวกเจ้าจงถวายหนึ่งในห้าส่วนแด่ฟาโรห์ และเก็บสี่ส่วนไว้เป็นของตนเอง ใช้เป็นเมล็ดพันธุ์สำหรับไร่นาบ้าง และเป็นอาหารสำหรับพวกเจ้า และสำหรับคนทั้งหลายแห่งครอบครัวของพวกเจ้า และเป็นอาหารสำหรับเด็กเล็กของพวกเจ้า”
47:25 และคนทั้งหลายกล่าวว่า “ท่านได้ช่วยชีวิตของพวกข้าพเจ้าไว้ ขอให้พวกข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาเจ้านายของข้าพเจ้าเถิด และพวกข้าพเจ้าจะเป็นพวกผู้รับใช้ของฟาโรห์”
47:26 และโยเซฟตั้งเป็นกฎหมายเหนือแผ่นดินแห่งอียิปต์ตราบเท่าทุกวันนี้ว่า ให้ฟาโรห์ได้หนึ่งในห้าส่วน เว้นแต่ที่ดินของพวกปุโรหิตเท่านั้น ซึ่งไม่ตกเป็นของฟาโรห์

พวกคนอียิปต์ยกเงินทอง ฝูงสัตว์
ที่ดินให้แก่ฟาโรห์เพื่อแลกอาหาร

เราเศร้าใจที่ได้เห็นว่าเหล่าชาวนาทั่วทั้งอียิปต์ต้องยอมสละเงินทองของตนให้แก่ฟาโรห์เพื่อแลกอาหาร จากนั้นก็ฝูงสัตว์ของพวกเขา จากนั้นก็ที่ดินนั้นเองเพื่อที่จะมีอาหารกิน แต่มันก็ยุติธรรมแล้วที่จะกล่าว

ว่าหากไม่มีผู้เผด็จการสักคนและการปกครองที่รวมอำนาจไว้ที่ศูนย์กลางแบบแข็งแกร่ง ประเทศชาตินั้นก็คงไม่สามารถฟันฝ่าการกันดารอาหารเจ็ดปีนั้นได้ ใครสักคนต้องแน่ใจว่าอาหารถูกกักตุนไว้ในช่วงเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์นั้น ใครสักคนต้องแน่ใจว่ามันถูกแจกจ่ายตลอดเจ็ดปีแห่งการกันดารอาหารนี้อย่างระมัดระวังและซื่อตรง การปกครองในฐานะเป็นแผนการหนึ่งเป็นมาจากพระเจ้า และมนุษย์ซึ่งอ่อนแอและผิดบาปก็ต้องมีรัฐบาลของมนุษย์ แต่ผลลัพธ์ของการกันดารอาหารเจ็ดปีนั้นก็คือว่า บัดนี้แผ่นดินตกอยู่ในมือของฟาโรห์แล้ว และคนเหล่านั้นที่ใช้ดินเพาะปลูกก็ต้องจ่ายค่าเช่าที่ดิน แต่ที่ดินของพวกปุโรหิตไม่ได้ถูกยึดไป เนื่องจากปุโรหิตเหล่านี้ของพวกพระแห่งอียิปต์ที่เป็นรูปเคารพได้รับการเลี้ยงดูโดยกองทุนสาธารณะ ความจริงก็คือว่า การจ่ายหนึ่งในห้าของผลผลิตให้แก่รัฐบาลในสมัยนั้น ก็ไม่แย่เท่ากับการจ่ายร้อยละห้าสิบของรายรับทั้งหมดของเราให้แก่รัฐบาล อย่างที่คนเป็นอันมากในอเมริกาต้องกระทำ

ข้อ 27-31:

47:27 และอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งอียิปต์ ในเขตแดนแห่งโกเชน และพวกเขามีทรัพย์สมบัติทั้งหลายที่นั่น และเจริญขึ้น และทวีขึ้นมากยิ่งนัก

47:28 และยาโคบอาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งอียิปต์สิบเจ็ดปี ดังนั้นอายุทั้งหมดของยาโคบจึงเท่ากับหนึ่งร้อยสี่สิบเจ็ดปี

47:29 และเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้วที่อิสราเอลจะสิ้นชีพ และท่านได้เรียกโยเซฟบุตรชายของท่านมา และกล่าวแก่โยเซฟว่า “ถ้าบัดนี้พ่อได้รับความกรุณาในสายตาของลูก พ่อขอร้องลูก ขอให้ลูกเอามือของลูกวางไว้ใต้ต้นขาของพ่อ และปฏิบัติต่อพ่อด้วยความเมตตาและจริงใจ พ่อขอร้องลูก ขออย่าฝังพ่อไว้ในอียิปต์เลย

47:30 แต่พ่ออยากถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของพ่อ และลูกจงแบกพ่อออกไปจากอียิปต์ และฝังพ่อไว้ในที่ฝังศพของบรรพบุรุษของพ่อเถิด” และโยเซฟกล่าวว่า “ลูกจะกระทำตามที่พ่อได้พูดไว้นั้น”

47:31 และท่านกล่าวว่า “จงปฏิญาณให้พ่อ” และโยเซฟก็ปฏิญาณให้บิดา และอิสราเอลก็โน้มตัวลงบนหัวเตียงนอน

ยาโคบใช้เวลาสิบเจ็ดปีสุดท้ายในอียิปต์

ลูกหลานเหล่านี้ของยาโคบเป็นคนประหยัดอดออม ทรัพย์สิ่งของของพวกเขาเพิ่มพูนและทวีขึ้นอย่างเหลือล้น ยาโคบมีชีวิตอยู่ 17 ปี ซึ่งทำให้เขามีอายุได้ 147 ปีก่อนเขาเสียชีวิต

แต่ยาโคบจำได้ว่าตนมีพันธสัญญาหนึ่งกับพระเจ้า เชื้อสายของเขาจะได้รับแผ่นดินคานาอันเป็นมรดก ดังนั้นบุตรชายทั้งหลายของเขาจึงต้องนำศพของเขากลับไปยังอิสราเอลและฝังเขาในถ้ำแห่งมัคเปลาห์ใกล้เฮโบรนซึ่งเป็นที่ ๆ อับราฮัมและซาราห์, อิสอัคและเรเบคาห์และเลอาห์ภรรยาของยาโคบถูกฝัง โยเซฟสาบานต่อบิดาของตนว่าตนจะทำตามคำขอสุดท้ายของบิดา อิสราเอลแค่กำลัง “อาศัยอยู่” ในอียิปต์เท่านั้น

ปฐมกาล 48

ข้อ 1-7:

48:1 และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ คนหนึ่งบอกโยเซฟว่า “ดูเถิด บิดาของท่านป่วยอยู่” และท่านก็พาบุตรชายทั้งสองของตนไปพร้อมกับท่าน คือ มนัสเสห์และเอฟราอิม

48:2 และคนหนึ่งบอกยาโคบ และกล่าวว่า “ดูเถิด โยเซฟบุตรชายของท่านมาหาท่าน” และอิสราเอลก็เสริมกำลังตัวเอง และนั่งบนเตียงนอน

48:3 และยาโคบกล่าวแก่โยเซฟว่า “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ปรากฏแก่พ่อที่ตำบลลูสในแผ่นดินแห่งคานาอัน และทรงอวยพรพ่อ

48:4 และตรัสแก่พ่อว่า ‘ดูเถิด เราจะทำให้เจ้ามีลูกดกและทำให้เจ้าทวีมากขึ้น และเราจะทำให้เจ้าเป็นมวลชนมหาศาล และจะยกแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์’

48:5 และบัดนี้บุตรชายทั้งสองของลูก คือเอฟราอิมและมนัสเสห์ ซึ่งได้เกิดแก่ลูกในแผ่นดินแห่งอียิปต์ก่อนพ่อมาหาลูกในอียิปต์ก็เป็นของพ่อ เหมือนรูเบนและสิเมโอน เขาทั้งสองจะเป็นของพ่อ

48:6 และบุตรคนอื่น ๆ ของลูก ซึ่งลูกได้ให้กำเนิดหลังจากเขาทั้งสอง จะเป็นของลูก และจะถูกเรียกตามชื่อของพวกพี่ชายของตนในการรับมรดกของพวกเขา

48:7 และสำหรับพ่อ เมื่อพ่อมาจากปัดดานมา ราเชลได้สิ้นชีวิตข้าง ๆ พ่อในแผ่นดินแห่งคานาอันตามทาง เมื่อยังมีระยะทางเล็กน้อยที่จะมาถึงเอฟราธาห์ และพ่อได้ฝังนางไว้ริมทางไปเอฟราธาห์นั่นแหละคือเบธเลเฮม”

ยาโคบพบหน้าบุตรชายทั้งสองของโยเซฟ

บัดนี้ยาโคบป่วยและอีกไม่นานก็จะตาย โยเซฟพาบุตรทั้งสองของตนมา นั่นคือ มนัสเสห์บุตรหัวปีและเอฟราอิม เห็นได้ชัดว่ายาโคบไม่ค่อยได้เห็นพวกเขา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าโยเซฟอยากให้พวกเขาได้รับพรก่อนตายจากปู่ของพวกเขา เราได้เห็นแล้วว่าอิสอัคมีของประทานในด้านการพยากรณ์ในการให้พรบุตรชายทั้งสองของเขา, ยาโคบและเอซาว คำพยากรณ์นั้นถูกให้โดยการเปิดเผยของพระเจ้าและต้องสำเร็จจริง แต่ยาโคบมีของประทานแบบเดียวกันที่จะให้พรพี่น้องสองคนนี้ ตามที่คุณจะเห็นในบทถัดไป

อับราฮัมเป็น “ผู้พยากรณ์คนหนึ่ง” ตามที่พระเจ้าทรงบอกอาบีเมเลค (ปฐก. 20:7) เราต้องจดจำไว้ว่าในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมเช่นเดียวกับในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ ผู้คนต้องมาไว้วางใจในพระผู้ช่วยให้รอดของพระเจ้า แม้พวกเขาไม่ทราบมากนักเกี่ยวกับพระองค์ก็ตาม ถึงกระนั้น อับราฮัมก็ “เชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่านั่นเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (ปฐก. 15:6; รม. 4:3) และคนเหล่านั้นได้รับการทรงนำของพระวิญญาณของพระเจ้าในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมและการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณเช่นกัน พวกเขาไม่มีพระวิญญาณสถิตอยู่ภายในร่างกายของตน ซึ่งพระเยซูทรงสัญญาไว้ในยอห์น 14:17 ว่า “พระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลาย” (ก่อนการคืนพระชนม์ของพระคริสต์) “และจะประทับอยู่ในท่านทั้งหลาย” (หลังจากการคืนพระชนม์ของพระคริสต์) แต่พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงกระทำกิจกับผู้คนของพระเจ้าในสมัยโบราณเช่นกัน

ยาโคบเตือนความจำโยเซฟเกี่ยวกับช่วงเวลาอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นที่ลูส (ต่อมาเรียกว่าเบธเอล) ในแผ่น

ดินคานาอันเมื่อเด็กหนุ่มคนหนึ่งหนีไปจากเอซาวพี่ชายของตน พระเจ้าได้ทรงยืนยันพันธสัญญานั้นแก่ยาโคบ ซึ่งพระองค์ทรงทำไว้กับอับราฮัมและอิสอัค พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่าจะทำให้เขามีลูกหลานมากมาย, ฝูงชนมหาศาล, และลูกหลานของเขาจะได้รับแผ่นดินคานาอันเป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์

เมื่อคิดถึงลูกหลานเหล่านั้น เขาก็กล่าวถึงเอฟราอิมและมนัสเสห์ เขาทั้งสองจะถูกนับว่าเป็นลูกหลานของยาโคบเพราะว่าพวกเขาจะได้เป็นสิบสองเผ่า

ขณะนั้นมีบุตรชายสิบสองคนแล้ว แต่คนหนึ่งจะก่อตั้งเผ่าของเลวี ซึ่งเป็นเผ่าปุโรหิต จะต้องมีอีกสิบสองเผ่า ดังนั้นบุตรชายสองคนของโยเซฟจึงรวมเป็นเผ่าที่สิบเอ็ดและสิบสอง แผ่นดินคานาอันจะถูกแบ่งออกให้แก่พวกเขาภายใต้โยชูวาในฐานะเผ่าต่าง ๆ

เมื่อคิดถึงลูกหลานของโยเซฟ เขาก็นึกถึงราเชล มารดาของโยเซฟผู้ซึ่งเสียชีวิตใกล้เบธเลเฮมและถูกฝังที่นั่น และอาจเป็นได้ว่า ยาโคบฝังส่วนหนึ่งของหัวใจของเขาไว้ที่นั่นเช่นกัน จงระลึกว่ายาโคบกล่าวถึงแผ่นดินคานาอันอยู่ตลอด (ข้อ 3,7) โอ โยเซฟเอ๋ย แม่ของเจ้าตายไปโดยเหลือลูกไว้เพียงสองคน แต่เจ้าจะมีลูกหลานมากมาย

ข้อ 8-20:

48:8 และอิสราเอลเห็นบุตรชายทั้งสองของโยเซฟ และกล่าวว่า “พวกนี้เป็นใคร”

48:9 และโยเซฟกล่าวแก่บิดาของตนว่า “นี่เป็นบุตรชายทั้งสองของลูกที่พระเจ้าประทานแก่ลูกในสถานที่นี้” และอิสราเอลกล่าวว่า “ขอพาบุตรทั้งสอง พ่อขอร้องลูก เข้ามาหาพ่อ และพ่อจะอวยพรพวกเขา”

48:10 บัดนี้ตาของอิสราเอลมืดมัวไปเพราะวัยชรา ท่านจึงมองอะไรไม่เห็น และโยเซฟพาบุตรทั้งสองเข้ามาใกล้บิดา และบิดาก็จุบเขาทั้งสอง และกอดเขาทั้งสอง

48:11 และอิสราเอลกล่าวแก่โยเซฟว่า “แต่ก่อนพ่อไม่ได้คิดว่าจะเห็นหน้าของลูก และดูเถิด พระเจ้าโปรดให้พ่อเห็นทั้งเชื้อสายของลูกด้วย”

48:12 และโยเซฟเอาบุตรทั้งสองออกมาจากระหว่างเข่าของท่าน และท่านโน้มตัวลงโดยซบหน้าของตนลงถึงดิน

48:13 และโยเซฟพาบุตรทั้งสอง โดยเอฟราอิมอยู่ในมือขวาของท่านซึ่งตรงกับมือซ้ายของอิสราเอล และมนัสเสห์อยู่ในมือซ้ายของท่านซึ่งตรงกับมือขวาของอิสราเอล และพาเขาทั้งสองเข้าไปใกล้บิดา

48:14 และอิสราเอลก็เหยียดมือขวาของตนออก และวางมือนั้นบนศีรษะของเอฟราอิมผู้เป็นน้อง และมือซ้ายของตนวางไว้บนศีรษะของมนัสเสห์ โดยนำทางมือของตนอย่างหลักแหลม เพราะว่ามนัสเสห์เป็นบุตรหัวปี

48:15 และอิสราเอลอวยพรโยเซฟ และกล่าวว่า “ขอพระเจ้า ซึ่งอับราฮัมและอิสอัคบิดาของข้าพระองค์ได้ดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์นั้น ขอพระเจ้าซึ่งได้ทรงบำรุงเลี้ยงข้าพระองค์ตลอดชีวิตของข้าพระองค์จนถึงวันนี้

48:16 ขอทูตสวรรค์องค์นั้นซึ่งได้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งสิ้น โปรดอวยพรเด็กหนุ่มทั้งสองคนนี้ และให้ชื่อของข้าพระองค์ถูกเอ่ยบนเขาทั้งสอง และชื่อของอับราฮัมและอิสอัค

บิดาของข้าพระองค์ และขอให้เขาทั้งสองคนเติบโตขึ้นเป็นมวลชนในท่ามกลางแผ่นดินโลกเถิด”
48:17 และเมื่อโยเซฟเห็นว่าบิดาของตนได้วางมือข้างขวาของท่านบนศีรษะของเอฟราอิม โยเซฟก็ไม่พอใจ และโยเซฟได้ยกมือบิดาของตนขึ้น เพื่อจะย้ายมือนั้นจากศีรษะของเอฟราอิมมาวางบนศีรษะของมนัสเสห์
48:18 และโยเซฟกล่าวแก่บิดาของตนว่า “ไม่ใช่อย่างนั้น คุณพ่อขอรับ เพราะคนนี้เป็นบุตรหัวปี ขอพ่อวางมือขวาของพ่อบนศีรษะคนนี้เถิด”
48:19 และบิดาของท่านก็ปฏิเสธ และกล่าวว่า “พ่อรู้แล้ว ลูกของพ่อเอ๋ย พ่อรู้แล้ว เขาจะเป็นประชาชนหนึ่งด้วย และเขาจะใหญ่โตด้วย แต่แท้จริงน้องชายของเขาจะใหญ่โตกว่าพี่ชาย และเชื้อสายของน้องชายนั้นจะกลายเป็นมวลชนหลายประชาชาติ”
48:20 และอิสราเอลได้อวยพรเขาทั้งสองวันนั้น โดยกล่าวว่า “ในชื่อเจ้า พวกอิสราเอลจะอวยพร โดยกล่าวว่า ‘ขอพระเจ้าโปรดให้ท่านเป็นเหมือนเอฟราอิมและเหมือนมนัสเสห์เถิด’” และอิสราเอลได้ตั้งเอฟราอิมให้เป็นใหญ่กว่ามนัสเสห์

การให้พรแบบเป็นคำพยากรณ์แก่เอฟราอิมและมนัสเสห์

ยาโคบป่วยและจะตายในไม่ช้า ดังนั้นหลังจากที่เขาได้วางแผนการต่าง ๆ เกี่ยวกับการฝังศพของเขา และโยเซฟได้สาบานว่าจะแบกศพของเขากลับไปยังมัมเรไปยังถ้ำมัคเปลาห์เพื่อทำการฝังแล้ว โยเซฟก็มาหายาโคบและพาบุตรชายทั้งสองมาด้วย เราอาจคิดว่าพวกเขาเป็นเด็ก ๆ แต่พวกเขาเกิดก่อนปีแห่งความอุดมสมบูรณ์เหล่านั้น (ปฐก. 41:50) และการกันดารอาหารเจ็ดปีนั้นก็ผ่านพ้นไปและจากนั้นก็อีกสิบเจ็ดปีที่ยาโคบได้อาศัยอยู่ในอียิปต์ ดังนั้นทั้งสองคนนั้นจึงน่าจะอายุยี่สิบสี่หรือยี่สิบห้าปีแล้วเป็นอย่างน้อย ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นชายหนุ่ม อย่างไรก็ตาม เมื่อมนุษย์สมัยก่อนมีอายุยืนขนาดนั้น พวกคนหนุ่มจึงไม่รีบแต่งงานขณะยังหนุ่ม อิสอัคอายุสี่สิบปีก่อนที่เขาคิดเรื่องแต่งงาน

ตาของยาโคบมืดมัวแล้วเพราะวัยชรา เขาดูไม่ออกว่าเป็นชายหนุ่มสองคนนั้นจนกระทั่งโยเซฟกล่าวว่า “นี่เป็นบุตรชายทั้งสองของลูกที่พระเจ้าประทานแก่ลูกในสถานที่นี้” ดังนั้นเขาจึงจุบและสวมกอดพวกเขาทีละคน ในแบบชาวตะวันออก โดยจุบที่แก้มข้างหนึ่งก่อนแล้วจึงอีกข้าง เขาดีใจจริง ๆ ที่ได้เห็นหน้าไม่ใช่แค่โยเซฟแต่ลูก ๆ ของโยเซฟด้วย!

มนัสเสห์เป็นบุตรหัวปี แต่โยเซฟคิดที่จะให้เขาอยู่ใต้มือขวาของยาโคบเพื่อรับพรของบุตรหัวปี แต่ยาโคบ โดยความรู้แบบผู้พยากรณ์ เปลี่ยนแผนการนั้นและให้เอฟราอิมมาอยู่ทางขวามือของตนและให้พรแรกแก่เขา บุตรคนน้องจะเป็นใหญ่กว่าคนพี่ (ข้อ 19) “และเชื้อสายของน้องชายนั้นจะกลายเป็นมวลชนหลายประชาชาติ” เราไม่ต้องประหลาดใจเลยว่าเมื่อเผ่าตอนเหนือเหล่านั้นแยกออกจากยูดาห์และเลวี ประชาชาติฝ่ายเหนือนั้นบางครั้งก็ถูกเรียกว่าสะมาเรีย แต่บ่อยครั้งมันถูกเรียกว่าเอฟราอิม

คำอธิษฐานของยาโคบมีการบอกเป็นนัยอย่างมหัศจรรย์ เขาอธิษฐานว่า “ขอทูตสวรรค์องค์นั้นซึ่งได้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งสิ้น โปรดอวยพรเด็กหนุ่มทั้งสองคนนี้” โอ เขารู้ว่า “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ตั้งค่ายล้อมรอบบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และทรงช่วยพวกเขาให้รอดพ้น” (สดด. 34:7) เขาได้เห็นเหล่าทูตสวรรค์ขึ้นลงบนบันไดนั้นที่เบธเอล เขาได้ปล้ำสู้กับทูตสวรรค์ของพระเจ้า (ปฐก. 32) และ

เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นพระเจ้าหน้าต่อหน้า” ใครจะรู้เล่าว่านี่อาจเป็นการปรากฏตัวก่อนรับสภาพเนื้อหนังของพระคริสต์ก็ได้ ซึ่งมันน่าจะเป็นจริง ๆ? ดังนั้นผมจึงคิดว่า “ทูตสวรรค์องค์นั้นซึ่งได้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งสิ้น” หมายถึงพระเยซูเจ้าผู้ซึ่งยาโคบได้เห็นแบบลาง ๆ

ข้อ 21,22

48:21 และอิสราเอลกล่าวแก่โยเซฟว่า “ดูเถิด พ่อจะสิ้นชีวิตแล้ว แต่พระเจ้าจะทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้า และจะพาพวกเจ้ากลับไปสู่แผ่นดินแห่งบรรพบุรุษของพวกเจ้าอีก

48:22 ยิ่งกว่านั้น พ่อได้ยกส่วนหนึ่งให้แก่ลูกเหนือกว่าพวกพี่น้องของลูก ซึ่งพ่อได้เอามาจากมือของคนอาโมไรต์ด้วยดาบของพ่อและด้วยคันธนูของพ่อ”

พระสัญญาอีกข้อเกี่ยวกับปาเลสไตน์ และโยเซฟ
ได้สิทธิบุตรหัวปีของรูเบน

สิ่งนี้เป็นที่ประจักษ์ชัดในหัวของยาโคบ พระเจ้าจะทรงนำอิสราเอลกลับไปอยู่ในปาเลสไตน์ แผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้นั้น เขาแน่ใจเรื่องนั้น บัดนี้เขากล่าวแก่โยเซฟว่า “ยิ่งกว่านั้น พ่อได้ยกส่วนหนึ่งให้แก่ลูกเหนือกว่าพวกพี่น้องของลูก ซึ่งพ่อได้เอามาจากมือของคนอาโมไรต์ด้วยดาบของพ่อและด้วยคันธนูของพ่อ” เหนือกว่าพวกพี่น้องของเขางั้นหรือ? เห็นได้ชัดว่าเขากำลังยกให้แก่โยเซฟสิทธิบุตรหัวปีนั้นที่ปกติแล้วคงจะตกเป็นของรูเบน ผู้เป็นบุตรหัวปี แต่ 1 พงศาวดาร 5:1,2 บอกเราว่า:

“บัดนี้ บุตรชายทั้งหลายของรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล (เขาเป็นบุตรหัวปี แต่เพราะเหตุเขาได้กระทำให้ที่นอนของบิดาของเขาเป็นมลทิน สิทธิ์บุตรหัวปีของเขาจึงตกอยู่กับบุตรชายทั้งหลายของโยเซฟ บุตรชายของอิสราเอล และไม่ได้ลงทะเบียนไว้ในลำดับวงศ์ตระกูลตามสิทธิ์บุตรหัวปี ด้วยว่ายูดาห์มีกำลังมากกว่าพวกพี่น้องของตน และเจ้านายใหญ่ก็บังเกิดจากเขา แต่สิทธิ์บุตรหัวปีก็ยังเป็นของโยเซฟ)”

ยูดาห์เป็นคนที่ชื่อเสียงดีและมั่นคงมากที่สุด และได้รับเกียรติมากที่สุดในท่ามกลางพี่น้องคนอื่น ๆ แต่สิทธิบุตรหัวปีก็ถูกยกให้แก่โยเซฟเพราะรูเบนได้ทำให้ที่นอนของบิดาตนเป็นมลทิน

ปฐมกาล 49

ข้อ 1,2:

49:1 และยาโคบเรียกบรรดาบุตรชายของตนมา และกล่าวว่า “พวกเจ้าจงมาชุมนุมกัน เพื่อเราจะบอกพวกเจ้าถึงเหตุซึ่งจะบังเกิดแก่พวกเจ้าในยุคสุดท้าย

49:2 พวกเจ้าจงมาชุมนุมกันและฟังเถิด พวกเจ้าบุตรชายทั้งหลายของยาโคบเอ๋ย และจงตั้งใจฟังอิสราเอลบิดาของพวกเจ้า

การให้พรแบบเป็นคำพยากรณ์แก่สิบสองเผ่า

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงอยู่บนยาโคบ เขาพร้อมที่จะตายแล้วและบุตรชายทั้งหมดก็มารวมตัวกันเพื่อฟังการให้พรแบบเป็นคำพยากรณ์ของเขา

ข้อ 3,4:

49:3 รูเบนเอ๋ย เจ้าเป็นบุตรหัวปีของพ่อ เป็นกำลังของพ่อ และเป็นผลแรกแห่งเรี่ยวแรงของพ่อ เป็นยอดแห่งความมีเกียรติ และเป็นยอดแห่งพลังอำนาจ

49:4 ไม่มั่นคงเหมือนน้ำ เจ้าจะไม่ได้เป็นยอด เพราะเจ้าล่วงเข้าไปถึงเตียงนอนของบิดาเจ้า แล้วเจ้าได้ทำให้เตียงนอนนั้นเป็นมลทิน เขาล่วงเข้าไปถึงเตียงนอนของพ่อ

รูเบน บุตรหัวปี

เมื่อพระเจ้าประทานบุตรคนหนึ่งให้ มันก็เป็นการให้ความสว่างและเป็นเหตุการณ์ที่มีเกียรติ รูเบนเป็นบุตรหัวปี และการเริ่มต้นแห่งครอบครัวของยาโคบ แต่ อนิจจา เขา “ไม่มั่นคงเหมือนน้ำ” เขาเป็นคนน่ารักแต่ไม่เข้มแข็ง เขาขึ้นไปบนที่นอนของบิดาตนและทำการผิดประเวณีกับบิลฮาห์ผู้เป็นภรรยาน้อยของยาโคบ (ปฐก. 35:22)

ดังนั้นเขาจึงไม่รักษาสิทธิบุตรหัวปีนั้นไว้ มันถูกยกให้แก่โยเซฟและเหล่าบุตรชายของโยเซฟ

ข้อ 5-7:

49:5 สิเมโอนกับเลวีเป็นพี่น้องกัน เครื่องอาวุธทั้งหลายแห่งความโหดร้ายอยู่ในบรรดาที่อาศัยของพวกเขา

49:6 โอ จิตใจของเราเอ๋ย เจ้าอย่าเข้ามาในความลับของพวกเขาเลย เกียรติยศของเราเอ๋ย เจ้าอย่าเข้าร่วมกับที่ชุมนุมของพวกเขาเลย เพราะว่าในความโกรธของพวกเขา พวกเขาได้ฆ่าชายคนหนึ่งและตามอำเภอใจของพวกเขา พวกเขาได้ทำลายกำแพงหนึ่ง

49:7 ขอให้ความโกรธของพวกเขาเป็นที่สาปแช่ง เพราะมันดุเดือดยิ่งนัก และความกริ้วโกรธของพวกเขา เพราะมันโหดร้าย เราจะแยกเขาทั้งสองออกจากกันในพวกยาโคบ และกระจัดกระจายเขาทั้งสองไปในพวกอิสราเอล

สิเมโอนและเลวี

สองคนนี้ถูกเอ่ยชื่อร่วมกัน เหตุการณ์ใหญ่ครั้งหนึ่งในชีวิตของพวกเขาคือ การที่พวกเขาเข่นฆ่าโจมตี

ชาวเมืองเชเคมหลังจากที่เจ้านายคนนั้นได้นำดีนาห์เข้าสู่บาปและทำอนาจารเธอ โดยการใช้เล่ห์กลและการหลอกลวง พวกเขาให้ชายชาวเมืองนั้นทุกคนเข้าสุหนัตและเมื่อคนเหล่านั้นเจ็บแผลอยู่ ชายสองคนนี้ก็เข้าไปพร้อมกับดาบและฆ่าผู้ชายทุกคนในสถานที่แห่งนั้นและจับพวกผู้หญิงและเด็ก ๆ ไปและปล้นริบทรัพย์สินของเมืองนั้น น่าแปลกที่คำแช่งสาปที่ตกอยู่บนบุตรทั้งสองนี้จะลามไปถึงคนอื่นที่เหลือด้วย “เราจะแยกเขาทั้งสองออกจากกันในพวกยาโคบ และกระจัดกระจายเขาทั้งสองไปในพวกอิสราเอล” ยาโคบกล่าว

ข้อ 8-12:

49:8 ยูดาห์เอ๋ย เจ้าเป็นผู้ที่พวกพี่น้องของเจ้าจะสรรเสริญ มือของเจ้าจะจับคอบรรดาศัตรูของเจ้า บุตรทั้งหลายของบิดาเจ้าจะโน้มตัวลงต่อหน้าเจ้า
49:9 ยูดาห์เป็นลูกสิงโต จากเหยื่อ ลูกของพ่อเอ๋ย เจ้าได้ขึ้นไปแล้ว เขาได้ก้มลง เขาหมอบลงเหมือนสิงโตตัวผู้ และเหมือนสิงโตที่มีอายุมาก ใครจะแหย่เขาให้ลุกขึ้นได้
49:10 ธารพระกรจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ และผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ขาดไปจากระหว่างเท้าของเขา จนกว่าชีโลห์จะมา และประชาชนทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้นั้น
49:11 โดยผูกลาของเขาไว้ที่เถาองุ่น และลูกลาของเขาไว้ที่เถาองุ่นที่ดีที่สุด เขาได้ซักเสื้อผ้าของเขาในน้ำองุ่น และเสื้อผ้าของเขาในเลือดแห่งผลองุ่น
49:12 ตาของเขาจะแดงด้วยน้ำองุ่น และฟันของเขาจะขาวด้วยน้ำนม

ยูดาห์

ยูดาห์ได้รับคำสรรเสริญอย่างมหัศจรรย์, “ลูกสิงโต” นี่เป็นพระสัญญาหนึ่งเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมา: “ธารพระกรจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ และผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ขาดไปจากระหว่างเท้าของเขา จนกว่าชีโลห์จะมา และประชาชนทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้นั้น” นั่นเป็นการกล่าวถึงพระคริสต์ และไม่ใช่แค่ว่าพระคริสต์จะเสด็จมาเพื่อไถ่ประชาชนเท่านั้นแต่ว่าพระองค์จะเสด็จมาอีกทีเพื่อครอบครองบนพระที่นั่งของยาโคบและจะทรงครอบครองในแผ่นดินปาเลสไตน์

อิสยาห์ 9:6,7 กล่าวว่า:

“ด้วยว่ามีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อพวกเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้พวกเรา และการปกครองจะอยู่บนบ่าของท่าน และนามของท่านจะถูกเรียกว่า “ผู้ที่มหัศจรรย์ ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ องค์สันติราช” เรื่องการเพิ่มพูนแห่งการปกครองของท่านและสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุด บนพระที่นั่งของดาวิด และบนราชอาณาจักรของพระองค์ เพื่อจะเชิดชูราชอาณาจักรนั้นไว้ และเพื่อจะสถาปนาราชอาณาจักรนั้นไว้ด้วยความยุติธรรมและด้วยความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำสิ่งนี้”

ข้อ 13:

49:13 เศบูลุนจะอาศัยอยู่ที่ท่าเรือแห่งทะเล และเขาจะเป็นสำหรับท่าจอดเรือ และเขตแดนของเขา

จะต่อกันไปถึงเมืองไซดอน

เศบูลุน

เศบูลุนจะได้รับที่ดินในปาเลสไตน์ในเขตแดนของเมืองไซดอนและเมืองไทระ ในเทือกเขาคารเมล

ข้อ 14,15:

49:14 อิสสาคาร์เป็นลาที่มีกำลังมากที่หมอบลงระหว่างภาระสองอัน
49:15 และเขาเห็นว่าการหยุดพักเป็นสิ่งที่ดี และแผ่นดินก็เป็นที่น่ารื่นรมย์ และได้ย่อบ่าของตนลงเพื่อจะแบก และได้กลายเป็นผู้รับใช้ส่งเครื่องบรรณาการ

อิสสาคาร์

ถ้อยคำอันดีเกี่ยวกับผู้คนที่แข็งขัน ไม่หวือหวา และไม่ได้ดำรงตำแหน่งผู้นำใหญ่โตในประชาชาตินั้น

ข้อ 16-18:

49:16 ดานจะปกครองประชาชนของตน เหมือนเป็นหนึ่งในบรรดาเผ่าของอิสราเอล
49:17 ดานจะเป็นงูพิษอยู่ตามทาง เป็นอสรพิษที่อยู่ในหนทาง ที่กัดส้นเท้าของม้า จนคนที่ขี่ม้านั้นจะร่วงหงายหลัง
49:18 ข้าพระองค์ได้รอคอยความรอดของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์

ดาน

ดานจะเป็นพรมแดนด้านทิศเหนือของแผ่นดินปาเลสไตน์ พรมแดนเหล่านี้มักจะถูกพรรณนาว่าเป็น “จากดานถึงเบเออร์เชบา” ไม่ได้ดำรงตำแหน่งผู้นำที่ครอบครองทั้งประเทศแต่เป็นหนึ่งในสิบสองเผ่านั้น

ดานในฐานะเป็น “งูพิษอยู่ตามทาง เป็นอสรพิษ” บทบาทของเขาไม่ใช่ผู้นำในประชาชาตินั้นแต่เป็นส่วนหนึ่งที่มั่นคงในที่นี้ เขาจะเป็นเผ่าหนึ่งที่ได้รับความนับถือ

ข้อ 19:

49:19 กาดนั้น กองทัพหนึ่งจะเอาชนะเขา แต่เขาจะเอาชนะในที่สุด

กาด

รูเบนและกาดจะได้รับส่วนของตนทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน โดยยึดเขตแดนนั้นหลังจากที่พวกเขาช่วยพิชิตคานาอันแล้ว

ข้อ 20:

49:20 ออกมาจากอาเชอร์อาหารของเขาจะอุดมสมบูรณ์ และเขาจะถวายเครื่องเสวยอันเลิศรสสำหรับพระราชา

อาเชอร์

นี่จะเป็นตะกร้าขนมปัง ส่วนหนึ่งที่ได้รับพรมากเป็นพิเศษของแผ่นดินนั้นเท่าที่เกี่ยวข้องกับผลไม้และอาหาร

ข้อ 21:

49:21 นัฟทาลีเป็นกวางตัวเมียที่ถูกปล่อยหลุดไป เขากล่าวบรรดาคำอันไพเราะ

นัฟทาลี

คำอวยพรที่ค่อนข้างธรรมดา

ข้อ 22-26:

49:22 โยเซฟเป็นกิ่งที่เกิดผลดก เป็นกิ่งที่เกิดผลดกอยู่ริมบ่อน้ำ ซึ่งกิ่งทั้งหลายของเขาข้ามกำแพงไป

49:23 พวกนักธนูได้ทำให้เขาทุกข์โศกยิ่งนัก และยิงใส่เขา และเกลียดชังเขา

49:24 แต่คันธนูของเขายังอยู่ในความแข็งแกร่ง และลำแขนแห่งมือของเขาถูกทำให้มีกำลังขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพของยาโคบ (จากที่นั่นคือผู้เลี้ยงแกะนั้น คือศิลานั้นแห่งอิสราเอล)

49:25 โดยพระเจ้าแห่งบิดาของเจ้า ผู้จะทรงช่วยเจ้า และโดยผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้จะทรงอวยพรเจ้าด้วยพรทั้งหลายแห่งสวรรค์เบื้องบน พรทั้งหลายแห่งที่ลึกที่อยู่เบื้องล่าง พรทั้งหลายแห่งเต้านมและแห่งครรภ์

49:26 พรทั้งหลายแห่งบิดาของเจ้ามีชัยเหนือพรทั้งหลายแห่งบรรพบุรุษของเราแล้ว จนถึงที่สุดขอบแห่งบรรดาเนินเขานิรันดร์ พรเหล่านั้นจะอยู่บนศีรษะของโยเซฟ และบนกระหม่อมของผู้ที่เคยพลัดพรากจากพวกพี่น้องของเขา

โยเซฟ

พระพรที่ปลอบประโลมใจมากที่สุดถูกยกให้แก่โยเซฟ “กิ่งที่เกิดผลดก” เพราะว่าเขาได้ช่วยชีวิตคนมากมายในฐานะตัวแทนคนหนึ่งในอียิปต์ในการกันดารอาหารครั้งใหญ่นั้น “พวกนักธนูได้ทำให้เขาทุกข์โศกยิ่งนัก และยิงใส่เขา และเกลียดชังเขา” โอ ความเกลียดชังของพวกพี่ ๆ ของเขา การติดคุกอยู่นาน ถูกหญิงชั่วคนหนึ่งใส่ร้าย แต่ทั้งหมดนี้ถูกลืมไปเสีย เขามีชัยชนะแล้วตอนนี้ เขาได้รับการอวยพรเป็นพิเศษจากพระเจ้าและถูกนำพาโดยพระเจ้าและพรเหล่านั้นของบิดาได้ถูกให้แก่เขาแล้ว พระเจ้าทรงสัญญาความเจริญรุ่งเรืองใหญ่โตแก่วงศ์วานของโยเซฟ

ข้อ 27,28:

49:27 เบนยามินจะล่าเหยื่อเหมือนสุนัขป่า ในเวลาเช้าเขาจะกินเหยื่อเสีย และในเวลากลางคืนเขาจะแบ่งปันของที่ริบได้นั้น”

49:28 ทั้งหมดเหล่านี้เป็นเผ่าทั้งสิบสองของอิสราเอล และนี่เป็นสิ่งที่บิดาของพวกเขากล่าวไว้แก่พวกเขาและอวยพรพวกเขา ทุกคนตามพรของ

ท่าน ท่านได้อวยพรพวกเขา

เบนยามิน

เบนยามินเป็นคนเล็กสุด อย่างไรก็ตาม เขาก็เป็นบิดาของเผ่าหนึ่งและมีการกล่าวถ้อยคำอันดีเกี่ยวกับเขา

นี่เป็นสิบสองเผ่าที่ถูกบอกล่วงหน้าในอนาคตในการให้พรบนที่นอนก่อนตายของยาโคบ

ข้อ 29-33:

49:29 และยาโคบได้กำชับพวกเขา และกล่าวแก่พวกเขาว่า “เราจะถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของเรา จงฝังเราไว้กับบรรพบุรุษของเราในถ้ำนั้นที่อยู่ในนาของเอโฟรนคนฮิตไทต์

49:30 ในถ้ำที่อยู่ในนาของมัคเป-ลาห์ ซึ่งอยู่ตรงหน้ามัมเร ในแผ่นดินแห่งคานาอัน ซึ่งอับราฮัมได้ซื้อไว้พร้อมกับนาของเอโฟรนคนฮิตไทต์ เพื่อเป็นกรรมสิทธิ์สำหรับใช้เป็นที่ฝังศพ

49:31 ณ ที่นั่น พวกเขาได้ฝังอับราฮัมและซาราห์ภรรยาของท่าน ที่นั่นพวกเขาได้ฝังอิสอัคและเรเบคาห์ภรรยาของท่าน และที่นั่นเราได้ฝังเลอาห์

49:32 การซื้อนาและถ้ำที่อยู่ในนานั้นมาจากลูกหลานของเฮท”

49:33 และเมื่อยาโคบสั่งบรรดาบุตรชายของตนเสร็จแล้ว ท่านก็ยกเท้าของตนขึ้นบนเตียงนอน และสิ้นลมหายใจ และถูกรวบรวมไปอยู่กับประชากรของท่าน

คำเตือนสติสุดท้ายของยาโคบ

เขาเตือนความจำคนเหล่านั้นอีกหน ตามที่โยเซฟได้สาบานต่อเขาแล้ว ว่าเขาต้องถูกฝังศพในถ้ำมัคเปลาห์ “ซึ่งอยู่ตรงหน้ามัมเร ในแผ่นดินแห่งคานาอัน” ซึ่งเป็นที่ ๆ อับราฮัม ซาราห์ อิสอัค และเรเบคาห์และเลอาห์ถูกฝัง

ข่าวสารของเขาจากพระเจ้าหมดเพียงเท่านี้ ชายชราผู้นี้ ที่อายุ 147 ปี นั่งด้วยใจกล้าเพื่อกล่าวคำพยากรณ์ของตน บัดนี้รวบเท้าของตนขึ้นที่นอนและ “ถูกรวบรวมไปอยู่กับประชากรของท่าน”

ปฐมกาล 50

ข้อ 1-14:

50:1 และโยเซฟซบหน้าลงบนหน้าบิดาของตน และร้องไห้บนท่านและจุบท่าน

50:2 และโยเซฟบัญชาบรรดาข้าราชการของท่านที่เป็นหมอ ให้อาบยารักษาศพบิดาของท่านไว้ และหมอเหล่านั้นก็อาบยารักษาศพของอิสราเอล

50:3 และครบกำหนดสี่สิบวันสำหรับท่าน เพราะว่านั่นคือกำหนดวันของคนเหล่านั้นซึ่งถูกอาบยารักษาศพ และชาวอียิปต์ก็ไว้ทุกข์ให้อิสราเอลเจ็ดสิบวัน

50:4 และเมื่อวันทั้งหลายแห่งการไว้ทุกข์ให้ท่านผ่านพ้นไปแล้ว โยเซฟก็เรียนข้าราชสำนักของฟาโรห์ โดยกล่าวว่า “ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของพวกท่าน ขอทูล ข้าพเจ้าขอร้องพวกท่าน ในหูของฟาโรห์ โดยทูลว่า

50:5 บิดาของข้าพเจ้าได้ทำให้ข้าพเจ้าปฏิญาณไว้ โดยกล่าวว่า ‘ดูเถิด พ่อจวนจะสิ้นชีวิตแล้ว ในอุโมงค์ซึ่งพ่อได้ขุดไว้สำหรับพ่อในแผ่นดินแห่งคานาอัน ลูกจงฝังพ่อไว้ที่นั่น’ เหตุฉะนั้นบัดนี้ โปรดอนุญาตให้ข้าพเจ้าขึ้นไป ข้าพเจ้าขอร้องท่าน และฝังบิดาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะกลับมาอีก”

50:6 และฟาโรห์จึงรับสั่งว่า “จงขึ้นไปและฝังบิดาของท่านเถิด ตามคำที่บิดาได้ทำให้ท่านปฏิญาณไว้นั้น”

50:7 และโยเซฟขึ้นไปเพื่อฝังบิดาของท่าน และบรรดาข้าราชการของฟาโรห์ พวกผู้ใหญ่แห่งพระราชสำนักของพระองค์ และบรรดาผู้ใหญ่ทั่วแผ่นดินแห่งอียิปต์ก็ขึ้นไปพร้อมกับท่าน

50:8 และครอบครัวทั้งหมดของโยเซฟ และพวกพี่น้องของท่าน และครอบครัวของบิดาท่าน เว้นแต่เด็กเล็ก ๆ ของพวกเขา และฝูงแพะแกะของพวกเขา และฝูงวัวของพวกเขาเท่านั้น พวกเขาละไว้ในแผ่นดินแห่งโกเชน

50:9 และขบวนรถม้าทั้งหลาย และขบวนคนขี่ม้าทั้งหลายขึ้นไปพร้อมกับท่าน และมันเป็นขบวนที่ใหญ่โตมาก

50:10 และพวกเขาก็มาถึงลานนวดข้าวของอาทาด ซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น และที่นั้นพวกเขาไว้ทุกข์ด้วยการคร่ำครวญใหญ่โตและปวดร้าวยิ่งนัก และโยเซฟก็ทำการไว้ทุกข์ให้บิดาของท่านเจ็ดวัน

50:11 และเมื่อชาวเมืองทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น คือคนคานาอัน ได้เห็นการไว้ทุกข์ในลานของอาทาด พวกเขากล่าวว่า “นี่เป็นการไว้ทุกข์อันปวดร้าวให้แก่พวกชาวอียิปต์” เหตุฉะนั้นชื่อของตำบลนั้นจึงถูกเรียกว่า อาเบลมิสราอิม ซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น

50:12 และบุตรชายทั้งหลายของท่านได้กระทำตามคำที่ท่านได้สั่งพวกเขาไว้

50:13 ด้วยว่าบรรดาบุตรชายของท่านได้แบกท่านเข้าในแผ่นดินแห่งคานาอัน และฝังท่านไว้ในถ้ำที่อยู่ในนาของมัคเป-ลาห์ ซึ่งอับราฮัมซื้อไว้พร้อมกับนานั้นให้เป็นกรรมสิทธิ์สำหรับใช้เป็นที่ฝังศพ จากเอโฟรนคนฮิตไทต์ ตรงหน้ามัมเร

50:14 และโยเซฟก็กลับมายังอียิปต์ ตัวท่าน และพวกพี่น้องของท่าน และคนทั้งสิ้นที่ขึ้นไปพร้อมกับท่านเพื่อฝังบิดาของท่าน หลังจากท่านฝังบิดาของท่านแล้ว

การฝังศพยาโคบ

ไม่ต้องใช้คำพูดเยอะแยะเลยในการเล่าเรื่องการฝังศพของยาโคบ ยาโคบถูกอาบน้ำยารักษาศพตามธรรมเนียมคนอียิปต์ กระบวนการหนึ่งที่กินเวลาสี่สิบวันเพื่อที่ศพที่แห้งกรังเป็นมัมมี่นั้นจะคงอยู่ได้หลายร้อยปีในภูมิอากาศที่แห้งนั้นของอียิปต์ จากนั้นก็มีการไว้ทุกข์เจ็ดสิบวัน จากนั้นโยเซฟก็ขออนุญาตฟาโรห์ที่จะทำตามคำปฏิญาณที่ตนได้สาบานไว้และนำศพของบิดากลับไปยังมัมเรเพื่อฝังในถ้ำแห่งมัคเปลาห์

ดังนั้นขบวนแห่ศพอันประณีตจึงเกิดขึ้น เราคาดว่าผู้ชายทุกคนแห่งครอบครัวของยาโคบกลับไปพร้อมกับขบวนแห่ศพนั้น พวกภรรยา ลูกเล็ก ๆ ฝูงแพะแกะและฝูงวัวอยู่ต่อในอียิปต์ พวกที่เหลือก็ออกไป รถม้าหลายคันและเหล่าพลม้าของคนอียิปต์ก็ไปกับพวกเขาด้วย “และพวกเขาก็มาถึงลานนวดข้าวของอาทาด ซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น และที่นั้นพวกเขาไว้ทุกข์...เจ็ดวัน” หลังจากที่พวกเขามาอยู่ในแผ่นดินคานาอันและคนคานาอันทั้งหมดนั้นได้เห็นการไว้ทุกข์และพวกเขาเรียกสถานที่นั้นว่าอาเบลมิสราอิม

สถานที่แห่งนี้ นั่นคือ อาเบลมิสราอิม ถูกกล่าวว่าอยู่ “ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น” พวกเขาอ้อมทะเลตายและฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนโดยข้ามแม่น้ำนั้นไปเพื่อมายังมัมเรที่เฮโบรนใช่ไหม? มันดูเหมือนเป็นเช่นนั้น อาเบลมิสราอิมอยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

International Standard Bible Encyclopedia กล่าวว่า:

> น่าสังเกตที่ว่างานศพนี้จะต้องใช้เส้นทางที่อ้อมนี้ แทนที่จะไปจากอียิปต์สู่เฮโบรนโดยตรงเลย เป็นไปได้ว่าเหตุผลหนึ่งอาจถูกค้นพบเมื่อเราได้รับรายละเอียดต่าง ๆ เพิ่มเติมในประวัติศาสตร์อียิปต์

บัดนี้ขบวนแห่ที่ใหญ่โตนี้กลับไปยังอียิปต์ อิสราเอลจากไปแล้ว ประชาชาตินั้นจะทวีขึ้นอย่างมหาศาล

จนถึงบัดนี้พระเจ้าได้ทรงกระทำกิจกับบุคคลทั้งหลายเป็นหลัก-อับราฮัม จากนั้นก็อิสอัค จากนั้นก็ยาโคบ บัดนี้เราทราบว่ายูดาห์จะอยู่ในสายบรรพบุรุษนั้น บุตรชายของเขาและหลานชายของเขา แต่บัดนี้ โดยหลักแล้ว พระเจ้าจะทรงกระทำกิจกับประชาชาติอิสราเอลนั้นทั้งหมด จนกว่าจะถึงเวลานั้นสำหรับพระเมสสิยาห์

ข้อ 15-21:

50:15 และเมื่อพวกพี่ชายของโยเซฟเห็นว่าบิดาของพวกเขาสิ้นชีวิตแล้ว พวกเขากล่าวว่า “บางทีโยเซฟจะเกลียดชังพวกเรา และจะแก้แค้นพวกเราแน่นอนเพราะสิ่งชั่วร้ายทั้งปวงซึ่งพวกเราเคยกระทำแก่เขา”

50:16 และพวกพี่ชายก็ส่งผู้สื่อสารคนหนึ่งไปหาโยเซฟ โดยกล่าวว่า “บิดาของท่านได้สั่งไว้ก่อนเขาสิ้นชีวิต โดยกล่าวว่า

50:17 ‘พวกเจ้าจงกล่าวแก่โยเซฟดังนี้ว่า ขอโปรดให้อภัย พ่อขอร้องลูกเดี๋ยวนี้ การละเมิดของพวกพี่ชายของลูก และบาปของพวกเขา ด้วยว่าพวกเขาได้กระทำสิ่งชั่วร้ายแก่ลูก’ และบัดนี้ พวกข้าพเจ้าขอร้องท่าน โปรดให้อภัยการละเมิดของพวกผู้รับใช้ของพระเจ้าของบิดาท่านเถิด” และโยเซฟก็ร้องไห้เมื่อพวกเขาได้กล่าวแก่ท่าน

50:18 และพวกพี่ชายของท่านไปและกราบลงต่อ

หน้าท่านด้วย และพวกเขากล่าวว่า “ดูเถิด พวกข้าพเจ้าเป็นพวกผู้รับใช้ของท่าน”

50:19 และโยเซฟกล่าวแก่พวกเขาว่า “อย่ากลัวเลย ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนพระเจ้าหรือ

50:20 แต่สำหรับพวกพี่ พวกพี่ได้คิดร้ายต่อข้าพเจ้า แต่พระเจ้าได้ทรงดำริให้สิ่งนั้นเกิดผลดีอย่างที่บังเกิดขึ้นแล้ววันนี้ เพื่อช่วยคนเป็นอันมากให้มีชีวิตอยู่

50:21 ฉะนั้นบัดนี้ พวกพี่อย่ากลัวเลย ข้าพเจ้าจะบำรุงเลี้ยงพวกพี่ และบุตรเล็ก ๆ ทั้งหลายของพวกพี่” และท่านปลอบประโลมใจพวกพี่ และพูดอย่างกรุณาต่อพวกเขา

พวกพี่ที่หวาดกลัว

พวกพี่ชายถูกทำให้หงอไปเลยโดยมือที่แข็งแรงของโยเซฟ ผ่านไปสิบเจ็ดปีแล้วตั้งแต่พวกเขาได้ย้ายลงมาอยู่ในอียิปต์ ทว่าพวกเขาก็ยังหวาดกลัวว่าเขาจะแก้แค้นพวกเขา พวกเขาแสร้งว่าบิดาได้สั่งพวกเขาให้พูดกับโยเซฟว่าเขาต้องให้อภัยบาปทั้งหลายของพวกเขา ผมไม่เชื่อว่ายาโคบเป็นคนสั่งเรื่องนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเชื่อใจโยเซฟและเข้าใจอย่างถ่องแท้มากยิ่งกว่าพวกพี่ชายเหล่านี้ บัดนี้พวกเขาหมอบลงต่อหน้าเขา

และโยเซฟกล่าวอย่างเจียมตัวว่า “อย่ากลัวเลย ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนพระเจ้าหรือ แต่สำหรับพวกพี่ พวกพี่ได้คิดร้ายต่อข้าพเจ้า แต่พระเจ้าได้ทรงดำริให้สิ่งนั้นเกิดผลดีอย่างที่บังเกิดขึ้นแล้ววันนี้ เพื่อช่วยคนเป็นอันมากให้มีชีวิตอยู่” และดังนั้นเขาจะบำรุงเลี้ยงพวกเขาและลูกหลานของพวกเขา “ท่านปลอบประโลมใจพวกพี่และพูดอย่างกรุณาต่อพวกเขา” และการกลับใจและการให้อภัยบาปก็ถูกกระทำดีหมดแล้วตอนนี้ เท่าที่จะทำได้

ข้อ 22-26:

50:22 และโยเซฟอาศัยอยู่ในอียิปต์ ตัวท่าน และครอบครัวบิดาของท่าน และโยเซฟมีชีวิตอยู่ได้หนึ่งร้อยสิบปี

50:23 และโยเซฟได้เห็นลูกหลานเหลนของเอฟราอิม บุตรทั้งหลายของมาคีร์ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ก็ได้รับการเลี้ยงดูบนเข่าของโยเซฟด้วย

50:24 และโยเซฟกล่าวแก่พวกพี่น้องของท่านว่า “เราจวนจะสิ้นชีวิตแล้ว และพระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกเจ้าเป็นแน่ และจะพาพวกเจ้าออกไปจากแผ่นดินนี้ให้ถึงแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้แก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ”

50:25 และโยเซฟก็ให้ลูกหลานของอิสราเอลปฏิญาณตัวไว้ โดยกล่าวว่า “พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกเจ้าเป็นแน่ และพวกเจ้าจงหอบกระดูกทั้งหลายของเราขึ้นไปจากที่นี่”

50:26 แล้วโยเซฟก็สิ้นชีวิตเมื่ออายุได้หนึ่งร้อยสิบปี และพวกเขาก็อาบยารักษาศพของท่านไว้ และศพของท่านถูกบรรจุไว้ในโลงในอียิปต์

วาระสุดท้ายของโยเซฟ

โยเซฟมีชีวิตอยู่จนถึงอายุ 110 ปี เขาได้เข้าเฝ้าฟาโรห์ครั้งแรกตอนเขาอายุ 30 ปี โอ้โห เขาได้อาศัยอยู่ที่นั่นนานถึง 80 ปี และเราคาดว่าเขารักษาอำนาจการปกครองไว้ในมือของเขาในช่วงเวลาส่วนใหญ่นั้น

โอ แต่เขาได้รับมรดกใหญ่โตจากอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เขาต้องถูกนำกลับไปฝังในแผ่นดินคานาอัน ดังนั้น เหมือนกับที่อิสราเอลได้กระทำกับพวกบุตรชายของเขา โยเซฟก็ขอให้พวกลูกหลานของอิสราเอล

กล่าวคำปฏิญาณเช่นกัน พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกเขา พวกเขาจะถูกพากลับไปยังแผ่นดินคานาอัน “พวกเจ้าจงหอบกระดูกทั้งหลายของเราขึ้นไปจากที่นี่” ดังนั้นโยเซฟจึงถูกอาบน้ำยารักษาศพและศพของเขาถูกเก็บรักษาไว้อย่างดีนานหลายปีในอียิปต์จนกว่าจะถึงเวลาแห่งการออกเดินทางนั้น

โยชูวา 24:32 บอกเราว่า “และกระดูกทั้งหลายของโยเซฟซึ่งลูกหลานของอิสราเอลได้นำขึ้นมาจากอียิปต์นั้น พวกเขาได้ฝังไว้ในเมืองเชเคม ในส่วนที่ดินซึ่งยาโคบได้ซื้อไว้จากลูกหลานของฮาโมร์ บิดาของเชเคม เป็นเงินหนึ่งร้อยเหรียญ และที่ดินนั้นได้ตกเป็นมรดกของลูกหลานของโยเซฟ”